

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:
<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Højesteretstidende

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1910.

54. Aargang.

København.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel).

1911.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag.
Amtmanden over Aalborg Amt..	422	Borch, Oscar, Grosserer	811
Andersen, Bertha, født Cloëtta, Frue	239	Bornstein, Henrik, Retoucheur..	549
Andersen, Christen, Husmand ..	103	Brandt, H. J., Fabrikant	231
Andersen, Christian, Gaardfor- pagter	825	Broberg, Camilla, født Blom, Frue	127
Andersen, Hans, Gaardejer.....	815	Broberg, Carl A., Grosserer	127
Andersen, J. C., Husejer	170	Bruun, K. B. og E. B.	537
Andersen, Johanne	56	»Brydebjerg«, Andelsmejeriet ...	537
Andersen & Meyer, Firma	444	Burmeister & Wains Maskin- og Skibsbyggeri, Aktieselskab .	28
Andresen, Edvard Andreas, De- tailhandler	527	Bötker, H. M., Købmand.....	29
Arup, William P.	206	Böttcher, Knud, fhv. Urtekræm- mer	632
Bachstein, Ane Sophie, født Ja- cobsen, Enke	432	Carlsen Mich., Overretssagfører .	56
Bagger, Julius, Arkitekt.....	56	Christensen, A., Husejer	360
Bang, Anna Beathe, Frøken ...	315	Christensen, Anthon, Gaardejer	249
Banken for Fredericia og Omegn, Aktieselskab	656	Christensen, Christen, Vægter ..	832
Basse, Herredsfoged	569	Christensen, E. W., Malermester	498
Bauer, Adelheid, født Lukowitz, Frue	761	Christensen, Hulda Camilla Sofie Charlotte	832
Bendix, Brødrene, Firma	45	Christensen, Niels, Gaardejer...	625
Berendsens B. Olie- og Tjære- kompagni, Aktieselskab ...	717	Christensen, Ove Henrik, Tømmer- svend	832
Bergens Brandforsikringsselskab, Aktieselskab ..	385	Christiansen, Hagen, Husmand .	152
»Bikuben« Forsørgelsesforeningen	149	Christiansen, Jens Rasmus, Billed- hugger	761
Bonnén, Peter Ferdinand, Manufak- turhandler, hans Konkursbo	397	Christiansen, Peter, Gaardfor- pagter	636
		Christoffersen, Martin Georg Bern- hard, Fyrbøder	428
		Cohn, Julius, Overretssagfører ..	126
		Consol, Aktieselskab	444

	Pag.		Pag.
Corona Fahrradwerke und Metallindustri A/G	802	Habermann & Guckes, Firma ..	338
Dam-Nielsen, Overretssagfører ..	444	Hansen, Ane, født Eriksen, hendes Dødsbo	183
•Dansk Skræderforbund•	206	Hansen, A. N. & Co.	38
Danziger, L., Veksellerer	56	Hansen, Augusta Caroline, Syerske	181
•Det forenede Dampskibsselskab•, Aktieselskab	747	Hansen, Chr., Arkitekt	125
Ditlevsen, Hjalmar Albert Hartmann, Fisker	670	Hansen, Chr., Husejer	262
Dorph, Hugo, Fabrikant	206	Hansen, C. K., Firma	90
Dragsholm Birks Skifteret	183	Hansen, Dagmar Eleonora, ugift	484
•Draupner•, Damperen, Rederi ..	658	Hansen, F. N., Købmand, Hotel-ejer	148
Dreyer, J. C. S., Overretssagfører	608	Hansen, Frederik Balling, Slagtersvend ^o	470
Dreyer, M. C., Maskinfabrikant ..	747	Hansen, H. P., Portner	730
Dupont-Lund, F. S. M., Bager ..	458	Hansen, H. P., Vognmand	300
Findsen, Carl C., Møller	179	Hansen, Knud, Smed	636
Fleming, J. J., Planter	770	Hansen, Niels Frederik, Ølhandler, hans Dødsbo	183
Flygenring, August, Købmand og Reder	252	Helmsing & Grimm, Firma, Riga	667
Fogh, Th., Partikulier	803	Hemmingsen, H. H., Gaardskarl	512
Foreningen af Københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling	504	Henriksen, H., Grosserer	444
Frederiksberg Jernstøberi og Maskinfabrik, Aktieselskab	148	Herklotz, Corn & Co., Firma ..	512
Frederiksen, Th., Grosserer, Fabrikant	97	Heymann, Aage, Grosserer	38
Frstrup, Laurits, Gaardejer	103	Heymann, Henry A., Literat	444
Funch, John C., Godsejer	127	Hjardemaal, L., Overretssagfører	55
Garratt, J. E., Firma	811	Holm & Sønner, Jacob	23
•Gefion•, Skandinavisk Sygeforsikring af 1906, Aktieselskab	55	Holstein Greve F. C. C. C., Hofjærgemester	670, 789
Generaldirektionen for de danske Statsbaner	432	Holzweissig Nachflg., Ernst, Firma	126
Generaltolddirektoratet paa Statskassens Vegne	795	Honoré, Chr., Grosserer	587
Gentofte Sogneraad	27	Horsens Bank, Aktieselskab	385
Gerlyk, E. M., Ingeniør	717	Huss, J. H., Slagtermester	498
Gislason, Oddur, Overretsprokurator	252	Hviid, Hans Martinus Valdemar	55
Gjertsens Efterfølger, Johan C., Bergen	658	Indenrigsministeriet	835
Goecker, Ad., Firmaet	204	Jacobsen, L., Konditor	126
Guhle, Ehrenfried, Glarmester ..	763	Jensen, Adolf, Restauratør	126
•Guldborg• Fabrikken	537	Jensen, Anders Holm, Smedesvend	484
		Jensen, Christian, Skræddermester	423
		Jensen, Christoffer Niels, Gaardejer, hans Dødsbo	228
		Jensen, C., Rentier	625
		Jensen, Erik P., Herreekviperingshandler, hans Konkursbo ..	504
		Jensen, Hardelfax Fridtjof Blom	423
		Jensen, H. C., Fabrikant	803
		Jensen, Henrik, Husejer	412
		Jensen, J. P., fhv. Møller	246

Pag.	Pag.		
Jensen, Jens, Fæstehusmand . . .	423	»Lerrensemaskinen Elapidator«, Aktieselskab	149
Jensen, Julius, Husejer	397	Levin, Bertel Aage, Handelsagent	181
Jensen, Karen, hendes Dødsbo . . .	228	Lieberkind, Thygo Erik Christian, Sadelmagersvend	548
Jensen, Marie Emilie, født Nielsen	150	Linnemann, H., Amtmand	818
Jensen, Niels, Gaardejer	541	»Lotinga, B.», Firma	374
Jensen, Sofie Margrethe Jensine	470	Lotinga, H., Grosserer	374
Jensen, Søren, Gaardejer	149	Lunderskov Teglværk, Interessent- skab	149
Johansen, Carl Knud, Vævermester	647	Lundgren, A. N., Konditor	810
Johansen, Hans, Fisker	797	Lykke, Peter, Gaardejer	604
Johansen, Karl, Tjenestekarl . . .	179	M adsen, Hans Peder, Gaardejer eller Gaardmand	249
Justesen, Brødrene, Handelsfirma	33	Madsen, Søren Christian, Remise- arbejder	456
Juul, Chr., Købmand	810	Mark, Niels, Gaardejer	103
Jægersborggade, Aktieselskabet . .	239	Martens, William Oscar Julius . .	727
Jørgensen, Hans Peter, Agent . . .	422	Matthiassen, John, Grosserer . . .	125
Jørgensen, J. C., Bundtmager . . .	174	Matthiesen, P., Maskinfabrikant . .	797
Jørgensen, Knud, Vinhandler . . .	127	Meyer & Schou, Handelsfirma . .	587
Jørgensen, Niels, Hestehandler . .	412	Meyer, Vilhelmine Christine . . .	548
Jørgensen, Nikoline, Enke	835	Midtjysk Korn- og Foderstoffor- retning, Aktieselskab	754
K alko, Axel, Overretssagfører . . .	434	Mikkelsen, P., Forretningsfører . .	300
Keyper, Christian, Fabrikant . . .	434	Monies, J. S., Veksellerer	125
Keyper, Karen, født Simmelkjær, Frue	434	Morthensen, Amanda Vilhelmine, født Fagerstrøm, Frue	125
Kihl, C. J., Bogtrykker	279	Morthensen, Vilhelm, Redaktør . .	125
Kjeldsen, Angeliqua, født Keyper, Frue	434	Münter, F., Kaptajn	165
Kjeldsen, Bennet, Læge	434	Møller, Christian Pedersen, fhv. Gaardejer	280
Kjep, H. P., Gaardejer	512	Møllers H. C. Sæbefabrik og Olie- mølle	33
Klein, Poula, Kontoristinde	97	Møller, Julius, Snedkermester . . .	127
Knox, E., Grosserer	27	Møller, Niels, Husfæster	699
Knudsen, A., Direktør	279	Møller, P., Gaardejer	570
Krag, Christian, Købmand	763	Mønsted, Edvard, Handelsagent . .	177
Krebs, F. C., Regimentchef, Oberst	374	N ationalforeningen til Tuberku- losens Bekæmpelse	412
Kremer, G., Sagfører	239	Nielsen, J. P., Kommunefører . . .	728
Krogh, A., Proprietær	45	Nielsen, Karen Kirstine, Syerske	288
Krumbak & Co., Carl, Firmaet . . .	795	Njelsen, Karen Marie Christine, født Petersen	656
Krüger, G., Grosserer, hans Bo . .	820	Nielsen, M., Gaardejerske	128
Københavns Grundejerbank, Aktie- selskabet	608	Nielsen, Olga Marie Caroline, Sygeplejerske	177
Københavns Hammerværk	803		
Københavns Kul- og Kokeskom- pagni	658		
Københavns Magistrat	119		
Københavns Trælsthhandel, Aktie- selskabet	170		
L angreuters Efterfølger, W., Han- delsfirma	802		
Larsen, Christen, Tjenestekarl . .	290		

	Pag.		Pag.
Nielsen, Peder, Fabrikant	699	Rederisyndikatet, Aktieselskabet	667
Nissen, Jens, fhv. Gæstgiver	458	Rüttgers, C. A., fhv. Barber, Gros- serer	360
Norrländ, Brandforsikringsaktie- selskab	385	Rytter, Anton Christian Carl Jensen	280
Nørregaard, Hanne Lassine, Frø- ken, hendes Dødsbo	315	Rytter, Christian Peder Frederik Jensen	280
Olesen, E. M., Journalist	444	Rytter, Mette Kirstine Jensen, Enke	280
Olofsson & Andersen, Firma	56	Saltpækvig, Aktieselskab	216
Olsen, Carl, Statshusmand	569	Scavenius, Jacob, Kammerherre	815
Olsen, Christen, Gaardbestyrer	56	Schou, C. & J., Firma	754
Olsen, F., Husejer	372	Schwensen, H. F., Proprietær	758
Olsen, N. C., Entreprenør	338	Skanderup Andelsmejeri	829
Olsen, Niels, Parcellist	730	Skattedepartementet	527
Olufsen, Dorthea Petrine Frede- rikke, født Jørgensen, Enkefrue	315	Skifteforvalteren i Frederiksberg Birk	315
Ostermann, Simon Jesper, Tøm- mermester	569	Skovsø, Jørgen Christian, Kon- struktør	583
Ottosen, Carl, Overlæge	165	Smith, Ch., fhv. Restauratør	262
Paaske, Niels Andersen, fhv. Brandmand	119	Sogneraadet for Sengeløse Kom- mune	728
Paetsch, Theodor, Handelsfirma	29	Spange, Hans Ferdinand, Uddeler	183
Pallesen, Chr., Skorstensfejerme- ster	372	Stamer, W., Inspektør	699
Persson, Niels, Tjenestekarl	758	Stentoft, H. Chr., Restauratør	128
Petersen, Agnes Emilie Petrea, Ekspeditrice	549	Stentoft, H. C., Restauratør	512
Petersen, Anna Johanne	727	Storm, Camilla, Frue	434
Petersen, Bodil Kristine	290	Storm, Ove og Henny	434
Petersen, Carl, fhv. Detailhandler	127	Strand, kaldet Jørgensen, Augusta Villijamne Hansine	458
Petersen, Eugen, Politidirektør i København	150	Svenska Kalkförsäljningsaktiebo- laget, Firma	820
Petersen, Hans, Mælkeforpagter	604	Svensson, Camilla Mathilde, født Dupont	647
Petersen, Henriette Margrethe Ni- coline, Syerske	428	Svitzer, Emil E., Plantageejer	770
Petersen, Martin Vilhelm, Gaard- ejer	829	Svitzers Em. Z., Bjergningsentre- prise	90
Petersen, P. H., Kroejer	127	Sydfyens Diskontobank, Aktie- selskabet	174
Pfahler, H., Grosserer	38	Sømod, Valdemar, Købmand	583
Politidirektøren i København	55	Sørensen, Chr., Fabrikant	216
Poulsen, Carl, Tjenestekarl	825	Sørensen, Jens Jensen, Gaardejer	818
Poulsen, Peter, Gas- og Vandar- bejder	288	Sørensen, Johannes Peter Rasmus, Tømmermester	569
Prætorius, Hans	125	Sørensen, P., fhv. Mejeriejer	803
Quin, John T., pens. Skoleinspektør	770	Sørensen, Rasmus Arnold Leis, Høker	315
Rasmussens Chr. Aktieselskab	128	Thiedemann, August F., Husmand	152
Raun, S. C., Snedker	246	Thommesen, Jacob og Thorvald	412

	Pag.		Pag.
Thomsen, Johannes, Ejendoms- mægler	632	Wessely, Josef (Moses) Emil, Gros- serer, hans Dødsbo	434
•Thorø, Andelsmejeriet	298	Willumsen, John, Grosserer	803
Thoreby Andelsmejeri	570	Winstedt, John, Overretssagfører	763
Verninge Sogneraad	231	Wistoft, Elvin, fhv. Hotelejer ...	128
Wallick, N. F., Grosserer	434	Witten, J. Chr., Glarmester	204
		Ørslev-Bjerge Sogneraad	789

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Aarkrog, Marius	205	Christensen, Wilhelm Emil Seyer	561
Altenborg, Heinrich Poul Claus og Hustru Christine, født Jensen	720	Christiansen, Alfred Emanuel ..	450
Andersen, Albert Jørgen	768	Christiansen, Georg Christian ..	447
Andersen, Hans Anders Martin .	410	Christiansen, Knud Hans Kristian	679
Andersen, Julius Peter	57	Christiansen, Martinus Tinggaard	447
Andersen, Karl Andreas	63	Clausen, Anna Marie, Rasmus Niensens Hustru	675
Andrew, Adolphus	518	Clausen, Rasmus Peter	102
Arentsen, August Emil Kristian Harald	709	Dam, Niels Marinus	108
Asplund, Anton Hugo	219	Dorcy, Henry Comte	516
Assam, Vaage Christian	492	Dumont, se Jeppesen	53
Bartels, Carlo Marius	531	Engstrøm, se Kristensen	505
Behrendtsen, Ditlev Carl Christian og Peter Ditlev Wildt	639	Fischer, Nicolaj	400
Bendtsen, Karl Christian Johan .	737	François, Louis Henry	516
Bertelsen, se Cederhorn	781	Fält, Johan Oscar	57
Borchmann, Morits (Moritz) Han- nibal Alifax	345	Hagelund, Niels Henrik Frederik Moritz	473
Brandt, Hans Edvard Pedersen .	41	Hamburger, Otto	590
Bruun, Martin Christian Harald	191	Hansen, Anders Christian	732
Byrholt, Carl	686	Hansen, Axel Valdemar	57
Casparsen, kaldet Caspersen, Christen	121	Hansen, Caroline Rosine Elise ..	135
Cederhorn, kaldet Bertelsen, Ju- lius Ferdinand	781	Hansen, Emil Severin Valdemar	137
Christensen, Dagmar Christine .	112	Hansen, Frederik Johansen	714
Christensen, Frederik Herman ..	302	Hansen, Hans Johannes	550
Christensen, Jens Stephen	379	Hansen, Louis Carl Thorvald ..	2
Christensen, Niels Bertel	524	Hansen, Louise Kirstine	112
Christensen, Viggo Sigfred Charles	283	Hansen, Mads	318
		Hansen, Mads Emanuel	93
		Hansen, Martin	438

	Pag.		Pag.
Hansen, Niels Peter	12	Jørgensen, SofieMarie, Fremmings	
Hansen, Niels Viggo	196	Hustru	665
Hansen, Olaf Elimar	590	Jørgensen, Morten	732
Hansen, Søren Christian	534		
Henningsen, Carl Christian Au-		K arlsson (Carlsson), Konrad Vil-	
gust	408	helm	264
Henriksen, Johannes Stanley ..	403	Kaspersen, Lauritz	486
Hess, Hans Christian	334	Kihl, William Jacob Tage Carl ..	73
Hitzmann, Th.	6	Kjøller, Niels Morten	688
Hjort, Hans Lavritsen	3	Knie, se Nielsen	82
Hjulmand, Mads Peter	157	Knudsen, Andreas Kalsbøll	507
Hoffmann, Josef John Georg ..	616	Knudsen, Birthe	202
Holm, Julius Andreas	86	Knudsen, Carl Oluf	466
Hummelgaard, Flora Madsine ..	74	Knudsen, Elvine Kirstine Marie.	
		f. Jensen	112
Jacobsen, Harald Ingus Marinus	543	Knudsen, Magnus Emanuel	526
James, Nehemiah, kaldet William		Knudsen, Marius	225
James	661	Knudsen, William Peter	112
Jensen, Anton Rosinius Ferdinand	57	Kragh, Jens Peter Christensen ..	462
Jensen, Carl Hans Ludvig	782	Kristensen, kaldet Engstrøm, Bro-	
Jensen, Carl Valdemar	291	der Janus	305
Jensen, Christen	438	Kryger, Johan Frederik Olsen ..	480
Jensen, Hans Christian	751	Kure, Peter	785
Jensen, Hans Peter	11		
Jensen, Jacob Nikolaj Dubgaard	294	L arsen, Emanuel William	3
Jensen, Jens Christian	377	Larsen, Frederik Viggo Christian	
Jensen, Jens Skak	696	Carl	237
Jensen, Johanne Poulaine Madsine	377	Larsen, Jacob Kristian Kristensen	515
Jensen, Jørgen Adolph	244	Larsen, Niels Frederik	99
Jensen, Nicolaj	142	Lassen, Julius Zahle	779
Jensen, Niels Peter	7	Leary, Daniel, Tugthusfange	703
Jensen, Peder Herman	161	Levy, Emil Knud	590
Jensen, Peter Viggo Romeo	323		
Jensen, Thomas Peder	451	M adsen, Alfred Emil	618
Jeppesen, kaldet Dumont, Frederik		Madsen, Jens Edvard	681
Georg	53	Madsen, Jens Jacob	355
Jepsen, Jeppe Laugesen	108	Madsen, Rasmus Anton	383
Jepsen, Peter Andersen	576	Madsen (Matson), Vilhelm	565
Johansen, Aage Frants Johan ..	312	Magnusson, Lars Axel Ferdinand	
Johansen, Axel Peter	681	Frithiof	415
Johansen, Hans Frederik Carl ..	196	Marcussen, Michael Andreas	471
Juel, Hans Hansen	121	Mathiesen, Frederik Christian ..	620
Jørgensen, Frederik Christian ..	325	Matthiesen, Harald Alfred	108
Jørgensen, Hans	147	Meyer, S. N.	6
Jørgensen, Hans Jacob.	271	Mogensen, Niels Thomsen	84
Jørgensen, Hans Johan Henrik ..	133	Mortensen, Jens	419
Jørgensen, Holger	778		
Jørgensen, Holger Elias	688	N ielsen, Carl	793
Jørgensen, Josva Georg	766	Nielsen, Carl Christian	366

Pag.	Pag.
Nielsen, Carl Johan Christian .. 325	Persson, Gustaf 654
Nielsen, Christen 87, 749	Petersen, Christian 445
Nielsen, Erik Christian 1	Petersen, Frederik Martin Johansen 193
Nielsen, Frederik Christen 144	Petersen, Georg Emil 273
Nielsen, Frederik Peter 9	Petersen, kaldet Hilmar, Hildam Elias Holger Kristian 676
Nielsen, Georg Thorvald 310	Petersen, Peter Hansen 215
Nielsen, Jens Georg 107	Pfarr, Caroline Cathrine, Weiss' frasep. Hustru 673
Nielsen, Jens Jørgen 724	Pierr, Villiam Charles Christian Francesco 529
Nielsen, Jens Møller 739	Pihl, Hans Christian 785
Nielsen, Jørgen, kaldet Jens Søholt 566	Plaetrick, Leopold Carl Friederich 186
Nielsen, Karl Frederik 57	Poulsen, Andreas Carl 210
Nielsen, Kristian Marius Sofus . 581	Poulsen, Anna Johanne Nielsen, født Ravn 743
Nielsen, Kristian Peter 649	R
Nielsen, Laurits Peder 70	Rank, Søren Laurits Christensen 645
Nielsen, Marius, kaldet Knie ... 82	Rasmussen, Augusta Cecilie 557
Nielsen, Niels Andreas 157	Rasmussen, Carl 278
Nielsen, Niels Peter 501	Rasmussen, Henry Christian ... 692
Nielsen, Otto Valdemar Kristian 756	Rasmussen, Laurits 614
Nilausen, J. 6	Rasmussen, Rasmus 558
Nilsson, Algot 214	Rathje, Albert Johannes 783
Nilsson, Nils 564	Riis, Viggo Valdemar 140
Nissen, Sander Jørgen 48	Rosengaard, Jacob 14
Nør. Niels Skriver Nielsen 751	S
O	Sandfus, Nanna Meta Luise ... 388
Olsen, Frederik Jacob 390	Savine, alias de Toulouse Lautrec. Nicolas Erasme 267
Olsen, Hans Olaf Valdemar 256	Schmidt, Poul (Paul) Henrik ... 442
Olsen, Jens Peter 276	Simmons, Joseph 496
Olsen, Maren Sophie 331	Sopp, Johan Heinrich (Harry) .. 77
Olsen, Oluf Christoffer 628	Svendsen, Oskar Christian Vilhelm 303
Olsen, Otto Emanuel 709	Søholt, Jens 566
Ottesen, Alexander Lauritz Otto 365	Sørensen, Anine Vilhelmine 26
P	Sørensen, August Peter 426
Pedersen, Anders Hansen 689	Sørensen, Charles Richard 92
Pedersen, Andrea Hansine Karo- line, født Hansen 112	Sørensen, Christian Brodersen.. 307
Pedersen, Frederik 57	Sørensen, Johan Peter 585
Pedersen, Hans Peter 695	Sørensen, Laurits Marius 621
Pedersen, Janus Albert Georg Marinus 429	T
Pedersen, Jens Jensen 751	Thomasen, Lauritz 554
Pedersen, kaldet Petersens Enke, Kirstine Marie 475	Toft, Martin 170
Pedersen, Manfred Joel 688	V
Pedersen, Niels 562	Vestergaard, Bertel Christian Thomsen 79
Pedersen, Peter Christian 775	
Pedersen, Rasmus 68	

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Afholdspaalæg.	Ejendomsret.
Afpresning, se Trusler.	Eksetinktiv Erhvervelse.
Afvisning	Embeds- og Bestillingsmænd.
Aktier.	Erstatning (i Kontraktsforhold).
Aktion.	Erstatning(udenfor Kontraktsforh.).
Almenfarlige Forbrydelser.	Falsk.
Angivelse (falsk).	Fiskeri.
Appel.	Fogedforretninger.
Arv.	Forsikring.
Arvefæste.	Forældelee.
Assurancesvig, se Bedrageri (§ 259).	Fremmede.
Automobilloven.	Fuldmagt.
Banker.	Gæver.
Bedrageri.	Gentagelse.
Betaling.	Gældsbreve.
Betingede Straffedomme.	Habilitet.
Betleri.	Hasardepil.
Bevis.	Hjemmel.
Bjergning.	Hjemvisning.
Bondejord.	Hunde.
Brandstiftelse.	Hæleri.
Brugsret.	Hærværk.
Concursus necessarius.	Hævd.
Depositum.	Indiciebevis.
Drab.	Indirekte Tyvs- og Hælderbevis.
Dyrplageri.	Interessentskaber.
Ed.	Island.
Ejendomshandel.	Jagt.

- Jernbaner.
 Kaution.
 Konfiskation.
 Konkurs.
 Kontrakt.
 Kost og Tæring.
 Kumulation.
 Kvaksalveri.
 Kvittring.
 Køb og Salg.
 Landboforhold.
 Leje.
 Løvnedsmidler.
 Licitation.
 Livsstraf.
 Lotteri.
 Margarineloven.
 Meddelagtighed.
 Medgerningsmand.
 Medicinalvæsen.
 Mejerier.
 Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.
 Modregning.
 Myndighed (Forbrydelse mod den offentlige).
 Næringsbrug (ulovligt).
 Omløben, se ulovlig Omløben med Varer.
 Opholdapaalæg.
 Oversvømmelse.
 Paatale.
 Pant.
 Patent.
 Polititilhold.
 Politivedtægter.
 Presseloven.
 Privatlivets Fred.
 Processuelle Mulker.
 Prøvehandel.
 Ran.
 Realbyrder.
 Renter.
 Rettens Pleje.
 Røveri.
 Sagførere.
 Salær.
 Servituter.
 Skatter og Afgifter.
 Skifte.
 Skoler.
 Spillegæld.
 Stadfæstelsesdomme.
 Statshusmænd.
 Stier.
 Straffens Nedsættelse.
 Straffens Udmaaling.
 Stævning.
 Syn og Skøu.
 Sædeligheden (Forbrydelse imod).
 Søfartsforhold.
 Testamente.
 Tilregnelighed.
 Tilstaaelse.
 Tjenesteforhold.
 Transport.
 Trusler.
 Tuberkuloseloven.
 Tvaugakkord.
 Tyendeforhold.
 Tyveri.
 Udbringelse af Riget.
 Udeblivelsesdomme.
 Udenlandske Domme.
 Ulovlig Omløben med Varer.
 Underholdsbidrag.
 Undladelse (af at komme en Hængt til Hjælp).
 Unødige Trætte.
 Uordenlig Bogføring.
 Varemærker.
 Varetægtsfængsel (Erstatning for).
 Veksler.
 Vestindien.
 Vold.
 Ærefornærmelser.

SAGREGISTER.

	Pag.
Afholdspaalæg.	
En Voldsmænd tillige anset for Overtrædelse af Paalæg efter Lov 1 April 1905 § 6, 2det Stk.	751
Afpresning, se Trusler.	
Afvisning.	
I en til Højesteret appelleret Sag var Højesteretsstævningen ifølge Stævningsmændenes Paategning forkyndt for Firmaet Ad. Goecker ved dets Indehaver Ad. Goecker paa Firmaets Kontor. Ifølge Handelsregistret var imidlertid to andre Personer Firmaets Indehavere. Da der herefter ikke kunde gaas ud fra, at Stævningen var forkyndt for rette Vedkommende, og det indstævnte Firma ikke havde givet Møde, blev Stævningen afvist.....	204
En af en Akkordant mod Skattedepartementet ved Gældskommissionen anlagt Sag vedrørende en af en Skifteret foretagne Akkordafgiftsberegning afvist ex officio, da den af Skifteretten foretagne Afgiftsberegning maatte anses som en judicial Afgørelse, og der ikke i Tvangsakkordloven fandtes nogen Bestemmelse, der havde kunnet afskære Akkordanten fra at indbringe den af Skifteretten truffene Afgørelse om Afgiftens Størrelse for de almindelige Appeller.....	527
En Højesteretsstævning afvist paa Grund af mangelfuld Forkyndelse	727
Aktier.	
En Dame, der gjorde Krav paa Aktieret i et Husejerselskab, antaget ikke at have bevaret Stillingen som Aktionær i Selskabet og tilpligtet at udlevere de i hendes Besiddelse værende Aktier, for hvilke huu havde modtaget Vederlag.....	239
Statueret, at en Aktietegning i en Bank, sket i Henhold til en Aktieindbydelse, der indeholdt væsentlige Urigtigheder, burde gaa tilbage	608
Aktion.	
Aktion dekretet af Justitsministeriet for Bedrageri, uanset at Sagen paa et tidligere Stadium havde været sluttet i Henhold til § 254 med Politidirektørens Samtykke.....	273
En for Bedrageri tiltalt Person tillige dømt for Falsk.....	550
Almenfarlige Forbrydelser.	
En Boelsmand, der ansaa sig forurettet ved den af en Nabo foretagne Opstemning af Vandet i en Mølleledam, oprød en Aften i Forening med en Ledsager i Naboens Fraværelse det af denne	

anbragte Stemmeværk, saa at Vandet strømmede ud af Dammen og bevirkede Oversvømmelse. Begge ansete efter § 287, 2det Stk. 157

Angivelse (falsk).

En Købmand, der efterat have bemærket, at der antagelig var begaaet Indbrud i hans Forretning, gjorde urigtig Anmeldelse til Politiet om Tyveri bl. a. af en Pengekasse, som han selv havde gemt, anset efter § 224, se tillige Bedrageri (§ 259) 400

En Kvinde for falsk Anmeldelse om et hos hende begaaet Indbrud anset efter § 224, se tillige Bedrageri (§ 259) 476

En Kobbersmeds Hustru, der, da hun sigtedes for at have tilegnet sig to Pengebeløb, hun havde modtaget til Afsendelse pr. Postanvisning, fastholdt, at hun havde afleveret begge Forsendelser til en navngiven Postexpedient, frifunden for Sigtelse for falsk Anmeldelse 743

Appel.

Ingen Afvisning af et Betleri, der forelaa til Bedømmelse sammen med andre Forbrydelser 137

En Doms Præmisser forandrede efter Paastand af den i forrige Instans vindende Part 249

Udtalt, at der ikke i Tvangsakkordloven findes nogen Bestemmelse, der har kunnet afskære en Akkordant fra at indbringe en af en Skifteret truffen Afgørelse om Akkordafgifts Størrelse for de almindelige Appelretter 527

Intet Hensyn taget til et for Højesteret fremsat Anbringende, da det ikke havde været fremsat eller i ethvert Fald ikke med tilstrækkelig Tydelighed havde været fremsat i de foregaaende Instanser, og Indstævnte ikke havde givet Møde for Højesteret ... 604

I et Tilfælde, hvor en Injuriesag appelleredes til Overretten i Medfør af Pl. 28 Maj 1840 § 2, udtalte Højesteret, at der ikke vilde være nogen processuel Hindring for at forhøje den af Underretten idømte Straf 739

Arv.

Antaget, at Slutningsbestemmelsen i Arvelovens § 18 om, at Skifte »straks« skal forlanges, maa læses i Forbindelse med den efterfølgende Sætning: »inden det erhvervede er indkommet i Boet«. Betingelsen derfor anset opfyldt i et Tilfælde, hvor Skifte først begæredes af den efterlevende Hustru i Anledning af nyt Ægteskabs Indgaaelse 1½ Aar efter Arveladerens Død, men hvor Arven, en fast Ejendom, der foreløbig dreves af det til privat Skifte overtagne Bo, ikke kunde anses at være indkommet i hendes og hendes afdøde Mands Fællesbo, forinden dette begæredes skiftet 183

Paa et Skifte, der var begært af en i uskiftet Bo hensiddende Ølhandlerens Enke i Anledning af nyt Ægteskab, blev Enkens Mødrenearv, som var falden efter Ølhandlerens Død, holdt udenfor Skiftet, medens hendes Fædrearv, der var falden før hendes Giftermaal med Ølhandleren og altsaa ved Giftermaalet var bleven en Del af Ægtefællernes Fællesbo, blev inddraget under Skiftet 183

Arvefæste.

En Arvefæster under Gjorslev Gods anset berettiget til at bryde Kridt m. m. paa Ejendommens Grund	815
---	-----

Assurancesvig.

Se Bedrageri (§ 259).....	41, 400
---------------------------	---------

Automobilloven.

En Tiltalt mulkteret for for hurtig Kørsel. Bøden tillagt 2 Hjælpekasser med Halvdelen hver	84
---	----

Banker.

2 Bankdirektører ansete efter § 257, se Bedrageri	590
Statueret, at en Aktietegning i en Bank, sket i Henhold til en Aktieindbydelse, der indeholdt væsenlige Urigtigheder, burde gaa tilbage	608

Bedrageri.

Frifindende Domme.

En senere falleret Gaardejer, der dels havde betalt Gæld til sin Moder med Kør dels betalt en endnu ikke forfalden Veksel, frifunden for Sigtelse efter § 261, da det, særlig under Hensyn til hans økonomiske Forhold i det hele, fandtes betænkeligt at antage, at han, da han foretog Dispositionerne, havde maattet forudse sin Fallit som forestaaende	93
En Statshusmand, der Dagen efter at der hos ham var foretaget Udlæg i 2 seks Maaneders Grise og 13 Pattegrise, bortsolgte disse, frifunden for Sigtelse for Bedrageri, idet det udtaltes, at Grisene maatte anses at have henhørt til Besætningen, i hvilken der efter Lov 22 April 1904 § 15 ikke kunde gøres Udlæg uden Landbrugsministeriets Tilladelse, som ikke forelaa, og at Tiltalte, da Udlæget herefter var ulovmedholdeligt, ikke ved sine Dispositioner fandtes at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold.....	787

Domfældende Domme.

(§ 251).

En svensk Tiltalt, der til en Fabrikant havde solgt en Andel i en Opfindelse, som Tiltalte i Salgsøjeblikket maatte have antaget for værdiløs, anset efter § 251	219
En international Svindler anset efter § 251 dels for svigagtig at have leveret en værdiløs Aktie som Betaling som en 500 Frcs. Seddel, dels for at have betalt et Par Støvler med en værdiløs Check	267
En Tiltalt, der hos forskellige Handlende svigagtig uden Betalingshensigt havde faaet udleveret Genstande, som han dels pantsatte, dels solgte, anset efter § 251	312
En Kvinde, der under løgnagtige Foregivender efterhaanden havde skaffet sig et større Beløb som Laan hos en Parcellist, til hvem	

hun stod i Forhold, anset efter § 251. Tiltalte anset efter samme Straffebestemmelse for at have taget Varer paa Kredit hos en Urtekræmmer under Foregivende af at være gift.....	331
En ofte straffet Tiltalt, der udgav sig for Agent for Snedkerlauget og modtog Bestillinger, for hvilke han i de fleste Tilfælde krævede og modtog 10 pCt. i Afdrag, uden at Køberne fik de bestilte Varer, anset efter § 251, jfr. tildels § 46. Se tillige Falsk	550

(§ 253).

En fhv. Sagfører anset efter § 253 for som Executor at have forbrugt Boets kontante Beholdning. Samme Tiltalte anset efter § 253 for at have forbrugt og kun delvis dækket Provenuet af et Kreditforeningslaan, han havde ordnet for en Klient	48
En Sparekassedirektør for uberettiget Forbrug af Kassens Midler til egne private Formaal anset efter § 253. Paatale var begært i Henhold til Beslutning paa Generalforsamling af Tillidsmændene i Sparekassen, men paa en senere Generalforsamling vedtoges det, dog ikke enstemmigt, at frafalde Tiltale. Antaget, at dette ikke kunde bevirke Fritagelse fra Straf, da der til gyldigt Frafald af Paatalen fandtes at maatte udkræves i alt Fald Samtykke fra samtlige Tillidsmænd, der havde deltaget i Dækningen af den ved Bedragerierne fremkomne Underbalance, og saadant Samtykke ikke forelaa	79
En Agent og Inkassator for et Livsforsikringsselskab, der havde forbrugt af de inkasserede Penge til egen Fordel, anset efter § 253	133
En Kasserer for 2 Forsikringsselskaber for Forbrug af Selskabernes Kassebeholdninger til et Beløb af c. 27000 Kr. anset efter § 253	142
En Tiltalt anset for svigagtig Pantsætning af en delvis betalt, paa Afbetaling købt Klædning	256
En i en Vekselmæglers Forretning ansat Tiltalt, der havde Kassen under sig og førte Kassebogen og Hovedbogen, for meget betydelige Besvigelser, der tildels skjultes ved Forvanskninger i Kassebogen, anset efter § 253. Aktion dekretet af Justitsministeriet, uanset at Sagen paa et tidligere Stadium havde været sluttet i Henhold til § 254 med Politidirektørens Samtykke.....	273
En Tiltalt, der en Nat satte sig i Besiddelse af en Cykle, som han til visse Tider havde Tilladelse til at benytte, og pantsatte den næste Morgen, anset efter § 253	312
En Kvinde dømt for Pantsætning af nogle Genstande, hun maatte antages at have været i Besiddelse af med Ejerens Samtykke...	331
En Agent, der svigagtig pantsatte 4 Bøger, der var udleverede ham til Brug ved Tegning af Abonnenter, anset efter § 253.....	429
En Indehaver af et Adoptionsbureau, der havde gjort sig skyldig i svigagtig Forbrug af de hos ham deponerede Summer, anset efter § 253	492
En Tiltalt, hos hvem der var gjort Udlæg i Fjerkræ, der efter hans Udtalelse var pantsat, og som under en senere Fogeforretning, hvorunder Fjerkræet begæredes udleveret, ved sin Fortielse af,	

	Pag.
hvor Fjerkræet var, hindrede dets Udlevering, samt solgte af det udlagte Fjerkræ, anset efter § 253	554
En Cyklehandler, der havde pantsat eller solgt Cykler og andre Genstande, som han havde laant eller lejet, anset efter § 253 ..	566
En Gaardmand, der havde solgt forskellige Dyr, han havde købt paa Købekontrakt og paa Auktion, og forbrugt de indkomne Beløb, uden at det kunde antages, at han havde haft nogen bestemt Udsigt til at kunne dække de skyldige Købesummer, anset efter § 253	621
En Inkassator, der til egen Fordel havde inkasseret og forbrugt et Beløb, anset efter § 253	695
En Kobbersmeds Hustru, der havde modtaget til Afsendelse to Pengebeløb tilligemed to udfyldte Postanvisninger, men tilegnede sig Beløbene og brændte Postanvisningerne, dømt i Henhold til sin — senere tilbagekaldte — Tilstaaelse efter § 253	743
(§ 255).	
To Bondefangere mod deres Benægtelse dømte for Bedrageri i Kortspil overfor en svensk Skipper	196
(§ 256).	
To Brødre, der havde bortsolgt Besætningen paa en Gaard, de bestyrede for deres i uskiftet Bo hensiddende Moder, og anvendt Beløbet for Størstedelen til Betaling af dem paahvilende Gæld, ansete efter § 256, jfr. § 253	447
En Cyklehandler, der havde solgt en laant Cykle, som han tidligere havde haft Tilladelse til at sælge, anset efter § 256	566
En Gæstgivers Hustru, der af berusede Gæster havde taget Betaling 2 Gange for de samme Varer, anset efter § 256	720
En Ejendomscommissionær og en Vognmandskusk, der i Forening havde afklædt en af Sidstnævnte ved Mageskifte erhvervet mindre Landejendom for Heste og Inventar, hvorefter Ejendommen i flere Maaneder henstod ubeboet og uden Tilsyn, ansete efter § 256, jfr. § 253, for Ejendomscommissionærens Vedkommende sammenholdt med § 47	732
(§ 257).	
En Agent, der til et Firma havde indsendt Bestillingssedler, som han uden Bestillernes Samtykke havde underskrevet med deres Navne, hvorved han skaffede sig Provisionsbeløb udbetalt, som ikke tilkom ham, anset efter § 257. Se Falsk (frifindende Domme)	419
En Slagter, der udgav Hestekød for Oksekød, anset efter § 257 ...	438
En Cyklehandler, der havde pantsat et Ur, han havde laant af sin Forlovede, som gav ham Tilladelse til at sælge Uret paa Betingelse af, at hun fik enten Købesummen eller et andet Ur i Stedet, anset efter § 257	566
2 Bankdirektører, der havde udsendt en vildledende Indbydelse til Aktietegning og hemmeligt havde opkøbt og belaaet betydelige Be-	

	Pag.
løb af Bankens egne Aktier, og en Sagfører, der skønt Medlem af Bankraadet og Bankens lønnede Konsulent havde undladt i Bankraadmøderne at berigtige fejlagtige Forestillinger om det garanterende Konsortiums Beskaffenhed, og som havde godkendt den ovennævnte Indbydelse, ansete efter § 257.....	590
En Tiltalt, der efterat hans Moder, der nød Alderdomsunderstøttelse, var død, henvendte sig til vedkommende kommunale Udvalg med Anmodning om Begravelseshjælp, idet han fortav, at hans Moder var Medlem af 2 Begravelseskasser, og derefter fik udbetalt et Beløb, anset efter § 257	620

(§ 259).

En Karl, der efter at have stukket Ild paa sin Husbonds Ejendom fremkom med urigtige Opgivender med Hensyn til sine assurerede Ejendele, anset efter § 259, se tillige Brandstiftelse	41
En Købmand, der for at besvige et Tyveriforsikringselskab foretog urigtig Anmeldelse til Politiet og til Selskabet urigtigt opgav, at der var frastjaalet ham et Pengebeløb, som han dengang troede omfattedes af Forsikringen, samt Varer til et langt større Beløb end sket, uden at det dog lykkedes ham at faa Erstatning udbetalt, anset efter § 259, se tillige Angivelse (falsk).....	400
En Kvinde, der efter at have gjort falsk Anmeldelse til Politiet om et hos hende begaaet Indbrud svingagtig skaffede sig udbetalt et Forsikringsbeløb hos et Tyveriforsikringselskab for Genstande, der senere forefandtes i hendes Besiddelse, anset efter §§ 224 og 259.....	475

(§ 261).

En Mølleforpagter, der paa et Tidspunkt, da han maatte forudse sin Fallit som nær forestaaende, efter Aftale med Bestyreren for et Handelshus, der var hans Hovedkreditor, havde dækket denne ved Varer og udestaaende Fordringer anset efter § 261. Bestyreren anset efter § 261, jfr. § 47	785
--	-----

(§ 262).

En Fallent anset efter § 262, 2det Stk., for grov Uorden ved Førelsen af sine Bøger med Hensyn til 9 Poster, som han havde undladt at bogføre	558
---	-----

Betaling.

En Husejer, der af en Skorstensfejer sagsøgte til Betaling for Fjernelse af Røgulemper, frifunden, da der efter Arbejdets Afslutning fremdeles havde vist sig betydelige Røgulemper	372
---	-----

Betingede Straffedomme.

En Datter betinget dømt for Blodskam med sin Fader	377
En beruset Person betinget dømt for Cykletyveri	581
En Lærers Hustru betinget dømt efter § 202	665

Betleri.

Straf herfor idømt187, 471

Bevis.

I et Tilfælde, hvor en Sælger havde modsat sig Supplering af en privat Skønsforretning og derpaa, efterat der af Retten var udmeldt Overskønsmænd, havde vægret sig ved at stille den solgte Genstand til Raadighed for Skønsmændene, gaves der ved Dommen Køberen Medhold 216

En Gæstgiver dømt til at betale en af ham oprindelig til hans Hustru udstedt, af hende senere borttransporteret Obligation, da han ikke havde ført Bevis for sit Anbringende om, at Obligationen var bleven indfriet ved Udstedelse af en senere Obligation og i den Anledning tilintetgjort af Hustruen, og da han lige saa lidt havde godtgjort, at det Dokument, hvorpaa Transporten var tegnet, kun var en af ham taget Genpart af Obligationen, samt da der ikke fandtes tilvejebragt en saadan Formodning for Rigtigheden af de nævnte Anbringender, at Sagen vilde kunne afgøres ved hans Ed 458

Bjergning.

Vederlag tilkendt for Bistand, ydet i islandsk Farvand i et Tilfælde, hvor vedkommende Skib befandt sig i vanskelige Omstændigheder, men hvor der dog manglede Føje til at gaa ud fra, at Stillingen havde været saa mislig, at Skibet var udsat for nogen umiddelbar Fare, eller at det maatte betragtes som udelukket, at det kunde klare sig ved egen Hjælp 252

Spørgsmaal om Størrelsen af Bjergelønnen for en grundstødt Damper 90

Bondejord.

Se Landboforhold 140

Brandstiftelse.

En Karl, der to Gange stak Ild paa en Bryggers Ejendom for at skaffe sig Penge ved at hæve Assurancen for sine Ejendele, anset efter § 281 41

En 15aarig Tjenestdreng, der en Morgen Kl. 5¹/₂ stak Ild paa Loftet over en Stald og derpaa forlod Gaarden, endskønt han vidste, at Gaardens Piger paa den Tid var i Kostalden — Udlængerne med Besætningen brændte, og Pigerne og Røgterdrengen reddede sig i yderste Øjeblik — anset efter § 281, jfr. § 37, da det fandtes betænkeligt at antage, at Tiltalte havde maattet indse, at han ved Ildspaaættelsen udsatte andres Liv for aabenbar Fare 87

En Møllermester, der grebes ifærd med at stikke Ild paa en med Petroleum overhældt Bunke Høvlspaaner i Møllens Kælder, anset efter § 281, 1ste Stk., jfr. § 46 161

En beruset Tiltalt, der for at komme fra en Arbejdsanstalt i For-

bedringshuset, stak Ild paa en Hjelm med Hø og utærsket Havrehalm, anset efter § 282, 1ste Stk.....	244
En fordrukken Tiltalt, der ved Midnat af Lyst til at se Ild antændte et Kornhæs, hvorfra Ilden forplantede sig til et andet Kornhæs og til Gaardens Udhuse, som alle nedbrændte, deriblandt Karlekamrene, hvor Karlene sov, og som en Aften ved Titiden stak Ild paa Kornet i en Lade, saa at de fleste af Gaardens Udhusbygninger nedbrændte, anset efter § 281, 1ste Stk.	318
En for Brandstiftelse tiltalt Husejer, der erkendte, at han paa Loftet havde afrevet en Tændstik og kastet den fra sig paa Gulvet, frifunden, da det ikke fandtes tilstrækkelig godtgjort, at Ilden var forarsaget ved hans Henkasten af Tændstikken paa Loftet	415
En Kvinde mod sin Benægtelse anset efter § 281, 1ste Stk. for at have antændt Sengklæder og Beklædningsgenstande i sin Lejlighed, saaledes at Ilden havde angrebet Tallerkenrækken.....	475
En Skibsfører, der efterat det af ham førte Skib, af hvilket han var Medejjer, var strandet og sprunget læk, satte Ild paa Skibet, anset efter § 282, 1ste Stk.	480
En beruset Tjenestekarl, der efter sin Forklaring, som det fandtes betænkeligt at forkaste, havde afrevet 4—5 Tændstikker og kastet dem fra sig i Halmen i en Baas, hvilket gav Anledning til Gaardens Brand, anset efter § 284.....	486

Brugsret.

En Ret til Klynegravning, der oprindelig var knyttet til en fast Ejendom, men senere skilt fra denne og overgaaet til at være en personlig Ret, tilkendt en Gaardejer i Egenskab af Successor ...	249
---	-----

Concursus necessarius.

En Mølleforpagter, der paa et Tidspunkt, da han maatte forudse sin Fallit som nær forestaaende, efter Aftale med Bestyreren for et Handelshus, der var hans Hovedkreditor, havde dækket denne ved Varer og udestaaende Fordringer, anset efter § 261. Bestyreren anset efter § 261, jfr. § 47.....	785
--	-----

Depositum.

I et Tilfælde, hvor en Herreekviperingshandler, der ønskede Tvangsakkord, til Sikkerhed for den de autoriserede Tillidsmænd tilkommende Betaling havde deponeret udestaaende Fordringer ifølge vedhæftet Liste, og hvor han senere gik fallit, udtaltes det, at Tillidsmændenes Krav ikke var privilegeret i Konkursboet, og selv om en lignende Sikkerhed som Haandpant havde kunnet stiftes over de deponerede Fordringer, uanset at de ikke var knyttede til noget af vedkommende Debitor udstedt Haandskrift, kunde en saadan Ret ialfald ikke anses behørig stiftet, da Underretning om Deponeringen ikke var meddelt Debitorerne.....	504
---	-----

Drab.

En Vestindianer, der af Skinsyge efter nogen Ordveksling tilføjede en Mand et Hug i Halsen med en saakaldet cutlass, saa at hans Hoved næsten skiltes fra Kroppen, anset efter Frd. 4 Oktober	
---	--

1833 § 10, 1ste Stk. jfr. § 6. Samme Tiltalte, der i den Hensigt at dræbe en Pige, med hvem han havde samlevet, med sin cutlass tilføjede hende 8 tildels svære Saar, anset efter Frd. 4 Oktober 1833 § 14, 2det Stk., jfr. § 6	518
En Vestindianer, der i stærk Beruselse havde dræbt en Mand, anset efter Frd. 4 Oktober 1833 § 2, sidste Stk.	661

Dyrplageri.

En Gaardejer, hvem der ikke paalagdes Strafansvar for hans mangelfulde Røgt og Pleje af Gaardens Besætning i det hele, dømt efter § 297 for hans Forhold overfor nogle Svin, der efter en Dyrlægges Erklæring maatte antages døde af Sult	696
---	-----

Ed.

Under en Paternitetssag var der for Højesteret fremkommet forskellige nye Oplysninger, der bestyrkede Barnemoderens Sigtelse. Herefter og under Hensyn til Mandens forbeholdne Procedure fandtes det betænkeligt at tilstede ham at afgøre Sagen ved sin Ed. Sagen derfor gjort afhængig af Barnemoderens Ed.	181
En Paternitetssag gjort afhængig af Klagerindens Ed i et Tilfælde, hvor Indklagede var forsvunden. Dommen efter Klagerindens Paastand affattet paa sædvanlig Maade	288, 290
En Paternitetssag gjort afhængig af Mandens Ed	177, 548, 549, 832

Ejendomsandel.

En Køber af en fast Ejendom ikke givet Medhold i sin Paastand om Handelens Tilbagegang, da Hjemmelspligten forlængst var opfyldt, da Forsinkelsen af Skødets Ekspedition fra Brevskriverkontoret ikke kunde medføre nogen Indskrænkning i Køberens Adgang til at raade over Ejendommen, og da der ikke kunde tages noget Hensyn til Køberens Anbringender om Mangler ved Ejendommen	300
---	-----

Ejendomsret.

En Arvefæster under Gjorslev Gods anset berettiget til at bryde Kridt m. m. paa Ejendommens Grund	815
I et Tilfælde, hvor et Sogneraad som Ejer af en Skolelod paastod Besidderen af et Grevskab som Ejer af en Del af en Ø tilpligtet at taale, at Sogneraadet ansaas medejendomsberettiget til nogle i Fællig henliggende saakaldte Fed, herunder Ret til Borttagelse af Sten og Græsning, frifandtes Besidderen, allerede fordi der ved Udskiftningen i 1794 blev udlagt Jord til Skolen som Vederlag for Græsning, hvormed enhver Ret for Skolen til at forlange Græsning andetsteds maatte anses bortfalden	789

Eksstinktiv Erhvervelse.

I et Tilfælde, hvor en Sagfører svigagtig havde udfyldt en af en Klient given ufuldstændig Transport paa en Obligation, saaledes at han indførte sig selv som Cessionar, hvorefter han opnaaede Laan i et Pengeinstitut mod at give Obligationen i Haandpant, statueredes det, at Transporten ikke havde noget mistænkeligt Ydre, og at Pengeinstituttet maatte anses at have haft en til eks-	
--	--

stinktiv Erhvervelse af Haandpanteretten tilstrækkelig begrundet god Tro	541
---	-----

Embeds- og Bestillingsmænd.

En Sagfører anset efter § 144, jfr. § 141, se Sagførere	14
En konstitueret Kasserer ved et Amtssygehus og Sindssygeanstalt anset for Forbrug af offentlige Midler efter § 135, første Stk., jfr. § 144, første og andet Stykke... ..	48
En Opsynskarl ved en Sindssygeanstalt, der erkendte at have tildelt en urolig Patient nogle Slag, og tilføjet enkelte andre Patienter nogle Puf og Stød, anset efter § 144, 1ste Stk., jfr. § 125, med en Bøde... ..	576
To Opsynskarle paa en Sindssygeanstalt dømte for Mishandling af Patienter og Tilegnelse af Mad m. m. efter § 144, I, jfr. §§ 125 og 141. Den ene Tiltalte, der senere blev Opsynsbetjent paa en Arbejdsanstalt, anset for Vold mod Lemmerne dersteds.....	681

Erstatning (i Kontraktsforhold).

En Køber af en Gaard anlagde Sag imod Sælgeren for at faa er- stattet det Tab, han paastod at have lidt som Følge af, at en Engparcels Afvanding hindredes ved et paa en nærliggende Gaards Omraade anbragt Stemmeværk -- paa hvis Benyttelse der var vundet Hævd. Sælgeren frifundet, da Køberen ved Handelens Indgaaelse var opmærksom paa, at Engen var vaad og selv havde haft Anledning til at anstille nærmere Undersøgelse, og da Sæl- geren ikke havde nogen ubetinget Pligt til at henlede hans Op- mærksomhed paa Stemmeværket (Forbehold)	103
En Hotelejer tilpligtet at godtgøre det Tab, der var foraarsaget ved en af ham i Strid med en stillet Betingelse foretagen Diskonte- ring af en Veksel	128
En af et Andelsmejeri udtraadt Deltager dømt til at betale en An- del af Mejeriets Gæld. Antaget at denne Andel efter Mejeriets Love maatte bestemmes i Forhold til det i Regnskaberne som den resterende Del af Anlægskapitalen opførte Beløb	229
Erstatning tilkendt for uberettiget Udsættelse af en Lejer.....	246
Antaget, at et tysk Firma, der forlod et for en Entreprenør over- taget Opmudringsarbejde uden at have fuldført det, ved Arbejdets Afbrydelse havde udvist et til Erstatning forpligtende Forhold...	338
I et Tilfælde, hvor en Overretssagfører i Henhold til en Bank-Aktie- udbydelse, der indeholdt væsenlige Urigtigheder, for hvilke ved- kommende Banks Direktører blev ansete efter § 257, havde teg- net Aktier i Banken, statueredes det, at han havde Krav paa Handelens Tilbagegang	608
En Handelsrejsende, der af et Aktieselskab afskediges fra sin Stil- ling i Strid med en Kontrakt om Uopsigelighe'd, tilkendt Erstat- ning.....	717
I et Tilfælde, hvor et Rederi sagsøgte til Erstatning paa Grund af Godsets Aflevering uden Konnossement, ansaas Kravet forældet efter Sølovens § 283	747

Spørgsmaal om, hvorvidt et engelsk Firma overfor en Eneforhandler af en Maskine havde afgivet Garanti imod, at der bragtes en konkurrerende Maskine i Handelen. Antaget, at en saadan Garanti ikke indeholdtes i Overenskomsten mellem Parterne eller var lovet ved de foregaaende Forhandlinger, og Erstatning nægtet Eneforhandleren	811
--	-----

Erstatning (udenfor Kontraktsforhold).

En Tiltalt, der tilføjede en Person en betydelig Skade paa det ene Øje, idømt en Erstatning af 100 Kr.	7
En Bølle, der slog 2 Fortænder ud paa en Seminarist, idømt en Erstatning af 50 Kr.	9
Politidirektøren i København frifundet for en af intet støttet Erstatningspaastand	150
Et Skrædderforbund in solidum med dets Forretningsfører anset erstatningspligtigt med Hensyn til nogle af denne underskrevne Avisartikler, indeholdende Advarsler mod at søge Arbejde hos en Fabrikant og Navnene paa »Skruebrækkere«	206
Et Kuskeforbund tilpligtet at betale en Vognmand en ved et efter Underinstansens Dom foretaget Overskøn fastsat Erstatning for retsstridige Publikationer, idet der ikke fandtes Føje til at fastsætte Erstatningen til et lavere Beløb.	300
De danske Statsbaner idømt en Erstatning af 5000 Kr. til Enken efter en af Statsbanernes Automobil ihjelkørt 62aarig Skomager-svend	432
To Slagtere, der ved at sælge fordærvet Kød og Flæsk blev Aarsag til en Kones Sygdom og en Arbejdsmands Død, idømte Erstatning til Konen og til Arbejdsmandens Enke	438
Da 2 Hunde kom farende mod en Cyklist paa Landevejen, sparkede han efter den ene af dem, faldt og beskadigede sit ene Knæ. Antaget, at den ham paaførte Skade ikke kunde fordres erstattet af Hundens Ejer	636

Falsk (frifindende Domme).

I et Tilfælde, hvor en Agent til et Firma havde indsendt Bestillings-sedler, som han uden Bestillernes Samtykke havde underskrevet med deres Navne, hvorved han opnaaede at faa udbetalt Provisionsbeløb, der ikke tilkom ham, fandtes det betænkeligt at anse ham skyldig i Falsk, da det maatte antages, at Firmaets Forretningsfører havde været bekendt med, at Bestillingssedlerne for en stor Del var underskrevne af Tiltalte selv, og at Firmaet i det Hele ikke havde lagt Vægt paa Underskrifterne som forbindende. Tiltalte derimod anset efter § 257.	419
---	-----

(Domfældende Domme).

En Tiltalt, der falskelig havde underskrevet sin Moders Navn som Kautionsist og Selvskyldner, anset efter § 268	312
En Hæler, i hvis Besiddelse fandtes to af ham skrevne, af Tyven	

med falsk Navn underskrevne Kvitteringer for Betaling for 2 Cykler, anset efter § 270, jfr. 275, smh. med § 46.....	507
En for Bedrageri tiltalt Person, der havde undertegnet 14 Kvitteringer med sin Broders Navn, anset efter § 268	550

Fiskeri.

En Tiltalt for ulovligt Fiskeri i Gudenaas anset med Bøde og Konfiskation af Vaad.....	82
--	----

Fogedforretninger.

Erstatning tilkendt for uberettiget Udsættelse af en Lejer.....	246
---	-----

Forsikring.

En Brandlidt frakendt Brandskadeerstatning i et Tilfælde, hvor der i Strid med Policens Bestemmelser var benyttet Tændstikker og en Petroleumslygte i et Hakkelseskæreri	385
I et Tilfælde, hvor en Sømandsenke, hvem der i Henhold til Lov 1 April 1905 om Søfolks Ulykkesforsikring af Arbejderforsikringsraadet var tilkendt et Beløb, der betaltes af en herværende Forsikringsforening, opnaaede hun ved Henvendelse til det skadegørende Skibs Rederi i Amerika en betydelig større Erstatning. Statueret, at Forsikringsforeningen var berettiget til at erholde refunderet det af den udbetalte Beløb.....	635

Forældelse.

I et Tilfælde, hvor et Rederi sagsøgte til Erstatning paa Grund af Godssets Aflevering uden Konnossement, ansaas Kravet forældet efter Sølovens § 283.....	747
--	-----

Fremmede.

En Svensker anset efter Lov 15 Maj 1875 § 22, jfr. § 2.....	264
---	-----

Fuldmagt.

Et Skrædderforbund idømt Erstatningsansvar med Hensyn til nogle af dets Forretningsfører underskrevne Artikler, da det af selve Artiklerne tilstrækkelig tydelig fremgik, at Forretningsføreren havde underskrevet dem paa Forbundets Vegne, og da det maatte anses for utvivlsomt, at han havde haft Forbundets udtrykkelige eller stiltiende Bemyndigelse dertil.....	206
Antaget, at en Fabrik, der kontraherede med et Andelsmejeri, havde haft Føje til at gaa ud fra, at Formanden for Mejeribestyrelsen havde Bemyndigelse fra Bestyrelsen til at udstede Veksler.....	537

Gaver.

I et Tilfælde, hvor en Fæstehusmand i Følge med sin Søn havde indsat Penge i en Bank, saaledes at hans Sønsøn i Bankens Bøger indtegnedes som Ejer, anerkendtes Fæstehusmanden som Ejer af Pengene, da det ikke ansaas paa tilstrækkelig tydelig	
--	--

	Pag.
Maade af ham at være tilkendegivet, at Beløbene gaves Sønnesønnen som Livsgave	423
Gentagelse.	
En Tiltalt anset for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, uanset, at der imellem den 3dje og 4de Gang var hengaaet over 10 Aar	147
En over 10 Aar gammel Tyveridom ikke antaget at have bevaret sin Evne til at virke itererende paa Grund af nogle i dette Tidrum Tiltalte overgaaede Hæleridomme	756
Gældsbreve.	
Fdg. 9 Februar 1798 anset anvendelig i et Tilfælde, hvor et af en Kommis til en Købmand udstedt, paa Afdrag lydende Gældsbevis, for hvilket en Bundtmager hæftede som Kautionist, af Købmanden var haandpantset til en Bank, og hvor Kommis'en fuldstændig havde afgjort sin Skyld ved Betaling af Afdragene til Købmanden, uden at denne havde indbetalt alle de erlagte Afdrag til Banken. Udtalt, at de Afdrag, der ikke kom Banken tilgode, maatte anses som denne uvedkommende, og Kautionisten dømt til at betale det resterende	170
D. L. 5—14—55 anset anvendelig med Hensyn til et for Laan til Spil udstedt Gældsbevis	262
Habilitet.	
Spørgsmaal om, hvorvidt en 89aarig Testatriks havde været sin Fornuft fuldkommen mægtig, se Testamente	315
Hasardspil.	
En Husejer, i hvis Hus der fandtes en Spillebule, dømt efter Frdn. 6 Oktober 1753 § 3, da hans Forklaring om ikke at have været vidende om Hasardspillet maatte anses for urigtig	561
En Tiltalt anset med Bøde for 2 Gange at have været Bankør i Bazetspil	778
Hjemmel.	
Spørgsmaal om, hvorvidt en Sælger af en fast Ejendom havde opfyldt sin Hjemmelspligt. Dette antaget, idet Sælgeren havde sat den af begge Parter antagne Sagfører i Stand til at ordne Handelen saaledes, at Skødet alene vilde faa Retsanmærkning om de Forhæftelser, som Køberen skulde overtage	360
Hjemvisning.	
En af Underinstansen i Henhold til en Bestemmelse i en Interessentskabskontrakt delvis afvist Sag hjemvist til Behandling i hele sit Omfang, da Bestemmelsen maatte antages ikke at sigte til Afgørelsen af et Retsspørgsmaal, se Interessentskaber	38

Hunde.

Da 2 Hunde kom farende mod en Cyklist paa Landevejen, sparkede han efter den ene af dem, faldt og beskadigede sit ene Knæ. Antaget, at den ham paaførte Skade ikke kunde fordres erstattet af Hundens Ejer	636
--	-----

Hæleri.

En Tiltalt dømt for at have modtaget nogle af hans Hustru stjaalne Penge, som han vidste var »uærlige Penge«, og for af en anden Kvinde at have modtaget og for hende opbevaret nogle Penge, han vidste var stjaalne	113
3 Kvinder dømte for at have modtaget Andele i Pengebeløb, der var stjaalne fra en beruset Gaardejer	113
En for Tyveri af 2 Cykler tiltalt Person dømt som Hæler i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis med Hensyn til nogle nærmere angivne Cykledele	225
En Tiltalt for ulovlig Besiddelse af en Sparekassebog anset som Hæler i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis	256
En Tiltalt anset for Hæleri ved at have modtaget en Portemonnæ med Indhold til Opbevaring for en Medtiltalt, uagtet han var paa det Rene med, at Pengene var stjaalne	291
Pantsættelse af et af en Medtiltalt stjaalet Lommeur	305
En Tiltalt, der dømtes som Deltager i en Række store Indbrud, tillige dømt som Hæler	355
En Tiltalt i Henhold til en Medtiltalts Forklaring dømt for Hæleri med Hensyn til 2 stjaalne Cykler, han havde afkøbt denne	507
En Jernhandler, der en halv Snes Gange havde afkøbt to 14aarige Læredrenge ca. 61 Pd. ny Kobbertraad, og som, da de kom igen, var klar over, at det var stjaalne Genstande, anset efter § 238	565
En Svensker, der drev Forretning med stjaalne Cykler i Svrigg, anset i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis efter § 239	654
En Kvinde, der af sin Søn havde modtaget nogle stjaalne Genstande, frifunden, idet den af hende afgivne Tilstaaelse om, at hun havde Mistanke om, at Genstandene var stjaalne, hvilken hun havde fragaaet efter Overrettsdommens Afsigelse, ikke bestyrkedes ved det under Reassumptionsforhørene fremkomne, hvorimod der oplystes forskellige Omstændigheder, der gjorde det betænkeligt at antage, at Tiltalte havde haft en saadan Formodning om, at Genstandene var stjaalne, at en Domfældelse for Hæleri kunde bygges derpaa	673
Straf herfor idømt	628, 639

Hærværk.

En Sømand havde en Nat efter Opfordring af en Gæstgiver med dennes Bøsse affyret 2 Skud mod en Borgmesters Villa, saa at nogle Ruder knustes m. m. Begge ansete efter § 296	121
En 17-aarig Tiltalt dømt efter § 294 for Beskadigelse af Gitteret til et Mindesmærke for Stavnbaandets Løsning og for Ødelæggelse af Vejtræer	403

Hævd.

Hævdsbesiddelse i over 20 Aar paa en omtvistet Jordlod — der selv om den havde været indbefattet under et i 1852 fuldbyrdet Salg, ikke nogensinde var overgaaet i Køberens eller dennes Eftermænds Besiddelse — anset godtgjort ved Vidneforklaringer og iøvrigt foreliggende Oplysninger	152
---	-----

Indiciebevis.

En tidligere straffet Tiltalt i Henhold til de af Anmelderen og en Politibetjent afgivne Forklaringer anset for Lommetyveri paa et Pissoir.....	53
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset for Indbrudstyverier fra en Møbelfabrik og fra en Skonnert; han havde straks tilstaaet overfor en Politibetjent og den af ham afgivne Forklaring maatte anses for usandfærdig. Endvidere anset for Tyveri af et Ur og et Pengebeløb, der efter hans Paastand var ham overgivne henholdsvis som Sikkerhed og som delvis Godtgørelse for en Rude.....	256
En ofte straffet Tiltalt, der af 3 Vidner genkendtes som den, der en Aften i en Gaard havde afbrudt og sammentrampet et Nedløbsrør, dømt for Tyveri.....	303
En Tiltalt, der havde erkendt at have været Kæreste med en Kvinde, der -- hvad han dog benægtede at have vidst — ernærede sig ved Utugt, og mod hvem der forelaa Forklaringer af 2 Kvinder, der helt eller delvis havde underholdt ham, anset efter Lov 1 April 1905 § 4	310
En Karl mod sin Benægtelse dømt for Tyveri fra sin Husbond af 1 Hundredekroneseddel, der fandtes gemt i Karlekamret, og 3 Tikronesedler, der svarede til Beløb, hvoraf han fandtes i Besiddelse	334
En tidligere straffet Sømmand dømt for Indbrud i Henhold til den af en Medtiltalt afgivne Tilstaaelse, der bestyrkedes ved det iøvrigt Foreliggende.....	345
En Tiltalt, der fandtes i Besiddelse af nogle fra en Krybbe i en Rejsestald stjaalne Plysprøver, som han urigtigt forklarede at have købt hos en navngiven Sadelmager, dømt som Tyv	501
2 tidligere straffede Tiltalte mod deres Benægtelse ansete for natlig Udplyndring af en beruset Mand	709
En tidligere straffet Tiltalt, der en Nat opdagedes foran et Vindue i en Gaard, afrivende Tændstik, og som ifølge de af 2 Medtiltalte afgivne Forklaringer havde været sammen med dem, af hvilke den ene var begyndt at opbryde Vinduet, anset for Forsøg paa Indbrud	775

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

En for Tyveri af 2 Cykler tiltalt Person dømt som Hæler med Hensyn til nogle nærmere angivne Cykledele	225
En Tiltalt for ulovlig Besiddelse af en Sparekassebog anset som Hæler	256
En Betler dømt for Tyveri af et Ur	471

	Pag.
En Tiltalt dømt som Tyv for Kvistkammertyveri	529
En Svensker, der drev Forretning med stjaalne Cykler i Sverrig, anset efter § 239.....	654

Interessentskaber.

I en Interessentskabskontrakt mellem 3 Parter fandtes den Bestemmelse, at Uenighed skulde afgøres paa den Maade, som to af Interessenterne fandt rigtig. Udtalt, at Bestemmelsen maatte antages nærmest at sigte til Afgørelsen af Tvistemaal vedrørende Selskabets Drift og Virkemaade og ikke til Afgørelsen af et Retspørgsmaal	38
Ved en Gaardejers Udtrædelse af et Andelsmejeri opstod der Tvist, om de ham tilkommende Andele skulde beregnes til et fast Beløb i Henhold til Bestemmelser i Vedtægterne eller efter Vurdering. Udtalt, at Gaardejeren ikke kunde støtte noget Krav paa Bestemmelserne i Vedtægterne, og at et enkelt Medlem var uberegtiget til ved sin Udtrædelse at forlange Interessentskabet opløst og Værdien af hans Anpart udfundet ved Skifterettens Mellemkomst eller ved Auktion; derimod maatte Værdien udfindes ved Vurdering. Endvidere udtalt, at Vurderingen ikke skulde have været udført af Mejeriet som et arbejdende Mejeri	570

Island.

Vederlag tilkendt et Skib for Bistand, ydet i islandsk Farvand, se Bjergning	252
--	-----

Jagt.

Jagten paa en Vig (Holsteinborg Nor) anset fra ældre Tid tilhørende et Grevskab, hvis Besiddelser omgav den.....	670
--	-----

Jernbaner.

De danske Statsbaner idømt en Erstatning af 5000 Kr. til Enken efter en af Statsbanernes Automobil ihjelkørt 62aarig Skomager-svend	432
---	-----

Kaution.

En Overlæge, der var indgaaet paa at indestaa for, at 2 Damer, der havde købt en Ejendom i Bergen, i rette Tid erlagde Renter og Afdrag, dømt til, efterat Kreditor som ufyldstgjort Panthaver havde overtaget Ejendommen og afholdt Fogedforretning hos Damerne uden at faa Dækning, som simpel Kautionist at betale forfaldne Afdrag og Renter	165
Fdg. 9 Febr. 1798 anset anvendelig i et Tilfælde, hvor et af en Kommiss til en Købmand udstedt, paa Afdrag lydende Gældsbevis, for hvilken en Bundtmager hæftede som Kautionist, af Købmanden var haandpantset til en Bank, og hvor Kommiss'en fuldstændig havde afgjort sin Skyld ved Betaling af Afdragene til Købmanden, uden at denne havde indbetalt alle de erlagte	

	Pag.
Afdrag til Banken. Udtalt, at de Afdrag, der ikke kom Banken tilgode, maatte anses som denne uvedkommende, og Kautionisten dømt til at betale det resterende	170
To Selvskyldnerkautionister ansete forpligtede overfor en Transport-haver paa en Panteobligation, idet det efter det Foreliggende ikke kunde antages at have været Meningens med en til den daværende Kreditor sket Betaling, at Obligationen skulde kvitteres	763
Konfiskation.	
En for ulovligt Fiskeri dømt Person anset med Konfiskation af Vaad	82
En Tiltalt anset for uberettiget Næringsbrug med Konfiskation af stærke Drikke	686
Konkurs.	
Et Konkursbo havde efter en Husejers Forlangende ryddeliggjort en af Fallenten lejet Butik, saaledes at denne fra April Flyttedag 1909 udlejedes til en Anden. Husejerens Krav paa Leje fra April Flyttedag til Oktober Flyttedag 1909 anerkendt som privilegeret..	397
I et Tilfælde, hvor en Herreekviperingshandler, der ønskede Tvangsakkord, til Sikkerhed for den de autoriserede Tillidsmænd tilkommende Betaling havde deponeret udestaaende Fordringer ifølge vedhæftet Liste, og hvor han senere gik fallit, udtaltes det, at Tillidsmændenes Krav ikke var privilegeret i Konkursboet, og selv om en lignende Sikkerhed som Haandpant havde kunnet stiftes over de deponerede Fordringer, uanset at de ikke var knyttede til noget af vedkommende Debitor udstedt Haandskrift, kunde en saadan Ret ialfald ikke anses behørig stiftet, da Underretning om Deponeringen ikke var meddelt Debitorerne	504
En Skifteret havde indkaldt en Statshusmand, hvis Bo af en Kreditor begæredes taget under Konkursbehandling, til Møde ved anbefalet Brev. Dette Brev kom ham først i Hænde Dagen efter Konkursdekretets Afsigelse ved en Fejl fra Postvæsenets Side. Udtalt, at da Skifteretten ved Dekretets Afsigelse var ubekendt med, at Brevet ikke var naaet til Statshusmanden, og efter de da foreliggende Oplysninger ikke havde nogen Anledning til at foranstalte en ny Indkaldelse, var der ikke Føje til at ophæve Kendelsen af den Grund	569
Kontrakt.	
Udtalt, at 29 Haandværkere, der inden en skriftlig Licitation havde truffet en hemmelig Aftale om, at hver af dem skulde lægge et Beløb til sit Tilbud, hvilket Beløb af den, hvem Arbejdet tilfaldt, skulde udbetales til Fordeling mellem de Bydende, overfor Tilbudsmotageren havde gjort sig skyldig i et retstridig Forhold. Tilbudsmotageren derfor anset berettiget til at vægre sig ved at betale Beløbet, da Reklamation ikke kunde siges at være fremkommen for sent	412
I en Kontrakt om Udnyttelse af en Opfindelse fandtes den Bestemmelse, at A skulde betale B 500 Kr., naar han har faaet Patent	

paa Bs Opfindelse. Udtalt, at da A havde taget sin Ansøgning om Patent tilbage, og der som Følge heraf ikke blev udfærdiget noget Patent, maatte det allerede anses at følge af Ordlyden i Kontrakten, at der ikke kunde tilkomme B Krav paa det ommeldte Beløb.

583

En Gaardejer, der havde Kontrakt med en Mælkeforpagter om Levering af Mælk, medgav sin Karl Regning for den foregaaende Uge med Paalæg om at faa denne betalt, inden han afleverede Mælken. Karlen traf Mælkeforpagteren paa Marken, og da han ingen Penge fik, kørte han tilbage med Mælken. Gaardejeren ophørte derefter at levere Mælk. Under den af Mælkeforpagteren mod Gaardejeren for Kontraktbrud anlagte Sag frifandtes Gaardejeren, idet det udtaltes, at saafremt Mælkeforpagteren fremdeles vilde fordre, at Gaardejeren leverede ham sin Mælk, burde han have gjort denne Tilbud om Betaling af det forfaldne Beløb (Forbehold).

604

En Fabrikant anset bunden ved en Kontrakt om Udnyttelsen af en Opfindelse, paa hvilken det i Kontrakten forudsattes, at der skulde erhverves Patent, hvad imidlertid ikke var sket, da han maatte anses at have frafaldet Kravet paa Løsning af Patentet, og i al Fald maatte have været uberettiget til at hæve Kontrakten, samtidig med at han vedblev at udnytte Opfindelsen.

699

Et svensk Firma havde med en Grosserer sluttet Kontrakt om Levering af Kalk mod Betaling ekstra kontant. Da denne Betingelse ikke var bleven krævet strængt overholdt af Sælgeren, ansaas denne ikke berettiget til ved en Skrivelse til Grossereren at annullere Kontrakten. Men da Grossereren trods den heri liggende Paamindelse ikke sendte Betaling før 11 Dage senere og endda kun betalte en Del af sin Skyld, ansaas han herved at have gjort sig skyldig i et Forhold, som maatte berettigg Firmaet til at træde tilbage fra Kontrakten.

820

Da en Køber af en Gaard, i hvis Købekontrakt fandtes en Bestemmelse om, at Køberen indtræder i Sælgerens Rettigheder og Forpligtelser i N. N. Andelsmejeri, vægrede sig ved at indtræde i eller levere Mælk til Mejeriet, sagsøgte dette ham. Efter det foreliggende var Sælgeren berettiget til, naar han solgte Gaarden, at udtræde af Mejeriet mod at betale den Del af dettes Gæld, som svarede til Tallet af de af ham da indtegnede Køer. Da det nu ikke kunde antages, at Køberen ved Købekontrakten havde paataget sig en større Forpligtelse end den, der paahvilede hans Sælger, tilpligtedes han ikke at indtræde som Medlem af Mejeriet, men dømtes kun til at betale sin Andel af dettes Gæld.

829

Kost og Tæring.

Kost og Tæring tillagt en mødende Indstævnt.

170

Kumulation.

2 Sager paadømte under et i Henhold til Bevilling.

385

Kvaksalveri.

En Husmand og Fisker, der i Løbet af 12 Aar havde behandlet en Mængde Patienter, der led af forskellige Sygdomme, bl. a. Kræft, Koldbrand, Liggesaar, Lungetuberkulose og Tuberkulose i Hoftelæddet, anset med 1 Maanedes simpelt Fængsel. 451

Kvittering.

I et Tilfælde, hvor der fremlagdes to af en Fabrik kvitterede Regninger, men hvor denne hævdede, at den ingen kontant Betaling havde modtaget, lagdes denne Fremstilling, der støttedes af Vidneforklaringer, medens Modparten ikke havde tilvejebragt Bevisligheder udover Kvitteringerne, til Grund. 537

Køb og Salg.

I et Tilfælde, hvor en til en Damper leveret Staaltrøse sprang under dens Anvendelse til Losning, udtaltes det, at Sælgeren, da Trossen var bestilt til Rigning, og det ikke kunde lægges ham til Last, at han havde været uvidende om, at Trossen skulde anvendes som Lossegreje, ikke havde gjort sig skyldig i kontraksstridig Levering, 23

En Købmand dømt til at betale et Parti Varer, idet det mod Modpartens Benægtelse ikke ansaas godtgjort, at et gennem Vexel til en senere falleret Mellemandler betalt Beløb kunde betragtes som Forskud paa Købesummen. 29

En Fabrik anset uberettiget til paa Grund af stedfundet Undersalg at annullere en Handel, da der ikke kunde gives den Medhold i, at en Forpligtelse til Overholdelse af dens Priser var et Vilkaar for Handelen. 33

En Proprietær, der havde købt en Selvbindermaskine, franco leveret og gratis igangsat, hentede Maskinen, der indpakket i Kasser, var sendt til nærmeste Købstad, og stillede Kasserne ind i Laden, hvor Maskinen nogle Dage efter blev ødelagt af Ildsvaade. Han nægtede derefter at betale, men blev dømt, idet det udtaltes, at selv om det antoges, at Maskinen var solgt franco hans Gaard, var Risikoen for Maskinen i Henhold til Købelovens § 65, sammenholdt med § 17, gaet over paa ham ved Ankomsten til Gaarden. 45

I et Tilfælde, hvor en Maskine var solgt mod Betaling af Købesummen i Rater, og hvor der, da Sælgeren havde modsat sig Supplerings af en privat Skønsforretning og derpaa, efterat der af Retten var udmeldt Overskøns mænd, havde vægret sig ved at stille den solgte Genstand til Raadighed for Skøns mændene, ikke forelaa Bevis for Maskinens Brugbarhed, frifandtes Køberens for at betale den resterende Del af Købesummen. 216

Under en Sag om Tilbagegang af en Hestehandel antaget under Hensyn til en af 2 sagkyndige Vidner afgiven Forklaring, der bestyrkedes ved Udsagn af flere Personer, der senere havde haft Hesten i Brug, at Hesten ikke i Salgsøjeblikket havde lidt af en

	Pag.
saadan Mangel, at Køberen kunde være berettiget til at fordre Handelens Tilbagegang.	730
Et Firma, der havde købt et Parti Bomuldsfrøkager, fandt de leverede Kager ukontraktmæssige, reklamerede strax og stillede Varerne til Disposition, samt lod ca. $\frac{3}{4}$ Aar senere en Syns- og Skønsforretning optage. Efter dennes Afholdelse bortsolgte Køberen uden Aftale med eller Underretning til Sælgeren langt den største Del af Varerne. Antaget, at Køberen ved denne Handlemaade havde taget sin Dispositionsstillelse tilbage og havde overtaget Partiet for egen Regning, og udtalt, at Køberen hverken ved den optagne Syns- og Skønsforretning eller paa anden Maade kunde anses at have godtgjort, at de leverede Varer havde lidt af Mangler.	754
Spørgsmaal om Kontraktmæssigheden af en Baadmotor. Ved en $3\frac{1}{2}$ Aar efter Motorens Levering optaget Skønsforretning og øvrige Oplysninger anset tilstrækkelig sandsynliggjort, at Motoren ikke ved Afleveringen havde den lovede Hestekraft.	797

Landboforhold.

En Ejer af en Gaard, der efter at være bleven Ejer af endnu en Gaard drev denne uden at opretholde den som selvstændigt Avlsbrug, anset efter Fdg. 6 Juni 1769 § 5, jfr. Pl. 8 Juni 1806, med en aarlig Bøde til Statskassen, indtil Gaarden, forsynet med Beboere og Besætning, genoprettes som selvstændigt Avlsbrug.	140
--	-----

Leje.

En Husejer anset uberettiget til uden Lejerens Samtykke at disponere over en Lejlighed inden den Flyttedag, til hvilken Lejeren havde opsagt, og dømt til at tilbagebetale en forholdsmæssig Del af den forudbetalte Lejeafgift.	374
Et Konkursbo havde efter en Husejers Forlangende ryddeliggjort en af Fallenten lejet Butik, saaledes at denne fra April Flyttedag 1909 udlejedes til en anden. Husejerens Krav paa Leje fra April Flyttedag til Oktober Flyttedag 1909 anerkendt som privilegeret.	397
En Lejer, som Dagen efter Forfaldsdagen — der var en Helligdag — indfandt sig paa Udlejerens Bopæl for, som han tilkendegav dennes Hustru, at betale Huslejen, fundet efter Omstændighederne herved at have gjort lovligt Tilbud om Betaling. Erstatning tilkendt for uberettiget Udsættelse.	246
I et Tilfælde, hvor en Slagtermester, der havde lejet en Butik, var flyttet uden at betale under Henvisning til, at Sundhedskommissionen havde nægtet Tilladelse til Butikkens Benyttelse til Kødudsalg, udtaltes det, at da der efter Indholdet af Sundhedskommissionens Skrivelse var Grund til at vente, at de Vanskeligheder, der havde rejst sig med Hensyn til Butikkens Benyttelse til Kødudsalg, vilde kunne fjernes, fandtes Slagtermesteren ikke, ialfald ikke uden nærmere Henvendelse til Husværten at have været berettiget til ensidig at hæve Kontrakten.	498

Erstatning tilkendt en Lejer for Tab ved den mangelfulde Vedligeholdelse af de lejede Bygninger.	808
En Konditor anset berettiget til at hæve Lejemaalet og fraflytte det lejede, da det var godtgjort, at den Bagerovn, som var anbragt i Bageriet, led af væsentlige Mangler.	810

Løvnedsmidler.

To Slagtere, der efter ved Saltning af Hestekød og Flæsk at være blevne opmærksomme paa dettes skimlede, slimede og ildelugtende Tilstand foretog ny Saltning og Røgning af samme for derved at afsætte det, ansete skyldige i Overtrædelse af Lov Nr. 51 af 27 Marts 1903 § 5. Endvidere ansete efter Lov Nr. 245 af 27 Maj 1908 for trods den betydelig sygelige Tilstand hos en slagtet Gris at falholde Kødet af samme uden Attest fra Dyrlæge. Se endvidere Bedrageri (§ 257).	438
--	-----

Licitation.

Udtalt, at 29 Haandværkere, der inden en skriftlig Licitation havde truffet en hemmelig Aftale om, at hver af dem skulde lægge et Beløb til sit Tilbud, hvilket Beløb af den, hvem Arbejdet tilfaldt, skulde udbetales til Fordeling mellem de Bydende, overfor Tilbudsmotageren havde gjort sig skyldig i et retsstridig Forhold. Tilbudsmotageren derfor anset berettiget til at vægre sig ved at betale Beløbet, da Reklamation ikke kunde siges at være fremkommen for sent.	412
---	-----

Livsstraf.

En Vestindianer, der forsøgte at dræbe et Pengebud for at røve Pengene, anset efter Fdg. 11 April 1840, § 34, jfr. D. L. 6—6—22 med Livsstraf.	496
En 24aarig Vestindianer anset med Livsstraf efter Frd. 4 Oktober 1833 § 10, 1ste Stk., jfr. § 6 og § 14, 2det Stk., jfr. § 6.	518
En Tugthusfange dømt fra Livet i Henhold til Pl. 11 August 1813 § 10.	703

Lotteri.

En Tiltalt for Salg af Laanebeviser paa pantsatte Klasselodder anset med Bøde efter Lov 6 Marts 1869 § 3.	2
En Gaardskarl og en Gaardejer havde i omtrent en halv Snes Aar spillet sammen i Lotteriet, saaledes at Sedlen beroede hos og besørgedes fornyet af Gaardejeren, medens der til uregelmæssige Tider fandt Opgørelser Sted mellem Parterne. Da Karlen 1 Maj 1904 fratraadte sin Plads og fik sin Løn opgjort, blev Lotteri-mellemværendet ikke omtalt, uagtet der kort før var falden en mindre Gevinst. Da der 1½ Aar efter faldt en stor Gevinst, gjorde Karlen gældende, at han fremdeles var Medspiller. — Udtalt, at Karlen ved, da han forlod Tjenesten, at undlade at kræve en Opgørelse med Hensyn til den da faldne Gevinst og ved sin Passivitet i den følgende Tid havde givet Gaardejeren Føje til at gaa ud fra, at Fællesskabet betragtedes som ophævet.	512

Margarineloven.

En Kvinde, der for egen Regning havde tilvirket og forhandlet Margarine til Medlemmerne af en saakaldet Forening, anset med Bøde efter Lov Nr. 92 af 19 April 1907 § 22, 2det og 3die Stk., jfr. §§ 2, 3, 4, 8 og 14.....	388
---	-----

Møddelagtighed.

En for Næringsforseelse tiltalt Gæstgiver, der i Rettens Venteværelse til et Vidne fremkom med en Udtalelse om, at det ikke ragede saa vidt med en Femkroneseddels, hvorefter Vidnet afgav en urigtig Forklaring, anset efter § 146, jfr. § 52.....	170
Nogle Tyve havde efter Aftale med en Tysker begaaet en Mængde hovedsagelig grove Tyverier, og Størsteparten af Kosterne omsattes i Hamborg af Tyskeren. Sidstnævnte anset efter §§ 228 og 229, 4de Stk., sammenholdt med § 54.....	186

Medgerningsmænd.

En Tiltalt, der havde fulgtes med en Medtiltalt, der stjal en Otting Øl, og været med til at drikke af Øllet, dømt som Medgerningsmand i Tyveriet.....	768
I et Tilfælde, hvor en Mølleforpagter, der paa et Tidspunkt, da han maatte forudse sin Fallit som nær forestaaende, efter Aftale med Bestyreren for et Handelshus, der var hans Hovedkreditor, havde dækket denne ved Varer og udestaaende Fordringer, ansaaes Mølleforpagteren efter § 261, Bestyreren efter § 261, jfr. § 47.....	785

Medicinalvæsen.

En Materialist, der havde forhandlet nogle af ham fremstillede Draaber og reklameret for dem paa en saadan Maade, at han fandtes at have falholdt dem som Lægemedel mod forskellige Sygdomme, anset for ulovlig Medikamenthandel.....	73
En Kvaksalver, der havde forsynet sine Patienter med Medicin, for Størstedelen indkøbt paa et Apotek, idømt Bøde efter Frd. 4 December 1672 § 30.....	451
En Direktør for et Aktieselskab, der forhandlede et Præparat, der i Reklamer angaves i sin Tid at være anvendt af en Læge mod Gigt m. m. og paa Etiketten kaldtes Bedste Middel mod Gigt og Ischias, anset med Bøde efter Fdg. 4 December 1672 § 30.	779

Mejerier.

Spørgsmaal om Opgørelse af en Interessents Andel ved Udtrædelse af et Mejeri, se Interessentskab.....	570
Spørgsmaal om Forpligtelsen for en Køber af en Ejendom til at indtræde i et Andelsmejeri, se Kontrakt.....	829

Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.

En for Næringsforseelse tiltalt Gæstgiver, der i Rettens Venteværelse til et Vidne fremkom med en Udtalelse om, at det ikke ragede	
--	--

saa vidt med en Femkroneseddel, hvorefter Vidnet afgav en urigtig Forklaring, anset efter § 146, sammenholdt med § 52.	170
En Tiltalt, der som Vidne havde afgivet falsk Forklaring angaaende et Fruentimmers Erhverv, anset efter § 146.	276
En for Mened i en Paternitetssag sigtet Tjenestekarl frifunden, da det ikke ved de fremkomne Oplysninger kunde anses godtgjort, at hans beedigede Udsagn var urigtigt.	390
En for Brandstiftelse tiltalt Husejer, der havde givet sin Hustru Paalæg om overfor Politiasistenten at fortie, at han havde været paa Loftet, hvorefter hun afgav urigtig Forklaring saavel til Rapporten som i Retten, frifunden, da der ikke fandtes tilstrækkelig Føje til at gaa ud fra, at han havde haft den Hensigt at forlede hende til i Retten at forklare urigtigt.	415

Modregning.

I et Tilfælde, hvor der var tilvejebragt fuldt Bevis for, at en Bogbinders Forretning fra Slutningen af Januar 1909 var bleven drevet for et Handelsfirmas Regning og Risiko, og at en Grosse- rer, der lod Arbejder udføre i Forretningen, havde været eller i al Fald havde burdet være klar herpaa, udtaltes det, at Grossereren allerede som Følge heraf ikke overfor Firmaets Fordring paa Be- taling for Arbejder og Varer, udført og leveret efter nævnte Tids- punkt, kunde bringe til Modregning de Krav, han tidligere havde erhvervet overfor Bogbinderen.	587
---	-----

Myndighed (Forbrydelse mod den offentlige).

En beruset Sømand, der om Natten ved et offentligt Bal gjorde Modstand mod en Politibetjents Indskriden og senere efter at være anholdt satte sig voldsomt til Modværge, anset efter § 100. 5 af hans Kammerater, der søgte at befri ham og derunder forøvede forskellig Vold mod 2 Betjente, ansete efter § 100 og § 108, 2det Stk., jfr. § 46.	57
En paa en Bænk sovende beruset Mand, der efter at være vækket af en Politibetjent øvede Vold mod denne, anset efter § 100.	564
En Arrestant anset efter § 101 for Fornærmelser mod en Kriminal- retsassessor.	649
En Tugthusfange for voldeligt Overfald paa en Opsynsbetjent ved Straffeanstalten i Horsens anset med Livsstraf efter Pl. 11 August 1813 § 10.	703

Næringsbrug (ulovligt).

En Restauratør for en saakaldet selskabelig Forening anset for ube- rettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.	11
En Tiltalt, der sammen med sin Hustru drev Beværtning paa sin Svigermoders Borgerskab, saaledes at denne, der sammen med Tiltaltes Børn havde Bopæl andetsteds, fik udbetalt Overskudet, frifunden, da den paagældende Forretning fandtes at maatte an- ses som Svigermoderens, og der ikke var tilstrækkelig Føje til at betragte Tiltalte som Medinteressent i Forretningen.	68

	Pag.
En Tiltalt, der havde drevet Natbeværtning for en saakaldet Artistklub, anset for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning samt for Nattesæde	77
En Tiltalt, der drev Beværtning paa en Andens Borgerskab, saaledes at denne fik Overskuddet, anset for delagtig i Forretningens Drift og dømt for uberettiget Næringsbrug	86
En saakaldet Bestyrer af en Beværtning, der maatte anses for den virkelige Indehaver af samme, anset for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning	92
En Tiltalt dømt for at have drevet Beværtning uden Borgerskab...	107
En Tiltalt, der sammen med sin Hustru drev en Beværtning, af hvilken en Besidder af et Borgerskab formelt stod som Indehaver, anset for uberettiget Næringsbrug	144
En Marketender for en saakaldet Forening anset for uberettiget Næringsbrug	147
En Gæstgiver, der kun i forholdsvis ringe Grad gav sig af med Gæstgiveri, for hvilken Næring hans Lokaler ej heller kunde anses skikkede, anset uberettiget til som Tilbehør til bemeldte Næring at beværte andre end Rejsende	170
En saakaldet Bestyrer af en Beværtning funden saaledes interesseret i Forretningen, at der for hans Vedkommende maatte kræves Borgerskab, og derfor anset for uberettiget Næringsbrug	205
En Vært for en saakaldet Forening idømt Bøde for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning	445
En Tiltalt, der uden at være i Besiddelse af nogen Næringsadkomst havde drevet Næring som Værtshusholder og derunder udskænket forskellige stærke Drikke, anset for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning med Bøde og Konfiskation af stærke Drikke	686

Omløben, se ulovlig Omløben med Varer.

Opholdspaalæg.

En for Ran og Bedrageri dømt Bondefanger anset med Opholdspaalæg i 5 Aar	196
Et beruset Fattiglem, der fra en Arbejdsanstalt begav sig ind i et Naboegn og øvede Brandstiftelse, ikke anset derved at have overtraadt et Opholdspaalæg, da der intet var oplyst om, at det ikke var hans Hensigt at vende tilbage til Anstalten	244
En Tiltalt anset for Overtrædelse af Opholdspaalæg	302, 365

Oversvømmelse.

En Bolsmand, der ansaa sig forurettet ved den af en Nabo foretagne Opstemning af Vandet i en Mølledam, opbrød en Aften i Forening med en Ledsager i Naboens Fraværelse det af denne anbragte Stemmeværk, saa at Vandet strømmede ud af Dammen og bevirkede Oversvømmelse. Begge ansete efter § 287, 2det Stk.	157
--	-----

Paatale.

Aktion dekretet af Justitsministeriet for Bedrageri, uanset at Sagen paa et tidligere Stadium havde været sluttet i Henhold til § 254 med Politidirektørens Samtykke.....	273
---	-----

Pant.

I et Tilfælde, hvor en Sagfører svigagtig havde udfyldt en af en Klient given ufuldstændig Transport paa en Obligation, saaledes at han indførte sig selv som Cessionar, hvorefter han opnaaede Laan i et Pengeinstitut mod at give Obligationen i Haandpant, statueredes det, at Transporten ikke havde noget mistænkeligt Ydre, og at Pengeinstitutet maatte anses at have haft en til ekstinktiv Erhvervelse af Haandpanteretten tilstrækkelig begrundet god Tro	541
Efterat en Enke havde opnaaet et Laan i en Bank mod Haandpant i en Panteobligation, som den lokale Byfogedfuldmægtig afgav Tilstaaelse for at have modtaget af Banken til Tinglæsning, opnaaede hun senere et større Laan paa Obligationen hos en Partikulier, der af Fuldmægtigen fik overgivet Obligationen som Haandpant. Fuldmægtigen tilegnede sig derpaa Laanesummen. Da Enken søgtes til Indfrielse af sit Laan i Banken, og det fra hendes Side gjordes gældende, at Banken maatte bære Ansvar for den Brug, Fuldmægtigen havde gjort af Obligationen, dømtes hun efter Bankens Paastand, idet det antoges, at Banken ikke havde gjort Brud paa den den paahvilende Pligt til at drage Omsorg for Pantets Bevaring.....	656

Patent.

Spørgsmaal om Betaling for en Opfindelse, paa hvilken der var bevilget, men ikke udfærdiget Patent, se Kontrakt	583
---	-----

Polititilhold.

En Gæstgiver, der i Strid med et ham meddelt Polititilhold en Søndag havde ladet en hos ham logerende Pige servere for Gæsterne, anset med Bøde	170
En Tiltalt ikke dømt for Overtrædelse af Polititilhold, da det efter de mangelfulde Oplysninger om Forholdet mellem et tidligere givet Opholdspaalæg og Tilholdet var uklart, om han havde gjort sig skyldig i nogen strafbar Overtrædelse af Tilholdet.	365
En af Utugt levende Kvinde, der havde overtraadt et Tilhold ved at afgive urigtig Melding til Politiet om sit Erhverv, anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1	557
En Gæstgiver for Overtrædelse af et Tilhold om ikke at benytte andre kvindelige Personer end sin Hustru og egne voksne Børn til Opvarning m. m. anset med Bøde efter Lov 4 Februar 1871 § 6	720

Politivedtægter.

Antaget, at der af den københavnske Politivedtægts § 81 ikke med Sikkerhed kan udledes en Pligt for Grundejerne til at fjerne Sneen fra chausserede Kørebaner ud for deres Ejendomme	6
En Gæstgiver, der i Strid med et ham i Henhold til Politivedtægten meddelt Tilhold en Søndag havde ladet en hos ham logerende Pige servere for Gæsterne, anset med Bøde	170
En Gæstgiver, Ejer af Lundeuskroen, dømt for Nattesæde efter Københavns Politivedtægt, idet det bemærkedes, at han uden Hensyn til Beskaffenheden af hans Adkomst til at drive Beværtningsnæring ved Udøvelsen af denne maatte være underkastet Politivedtægts Forskrifter	215
Tre unge Mennesker, der gjorde Spektakler om Natten paa Gaden i en bornholmsk Købstad, ansete med Bøder for Overtrædelse af Politivedtægten ..	688

Presseloven.

I et Tilfælde, hvor der for Højesteret fremsattes den Indsigelse, at et Skrædderforbund i Henhold til Presselovens § 3 maatte være uden Ansvar for nogle af dets Forretningsfører underskrevne Avisartikler, udtaltes det, at der ikke kunde tages Hensyn til den, da det af selve Artiklerne tilstrækkelig tydelig fremgik, at Forretningsføreren havde underskrevet dem paa Forbundets Vegne, og da det maatte anses for utvivlsomt, at han havde haft Forbundets utrykkelige eller stiltiende Bemyndigelse dertil	206
--	-----

Privatlivets Fred.

Udtalt, at nogle Avisartikler, der indeholdt Advarsler mod at søge Arbejde hos en Fabrikant og Navnene paa »Skruerbrækkere«, efter deres Indhold ikke kunde anses at krænke Fabrikantens Privatliv paa en efter Straffelovens § 220 strafbar Maade	206
--	-----

Processuelle Mulkt.

En for Højesteret mødende Part anset med Bøder for de under hans skriftlige Procedure for Højesteret fremsatte fornærmelige Udladelser om Modpartens Sagfører for Politiretten og Overretten	97
En Overretssagfører mulkteret for utilbørligt Ophold af Sagen i Underinstansen	604
En Husmand, der dømtes for Ærefornærmelser mod en Dommer, anset med Bøder for usømmelig Procedure for Underretten	739

Prøvehandel.

En Agent, der under Forevisning af et illustreret Katalog over Symaskiner modtog Bestilling, ikke anset at have handlet mod Forbudet i Lov 23 Maj 1873 § 8, da han ikke havde forevist nogen Maskine eller nogen Del af samme	422
---	-----

Ran.

2 Bondefangere mod deres Benægtelse dømte for Ran. Den ene tog Ofrets Lommebog med Pengesedler, der faldt ud af hans Lomme, og gik bort med den, medens den anden søgte at hindre Ofret i at komme ud	196
En Tiltalt, der snappede et Ur fra en Person, hvem han spurgte om, hvad Klokken var, anset efter § 237.....	618

Realbyrder.

En i Henhold til et Testamente af 1801 og en Højesteretsdom af 1838 paa en vestindisk Ejendom hvilende Forpligtelse til en aarlig Udbetaling af et Fattiglegat anerkendt som en Realbyrde, hvilken Ejendommens Ejer maatte respektere. Ejeren dømt til at udrede en indtalt forfalden Præstation uden en af ham paa- staaet Begrænsning til Ejendommens aarlige Driftoverskud	770
--	-----

Renter.

I et Tilfælde af dolus in contrahendo beregnet Renter à 4 pCt. ind- til Forligsklagens Dato.....	608
---	-----

Rettsens Pleje.

Misbilliget, at et Vidne var edfæstet, uden at de Tiltalte havde været tilstede eller havde været tilsagte til at paahøre Edfæstelsen	681
--	-----

Røveri.

En Tiltalt, der efter sin — senere tilbagekaldte — Tilstaaelse havde taget en Person, han gik sammen med, i Kraven og frataget ham hans Ur, anset efter § 243	70
En Viktualiehandlers Bud, der ved at true med en ladt Revolver frarøvede Forretningens Ekspeditrice Pengeskassen, anset efter § 248.....	191
To Tiltalte, der havde afkrævet en Tredjemand et Beløb, som de paastod at han skyldte dem, og ved Vold aftvunget ham Penge og et Ur, anset efter § 243, idet der ikke kunde tages Hensyn til deres Forklaring om, at de gik ud fra, at de havde et lovligt Krav overfor ham	326
En Røgter mod sin Benægtelse dømt for Røveri for under Trusel at have tilføjet sin Madmoder et Slag i Panden og derefter plyndret et aflaaaset Pengeskab. § 39 citeret	366
En Deltager i et natligt Indbrud, der truede Bestjaalnes Søn med en Hammer og en Lommekniv for at faa ham til at være rolig, anset efter § 243	383
En Vestindianer, der forsøgte at dræbe et Pengebud for at røve Pen- gene, anset efter Fdg. 11 April 1840 § 34, jfr. D. L. 6—6—22 med Livsstraf.....	496
Et Medlem af en Bande, der standsede en Jordbruger, som kom kørende, trak ham ned paa Jorden og fratog ham hans Pung, anset efter § 243	628

Sagførere.

En Underretssagfører for Beregning af Salærer, der ikke kunde tilkomme ham, for Salærer for unødige retslige Skridt, for ublu Salærer og for Misbrug af sin Stilling til egen Fordel anset med en Bøde efter Straffelovens § 144, jfr. § 141.....	14
To Underretssagførere og en Overretssagfører ansete med Bøder for utilbørligt Ophold af Sagen.....	33
En Højesteretssagfører mulkteret for Førhaling af Sagen.....	119
En Overretssagfører anset efter § 257, se Bedrageri.....	590
En Overretssagfører mulkteret for utilbørligt Ophold af Sagen i Underinstansen ..	604

Salær.

Et Medlem af et Konsortium, der af en Ejendomsmægler sagsøgte til at betale et Salær, han skulde have lovet i Anledning af en Ejendomshandel, frifunden, idet det udtaltes, at ligesom det ikke var sandsynligt, at han skulde have indladt sig paa uden Hensyn til, hvorledes hans Medinteressenter stillede sig, at give et endeligt og bindende Løfte om at betale Salæret, saaledes kunde der ej heller ved de afgivne Vidneforklaringer anses at være tilvejebragt Bevis eller Formodning for, at et saadant Løfte var givet.....	632
--	-----

Servituter.

En Ret til Klynegravning, der oprindelig var knyttet til en fast Ejendom, men senere skilt fra denne og overgaaet til at være en personlig Ret, tilkendt en Gaardejer i Egenskab af Successor ...	249
---	-----

Skatter og Afgifter.

Statueret, at den, der ikke er ansat til Statsindkomstskat, er fritaget for at svare Kommuneskat.....	27
En københavnsk Kommunalærer, der ejede en Ejendom i en Landkommune, hvor hans Familie boede, og hvor han selv opholdt sig om Søndagen og i Ferier, medens han i København beboede et af ham lejet og møbleret Værelse, ikke anset skattepligtig til Landkommunen, idet det udtaltes, at han ikke kunde anses foruden i København at have haft fast Ophold i Landkommunen i hele det paagældende Tidsrum, og at hans Ferieophold ikke havde haft en saadan Varighed, som efter Lov Nr. 85 af 15 Máj 1908 § 1 kræves til at begrunde Skattepligt.....	728
Statueret, at »Spiritus« i Lov Nr. 96 af 8 Máj 1908 § 10 maa forstaaes ikke alene som Sprit, men omfattende Spirituosa eller spirituose Drikke (undtagen Vin).....	795

Skifte.

Antaget, at Slutningsbestemmelsen i Arvelovens § 18 om, at Skifte »straks« skal forlanges, maa læses i Forbindelse med den efterfølgende Sætning: »inden det erhvervede er indkommet i Boet«. Betingelsen derfor anset opfyldt i et Tilfælde, hvor Skifte først	
---	--

begæredes af den efterlevende Hustru i Anledning af nyt Ægteskab 1½ Aar efter Arveladerens Død, men hvor Arven, en fast Ejendom, der foreløbig dreves af det til privat Skifte overtagne Bo, ikke kunde anses at være indkommet i hendes og hendes afdøde Mands Fællesbo, forinden dette begæredes skiftet	188
Paa et Skifte, der var begært af en i uskiftet Bo hensiddende Ølhandlers Enke i Anledning af nyt Ægteskab, blev Enkens Mødrene-arv, som var falden efter Ølhandlerens Død, holdt udenfor Skiftet, medens hendes Fædre-arv, der var falden før hendes Giftermaal med Ølhandleren og altsaa ved Giftermaalet var bleven en Del af Ægtefællernes Fællesbo, blev inddraget under Skiftet.	183
Skoler.	
Spørgsmaal om en Skoles Medejendomsret til nogle i Fællig helliggende saakaldte Fed, se Ejendomsret.	789
Spillegæld.	
D. L. 5—14—55 anset anvendelig med Hensyn til et for Laan til Spil udstedt Gældsbevis.	262
Stadfæstelsesdomme	149
Statshusmænd.	
En Statshusmand, der havde bortsolgt Grise, i hvilke der var sket Udlæg, frifunden, da Udlæget i Medfør af Lov af 22 April 1904 maatte anses for ulovmedholdeligt, se Bedrageri (frifindende Domme)	737
Stier.	
Erstatning tilkendt en Grundejer hos et Sogneraad for Afsavn af Jord til en Sti, der maatte anses som en ny offentlig Sti	231
Straffens Nedsættelse.	
Straffelovens § 58 citeret.	48
Straffens Udmaaling.	
En 23aarig Tiltalt idømt 3 Aars Tugthus for Indbrud og Bedrageri	429
En 18aarig Tiltalt idømt 3 Aars Forbedringshusarbejde efter § 229, 4de Stk., jfr. midl. Strl. § 18.	524
Stævning.	
I en til Højesteret appelleret Sag var Højesteretsstævningen ifølge Stævningsmændenes Paategning forkyndt for Firmaet Ad. Goecker ved dets Indehaver Ad. Goecker paa Firmaets Kontor. Ifølge Handelsregistret var imidlertid to andre Personer Firmaets Indehavere. Da der herefter ikke kunde gaas ud fra, at Stævningen var forkyndt for rette Vedkommende, og det indstævnte Firma ikke havde givet Møde, blev Stævningen afvist	204
En Højesteretsstævning, forkyndt for en paa en Kaserne boende Sergent i hans Fraværelse ved hans Kompagnis Stabssergent afvist som ikke lovlig forkyndt.	727
Syn og Skøn.	
Et Kuskeforbund tilpligtet at betale en Vognmand en ved et efter Underinstansens Dom foretaget Overskøn fastsat Erstatning for	

	Pag.
retsstridige Publikationer, idet der ikke fandtes Føje til at fastsætte Erstatningen til et lavere Beløb	300
Udtalt, at nogle mod en Vurdering fremsatte Indsigelser allerede af den Grund ikke kunde komme i Betragtning, at de burde have været gjort gældende under en Overskønsforretning.....	570

Sædeligheden (Forbrydelse imod).

En Arbejdsmand for uterlig Behandling af en 13aarig Dreng anset efter § 185	1
En Avlsbestyrer paa et Børnehjem, der enkelte Gange havde kysset og berørt nogle paa Hjemmet værende Pigebørn, frifunden for Tiltale for uterligt Forhold, idet det udtaltes, at om end hans Optræden ligeoverfor enkelte af Børnene havde været utilbørlig, kunde hans Forhold dog ikke i noget Tilfælde tilregnes ham som uterligt, i hvilken Henseende bemærkedes, at hans Forklaring om, at han ikke ved sine Berøringer af og Optræden overfor Børnene havde søgt sanselig Tilfredsstillelse, ikke kunde forkastes	63
En for Voldtægt mod en 17aarig Pige sigtet 16aarig Dreng frifundet, da Pigen efter hans Forklaring, der lagdes til Grund, frivillig havde fundet sig i eller indvilliget i den utugtige Behandling....	108
En Tiltalt anset efter Lov 1 April 1905 § 4 for delvis at have ladet sig underholde af en Kvinde, der ham bekendt ernærede sig ved Utugt.....	305
En Tiltalt, der havde erkendt at have været Kæreste med en Kvinde, der — hvad han dog benægtede at have vidst — ernærede sig ved Utugt, og mod hvem der forelaa Forklaringer fra 2 Kvinder, der helt eller delvis havde underholdt ham, anset efter L. 1 April 1905 § 4	310
To Tiltalte for uterligt Forhold overfor en 9aarig Pige ansete efter § 176, jfr. §§ 168 og 173	325
En Fader og Datter dømte for Blodskam, Datteren betinget dømt. § 173 og 174 tillige citerede for Faderens Vedkommende	377
En Husejer, der havde udlejet Værelser til Kvinder, der drev erhvervsmæssig Utugt, til en Leje, der betydelig oversteg, hvad han ved Udlejning til andre vilde have kunnet opnaa, anset efter midlertidig Straffelov § 4	450
En 19aarig Tiltalt, der en Nat skaffede sig Samleje med en 19aarig Tjenestepige trods hendes Modstand, anset efter § 210, jfr. § 185	466
En for Uterlighed oftere straffet aandssvækket Person anset for Uterlighed mod en 7aarig Pige med 2 Aars Tugthus. § 39 citeret	473
En Tiltalt ved den af en Kvinde, der ernærede sig ved Utugt, afgivne Forklaring, der støttedes ved 2 Betjentes Forklaringer, medens han selv afgav løgnagtige Forklaringer, anset overbevist om i et Tidsrum af c. 3 Uger delvis at have ladet sig underholde af Kvinden	526
En Syfilitiker, der maatte antages at have smittet en Pige, frifunden, da det fandtes betænkeligt at forkaste hans Forklaring om, at han ansaa sig dimitteret af Lægen som helbredet. Tiltalte deri-	

mod anset efter § 181 for under et nyt Udbrud af Sygdommen at have haft Samleje med 3 Piger, uden at disse blev smittede..	531
En beruset Arbejder dømt for Voldtægtsforsøg mod en 70aarig Enke efter § 168, jfr. § 46	543
En af smittefarlig Syfilis lidende Kvinde, der erkendte, at hun under Udøvelsen af sit Utugtserhverv havde haft Samleje med flere forskellige Mandspersoner, uagtet hun var bleven opmærksom paa nogle Pletter paa hendes Kønssdel, frifunden for Tiltale efter § 181, da der ikke fandtes aldeles tilstrækkelig Føje til at forkaste hendes Forklaring om, at hun antog Pletterne for almindelig Hudløshed	557
En Tiltalt, der havde paaført en ung Pige Syfilis, og om hvem der efter hans Forklaring maatte gaas ud fra, at han i hvert Fald havde Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte, anses efter § 181	645
En af Kontrærseksualitet lidende Tiltalt anset efter § 177 for egentlig Pæderasti som passiv Deltager, men frifunden for nogle andre Uterligheder	676
En Gæstgiver og hans Hustru, der efter sidstnævntes Erkendelse og en Række Vidneforklaringer havde haft Fortjeneste af, at der i deres Gæsteværelser øvedes Utugt, ansete efter Lov 30 Marts 1906 § 3, 2 Stk.	720

Søfartsforhold.

Spørgsmaal om Størrelsen af Bjergelønnen for en grundstødt Damper	90
Vederlag tilkendt for Bistand, ydet i islandsk Farvand i et Tilfælde, hvor vedkommende Skib befandt sig i vanskelige Omstændigheder, men hvor der manglede Føje til at gaa ud fra, at Stillingen havde været saa mislig, at Skibet var udsat for nogen umiddelbar Fare, eller at det maatte betragtes som udelukket, at det kunde klare sig ved egen Hjælp	252
En Skibsfører, der ved grove Pligtforsømmelser blev Skyld i et Dampskibs Stranding, idømt Bøde efter Sølovens § 293	408
En Skibsfører anset efter § 282, 1ste Stk. for at have sat Ild paa det af ham førte Skib, efterat det var strandet og sprunget læk, se Brandstiftelse	480
En Befragter i Henhold til Strejkeklausul i Certepartiet fritagen for at betale Liggedagspenge for et Ophold, der skyldtes en Strejke blandt Lossearbejderne, idet det udtaltes, at det ikke kunde antages, at der med Hensyn til Indtrædelsen af Strejken eller Fremskyndelsen af Udlosningen kunde lægges Befragteren noget til Last	658
I et Tilfælde, hvor et Rederi sagsøgte til Erstatning paa Grund af Godssets Aflevering uden Konnossement, ansaaes Kravet forældet efter Sølovens § 283	747

Testamente.

En hemmelig ensidig Tilbagekaldelse af et af to Ægtefæller oprettet gensidigt Testamente anset at være i Strid med de Forudsætninger	
--	--

fra Testatorernes Side, hvorunder Testamentets Oprettelse havde fundet Sted, og derfor tilsidesat.....	280
Udtalt med Hensyn til et af en 89aarig Testatriks oprettet, af Notarius attesteret Testamente, at idet det foreliggende ikke gav Grund til at antage, at Notarius havde undladt paa behørig Maade at forvise sig om Testatriks' mentale Tilstand, fandtes der ikke tilstrækkelig Føje til paa Grund af nogle Vidneforklaringer og en Overlægens Erklæring at tilsidesætte den i Notarialattesten indeholdte Bevidnelse, at Testatriks, da hun ratihaberede og underskrev Testamentet, var ved sin Fornufts fulde Brug.....	315
I et Tilfælde, hvor en Testator underskrev et Testamente i sin Veksellerers Overværelse i dennes Forretningslokale, og hvor Veksellereren derpaa tilkaldte sin Kasserer, der medunderskrev Testamentet til Vitterlighed, antoges det, at Testator paa en Forskriften i Frd. 21 Maj 1845 § 24 fyldestgørende Maade havde lagt for Dagen, at han vedkendte sig Testamentet. Ved de nævnte Vidners Forklaringer ansaas det tillige tilstrækkelig godtgjort, at Testator var sin Fornuft fuldkommen mægtig.....	434

Tilregnelighed.

En som i let Grad imbecil karakteriseret Tiltalt dømt som fuldt tilregnelig.....	273
En epileptisk Røgter dømt for Røveri under Citat af § 39.....	366
En for Tyveri tiltalt Person, der ifølge Overlægens Erklæring var defekt paa det intellektuelle og moralske Omraade, anset for fuld tilregnelig.....	462
En aandssvækket Person dømt for Uterlighed og Vold under Citat af § 39	473
En af Kontrærseksualitet lidende Tiltalt anset efter § 177 som fuldt tilregnelig.....	676

Tilstaaelse.

En for Hæleri tiltalt, der efter Overrettsdommens Afsigelse fragik sin Tilstaaelse, frifunden, da Tilstaaelsen ikke bestyrkedes ved det under Reassumptionsforhørene fremkomne, hvorimod der oplystes forskellige Omstændigheder, der gjorde det betænkeligt at antage, at Tiltalte havde haft en saadan Formodning om, at Genstandene var stjaalne, at en Domfældelse for Hæleri kunde bygget derpaa	673
---	-----

Tjenesteforhold.

En Kontormædhjælperke og Ekspeditrice, der forlod sin Tjeneste efterat hendes Principal oftere havde udskældt hende og øvet korporlig Vold imod hende, anset berettiget til Løn, indtil Opsigelse kunde være givet.....	97
En Handelsrejsende, der af et Aktieselskab afskedigedes fra sin Stilling i Strid med en Kontrakt om Uopsigelighed, tilkendt Erstatning..	717

Transport.

I et Tilfælde, hvor en Sagfører svigagtig havde udfyldt en af en Klient givet ufuldstændig Transport paa en Obligation, saaledes	
--	--

at han indførte sig selv som Cessionar, hvorefter han opnaede Laan i et Pengeinstitut mod at give Obligationen i Haandpant, statureredes det, at Transporten ikke havde noget mistænkeligt Ydre, og at Pengeinstitutet maatte anses at have haft en til ekstinktiv Erhvervelse af Haandpanteretten tilstrækkelig begrundet god Tro	541
--	-----

Trusler.

I et Tilfælde, hvor en 17aarig Pige havde sigtet en 16aarig Dreng for Voldtægt, og hvor hendes Fader og Forlovede, der troede paa Rigtigheden af hendes Forklaring, ved skriftlig Henvendelse til og mundtlig Forhandling med Drengens Fader forlangte en Godtgørelse af 1000 Kr. for at undlade at anmelde Drengen til Politiet, fandtes der ikke at kunne paalægges dem Straf efter § 245, da Pigen under Forudsætning af, at hun var voldtaget, i Henhold til § 303 vilde have haft Krav paa en passende Godtgørelse, og da den forlangte Godtgørelse i alt Fald ikke oversteg, hvad de Tiltalte kunde have anset for rimeligt	108
En Tiltalt, der forsøgte Pengeafpresning ved i et Brev at true en Husejer med Anmeldelse til Politiet, anset efter § 245	616

Tuberkuloseloven.

Antaget, at Stillingen som Brandmand efter sin almindelige Natur ikke medfører saadanne smittefarlige Berøringer med Befolkningen, som Lov af 14 April 1905 § 11, 3die Stk., har for Øje. En Brandmands paa denne Lovbestemmelse støttede Paastand om Pension af $\frac{2}{3}$ af Lønningen derfor ikke taget til Følge	119
---	-----

Tvangsakkord.

Den de autoriserede Tillidsmænd tilkommende Betaling for Optagelse af Status i Henhold til Tvangsakkordloven ikke anset privilegeret i den senere fallerede Skyldners Konkursbo, se Konkurs Udtalt, at der ikke i Tvangsakkordloven findes nogen Bestemmelse, der har kunnet afskære en Akkordant fra at indbringe den af en Skifteret truffne Afgørelse om Akkordafgiftens Størrelse for de almindelige Appelretter	504
	527

Tyendeforhold.

Statueret, at en Husbond efter Tyendelovens § 15 Nr. 5 havde været berettiget til at nægte at modtage en Karl, om hvem det var uomtvistet, at han havde lidt af Syfilis, i sin Tjeneste	179
Efterat en Proprietær, der havde solgt sin Gaard, men skulde blive boende der en Maaned, forgæves havde anmodet 2 Tjenestekarle om at tage Tjeneste hos den nye Ejer, forlod Karlene deres Plads efter et Ordskifte med Husbonden, om hvis Indhold der er Uenighed. Husbonden frifunden for den ene Karls Søgmaal om Løn og Kostpenge, allerede fordi Karlen ikke havde godtgjort, at Husbonden havde bortvist ham af Tjenesten	758
En Tjenestekarl, mod hvem der af Husbonden og dennes Fader var	

	Pag.
øvet Vold, der maatte anses for Mishandling, anset berettiget til efter Tyendelovens § 43 Nr. 1 at forlade sin Tjeneste og efter § 44 kræve Løn og Kostpenge.....	825

Tyveri.

(frifindende Domme).

En noget beruset Tiltalt, der en Nat havde sat sig i Besiddelse af en Spand, der stod som Skilt, og kastet den hen til en Person paa Gaden, frifunden, da det ikke kunde antages, at han havde forbunden nogen tyvagtig Hensigt dermed.	278
--	-----

(simpelt).

Tyveri fra Automater.	12
En Tjenestepige dømt for Tyveri af Støvler.	26
En tidligere straffet Tiltalt mod sin Benægtelse anset for Lomme-tyveri paa et Pissoir.	53
Tyveri fra en Trækkevogn paa Gaden.	92
2 Kvinder ansete for Tyveri af større Pengebeløb fra en beruset Gaardejer.	113
En Kvinde anset for Lommetyveri fra en beruset Mand.	135
En Tiltalt anset for Tyveri af Klæder m. m. fra et Karlekammer og fra et Afholdshjem.	137
Et Hønsetyveri.	210
En Tiltalt anset for Tyveri af et Ur og et Pengebeløb, der efter hans Paastand var ham overgivet henholdsvis som Sikkerhed og som delvis Godtgørelse for en Rude.	256
En Svensker, der havde erkendt af en Medtalt at have modtaget 180 Kr. af Indholdet af en af denne stjaalen Tegnebog, anset for Tyveri, idet det statueredes, at de havde handlet efter fælles, i hvert Fald stiltiende Aftale.	264
En ofte straffet Tiltalt, der af 3 Vidner genkendtes som den, der en Aften i en Gaard havde afbrudt og sammentrampet et Nedløbsrør, dømt for Tyveri,	303
En Tiltalt, der afsendte en samme Dag stjaalen Cykle med Jernbanen til en Bekendt til Opbevaring, og som afgav usandfærdig Forklaring om sin Hjemmel, dømt som Tyv.	307
En Tiltalt dømt for en Række Tyverier, bl. a. af 2 Cykler og en Mængde Genstande, han frastjal sin Moder.	312
En Karl mod sin Benægtelse dømt for Tyveri fra sin Husbond af en Hundredekroneseddel, der fandtes gemt i Karlekamret, og 3 Tikronesedler, der svarede til Beløb, hvoraf han fandtes i Besiddelse.	334
En Boretyv tillige dømt for en Række simple Tyverier.	379
En 17aarig Tiltalt dømt for en Række Cykletyverier.	403
En tidligere straffet Person, der erkendte en Nat at have taget et Ur med Kæde fra en noget beruset Person, men nægtede at have haft til Hensigt at stjæle det, i Henhold til Bestjaalnes og 2 Vidners Forklaringer dømt for Tyveri.	426
En Tiltalt, i hvis Logis der fandtes en Mængde forskelligartede	

	Pag.
Effekter, mod sin Benægtelse dømt for en Del Rapserier. Tiltalte, der ifølge Overlægens Erklæring var defekt paa det intellektuelle og moralske Omraade, anset for fuldt tilregnelig.	462
En Betler dømt for Tyveri af et Ur i Henhold til det extraordinære Tyvsbevis.	471
En Tiltalt, der fandtes i Besiddelse af nogle fra en Krybbe i en Rejsestald stjaalne Plysprøver, som han urigtigt forklarede at have købt hos en navngiven Sadelmager, dømt som Tyv	501
En Tiltalt i Henhold til 2 Vidners Forklaring dømt for Tyveri af en Laaneseddel, som han efter sin Forklaring havde faaet Tilladelse til at beholde.	507
En under falsk Navn optrædende, i Udlandet ofte straffet Franskmand i Henhold til Vidneforklaringer dømt for 2 Støvletyverier. .	516
Et Cykletyveri.	562
En beruset Person betinget dømt for Tyveri af en Cykle, med Hensyn til hvilken han erklærede ikke at have tænkt nærmere over, hvad han vilde med den.	581
Et Medlem af en Bande dømt for Gade- og Gaardtyverier.	628
En ofte straffet Tiltalt anset for i Forening med 2 Medtiltalte at have bestjaalet en fuld Svensker.	649
To Tiltalte mod deres Benægtelse ansete for natlig Udplyndring af en beruset Mand.	709
En Tiltalt i Henhold til den af en Medtiltalt afgivne Tilstaaelse, der bestyrkedes ved Vidneforklaringer, dømt for Tyveri af 2 Kasser Flasker.	714
En Kobbersmeds Hustru dømt i Henhold til — senere tilbagekaldt — Tilstaaelse for Pengetyverier fra Slægtninge og Bekendte.	743
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Automattyvert ved Hjælp af udbankede Emører.	766
En Tiltalt, der havde fulgtes med en Medtiltalt, der stjal en Otting Øl, og været med til at drikke af Øllet, dømt som Medgerningsmand i Tyveriet.	768
Tyveri af et Ur fra en beruset Mand paa en Beværtning.	781
Tyveri af Klæder fra et Folkelukaf paa en Damper.	782
En Tiltalt anset for Tyveri af en Cykle, en Hund og Klæder. Til sidstnævnte skaffede han sig Adgang ved at aabne en aflaaet Køkkendør, hvis Klinke var aftaget, med en gammel Rødekam. .	793
Straf herfor idømt.	318, 388, 410, 614, 689, 679, 756, 783

(groft.)

Nogle Tyve havde efter Aftale med en Tysker begaaet en Mængde hovedsagelig grove Tyverier, og Størsteparten af Kosterne om-sattes i Hamborg af Tyskeren. Sidstnævnte anset efter §§ 228 og 229, 4de Stk., sammenholdt med § 54, med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.	186
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset for Indbrudstyverier fra en Møbel-fabrik og fra en Skønnert.	256
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for 2 Indbrud i Henhold til de	

	Pag.
af hans Medtaltalte afgivne Tilstaaelser i Forbindelse med andre Oplysninger.	283
En ofte straffet Person, der anholdtes i Besiddelse af Koster fra 2 Indbrud samt Indbrudsredskaber, og som til en Rapport tilstod Tyverierne, men nægtede for Retten, dømt.	294
En tidligere straffet Sømmand dømt for Indbrud i Henhold til den af en Medtaltalt afgivne Tilstaaelse, der bestyrkedes ved det isvrigt foreliggende.	345
En Tiltalt dømt som Deltager i en Række store Indbrud.	355
En Boretyv dømt for en Række Indbrud og Forsøg derpaa.	379
En tidligere straffet Tiltalt, der samme Dag, et Indbrud var hegaaet, forsøgte at pantsætte en Del af de stjaaene Koster, og i hvis Logi der fandtes Indbrudsværktøj, som svarede til det ved Tyveriet anvendte, dømt for Indbrud.	429
En Forbedringshusfange idømt Tillægsstraf for en Mængde natlige Indbrud, hvor han i de fleste Tilfælde opbrød Gasautomater.	442
En 18aarig Tiltalt idømt 3 Aars Forbedringshusarbejde for en Mængde Indbrud.	524
En Kvistkammertyv dømt i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis.	529
En Tiltalt dømt for Tyveri af 2 Kreaturer fra en Eng.	749
En tidligere straffet Tiltalt, der en Nat opdagedes foran et Vindue i en Gaard, afrivende Tændstik, og som ifølge de af 2 Medtaltalte afgivne Forklaringer havde været sammen med dem, af hvilke den ene var begyndt at opbryde Vinduet, anset for Forsøg paa Indbrud.	775
Straf herfor idømt. 323, 614, 639, 692,	783

(Grænsetilfælde mellem simpelt og groft).

I et Tilfælde, hvor 2 Tyve klatrede over et Havestakit af Brysthøjde og derefter fra en Stige gennem et med Jernstænger forsynet Vindue, der opbrødes, trak Klædningsstykker ud, tilregnedes dette Forhold dem som simpelt Tyveri.	783
Et Tilfælde, hvor Tyven havde aabnet en aflæset Køkkendør, hvis Klinke var aftaget, ved at benytte en gammel Redekam, anset som simpelt Tyveri.	793

Udbringelse af Riget.

Straffelovens § 16 anvendt. 264, 267,	516
--	-----

Udeblivelsesdømme. 55, 56, 125, 126, 127, 128, 148, 149, 170, 279,	
412, 444, 501, 802,	803
— med mødende beneficeret Indstævnt.	56
— med mødende ubeneficeret Indstævnt.	170

Udenlandske Dømme.

En af en tysk Domstol afsagt Døm gjort eksigibel, idet de af Indstævnte fremsatte Indsigelser bl. a. mod den tyske Domstols Kompetence forkastedes.	761
--	-----

	Pag.
Ulovlig Omløben med Varer.	
Straf herfor idømt.....	102
Underholdsbidrag.	
Afgørelse af en Paternitetssag gjort afhængig af Barnemoderens Ed, se Ed	181
En Paternitetssag gjort afhængig af Klagerindens Ed i et Tilfælde, hvor Indklagede var forsvunden. Dommen efter Klagerindens Paastand affattet paa sædvanlig Maade.....	288, 290
En Fyrbøder, som af en gift Kone, med hvem han erkendte at have haft Samleje i det kritiske Tidsrum, sagsøgte til at betale Underholdsbidrag til et af hende født Barn, frifunden, da der ikke kunde anses oplyst Omstændigheder, som udelukkede, at Barnet kunde være avlet i Klagerindens Ægteskab	428
En Indklaget, der ikke havde turdet benægte i det af Statskontoret for Sundhedsvæsenet angivne kritiske Tidsrum at have haft Samleje med en Barnemoder, dømt til at betale Underholdsbidrag til Barnet.....	484
En Indklaget dømt efter en Barnemoders Paastand, da det ved de foreliggende Oplysninger i Forbindelse med hans undvigende og forbeholdne Procedure maatte anses godtgjort, at det mellem Parterne bestaaende kønslige Forhold var forsat saa langt som af Klagerinden paastaet.....	647
En Indklaget, som en Barnemoder paa Foranledning af en Medindklaget havde paastaet tilpligtet at betale Underholdsbidrag, frifunden, da Barnemoderen benægtede at have haft Samleje med ham paa Barnets Undfangelsestid, og da han selv, som ved den paagældende Lejlighed var stærkt beruset, ikke havde nogen klar Erindring om det passerede	832
En Paternitetssag gjort afhængig af Mandens Ed.....	177, 456, 470, 548, 549, 832
Undladelse (af at komme en Hængt til Hjælp).	
Da en Bagerkusk opdagede en Husmand hængt i sin Lo, sendte han paa Grund af sin uovervindelige Afsky for at røre ved Lig en Dreng hen efter en Mand, der arbejdede tæt ved. Denne skar 1 à 2 Minutter efter Husmanden ned med Bistand af Bagerkusken. Fundet betænkeligt at paalægge denne Strafansvar efter Straffelovens § 199	516
Unødig Trætte.	
En Grosserer og Fabrikant, der dømtes til at betale en Kontormedhjælperes Løn og endvidere dømtes for Vold og Ærefornærmelse imod hende, idømt Mulkt for unødig Trætte	97
Uordenlig Bogføring.	
Se Bedrageri (§ 262).....	558
Varemærker.	
En Handlende, der havde benyttet Petroleumsetiketter, der frembød en saadan Lighed med de for et Aktieselskab registrerede Varemærker, at de let kunde forveksles, anset efter Varemærkelovens § 12, 2det Stykke, jfr. § 13	74

En Kvinde anset med Bøde for uberettiget Benyttelse af en indregistreret Cigaretiket	202
En Købmand, der efter at have forhandlet Vaskemaskiner, fabrikerede af det tyske Firma I. A. John og mærkede med det indregistrerede Varemærke »Voldampf«, dannede et Aktieselskab »John« og lod tilvirke og forhandlede Vaskemaskiner, mærkede »Dansk »Fulddamp« A/S Fabrikken »John«, Aarhus«, anset efter Lov 11 April 1890 § 12, 2det Stk., jfr. § 13	585

Varetægtsfængsel (Erstatning for).

En Gaardejer, der havde været arresteret som mistænkt for Tyveri af nogle Rødgranplanter, men frifandtes af Mangel paa Bevis, ikke tilkendt Erstatning, da der ikke var fremkommet Oplysninger, der gjorde hans Uskyldighed antagelig	818
---	-----

Veksler.

I et Tilfælde, hvor en Gaardejer af en Dame var narret til at tegne sig som Endossent paa en Veksel, dømtes Gaardejeren til at betale Veksels Beløb til den godtroende Ejer af Vekslen, idet det udtaltes, at Gaardejeren ikke fandtes efter Vekselproceslovens § 3 at være afskaaret fra at gøre gældende, at han ikke havde tegnet Endossement paa Vekslen, men Gaardejeren havde i al Fald gjort sig skyldig i Uforsigtighed og var ikke uden Skyld i, at Vekslen efter sit Udseende fremtraadte som endosseret af ham ..	625
I Anledning af, at 6 Dampskibsselskaber befandt sig i økonomiske Vanskeligheder, dannedes der et Aktieselskab »Rederisyndikatet«, der til Rederiregistret anmeldtes som Forretningsfører for Selskaberne. Da Syndikatet af et russisk Firma sagsøgte til Indfrielse af en Veksel, der var forsynet med følgende Akcept Dampskibsselskabet Dan Rederisyndikatet frifandtes Syndikatet, idet det udtaltes, at da Vekslen var trukket paa og akcepteret af Dampskibsselskabet, kunde der ikke tilkomme Firmaet nogen Vekselfordring paa Syndikatet.....	667

Vestindien.

En 24aarig Tiltalt anset med Livsstraf efter Frd. 4 Oktober 1833 § 10, 1ste Stk., jfr. § 6, og § 14, 2det Stk., jfr. § 6	518
En Tiltalt anset med Livsstraf for Forsøg paa Røveri forbundet med morderisk Overfald	496
En Tiltalt, der i stærk Beruselse havde dræbt en Mand, anset efter Fdg. 4 Okt. 1833 § 2, sidste Stk.	661
Spørgsmaal om Omfanget af en Realbyrde. Se Realbyrder.....	770

Vold.

(§ 200).

En Grosserer og Fabrikant for korporlig Vold imod en Kontormedhjælperke og Ekspeditrice anset efter § 200.....	97
En Husbond idømt Bøde for Vold mod en Tjenestekarl.....	825

(§ 202).

En fhv. Gaardbestyrer, der havde slaaet sin Hustru i Hovedet med en Træsko og slaaet hende i Hovedet med en Stok, saa at hun fik et blødende Saar, anset efter § 203, jfr. § 202.....	689
En Lærers Hustru, der ved Revselse af et Plejebarn havde overskredet Revselsesrettens Grænser, dømt betinget efter § 202	665
En Moder, der i Aarevis havde mishandlet sin lille Datter og bl. a. havde skaaret hende med en Kniv i Armen og bidt hende i Fingeren, anset efter § 202, saaledes at der tillige toges Hensyn til § 203.	675

(§ 203).

En Tiltalt, der efter et Skænderi med en Lejer tilføjede denne 2 Slag, saa at Synet paa det ene Øje blev betydelig nedsat, anset efter § 203	7
En Gæstgiver, der efter nogen Uenighed med en Gæst om Betalingen med en Vogneg tilføjede ham nogle Slag i Hovedet, saa at han blev døv paa venstre Øre, anset efter § 203	193
Samme Tiltalte, der efter et Skænderi med en Gæst tilføjede denne 2 Slag med en Vogneg, af hvilke det ene frembragte et Saar paa Kinden, anset efter § 203	193
En svensk Stenhugger, der under en Fest tildelte en Stenhugger, der greb fat i ham for at forhindre ham i at yppe Kiv med en Tredjemand, et Slag under Øjet med en Jernkno, anset efter § 203.....	214
En beruset Tiltalt, der med en fyldt Ølflaske bibragte en Ølkusk, der havde sat ham ud af et Marketenderi, 2 Slag i Hovedet, der medførte Læsioner, bl. a. en skæv Næse, anset efter § 203 ...	237
En Tiltalt, der efter nogen Ordveksling med en i samme Hus boende Slagter tilføjede denne et Saar i Hovedet med en Egetræstok, anset efter § 203	271
En for Uterlighed sigtet aandssvækket Person, der slog en Mand, der foranledigede ham anholdt, med en Stok, saa at han fik en Rift i Ansigtet, anset efter § 203, jfr. § 39.....	473
En Tiltalt, der efter noget Ordskifte paa et Værtshus med en Flaske tilføjede en Slagtersvend et kontunderet Saar paa Næseryggen, der medførte nogen Affladning af Næsen, og en Former et lille Saar i Ansigtet, anset efter § 203.....	534
En Gaardejer, der tilføjede en Nabo, til hvem han stod i mindre godt Forhold, og som ulovlig kørte over hans Grund, et Slag i Hovedet med en rusten Jernrive, saa at dens Tænder gik igennem den Overfaldnes Kind og knækkede en Tand, anset efter § 203..	724

(§ 203, jfr. midlertidig Straffelov § 1).

En Bølle, der overfaldt en Seminarist med Skaller og slog 2 Fortænder ud paa ham, anset efter § 203, jfr. midlert. Strfl. § 1, 2det Stk.	9
En Gæstgiver, som i Vrede over, at en Gæst ikke straks kunde betale 2 ituslaaede Glas, gentagne Gange under Slag paa begge	

	Pag.
Sider af Hovedet med Voldsomhed kastede ham til Jorden og slog og sparkede ham, medens han laa der, hvorved der tilføjedes ham et gabende Saar i Baghovedet, anset efter § 203, jfr. midl. Strfl. § 1, 2det Stk.	121
(midlertidig Straffelov § 1).	
En Tiltalt, der i Forening med en Kammerat havde søgt at binde en Smedesvend og i den Anledning øvet Vold imod ham, anset efter midlertidig Straffelov § 1, 2det Stk. En Medtiltalt frifunden af Mangel paa Bevis.	3
3 berusede Karle, der havde overfaldet en Tjenestekarl med Slag og Stenkast, saa at der tilføjedes ham et Saar ved Øjet, ansete efter Lov 1 April 1905 § 1, 2det Stk.	751

Ærefornærmelser.

En Grosserer og Fabrikant anset efter § 217 for oftere at have udskældt en i hans Tjeneste staaende Kontormedhjælperiske og Ekspeditrice.	97
En Husmand anset efter §§ 215 og 217 for Ærefornærmelser mod en Dommer, indeholdte i Skrivelser til Kongen og Justitsministeriet.	739

Højesteretstidende.

Udgivere: **Højesterets Protokolsekretærer.**

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Torsdag den 3 Marts.

Nr. 184. Højesteretssagfører Møldrup

contra

Erik Christian Nielsen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 185.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 19 Oktober 1909: Tiltalte Erik Christian Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Hansen og Thrane, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 November 1909: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Becker og H. F. Helweg-Larsen, betaler Tiltalte Erik Christian Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 60 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tredsindstyve Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Erik Christian Nielsen til Højesteretssagførerne Møldrup og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arbejdsmand Erik Christian Nielsen, der er født den 3 Juni 1865 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 185.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da Tiltalte den 21 August 1909 om Eftermiddagen henimod Kl. 5 sammen med den den 27 Juli 1896 fødte Bernhard Frederik Carl Nielsen, som han for 15 Øre havde lejet til at bære en Jernseng for sig, var paa Vej over Marken henimod Kronprinsesse Sophies Vej paa Frederiksberg, kom han, der var en Del paavirket af Spiritus, til at tænke paa, at det kunde være ganske interessant at faa Drengen til at blive hos ham paa Marken i nogen Tid og samtale med ham om kønslige Forhold. Efter at de derpaa paa Tiltaltes Forslag havde sat sig ned paa Marken i nogen Afstand fra den nævnte Vej for at hvile sig, førte han derpaa Samtalen hen paa kønslige Forhold, og herunder knappede han Drengens Benklæder op og fremtog hans blottede Lem, som han befølte og gned paa, hvorved det erigeredes, ligesom han derpaa fremtog sit eget blottede Lem og fik Drengen til at fatte om det ved at føre hans Haand hen til dette, dog uden at Drengen gned paa det, eller at det erigeredes.

Bernhard Nielsen, der efter det Oplyste er en skikkelig og jævnt begavet, men noget forsømt og stærkt nervøs Dreng, har forklaret, at Tiltaltes Adfærd var ham meget imod, og at han var ked af det, men ikke turde gaa sin Vej, hvad Tiltalte imidlertid har erklæret, at han absolut ikke fik Indtrykket af, og nogen Modstand gjorde Drengen i hvert Fald ikke.

For det anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 185, jfr. midlertidig Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, — — — vil den i det Hele være at stadfæste.

Nr. 175. Højesteretssagfører Hansen

contra

Louis Carl Thorvald Hansen (Def. Møldrup),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andet Lottospil m. m. af 6 Marts 1869 § 3.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Oktober 1909: Tiltalte Louis Carl Thorvald Hansen bør inden 3 Dage efter denne

Doms lovlige Forkyndelse til Statskassen bøde 300 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Louis Carl Thorvald Hansen til Højesteretssagførerne Hansen og Møldrups 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Louis Carl Thorvald Hansen, der er født 14 November 1874 og ikke fundet forhen straffet, tiltales for Overtrædelse af Lov om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andet Lottospil m. m. af 6 Marts 1869 § 3.

Ved Tiltaltes egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte i de sidste Serier af Klasselotteriet har opkøbt 40—50 Lodsedler, som han derefter har pantsat, og at han, efter selv at have spillet paa Lodsedlerne i en eller flere Trækninger, har solgt Laanebeviserne paa de til 6te Trækning fornyede Lodsedler i Henhold til saalydende Avertissement:

»At spille i 6te Trækn. i 11 Dage.
Paa $\frac{1}{4}$ Klasselod koster kun 12 Kr.
Paa $\frac{1}{8}$ Klasselod koster kun $6\frac{1}{2}$ Kr.

saaledes at Køberne fik Ret til at spille paa de tilsvarende Lodsedler i 6te Trækning og, hvis de vilde, indløse disse og raade over dem.

Da Tiltalte herved findes at have overtraadt det i ovennævnte Lovbestemmelse indeholdte Forbud mod at drive Handelsforretning med Klasselotteriets Lodsedler, vil han være at anse efter nævnte Lov 6 Marts 1869 § 3 efter Omstændighederne med en Bøde af 300 Kroner til Statskassen.

Nr. 179.

Højesteretssagfører Møller

contra

Hans Lavritsen Hjort og Emanuel William Larsen
(Def. Hansen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Oktober 1909: Tiltalte Emanuel William Larsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, og Aktionens Omkostninger for hans Vedkommende udredes af det Offentlige. De Tiltalte Hans Lavritsen Hjort og Olaf Christian Martin Andersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 3 Maaneder, og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Godskesen og Rievers, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de foreliggende Oplysninger kan det ikke anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte Larsen har gjort sig skyldig i Meddelagtighed i de begaaede Voldshandlinger, og det maa derfor have sit Forblivende ved den ham i den indankede Dom tillagte Frifindelse. Herefter og iøvrigt i Henhold til de i Dommen for Tiltalte Hjorts Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-anke er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Lavritsen Hjort til Højesteretssagførerne Møller og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Lavritsen Hjort, Olaf Christian Martin Andersen og Emanuel William Larsen tiltales for Vold.

Tiltalte Hjort er født den 27 Oktober 1882 og har i August 1903 inden et af Rettens Kriminalkamre vedtaget en Bøde af 100 Kr. for Overtrædelse af Straffelovens § 108, 2det Stykke, jfr. § 46, hvorhos han er anset: ved 2det Regiments Krigsretsdom af 15 Maj 1906 efter Straffelov for Krigsmagten § 97, jfr. § 52, med 15 Dages mørk Arrest paa indskrænket Kost.

Tiltalte Andersen er født den 9 November 1881, Tiltalte Larsen den 14 September 1884.

Ingen af disse ere fundne straffede.

Ifølge de af Anmelderen, Smedesvend Georg Hansen, samt af Arbejdsmand Christian August Knudsen, Formand Carl Friederich Christian Lüthge, Montør Joseph August Elspas og Smedesvend Karl Friederich Wilhelm Kinast afgivne beedigede Forklaringer maa Sagens Omstændigheder antages i det Væsenlige at være følgende:

Anmelderen og de Tiltalte, der arbejdede sammen ved Opførelsen af en Beholder paa Sundby Gasværk tilligemed en Del andre Arbejdere, hvoraf ca. Halvdelen tyske, ere alle Medlemmer af Smede- og Maskinarbejdernes Fagforening. Den 29 Juli d. A. om Aftenen Kl. 8 skulde der være Generalforsamling i Foreningen. Af Hensyn dertil

forlod de 3 Tiltalte tilligemed de øvrige danske Arbejdere Gasværket Kl. 5¹/₂ Eftermiddag — 1 Time før Fyraften — medens Anmelderen vedblev at arbejde til Kl. 6¹/₂. Dette satte ondt Blod hos de andre Arbejdere, og særlig de 3 Tiltalte følte sig misfornøjede dermed. Den følgende Morgen, medens Arbejderne var samlede til Frokost i et Op-holdsskur, gav de Tiltalte paa forskellig Maade Anmelderen deres Misfornøjelse tilkende — bl. a. kastede Tiltalte Hjort nogle smudsige Klude hen i Anmelderens Mad. Efter Frokostpausen gik de 3 Tiltalte til Overmontøren og fik Afregning, besøgte derefter forskellige Beværtninger og vendte mellem Kl. 12 og 1 tilbage til Skuret, hvor bl. a. Anmelderen sad ved et Bord. Tiltalte Andersen medbragte et Reb, og med en Ytring om, at nu skulde Anmelderen bindes, tog Andersen tilligemed Tiltalte Hjort fat i Anmelderen, men da denne gjorde Modstand, fik de ikke Rebet lagt om ham. Derimod slæbte de ham over til et andet i Skuret staaende Bord, kastede ham ned paa en ved dette staaende Bænk og tilføjede ham med Hænderne flere Slag, indtil Formanden lagde sig imellem. Medens dette skete, hentede Tiltalte Larsen en Trillebør, og idet han satte den foran Skuret, fremkom han med en Bemærkning om, at Anmelderen skulde køres bort paa den.

Ifølge en den 30 Juli d. A. udstedt Lægeerklæring frembød Anmelderen da flere Tegn paa Slag i Hovedet, hvorhos der paa et Sted af 3dje Ribben paa venstre Side føltes tydelig Fortykkelse af Bløddelene og Benhinden, saaledes, at der var stærk Sandsynlighed for et delvist Brud af Ribbenet og i alt Fald var tydelige Symptomer paa Kvæstelse.

Ifølge Anmelderens Forklaring hidrører disse Læsioner fra den ovenbeskrevne Vold. Han følte et Par Dage efter Overfaldet Smerter og Ømhed de omtalte Steder samt ved højre Knæhase; han var arbejdsudygtig 1¹/₂ Dag, men ikke sengeliggende og har ikke haft yderligere Mên af det Passerede.

De Tiltalte Hjort og Andersen have erkendt, at de i Forening — men uden forudgaaet Aftale — have søgt at binde Anmelderen, og da han ikke vilde lade sig binde, have ført eller slæbt ham over til et andet Bord i Skuret og der lagt ham ned paa en Bænk, men medens Hjort yderligere har erkendt, at Anmelderen ved den Lejlighed blev skubbet over mod Bordet med saa stor Kraft, at Læsionen paa Ribbenet godt kan hidrøre herfra, har Andersen nægtet, at der overhovedet ved den Lejlighed blev øvet nogen egentlig Vold mod Anmelderen, og begge de Tiltalte have nægtet at have slaaet denne.

Tiltalte Larsen har ligeledes nægtet at have deltaget i nogen Vold eller Aftale om saadan og har iøvrigt forklaret, at han, da han kom med Trillebøren, blot sagde, at nu havde han en Automobil, nu kunde de køre Anmelderen bort.

Medens der nu intet Hensyn vil kunne tages til de Tiltalte Hjorts og Andersens Forklaringer, forsaavidt de ere i Strid med det ved Vidneforklaringerne oplyste, findes det betænkeligt paa det Foreliggende at statuere, at den af de Tiltalte Hjort og Andersen udøvede Vold er udøvet efter forudgaaet Aftale med Tiltalte Larsen.

Tiltalte Larsen vil derfor være at frifinde, og Aktionens Omkostninger for hans Vedkommende at udrede af det Offentlige hvorimod

de Tiltalte Hjort og Andersen ville være at anse efter midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 3 Maaneder.

Fredag den 4 Marts.

Nr. 162. Højesteretssagfører Møller

contra

J. Nilausen, S. N. Meyer og Th. Hitzmann (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Københavns Politivedtægts § 81.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Maj 1909: De Tiltalte, Skomager J. Nilausen, Grosserer S. N. Meyer og Urtekræmmer Th. Hitzmann bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom. *)

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Møller og Dietrichson hver 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Skomager J. Nilausen, Grosserer S. N. Meyer og Urtekræmmer Th. Hitzmann, der ere Ejere henholdsvis af Ejendommene Nr. 52, Nr. 6 og Nr. 14 ved Vester Fælledvej, for Overtrædelse af Politivedtægts § 81.

Ved de Tiltaltes egen Erkendelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at de den 6 Marts d. A. have undladt at ryddeliggøre den chauserede Kørebane udfor deres respektive ovennævnte Ejendomme for den faldne Sne.

De Tiltalte, der erkende at være fejeplygtige udfor deres Ejendomme, have gjort gældende, at de ikke kunne være pligtige at fjerne

*) Der forelaa Bevilling til at tage Sagen under Paakendelse uanset manglende summa appellabilis; men det var vedtaget af Højesteret ikke fremtidig at omtale slige Bevillinger i Dommene.

Sneen fra Kørebanen, da chausserede Kørebaner ifølge Politivedtægtens § 77 ikke fejles.

Heri findes der at maatte gives de Tiltalte Medhold, idet der ikke med Sikkerhed af Politivedtægtens § 81, der paalægger den, hvem Gadefejningen paahviler, naar Sne er falden, straks at ryddeliggøre Fortov og Rendestene for Sne og derefter snarest muligt Kørebanen, kan udledes en Pligt for Ejerne af Grunde, udfor hvilke der findes chausserede Kørebaner, til ogsaa at fjerne Sneen fra disse.

Som Følge heraf ville de Tiltalte være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Nr. 166. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Peter Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 10 Juni 1909: Tiltalte, Arbejdsmand af Svinninge Niels Peter Jensen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og bør i Erstatning til Smed Hans Christian Petersen, Svinninge, betale 100 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Springborg, 12 Kr., og til Defensor, Justitsraad, Sagfører Svantemann, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 September 1909: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Richter og Rievers, betaler Tiltalte Niels Peter Jensen 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 3 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes

til tre Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Peter Jensen til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne fra Merløse-Tudse Herreders Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Niels Peter Jensen for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Tiltalte er født den 18 Maj 1866 og ifølge Dom anset: ved Holbæk Købstads Ekstrarets Dom af 21 November 1888 efter Straffelovens §§ 228, 236 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og ved Højesterets Dom af 17 Marts 1908 efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 18 April d. A. kom Tiltalte, der bor i et Hus i Svinninge, og som havde udlejet en lille Lejlighed til den 56-aarige Smed Hans Christian Petersen, hjem ved Middagstid. Han, der var i en af Spiritus noget paavirket, men, som det maa antages, fuldt tilregnelig Tilstand, gik ind til Petersen og talte med denne om den Husleje, som Petersen skulde erlægge. Da Petersen herunder ytrede, at han ikke vilde betale, og som Grund til denne Vægning skød sig ind under, at der ikke forelaa nogen skriftlig Lejekontrakt, blev Tiltalte hidsig og tilføjede med knyttet Haand Petersen et Slag i Ansigtet, som ramte i eller ved det venstre Øje. Ved Slaget faldt Petersen ned af den Stol, paa hvilken han sad, og da han atter rejste sig op, gav Tiltalte med flad Haand ham et Slag, der maa antages at have ramt paa højre Side af Hovedet, hvorefter Tiltalte gik ind i sin egen Lejlighed, medens Petersen, hvis Ansigt var stærkt blodigt, af en Tilstedekommen blev hjulpet tilsengs.

Ved en den 19 s. M. foretagen Lægeundersøgelse viste det sig, at Øjelaaget paa Petersens venstre Øje var stærkt opsvulmet, og at Senehinden paa selve Øjet var stærkt blodunderløbet; højre Øjes Senehinde var ogsaa noget blodunderløbet, og Næsen var ophovnet med Hudafskrabbinger. Ved en Undersøgelse den 27 s. M. viste der sig yderligere paa det venstre Øje ved den indvendige Side af Hornhinden en ærtestor, stærk blodig injiceret Svulst, og Synet paa dette Øje var da saa godt som fuldstændig gaaet tabt.

I Løbet af Maj Maaned bedredes Tilstanden dog en Del, saa at der formentes at være Mulighed for, at Petersen helt vilde genvinde Synet paa venstre Øje; men ifølge en paa nærværende Rets Foranledning fremskaffet Lægeerklæring af 30 Juli d. A. er den nævnte Bedring ikke gaaet videre, og det maa nu anses usandsynligt, at der vil indtræde yderligere Bedring af Synet paa venstre Øje. Dettes Synstyrke maa da antages vedblivende at ville være betydelig nedsat, idet Petersen kun kan skelne større Genstandes Omrids, men ikke kan læse almindeligt Tryk og ved sit Arbejde som Smed for at undgaa Lyskær fra Ilden maa have Øjet tildækket med en Klap.

Som Følge af det Anførte maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der ved Underrettsdommen er fastsat til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, findes at burde bestemmes til lige Fængsel i 4 Maaneder; forsaavidt vil Underrettsdommen være at forandre, medens den, hvis Bestemmelse om en Petersen hos Tiltalte tilkendt Erstatning af 100 Kr. — — — billiges, iøvrigt vil være at stadfæste.

Nr. 185. Højesteretssagfører Bagger

contra

Frederik Peter Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Neksø Købstads Ekstrarets Dom af 27 November 1909: Tiltalte Frederik Peter Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt i Godtgørelse til Seminarist Jens Nikolaj Larsen betale 50 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, herunder Salærer til Aktor, Sagfører Janus Olsen, og til Defensor, Sagfører J. P. Kofoed, 10 Kr. til hver. Straffens Fuldbyrkelse udsættes, og Straffen bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes, og Tiltalte derhos, inden 2 Maaneder fra Dommens Forkyndelse, udreder den ovennævnte Godtgørelse. Den idømte Godtgørelse at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter de i Dommen nævnte Lovbestemmelser, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, og der findes ikke tilstrækkelig Grund til at lade denne Straf betingelsesvis bortfalde.

Thi kendes for Ret:

Frederik Peter Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tre Maaneder. I Henseende til den ham idømte Erstatning og Bestemmelsen om Aktionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Frederik Peter Nielsen ifølge Bornholms Amts Ordre af 4 November d. A. for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, og er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder:

Søndagen den 17 Oktober d. A., da Seminarist Jens Nikolaj Larsen befandt sig paa Jernbanestationen i Neksø, blev han overfaldet af Tiltalte, der, uden at Overfaldne gav nogensomhelst Anledning hertil, tilføjede ham — som det maa antages — 2 saakaldte Skaller, der begge ramte ham paa Hagen. Da Overfaldne søgte at forsvare sig med at give Tiltalte et Puf, slog denne ham et Slag med knyttet Haand i Ansigtet, hvilket Slag ramte Overfaldne paa Munden.

Medens de af Tiltalte bibragte Skaller, bortset fra en øjeblikkelig Smerte, ikke har medført nogensomhelst Følge for Overfaldne, fik han ved det sidste Slag slaaet 2 Tænder ud i Overmunden. Efter en af Sygehjælperne, Justitsraad Gerner under 29 Oktober d. A. afgiven Erklæring havde Overfaldne foruden et uregelmæssigt Saar i Mundhulen, svarende til de 2 forreste Fortænder i Overmunden, et mindre Saar paa Underlæbens Inderside, hvorhos Overlæben fandtes noget tyk og svullen. Lægen har derhos udtalt, at Overfaldne — bortset fra Tabet af de 2 Fortænder — ikke vil faa varige Minder af Overfaldet.

Tiltalte har erkendt at have udøvet den ovennævnte Vold mod Overfaldne og har paa Forehold af den foreliggende Lægeattest udtalt, at han ikke vil benægte, at de deri ommeldte Læsioner hidrører fra Overfaldet. Tiltalte har imidlertid angivet, at det ikke har været hans Hensigt at slaa Tænderne ud paa Overfaldne, men kun at tilføje Overfaldne en øjeblikkelig Legemssmerte uden at bibringe ham nogen legemlig Skade.

Han har som Grund til Overfaldet angivet, at han mente, at Overfaldne havde spændt Ben for ham, saa at han var ved at falde, men han har senere bekendt, at hverken Overfaldne, som han intetsomhelst Kendskab havde til, eller nogen Anden havde spændt Ben for ham eller givet ham nogensomhelst Anledning til Overfaldet.

Efter det Oplyste var Tiltalte ved den paagældende Lejlighed paa- virket af Spiritus, men efter hans egen Forklaring ikke mere, end han vidste, hvad han gjorde. Tiltalte har derhos udtalt, at han ikke i ædru Tilstand vilde have handlet som anført.

Overfaldne har under Sagen paastaaet sig tilkendt hos Tiltalte en Erstatning af 50 Kr. for Svie, Smerte og Vansir, mod hvilken Erstatningspaastand Tiltalte intet har haft at erindre.

For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født den 2 Marts 1889 og ikke ses tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, hvorhos han i Godtgørelse til Seminarist Jens Nikolaj Larsen for Lidelse og Vansir bør betale 50 Kr. — — —

I Medfør af Bestemmelserne i Kapitel 3 i midlertidig Straffelov af 1 April 1905 findes Straffens Fuldbrydelse at burde udsættes, saafremt

Tiltalte inden 2 Maaneder fra Dommens Forkyndelse præsterer Kvitte-
ring for at have betalt Overfaldne den ovennævnte Godtgørelse. Straffen
bortfalder efter 5 Aars Forløb fra denne Doms Afsigelse, saafremt de
i bemeldte Lov fastsatte Betingelser og det ovennævnte Vilkaar over-
holdes.

Nr. 172. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Peter Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Oktober 1909: Til-
talte Hans Peter Jensen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige
Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 300 Kroner og
betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter
Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte
Hans Peter Jensen til Højesteretssagførerne Asmus-
sen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Peter Jensen
tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Tiltalte er født den 26 April 1861 og anset: ved nærværende
Rets 3dje Afdelings Dom af 12 December 1908 efter Næringslovens
§§ 75 og 78 med en Bøde af 40 Kr., og ved nærværende Rets Dom
af 23 Marts 1909 efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde af
100 Kr., henholdsvis for 1ste og 2den Gang begaaet uberettiget Nær-
ringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Om-
stændigheder følgende:

Efter at Tiltalte som Følge af de ovennævnte Domme i Begyn-
delsen af Maj d. A. havde maattet lukke den af ham i Sct. Hansgade
Nr. 19, Kælderen, drevne Beværtning, søgte forskellige Medlemmer af
»Bygningssnedkernes Fagforening«, der har Lokale i samme Ejendom,
at faa denne Forening til at overtage Lokalet, for at Tiltalte kunde
fortsætte Beværtningen for Medlemmerne; men da dette ikke lykkedes,

besluttedes det at oprette en særlig Forening under Navn »Selskabelig Forening af 25 Maj 1909« med det Formaal at skaffe Fagforeningens Medlemmer et Sted at opholde sig og nyde Noget og at leje Tiltaltes tidligere Lokale hertil og at antage Tiltalte som Restauratør.

Der vedtoges Love for Foreningen, afsluttedes Lejemaal i Foreningens Navn om Lokalet, tillige omfattende Tiltaltes private Lejlighed, for en aarlig Leje af 800 Kr., hvoraf 550 Kr. for Beværtningslokalet og 250 Kr. for Lejligheden, samt afsluttedes Overenskomst med Tiltalte, hvorefter denne beværtede Medlemmerne for egen Regning og svarede en aarlig Afgift af 900 Kr., der betaltes kvartaarlig ligesom Huslejen og beregnedes foruden denne at skulle dække 100 Kr. om Aaret til Tiltalte selv for Slid paa Inventar og Service, som Tiltalte ejede.

Som Medlem kunde Enhver optages, ogsaa uden Forslagsstiller, og mod et Kontingent af 25 Øre Kvartalet, hvilket er oprævet af Tiltalte i Lokalet. Efter Lovene skulde Bestyrelsen beslutte Optagelsen, hvorefter Indsigelse kunde rejses mod Optagelsen i Løbet af 3 Dage efter Navneopslag i Lokalet; men sædvanlig er Navnet straks af Tiltalte eller den Indmeldende selv opført paa Opslagstavlen og efter 3 Dages Forløb har Tiltalte foreløbig betragtet Vedkommende som Medlem og serveret for ham, medens Optagelsen af Bestyrelsen først er sket senere. Ogsaa Fremmede have kunnet faa serveret for sig, naar de have været i Følge med et Medlem, og dette har betalt for Serveringen.

Tiltalte er Foreningens Kasserer og har udstedt Medlemskortene, naar Navneopslag har været i 3 Dage. Regnskabet er kun ført en Gang i Kvartalet. Efter Lovene skal eventuelt Overskud gaa til velgørende Formaal.

Da Foreningen herefter ikke kan betragtes som et saadant sluttet Selskab, at Beværtning af Medlemmerne efter Næringslovens § 61 kan anses for Beværtning ved sluttet Bord, vil Tiltalte, der ikke har noget Borgerskab og har beværtet Medlemmerne med Spise- og Drikkevarer, derunder Brændevin, være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 3dje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning efter Omstændighederne med en Bøde af 300 Kroner til Københavns Kommunes Kasse.

Mandag den 7 Marts.

Nr. 201.

Højesteretsadvokat Høgsbro

contra

Niels Peter Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Februar 1910: Tiltalte Hans Pedersen og Arrestanten Niels Peter Hansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Tiltalte i 60 Dage, Arrestanten i 120 Dage og hver for sig betale Aktionens Omkostninger, derunder hver Halvdelen af Salærerne til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nyholm og Bing, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Hansens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Peter Hansen til Højesteretssagfører Høgsbro og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Hans Pedersen og Arrestanten Niels Peter Hansen tiltales for Tyveri.

Arrestanten er født den 8 Juli 1874 og anset: ved Krigsretsdøm af 21 Februar 1900 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 112 og 120 med strengt Fængsel paa Vand og Brød, hvorhos han i August 1907 inden et af Rettens Kriminalkamre har vedtaget en Bøde af 100 Kr. for Vold og Fornærmelse mod Politiet.

Ved de Tiltaltes Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanten har i Løbet af de sidste to Maaneder før sin Anholdelse den 20 November 1909 begaaet et stort Antal Tyverier fra saadanne Automater og herved stjaalet dels 5-Ører, dels Cigarer, og i enkelte Tilfælde Kaffe. Det af Arrestanten saaledes stjaalne kontante Beløb har gennemsnitlig udgjort ca. 1 Kr. om Dagen.

Tyverierne ere af hver især af de Tiltalte udførte paa den Maade, at de istedetfor en 25-Øre have lagt en udbanket 1-Øre i Automaten og idet de derved fik dennes Mekanisme til at virke, udtrukket de paagældende Genstande af Automaten.

Tiltalte Hansen har næsten udelukkende stjaalet fra saadanne Automater, der ved Udtræk gav en 5-Øre foruden Cigarer.

Arrestanten blev ved sin Anholdelse funden i Besiddelse af et Brækjern, som han vil have anskaffet til eventuelt Brug ved Begaaelse af Indbrudstyverier, om hvis Udførelse han dog ikke vil have truffet endelig Bestemmelse, samt af en skarpladt Revolver, som han dog efter sin sluttelige Forklaring, der efter Omstændighederne ikke vil kunne forkastes, ikke vil have købt i nogen bestemt Hensigt.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 228, disse §§ sammenholdte med midlertidig Straffelovs § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Torsdag den 10 Marts.

Nr. 163. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Underretssagfører Jacob Rosengaard (Def. Møller),

der tiltales for Overtrædelse af D. L. 1—9—10 og Straffelovens Kapitel 26.

Hillerød Købstads Ekstrarets Dom af 7 Januar 1909: Tiltalte, Underretssagfører Jacob Rosengaard, bør til Statskassen bøde 400 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa bør og Tiltalte betale denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Raaschou, 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Juli 1909: Tiltalte, Underretssagfører Jacob Rosengaard, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Overretssagfører Raaschou og Sagfører Wimmer, samt til Aktor for Overretten, Overretssagfører M. A. Meyer, henholdsvis 100 Kr., 50 Kr. og 100 Kr., betaler det Offentlige.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at der ikke er tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan henføres under Straffelovens 26de Kapitel. Derimod maa det anses for bevist, at Tiltalte har overtraadt de ham som Sagfører ifølge Lovgivningen, særlig D. L. 1—9—10, paahvilende Pligter.

I saa Henseende skal Følgende fremhæves. Tiltalte har hos Vilhelm Petersen beregnet sig Salær m. m. i Tilfælde, hvor det maatte være ham klart, at der ikke kunde tilkomme ham noget-somhelst Vederlag hos denne, f. Eks. i Anledning af, at han har affattet to, som det maa antages, ganske ugrundede Begæring om Indledning af kriminel Undersøgelse mod Petersen selv. Fremdeles har han beregnet sig Salærer for retslige Skridt, som

der ikke har været rimelig Grund til at foretage, saaledes de i Dommen nævnte Eksekutionsforretninger af 16 November 1905 og den i Januar 1906 paabegyndte nye Retsforfølgning mod Petersen. Endvidere maa de af ham beregnede Salærer til Beløb ialt ca. 500 Kroner, under Hensyn til det udførte Arbejde og det ringe Beløb, om hvis Inddrivelse det drejede sig, anses at være i den Grad overdrevne, at de maa betegnes som ublu. Endelig har Tiltalte misbrugt sin Stilling til egen Fordel, forsaavidt han ved de i Dommen nævnte Transporter af 16 November og 28 December 1905 har paa Bekostning af Petersens andre Kreditorer, for egne Fordringer, der i alt Fald for en væsentlig Del var Mogensen uvedkommende, skaffet sig Andel i den Pantesikkerhed, som Skadesløsbrevet hjemlede Mogensen.

For de ovenanførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 144, jfr. § 141, efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 50 Dage. Han vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger, i hvilken Henseende bemærkes, at den for Tiltalte i 1ste Instans beskikkede Defensor har frafaldet Salær for det Tilfælde, at Salæret ikke paalægges det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Jacob Rosengaard bør til Statskassen bøde 500 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden fjorten Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 50 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium for Underretten og Overretten til Overretssagførerne Raaschou og M. A. Meyer 100 Kroner til hver og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Møller 200 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hillerød Købstads Ekstreret hertil indankede Sag tiltales Underretssagfører Jacob Rosengaard, der er født den 4 November 1851 og ikke tidligere straffet, for Overtrædelse af D. L. 1—9—10 og Straffelovens Kapitel 26.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ved et den 12 August 1905 udstedt, den 23 s. M. tinglæst Skadesløsbrev meddelte Tømmermester Vilhelm Petersen af Fredensborg Købmand H. A. Mogensen af Hillerød, Blikkenslager Warloe af Fredensborg og Murmester Lars Jensen af Veksebo til skadesløs Sikkerhed for, hvad han til enhver Tid maatte være dem skyldig, uanset Oprindelsen, oprykkende Panteret i en ham ifølge Skøde tilhørende Ejendom Matr. Nr. 8 t af Fredensborg og et til samme stødende ham ifølge utinglæst Købekontrakt tilhørende Areal Matr. Nr. 8 æ samme-

steds, Mogensen for et Beløb af indtil 1000 Kr. foruden Renter og skadesløse Omkostninger næstefter 6800 Kr. forud prioriteret Gæld, Warloe og Jensen for indtil 1000 Kr. — 500 Kr. hver — foruden Renter og Omkostninger, næstefter nævnte 6800 Kr. og 1000 Kr. til Mogensen. Kort efter lod 1ste Prioritetshaver, Sparekassen for Fredensborg, paa Grund af Udeblivelse med Renter i Juni Termin s. A. foretage Udlæg i Matr. Nr. 8 t, hvorhos der senere af en Købmand i Hillerød for en ikke prioriteret Fordring blev gjort Udlæg i samme Ejendom.

Den 26 September s. A. indgav Sparekassen Begæring om Tvangsauktion over Ejendommen til Kronborg østre Birk, hvorefter det forberedende Møde til Auktionskonditionernes Affattelse berammedes til 21 Oktober s. A.

Den 14 s. M. kom Vilhelm Petersen og de 3 Kreditorer efter Skadesløsbrevet tilstede paa Tiltaltes Kontor i Hillerød, hvor Vilhelm Petersen underskrev 3 Forlig, hvori han under Henviisning til Skadesløsbrevet erkendte at skyldte Mogensen 489 Kr. 65 Øre, Warloe 304 Kr. 90 Øre og Jensen 496 Kr. 53 Øre foruden Renter 5 pCt. p. a. fra Forligenes Dato og skadesløse Omkostninger. Samtidig fandt der en Transport Sted fra Jensen, hvis Krav var paa over 500 Kr., til Warloe paa et Beløb af 130 Kr. Forligene blev samme Dag ratihaerede i Forligskommissionen for Frederiksborg Amts 1ste Forligskreds.

Ved Mødet i Auktionsretten den 21 Oktober 1905, hvor de til Fyldestgørelse berettigede Fordringer blev anmeldte og Konditionerne vedtagne, saavel som ved 1ste Auktion, der afholdtes den 11 November s. A., gav Tiltalte Møde for Mogensen, Warloe og Jensen ifølge Fuldmagt for hver især af disse og beregnede sig i hver af de 3 Sager et Salær af 25 Kr.

I den derpaa følgende Tid forværredes Vilhelm Petersens i Forvejen daarlige økonomiske Forhold yderligere ved, at hans Løsøre blev bortsolgt ved Tvangsauktion, saaledes at han, som det maa antages, kun ejede de to nævnte Matr. Numre. Til disse Ejendomme optraadte den i Fredensborg boende Forretningsbestyrer Schultz som Liebhaber, og henvendte han sig den 9 November til Vilhelm Petersen om Køb af Ejendommene, hvorom der ogsaa opnaaedes Enighed mellem dem for en Købesum af ca. 10000 Kr. Schultz og Petersen henvendte sig samme Dag til en Birkefuldmægtig i Fredensborg om at bringe Handelen i Orden, men da denne ikke vilde indlade sig derpaa, henvendte de sig næste Dag til Sagfører Linde, sammesteds, der bl. a. var den nævnte Sparekasses Repræsentant, og som Dagen forud for nogle Fordringshavere havde indgivet Begæring til Skifteretten om, at Vilhelm Petersens Bo maatte blive taget under Konkursbehandling. Sagfører Linde vilde heller ikke ordne Handelen, efter hans Forklaring bl. a. fordi Vilkaarene gik ud paa, at en Kreditor, hvis Fordring ikke var prioriteret i Ejendommene, skulde dækkes af Købesummen.

Færdig fra Trykkeriet den 17 Marts 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 2.

Torsdag den 10 Marts.

Den 11 November 1905 fandt første Auktion over Matr. Nr. 8 t af Fredensborg Sted, og blev Tiltalte paa Warloes Vegne højstbydende med 8500 Kr., for hvilket Bud han (Tiltalte) erklærede, at Warloe som delvis ufyldstgjort Panthaver agtede at lade sig Ejendommen udlægge. Den foran ommeldte anden Udlægshaver begærede imidlertid en 2den Auktion afholdt, og saadan berammedes derefter til 2 December s. A. Forholdet for Tiltaltes 3 Mandanter stillede sig altsaa her efter saaledes, at Mogensen var fuldt dækket ved det skete Bud, medens Warloe og Jensen kun vilde faa delvis Dækning.

Samme Dag — den 11 November 1905 — foretoges den for nævnte Konkursbegæring i Kronborg østre Birks Skifteret, hvor Vilhelm Petersen erkendte sin Insolvens, men begærede og med Sagfører Lindes Samtykke erholdt Udsættelse til den 18 s. M., under Anbringende af, at han haabede med Venners Hjælp at faa en Ordning istand med sine Kreditorer.

Vilhelm Petersen, der ikke mere stolede paa Sagfører Linde, henvendte sig nu vistnok den 13 s. M. til Tiltalte paa dennes Kontor og bad ham om Bistand til at ordne Handelen med Schultz og underskrev ved denne Lejlighed en saalydende Fuldmagt:

»Jeg anmoder Sagfører Rosengaard om at føre den Handel om min til Auktion stillede Villa i Fredensborg igennem, som jeg sidste Torsdag afsluttede med Hr. Schultz i Fredensborg for en Købesum af 10000 Kr. I Handelen medfølger Matr. Nr. 8 æ af Fredensborg.«

og Tiltalte tog om Eftermiddagen samme Dag med Vilhelm Petersen til Fredensborg, hvor de blandt Andet havde en Samtale med Schultz, uden at Handel kom istand.

Sagfører Linde arbejdede imidlertid stadig paa at opnaa en Ordning med Kreditorerne, hvorved Tvangssalg kunde undgaas, og opnaede et Tilbud fra Schultz gaaende ud paa, at denne mod at faa frit Skøde købte Ejendommen Matr. Nr. 8 t, Fredensborg, og Parcelerne Matr. Nr. 8 æ, Fredensborg, for 9850 Kr., hvoraf 5500 Kroner — Sparekassens Prioritet — skulde overtages af Køberen, og Resten, 4350 Kr., udbetales kontant i December Termin 1905. Tilbudet blev tegnet paa et Eksemplar af Auktionskonditionerne for Salget af Matr. Nr. 8 t og underskrevet af Schultz den 16 November 1905.

Samme Dag — 16 November 1905 — indgav Tiltalte paa Mogensens og Jensens Vegne Rekvisition til Kronborg østre Birks Fogedret om at erholde Udlæg i Vilhelm Petersens Ret til at erholde Skøde paa Matr. Nr. 8 æ af Fredensborg for Fordringerne efter de fornævnte Forlig af 14 Oktober s. A. med Renter og Omkostninger, og disse to Udlæg foretoges samme Dags Eftermiddag.

Den 17 November 1905 underskrev Vilhelm Petersen en saalydende Akcepterklæring paa det Eksemplar af Auktionskonditionerne, paa hvilket Schultz havde tegnet sit Tilbud: »Jeg for mit Vedkommende akcepterer Hr. Schultz' Tilbud af 16 November 1905«, og den 18 s. M. frafaldt Sagfører Linde den indgivne Konkursbegæring. Den 30 s. M. underskrev derpaa Mogensen, Warloe og Jensen — uden at Tiltalte medvirkede herved — en saalydende Paategning paa det omhandlede Eksemplar af Auktionskonditionerne:

»Vi for vort Vedkommende akcepterer ligeledes, at Vilh. Petersen modtager foranstaaende Tilbud og frafalder 2den Auktions Afholdelse. Jeg, Warloe, giver Afkald paa mit Bud paa 1ste Auktion.«

Dagen før den til 2den Auktions Afholdelse berammede Dag, den 2 December 1905, underskrev Warloe en skriftlig Fuldmagt for Sagfører Linde til at repræsentere ham og tilbagekaldte i samme Dokument enhver tidligere Fuldmagt. Samme Dag (Auktionsdagen) telefonerede Jensen*) til Tiltalte, der da efter sin Forklaring netop stod i Begreb med at rejse til Fredensborg til Auktionen, at han tilbagekaldte sin Fuldmagt, og at Tiltalte ikke skulde møde paa Auktionen.

Tiltalte, der har forklaret, at den Mand, der telefonerede til ham, angav sig som Warloe, og at han (Tiltalte) svarede, at til telefoniske Meddelelser i Forretningssager fra en Mand, hvis Stemme han ikke kendte, kunde han ikke tage noget Hensyn, gav derpaa Møde ved Auktionen. Efter at den fungerende Auktionsforvalter paa Auktionen havde oplyst, at Rekvirenten af 2den Auktion — som var indgaaet paa den af Sagfører Linde med Kreditorerne truffne Ordning paa Vilkaar, at han som Udlægshaver fik fuld Dækning af den kontante Sum, som af Schultz skulde indbetales i December Termin 1905 — havde frafaldet dens Afholdelse, mødte for samtlige Prioritetshavere, deriblandt for Mogensen, Warloe og Jensen, Sagfører Linde og frafaldt Auktionen, idet han foreviste fornævnte paa de omtomhandlede Auktionskonditioner tegnede Erklæring af 30 November s. A. fra de tre Sidstnævnte samt begærede paa Warloes Vegne i Henhold til nysnævnte Fuldmagt Auktionen standset. Tiltalte bemærkede nu, at han gav Møde for de tre nævnte Personer og begærede det afgjort ved Kendelse, om Auktionen kunde hæves, idet han paastod Omkostningerne ved 2den Auktion, deriblandt Salær til ham for Møde for 3 Fordringshavere paalagte Rekvirenten. Ved Auktionsrettens den 8 s. M. afsagte Kendelse blev Auktionen hævet, hvorhos Tiltaltes Paastand paa, at Omkostningerne paalagdes Rekvirenten, afvistes.

Den 18 s. M. indbetalte Schultz til Sagfører Linde den kontante Del af Købesummen for Ejendommene, og ved Skrivelse, dateret

*) Skal være: Warloe.

samme Dag, anmodede Warloe i Egenskab af Auktionskøber Tiltalte om omgaaende at sende Opgørelse over Udlæg og Udgifter ved Retsforfølgningen mod Vilhelm Petersen samt Oplysning om Størrelsen af Tiltaltes Krav, hvorhos han den 19 s. M. tilskrev Jensen og Mogensen i samme Anledning.

Jensen sendte ligeledes den 19 December 1905 Tiltalte en skriftlig Tilbagekaldelse af Fuldmagten og bad om Opgørelse. Tiltalte sendte derefter Jensen og Warloe hver en Regning over sit Tilgodehavende, hvilke de begge fandt opskruede. Mogensen undlod — som det maa antages efter Tiltaltes Raad — at svare Warloe, idet han gjorde gældende, at Handelen var bleven misligholdt ved, at Mogensen ikke havde faaet Dækning i December Termin.

Tiltalte — der maa antages at have handlet paa egen Haand i Henhold til den ham af Mogensen engang meddelte Bemyndigelse uden at raadslaa med Mogensen om de enkelte Skridt — paabegyndte derefter en ny Retsforfølgning mod Vilhelm Petersen. Tiltalte, som allerede under 16 November 1905 havde givet Mogensen Transport paa et Beløb af 60 Kr., som udgjorde Tiltaltes Tilgodehavende hos Vilhelm Petersen for juridisk Assistance, Konsultation, Forhandlinger og 2 Rejser til Fredensborg i Anledning af Handelen mellem Petersen og Schultz, meddelte under 28 December s. A. Mogensen Transport paa sit Krav for Refusion af Omkostningerne ved Retsforfølgningen mod Vilhelm Petersen, foretaget for Mogensen, Warloe og Jensen, til samlet Beløb 407 Kr. 41 Øre og udtog derpaa den 29 s. M. paa Mogensens Vegne Forligsklage mod Vilhelm Petersen angaaende Betaling af 467 Kr. 41 Øre, hvilken Klage den 6 Januar 1906 af Forligskommissionen blev henvist til Retten. Endvidere indgav Tiltalte paa Mogensens Vegne den 17 s. M. til Kronborg østre Birks Fogedret Rekvisition om Kontinuation af det den 16 November 1905 for Mogensen erhvervede Udlæg i Vilhelm Petersens Ret til Skøde paa Matr. Nr. 8 æ af Fredensborg, idet han nu tillige begærede Udlæg i Matr. Nr. 8 t sammeds, under Paaberaabelse af, at det alt erhvervede Udlæg var utilstrækkeligt, fordi Matr. Nr. 8 æ isoleret var af ringe Værdi, og at den foromhandlede Auktion over Matr. Nr. 8 t var bleven hævet, uden at Mogensen havde faaet Dækning.

For at afværge den tilsigtede Udlægsforretning, der var bleven berammet til den 24 Januar 1906, tilbød Sagfører Linde — for hvem det som Varetager af Vilhelm Petersens Interesser var nødvendigt at faa Skadesløsbrevet af 12 August 1905 udleveret i kvitteret Stand for at kunne skaffe Schultz rent Skøde — den 23 s. M. Tiltalte kontant 1024 Kr. 39 Øre, hvortil han havde opgjort Mogensens Krav dog under Forbehold af Ret til Tilbagesøgning, men Tiltalte afslog at modtage Beløbet. Den 24 s. M. lod Vilhelm Petersen derefter foretage en Notarialbeskikkelse for Mogensen, hvorunder han tilbød — imod at erholde bemeldte Skadesløsbrev og Forliget af 14 Oktober 1905 udleveret i kvitteret Stand — suksessive Betaling af:

1) Hovedstol, Renter og opgivende Omkostninger vedrørende Forliget samt Tiltaltes Salær for Møde ved 1ste Auktion, ialt 568 Kroner 18 Øre,

2) desforuden Omkostningerne ved den af Mogensen den 16 November 1905 foretagne Udlægsforretning, opgjorte til 54 Kroner 33 Øre,

3) desforuden Tiltaltes Salær for Møde ved 2den Auktion og for Rekvisionen af 17 Januar 1906 samt Udgift til Stempel til denne, ialt 31 Kroner,

men nægtede Tiltalte, der kom tilstede paa Mogensens Vegne, at modtage noget af de tilbudte Beløb.

Den berammede Udlægsforretning blev derefter paabegyndt den 24 Januar 1906. Under Forretningen mødte Sagfører Linde for Vilhelm Petersen og protesterede mod dens Fremme, og efter at Proceduren var fortsat den 27 s. M., og Spørgsmaalet optaget til Afgørelse, afgjordes det ved Føgedrettens Kendelse af 10 Februar s. A., at Forretningen burde nyde Fremme. Efter at det i Præmisserne til denne Kendelse først er udtalt, at Mogensen skønnes berettiget til efter det Passerede at fordre Betaling af sit Tilgodehavende i Ejendommen af den af Schultz i December Termin 1905 præsterede Udbetaling uden Hensyn til det ved de to Auktioner passerede, hedder det videre i Kendelsen, at da det af Sagfører Linde paa Vilhelm Petersens Vegne gjorde Tilbud (Notarialbeskikkelsen), der forudsætter Petersens Erkendelse af, at Fordringen er forfalden, foruden at være knyttet til Forbehold med Hensyn til Fordringens Rigtighed tillige er betinget af Skadesløsbrevets Udlevering i kvitteret Stand, derfor ikke kan anses behørigt, eller Mogensens Vægring ved at modtage Betalingen være uberettiget, under Hensyn til hans Paastand om at have anden fra det under Udlægsforretningen omhandlede Krav forskellig Fordring paa Vilhelm Petersen — nemlig Kravet efter Forligsklagen af 6 Januar 1906 — maa Mogensen være berettiget til yderligere Forfølgning ved Eksekution i Matr. Nr. 8 t af Fredensborg. I Kendelsens Præmisser udtales endvidere, at der ikke findes Anledning til Nedsættelse af de af Tiltalte under Forretningen beregnede Salærer og Omkostninger.

Den 29 Januar 1906 indgav Tiltalte til Politimesteren i Kronborg østre Birk Begæring om kriminel Undersøgelse mod Vilhelm Petersen i Anledning af, at han havde givet Schultz Skøde paa Matr. Nr. 8 æ, hvori Mogensen den 16 November 1905 havde faaet Udlæg, uden at de paagældende Fordringer var blevne dækkede, men denne Begæring afvistes.

Efter at den omhandlede Føgedkendelse var bleven afsagt, tilbød Sagfører Linde Betaling uden Forbehold, men mod Udlevering af Forliget og Skadesløsbrevet, hvorefter Tiltalte tilstillede ham Regning, hvorved han foruden de tilbudte 1024 Kroner 39 Øre forlangte yderligere paaløbne Renter og Omkostninger ved den sidste Udlægsforretning og Omkostningerne i Anledning af Begæringer om kriminel Undersøgelse, 93 Kroner 35 Øre, tilsammen 1117 Kroner 74 Øre, hvilket Beløb Sagfører Linde betalte den 13 Februar 1906, hvorefter han fik Skadesløsbrevet udleveret kvitteret for Mogensens Vedkommende.

De af Tiltalte oppebaarne 1117 Kr. 74 Øre, for hvilke han vil have gjort behørig Afregning med Mogensen, opgjordes saaledes :

Vedrørende Mogensens Retsforfølgning:

Hovedstol efter Forliget af 14 Oktober 1905	Kr. 489.65
Omkostninger ved Forligets Oprettelse, derunder Salær 40 Kr.	- 42.50
Salær for Møde i Auktionsretten den 21 Oktober og 11 November 1905	- 25.00
Omkostninger ved Udlæget den 16 November 1905, derunder Salær 40 Kr.	- 54.33
Salær for Møde ved 2den Auktion	- 20.00
Omkostninger ved Udlæget den 24 Januar 1906, der- under Salær 40 Kr.	- 81.90
Omkostninger ved Begæring af 29 Januar 1906 om kri- minel Undersøgelse	- 10.15
Renter	- 13.48

Vedrørende Warloes Retsforfølgning:

Omkostningerne ved Forliget af 14 Oktober 1905, der- under Salærer ca. 30 Kr.	- 33.25
Salær for Møder i Auktionsretten 21 Oktober og 11 November 1905	- 25.20
Do. for Møde ved 2den Auktion	- 20.00

Vedrørende Jensens Retsforfølgning:

Omkostningerne ved Forliget af 14 Oktober 1905, der- under Salær ca. 40 Kr.	- 42.85
Salær for Møde i Auktionsretten den 21 Oktober og 11 November 1905	- 25.00
Do. for Møde ved 2den Auktion	- 20.00
Omkostninger ved Udlæg den 16 November 1905, der- under Salærer 40 Kr.	- 54.33

Endvidere:

Salær for en Begæring om offentlig Undersøgelse mod Vilhelm Petersen, om hvilken det ikke har kunnet oplyses, at den er indgivet	- 10.15
Tilgodehavende Salær hos Vilhelm Petersen, jfr. for- nævnte Transport af 16 November 1905	- 60.00
Tilgode hos samme for Rejser og Virksomhed i Anled- ning af Konkursbegæringen	- 20.00
Salær for Rejse i Anledning af Køberens Misligholdelse af Betalingen i December Termin 1905	- 15.00
Tilgode hos Jensen, Omkostninger ved et ældre Forlig	- 8.00
Tilgode hos Warloe for en Transport for en Fordring paa Vilhelm Petersen	- 4.15
Tilgode hos Warloe, Omkostningerne ved et ældre Forlig	- 8.00
Tilgode hos Warloe for juridisk Bistand i Anledning af dennes Optræden som Køber paa 1ste Auktion	- 25.00
Rekvision af en Eksekution, hvilken erindrers Tiltalte ikke længer	- 10.00

Ialt Kr. 1117.74

Under 28 Maj 1907 indgav Vilhelm Petersen Klage over Tiltaltes Optræden ved de foran omhandlede Retsforfølgninger imod ham, idet han forment, at disse i sig selv havde været uforholdne og delvis instituerede for at forskaffe Tiltalte selv Salær, og at de have paaført ham (Vilhelm Petersen) unødigt Bekostning, blandt Andet ogsaa ved, at de af Tiltalte beregnede Salærbeløb have været opskruede.

Under Undersøgelsen har Vilhelm Petersen sigtet Tiltalte for ved Besøget den 13 November 1905 i Fredensborg at have afkrævet ham og modtaget som Forskud paa Salær 20 Kr. uden at have godskrevet ham derfor, men mod Tiltaltes Benægtelse er det ikke godtgjort, at han har gjort sig skyldig i saadant Forhold.

Tiltalte har under Undersøgelsen hævdet, at ethvert af de af ham foretagne Retsforfølgningsskridt har været nødvendigt til Gennemførelsen af hans Mandanters Krav, samt at de af ham beregnede Salærer ere rimelige — derunder, at han har været berettiget til at beregne sig Salærer af den beregnede Størrelse særskilt for hver af Kreditorerne Mogensen, Warloe og Jensen — hvorhos han med Hensyn til, at han i flere Tilfælde har ladet sig betale Omkostninger, som ikke direkte vedkomme Retsforfølgningen mod Vilhelm Petersen vedrørende Skadesløsbrevet, har anført, at Udredelsen af alle disse Beløb efter hans Formening med Rette paahvilede Petersen. Med Hensyn til, at han har transporteret sine Krav paa Betaling af nogle af de i foranstaaende Opgørelse nævnte Omkostninger til Mogensen, har Tiltalte anbragt, at det saavel efter hans som Mogensens Formening var denne, som maatte indestaa ham for Betalingen af disse Beløb, eftersom det var Mogensen, der havde ført Petersen, Warloe og Jensen til ham.

Ligesom det maa billiges, naar det ved Underrettsdommen er statueret, at der ikke foreligger aldeles tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltaltes Hensigt med de forskellige overfor Vilhelm Petersen foretagne Retsforfølgningsskridt alene har været at forskaffe Tiltalte Salærer, saaledes kan han ej heller anses overbevist om iøvrigt at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens 26de Kapitel, og da det ej heller mod Tiltaltes Benægtelse kan anses tilstrækkelig godtgjort, at han forsætlig har overtraadt de ham som Sagfører i Henhold til D. L. 1—9—10 paahvilende Forpligtelser, vil han være at frifinde for Aktors Tiltale. Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte for Overtrædelse af nysnævnte Bestemmelse i Chr. V's Danske Lov, jfr. Lov 26 Maj 1868 §§ 6 og 14, ifølge Straffelovens § 144, jfr. § 141, er bleven anset med en Statskassen tilfaldende Bøde, stor 400 Kr., subsidiært med simpelt Fængsel i 30 Dage, — — — vil derfor være at forandre i Overensstemmelse med det Foranstaaende.

Mandag den 14 Marts.

Nr. 13. Aktieselskabet Burmeister & Wains Maskin- og Skibsbyggeri (Overretssagfører Bing)

contra

Firmaet Jacob Holm & Sønner (Liebe),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt en Varelevering er kontraktstridig og medfører Erstatningsansvar.

Sø- og Handelsrettens Dom af 30 April 1908: De Indstævnte, Firmaet Jacob Holm & Sønner, bør for Tiltale af Citanterne, A/S. Burmeister & Wains Maskin- og Skibsbyggeri, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom omhandlede Staaltraadstrosse hørte til en større Levering, der af Appellanten var bestilt, som det i Appellantens Requisition af 8 Februar 1906 hedder, til »staaende og løbende Rigning« og i en Skrivelse af 27 s. M. fra Appellanten til de Indstævnte til »Rigning«. Efter det Foreliggende maa der nu gaas ud fra, at Lossegrejer efter sædvanlig Sprogbrug ikke omfattes af Udtrykket »Rigning«, og det kan herefter ikke lægges de Indstævnte til Last, at de, som af dem gjort gældende, have været uvidende om, at Trossen skulde anvendes som Lossegreje og derfor leveret en Trosse af Typen J. Idet det herefter ikke kan anses oplyst, at de Indstævnte have gjort sig skyldige i en kontraktstridig Levering, vil der ikke kunne paalægges dem noget Erstatningsansvar for den Skade, der er opstaaet ved, at Appellanten har anvendt Trossen som Lossegreje, og Dommen vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Burmeister & Wains Maskin- og Skibsbyggeri, til de Indstævnte, Firmaet Jacob Holm & Sønner, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Bygningen af Dampskibet »Trankebar« fik Citanterne, A/S. Burmeister & Wains Maskin- og Skibsbyggeri, forskellige Staaltraadstrosser leverede fra de

Indstævnte, Firmaet Jacob Holm & Sønner, deriblandt en 2¹/₂ Tm. Trosse, som brugtes til den forreste store Lossebom.

Paa Skibets første Rejse medtog Skibet 4 Dampkedler, som vejede 28,3 Tons Stykket. Ved Indladningen skete intet Uheld, men ved Udlosningen i Chingwan-Tao den 28 August 1906 sprængtes den nævnte Trosse, medens man var ifærd med at sætte den 3dje Kedel i Land, og ved denne Sprængning forårsagedes der forskellige Skader paa Skibet, Kranen og Jernbanevognen.

Citanterne have nu under nærværende Sag paastaaet de Indstævnte dømte til at betale Erstatning for de ved den nævnte Sprængning forvoldte Tab.

Erstatningen er opgjort til 2485 Kr. 1 Øre, og dette Beløb forlange Citanterne betalt med Renter 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 10 Juli 1907, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Det er in confesso, at Citanterne, da de i sin Tid udbad sig Tilbud paa de til Skibet hørende Trosser, betegnede den nævnte Trosse som en galvaniseret »special flexible« Steelwire 144 wire 2¹/₂ Tm., men at de iøvrigt ikke udtrykkelig angav, hvortil Trosserne skulde bruges, eller hvorvidt de skulde være bedste Kvalitet. De udtalte derimod, at de forventede et særlig billigt Tilbud.

Af Proceduren og de Indstævntes under Sagen fremlagte Prislister fremgaar det, at de Indstævnte fører Staaltraadstrosser af forskellig Konstruktion og af forskellig Kvalitet, samt at de af de forskellige Trosser navnlig fører en Kvalitet, der betegnes med S, og en anden, der betegnes med J, hvoraf den første Kvalitet er betydelig stærkere, idet den har en meget større Brudbelastning end den sidste. I de Indstævntes Prislister findes specificerede Angivelser af Priser og Brudbelastninger for de forskellige Tykkelser dels af Tovværk, der er brugbart til »staaende Gods«, dels af en anden Konstruktion, som er betegnet som »bøjeligt«, alt baade af S og af J Kvalitet.

Endvidere findes angivet, at de Indstævnte ogsaa fører ekstra bøjeligt (special flexible) Tovværk, men for dettes Vedkommende er ingen specificerede Angivelser optaget i Prislisterne.

Det er oplyst, at Betegnelsen special flexible wire bruges af forskellige udenlandske Fabrikater som Betegnelse for en særlig stærk og dog samtidig meget bøjelig Staaltrasse, hvor Bøjeligheden er opnaaet ved, at Trossen foruden af visse Hampebestanddele er slaaget af 6 Dugter, der hver igen er slaaget af 24 tynde galvaniserede Staaltraadslinier, og at de af de Indstævnte fabrikerede »special flexible« Wiretrosser ere slaaede paa samme Maade.

Det er videre oplyst, at de forskellige Fabrikater fremstille Staaltraadslinier af denne Konstruktion af ret forskellig Styrke. Eksempelvis er der forelagt Retten en Prislister fra det engelske Firma Geo Craddock & Co., Wakefield, der fremstiller »special flexible« wire i 3 forskellige Kvaliteter med en Brudbelastning for 2¹/₂ Tm. Trosser af henholdsvis ca. 12, ca. 15 og ca. 18 Tons.

Det er endelig uomtvistet, at den Trosse, der er leveret, var en Trosse af J Kvaliteten, og at dens Brudbelastning er 11,4 Tons, medens de Indstævntes »special flexible« Trosse af S Kvaliteten af samme Tykkelse har en Brudbelastning af 19,4 Tons.

Citanterne gøre gældende, at naar de have forlangt »special

flexible« Wire, har det været deres Mening at forlange en Trosse af bedste Kvalitet (S), og de hævde, at de Indstævnte, som i en Række af Aar have staaet i en livlig Forretningsforbindelse med dem, have maattet være klare over, at de ved en Bestilling som den her omhandlede altid skulle levere det bedste Tovværk og Tovværk, der svarer til de Fordringer, der opstilles af L'loyds Register.

I L'loyds Register findes en Bemærkning om, at »special flexible« Wiretrosser kunne anvendes istedetfor sværere Trosser af almindelig Konstruktion under Forudsætning af, at de have en vis Brudbelastning.

Hvad $2\frac{1}{2}$ Tm. Trosser angaar er denne Minimums-Brudbelastning, med hvilken Trosserne kunne anvendes istedetfor almindelige 3 Tm. Trosser, i L'loyds Register angivet til $18,2$ Tons.

Citanterne have til yderligere Støtte for deres Paastand henvist til en i de Indstævntes Priskurant indeholdt Bemærkning om, at naar intet Mærke opgives ved Bestillingen, sendes S samt til Udtalelserne i en Skrivelse fra de Indstævnte af 17 Oktober 1906. Efter at Ulykken var sket, forespurgte Citanterne de Indstævnte om Størrelsen af Brudbelastningen paa deres 6-slaaede »special flexible« Staaltraadstrosser med 144 Traade og fik som Svar den nævnte Skrivelse, hvori Brudbelastningen angives for $2\frac{1}{2}$ Tm. Trosse til $19,4$ Tons.

De Indstævnte omtalte i denne Skrivelse slet ikke flere Kvaliteter, og Citanterne finde deri en Bestyrkelse af, at der med Betegnelsen »special flexible« kun kan være sigtet til den allerbedste Kvalitet.

Retten tør nu ikke lægge nogen afgørende Vægt paa den Omstændighed, at de Indstævnte i Skrivelsen af 17 Oktober 1906 ikke have omtalt, at de føre to Slags »special flexible« Trosser, og at de kun have angivet Brudbelastningen paa den stærkeste. De maa have haft Lov til at gaa ud fra, at det havde været Citanternes Mening at forespørge dem, hvor stærke de overhovedet kunne fremstille disse Trosser, og til derfor som Svar paa Citanternes Forespørgsel kun at angive den stærkeste Art.

Retten tør heller ikke lægge afgørende Vægt paa den Slutningsbemærkning, der indeholdes i Priskuranten om, at de Indstævnte leverede S Kvalitet, naar intet Andet opgaves ved Bestillingen.

De Indstævnte have hævdet, at denne Sætning kun kan have Hensyn til de Tilfælde, hvori Kunder gøre Bestilling efter Priskuranten og i Henhold til dennes Priser, men ikke til Tilfælde som her, hvor der blev stillet Anmodning om et Tilbud udenfor Priskuranten.

Sagens Afgørelse maa herefter bero paa, om de Indstævnte under de forhaandenværende Forhold havde burdet forstaa den oftnævnte af Citanterne i Bestillingen brugte Benævnelse »special flexible« Wire derhen, at det var Citanternes Mening at bestille den stærkeste af de af de Indstævnte førte Arter Trosser, som ere slaaede paa den foran omtalte Maade.

Det er ikke oplyst af nogen af Parterne, i hvor høj Grad Benævnelsen »special flexible« Wire uden dertil knyttede Særfordringer med Hensyn til Styrken har været benyttet under tidligere Forhandlinger mellem Parterne, og det er navnlig ikke med tilstrækkelig Sikkerhed oplyst, hvorvidt de Indstævnte, hvor denne Benævnelse er brugt, have leveret, eller hvorvidt Citanterne have troet at have faaet en S Trosse. Det er heller ikke fra nogen af Parternes Side oplyst, hvorvidt den

Pris, de Indstævnte have forlangt for den her omhandlede Trosse, svarer til Prisen paa en Trosse af den ene eller anden Kvalitet.

Citanterne have navnlig heller ikke paa tilstrækkelig tydelig Maade provoceret de Indstævnte til at fremkomme med Oplysninger i saa Henseende. Det er oplyst, at der er leveret Citanterne af de Indstævnte omtrent samtidig en anden »special flexible« Wire Trosse til omtrent samme Pris, men dens Kvalitet eller Brudbelastning er ikke undersøgt eller oplyst under Sagen.

Naar nu Hensyn tages til den Brug, der som ovenfor nævnt af andre Firmaer gøres af Benævnelsen »special flexible« Wire, og at der under dette Navn fremstilles og føres i Handelen Trosser af meget forskellig Styrke, naar endvidere Hensyn tages til, at Citanterne ved Bestillingen ikke har opgivet andet end Benævnelsen og Tykkelsen, men slet ikke har stillet noget Forlangende til Styrke eller opgivet, hvortil Trossen skulde bruges, tør Retten ikke paa det Foreliggende anse den leverede Trosse for ukontraktmæssig, og der vil derfor ikke kunne blive Tale om at paalægge de Indstævnte at betale den forlangte Erstatning.

Sagens Omkostninger findes at burde hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 205.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Anine Vilhelmine Sørensen (Def. Bülow),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Februar 1910: Arrestantinden Anine Vilhelmine Sørensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Leth og Overretssagfører Becker, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anine Vilhelmine Sørensen til Højesteretssagførerne Hansen og Bülow 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Anine Vilhelmine Sørensen, der tiltales for Tyveri, er født den 18 August 1861 og anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 29 August 1905 efter Straffelovens §§ 228 og 253, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Ekstrarets Dom af 30 April 1906 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter §§ 253, 268, jfr. § 271, lempet Tillægsstraf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og ved Korsør Købstads Ekstrarets Dom af 7 Juli 1908 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. §§ 57 og 62, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved Arrestantindens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun den 2 November 1909 har frastjaalet Lagerist Lauritz Meyer, der boede hos sin Moder, hos hvem Arrestantinden da tjente, 2 Par Støvler, der fandtes i et uafaalet Klædeskab i Moderens Lejlighed. Hun bortgik derefter fra Pladsen og pantsatte samme Dag Støvlerne, der ere vurderede til ialt 18 Kr.

Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., for tredje Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Tirsdag den 15 Marts.

Nr. 71. **Gentofte Sogneraad (Møldrup),**

contra

Grosserer **E. Knox** (Bülow),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Indstævnte, som ikke er ansat til at betale Statsskat, er pligtig at betale Kommuneskat.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Marts 1909: De Indstævnte, Gentofte Sogneraad, bør til Citanten, Grosserer E. Knox af Hellerup, betale de paastævnte 171 Kroner 36 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 11 November 1907, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 80 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Gentofte Sogneraad, til Indstævnte, Grosserer E. Knox, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Citanten, Grosserer E. Knox af Hellerup, der ogsaa i tidligere Aar havde boet i og betalt personlig Skat til Gentofte Kommune, for Skatteaaret 1906—07 var bleven ansat til Kommuneskat i Henhold til hans Ansættelse til Statsindkomstskat efter en Indkomst af 4620 Kr. og under Hensyn til en opgiven Formue af 150716 Kr., hvilken Skat for Halvaaret 1 April—30 September 1906 afkrævedes ham med 55 Kr. 78 Øre, blev han for Skatteaaret 1907—08 paalignet Formue- og Lejligheds-skat til Kommunen efter et Beløb af 7000 Kr., uagtet han havde meddelt Sogneraadet, at han ingen skattepligtig Indkomst havde haft i 1906 og som Følge deraf heller ikke var paalignet Statsindkomstskat, og da en Indankning til Amdsraadet af denne Skatteansættelse ikke førte til dens Omstødelse, betalte Citanten under Reservation den ham for Aaret 1 April 1907 til 31 Marts 1908 afkrævede Kommuneskat med 171 Kr. 36 Øre og søger nu ved nærværende Ret som vedtaget Værneting de Indstævnte, Gentofte Sogneraad, til at tilbagebetale ham det nævnte Beløb med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 12 November 1907, og Sagens Omkostninger, medens de Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det er uomtvistet, at Citanten i Aaret 1906 af sin Forretning har haft et Underskud af 4899 Kr. 74 Øre og udenfor sin Forretning har haft ekstraordinære Indtægter til et samlet Beløb af 2300 Kr., ialt altsaa et Underskud af 2599 Kr. 74 Øre, og at han i Henhold hertil ikke er ansat til Indkomstskat til Staten for det paafølgende Skatteaar, medens han er ansat til Kommuneskat under Hensyn til hans hele økonomiske Stilling, særlig et antaget Forbrug af 7000 Kr.

Twisten imellem Parterne drejer sig imidlertid kun om, hvorvidt den Omstændighed, at Citanten, som anført, ikke er ansat til Statsindkomstskat, som af Citanten hævdet, men af de Indstævnte bestridt, fritager ham for at svare Kommuneskat for det tilsvarende Tidsrum.

Efter Loven om den kommunale Beskatning Nr. 85 af 15 Maj 1903 § 7, 2det Stykke, skal, naar en Lov om Indkomstskat til Staten er traadt i Kraft, den Indkomst, der lægges til Grund for Statsskatteansættelsen, ogsaa lægges til Grund for Ligningen af Kommuneskat, forsaavidt vedkommende Skatteyder er ansat til Skat efter bemeldte Lov, og der gives dernæst i Paragrafen nærmere Regler for de procentvise Tillæg til og Fradrag paa den til Grund lagte Indkomst, som Kommunerne til Udfindelse af Skatteindtægten kan foretage for i højere Grad at ramme Skatteevnen.

Citanten gør nu gældende, at da Loven om Indkomstskat til Staten er traadt i Kraft, skal den for hans Statsskatteansættelse til Grund lagte Indkomst ogsaa lægges til Grund for Ligningen af Kommuneskat, og at, da hans skattepligtige Indkomst til Staten er anerkendt at have været lig Nul i bemeldte Aar, maa hans kommuneskattepligtige Indkomst, der kun kan forøges procentvis i Forhold til den statsskattepligtige Indkomst, ogsaa blive lig Nul.

De Indstævnte hævde derimod, at den nævnte Bestemmelse om Kommuneskattens Forhold til Statsskatten kun gælder, forsaavidt vedkommende Skatteyder er ansat til Skat efter bemeldte Lov, nemlig Statsskatteoven, og at Citanten, der ikke har været ansat til Statsindkomstskat, i Medfør af Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 § 1, jfr. § 7, vil kunne ansættes til Skat efter Formue og Lejlighed overensstemmende med de tidligere almindelig gældende Regler om Ansættelse efter Formue og Lejlighed i Henhold til Landkommunalloven af 6 Juli 1867 § 21.

Den af de Indstævnte hævdede Opfattelse — at det vel skulde være udelukket at beskatte Borgerne efter Formue og Lejlighed uden Hensyn til deres Indkomster, naar de dog havde nogen, selv den mindste Indkomst efter Statsskattegrundlaget, men at hin Beskatningsmaade derimod blev tilladelig, saasnart Statsskattegrundlagets Indkomst sank ned til Nulpunktet — synes i og for sig ikke at kunne have Formodningen for sig, og der maa ogsaa gives Citanten Medhold i, at Loven, der istedetfor den tidligere mere uregelbundne Beskatning efter Formue og Lejlighed har indført større Regelbundethed ved at beskatte Indkomsten, og som ved Indkomstbeskatningen har givet Anvisning paa at benytte det ved Statsskatteansættelsen skabte Grundlag, i Overensstemmelse hermed maa forstaas derhen, at naar en Borger ved Grundlaget for Statsindkomstbeskatningen er anerkendt som fritaget for denne Beskatning paa Grund af aldeles manglende Indkomst, maa denne Anerkendelse ogsaa være bindende ved Ansættelsen til Kommuneskat.

Citantens Paastand vil herefter være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 80 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdag den 16 Marts.

Nr. 59. **Købmand H. M. Bøtker** (Henriques)

contra

Handelsfirmaet Theodor Paetsch (Bülow),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Berettigelse til at fradrage et Beløb i Betalingen for leverede Varer.

Varde Købstads ordinære Rets Dom af 24 August 1908: Indstævnte, Købmand H. M. Bøtker af Varde, bør til Citanten, Handels-

firmaet Theodor Paetsch af Frankfurt a. O., betale 6520 Mk. 63 Pf. med Renter 6 pCt. aarlig fra den 8 September 1907, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 April 1909: Gæsteretsdommen bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Appellanten, Købmand H. M. Bøtke, til de Appelindstævnte, Handelsfirmaet Theodor Paetsch, 60 Kr. Der forelægges Overretssagfører Johnsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til den af ham den 8de Marts 1909 for Overretten fremlagte Protokollation. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde tiltræder Højesteret det i Dommen antagne Resultat, men da Appellanten den 15 Januar 1909 har betalt 2525 Kroner 60 Øre af Gælden, vil der i Overensstemmelse med Indstævntes Paastand og den derom stedfundne Procedure være at tilkende Indstævnte 3281 Kroner 2 Øre med Renter 6 pCt. aarlig af 5806 Kroner 62 Øre fra 8 September 1907 til 15 Januar 1909 og af 3281 Kroner 2 Øre fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker.

I Henseende til Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser vil Overrettens Dom være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Købmand H. M. Bøtke, bør til Indstævnte, Handelsfirmaet Theodor Paetsch, betale 3281 Kroner 2 Øre med Renter 6 pCt. aarlig af 5806 Kroner 62 Øre fra 8 September 1907 til 15 Januar 1909 og af 3281 Kroner 2 Øre fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker. I Henseende til Processens Omkostninger for Underretten og Overretten bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten til Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 10 August 1906 — efter hvad Appellanten, Købmand H. M. Bøtke i Varde, har anbragt. nogle Dage efter, at han hos Firmaet Christian Hansen & Co. i Hamburg havde bestilt et Parti Fajancevarer fra de Appelindstævnte, Handelsfirmaet Theodor Paetsch i Frankfurt a. d. O. — tilstillede det

førstnævnte Firma, der ogsaa tidligere havde solgt Appellanten Varer fra de Appelindstævnte, ham en Skrivelse, hvori det bl. a. hedder:

»Dersom De vil gøre os en stor Tjeneste, vilde vi gerne bede Dem at give os Akcept forud paa den Vognladning, som vi har i Nota paa et Beløb af ca. 4000 M. Samme indløses naturligvis af os.«

Denne Anmodning efterkom Appellanten, idet han meddelte sin Akcept paa en med Skrivelsen fulgt, den 12 s. M. dateret, paa det anførte Beløb lydende 3 Maaneders Veksel, som ved Forfaldstid ombyttedes med en ny Veksel, lydende paa 3974 Rmk. 80 Pf., og sidstnævnte Veksel, der forfaldt til Betaling den 8 Februar 1907, fornyedes paa tilsvarende Maade ved Udstedelsen af en den 5 s. M. dateret 3 Maaneders Veksel, lydende paa 3784 Rmk. 20 Pf. Fornylesvekslerne sendtes begge, forsynede med Appellantens Akcept til Firmaet Christian Hansen & Co., der besørgede dem afhændede, og som benyttede Provenuet til Indløsning af vedkommende ældre Veksler, idet Firmaet selv tillagde Differencebeløbene.

Under 15 April 1907, paa hvilket Tidspunkt Firmaet Christian Hansen & Co. var kommet i Betalingsvanskeligheder, tilstillede de Appelindstævnte Appellanten en i det tyske Sprog affattet Skrivelse, der i Oversættelse lyder saaledes:

»De forskrev hidtil mine Fabrikata gennem Herr Christian Hansen & Co. i Hamburg.

I Forstaaelse med Herr Chr. Hansen & Co. spørger jeg nu, om De er indforstaaet med, at den mig den 22 November f. A. gennem Herr Chr. H. & Co. anviste Ordre bliver udført direkte af mig.

Faktura erholder De gennem mig, og er Betaling ene og alene at indsende til mig«,

hvorpaa Appellanten i en Skrivelse af 20 s. M. svarede, at »de af Hr. Christian Hansen & Co., Hamburg, købte Varer maa de sende for min Regning direkte til mig, og skal det Beløb, Hr. Hansen maatte tilkomme herfor blive Dem tilstillet direkte til Deres Firma i Frankfurt.«

Kort Tid efter toges imidlertid Firmaet Christian Hansen & Co.s Bo under Konkursbehandling, og Appellanten maatte derfor selv indfri den fornævnte, den 5 Maj 1907 forfaldne Veksel.

Den 8 Juni s. A. afsendtes de under Sagen ommeldte Varer til Appellanten, og de Appelindstævnte have derefter under nærværende gæsteretsvis behandlede Sag i første Instans søgt Appellanten til Betaling af 6561 Rmk. 51 Pf., som han angiver at skyldte dem i Købesum for Varerne, tilligemed Renter af Beløbet 6 pCt. p. a. fra den 8 September 1907, indtil Betaling sker. Ved Gæsteretsdommen er Appellanten tilpligtet at betale de Appelindstævnte det indsogte Beløb med Fradrag af 40 Rmk. 88 Pf., som, efter hvad der ved Dommen statueres, bør fragaa i Købesummen dels paa Grund af forskellige Appellanten tilkommende Dekorter, dels paa Grund af en Fejlregning i de Appelindstævntes Opgørelse, eller til Rest 6520 Rmk. 63 Pf. tilligemed Renter deraf som paastaaet, og Sagen er nu af Appellanten

indanket her for Retten, hvor han ligesom i første Instans har paa-
staaet sig frifunden for de Appelindstævntes Tiltale mod Betaling af
2636 Rmk. 13 Pf. uden Renter. De Appelindstævnte have derimod
procederet til Gæsteretsdommens Stadfæstelse.

Til Støtte for sin Paastand har Appellanten under Henvisning til
Indholdet af den ovenanførte Skrivelse af 10 August 1906 fra Firmaet
Christian Hansen & Co. gjort gældende, at det Beløb af 3784 Rmk.
20 Pf., hvormed han har indløst den fornævnte, den 5 Maj 1907 for-
faldne Veksel, er betalt som Forskud paa Købesummen for de om-
handlede Varer, og at han, idet de Appelindstævnte ere indgaaede paa
at levere ham Varerne mod at erholde »det Beløb, Hr. Hansen
maatte tilkomme herfor«, er berettiget til i Købesummen at fradrage
bemeldte 3784 Rmk. 20 Pf. tilligemed Renter deraf 6 pCt. p. a. fra
Veksels Forfaldsdag til den 16 Oktober 1907, da Købesummen efter
Appellantens Fremstilling forfaldt til Betaling, eller ialt 3884 Rmk.
50 Pf., saaledes at hans Skyld til de Appelindstævnte ikkun andrager
det ovenanførte Beløb af 2636 Rmk. 13 Pf., hvilket han, efter hvad
han har anbragt, stedse har været villig til at betale. Mod de
Appelindstævntes Benægtelse er det imidlertid ikke godtgjort, at de
ved Afsendelsen af deres Skrivelse af 15 April 1907 var bekendte
med, at Appellanten var indtraadt i det ovennævnte Vekselforhold
med Firmaet Christian Hansen & Co., endsige med, at det Beløb,
for hvilket Appellanten, som meldt, havde tegnet Akcept, betrag-
tedes som Forskud paa Købesummen for den tidnævnte Vareleve-
rance, og Appellanten har under disse Omstændigheder, samt naar
henses til, at de Appelindstævntes Skrivelse af 15 April 1907 inde-
holder et udtrykkeligt Forbehold om, at hele Købesummen for Va-
rerne skulde udbetales til dem, savnet Føje til at gaa ud fra, at de
Appelindstævnte maatte forstaa hans Svarskrivelse paa anden Maade
end som en bekræftende Besvarelse af den i deres Skrivelse frem-
satte Forespørgsel.

Ligesom det imidlertid herefter maa have sit Forblivende ved,
at Appellanten ved Gæsteretsdommen er tilpligtet at betale de Appel-
indstævnte det anførte Beløb af 6520 Rmk. 63 Pf. uden det af ham
paastaade Afdrag, saaledes maa det, idet Appellanten ikke mod de
Appelindstævntes Benægtelse har ført Bevis for, at der med Varernes
Betaling har været indrømmet ham Kredit længere end til den 8 Sep-
tember 1907, endvidere billiges, at det ved Dommen er paalagt ham
at svare Renter 6 pCt. p. a. af Beløbet fra den sidstnævnte Dag, ind-
til Betaling sker, og bemeldte Dom, om hvis Forandring i de Appel-
indstævntes Favør der efter Sagens processuelle Stilling for Overretten
ikke bliver Spørgsmaal, og ved hvilken Processens Omkostninger i
første Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes Appellanten at
burde godtgøre de Appelindstævnte med 60 Kr.

Færdig fra Trykkeriet den 22 Marts 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 8.

Torsdag den 17 Marts.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Johnsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til den af ham den 8 Marts d. A. for Overretten fremlagte Protokollation. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdag den 17 Marts.

Nr. 16. Aktieselskabet **H. C. Møllers Sæbefabrik og Oliemølle** (Henriques)

contra

Handelsfirmaet **Brødrene Justesen** (Overretssagfører Aagesen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Appellanten har været berettiget til at annullere en Handel med Indstævnte.

Aarhus Bytings Dom af 16 November 1905: Indstævnte, Aktieselskabet »H. C. Møllers Sæbefabrik og Oliemølle«, bør for Tiltale af Citanterne, Handelsfirmaet Brødrene Justesen, under denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Til Aarhus Købstads Kæmnerkasse erlægges Sagførerne H. S. Poulsen og N. Christensen hver en Bøde af 30 Kr., hvilke Bøder erlægges inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Marts 1908: De Indstævnte, Aktieselskabet H. C. Møllers Sæbefabrik og Oliemølle, bør til Citanterne, Handelsfirmaet Brødrene Justesen, betale 2605 Kr. 50 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 5 Juni 1901, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Aarhus Købstads Kæmnerkasse bøde Sagførerne H. S. Poulsen og N. Christensen hver 40 Kr. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn

til, at den af Citanterne den 5 September 1901 for Gæsteretten fremlagte, den 14 Februar s. A. daterede Slutseddell og de af de Indstævnte den 11 Juli 1901, den 17 Oktober s. A., den 30 Januar 1902, den 26 Juni s. A., den 18 December s. A., den 27 August 1903, den 14 April 1904, den 6 Oktober s. A. og den 27 Juli 1905 sammesteds fremlagte Indlæg ikke er skrevet paa behørig stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste, dog at de Sagførerne H. S. Poulsen og N. Christensen idømte Bøder forhøjes til 100 Kroner for hver. Derhos vil Overretssagfører Jørgensen for utilbørligt at have opholdt Sagen for Overretten efter Forordning 16 Januar 1828 § 14 være at idømme en Bøde til Viborg Købstads Kæmnerkasse af 100 Kroner.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at de Sagførerne H. S. Poulsen og N. Christensen idømte Bøder bestemmes til 100 Kroner for hver. Overretssagfører Jørgensen bør til Viborg Købstads Kæmnerkasse bøde 100 Kroner. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet H. C. Møllers Sæbefabrik og Oliemølle, til de Indstævnte, Handelsfirmaet Brødrene Justesen, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Citanterne, Handelsfirmaet Brødrene Justesen i Randers, den 24 Marts 1900 ved en Telefonsamtale havde afkøbt de Indstævnte, Aktieselskabet H. C. Møllers Sæbefabrik og Oliemølle i Aarhus, 500 Td. Sæbe, afsendte de Indstævnte under s. D. til Citanterne en Skrivelse, ved hvilken de »for at undgaa Misforstaaelse« gav Meddelelse om de Priser, til hvilke Sæben var noteret Citanterne, hvorhos der var tilføjet:

»Partiet at aftage i indeværende Aar. Prisen fast ved Stigning, lavere ved Fald.«

Under 28 August 1900, paa hvilket Tidspunkt Citanterne endnu ikke var begyndte at aftage det købte Parti Sæbe, tilsendte de Ind-

stævnte derefter Citanterne en Skrivelse, ved hvilken de anmodede disse om saavidt muligt at »forcere Aftagelsen af købte Parti Sæbe«, idet det derpaa i Skrивelsen hedder: »det er jo købt til successive Aftagelse i Løbet af indeværende Aar; som det gaar med Aftagelsen nu, komme vi jo til at levere Dem betydelige Poster i December Maaned, for Sæben maa og skal være aftaget inden 1 Januar 1901«.

Som Svar herpaa afsendte Citanterne under samme Dato en Skrivelse til de Indstævnte, i hvilken der forekommer følgende Udtalelse:

»De anmoder os saa vidt muligt forcere Aftagelsen af købte Sæbe, men da, som Dem bekendt, andre Fabrikkers Sæbe tilbydes i Handelen fra andre Firmaer til langt under Deres Pris, og da vi ikke maa gaa under Deres gældende Dagspris, saa er det meget vanskeligt at forcere Salget og Aftagelsen af Deres Sæbe, men vi have nu givet vor Rejsende Instruksion til at udrette, hvad der er muligt.«

Da Citanterne, som først den 5 November 1900 begyndte at aftage det købte Vareparti, ved Aarets Udgang ikkun havde aftaget 38 $\frac{1}{4}$ Td. deraf, blev der mellem dem og de Indstævnte truffen en Overenskomst, ifølge hvilken den resterende Del af Partiet skulde faktureres Citanterne under 31 December 1900 og betales af disse inden den paafølgende 1 Februar, hvorimod de paagældende Varer skulde forblive hos de Indstævnte til Raadighed for Citanterne og aftages af disse inden den 1 Juli 1901. Efter at de Indstævnte dernæst under 31 December 1900 havde tilstillet Citanterne Faktura paa de ikke aftagne 461 $\frac{3}{4}$ Td. Sæbe, tilbagesendte Citanterne under 1 Februar 1901 Fakturaen til de Indstævnte med Anmodning om, at disse vilde give den Paategning om, at de paagældende Varer var beroende hos dem og holdtes til Citanternes Disposition, hvorefter de Indstævnte under 2 s. M. paany sendte Fakturaen til Citanterne efter at have forsynet den med saalydende Paategning:

»Ovenstaaende fakturerede Sæbe beror hos os og er til Deres Disposition mod successive Afladningsordre fra Dem inden 1 Juli d. A., kun har De den Forpligtelse til enhver Tid at overholde vore Priser og Betingelser; gør De ikke dette, have vi Ret til til enhver Tid at annullere det ikke Aftagne mod at tilbagebetale Dem den derfor betalte Sum.«

Citanterne tilbagesendte imidlertid under 5 s. M. paany Fakturaen til de Indstævnte efter at have overstreget den i bemeldte Paategning forekommende Udtalelse om Forpligtelsen til at overholde de Indstævntes Priser og Betingelser, idet de i en medfølgende Skrivelse anmodede om, at Fakturaen maatte blive dem tilbagesendt efter at være »rettet«, og derhos tilføjede:

»Det er en Selvfølge, at vi i egen velforstaaede Interesse overholde Noteringerne.«

I Anledning heraf indfandt de Indstævntes Forretningsfører sig den 7 s. M. paa Citanternes Kontor og havde en Forhandling med

Citanterne eller deres Prokurist, og under 9 s. M. tilstillede de Indstævnte derefter Citanterne en Skrivelse, ved hvilken de annullerede den under 24 Marts 1900 indgaaede Handel for det endnu ikke aftagne Varepartis Vedkommende med den Begrundelse, at det tiltrods for de af Citanterne til de Indstævntes Forretningsfører ved dennes nysnævnte Besøg hos dem afgivne Forsikringer dog havde vist sig, at de havde udbudt og solgt af de Indstævntes Sæbe »langt under Prisen«, uagtet de havde forpligtet sig til at overholde »Fabrikens Priser«, og denne Forpligtelse havde været den Hovedbetingelse, paa hvilken de Indstævnte havde handlet med dem.

I en under 11 s. M. afsendt Svarskrivelse bestred Citanterne derefter de Indstævntes Ret til at foretage den skete Annullation og udtalte, at de gjorde Regning paa, at »bemeldte Misforstaaelse« kunde ordnes »ad Venskabelighedens Vej«.

Idet Citanterne have anbragt, at de Indstævnte have været ubeføjede til at annullere den ommeldte Handel, samt at der ved Annullationen er tilføjet dem et Tab, svarende til Forskellen mellem den Pris, for hvilken de have afkøbt de Indstævnte det Vareparti, for hvis Vedkommende Handelen annulleredes, nemlig $43\frac{1}{4}$ Td., og Partiets Markedspris, da Annullationen fandt Sted, have de, idet de videre have anført, at Prisen pr. Tønde Sæbe af den omkontraherede Art paa dette Tidspunkt var 6 Kr. højere end den mellem Parterne aftalte Pris, og at deres Tab saaledes andrager 2605 Kr. 50 Øre, under nærværende gæsteretsvis behandlede Sag i 1ste Instans søgt de Indstævnte til Betaling af dette Beløb tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a., fra Gæsteretsstævningens Dato, den 5 Juni 1901, indtil Betaling sker. Ved Gæsteretsdommen ere de Indstævnte, overensstemmende med deres derom nedlagte Paastand, frifundne for Citanternes Tiltale, hvorhos Sagførerne H. S. Poulsen og N. Christensen, begge i Aarhus, der i 1ste Instans have procederet Sagen henholdsvis for Citanterne og for de Indstævnte, i Medfør af Fdg. 16 Januar 1828 § 14 ere ansete hver især med en Aarhus Købstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde af 30 Kr., og Sagen er nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastand, hvorimod de Indstævnte have procederet til Gæsteretsdommens Stadfæstelse og derhos nedlagt forskellige subsidiære Paastande.

Til Støtte for deres Frifindelspaastand have de Indstævnte anført, at Citanterne, uagtet de ved den ved Telefon stedfundne Indgaaelse af den den 24 Marts 1900 afsluttede Handel have forpligtet sig til ved Videresalg af det købte Vareparti ikke at sælge til en lavere Pris end den af de Indstævnte til enhver Tid paa Varer af den omhandlede Art satte Dagspris, i betydeligt Omfang have overtraadt denne Forpligtelse, og at de Indstævnte derfor have været beføjede til at hæve Handelen.

Forsaavidt nu Citanterne herimod have gjort gældende, at det solgte Vareparti ved dets den 31 December 1900 stedfundne Fakturering maa anses at være bleven saaledes individualiseret, at Ejendomsretten over samme derved er overgaaet til Citanterne, og at de Indstævnte saaledes allerede som Følge heraf have manglet Føje til efter den anførte Dag at ophæve den paagældende Handel, findes der ikke at kunne tillægges den skete Udstedelse af Faktura den saaledes

anførte Betydning, og idet Citanterne end ikke have anbragt, at der har fundet nogen virkelig Individualisering af Partiet Sted ved dettes Fakturering, kunne de Indstævnte ikke antages ved Fakturaens Udstedelse at have afskaaret sig fra i Tilfælde af Misligholdelse fra Citanternes Side at ophæve Handelen.

Hvad dernæst angaar de Indstævntes Paastand om, at det var et Vilkaar i Handelen om det den 24 Marts 1900 købte Parti Sæbe, at Citanterne var forpligtede til at overholde de Indstævntes Dagspriser, maa det allerede under Hensyn til, at et saadant Vilkaar ikke omtales i de Indstævntes Stadfæstelsesskrivelse af nysnævnte Dato, paa Forhaand have Formodningen imod sig, at Vilkaaret har været vedtaget ved den forud for Skrivelserens Udfærdigelse gaaende Telefonsamtale, og overfor Citanternes Benægtelse have de Indstævnte ikke godtgjort eller tilvejebragt Sandsynlighed for Rigtigheden af deres Anbringende om, at det omspurgte Vilkaar ikke desto mindre har været vedtaget. I saa Henseende bemærkes, dels at Citanternes fornævnte Skrivelse af 28 August 1900, der fremtræder alene som Svar paa en Skrivelse fra de Indstævnte om at forcere Aftagelsen af købt Sæbe, ikke med Nødvendighed angaar Martspartiet eller dette alene, men tværtimod nærmest maa antages at have Hensyn til et andet af Citanterne købt Parti, om hvilket der under Proceduren er Enighed om, at det paa det paagældende Tidspunkt ikke var fuldt aftaget, dels at de i nævnte Skrivelse benyttede Udtryk ikke findes med Nødvendighed at involvere en klar Erkendelse af en retlig bindende Forpligtelse for Citanterne til Overholdelse af de Indstævntes Dagspriser, ligesaa lidt som en saadan Forpligtelse kan udledes af de øvrige mellem Parterne i Løbet af Aaret 1900 førte Forhandlinger.

Naar de Indstævnte derhos have villet gøre gældende, at det har været et engang for alle vedtaget, for alle Handeler om Sæbe mellem Sagens Parter underforstaaet Vilkaar, at Dagspriserne skulde være bindende for Citanterne, have de ikke overfor disses Benægtelse godtgjort Rigtigheden heraf, ligesom der ej heller af den Omstændighed, at de jyske Sæbefabriker, og derunder de Indstævnte, maa antages at have indgaaet Overenskomst om ved Salg til deres Kunder at paalægge disse at overholde Dagspriserne, kan udledes nogen for Citanterne retlig forbindende Forpligtelse i den oftmeldte Henseende, selv om disse, hvad de have benægtet, havde været bekendte med Overenskomstens Eksistens, hvorved særlig bemærkes, at de nævnte Fabriker, efter hvad der fremgaar af Sagens Oplysninger, ikke selv have opfattet Overenskomsten saaledes, at den under alle Omstændigheder skulde overholdes af dem. Da de Indstævnte fremdeles ikke overfor Citanternes Benægtelse have godtgjort, at de — hvad der maatte være en Forudsætning for Citanternes Pligt til at overholde Dagspriserne — til enhver Tid have holdt Citanterne à jour med disse, og da de med den under 31 December 1900 stedfundne Fakturering af Varerne forbundne Omstændigheder endog nærmest give Føje til at gaa ud fra, at Citanterne ikke med Hensyn til oftnævnte Parti Sæbe have haft den tidnævnte Forpligtelse, findes de Indstævnte at have været uberegtigede til at annullere Købet af det ommeldte Sæbeparti.

Som Følge af det Anførte maa der gives Citanterne Medhold i, at de Indstævnte maa være pligtige at yde Citanterne Erstatning for

det disse ved Annulationen paaførte Tab, og det Beløb, som de Indstævnte herefter ville have at tilsvare Citanterne, findes efter Omstændighederne at burde fastsættes til Forskellen mellem den Pris, hvorfor det ommeldte Parti Sæbe var købt, og Partiets Markedspris, da Annulationen fandt Sted, og idet denne Prisforskel efter Sagens Oplysninger maa antages at have udgjort 6 Kr. pr. Td. Sæbe, ville de Indstævnte — uden at der kan blive Spørgsmaal om i den nævnte Prisforskel at fradrage den Citanterne ifølge den paagældende Slutseddell af de Indstævnte indrømmede Rabat for rettidig Aftagelse af 50 Øre pr. Td. — overensstemmende med Citanternes Paastand være at tilpligte at betale det indsogte Beløb, 2605 Kr. 50 Øre, tilligemed Renter deraf som paastaaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

For utilbørligt at have opholdt Sagen ville Sagførerne H. S. Poulsen og N. Christensen, begge i Aarhus, der i første Instans have ført Sagen henholdsvis for Citanterne og for de Indstævnte, være at anse efter Frdn. 16 Januar 1828 § 14 med Bøder til Aarhus Købstads Kæmnerkasse af 40 Kr. hver.

Det kan ikke billiges, at de med Underretsakten fulgte Bilag, forsaavidt de bestaa i Andet end Indlæg, i Strid med § 4 i Lov 19 December 1903 ere sammenhæftede istedetfor, at de burde have fulgt Akten særskilt.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den af Citanterne den 5 September 1901 for Gæsteretten fremlagte, den 14 Februar d. A. daterede Slutseddell samt de af de Indstævnte den 11 Juli 1901, den 17 Oktober s. A., den 30 Januar 1902, den 26 Juni s. A., den 18 December s. A., den 27 August 1903, den 14 April 1904, den 6 Oktober s. A. og den 27 Juli 1905 sammesteds fremlagte Indlæg ikke ere skrevne paa behørig stemplet Papir.

Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 7. Grosserer **H. Pfahler** (Møldrup)

contra

Grosserer **Aage Heymann** (Ingen) og Firmaet **A. N. Hansen & Co.** (Hansen),

betræffende Spørgsmaalet om Rækkevidden af en Bestemmelse i en Interessentskabskontrakt om, at Tvistemaal afgøres af de to af Interessenterne.

Sø- og Handelsrettens Kendelse og Dom af 6 Maj 1909: Den mod det indstævnte Firma **A. N. Hansen & Co.** anlagte Sag vil være at afvise, og Citannten, Grosserer **H. Pfahler**, **Wiesbaden**, vil have

at betale Firmaet 35 Kr. i Kost og Tæring inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Den mod Indstævnte, Grosserer Aage Heymann anlagte Sag vil derimod ikke kunne afvises, forsaavidt den drejer sig om Forhold, der vedrører Opløsningen af det mellem Citanten og Grosserer Heymann foreliggende Sameje.

Højesterets Dom.

Selv om en Interessent gyldig kunde forpligte sig til uden nogen Begrænsning at lade alle Tvistemaal, der maatte opstaa i Selskabsanliggenderne, afgøre af sine Medinteressenter efter disses Forgodtbefindende, er der ikke i nærværende Tilfælde Grund til at antage, at det har været Parternes Mening at give den i den indankede Dom anførte Bestemmelse i Interessentskabskontrakten en saadan Rækkevidde, hvorimod Bestemmelsen maa antages nærmest at sigte til Afgørelsen af Tvistemaal vedrørende Selskabets Drift og Virkemaade og ikke til Afgørelse af et Rets spørgsmål som det, der foreligger under denne Sag.

Som Følge heraf maa den stedfundne delvise Afvisning af Sagen anses for ubeføjet, og Sagen vil derfor efter Appellantens Paastand være at hjemvise til Sø- og Handelsretten til Behandling og Paakendelse af Realiteten i hele sit Omfang.

Processens Omkostninger for Højesteret ville de Indstævnte in solidum have at betale til Appellanten med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages i Sø- og Handelsretten til Behandling og Paakendelse af Realiteten i hele sit Omfang. Processens Omkostninger for Højesteret betale de Indstævnte, Grosserer Aage Heymann og Firmaet A. N. Hansen & Co., En for Begge og Begge for En, til Appellanten, Grosserer H. Pfahler, med 200 Kroner. Saa betale de Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms og Kendelses Præmisser ere saalydende: Der blev i sin Tid mellem Citanten, Grosserer H. Pfahler af Wiesbaden, og Indstævnte, Grosserer Aage Heymann, samt det ligeledes indstævnte Firma A. N. Hansen & Co. indgaaet et Interessentskab om en til en vis Grad fælles Drift af forskellige de tre nævnte Parter tilhørende Svineslagterier i Sverige, deriblandt Landskrona Svineslagteri, der ejedes i Fællesskab af Citanten og Grosserer Heymann.

I Interessentskabskontrakten indeholdtes der Bestemmelser om, at Driften skulde foregaa for fælles Regning, at alle Indtægter og Udgifter af hvilkensomhelst Art, der i Virkeligheden vedrørte Interessentskabet, skulde — uanset om de indgik eller kom til Udbetaling efter Interessentskabets Ophør — krediteres og debiteres Interessentskabet eventuelt paa Supplementsopgørelser, at Grosserer Heymann overtog de

med Overledelsen af Interessentskabet forbundne Arbejder i et saadant Omfang som det efter hans Skøn ansaas praktisk, samt at Nettooverskudet og det eventuelle Underskud af samtlige de Slagterier, der indgik under Kontrakten, skulde komme til Deling mellem de tre Interessenter med $\frac{1}{3}$ Del til hver.

Endelig indeholdt Overenskomsten følgende Bestemmelse:

»I Tilfælde af Uenighed om noget Punkt i denne Kontrakt eller om noget Forhold, der vedrører Interessentskabet eller nogen af Interessenternes Stilling i eller til dette, afgøres saadan Uenighed endelig og bindende paa den Maade, som to af Interessenterne finde rigtigt.«

Med Udgangen af 1906 løstes Interessentskabet, og der foretoges en Opgørelse paa Basis af de da foreliggende Regnskaber. Der var fremkommen et Underskud, der deltes imellem Parterne. Kort Tid efter besluttede Citanten og Grosserer Heymann at ophæve deres Sameje med Hensyn til Landskrona Svineslagteri. Citanten fik efter Bud og Overbud Ejendomsretten over Slagteriet med de paa den i Anledning af Interessentskabets Opløsning opgjorte Balance opførte Aktiver og Passiver.

Efter at Citanten i over et Aar derefter havde drevet Landskrona Svineslagteri alene, erfarede han i Slutningen af Aaret 1907, efter hvad han her under Sagen gør gældende, at Bestyreren af Slagteriet havde gjort sig skyldig i Bedragerier ved Forbrug af deponerede Obligationer i den Tid, Interessentskabet havde bestaaet. Han henvendte sig i Begyndelsen af Aaret 1908 til Grosserer Heymann, som efter hans Mening skulde dele Tabet med ham. Et personligt Møde i Marts Maaned førte ikke til noget Resultat, og under en Brevveksling i Maj nægtede Grosserer Heymann at have nogen Pligt til at deltage i Tabet, og i Forbindelse dermed nægtede han sin Medvirken til Sagens Under søgelse.

Citanten har derefter anlagt nærværende Sag, hvorunder han har paastaet principaliter, at Heymann som den, der havde Overledelsen kendes pligtig til at betale hele det besvegne Beløb, som han opgør til 36550 Kr., subsidiært at begge de Indstævnte dele Tabet ligeligt med ham, saaledes at de hver tilpligtes at betale ham en Tredjedel, mest subsidiært, at Grosserer Heymann alene tilpligtes at betale ham Halvdelen.

De første to Paastande baserer han paa Interessentskabskontraktens Bestemmelser, den sidste Paastand baserer han paa den Omstændighed, at det, da Heymann og han efter Interessentskabskontraktens Ophør ophævede deres Sameje om Svineslagteriet, var ved Fremsættelsen af Bud og Overbud en kendelig Forudsætning fra begge Sider, at samtlige de Aktiver, der efter Regnskabet skulde være, ogsaa fandtes.

Begge de Indstævnte have paastaet Sagen afvist og sig tilkendt Kost og Tæring, idet de have henvist til den foranciterede Bestemmelse i Kontrakten, hvorefter to Interessenter bestemme, paa hvilken Maade Uenighed mellem Interessenterne skal afgøres.

Citanten har gjort gældende, at denne Bestemmelse ikke kan sigte til en Konflikt som den nuværende, og at de Indstævnte have stillet

sig saa afvisende overfor Citantens Henvendelser, at han maa anse det for forud givet, at de ikke ville deltage i Tabet.

Retten kan ikke se, at der er nogen Hjemmel til at underkaste den foran citerede Bestemmelse i Kontrakten en indskrænkende Fortolkning som den, Citanten vil give den. Retten kan efter det Foreliggende heller ikke gaa ud fra, at de Indstævnte ikke, naar der gaas frem efter Kontrakten, ville stille sig fuldtud loyalt overfor Citanten. Retten maa efter det under den mundtlige Procedure oplyste finde, at det er Citanten, der ved under de Forhandlinger, der have fundet Sted om Sagens mindelige Afgørelse at fremsætte en ganske uberettiget Fordring, er Skyld i, at Sagen hidtil ikke har kunnet ordnes.

Den mod de Indstævnte Firmaet A. N. Hansen & Co. anlagte Sag vil herefter være at afvise, og Citanten vil have at betale det indstævnte Firma i Kost og Tæring et Beløb, der findes at kunne sættes til 35 Kr.

Den mod Indstævnte Grosserer Aage Heymann anlagte Sag vil ikke kunne tages under Paakendelse her ved Retten, forsaavidt angaar de Paastande, der støttes paa Interessentskabskontrakten om Driftsfællesskab, medens den vil kunne tages under Paakendelse, forsaavidt angaar den Paastand, der støtter sig til den senere foretagne Opløsning af det mellem Citanten og Grosserer Heymann foreliggende Sameje.

Nr. 202. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Hans Edvard Pedersen Brandt (Def. Hansen),

der tiltales for Brandstiftelse og Assuranceavg.

Sakskøbing Købstads Ekstrarets Dom af 20 September 1909: Arrestanten Hans Edvard Pedersen Brandt bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Saa bør han ogsaa i Forbindelse med sin beskikkede tutor in litem, Politibetjent J. Olsen af Sakskøbing, betale »Købstædernes almindelige Brandforsikring« 3342 Kr. 48 Øre og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Olivarius, og til Defensor, Sagfører Larsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Februar 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Richter og J. Krabbe, bør Arrestanten Hans Edvard Pedersen Brandt betale 20 Kroner til hver. Det idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Edvard Pedersen Brandt til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Saksjøbing Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Hans Edvard Pedersen Brandt, der er født den 12 Oktober 1885, og som ikke er funden forhen straffet ifølge Dom, sat under Tiltale for Brandstiftelse og Assurancesvig.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der i det Væsenlige stemmer med det iøvrigt, tildels ved to efter nærværende Rets Begæring afholdte Reassumptionsforhør, oplyste, og som i sin Helhed vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I afvigte Sommer havde Arrestanten, der tjente som Karl hos Brygger Brandstrup af Saksjøbing for en aarlig Løn af ca. 500 Kr., stiftet en efter sine Forhold betydelig Gæld, som han ingen Udsigt havde til at tilbagebetale, og han bestemte sig derfor til at stikke Ild paa sin Husbonds Ejendom for at skaffe sig Penge ved at hæve Assurancen paa sine Ejendele. Arrestanten havde nemlig den 24 Juni f. A. hos Brandforsikringsselskabet for mindre Jordbrugere og Arbejdere paa Lolland og hosliggende Smaaøer for rørlige Ejendele fra 12 Juli 1909 assureret sine Ejendele mod Ildsvaade for 596 Kr., nemlig et Klædeskab for 24 Kr., en Lygte for 5 Kr., et Lommeur for 32 Kr., en Cykle for 165 Kr., Gangklæder for 275 Kr., Uldent og Linned for 30 Kr. og Fodtøj for 65 Kr. Dengang Arrestanten tegnede denne Assurance, vil han ikke have tænkt paa at stikke Ild paa; disse Tanker kom efter hans Forklaring først op i ham, da en Gaard i Nærheden af Saksjøbing brændte den 18 Juli f. A.

Det Arrestantens Husbond tilhørende Bygningskompleks laa i Søndergade og bestod af 2 selvstændige Ejendomme, Matr. Nr. 74 og 75, hvis Forhuse til Gaden var adskilte ved en Brandmur. Matr. Nr. 74 bestod af et af Ejeren og hans Familie beboet Forhus, af en op til dette stødende, ved en Brandmur fra dette adskilt, Sidebygning, hvori var Maltgøereri og Bryggeri, samt af en op til Sidebygningen stødende, ved en Brandmur fra denne adskilt, tildels 2-Etages Mellembygning, der var indrettet til Bryggeri, og gennem hvis Stueetage var en Gennemgang i Retning Øst—Vest ud til en Baggaard.

Matr. Nr. 75 bestod af et af Ejerens Moder og dennes Tjenestepige beboet, tildels af Bindingsværk opført Forhus, af et op til dette

stødende, ved en Brandmur fra dette adskilt, tildels af Bindingsværk opført og med et Halvtag, beklædt af Pap, forsynet lille Sidehus, der benyttedes af Ejerens Moder som Oplagsrum for Brændsel, Vaskerekvisiter m. m., samt af en op til Sidehuset stødende, ved en Brandmur fra dette adskilt, tildels af Bindingsværk opført, af Ejeren benyttet større Bagbygning, hvori var et Magasin, en Vognport, en gammel Stald, der benyttedes som Oplagsrum for Affaldsbrænde og Halm, og en ny Stald samt i Loftsetagen Halmlofter.

Til Matr. Nr. 75 hørte en lille indelukket Gaardsplads, liggende mellem Forhuset, Sidehuset og Bagbygningen samt adskilt fra Gaardspladsen til Matr. Nr. 74 ved et 2 Alen højt Plankeværk fra Baghusets Hjørne til Forhusets Hjørne. Baghuset vendte iøvrigt ud til Gaardspladsen til Matr. Nr. 74, hvorfra der var Adgang til Bygningen, og en Del af Bygningen laa ligeoverfor Mellembygningen paa Matr. Nr. 74.

Arrestanten satte sin Beslutning i Værk Natten mellem den 23 og 24 Juli f. A. ved Midnatstid paa følgende Maade:

Ved sin Hjemkomst om Aftenen ved Ellevetiden gik han op paa sit Kammer i Mellembygningens øverste Étage og lagde sig til at læse i sin Seng. En Timestid senere gik han over i den gamle Stald for at lade sit Vand, og han stak saa Ild paa denne Bygning ved med Tændstikker at antænde Halmen og Affaldsbrændet, der laa der. Saa snart han saa, at Ilden havde godt fat, gik han over i sit Kammer og iførte sig noget Arbejdstøj, da han havde isinde at sørge for, at hverken Mennesker eller Dyr indebrændte.

Noget senere hørte han, at Hestene var urolige i den nye Stald, hvorfor han gik ud paa Loftet, og da han fra et Vindue saa, at Ilden havde stærkt fat i den gamle Stald, løb han over til Forhuset for at vække sin Husbond, som imidlertid var kommen ud. Sammen med denne og dennes Søn reddede Arrestanten derpaa Hestene, hvorefter Brandvæsenet blev hentet, og Arrestanten assisterede under Slukningsarbejdet. Fra den gamle Stald forplantede Ilden sig til Vognporten og Magasinet samt de derover værende Halmlofter, hvor Ilden var saa kraftig, at den fuldstændig ompændte denne Del af Bygningen. Det lykkedes Brandvæsenet at begrænse Ilden til denne Bygning, idet Ilden, der havde bredt sig til Mellembygningen, hurtigt blev slukket, og mellem Kl. 4 og 5 om Morgenen var Ilden fuldstændig slukket. Ved Brandstiftelsen omkom hverken Mennesker eller Husdyr. Købstædernes almindelige Brandforsikring, hos hvem Brandlidte havde Ejendommen assureret, har ansat den Brandlidte tilkommende Erstatning for den Ejendommen overgaaede Skade til 1599 Kr.; Lolland-Falsters og Langelands Købstæders Brandforsikringsselskab for rørlig Ejendom, hos hvem Brandstrup havde sit Løse forsikret for 16500 Kr., har udbetalt ham 500 Kr. i Erstatning i Anledning af denne Brand. Arrestanten led ingen Skade paa sine Ejendele. Desuagtet henvendte Arrestanten sig den 27 Juli f. A. til Skomager Mads Rasmussen af Saksjøbing, der var Kredsbestyrer for det Selskab, hos hvem han havde assureret, og bad ham om at vurdere hans Tøj, som dels var brændt, dels var ødelagt ved Branden. Da Rasmussen den følgende Dag indfandt sig hos Arrestanten, hvor den ene Vurderingsmand, Gartner Chr. Sten af Saksjøbing, tillige var kommen tilstede efter Rasmussens Anmodning, opgav Arrestanten ligeoverfor disse i Strid med

Sandheden, at han med Undtagelse af det, han var iført, havde mistet alt sit Tøj, som han fastholdt havde haft den af ham ved Assurancens Tegning altfor højt ansatte Værdi, idet han paa Forespørgsel om, hvorledes hans Tøj kunde være brændt, da Ilden ikke havde haft fat i hans Kammer, svarede, at han havde baaret Tøjet ned i Gaarden, og at det var bleven borte der. Arrestanten angav endvidere, at den assurerede Cykle var bleven ganske ødelagt, men da han efter Anmodning om at faa Resterne af denne at se foreviste den, viste det sig, at den var næsten uskadt. Da Alt forekom Rasmussen og Sten mistænkeligt, blev de enige om ikke at foretage nogen Vurdering den Dag, men indhente nærmere Besked hos Assuranceselskabets Formand. De forlod derfor Arrestanten og meddelte denne deres Beslutning til den anden Vurderingsmand, Smed Frederiksen af Saksøbing, der endnu ikke havde givet Møde efter Rasmussens Anmodning. Samme Dags Aften indfandt Rasmussen sig paany hos Arrestanten for at tale noget nærmere med ham, og Arrestanten bad ham da om at vente med at skrive til Formanden til næste Dag, da han (Arrestanten) nu havde fundet noget af sit Tøj og vilde se, om han ikke kunde finde noget mere, hvilket han i saa Fald vilde give Rasmussen nærmere Besked om næste Dag. Den Aften bestemte Arrestanten sig imidlertid til paany at stikke Ild paa Ejendommen for at opnaa at faa sine Ejendele ødelagte, og denne Gang udførte han sin Plan paa følgende Maade:

Den paafølgende Nat ved Ettiden gik Arrestanten fra det af ham efter den første Brand benyttede Værelse i Mellembygningens Stueetage op paa Loftet i denne Bygning, hvor Vandbeholderen stod, og her stak han Ild i nogle der liggende Sække med Propper. Da Ilden havde faaet ordentlig fat, gik han over i sit gamle Kammer, hvor han stak Ild paa en Del af sine Klædningsstykker, der laa paa Sengen der, hvorpaa han gik tilbage til sit nye Værelse, men blev oppe for at passe paa, at hverken Mennesker eller Dyr skulde indebrænde. Brandlidtes Moders Tjenestepige opdagede imidlertid Ilden og gjorde Anskrig, hvorpaa Arrestanten gik over til sin Husbond for at vække ham. Efter dennes Ordre hentede Arrestanten Brandinspektøren og hjalp til med at redde Hestene.

Ilden holdt sig til Mellembygningen, hvis Tag og Træværk for Størstedelen brændte. Ved Branden omkom hverken Mennesker eller Husdyr. Købstædernes almindelige Brandforsikring har ansat den Brandlidte tilkommende Erstatning for den Ejendommen ved denne Brand overgaaede Skade til 1743 Kr. 48 Øre, og Lolland-Falsters og Langelands Købstæders Brandforsikringsselskab for rørlig Ejendom har udbetalt Brandstrup 1429 Kr. 60 Øre i Erstatning i Anledning af denne Brand.

Den 29 Juli om Morgenen meddelte Arrestanten fornævnte Skomager Rasmussen, der kom gaaende forbi Brandstedet, at nu var da alt hans Tøj brændt. Samme Dag blev der foretaget Vurderingsforretning af Rasmussen og de ovenfor nævnte Vurderingsmænd Frederiksen og Sten, og Arrestanten angav da urigtigt ligeoverfor disse for at opnaa en højere Erstatning, end hans Tab var, dels at den ovenfor nævnte Cykle var ødelagt, dels at hans Ejendele havde haft den af ham ved Assurancens Tegning for højt ansatte Værdi, dels endelig at

alle hans Klædningsstykker var brændte, endskøndt dette ikke var Tilfældet for 2 Sæt Tøjs og nogle enkelte andre Beklædningsgenstandes Vedkommende. Medens Arrestantens urigtige Angivende om Cyklen blev opdaget under Vurderingsforretningen, blev de andre urigtige Opgivelse lagte til Grund ved denne, der gav det Resultat, at der tilkom Arrestanten en Erstatning af 326 Kr., hvilket Beløb imidlertid ikke er blevet udbetalt Arrestanten, der samme Dag blev anholdt som sigtet for at have begaaet de Forbrydelser, for hvilke han er sat under Tiltale under nærværende Sag.

Som Følge af det Anførte, og idet det bemærkes, at der ikke efter det Foreliggende findes at være tilstrækkelig Føje til at antage, at Brandstiftelserne ere begaaede under saadanne Omstændigheder, at Arrestanten maatte indse, at Andres Liv derved udsattes for aabenbar Fare, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 259 og 281 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Ved den indankede Dom er Straffen bestemt paa samme Maade, og Arrestanten er derhos efter Paastand dømt til at betale i Erstatning til Købstædernes almindelige Brandforsikring 3342 Kr. 48 Øre.

Idet Dommens Bestemmelser om dette Erstatningsbeløb — — — tiltrædes, vil den i det Hele være at stadfæste.

Fredag den 18 Marts.

Nr. 1. Proprietær **A. Krogh** (Nellemann)

contra

Firmaet **Brødrene Bendix** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Risikoen for en solgt Maskine.

Skive Købstads og Sallingland Herreders ordinære Rets Dom af 10 Maj 1907: Indstævnte, Proprietær Krogh af Hem Bundgaard, bør til Citanterne, Brødrene Bendix i København, betale 665 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra 24 November 1905. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Maj 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Selv om det antages, at den i den indankede Dom omtalte Maskine er solgt »franco Hem Bundgaard«, er Risikoen for Ma-

skinen i Henhold til § 65, sammenholdt med § 17 i Loven om Køb af 6 April 1906, gaaet over paa Appellanten ved dens Ankomst til den nævnte Gaard. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 22 Maj 1905 dateret Bestillingsseddel købte Citanten, Proprietær A. Krogh af Hem Bundgaard, af de Indstævnte, Firmaet Brødrene Bendix i København, gennem disses i Skive boende Agent en Mac Cormicks Selvbindermaskine, franco leveret, gratis igangsat og med 1 Aars Garanti for en Pris af 665 Kroner, der skulde betales afdragsvis den 1 Oktober 1905, 1 Oktober 1906 og 1 Oktober 1907, hver Gang med en Tredjedel, og saaledes, at Citanten fra 1 Oktober 1905 skulde svare Renter 5 pCt. p. a. af de tvende sidste Afdrag, indtil disse var betalte, hvorhos de Indstævnte — som det i en Bestillingsblanketten paa trykt Bestemmelse hedder — forbeholdt sig Ejendomsretten til Maskinen, indtil den var fuldt betalt. Den 6 Juni 1905 afsendte de Indstævnte derefter den omkontraherede Maskine, emballeret i Trækasser, pr. Dampfer til Skive, hvorom de ved Skrivelse af s. D. underrettede Citanten, idet de derhos i Skrivelsen — i hvilken de henviste til en vedlagt Nota, der maa antages at have været identisk med en Faktura, som de Indstævnte ville have tilstillet Citanten, men som denne benægter at have modtaget — anmodede ham om, naar han fra vedkommende Dampskibsselskab fik Meddelelse om deres Ankomst til Skive, at lade den afhente dersteds, men lade den forblive uudpakket i Kasserne, indtil de Indstævntes Montør indfandt sig paa hans Gaard for at opstille og igangsætte den. Overensstemmende hermed blev Kasserne med Indhold den 29 Juni 1905 i Skive afhentede af Citanten til hans Gaard i Hem, hvor han lod dem henstaa uudpakkede i Laden, men under en Ildsvaade, der den 2 Juli næstefter overgik Gaarden, og hvorunder der gik Ild i Kasserne, brændte de til Maskinen hørende Trædele, hvorimod Jerndelene senere efter Forslag af de Indstævntes ovennævnte Agent blev transporterede til dennes Lagerrum i Skive, hvor de maa antages fremdeles at bero. Da Citanten derefter har vægret sig ved at betale den for Maskinen stipulerede Købesum, have de Indstævnte under nærværende Sag i 1ste Instans søgt Citanten til Betaling af bemeldte Købesum, 665 Kr., tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Oktober 1905 indtil Forligsklagens Dato den 24 November s. A., 4 Kr. 99 Øre, og 6 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er Citanten tilpligtet at betale de Indstævnte 665 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens nævnte Dato, indtil Betaling sker, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i

1ste Instans har paastaet sig i det Hele frifunden for de Indstævntes Tiltale, hvorimod de Indstævnte have procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Forsaavidt Citanten — der i det korte Tidsrum, i hvilket Maskinen beroede paa hans ovennævnte Gaard, ikke havde faaet den brandforsikret, hvilket efter det Foreliggende ikke kan antages at kunne lægges ham til Last, ligesom det er ubestridt, at den stedfunde Brand af Maskinen ikke kan tilregnes ham — har villet gøre gældende, at han, da han som Følge af de Indstævntes Anmodning om ikke selv at aabne de ham tilsendte Kasser har været ude af Stand til at undersøge deres Indhold, ikke kan erkende, at Kasserne have indeholdt de til en Mac. Cormicks Selvbinder hørende Dele i kontraktmæssig Stand, vil der intet Hensyn kunne tages til dette, af Intetsomhelst bestyrkede Anbringende. Citanten har imidlertid til Støtte for sin Frifindelsespaastand endvidere paaberaabt sig, at de Indstævnte, dengang Ildebranden fandt Sted, ikke heller iøvrigt havde opfyldt deres Forpligtelser ifølge den indgaaede Kontrakt, idet denne omfattede en Forpligtelse for de Indstævnte til gratis at igangsætte Maskinen samt at yde 1 Aars Garanti for den, og idet Citanten paa Grundlag heraf har gjort gældende, at der fra de Indstævntes Side ikke har fundet en »Levering« Sted, har han forment, at de Indstævnte i Medfør af § 17, 1ste Stk., i Lov om Køb af 6 April 1906 — om hvilken Lovs Anvendelse paa den omspurgte Handel Parterne maa anses at være enige — maa bære Risikoen ved Maskinens hændelige Undergang, og at han følgelig er bleven løst fra sin Forpligtelse til at betale Købesummen for den.

Der findes imidlertid ikke at kunne tillægges den Omstændighed, at det som Følge af Maskinens Brand er blevet umuligt for de Indstævnte at opfylde de nævnte, til Maskinens Afsendelse — jfr. den nysciterede Lovs § 10 — knyttede accessoriske Forpligtelser en saadan Virkning, at de Indstævntes Leveringspligt skulde kunne betragtes som ikke værende bleven opfyldt ved den den 6 Juni 1905 effektuerede Afsendelse. Risikoen for Maskinen findes derfor efter Afsendelsen af den at have været hos Citanten, og det saa meget mere som denne derefter har været eneraadig i Henseende til Valget af det Sted, hvor den midlertidig skulde anbringes, ligesom ogsaa — jfr. Grundsætningen i den nævnte Lovs § 60, 2det Stykke — Udsættelsen indtil videre med Udpakningen af den i hans Værge værende Maskine maa antages i alt Fald tillige at have været i Citantens Interesse. Da det dernæst end ikke er assereret af Citanten, at de Indstævnte forinden den 2 Juli 1905, paa hvilken Dag Maskinen, som ovenmeldt, brændte, burde have sendt en Montør for at sætte den i Gang, og da der herefter ikke kan gaas ud fra, at de Indstævnte i nævnte Henseende have udvist nogen Forsømmelighed, der kunde give Citanten Krav paa et i Forhold til Pengeværdien af Montørens Arbejde beregnet Afslag i Købesummen, findes Citanten uanset den Maskinen overgaaede Ildebrand at maatte hefte for den fulde for Maskinen m. v. stipulerede Betaling 665 Kr., hvilket Beløb han derfor vil være at tilpligte at udrede. Idet der ved Underrettsdommen, som ovenmeldt, er tilkendt de Indstævnte et Beløb af nævnte Størrelse, samt da der allerede efter Sagens processuelle Stilling for Overretten ikke bliver Spørgsmaal om Forandring af Dommen i de Indstævntes Favør i Henseende til de dem tilkendte

Renter af Beløbet, i hvilken Henseende det derfor maa have sit Forblivende ved Underrettsdommens Bestemmelse, vil bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, saaledes kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne ligeledes at burde ophæves.

Det kan ikke billiges, at de med Underretsakten fulgte Dokumenter, forsaavidt de bestaa i andet end Indlæg, i Strid med § 4 i Lov 19 December 1903 ere sammenheftede i tvende Hefter, istedetfor at de — afset fra tvende Protokollationer, der burde have været sammenhæftede med Indlægene — burde have fulgt Akten særskilt.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 192. Højesteretssagfører Hansen

contra

Sander Jørgen Nissen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Bedrageri samt for det i Straffelovens § 135, jfr. § 144, ommeldte Forhold.

Sorø Købstads Ekstrarets Dom af 28 September 1909: Arrestanten Sander Jørgen Nissen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale i Erstatning til Købmand af Ebeltoft M. P. Gundersens Dødsbo 1004 Kr. 17 Øre, til Rentier A. P. Petersen af Tved 2000 Kr. og til Sorø Amtsråd paa Sorø Amtskommunes Vegne 5406 Kr. 21 Øre. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Rasmussen og Prokurator Deichmann, med 20 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Januar 1910: Arrestanten Sander Jørgen Nissen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han og betale i Erstatning til Købmand af Ebeltoft M. P. Gundersens Dødsbo 813 Kr. 16 Øre, til Rentier A. P. Petersen af Tved 2000 Kr. og til Sorø Amtsråd paa Sorø Amtskommunes Vegne 5361 Kr. 51 Øre. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt

Færdig fra Trykkeriet den 31 Marts 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 4.

Fredag den 18 Marts.

at stande. I Salær til Overretssagførerne V. S. Salomonsen og Rievers for Overretten betaler Arrestanten 30 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For de af Tiltalte begaaede, i den indankede Dom fremstillede Forbrydelser vil han være at anse efter Straffelovens § 253 og § 135 første Stk., jfr. § 144 første og andet Stk., efter Omstændighederne og under Hensyn til Straffelovens § 58 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

I Henseende til de Tiltalte idømte Erstatninger og Bestemmelsen om Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Sander Jørgen Nissen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. I Henseende til de Tiltalte idømte Erstatninger og Bestemmelsen om Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Dietrichson 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sorø Købstads Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Sander Jørgen Nissen, der er født den 3 December 1862 og ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, for Bedrageri samt for det i Straffelovens § 135, jfr. § 144, ommeldte Forhold, og er ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse i saa Henseende Følgende oplyst:

Efter at have taget juridisk Eksamen for Ustuderede fik Arrestanten i Slutningen af 1887 Ansættelse som Fuldmægtig paa Horsens

Byfogedkontor og senere — fra Juli 1891 — i lige Egenskab paa By- og Herredskontoret i Ebeltoft, hvilken sidste Stilling han beklædte, indtil der den 14 Juni 1906 meddeltes ham Beskikkelse som Underretssagfører, idet han som saadan vedblev at have Bopæl i Ebeltoft, lige indtil han fra 1 Februar 1908 konstitueredes som Sekretær ved Sorø Amtsraad, Amtsbogholder og Kasserer ved Sorø Amtskommunes Sygehus og Sindssygeanstalt ved Sorø saaledes, at han først efter $\frac{1}{2}$ Aars Forløb kunde forvente fast Ansættelse i disse Bestillinger; i den sidstnævnte af disse havde han offentlige Midler under Hænder og stod derfor til Regnskab. Den 6 Juli 1908 forsvandt han imidlertid fra Sorø, og ved det derefter foretagne Eftersyn viste det sig, at han havde en betydelig Kasseangel, samt at han ved sin Undvigelse havde medtaget ca. 800 Kr. af de ham betroede, Sygehuset og Sindssygeanstalten, der ejes af Amtskommunen, tilhørende Midler og saaledes havde besveget Amtsrepartitionsfonden. Det lykkedes ikke at paagribe ham, men efter at han i Mellemtiden under falsk Navn havde opholdt sig i Tyskland, tilskrev han den 28 Juli f. A. fra København Amtmanden over Sorø Amt, at han var vendt tilbage her til Landet, hvorefter han straks blev anholdt og den 31 s. M. belagt med Varetægtsarrest. Saavel i bemeldte Brev som til en i Sagens Anledning optagen af ham under Forhørene godkendt Rapport har han forklaret, at han under sin Sagførervirksomhed i Ebeltoft var kommen i Gæld og havde foretaget urigtige Transaktioner overfor Klienter, og at det var for at klare herfra stammende Pengeforpligtelser og overhovedet, naar han var i Pengeforlegenhed, at han til egen Fordel forgreb sig paa de ham betroede, Amtsrepartitionsfonden tilhørende, Midler.

I følgende Forhold har Arrestanten efter det Oplyste gjort sig skyldig:

1. Som executor testamenti i Købmand af Ebeltoft M. P. Gundersens Dødsbo, der var insolvent, og i hvilket Arv og Gæld ikke var vedgaaet, men som ikke var begært behandlet som Konkursbo, har Arrestanten tilvendt sig og til egen Fordel uberettiget forbrugt hele Boets kontante Beholdning, der er opgjort til 1004 Kr. 17 Øre, hvilket Beløb Skifteretten i Ebeltoft, til hvis Behandling Boet i sin Tid overgik, men som den 17 Oktober 1908 sluttede samme, da der ikke fandtes Midler i det, for Underretten har paastaaet Boet tilkendt i Erstatning hos Arrestanten, medens Erstatningspaastanden under Appellen er nedsat, som nedenfor ommeldt.

2. Som Sagfører i Ebeltoft affattede Arrestanten i Aaret 1907 Dokumenterne angaaende en Ejendomshandel, hvorved Rentier A. P. Petersen af Tved til Mejerist F. C. Andreasen for 7200 Kr. solgte Tved Mejeri, Matr. Nr. 9 b af Tved, paa hvilken Ejendom Andreasen den 13 Juli 1907 fik Skøde imod til Petersen at udstede et simpelt Gældsbrief for hele Købesummen, idet det samtidig aftaltes, at Arrestanten skulde søge et Laan optaget i den ubehæftede Ejendom, hvori Køberen havde indsat Maskiner, og paa Andreasens Vegne udbetale Nettoprovenuet, som man gik ud fra vilde være tilstrækkeligt til Dækning af Købesummen, til Petersen til Indfrielse af Gældsbeviset. Der opnaaedes imidlertid i Kreditforeningen for industrielle Ejendomme kun

et nominelt Laan paa 4500 Kr., der ved Salg af Obligationerne af Arrestanten kun udbragtes til ca. 4000 Kr. kontant. Han undlod imidlertid at udbetale Petersen dette Beløb, men forbrugte det uberettiget til egen Fordel, og først da Petersen havde overdraget en Sagfører at indfordre Beløbet, og denne ved sin Fuldmægtig i Sorø afkrævede Arrestanten samme, afbetalte Arrestanten i Dagene 3 og 4 Juli 1908 til denne ialt 2000 Kr. og 100 Kr. til Dækning af Rejseudgifter, hvilke Penge Arrestanten tog af Amtsrepartitionsfondens ham betroede Midler. Yderligere Dækning har Petersen ikke faaet, og fornævnte Kreditforening har senere ved Tvangsauktion begært sig Ejendommen i Tved som ufyldstgjort Panthaver udlagt ved Fogden. Petersen har derefter opgjort det ham ved Arrestantens Forhold tilføjede Tab til 2000 Kr., som han har paastaaet erstattet af denne, idet han dog har erklæret sig villig til for sit Vedkommende at frafalde Sagens videre Forfølgning, ifald Arrestanten kan refundere ham f. Eks. 1000 Kroner af Beløbet.

3. Endelig har Arrestanten under sin Konstitution som Kasserer ved Amtskommunens Sygehus og Sindssygeanstalt af de ham som saadan betroede offentlige Midler tilegnet sig efterhaanden forskellige Beløb, der ifølge en efter Sygehusets og Sindssygeanstaltens Regnskabsbøger og Bilag udarbejdet Opgørelse tilsammen udgør 5531 Kr. 21 Øre, hvori der dog af Amtsraadet er erkendt at maatte fragaa 125 Kroner, udgørende Arrestantens ikke hævede Løn for April Kvartal f. A., saa at det besvegne Beløb bliver 5406 Kr. 21 Øre, som Amtsraadet for Underretten havde paastaaet sig erstattet hos Arrestanten. Heri vil der dog ifølge en for Overretten fremlagt Skrivelse fra Sorø Amt af 7 Oktober f. A. være yderligere at fradrage 44 Kr. 70 Øre, som udgør et paa en blandt Arrestantens Papirer forefunden Check, trukket den 10 Februar 1908 af V. Obelitz, Tersløsegaard, til Betaling til Sorø Amtskommunes Sygehus paa Landmandsbanken, nu hævet og til Indtægt for den besvegne Kasse ført Beløb, saa at Amtskommunens Erstatningskrav bliver at nedsætte til 5361 Kroner 51 Øre.

Arrestanten har under Forhørene erklæret intet at have at indvende mod de ovennævnte 3 under Sagen nedlagte Erstatningspaastande, men har tillige erklæret sig ude af Stand til nu at erstatte nogen Del af de af ham tilvendte Beløb, og han har tillige med Hensyn til Besvigelserne overfor Amtskommunen nærmere forklaret, at han allerede i den første Maaned af sin Konstitution tilvendte sig 500 Kr., som han anvendte til Dækning af en Vekselforpligtelse, som han havde i Ebeltoft, og at han senere ved forskellige Lejligheder, naar han var i Pengeforlegenhed, forbrugte af de ham betroede Midler, derunder navnlig ogsaa da han som ovenanført den 3 og 4 Juli 1908 udbetalte 2100 Kr. paa Mellemværendet med Rentier A. P. Petersen af Tved, ligesom han endelig ved sin Undvigelse tilegnede sig og medtog ca. 800 Kr., som han forbrugte under Opholdet i Tyskland.

Under et paa nærværende Rets Foranledning optaget Reassumtionsforhør har Arrestanten med Hensyn til hans ovennævnte Forhold som executor testamenti i Købmand Gundersens Bo nærmere forklaret,

at han har ladet samtlige de af ham i nævnte Egenskab oppebaarne Pengebeløb indgaa i sin almindelige Kassebeholdning, og at han, da han i Begyndelsen af 1908 forlod Ebeltoft, ikke havde saa mange Penge til Raadighed, som var fornødne, for at han kunde slutte Boet, ligesom hans udestaaende Fordringer dengang langtfra var tilstrækkelige til Dækning af, hvad han da skyldte bort. Det af Arrestanten mod Boet, der efter de under Reassumtionen fremkomne Oplysninger har nedsat sit Erstatningskrav til 813 Kr. 16 Øre, udviste Forhold findes herefter at maatte henføres under Straffelovens § 253.

Med Hensyn til Arrestantens Forhold overfor Rentier A. P. Petersen og Mejerist Andreasen fremgaar det af det under bemeldte Reassumtionsforhør oplyste, at den Arrestanten af Andreasen den 13 Juli 1907 givne Fuldmagt kun gik ud paa »at modtage og kvittere for« de Andreasen i Henhold til det ham tilstaaede Kreditforeningslaan tilkommende 4500 Kr. i Foreningens 5 pCt. Kasseobligationer; men ligesom det herved maa fremhæves, at de paagældende Obligationer var Ihændeaverpapirer, hvorfor Handelsbanken, hvilken Arrestanten ved Paategning paa Fuldmagten den 15 s. M. substituerede for sig, i Henhold til samme ansaa sig berettiget til at realisere Obligationerne for Arrestantens Regning, saaledes findes den Omstændighed, at det efter det tidligere bemærkede maa antages at have været Aftalen mellem Andreasen og Arrestanten, at Sidstnævnte paa Andreasens Vegne skulde udbetale Laanets Nettoprovenu til Petersen, at maatte berettigede Arrestanten til at gaa ud fra, at han ogsaa var beføjet til at realisere Obligationerne, hvad forøvrigt heller ikke hverken Andreasen eller Rentier Petersen have bestridt. Nu er det vel under Reassumtionsforhøret oplyst, at Andreasen den 5 Januar 1908 skriftligt tilkendegav Arrestanten, at han ønskede. at Realisationen af Obligationerne skulde udsættes, indtil Kursen gik op, og at Arrestanten lod denne Henvendelse ubesvaret; ligesom det imidlertid herved maa erindres, at Arrestanten dengang alt havde solgt Obligationerne og saaledes ikke kunde efterkomme Andreasens Ønske, saaledes fremgaar det af det Foreliggende, at Arrestanten ingensinde overfor de Paagældende har fragaet at have oppebaaret Obligationernes Nettobeløb, idet han tværtimod overfor Andreasen — hvad denne mundtlig skal have meddelt Petersen — har erkendt at have realiseret Obligationerne og, medens han var i Sorø, har tilskrevet Petersen, at han haabede at kunne komme til Ebeltoft for at ordne Sagen. Under disse Omstændigheder findes dette af Arrestanten udviste Forhold kun at kunne tilregnes ham efter Straffelovens § 257.

Hvad endelig angaar Arrestantens Forhold overfor Sorø Amtskommune, findes ikke det under Reassumtionsforhøret Fremkomne at indeholde Noget, der væsenligt modificerer det i saa Henseende ovenfor bemærkede, og dette hans Forhold vil herefter blive at henføre under Straffelovens § 135, 1ste Stykke, jfr. § 144, 1ste og 2det Stykke.

Det Arrestanten herefter i Henhold til Straffelovens §§ 253, 257 og § 135, 1ste Stykke, jfr. § 144, 1ste og 2det Stykke, ifaldne Strafsansvar findes under Et at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han vil være at tilpligte at betale i Erstatning til Købmand af Ebeltoft M. P. Gundersens Dødsbo 813 Kr.

16 Øre, til Rentier A. P. Petersen 2000 Kr. og til Sorø Amtsraad 5361 Kr. 51 Øre.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens §§ 252, 253 og 135, 1ste Stk., jfr. § 144, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt til at udrede i Erstatning til de Fornævnte, henholdsvis 1004 Kr. 17 Øre, 2000 Kr. og 5406 Kr. 21 Øre, være at forandre.

Mandag den 21 Marts.

Nr. 190. Højesteretssagfører Winther

contra

Frederik Georg Jeppesen, kaldet Dumont (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Januar 1910: Arrestanten Frederik Georg Jeppesen, kaldet Dumont, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Steinthal og Becker, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Georg Jeppesen, kaldet Dumont, til Højesteretssagførererne Winther og Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Frederik Georg Jeppesen, kaldet Dumont, der tiltales for Tyveri, er født den 9 Maj 1886, og foruden to Gange inden det 15de Aar at være straffet for Tyveri anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 9 December 1905 efter Straffelovens § 228, sammenholdt med midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, hvilken Straf blev ham eftergivet ved kongelig Resolution af 1 Februar 1906 paa de i midlertidig Straffelovs § 20 nævnte Betingelser, og ved samme Rets Dom af 16 Juni 1908 efter Straffe-

lovens § 230, 1ste Stykke, og 251, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Sagens Omstændigheder ere disse:

Anmelderen, Handelsagent Rasmus Peter Mortensen, har afgivet følgende Forklaring:

Natten mellem den 4 og 5 August f. A. traf han, der ikke var helt ædru, paa Gaden Arrestanten, der da var ham ubekendt, og fulgtes omkring med ham et Par Timer.

Da de derefter kom til Kristianshavns Torv, gik de sammen ind paa det derværende Pissoir. Her sagde Arrestanten til Anmelderen, at dennes Kravetøj var i Uorden, og gav sig til at bringe det i Orden. Da de lidt efter kom ud af Pissoiret, opdagede Anmelderen, at hans Tegnebog, som han havde baaret i sin indvendige Jakkelomme, var borte, og han beskyldte Arrestanten for at have stjaalet den. Arrestanten nægtede det, men da han samtidig gjorde Mine til at ville løbe sin Vej, greb Anmelderen fat i ham og raabte paa Politi. Arrestanten tog nu Tegnebogen frem af sin Lomme og gav Anmelderen den, og i det samme kom en Betjent til og anholdt Arrestanten efter Anmelderens Begæring.

Politibetjent Nr. 330, Koch, har edelig forklaret Følgende:

Da han den paagældende Nat ved 3¹/₂-Tiden stod paa Hjørnet af Torvegade og Dronningensgade, saa han Anmelderen og Arrestanten gaa sammen ind paa Pissoiret paa Kristianshavns Torv, hvilket kun er en Snes Alen fjernet fra det Sted, hvor Vidnet stod.

Vidnet blev staaende paa sin Plads, og nogle Minutter efter kom Arrestanten og Anmelderen ud fra Pissoiret. De talte nu højt sammen, uden at Vidnet kunde høre, hvad de sagde, men han gik over mod dem, og da han var ca. 5 Alen fra dem, hørte han Anmelderen sige til Arrestanten: »De har stjaalet min Tegnebog«. Vidnet hørte ikke Arrestanten svare noget hertil, men saa, at han i det samme gav Anmelderen en Tegnebog, idet han sagde: »Værs'god, her er den«. Anmelderen blev staaende med Tegnebogen i Haanden, indtil Vidnet var ham ganske nær. Vidnet tog Tegnebogen, saa, at den indeholdt en Tikroneseddel og 2 Ure, og gav den saa tilbage til Anmelderen, der vedblev at holde den i Haanden, til han afleverede den paa Stationen, hvorhen de alle tre fulgtes.

Paa Stationen konstateredes det, at Tegnebogen endvidere indeholdt en Guldfyldepen. Tegnebogen er under Sagen vurderet til 50 Øre, Urene til 20 Kr. og Pennen til 1 Kr.

Arrestanten har nægtet sig skyldig og først forklaret, at han under Opholdet paa Pissoiret vel har gjort Anmelderen opmærksom paa, at hans Kravetøj var i Uorden, men nægtet at have rørt ham, samt at han, da han blev beskyldt for at have stjaalet Tegnebogen, lod sig visitere af Anmelderen, uden at Tegnebogen derved blev funden, hvorimod Anmelderen samtidig med, at Betjenten kom til, fandt Tegnebogen i sin egen udvendige Jakkelomme.

Efter længe at have fastholdt denne Forklaring har Arrestanten sluttelig ændret den derhen, at Anmelderen under Opholdet paa Pissoiret tilbød ham 5 Kr. for at tilfredsstille hans Lyster og gav ham en lille Tegnebog med en Femkroneseddel, og at det var denne Tegne-

bog, Arrestanten ved Betjentens Tilstedekomst paa Anmelderens Forlangende tilbageleverede.

Da det efter alt Foreliggende ikke findes betænkeligt at statuere, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri, vil han være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 81. Aktieselskabet »Gefion«, Skandinavisk Sygeforsikring af 1906 (Ingen)

contra

Hans Martinus Valdemar Hviid (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Aktieselskabet »Gefion«, Skandinavisk Sygeforsikring af 1906, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades Selskabet med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 85. Overretssagfører L. Hjardemaal (Ingen)

contra

Politidirektøren i København paa det Offentliges Vegne (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Overretssagfører L. Hjardemaal, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 87. Arkitekt **Julius Bagger** (Ingen)

contra

Firmaet **Olofsson & Anderson** af Hvetlanda i Sverige
(Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Arkitekt Julius Bagger, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 93. Veksellerer **L. Danziger** (Ingen)

contra

Overretssagfører **Mich. Carlsen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Veksellerer L. Danziger, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 101. Gaardbestyrer **Christen Olsen** (Ingen)

contra

Johanne Andersen, Sømand Johan Frederik Møllers forlattede Hustru (Hansen efter Ordre).

Højesterets Dom.

Appellanten, Gaardbestyrer Christen Olsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader

møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, forinden det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Salarium til Højesteretssagfører Hansen for Højesteret betaler Appellanten 80 Kroner. Endelig betaler han til det Offentlige det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, hvis Sagen ikke for Højesteret for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret.

Nr. 198. Højesteretssagfører Liebe

contra

Johan Oscar Fält, Axel Valdemar Hansen, Frederik Pedersen, Karl Frederik Nielsen, Anton Rosinius Ferdinand Jensen og Julius Peter Andersen (Def. Møldrup),

der tiltales for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden.

Hammershus Birks Ekstrarets Dom af 19 Januar 1910: De Tiltalte Arrestanten Johan Oscar Fält, Axel Valdemar Hansen, Frederik Pedersen, Karl Frederik Nielsen . . . Anton Rosinius Ferdinand Jensen og Julius Peter Andersen bør straffes, Fält med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, Axel Hansen med simpelt Fængsel i 1 Maaned, Frederik Pedersen med lige Straf i 20 Dage, Karl Nielsen med lige Straf i 14 Dage . . . Anton Jensen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, dog at Straffens Fuldbrydelse for denne Tiltaltes Vedkommende udsættes, og at Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes, og Julius Andersen med simpelt Fængsel i 20 Dage. Saa bør og samtlige Tiltalte, En for Alle og Alle for En, udrede alle med Aktionen forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Janus Olsen, og til Defensor, Sagfører Pihl, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For de af de Tiltalte begaaede, i den indankede Dom fremstillede Forbrydelser ville de være at anse, Jensen efter Straffelovens § 100 og de øvrige Tiltalte dels efter den samme Straffebestemmelse, dels efter Straffelovens § 108, 2det Stykke, jfr.

§ 46, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Fält i 4 Maaneder, Jensen i 3 Maaneder og de øvrige Tiltalte hver især i 1 Maaned.

Thi kendes for Ret:

Johan Oscar Fält, Axel Valdemar Hansen, Frederik Pedersen, Karl Frederik Nielsen, Anton Rosinius Ferdinand Jensen og Julius Peter Andersen bør hen-sættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Fält i fire Maaneder, Jensen i tre Maaneder og Hansen, Pedersen, Nielsen og Andersen hver især i en Maaned. Saa udrede de Tiltalte og, En for Alle og Alle for En, Aktionens Omkostninger, derunder de i Birketingsdommen fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Liebe og Møldrup 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 31 December f. A. er Arrestanten Johan Oscar Fält, Axel Valdemar Hansen, Frederik Pedersen, Karl Frederik Nielsen . . . Anton Rosinius Ferdinand Jensen og Julius Peter Andersen under nærværende Sag satte under Tiltale for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Under et offentligt Bal, som Natten mellem den 5 og 6 f. M. afholdtes i Gæstgiver Christensens Lokaler i Allinge, og ved hvilket Politibetjent Frederiksen og Natpolitibetjent Chr. Jensen havde politimæssigt Tilsyn, spærrede Tiltalte Anton Jensen, der lidt før Kl. 11 havde indfundet sig i Gæstgiveriet sammen med de Medtiltalte Fält, Axel Hansen, Frederik Pedersen og Karl Nielsen, og som da var øjensynlig paavirket af Spiritus, henad 12¹/₂-Tiden Indgangsdøren fra Gaden til Balsalen, idet han spændte sig fast mellem Dørkarmen og den ene lukkede Dørhalvdel, og trods Betjent Frederiksens Anmodning til ham om at give Plads, for at Folk kunde komme ind, nægtede han dog at vige sin Stilling, idet han bandte paa, at Betjenten ikke kom ind, før han tillod det. Ved Betjentens derefter følgende Indskriden for med Magt at fjerne Anton Jensen, satte denne, der blev understøttet indvendig fra af sine Kammerater, sig stærkt til Modværg, idet han bl. a. greb Betjenten i Kraven og søgte at rive ham ned ad Trappen, men tilsidst lykkedes det Betjent Frederiksen og Natbetjenten, som imidlertid var kommen til, at rive ham løs, og faldt han derved paa Ryggen ned paa Gaden. Under Protestbemærkninger fra forskellige af de Tilstedeværende, blandt hvilke Arrestanten Fält var særlig fremtrædende, idet han stillede sig foran Betjent Frederiksen og sagde til ham: »Lad den Mand gaa, hører De, lad den Mand gaa«, rejste Betjentene derefter Anton Jensen op for at føre ham til Detentionslokalet, men da Fält nu gik i Forbøn for Anton Jensen og

lovede, at han skulde sørge for, at han ikke gjorde flere Spektakler, slap Betjentene ham, og af sine Kammerater blev han derefter ført ind i Skænkestuen.

Ca. en Times Tid senere — ved 1^{1/2}-Tiden — medens Betjent Frederiksen patrouillerede i en Gang, der paa langs gennem Bygningen fører fra Balsalen til Skænkestuerne, indlod Axel Hansen, Karl Nielsen og Anton Jensen, der alle forinden det foran beskrevne Oprin havde været i høj Grad uæskende overfor Betjenten, sig i Samtale med denne om det da Forefaldne. Under Samtalen spurgte Anton Jensen Betjenten, om han (Jensen) havde fornærmet ham, og efter at Betjenten hertil havde svaret: »Jeg vil ikke tale med Dem i Aften, Jensen«, slog han Betjenten, mod hvem han efter dennes Forklaring tillige udslyngede et Skældsord, med knyttet Haand et kraftigt Slag paa venstre Side af Overmunden og paa samme Maade slog han Natbetjenten, der i det samme traadte til.

Efter det saaledes Forefaldne blev Anton Jensen anholdt og blev som saadan ført til Detentionslokalet paa Raadhuset. Under Transporten, der foregik ad en Gade, der i sydlig Retning fører forbi Lindeplads og den tæt herved liggende Blikkenslager Pedersens Ejendom paa venstre Side og det ligeoverfor Lindeplads beliggende Nordlandets Handelshus paa østre Side, og videre ad et Stræde, der løber i østlig Retning langsmed Hotel »Central« og udmunder i Torvet foran Raadhuset, satte den Anholdte sig voldsomt til Modværg, idet han smed sig ned paa Gaden, kradsede, sparkede og slog fra sig samt ved at rive i Betjentenes Tøj bl. a. rev Ærmeopslaget af det ene Ærme paa Betjent Frederiksens Uniformskappe, og da Betjentene tillige var trængte af en stor Flok Mennesker, der højkrøst protesterede mod Anholdelsen og forlangte, at Anholdte skulde gives fri, og som for at sætte sin Villie igennem gik over til Haandgribeligheder, der kulminerede udfor Blikkenslager Pedersens Ejendom, var det kun med stort Besvær, at Betjentene, af hvilke Frederiksen i særlig Grad havde været Genstand for Angreb, fik Transporten til Raadhuset fuldført.

Efter at Anholdte var bleven indsat i Detentionslokalet, gik Betjentene efter først at have været hjemme hos Frederiksen for bl. a. at vaske Blodet af sig tilbage til Danselokalet for at paase, at Ballet sluttedes Kl. 2, og da de, efter at dette var sket, kom ud paa Trappen, der fra Gaden fører op til Danselokalet, modtoges de under Hujen og Piben af en stor Mængde Mennesker, der højkrøst forlangte, at den Anholdte skulde løslades, og som trængte ind paa Betjentene, saaledes at disse for at bane sig Vej maatte gøre Mine til at ville bruge Staven. Efterfulgt af den stadig hujende og pibende Mængde gik Betjentene, der afslog at løslade Anholdte, hen ad Lindeplads til, og ankomne hertil drejede de ned over denne Plads, medens Mængden, der et Øjeblik stoppede op ved Nordlandets Handelshus og »her lavede et forfærdeligt Spektakel«, gik videre frem til Torvet foran Raadhuset, hvor den fortsatte Spektaklerne ved at raabe, skrigte og dundre paa Raadhusedøren og endog lagde Raad op om at sprænge Raadhusedøren. Betjentene, der imidlertid ad en Omvej var komne hen ved Siden af Raadhuset, hvorfra de usete blev Vidne til de sidstnævnte Spektakler, patrouillerede, efter at der — forøvrigt ganske pludseligt — var bleven stille paa Torvet, videre omkring i Byen, og de stødte da paany paa

en Flok, der fremsatte Forlangende om at faa Anholdte at se, fordi den mente, at han var mishandlet, og for at faa Ende paa Spektaklerne gik Betjentene ind paa, at 2 af Flokken udnævnte Afholdsmænd fik Adgang til Detentionslokalet for at undersøge Anholdtes Tilstand. Efter endt Undersøgelse meddelte Mændene Flokken, at Anholdte kun havde et Par Buler i Nakken, og Flokken spredtes derefter.

Ifølge en af Distriktslæge Borch i Allinge den 6 f. M. foretagen Undersøgelse af den Anholdte fandtes der hos denne nogen Svulst og overfladisk Hudafskrabning paa Randen af højre Øre, men ellers intet Abnormt, og angav Anholdte selv Velbefindende, ligesom han benægtede at føle Smerter nogetsteds. Ved en af Distriktslægen ligeledes den 6 f. M. foretagen Undersøgelse af Betjent Frederiksen fandtes der hos denne en betydelig Svulst og blaarød Farvning af Underlæbens Slimhinde, foraarsaget ved Blodudtrængning i Vævet; venstre Tommelfingers Grundled var svullent og ømt og dets Bevægelser indskrænkede, smertefulde og kraftløse; paa begge Hænder samt Fingrenes Rygflader fandtes talrige Hudafskrabninger, enkelte af Karakter som Neglerifter; ved Inderranden af venstre Skulderblad samt paa Brystets Forflade ved 2det venstre Ribben fandtes Blodudtrængning i Muskulaturen med Ømhed ved Tryk og Smerte ved Aandedrættet, hvorimod Brystorganerne intet Abnormt udviste. Endelig har Distriktslægen med Hensyn til Natbetjenten, som han ogsaa undersøgte den 6 f. M., udtalt, at der hos ham fandtes et ca. kronestort med indtørret Blod bedækket kontunderet Saar paa Rygsiden af Yderleddet paa højre Tommelfinger, hvilket Led var svullent og ømt; endvidere en Del Hudafskrabninger paa begge Hænder saavel paa Haandryggene som paa Fingrene; paa Underlæbens venstre Halvdel fandtes en Del Svulst og Blodudtrængning under Huden. Ingen af Betjentene kan antages at ville faa varig Mên af de dem tilføjede Læsioner.

Med Hensyn til de Tiltalte, der maa antages at have været de mest aktive Deltagere i de foran beskrevne Optrin, bemærkes enkeltvis nærmere Følgende:

Anton Rosinius Ferdinand Jensen. Denne Tiltalte har erklæret, at han den paagældende Aften var saa stærkt beruset, at han ikke har nogen eller i alt Fald kun en meget dunkel Erindring om, hvad han har foretaget sig, efter at han var kommen til Christensens Gæstgiveri, og denne hans Forklaring findes ikke at kunne forkastes, idet det i saa Henseende er oplyst, at Tiltalte, der var Bedsømand paa sin Faders Skonnert »Christian« af Allinge, under dette Skibs Overfart i stormfuldt Vejr den 4 f. M. om Eftermiddagen fra København til Hjemstedet, ingen eller saa godt som ingen Søvn havde faaet, og at han, efter at Skibet ved 2-Tiden den paafølgende Dags (Søndag) Eftermiddag var ankommen til Allinge — stadig uden at have faaet Søvn — siden Kl. 7 om Aftenen havde været rundt paa forskellige Beværtninger og nydt adskillige spirituøse Drikkevarer. I Anledning af det saaledes Oplyste har Sagen været tilstillet Distriktslæge Borch til Erklæring med Hensyn til Tiltaltes Tilregnelighed, men da Distriktslægen alene har udtalt, at der ikke efter det Oplyste kan afgøres noget bestemt om Tiltaltes Tilregnelighed, om end Omstændighederne tale for, at han ikke har været sig sine Handlingers Rækkevidde bevidst og har manglet Evne til at modstaa de hos ham opdukkende Impulser,

maa de af Tiltalte begaaede foran beskrevne Handlinger, med Hensyn til hvilke det dog bemærkes, at det ikke kan anses tilstrækkelig konstateret, at Tiltalte har udslynget Skældsord mod Betjent Frederiksen, tilskrives ham som fuldt tilregnelige. Idet de Tiltalte overbeviste Handlinger blive at henføre under Straffelovens § 100, vil Tiltalte, der er født den 8 Juli 1887 og ikke funden tidligere kriminaliter tiltalt eller straffet, efter Omstændighederne være at anse med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, dog at Straffens Fuldbyrkelse kan udsættes under de i den midlertidige Straffelov angivne Betingelser.

Arrestanten Johan Oscar Fält. Det er af Arrestanten tilstaaet, at han under Anholdtes Transport kort forinden Blikkenslager Pedersens Ejendom opfordrede sine Kammerater til ved et Angreb paa Betjentene at befri Anholdte, idet han i dette Øjemed udbød: »Kom nu, Pøjker, nu tager vi Huen i venstre Haand, og saa gaar vi paa«, og ligeledes har Arrestanten erkendt, at han og hans Kammerater derefter styrtede frem, men dog straks veg tilbage, fordi Betjentene gjorde Mine til at slaa fra sig. Arrestanten har endvidere tilstaaet, at han, medens Betjentene udfor Blikkenslager Pedersens Ejendom tumlede med Anholdte, der paa dette Sted satte sig ganske særlig til Modværge, styrtede frem mod Betjent Frederiksen og jog Hovedet ind i Ryggen paa denne, ved hvilket Angreb det maa antages, at den af Distriktslægen beskrevne Læsion i Ryg og Bryst, hvilken Læsion endnu den 10 f. M. voldte Betjenten Smerte, er fremkommen, og ligeledes har Arrestanten tilstaaet, at han allerede forinden, nemlig omtrent ved Lindeplads, havde tilføjet samme Betjent et Slag i Nakken, hvilket Slag endnu den 10 f. M. ytrede sig ved lidt Stivhed. Arrestanten har fremdeles erkendt, at han under Transporten raabte efter Natbetjenten, der om Dagen arbejder som Stenhugger: »Sikken en Arbejdskammerat«, og at han var med i den Flok, som senere overfor Betjentene fremsatte Forlangende om at faa den Anholdte at se, ligesom han har udtalt, at han tror, at han var med til at dundre paa Raadhusdøren. For hele sit saaledes udviste Forhold vil Arrestanten, der er født den 3 Oktober 1885 og tidligere anset ved Højesterets Dom af 17 Maj 1905, der stadfæster Hammershus Birks Ekstrarets Dom af 1 Marts 1905, med simpelt Fængsel i 8 Dage for Overtrædelse af Straffelovens § 203 og §§ 1 og 3 i Politivedtægten for Allinge-Sandvig Købstæder af 7 September 1898, jfr. § 6 i Lov af 4 Februar 1871 om Politiet udenfor København, nu være at anse efter Straffelovens § 100 og § 108, 2det Stk., jfr. § 46, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder.

Axel Valdemar Hansen. Denne Tiltalte, der som ovenfor anført allerede tidligere paa Aftenen havde været udæskende overfor Betjent Frederiksen, har erkendt, at han ved Betjentenes Kamp med Anton Jensen i Indgangsdøren til Gæstgiver Christensens Danselokale skubbede Natbetjenten ned ad Trappen, at han under Anholdtes Transport opmuntrede til at befri Anholdte, at han selv i dette Øjemed én Gang tog fat i Anholdte for at trække ham fra Betjentene, at han var med til ved Opløbet udenfor Balsalen at forlange Anholdte løsgiven, og at han ved det sidste Møde med Betjentene var blandt dem, som forlangte at faa Adgang til at se den Anholdte, og ifølge Natbetjentens Forklaring, hvis Rigtighed Tiltalte ikke har turdet benægte, maa det

derhos antages, at Tiltalte under Opløbet udenfor Balsalen har bebrejdet bemeldte Betjent, at han var en daarlig Arbejdsammerat. For sit hele saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der er født den 16 September 1886 og ikke funden tidligere kriminaliter tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 100 og § 108, jfr. § 46, og findes Straffen efter Omstændighederne og navnlig under Hensyn til, at det maa anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte under Transporten af Anholdte kun fulgte med til Nordlandets Handelshus, at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned.

Frederik Pedersen. Denne Tiltalte har erkendt, at han under Anholdtes Transport har søgt at forhindre Anholdelsen ved Tilraab dels til Betjentene dels til Mængden om, at Anholdte skulde gives fri, at han i dette Øjemed selv har grebet fat saavel i Natbetjenten som i Anholdte, at han udfør Dansesalen, efter at Ballet var sluttet, gav sin Tilslutning til Forlangendet om, at Anholdte skulde gives fri, ved at raabe: »Ja, det skal han«, og at han ved det sidste Møde med Betjentene var med til at forlange at faa den Anholdte at se. For sit nævnte Forhold vil Tiltalte, der er født den 14 November 1887 og tidligere foruden med Bøder for Polituorden er anset ved Bornholms Nordre Herreds Ekstrarets Dom af 11 November 1908*) med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder for Overtrædelse af Straffelovens § 203, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 1, 2det og 3dje Stk., nu være at anse efter Straffelovens § 100 og § 108, 2det Stk., jfr. § 46, og findes Straffen efter Omstændighederne og navnlig under Hensyn til, at Tiltalte efter det Oplyste maa antages i særlig Grad at have generet Betjentene ved Tilraab, at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 20 Dage.

Karl Frederik Nielsen. Med Hensyn til denne Tiltalte, der som ovenfor anført allerede tidligere paa Aftenen havde været udæskende overfor Betjent Frederiksen, har Natbetjenten forklaret, at Tiltalte under Transporten af Anholdte, inden man var kommen til Lindeplads, greb fat i Betjent Frederiksen, saaledes at denne faldt helt bagover paa Jorden, og da Tiltalte ikke har turdet benægte Rigtigheden af denne Forklaring, om end han har hævdet, at han ikke kan huske noget derom, bliver den at lægge til Grund. Da Tiltalte derhos har erkendt, at han var med til det Angreb, som efter Fälts Opfordring blev forsøgt mod Betjentene kort forinden Blikkenslager Pedersens Ejendom, vil han, der er født den 17 December 1883 og ikke funden forhen kriminaliter tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 100 og § 108, 2det Stk., jfr. § 46, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Julius Peter Andersen. Denne Tiltalte har erkendt, at han fulgte med under Transporten af Anholdte og raabte efter Betjentene, at de skulde give Anholdte fri, og efter Natbetjentens Forklaring, som Tiltalte ikke har turdet benægte, maa det antages, at han har søgt at befri den Anholdte ved at lægge Armene omkring ham og paa denne Maade trække i ham. Da Tiltalte derhos har erkendt, at han udenfor Dansesalen, efter at Ballet var sluttet, har raabt til Betjentene: »Vi

*) Skal være: 1907.

fordrer Anton Jensen løsladt igen nu med det samme, det forlanger vi som hans Kammerater, han skal ud igen i Aften, hvortil de andre Tilstedeværende gav deres Tilslutning ved at raabe: »Ja, hør« osv., ligesom han har erkendt, at han var med til Spektaklerne foran Raadhuset og tog fat i Døren for at komme ind, vil han, der er født den 21 Maj 1876 og bortset fra, at han ved Bornholms Nordre Herreds Ekstrarets Dom af 31 August 1908 er frifunden for Aktors Tiltale med Hensyn til Overtrædelse af Straffelovens § 121, ikke funden forhen kriminaliter tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 108, 2det Stk., jfr. § 46, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 20 Dage.

Onsdag den 23 Marts.

Nr. 159.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Karl Andreas Andersen (Def. Bülow),

der tiltales for Uterlighed.

Bornholms Vester Herreds Ekstrarets Dom af 27 Marts 1909: Tiltalte Karl Andreas Andersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 40 Dage, dog at Fuldbyrdelsen af denne Straf udsættes, og at Straffen efter fem Aars Forløb fra denne Doms Afgivelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. Saa betaler Tiltalte derhos Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor og Defensor, Sagførerne Justitsraad N. Chr. Olsen og Janus Olsen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Omend Tiltaltes Optræden ligeoverfor enkelte af de i den indankede Dom omtalte Børn har været utilbørlig, kan hans Forhold dog ikke i noget Tilfælde tilregnes ham som uterligt, i hvilken Henseende bemærkes, at Tiltaltes seneste Forklaring om, at han ikke ved sine Berøringer af og Optræden overfor Børnene har søgt sanselig Tilfredsstillelse, efter samtlige foreliggende Oplysninger ikke vil kunne forkastes. Tiltalte vil herefter være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Karl Andreas Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de i Herredstingsdommen fastsatte Salarier og

i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Lunn og Bülow 60 Kroner til hver, udredes af det Of-
fentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende ifølge Bornholms Amts Ordre af 16 Januar d. A. anlagte Sag
tiltales Gaardbestyrer Karl Andreas Andersen af Engegaard for uterligt
Forhold.

Foreløbig bemærkes, at forsaauidt Tiltalte længere Tid efter, at
han havde forklaret under det afholdte Hovedforhør, først overfor sin
Defensor, efter at denne under en Konference med Tiltalte havde ud-
talt, at hvis han, Defensor, skulde kunne gøre noget for Tiltalte, maatte
denne fortælle Defensor Sandheden og sige ham, om Tiltalte havde
løjet sig selv noget paa, og derefter under et Reassumtionsforhør til-
dels har forandret sin under Hovedforhøret afgivne og gentagne For-
klaring og Tilstaaelse, vil der dels under Hensyn til de Omstændig-
heder, hvorunder Tiltaltes forandrede Forklaring saaledes er frem-
kommen, dels fordi Tiltaltes Forklaring under Hovedforhøret er i det
Væsenlige bestyrket ved det iøvrigt Oplyste og paa et afgørende Punkt,
hvor han ogsaa har villet modificere sin Tilstaaelse, er i Overensstem-
melse med de af 5 Øjenvidner afgivne ganske samstemmende Forkla-
ringer, intet Hensyn kunne tages hertil. Tiltaltes Forklaring og Til-
staaelse under Hovedforhøret vil derfor i Medfør af D. L. 1—15—1
i det Hele være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og ere
Sagens Omstændigheder herefter følgende:

Medens Tiltalte fra 1 Maj 1906 til 1 November 1907 var Avls-
bestyrer paa Vestermarie Børnehjem, hvor han derhos ifølge en still-
tiende Aftale skulde hjælpe til med Børnenes Opdragelse, og hvor han
navnlige havde Overopsynet med Børnehjemmet og Overkommandoen
over Børnene, naar Bestyreren og dennes Hustru var bortrejst, eller
om Søndagen var fraværende til Søndagsskole, har Tiltalte i Bestyre-
rens og dennes Hustrus Fraværelse adskillige Gange taget Pigen Alpha
Mathilde Jensen, der er født den 8 April 1892, og som opholdt sig
paa Børnehjemmet indtil hen paa Foraaret 1907, paa Skødet, og har
han ved saadanne Lejligheder, hvor der maa antages altid at have
været andre Plejebørn tilstede, saavel som naar Alpha selv kastede sig
paa Skødet af ham, hvad hun undertiden gjorde, slaaget Armene om
hendes Overkrop over Brysterne og har trykket hende ind til sig, og
har han derhos klappet hende paa Kinden, ligesom han saavel ved
slige som ogsaa ved andre Lejligheder mange Gange kærtegnende har
strøget sin Kind mod Alphas. Han har endvidere mange Gange an-
modet om Tilladelse til at kysse hende, og en enkelt Gang har han
ogsaa opnaaet at kysse hende i Svinehuset, hvor hun blev overrasket

Færdig fra Trykkeriet den 7 April 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 5.

Onsdag den 23 Marts.

af ham. Hun kunde nemlig ikke lide, at Tiltalte kyssede hende eller strøg sin Kind mod hendes, hvad hun ofte har tilkendegivet ham; men ellers behagede Tiltaltes Adfærd hende og satte hende i en sanselig Stemning, hvilket sidste Tiltalte, der ogsaa paa sin Side fandt Behag i sin ovenberørte Behandling af Alpha, af hvem han følte sig sanseligt tiltrukket, dog ikke vil have bemærket.

Det af Tiltalte saaledes mod Alpha udviste Forhold findes imidlertid ikkun at være Tiltalte undergivet paa Forlangende af Pigenes Forældre, og da hendes Moder med Samtykke af hendes Fader, der i sin Tid har begaaet Blodskam mod hende, har erklæret, at hun ikke ønsker Tiltalte straffet for det anførte Forhold, vil Tiltalte allerede af denne Grund forsaavidt være at frifinde for Tiltalte.

Af Plejebarnet Paula Gjermansen, der er født den 20 August 1895, er dernæst forklaret, at Tiltalte en Dag i Børnehjemmets Spisestue har grebet fat i hende og taget hende paa Skødet af sig. Hun har imidlertid ikke kunnet erindre noget Nærmere om de dermed forbundne Omstændigheder, og da Tiltalte intet har kunnet huske herom, ihvorvel han ikke har turdet bestride Rigtigheden af Paulas Forklaring, kan det ikke anses for bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det her omhandlede Forhold. Derimod er det godtgjort, at Tiltalte en Søndag, da Bestyreren og dennes Hustru var fraværende til Søndagsskole, inde paa sit Kammer har grebet fat i Paula og har trukket hende ned i Sengen til sig, hvor Tiltalte maa antages at have ligget paaklædt ovenpaa Sengklæderne, og kom Paula efter Tiltaltes Forklaring til at ligge paatværs af Tiltalte, medens hun derimod efter sin egen Forklaring kom til at ligge ved Siden af Tiltalte med Benene hængende udover Sengekanten, og prøvede Tiltalte ved den Lejlighed paa at kysse Paula, hvilket dog ikke lykkedes ham, da hun gjorde Modstand derimod. Der var dengang adskillige Børn tilstede i Tiltaltes Kammer, og da et af Pigebørnene erklærede, at hun vilde meddele det Passerede til Bestyrerinden, naar denne kom hjem, opfordrede Tiltalte de tilstedeværende Drengene til at indfange vedkommende Pigebarn, der imidlertid undløb, og lægge hende op i Sengen til Tiltalte, for at Pigen ikke skulde sladre til Bestyrerinden.

Medens dette Forhold navnlig under Hensyn til, at Tiltalte nærmest for Plaser vil have trukket Paula ned i Sengen til sig og ikke vil kunne mindes dengang at have været sanselig stemt, ikke skønnes

at burde tilregnes ham som uterligt, hvorfor han forsaauidt vil være at frifinde, findes han derimod at have gjort sig skyldig i strafbar Krænkelser af Blufærdigheden ved enkelte Gange i Aaret 1907, dels i Børnehjemmets Gaard, dels i en Stenbunke, dels ude paa Marken og dels paa Kostaldsloftet paa Engegaard, sidste Gang i hvert Fald mod hendes Villie, at have kysset Paula, der øvede stor, sanselig Tiltrækning paa ham, og i hvem han var meget kær, saa at hun endog paa Børnehjemmet almindeligt kaldtes »hans Pige«, samt ved ogsaa i alt Fald en enkelt Gang at have strøget sin Kind mod Paulas paa samme Maade, som Tiltalte bar sig ad overfor Alpha.

Forsaauidt derimod Tiltalte en Dag i Julen 1906 i Bestyrerens og dennes Hustrus Fraværelse har forlangt at kysse de fleste af de større Pigebørn paa Børnehjemmet, fordi han havde foræret dem Julegaver, og ogsaa da fik kysset enkelte af dem, medens de Andre undslog sig, findes dette Forhold efter Omstændighederne ikke at kunne tilregnes Tiltalte som uterligt, og ikke heller skønnes han at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold ved mange Gange at have gjort Forsøg paa at kysse eller at have bedt enkelte af Pigebørnene om Kys uden at tiltvinge sig saadanne, naar Pigerne vægrede sig. Endelig kan det, da Tiltalte ikke har kunnet huske noget herom, uden at han dog har villet bestride Rigtigheden af de paa dette Punkt afgivne Forklaringer, ikke anses for bevist, at han, saaledes som af Plejebarnet Hulda Mathilde Jensen, født 30 November 1896, forklaret, har kysset denne Pige i en Halmstak, eller at han, saaledes som af Plejebarnet Kaja Emilie Jørgensen, født den 5 Januar 1895, forklaret, har strøget denne Pige paa Kinden paa samme Maade som Pigerne Alpha og Paula, og Tiltalte vil derfor i de her omhandlede Henseender i det Hele være at frifinde.

Derimod findes Tiltalte at have gjort sig skyldig i strafbar Krænkelser af Blufærdigheden, forsaauidt han Søndagen den 4 August 1907, da Bestyreren og dennes Hustru var fraværende fra Børnehjemmet, har tvunget den ovenfor nævnte Pige Hulda Mathilde Jensen til at se paa nogle nøgne Drengene, som Tiltalte, da der den anførte Søndag faldt en stærk Tordenbyge, mod at love dem hver 5 Øre havde formaaet til at klæde sig af i Kostalden og derpaa løbe ud paa Marken i Regnvejret. Efter at Tiltalte havde staaet lidt paa Møddingen udenfor Kostalden og derfra havde set paa de nøgne Drengene, begav han sig tilbage gennem Kostalden ud i Børnehjemmets Gaard, og traf han her Pigen Hulda. Der opstod nu en Slags sanselig Trang hos ham til at vise Hulda de nøgne Drengene, og greb han i dette Øjemed fat i Hulda, sigende: »Kom skal Du se Drengene«, og da Hulda baade i Ord vægrede sig ved at følge med og ogsaa skreg og strittede imod, idet hun ude fra Gaarden havde hørt Tiltalte beordre Drengene til at klæde sig af og derfor vidste, hvad Tiltalte tilsigtede med hende, tvang han hende med Magt hen i Kostaldsdøren. Men i det samme kom Drengene Herman Kofod Jensen, født 28 September 1894, og Charles Gottfred Jensen, født 25 September 1897, ganske nøgne ind fra Marken ad den modstaaende Kostaldsdør, saa at Hulda ikke kunde undgaa at se i alt Fald Herman. Drengene, der skammede sig ved at vise sig nøgne for Pigen, løb øjeblikkelig ud i Regnen igen, og da Tiltalte blev Drengene vaer, slap han straks Hulda, idet han udbrød, at han ikke

vidste, at Drengene var i Stalden, og har han med Hensyn hertil forklaret, og vil denne Tiltaltes Forklaring være at lægge til Grund, at han virkelig gik ud fra, at Drengene endnu ikke var kommen tilbage til Kostalden, og at det kun havde været hans Hensigt at vise Hulda de nøgne Drengene i Frastand ude paa Marken. Hulda følte sig meget ilde berørt over det Forefaldne, og kom hun grædende ind og besværede sig overfor sine Kammerater over det Passerede.

Det er dernæst oplyst, at Tiltalte en Søndag Eftermiddag straks først paa Aaret 1907, da Bestyreren og Hustru ogsaa var borte fra Børnehjemmet, har i Bedstestuen i Overværelse af de fleste Pigebørn paa Hjemmet, der alle befandt sig i det tilstødende Køkken, trukket en ren Skjorte paa dog uden at stikke Skjorten i Bukserne i Pigernes Paasyn. Da imidlertid Døren ud til Køkkenet, hvilken var trukket ind til Dørkarmen, da Tiltalte iført Uldtrøje og tilknappe Benklæder traadte ind i Bedstestuen med den rene Skjorte, maa antages at være bleven aabnet af en af Pigebørnene, findes Tiltalte, ihvorvel han har erkendt, at han, efter at Døren var bleven aabnet, har forlænget sit Ophold i Stuen længere end nødvendigt, og at han har let til Pigebørnene, der fra deres Side fniste ad ham ude fra Køkkenet, dog ikke under de anførte Omstændigheder at have gjort sig skyldig i noget uterligt Forhold, og vil han forsaavidt være at frifinde.

Det er endvidere oplyst, at Tiltalte en Helligaften hen paa Foraaret 1907, da han ogsaa var alene hjemme med Børnene paa Børnehjemmet, har i Bedstestuen, efter at han i sit tilstødende Kammer var begyndt at klæde sig af, fortsat en paabegyndt Læg med Plejebørnene Anna Margrethe Marker, der er født den 15 Marts 1893, og Emilie Georgine Ipsen, der er født den 12 August 1896, og har han ved den Lejlighed tildels tillige i Overværelse af Pigebarnet Paula afklædt sig mere og mere for Pigebørnene, med hvem han nemlig fortsatte Legen efter først at have afført sig sin Frakke og Vest, og kom han derefter, idet Legen stadig fortsattes af Pigerne, der raabte Kuk til Tiltalte, ind i sine Underbenklæder, og viste han sig tilsidst for dem kun iført sin Skjorte, hvorved dog bemærkes, at der ikke kan antages den paagældende Aften at have været tændt Lys i Stuen, hvor der derimod maa antages at have været temmelig mørkt. Det findes imidlertid betænkeligt at gaa ud fra, at Tiltalte, der ikke ved den paagældende Lejlighed vil have kysset nogen af Pigerne eller gjort Forsøg herpaa eller overhovedet vil have taget fat i dem, under de anførte Omstændigheder har handlet i nogen uterlig Hensigt, og han vil derfor ogsaa, forsaavidt det her omhandlede Forhold angaar, være at frifinde for Aktors Tiltale.

Endelig er det oplyst, at Tiltalte i Løbet af Sommeren 1907, medens Bestyreren og dennes Hustru var fraværende i England, adskillige Gange om Morgenen har ladet flere af Drengene klæde sig ganske nøgne af enten inde i Børnehjemmets Gaard eller udenfor denne og derefter har overpumpet eller dog har overhældt dem med koldt Vand, som med det samme pumpedes op fra Brønden. Ikke heller denne Tiltaltes Behandling, som kun et enkelt Pigebarn paa Børnehjemmet, som det maa antages rent tilfældigt, er bleven Vidne til inde fra Stuehuset af, og hvorved Tiltalte tilsigtede, dels navnlig at straffe de paagældende Drengene, dels ogsaa at rense dem, naar de

om Natten havde gjort sig urene i deres Senge, findes imidlertid at burde tilregnes Tiltalte som uterlig, og ogsaa med Hensyn hertil vil han derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Tiltalte, der er født den 21 Marts 1875 og ikke funden forhen tiltalt eller straffet, vil herefter alene være at straffe for sine ovenanførte mod Pigerne Paula og Hulda udviste Forhold, og idet disse findes at maatte henføres under Straffelovens § 185, vil han i Medfør af denne Straffebestemmelse, sammenholdt med § 13 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905, herfor være at anse med en Straf, der skønnes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, dog at Fuldbyrdselsen af Straffen efter Omstændighederne vil kunne udsættes under de i den nysciterede midlertidige Straffelov af 1 April 1905 foreskrevne Betingelser.

Nr. 177.

Højesteretsadvokat Bülow

contra

Rasmus Pedersen (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Oktober 1909: Tiltalte Rasmus Pedersen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, i den indankede Dom i det Væsenlige fremstillede Omstændigheder findes den paagældende Forretning at maatte anses som Fru Trantels, og der er ikke tilstrækkelig Føje til at betragte Tiltalte som Medinteressent i Forretningen. Han vil derfor være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Rasmus Pedersen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesteretsadvokaterne Bülow og Winther 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Rasmus Pedersen, der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven, er født den 30 Januar 1861 og har den 10 December 1908 i en af Rettens Afdelinger ved-

taget en Bøde af 20 Kr. for 1ste Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning.

Ved Tiltaltes egen Forklaring og det iøvrigt oplyste er Følgende bevist:

I Sommeren 1908 overtog Tiltalte paa sin Svigermoder, Enkefru Trantels Vegne Driften af en Beværtning med Brændevinsudskænkning i Ejendommen Gl. Torv 10 og 12, der indtil da havde været drevet af Restauratør Kayser, og Tiltalte og Hustru har siden da ledet Beværtningen, der er drevet paa et Borgerskab, der tilhører Tiltaltes nævnte Svigermoder. Oprindelig var Tiltalte Kautionist for Huslejen, men udtraadte af dette Forhold efter ovennævnte Bødevedtagelse, hvorefter fhv. Fabrikant Berg blev Kautionist for Huslejen mod Sikkerhed i en Tiltaltes Hustru tilhørende Arvepart. Til Forretningens Overtagelse laantes 1500 Kr. af en Leverandør i Fru Trantels Navn, men denne, der er syg, har iøvrigt intetsomhelst haft med Forretningen at gøre, hvorimod denne alene er drevet af Tiltalte og Hustru, der har truffet alle Aftaler vedrørende Forretningen og antaget Personalet, for hvis Løn Tiltalte indestaar. Af Forretningens Overskud er efterhaanden anvendt betydelige Beløb til Forretningens Udvidelse, og denne har nu en Omsætning af 3500—4000 Kr. om Maaneden.

Oprindelig skulde Tiltalte have 200 Kr. om Maaneden, hvilket Forretningen dog ikke kunde bære, hvorfor Lønnen ved den efter Bødevedtagelsen affattede Kontrakt blev sat til 100 Kr., men senere er Lønnen, da Forretningen gik betydeligt frem, atter sat op til 200 Kroner. Desuden har Tiltalte haft et Værelse til sig og Hustru ved Forretningen samt Kosten, og endvidere betaler Forretningen Husholdningen for Tiltaltes 8 Børn, sammen med hvem Fru Trantel bor i en Ejendom udenfor København. Til Huslejen er henlagt Beløb, som Tiltaltes Hustru har opbevaret, og det herefter tiloversblevne, der siden afvigte Foraar har udgjort ca. 100 Kroner om Maaneden, er udbetalt til Fru Trantel, der dog heraf efter Aftale har anvendt den væsentligste Del til Fordel for Tiltaltes Børn, saaledes at hun i Virkeligheden kun har faaet ganske lidt til sig selv, medens Tiltalte til sig og Familie har faaet den allervæsentligste Del af Forretningens Udbytte, og dennes Fremgang først og fremmest har været til hans Fordel.

Da Tiltalte herefter er saaledes delagtig i Forretningen, at der efter Næringslovens § 4 udkræves Borgerskab for hans Vedkommende, vil han, der ikke er i Besiddelse heraf, være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Omstændighederne med en Bøde af 200 Kroner til Københavns Kommunes Kasse.

Nr. 200.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Laurits Peder Nielsen (Def. Høgsbro),

der tiltales for Røveri eller Ran.

Andst m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 19 November 1909: Arrestanten Laurits Peder Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa bør han og at udrede Omkostningerne ved denne Aktion, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Zahn, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Hansen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Januar 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Jørgensen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Laurits Peder Nielsen til Højesteretssagførerne Lunn og Høgsbro 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Laurits Peder Nielsen sat under Tiltale for Røveri eller Ran.

Arrestanten, der er født i Aaret 1877, har tidligere mange Gange været straffet for Betleri tildels i Forbindelse med Løsgænger og en enkelt Gang for Løsgænger og Overtrædelse af Tilhold, senest ifølge Vinding Herreds Politirets Dom af 23 Juli 1909 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage, hvorhos han har været anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 23 Juni 1896 efter Straffelovens §§ 245 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 26 November 1900 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage og ved Højesterets Dom af 31 Maj 1904 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Straffelovens § 243, jfr. dens § 64, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Medens Arrestanten i Tvangsarbejdsanstalten i Odense udstod den ham, som meldt, senest ikendte Straf, anmeldte han for Politimesteren i Odense, at han en Aften »omkring ved« den 10 eller 12 Juni f. A.

udenfor Vamdrup By havde frataget en ham ubekendt Mand, som han var kommen i Følge med, et Ur.

Under den i denne Anledning indledede Undersøgelse er det oplyst, at Arbejdskarl Hans Peter Andersen, kaldet Bager, en Dag i Juni Maaned 1909 i stærkt beruset Tilstand havde indfundet sig hos Politibetjenten i Vamdrup og afleveret en Lap Papir, hvorpaa der stod noget om, at han havde mistet sit Ur, men at han, der af Politibetjenten blev henvist til at komme igen, naar han var ædru, ikke senere havde indfundet sig hos Betjenten eller paa anden Maade ladet høre fra sig.

Efter at Arrestantens fornævnte Anmeldelse var bleven ham foreholdt, har han til en Politirapport forklaret, at da han, saavidt han husker, Lørdag den 12 Juni f. A. om Aftenen ved Ellevetiden gik fra »Central-Hotellet« i Vamdrup henad Banegaarden til og var omtrent midtvejs mellem disse Steder, kom to Personer hen til ham bagfra, og af disse fratog den ene ham uden videre hans Ur, hvorved han har forklaret, at han slet ikke satte sig til Modværge, men ikkun bad for sit Liv.

Det ham fratagne Ur var efter hans Beskrivelse et ældre almindeligt Herre-Cylinderur med Nøgleoptræk, hvid Skive med Romertal, uden forgyldte Kanter, med et Skjold paa Bagsiden, og det laa i en Metalkasse med Celluloidlaag. Denne Rapport blev derefter foreholdt Arrestanten, der gentog sin Tilstaaelse og nærmere forklarede, at han efter, saavidt han husker den 11 Juni 1909, at være kommet her til Landet fra Tyskland den følgende Dag drev om i Vamdrup By og Omegn sammen med en ham ubekendt tysk Mandsperson, der imidlertid hen paa Eftermiddagen gik tilbage over Grænsen, hvorefter Arrestanten om Aftenen udenfor »Central-Hotellet«s Rejsestald traf en ham ubekendt, noget beruset Mandsperson, som kom ud fra Hotellet, og med hvem han kom i Samtale, hvorefter de fulgtes henad Vejen efter Andst.

Medens de saaledes fulgtes ad, bemærkede Arrestanten, at Personen var i Besiddelse af et Ur, og idet han fik Lyst til at tilegne sig dette, forlangte han, da de var komne et Stykke forbi Vamdrup Kirke, at Personen skulde aflevere Uret til ham, hvorefter han, da Personen vægrede sig herved, tog fat i Kraven paa hans Jakke og holdt ham, medens han fratog ham Uret — i hvilket der, saavidt han erindrer, var anbragt en værdiløs Messingkæde — samt en Halvflaske, som han antog indeholdt Brændevin, hvorpaa han slap Personen og begav sig over Andst til Vejen, hvorfra han tog med Toget til Esbjerg.

Efter sin videre Forklaring solgte han Uret — som han har beskrevet som et almindeligt Cylinderur med Nøgleoptræk, der laa i en Metalkasse med rundt Glas i Laaget og indvendig forsynet med rødt Foer — for 7 Kr. til en ham ubekendt Mandsperson, med hvem han rejste i Kupé sammen fra Vejen til Esbjerg. Med Hensyn til den nævnte Halvflaske har han derhos forklaret, at han, efter at være gaaet et Stykke Vej, tog sig en Snaps af Flasken, men straks spyttede den ud igen, da den brændte ham saaledes i Munden og Halsen, at han antog, det maatte være ren Sprit eller Syre, hvorfor han kastede Flasken med Indhold fra sig.

Under de derefter optagne Forhør bekræftede Arrestanten sin Tilstaaelse om, at han under de af ham tidligere omfklarede Omstæn-

digheder havde tilegnet sig de fornævnte Genstande. Idet ogsaa Andersen — der iøvrigt forklarede, at der ved den paagældende Lejlighed foruden Uret blev ham frataget en Urkæde af hvidt Metal samt en Halvflaske med almindelig Brændevin — fastholdt Rigtigheden af sin Forklaring, opnaaedes der imidlertid ikke fuld Overensstemmelse mellem Arrestantens og Andersens Forklaringer, og navnlig kunde Arrestanten ikke genkende Andersen, hvorhos denne alene kunde genkende Arrestanten som en Person, han havde set paa Gaden i Vamdrup den Dag, han mistede de af ham omforklarede Genstande.

Arrestanten blev derpaa sat under Tiltale som forommeldt, og ved den i Sagen inden Andst-Slaugs Herreders Ekstraret den 19 November f. A. afsagte Dom er han anset efter Straffelovens § 243, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 18 og Straffelovens § 64, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og da han erklærede sig utilfreds med Dommen og begærede Sagen appelleret, er den nu indanket her for Retten.

Medens Sagen henstod her, tilbagekaldte Arrestanten sin Tilstaaelse, idet han nu forklarede, at han Morgenen efter den Nat, da han efter sin tidligere Forklaring havde tilegnet sig Uret, i Andst Kro traf en Skærsliber, der fortalte ham, at han fra en Mand i Vamdrup havde taget Uret m. v. samt en Halvflaske med en Vædske, som han havde troet var Brændevin, men som var langt stærkere, og at det var fra Samværet med denne Skærsliber, han havde sin Kundskab om Uret og Flasken med Indhold, hvorimod det var Usandhed, at han selv havde taget noget deraf.

Om Grunden til, at han tidligere havde forklaret anderledes, udsagde han derhos overensstemmende med, hvad han, forinden han tilbagekaldte Tilstaaelsen, havde forklaret, at han var fremkommen med sin Tilstaaelse i Haab om at blive benaadet paa Betingelse af, at han tog til Amerika, hvortil han saa haabede at blive hjulpet.

Til denne ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af den engang afgivne Tilstaaelse vil der imidlertid intet Hensyn kunne tages, og Tilstaaelsen — hvis Rigtighed der efter de under Sagen foreliggende Oplysninger ikke findes Føje til at betvivle — vil saaledes, uanset at den, som meldt, paa nogle Punkter ikke er ganske overensstemmende med den af Andersen afgivne Forklaring, være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Der er ikke af Andersen nedlagt nogen Paastand om Erstatning, særlig heller ikke for Uret, der efter hans Forklaring for et Aars Tid siden er indkøbt til ham for 14 Kr. 50 Øre, saaledes at Kæden og Kassen fulgte med i Købet.

For det af Arrestanten udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 243, jfr. Grundsætningen i dens § 64, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom, — — — saaledes kunne stadfæstes.

Onsdag den 30 Marts.

Nr. 164. Højesteretssagfører Hansen

contra

William Jacob Tage Carl Kihl (Def. Lunn),

der tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Nykøbing paa Falster Købstads Politirets Dom af 4 Juni 1909: Tiltalte, Materialist, cand. pharm. William Jacob Tage Carl Kihl, bør bøde 200 Kr. til Nykøbing F. Købstads Kæmnerkasse og udrede denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 August 1909: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører Winther betaler Tiltalte, Materialist, cand. pharm. William Jacob Tage Carl Kihl, 15 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Tiltalte selv har sørget for sin Defension for Højesteret,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte William Jacob Tage Carl Kihl til Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykøbing Falster Købstads Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte, Materialist, cand. pharm. William Jacob Tage Carl Kihl, der er født den 13 April 1867 og anset ved Højesterets Dom af 30 Oktober 1893 for Overtrædelse af Lov af 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning og Forbud mod andet Lottospil m. m. med en Bøde til Statskassen paa 200 Kr., hvorhos han i 1895 for ulovlig Medicinalhandel har vedtaget en Bøde paa 100 Kr. til Nykøbing Falster Købstads Kæmnerkasse, sat under Tiltale for ulovlig Medikamenthandel.

Ifølge Tiltaltes med det iøvrigt Oplyste stemmende Forklaring har han, der har Borgerskab som Købmand og Fabrikant i Nykøbing paa

Falster, i de sidste 7 à 8 Aar fremstillet og under Navn af »Kihlol« solgt en Vædske, som ifølge en af Laboratoriet for Statens Undersøgelser af Levnedsmidler den 22 Marts d. A. afgiven Erklæring bestaar af 1 Del Nellikeolie, 1 Del Pebermynteolie og 12 Dele Terpentiniolie. Præparatet sælges i Glas à 75 Øre, og det staaer Tiltalte i 20 Øre pr. Glas foruden Udgifter til Reklame ca. 9 à 10 Øre pr. Glas.

Tiltalte, der oprindelig vil have fremstillet Præparatet som en Stimulans for sig selv, men derefter, da han og flere af hans Bekendtskabskreds, der havde brugt det, fandt det af god Virkning, besluttet sig til at bringe det i Handelen, har reklameret for Præparatet dels gennem to af ham forfattede Reklamehæfter, af hvilke et Eksemplar følger med hvert købt Glas »Kihlol«, dels ved Avertissementer i forskellige Blade. I disse Hæfter og Avertissementer angives »Kihlol« at være et stimulerende Nydelsesmiddel og et Desinfektionsmiddel med hidtil uanede Muligheder, giftfrit og dog bakteriedræbende, med konserverende Indvirkning paa Blodet og det menneskelige Legeme og med forebyggende og helbredende Virkning paa mange Sygdomme, hvorhos der aftrykkes og henvises til en Række Erklæringer fra navngivne Personer om den udmærkede Virkning, Nydelsen af »Kihlol« har haft paa deres Lidelser og Sygdomme, deriblandt Gigt, Blærebetændelse, Mavekatarr, Kræft i Maven, Krampe, Difteritis, Halskatarr, Tung-hørighed. Af Præparatet vil Tiltalte i indeværende Aars første 3 Maaneder have solgt 9 à 10000 Glas.

I en den 6 Maj d. A. afgiven Erklæring udtaler Statskontoret for Sundhedsvæsenet, at Præparatet, uanset at der ikke i samme er paavist Stoffer, hvis Forhandling er forbeholdt Apotekerne, maa henregnes til de i Justitsministeriets Bekendtgørelse af 10 Oktober 1905 nævnte præparerede Medicinalvarer (»liquores medicati« eller »arcana medicata«).

Da Tiltalte efter det ovenfor Anførte om hans Reklamering for Præparatet findes at have falholdt det som Lægemedel mod forskellige Sygdomme, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er anset efter Frdn. 4 December 1672 § 30 med en Bøde til Nykøbing Falster Købstads Kæmnerkasse af 200 Kroner, og Dommen — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 168. Højesteretssagfører Hansen

contra

Flora Madsine Hummelgaard (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Varemærkelov 11 April 1890 § 13, jfr. § 12.

Horsens Købstads Politirets Dom af 12 Juli 1909: Tiltalte, Handlende Flora Madsine Hummelgaard af Horsens, bør for det

Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 September 1909: Tiltalte Flora Madsine Hummelgaard bør til Horsens Købstads Politikasse bøde 200 Kr. Tiltalte bør derhos inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulkt til Horsens Købstads Kæmnerkasse af 10 Kr. for hver Dag, hun i saa Henseende sidder nærværende Dom overhørig, tilintetgøre sit Lager af nævnte Etiketter og borttage de ulovligt anbragte Etiketter, forsaavidt de endnu ere i hendes Besiddelse eller iøvrigt staa til hendes Raadighed. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at 15 Dages Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Flora Madsine Hummelgaard til Højesteretssagførerne Hansen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne efter Begæring af Det danske Petroleums-Aktieselskab anlagte Sag er Flora Madsine Hummelgaard i Horsens sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov af 11 April 1890 om Beskyttelse for Varemærker.

Efterat Tiltalte, der har Næringsbevis paa Købmandshandel i Horsens, i Tiden fra Midten af Juli Maaned 1908 indtil 1 Oktober s. A. havde forhandlet Petroleum fra Det danske Petroleums-Aktieselskab, indkøbte hun fra sidstnævnte Dag og indtil Slutningen af Maj Maaned d. A. sit Petroleumsforbrug, der bestod dels af Water white Petroleum, dels af Standard white Petroleum, hos Firmaet Th. Løven & Co. i Hamborg.

Kort Tid efter, at hun var begyndt at forhandle Petroleum fra dette Firma, anmodede hun Stentrykkerfirmaet F. Schur & Co. i Horsens om at forfærdige to Slags Etiketter til Paaklæbning paa de Flasker, hvori Petroleum'en udleveredes, nemlig dels en rød Etiket for Water white Petroleum, dels en blaa for Standard white Petroleum, og hun modtog derefter fra Firmaet nogle Prøver af den for førstnævnte Art Petroleum bestemte Etiket, hvorpaa hun til Kontoret for Registrering af Varemærker og Mønstre indsendte en af disse, for at den kunde blive registreret som Varemærke. Registreringen blev imidlertid nægtet

under Henvisning til Etikettens Lighed med nogle tidligere dels for Det danske Petroleums-Aktieselskab og dels for Aktieselskabet Det dansk-tyske Petroleumskompani registrerede Varemærker, og efter at Nægtelsen af Tiltalte var indanket for Indenrigsministeriet, tiltraadtes den af dette. Allerede inden Ministeriets Svar indløb, havde Tiltalte imidlertid anmodet Firmaet F. Schur & Co. om at foretage visse Ændringer i de udarbejdede Etiketter, og af de herefter ændrede Etiketter har hun derpaa erholdt ca. 40000 Stk., hvoraf Størstedelen er forbrugt til Paaklæbning paa de Flasker, hvori hun har solgt den fra Firmaet Th. Løven & Co. modtagne Petroleum.

Den mod Tiltalte rejste Sigtelse gaar nu ud paa, at hun har benyttet disse Etiketter med Bevidsthed om, at de have en saadan Lighed med de for Det danske Petroleums-Aktieselskab henholdsvis under Nr. 223—1903 og Nr. 224—1903 registrerede Varemærker, at de let kunne forveksles med disse.

I saa Henseende er det oplyst, at det under Nr. 223—1903 registrerede Mærke bestaar af en rektangulær Etikette med ornamenterede Hjørner, tværs over hvilken ligger et bredt, hvidt Baand, hvorpaa staar med blaa Bogstaver: Standard white Petroleum; over Baandet staar med hvide Bogstaver paa blaa Bund: Prima amerikansk og under Baandet ligeledes med hvide Bogstaver paa blaa Bund: fra det danske Petroleums Aktieselskabs Tank Afdeling, medens de af Tiltalte til Standard white Petroleum benyttede Etiketter bestaa af en rektangulær Etikette med ornamenterede Hjørner, tværs over hvilken ligger et bredt, hvidt Baand, hvorpaa staar med blaa Bogstaver: Std. white Petroleum; over Baandet staar med hvide Bogstaver paa blaa Bund Ordet: Prima og under Baandet ligeledes med hvide Bogstaver paa blaa Bund: Flora Hummelgaard, Horsens, samt at det under Nr. 224—1903 registrerede Mærke bestaar af en rektangulær Etikette med ornamenterede Hjørner, tværs over hvilken ligger et bredt, hvidt Baand, hvorpaa staar med røde Bogstaver: Water white Petroleum; over Baandet staar med hvide Bogstaver paa rød Bund: Prima amerikansk og under Baandet ligeledes med hvide Bogstaver paa rød Bund: fra det danske Petroleums Aktieselskabs Tank Afdeling, medens det Mærke, Tiltalte har benyttet til Water white Petroleum, bestaar af en rektangulær Etikette med ornamenterede Hjørner, tværs over hvilken ligger et bredt, hvidt Baand, hvorpaa staar med røde Bogstaver: Water white Petroleum; over Baandet staar med hvide Bogstaver paa rød Bund Ordet: Prima og under Baandet ligeledes med hvide Bogstaver paa rød Bund: Flora Hummelgaard, Horsens.

Tiltalte, der har erkendt at være bekendt med Det danske Petroleums-Aktieselskabs Etiketter saavel som med, at disse var registrerede, har nu vel forklaret, at hun, for ikke at give Anledning til Forveksling, lod sit eget Navn indføre i de af hende benyttede Etiketter, men da disse trods denne og anden Forskel dog saavel i Henseende til Form og Farve som Udstyrelse i det Hele frembyde saadan Lighed med de af nævnte Aktieselskab anvendte Etiketter, at de i daglig Handel og Omsætning let vil kunne forveksles, vil Tiltalte for sit i foranførte Henseende udviste Forhold være at anse efter ovennævnte Lovs § 12, 2det Stykke, jfr. § 13, med en Bøde til Horsens Købstads Politikasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne

bestemmes til 200 Kr., hvorhos hun i Overensstemmelse med en af Det danske Petroleums-Aktieselskab nedlagt Paastand i Medfør af samme Lovbestemmelse vil være at tilpligte inden en Frist, der findes at kunne bestemmes til 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under en daglig Mulkt til samme Købstads Kæmnerkasse af 10 Kr. at tilintetgøre sit Lager af nævnte Etiketter og borttage de ulovligt anbragte Etiketter, forsaavidt de endnu ere i hendes Besiddelse eller iøvrigt staa til hendes Raadighed, hvorimod en af Aktieselskabet nedlagt Erstatningspaastand paa Grund af manglende Oplysninger om Tabet ikke vil kunne tages under Paakendelse her under Sagen.

Torsdag den 31 Marts.

Nr. 182. Højesteretssagfører Hansen

contra

Johan Heinrich (Harry) Sopp (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven og for Nattesæde.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 November 1909: Tiltalte Johan Heinrich (Harry) Sopp bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 1000 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Heinrich (Harry) Sopp til Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Johan Heinrich (Harry) Sopp tiltales for Overtrædelse af Næringsloven og for Nattesæde.

Tiltalte, hvis opgivne Alder af 31 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 3 Juli d. A., stadfæstet ved Højesterets Dom af 5 Oktober s. A., for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning og for Nattesæde ifølge Næringslovens §§ 75 og 78 og Politivedtægtens § 92 med en Bøde af 200 Kr. og har derhos i en af

Retten Afdelinger den 27 August d. A. og den 9 Oktober d. A. vedtaget Bøder af henholdsvis 200 Kr. og 400 Kr. for 3dje og 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte, der under de ovennævnte Sager havde drevet Beværtning med Brændevinsudskænkning for en Forening, der kaldes Internationaler Artisten Club, uden at denne Virksomhed kunde betragtes som fri Næring efter Næringslovens § 61, lukkede efter sidste Bødevedtagelse Forretningen, men aabnede den atter den 11 Oktober d. A., idet der samtidig blev vedtaget nye Love for Foreningen, der dog i det Væsenlige ere i Overensstemmelse med de tidligere Love; dog er Kontingentet, der tidligere var 50 Øre Kvartalet, sat op til 2 Kr. 50 Øre, og Indskud ligeledes fra 50 Øre til 2 Kr. 50 Øre.

Foreningens Formaal er stadig at have et hyggeligt Foreningslokale, hvor Medlemmerne kunne mødes til faglig Diskussion, men efter det Oplyste maa det antages, at Hovedformalet for Medlemmerne er at have et Sted, hvor de navnlig om Natten kunne komme sammen og blive beværtede.

Som Medlemmer kunne optages enhver mandlig eller kvindelig Artist, Kunstner, Artistagent, Musiker, Direktør, Repræsentant for Varieté og Koncertlokale eller lignende Sted samt Personer, der interesserer sig for Artistforhold og foreslaas af et Medlem, og ifølge sidstnævnte Bestemmelse maa det antages, at omtrent Enhver, der kommer i Lokalet, kan optages.

Ifølge Tiltaltes Forklaring skulde han fra den 11 Oktober til den 15 November have en fast Løn af 150 Kr. og aflægge Regnskab for Beværtningen, men dette strider mod den af Foreningens Sekretær som Vidne afgivne Forklaring, hvorefter Tiltalte i nævnte Tidsrum har drevet Forretningen for egen Regning, ligesom Foreningens Formand ifølge sin Forklaring ikke kender noget til den af Tiltalte paaberaabte Aftale, hvorom der ej heller findes noget i Forhandlingsprotokollen.

Det er derhos oplyst, at i alt Fald fra den 11 November har Tiltaltes Hustru, der lever i sædvanligt Formuefællesskab med Tiltalte, med Tiltaltes Samtykke ført Restaurationen for egen Regning. Tiltalte er stadig Ejer af Servicet, og Hustruen har Købekontrakt paa Inventariet, medens Lejemalet om Lokalet er overtaget af Foreningen.

Efter det saaledes Oplyste kan Beværtning af Klubbens Medlemmer ligesaa lidt som tidligere betragtes som Beværtning ved sluttet Bord, og da Tiltalte eller hans Hustru ikke har Borgerskab, vil han være at anse for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 5te Gang ulovlig Brændevinsudskænkning efter Næringslovens §§ 75 og 78 og for Overtrædelse af Tillæg til Politivedtægten af 23 Februar 1899 efter Politivedtægt af 22 Juni 1883 § 92 efter Omstændighederne med en Bøde af 1000 Kr. til Københavns Kommunes Kasse.

Nr. 156. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Bertel Christian Thomsen Vestergaard (Def. Bülow),

der tiltales for Bedrageri.

Kommissionsdom af 6 Oktober 1908: De Tiltalte, Underretssagfører Bertel Christian Thomsen Vestergaard og Gregers Julius Pedersen, bør straffes med Forbedringshusarbejde, Tiltalte Vestergaard i 2 Aar og Tiltalte Pedersen i 18 Maaneder. Af Aktionens Omkostninger betaler Tiltalte Vestergaard til den for ham beskikkede Defensor, Underretssagfører Th. Thomsen af Thisted, i Salær 100 Kr. og Tiltalte Pedersen til den for ham beskikkede Defensor, Overretsprokurator Nissen, i Salær 100 Kr. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Underretssagfører C. F. Bendixen af Thisted, 200 Kr., betaler de Tiltalte hver med Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Sagens Indbringelse for Højesteret er Appellen frafaldet, forsaavidt angaar Pedersen, saaledes at Sagen alene foreligger Højesteret til Paakendelse for Vestergaards Vedkommende. I Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde og med Bemærkning, at der vil være at tillægge Aktor for Højesteret særligt Salær for hans Arbejde under den bortfaldne Del af Sagen,

kendes for Ret:

Kommissariernes Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Bertel Christian Thomsen Vestergaard til Højesteretssagførerne Dietrichson og Bülow 60 Kroner til hver. I Salarium tillægges der derhos Højesteretssagfører Dietrichson 40 Kroner hos det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved allerhøjeste Ordre af 1 Marts 1907 blev det overdraget Assessor i Københavns Kriminal- og Politiret A. L. Schou som Kommissionsdommer at anstille nærmere Undersøgelse bl. a. i Anledning af, at en Sag angaaende forskellige indtil Sommeren 1905 stedfundne Besvigelser i Landbosparekassen for Thy endnu ikke var fuldt oplyst.

Da denne Undersøgelse var sluttet, blev det ved allerhøjeste Ordre af 25 September 1907 paalagt undertegnede Assessor i den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret Lütken og Assessor Schou at sammentræde i en Kommission til om fornødent yderligere at undersøge og til at paakende denne Sag, under hvilken Underretssagførerne

Bertel Christian Thomsen Vestergaard og Gregers Julius Petersen ere satte under Tiltale for Bedrageri.

Sagens Omstændigheder ere, forsaavidt angaar den mod Underretssagfører Vestergaard rejste Tiltale, følgende:

I August Maaned 1886 oprettedes Landbosparekassen for Thy af 51 Mand, der garanterede dem, der indskød Penge i Kassen, mod Tab, idet de som Kautionsister indestod for samme hver især med en Sum af indtil 1000 Kr., imod at de som Tillidsmænd erholdt den Indflydelse paa Kassens Bestyrelse, som var fastsat i Kassens Vedtægter. Disse Vedtægter indeholdt bl. a., at Tillidsmændene — de Mænd, der havde paataget sig den omtalte Garanti for Sparekassens Beholdninger skulle gøres frugbringende bl. a. ved Udlaan mod nærmere bestemt Sikkerhed, og at Kassens aarlige Overskud skal anvendes til Dannelsen af dens Reservefond og, naar dette har naaet en nærmere fastsat Størrelse, efter Generalforsamlingens Bestemmelse kan anvendes til Nedsættelse af Udlaansrenten og delvis til almengavnlig Formaal.

Tiltalte Vestergaard blev straks ved Kassens Oprettelse valgt til Formand for dens Bestyrelse, og denne Stilling har han uafbrudt beklædt lige til Begyndelsen af September 1905, da Sparekassens Virksomhed foreløbig standsedes af Statens Sparekasseinspektør, efter at denne ved en den 6 og 7 s. M. foretagen tjenstlig Undersøgelse af Kassens Beholdning og Bøger havde konstateret en betydelig Kasse-mangel.

Ved Tiltalte Vestergaards egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han, der sammen med, at han bestyrede Sparekassen, drev Forretning som Sagfører, har i al den Tid, han var Formand for Kassens Bestyrelse, uberettiget brugt af Kassens Midler til egne private Formaal. Allerede i Slutningen af 1880'erne konstaterede han, der kun en ganske kort Tid efter Sparekassens Grundlæggelse førte særskilt Kasse for dennes Midler, at han havde Kasse-mangel, der dengang udgjorde 7 å 8000 Kr., og efter den Tid er Kasse-mangen stadig vokset. Omkring Nytaarstid 1901, da han flyttede sin Forretning fra Vestervig til Thisted, var Underbalancen efter en af ham skønsmæssig foretaget Opgørelse steget til 16—18000 Kroner, og særlig de 2—3 sidste Aar, inden Underbalancen opdagedes, steg den med rivende Hurtighed, navnlig paa Grund af Tab ved Byggespekulationer og Ejendomshandler.

Det Beløb, Vestergaard svigagtig har tilegnet sig og forbrugt af Sparekassens Midler, er under Sagen opgjort til 77814 Kr. 51 Øre. Heraf er eller maa antages at blive dækket ved Realisation af forskellige

Færdig fra Trykkeriet den 14 April 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 6.

Torsdag den 31 Marts.

Tiltalte tilhørende Aktiver ca. 19300 Kr. 10000 Kr. ere dækkede af 3 Kautionister for Vestergaard. Resten er i Forbindelse med den ved Tiltalte Pedersens nedenfor nævnte Besvigelser forvoldte Underballance dækket ved Indbetalinger fra 4 Bestyrelsesmedlemmer og 2 Revisorer til samlet Beløb 27500 Kr. og iøvrigt ved Indkrævning hos Tillidsmændene af en Del af den af dem garanterede Sum.

Tiltalte Vestergaard, der nød stor Tillid hos den øvrige Bestyrelse, og som faktisk var eneraadende over Kassen, skjulte paa de Tider, Eftersynet kunde ventes — Revisionen af Kassen skete kun 1 Gang aarlig og paa forud fastsat Tid — Underballancen, saalænge denne endnu var mindre, ved Hjælp af midlertidige private Laan, som han lagde i Kassen, men senere, da Underballancen voksede, klarede han sig navnlig ved at optage Laan i Sparekassen, for hvilke Laan han vel deponerede Værdipapirer, men Værdipapirer, hvis sande Værdi var langt under deres paalydende Værdi og langfra afgav fornøden Sikkerhed. Det var navnlig Obligationer lydende paa betydelige Beløb og udstedte til ham med Prioritet i de Grunde, der var Genstand for hans Byggespekulationer, og hvilke Obligationer var bestemte til ved Belaaning at skaffe Penge til de paagældende Byggeforetagender. En kritisk Revision af de Værdipapirer, som Tiltalte deponerede for disse saakaldte Laan, ved Hjælp af hvilke han tilsyneladende dækkede sin Underballance, fandt ikke Sted fra Sparekassens Revisions Side, og Tiltalte arrangerede derhos Notaterne i Bøgerne saaledes, at det saa ud, som om Laanene indfries efter en vis Tids Forløb.

Paa en den 15 Februar 1906 i Sparekassen afholdt Generalforsamling vedtoges det af Tillidsmændene med 18 Stemmer mod 5 Stemmer, at Kassens Bestyrelse skulde forlange de Tiltalte straffede for deres overfor Kassen udviste bedrageriske Forhold, og Bestyrelsen fremkom derefter med Begæring om Paatale.

Ved en den 12 Oktober f. A. afholdt Generalforsamling vedtoges det med 23 Stemmer mod 16 Stemmer at frafalde Tiltalte overfor Tiltalte Vestergaard, og det er nu fra Defensionens Side gjort gældende, at den fortsatte Forfølgning af det af denne Tiltalte udviste under Straffelovens § 254 faldende Forhold ved sidstnævnte Generalforsamlingsbeslutning er paa behørig Maade frafalden, og at han under disse Omstændigheder vil være at frifinde.

Da det af Tiltalte Vestergaard udviste bedrægelige Forhold i sin Tid lovlig er begæret paatalt, og da der til et gyldigt Frafald af den skete Paatale findes at maatte udkræves i alt Fald Samtykke fra samtlige Tillidsmænd, der have deltaget i Dækningen af den ved Tiltalte Vestergaards Bedragerier fremkomne Underballance, og saadant Samtykke ikke foreligger, vil Beslutningen om Frafald af Tiltale paa Generalforsamlingen af 12 Oktober f. A. ikke kunne bevirke, at Tiltalte Vestergaard fritages for Straf.

Tiltalte Vestergaard er født den 7 April 1854 og ikke funden forhen straffet.

I Henhold til det Anførte ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Tiltalte Vestergaard i 2 Aar og Tiltalte Pedersen i 18 Maaneder.

En af Landbosparekassen for Thy nedlagt Erstatningspaastand findes ikke at kunne tages under Paakendelse under nærværende Sag.

Fredag den 1 April.

Nr. 187. Højesteretssagfører Bülow

contra

Marius Nielsen, kaldet **Knie** (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Fiskeri i Randers Fjord og Gudena m. m. af 18 Maj 1906.

Randers Købstads Politirets Dom af 12 Oktober 1909: De Tiltalte Jens Christian Sørensen, Søren Christian Vedel Poulsen, Marius Nielsen, kaldet Knie, og Christen Holger Schjødt Andersen bør til Statskassen bøde: Sørensen 120 Kr., Poulsen og Andersen hver især 150 Kr. og Nielsen, kaldet Knie, 300 Kr. og bør udrede Sagens Omkostninger, saaledes at Poulsen og Sørensen in solidum udrede den ene Halvdel, medens Andersen og Nielsen, kaldet Knie, in solidum udrede den anden Halvdel af samtlige Omkostninger. De tre ovennævnte i Bevaring tagne Garn bør derhos konfiskeres. De idømte Bøder at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 December 1909: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, betale de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, 15 Kr. til hver. De idømte Bøder udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Nielsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Marius Nielsen, kaldet Knie, til Højesteretssagfører Bülow og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Jens Christian Sørensen, Søren Kristian Vedel Poulsen, Marius Nielsen, kaldet Knie, og Christen Holger Schiødt Andersen satte under Tiltale for Overtrædelse af Lov om Fiskeri i Randers Fjord og Gudenaå m. m. af 18 Maj 1906.

Tiltalte Sørensen . . .

 Tiltalte Poulsen . . .

 Tiltalte Knie, der er født i Aaret 1875, har, foruden at han bl. a. gentagne Gange har været straffet for Tyveri og andre Ejendomsindgreb, senest ifølge Randers Købstads Ekstrarets Dom af 9 December 1904 efter Straffelovens § 237, jfr. § 232, og efter § 232 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, tidligere været straffet for ulovligt Fiskeri, nemlig ifølge Nørhald m. fl. Herreders Politirets Dom af 27 September 1900 efter Lov om Fiskeriet i ferske Vande af 26 Marts 1898 § 11 med en Bøde til vedkommende Kommunes Kasse af 40 Kr., ifølge Overrettens Dom af 15 September 1902 efter Lov om Fiskeri i Randers Fjord og Gudenaå m. m. af 7 April 1900 §§ 9 og 10 med en Bøde til Statskassen af 130 Kr. samt Konfiskation af et Fiskegarn, ifølge Overrettens Dom af 16 November 1903 efter samme Lovs § 9 med en Bøde til Statskassen af 150 Kr. samt Konfiskation af et Fiskegarn og ifølge Højesterets Dom af 1 Oktober d. A., der for hans Vedkommende stadfæster Overrettens Dom af 7 Juni d. A., efter Lov om Ferskvandsfiskeri af 4 Maj 1907 § 13 for Overtrædelse af bemeldte Lovs §§ 6 b og 8 d med en Bøde til vedkommende Kommunes Hjælpekasse af 200 Kr. samt Konfiskation af et Fiskegarn, hvorhos han 3 Gange, nemlig den 6 September 1906, den 27 November s. A. og den 10 September 1907 inden Randers Købstads Politiret for Overtrædelse af Lov om Fiskeriet i Randers Fjord og Gudenaå m. m. af 18 Maj 1906 har vedtaget Bøder til Statskassen af henholdsvis 50 Kr., 70 Kr. og 80 Kr., i sidste Tilfælde tillige Konfiskation af Garn og Fisk.

 Saaledes som Sagen, der kun er appelleret efter de Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, foreligger her for

Retten, bliver der kun Spørgsmaal om de Tiltaltes Forhold i nedenævnte Henseender.

Ved de Tiltalte Andersens og Knies egne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaelser maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at de Natten mellem den 1 og 2 September d. A. ved Tolvtiden have i Forening og med Benyttelse af et 23 Alen langt og 2¹/₂ Alen dybt Toggergarn drevet Fiskeri i Gudenaas paa Strækningen mellem Frisen-vold Laksegaard og Randers Sønderbro ca. 50 Alen nedenfor Lakse-gaarden uden dog derved at opnaa noget Udbytte.

. . . de Tiltalte Sørensen og Poulsen . . .

Da de Steder, hvor de Tiltalte herefter ved de forommeldte Lejligheder maa forudsættes at have fisket med Garn, henhøre til den Strækning af Gudenaas, paa hvilken saadant Fiskeri ifølge § 5, 6te Stykke, i Lov af 18 Maj 1906 ubetinget er forbudt, ere de for deres ommeldte Forhold ved Politiretsdommen rettelig ansete efter Lovens § 10, de Tiltalte Sørensen og Poulsen tillige efter dens § 11 med Bøder til Statskassen, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 120 Kr. for Tiltalte Sørensen, 150 Kr. for hver af de Tiltalte Poulsen og Andersen og 300 Kr. for Tiltalte Knie.

Bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes retteligt er bestemt, at de i Bevaring tagne Vaad ville være at konfiskere, — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 188.

Advokat Halkier

contra

Niels Thomsen Mogensen (Def. Bülow),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Kørsel med Automobil af 27 Maj 1908.

Helsingør Købstads Politirets Dom af 6 Juli 1909: Tiltalte, Veksellerer Niels Thomsen Mogensen, bør til Hjælpekasserne i Helsingør og Birkerød Sogn bøde 200 Kr., Halvdelen til hver af Kasserne og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 December 1909: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører J. Krabbe betaler Tiltalte Niels Thomsen Mogensen 40 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foruden at være anset som i den indankede Dom anført er Tiltalte ved Højesterets Dom af 1 Oktober 1909 efter Lov af 27 Maj 1908 § 32, jfr. § 22, idømt en Bøde af 400 Kroner, hvorhos Retten til at være Automobilfører i Medfør af samme Lovs § 31 er fratagen ham for et Tidsrum af 5 Aar.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Thomsen Mogensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bülow 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: I denne fra Helsingør Købstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Veksellerer Niels Thomsen Mogensen for Overtrædelse af Lov om Kørsel med Automobiler af 27 Maj 1908.

Tiltalte er født den 19 Oktober 1878 og er siden 29 Juli 1908 talrige Gange mulkteret for Overtrædelse af Lovgivningen om Automobilkørsel, senest ved Slagelse Købstads Politirets Dom af 22 Marts 1909 i Medfør af fornævnte Lov af 27 Maj 1908 § 22 med en Slagelse Købstads Hjelpekasse tilfaldende Bøde af 100 Kr.

Den 21 Maj 1909 ankom Tiltalte med en af ham ført Motorvogn paa en Tur fra København til Helsingør til sidstnævnte Bys sydlige Grænse ved 6-Mil-Stenen Kl. ca. 12¹/₂ Em.

Da det derhos imod Tiltaltes Benægtelse ved flere under Sagen afhørte Vidners edelige Forklaringer findes tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte paa Turen passerede 3,15-Stenen ved Hørsholm efter Kl. 12 Middag, maa Kørehastigheden antages at have været betydelig hurtigere end den i fornævnte Lovs § 22 tilladte, og da det herefter i Forbindelse med det af Vidnerne iøvrigt forklarede maa anses for tilstrækkeligt oplyst, at Tiltalte har kørt med for stærk Fart saavel paa Kongevejen ved Amsterdam Kro i Hørsholm Birks Jurisdiktion som i Helsingør Købstads Jurisdiktion, vil han være at anse efter bemeldte Lovs § 32, jfr. § 22, efter Omstændighederne med en Hjelpekasserne i Birkerød Sogn og Helsingør, hver for en Halvdel, tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Da Politiretten den 6 Juli d. A. afsagte Dom har samme Resultat, — — — vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 174.

Højesteretssagfører Bülow

contra

Julius Andreas Holm (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Oktober 1909: Tiltalte Julius Andreas Holm bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Julius Andreas Holm til Højesteretssagfører Bülow og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Julius Andreas Holm, der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven, er født den 25 December 1863, er anset senest: ved Højesterets Dom af 21 Oktober 1901 efter Straffelovens § 197 med 1 Aars Forbedringshusarbejde og har derhos den 17 Maj og den 5 Juli 1906 samt den 24 Oktober 1907 i en af Rettens Afdelinger med Domsvirkning vedtaget Bøder paa 20 Kr., 30 Kr. og 60 Kr. henholdsvis for 1ste, 2den og 3dje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.

Ved Tiltaltes egen Forklaring og det iøvrigt oplyste er Følgende bevist:

Tiltalte, der boede tilleje hos Murmester Gustav Vilhelm Larsen, der har Borgerskab som Værtshusholder, aftalte, som det maa antages, henimod Midten af Juli Maaned d. A. med nævnte Larsen i hans Ejendom, Georgsvej Nr. 4, Stuen, at besørge Driften af en Beværtning med Brændevinsudskænkning, hvilken Tiltalte derefter har besørget fra Midten af Juli til Begyndelsen af September d. A.

Tiltalte leverede det meste af Inventaret til Forretningen, og noget kom fra Bryggeriet efter Tiltaltes Anmodning. Der blev ikke oprettet nogen Lejekontrakt eller nogen Bestyrerkontrakt, men det blev aftalt, at Tiltalte skulde have 10 Kr. om Ugen samt 15 Kr. om Maaneden til Medhjælp foruden Kost til sig og Hustru og fri Bolig i en Lejlighed til 8 Kr. om Maaneden. Larsen, der skulde have Overskuddet, har kun modtaget 20—30 Kr.

Tiltalte har foretaget alle Dispositioner i Forretningen, haft Kassen,

afholdt Udgifterne og staaet i Forskud for disse, naar det var nødvendigt. Tiltalte var ikke bemyndiget til at stifte Gæld i Larsens Navn, og han hæftede selv for Lønnen til det Personale, som han havde antaget.

Hvis Forretningen var gaaet godt, havde det været Meningen at sætte Tiltaltes Løn højere.

Da Tiltalte efter Næringslovens § 4 herefter maa anses for saaledes delagtig i Forretningens Drift, at der for hans Vedkommende udkræves Borgerskab, hvoraf han ikke har været i Besiddelse, vil han efter Næringslovens §§ 75 og 78 være at anse for 4de Gang uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning efter Omstændighederne med en Bøde af 200 Kr. til Københavns Kommunes Kasse.

Nr. 197. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Christen Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Brandstiftelse.

Silkeborg By og Birks Ekstrarets Dom af 20 November 1909: Arrestanten Christen Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og betale i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 5814 Kr. 25 Øre og til de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland 4804 Kr. 50 Øre med Renter, 5 pCt. p. a., fra den 10 Juli d. A., til Betaling sker. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Tortzen, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Januar 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Johnsen og Heise, betaler Arrestanten 15 Kroner til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da det findes betænkeligt at antage, at Tiltalte under de foreliggende Omstændigheder har maattet indse, at han ved den i den indankede Dom ommeldte Ildspaesættelse udsatte Andres Liv for aabenbar Fare, vil han for sit i Dommen fremstillede Forhold være at anse efter Straffelovens § 281, jfr. § 37, efter

Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Erstatningerne og Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Christen Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i to Aar. I Henseende til de Tiltalte idømte Erstatninger og Bestemmelserne om Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Christen Nielsen, der er født i Aaret 1893, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Brandstiftelse.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Efter at Arrestanten den 1 November 1908 var kommen i Tjeneste paa Them Fattiggaard, forelskede han sig i Fattiggaardsbestyrelsens 15-aarige Datter, Agnete Elsborg, til hvem han dog ingensinde talte herom. Han ansaa imidlertid sin Kærlighed for fuldstændig haabløs, og da han, som han har udsagt, ikke kunde udholde at forblive i Tjenesten og daglig have hende for Øje, ønskede han, der tillige var ked af Tjenesten, fordi han som Regel laa i Skænderi med Førstekarlen paa Gaarden, at »komme væk«. Den 4 Juni f. A. indledede Fattiggaardsbestyreren Forhandlinger med Arrestanten om Fortsættelse af Tjenesteforholdet efter den 1 November f. A., til hvilken Tid han var fæstet, uden at der dog blev truffet endelig Aftale herom, idet Samtalen tilfældig blev afbrudt. Arrestanten, der halvvejs var gaaet ind paa at blive i Tjenesten og ansaa sig »omtrent bunden«, fortrød det bagefter, og da han ikke saa anden Mulighed for at slippe bort, besluttede han — der lang Tid i Forvejen havde gaaet og »spekuleret« paa engang at sætte Ild paa Gaarden, idet han mente, at der, hvis Gaarden brændte, ikke var Brug for hans Tjeneste — den følgende Morgen Kl. ca. 5¹/₂, da han var ifærd med at muge i Hestestalden, at nu »skulde det være«, og han gik derfor op paa Loftet over Hestestalden, hvor han ved Hjælp af en Tændstik satte Ild paa Straatagets indvendige Side, i hvilken Ilden straks fængede, men da han saa, at Ilden blussede voldsomt op, fortrød han, hvad han havde gjort, og forsøgte med sin Kasket at slukke Ilden, uden at det dog lykkedes. Han gik derpaa ned i Hestestalden og forlod Gaarden uden at gøre nogen af Gaardens Beboere opmærksom paa Branden, endskønt han vidste, at Gaardens Piger paa den Tid var i Kostalden —

der laa i samme Udhuslænge som Hestestalden og kun adskilt fra denne ved et mindre Rum — og at Røgterdrengen om Morgenens ligeledes som Regel opholdt sig dersteds, idet han, som han har forklaret, ikke skænkede dem en eneste Tanke. Efter at Arrestanten derpaa fra Vejen et Stykke fra Gaarden i nogen Tid havde set paa, at Gaarden brændte, begav han sig til Silkeborg, hvor han i Overensstemmelse med, hvad han havde besluttet forinden Ildspaesættelsen, meldte sig til den derværende Arrestforvarer som skyldig i Ildspaesættelsen.

Ved Brandens Opkomst var Agnete og to andre Piger beskæftigede med Malkning i Kostalden, hvor tillige Røgterdrengen befandt sig, idet han havde lagt sig til at sove i en Baas. Under Malkningen blev Agnete opmærksom paa, at der faldt Gnister ned i hendes Mælkespand, og ved at se i Vejret opdagede hun, at Loftet over hendes Plads stod i lys Lue. Hun raabte straks stærkt op og flygtede tilligemed de to andre Piger og Røgterdrengen, der var vaagnet ved hendes Skrig, ud af Stalden, hvis Tag skred sammen umiddelbart efter, at de var komne udenfor.

Ved Branden nedbrændte samtlige Gaardens Udbygninger, hvorimod det lykkedes at redde Stuehuset. Endvidere indebrændte Gaardens Kobesætning, bestaaende af 16 Køer og 6 Kalve, dog med Undtagelse af 3 Køer, der under Branden rev sig løse og banede sig Vej ud af Staldbygningen.

Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, i hvilken Gaardens Bygninger af Them Kommune var forsikrede for ialt 14705 Kroner, og som maa antages at have udbetalt Kommunen en Erstatning af 5810 Kr. 25 Øre, hvortil Brandskaden paa Bygningerne er opgjort, har under Sagen paastaaet sig hos Arrestanten tilkendt dette Beløb samt 4 Kr. i Vurderingsomkostninger, ialt 5814 Kr. 25 Øre, hvorhos de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland, i hvilken det Kommunen tilhørende Løssøre paa Fattiggarden var forsikret for 25000 Kr., ligeledes har paastaaet Arrestanten tilpligtet at godtgøre Foreningen 4739 Kr. 50 Øre, der maa antages udbetalt Kommunen i Erstatning for Brandskade paa Løssøret tilligemed 65 Kr. i Taksationsomkostninger, ialt 4804 Kr. 50 Øre tilligemed Renter heraf, 5 pCt. p. a. fra den 10 Juli f. A., indtil Betaling sker, og disse Paastande, mod hvilke Arrestanten intet har haft at erindre, ere ved Underrettsdommen tagne til Følge.

Der har under Sagen været rejst Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, i hvilken Anledning han har været indlagt paa en Sindssygeanstalt til Observation, om hvis Resultat det i en af vedkommende Overlæge den 25 Oktober f. A. afgiven Erklæring er udtalt, at Arrestanten hverken led af Sindssygdom eller Aandssvaghed, da han gjorde sig skyldig i Ildspaesættelsen, men at det er muligt, at han uden at være psykisk degenereret habituelt lider af en Svaghed i Ræsonnementet, der gør ham tilbøjelig til Fald, og at det er utvivlsomt, at det er den farlige Pubertetsalder, der har fældet ham.

Idet der nu efter det Foreliggende maa gaas ud fra, at Arrestanten i Gerningsøjeblikket har været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, og at han har maattet indse, at han ved under de ovenanførte Om-

stændigheder at paasætte Branden udsatte de Personer, der opholdt sig i Kostalden, for aabenbar Livsfare, maa det billiges, at han ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 280, jfr. § 37, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen — — — ligeledes tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Mandag den 4 April.

Nr. 55. Firmaet **C. K. Hansen** som Repræsentant for Rederiet for Damperen »Buda« (Stein)

contra

Aktieselskabet **Em. Z. Svitzers Bjærgningsentreprise**
(Arntzen),

betræffende Spørgsmaalet om en Bjergeløns Størrelse.

Sø- og Handelsrettens Dom af 18 August 1909: De Indstævnte, Firmaet C. K. Hansen paa Damperen »Buda«s Vegne, bør til Citanten, Aktieselskabet Em. Z. Svitzers Bjærgningsentreprise, betale 20000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 27 Maj d. A., indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Firmaet C. K. Hansen som Repræsentant for Rederiet for Damperen »Buda«, til Indstævnte, Aktieselskabet Em. Z. Svitzers Bjærgningsentreprise, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Fredag den 19 Marts 1909 grundstødte Dampere »Buda« af Leith paa Rejse fra Stettin til Leith med en Ladning Stykgods paa Lillegrunden ved Flinterenden. »Buda« var — efter hvad der maa gaas ud fra; »Buda« er senere afgaaet herfra uden at give nogen Fremstilling eller blot afgive en Udskrift af sin Logbog — af Isen skruet op paa Lillegrunden, der er oversaaet med større og mindre Sten. Kort efter Middag kom den Aktieselskabet Em. Z. Svitzers Bjærgningsentreprise tilhørende Dampere »Hertha« til Strandingstedet.

Den førte sin Staalslæber ombord i »Buda«, kastede sit Anker og begyndte Kl. 1,⁴⁵ Efterm. at slæbe med fuld Kraft og samtidig at hive med fuld Spænding paa Ankerkæden. Kl. 2,²⁰ Efterm. ankom Bjærgningsdampere »Flinterennan« fra Malmø for at assistere ved Bjærgningen. Den kom imidlertid paa Grund, og da der stod nogen Sø, huggede den haardt; »Hertha« maatte derfor slæbe »Flinterennan« af Grunden, og da dette var sket, gik »Flinterennan« tilbage til Malmø. Senere paa Dagen kom den »De forenede Bugerselskaber« tilhørende Slæbedampere »Mjølner« fra København med den den Svitzerske Entreprise tilhørende Lægter »Sif« paa Slæb for at bringe denne Lægter ind til »Buda«. »Mjølner« tørnede imidlertid Stenene i Grundene og lod da straks »Sif«s Slæber gaa, hvorfor Lægteren maatte opankres ca. 5 Kabellængder fra Havaristen.

»Mjølner« blev opfordret til at bringe »Sif« saa nær, at den kunde naas med Trosser, men »Mjølner«s Fører nægtede det med den Motivering, at han ikke turde gaa ud i den Retning.

Nogen Tid senere — Kl. 7,³⁰ Efterm. — ankom den Em. Z. Svitzers Bjærgningsentreprise tilhørende Bjærgningsdampere »Frederikshavn«, der havde ligget stationeret i Gedsø, til Strandingstedet og styrede langsomt under Brug af Loddet ind mod Havaristen. »Frederikshavn« tørnede gentagne Gange haardt mod Stenene i Grunden, men da Lasterne fandtes tætte, gik den videre. Den gav sin Slæber ombord i »Hertha«, kastede sit Anker og begyndte Kl. 9,³⁰ Efterm. at slæbe med fuld Kraft og hive ind paa Ankerkæden.

Begge Bjærgningsdampere slæbte herefter med fuld Kraft indtil Kl. 10,⁵⁰ Efterm., da man indstillede Slæbningen, idet »Buda« vedblivende stod urokelig fast. Næste Morgen fik »Hertha« Lægteren »Sif« slæbt hen langs Siden af »Buda«, og Kl. 9 Form. paabegyndtes Losning fra et Par af Skibets Luger. Kl. 1,³⁰ begyndte begge Bjærgningsskibene at slæbe med fuld Kraft. Kl. 3 Efterm. kom »Buda« flot, hvorefter saavel den som Lægterne slæbtes ind til København.

Ved Dykkerundersøgelse fandtes »Buda« at have faaet forskellige Buler og mindre Afskrabninger.

Der havde under Bjærgningen været en Del Drivis og sydlig Strøm. Vinden havde ikke været særlig stærk. »Flinterennan« havde taget en Del Skade, idet et Par Kølplader, der var blevne bulede, maatte fornyes.

Det Bjærgedes Værdi udgør 221500 Kr. »Buda« var et gammelt Skib, og den ret værdifulde Ladning af gennemgaaende let fordærvelig Art. Værdien af det Materiel, der havde medvirket ved Bjærgningen, er anslaaet til 305000 Kr. Det Sted, hvor Grundstødningen havde

fundet Sted, maa anses for at være ret udsat og navnlig paa Grund af de mange Sten et ret farligt Sted, navnlig under Isdrift.

Under nærværende Sag har Citanten, Em. Z. Svitzers Bjærgnings-entreprise, sagsøgt det indstævnte Firma, C. K. Hansen, der har erklæret sig villig til at modtage Søgemaal paa Dampskibet »Buda«s Vegne, til at betale Bjærgeløn efter Rettens Skøn med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 27 Maj dette Aar og Sagens Omkostninger.

Under Hensyn til det Foreliggende findes en Bjærgeløn af 20000 Kr. at kunne være passende, og dette Beløb vil saaledes være at tilkende Citanten med Renter som paastaet, medens Sagens Omkostninger som indbefattede ville kunne hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 213. Højesteretssagfører Liebe

contra

Charles Richard Sørensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Februar 1910: Arrestanterne Charles Richard Sørensen og Hans Peter Viggo Jacobsen bør straffes: Sørensen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Jacobsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Johansen og Salomonson, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.]

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Sørensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Charles Richard Sørensen til Højesteretssagførerne Liebe og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Charles Richard Sørensen og Hans Peter Viggo Jacobsen tiltales for Tyveri.

Arrestanten Sørensen er født den 6 Marts 1891 og betingelsesvis anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 11 Juni 1909 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov 1 April 1905 § 13, med 30 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, samt ved Kriminal- og Politiretten Dom af 12 Oktober 1909 efter Straffelovens § 253, jfr. § 55, med 30 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, og ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 29 November 1909 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. Lov 1 April 1905 § 13, med en i Medfør af Straffelovens § 64 lempet Tillægsstraf af 10 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

Arrestanten Jacobsen . . .

Ved Arrestanternes Tilstaaelse og det isvrigt oplyste er det bevist, at de den 15 Januar dette Aar om Eftermiddagen i Forening have frastjaalet Grossererfirmaet P. Jespersen og Co. en Krukke, indeholdende 4 Pd. Smør, hvilken Krukke beroede paa en paa Gaden hestaaende aaben Trækkevogn.

Det Stjaalne havde en Værdi af 4 Kr. 50 Øre.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse, Sørensen efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Tirsdag den 5 April.

Nr. 171.

Advokat Halkier

contra

Mads Emanuel Hansen (Def. Liebe),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hjerm-Ginding Herredstings Dom af 21 April 1909: Tiltalte Mads Emanuel Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Aggerholm og Falbe Hansen, 20 Kr. til Førstnævnte og 12 Kr. til Sidstnævnte, udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 September 1909: Tiltalte Mads Emanuel Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger, og særlig naar Hensyn tages til Tiltaltes økonomiske Forhold i det Hele, findes det betænkeligt at antage, at Tiltalte, da han foretog de Dispositioner, for hvilke der ved den indankede Dom er paalagt ham Straf, har maattet forudse sin Fallit som forestaaende. Han vil derfor være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Mads Emanuel Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de i Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Liebe 60 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Mads Emanuel Hansen, der er født i Aaret 1878, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for bedrageligt Forhold.

Ifølge Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, købte Tiltalte i Sommeren 1904 Gaarden Gulfeldtgaard i Sal Sogn for en Købesum af 12400 Kr., hvilken han berigtigede dels ved at overtage Kreditforeningsskøden 8500 Kr., dels ved kontant Betaling af 3900 Kr., som han, der intet ejede uden Gangklæder for sig og Familie samt noget Indbo, tilvejebragte ved tvende Banklaan. Den 19 Februar f. A. nedbrændte Gaarden, og Tiltalte, hvem der for Brandskade paa Bygninger udbetaltes en Erstatning af 5463 Kr. 90 Øre, opførte derpaa i Sommerens Løb nye Bygninger, der maa antages at være væsenlig bedre og værdifuldere end de ældre, og som ere blevne forsikrede i den almindelige Brandsikring for Landbygninger for ialt 13363 Kr. Tiltalte traf derhos — som det maa antages i Begyndelsen af Juli Maaned f. A. — med Sagfører Hviid af Vinderup Aftale om, at denne i December Termin f. A. skulde foranledige en Omprioritering af Tiltaltes Ejendom — der i September Maaned f. A. ved Vurdering af Ejendomsskyld ansattes til en Værdi af 14000 Kr. uden Besætning og Inventarium — navnlig ved Optagelse af et større Kreditforeningslaan samt eventuelt af et Andenprioritets Hypotekforeningslaan; men allerede den 1 Oktober f. A. blev Tiltaltes Bo taget under Konkursbehandling, og efter hvad der fremgaar af den af Boets Kurator, fornævnte Sagfører Hviid, i Medfør af Konkurslovens § 78 udarbejdede Statusoversigt, udgør Boets Aktiver foruden den faste Ejendom, paa hvilken der ved Konkursens Indtræden hæftede en Pantegæld af ca. 17700 Kr., medens den i Oversigten er ansat til en Værdi af 14000

Kr., ikkun ca. 200 Kr., hvorimod Passiverne beløbe sig til ialt ca. 19500 Kr., hvorefter der intet vil udkomme til Dækning af de simple Kreditorer. Ejendommen er ved en den 5 December f. A. afholdt Auktion overtaget af en Panthaver for 13050 Kr.

Den mod Tiltalte rejste Sigtelse gaar ud paa, at han ved nedenævnte Dispositioner skal paa en mod Straffelovens § 261 stridende Maade have begunstiget enkelte af sine Kreditorer paa de øvriges Bestøtning.

1. Den 12 Februar f. A. laante Tiltalte af sin Moder, Enken Maren Hansen af Øster Tangshede, der er 67 Aar gammel og nyder Alderdomsunderstøttelse, et Beløb af 600 Kr., som hun selv tilvejebragte ved Laan, og som Tiltalte ved et den nævnte Dag udstedt Gældsbevis forpligtede sig til at forrente med 6 pCt. p. a. og at tilbagebetale i den 11 Juni eller 11 December Termin, hvortil det opsagdes med et halvt Aars Varsel, dog at Kapitalen straks skulde være forfalden til Udbetaling, hvis Renter nogensinde udeblev over Forfaldstid. Da nu Tiltalte ikke betalte de i Juni Termin f. A. forfaldne Renter, gav Maren Hansen sin Svigersøn, Gaardejer J. P. Johannesen af Holstebro østre Bymark, der havde anmodet hende om et Laan, Bemyndigelse til at hæve et Beløb af 500 Kr. hos Tiltalte. Denne, til hvem Johannesen en Gang i Juli Maaned næstefter henvendte sig i nævnte Anledning, erklærede imidlertid, at han ingen Penge havde; men den 14 September s. A. indfandt han sig i Johannesens Gaard med 2 Køer, som han anmodede Johannesen om at modtage paa Maren Hansens Vegne som Afdrag paa hans Gæld til hende. Under Tiltaltes nævnte Besøg hos Johannesen skrev derhos denne paa Tiltaltes Vegne og i hans Navn et Brev til Maren Hansen, hvori hun underrettedes om, at Køerne, »som jeg beregner, du overtager til en Pris af 275 Kr.«, var opstaldede hos Johannesen. I Brevet, som Johannesen underskrev med Tiltaltes Navn, indeholdtes endvidere en Anmodning til Maren Hansen, om at lade hendes Plejesøn, Johannes, møde den følgende Dag paa Gulfeldtgaard for at »hendte et Par Køer og maaske et Par Kalve, saa du derved kan blive dækket for dit Tilgodehavende . . . men det maa være i morgen maaske ellers for sent og det var jo ingen Nytte til«. I Henhold til denne Opfordring mødte nævnte Johannes derpaa den følgende Dag paa Gulfeldtgaard, hvor han paa Maren Hansens Vegne afkøbte Tiltalte en Ko for en Købesum af 175 Kr., der ligeledes likvideredes i hendes Tilgodehavende hos Tiltalte.

2. Den 24 Juli forrige Aar optog Tiltalte i Struer Bank et Laan paa 1000 Kroner, idet han for Beløbet akcepterede en 3 Maaneders Veksel, paa hvilken hans Svogre, Fiskerne Martinus Christensen og Jens Chr. Christensen, begge af Struer, og hans Brødre, Husmand Hans Jørgen Hansen af Engholmhus og Maler Jens Hansen af Gudum, tegnede sig, den Førstnævnte som Trassent, de øvrige som Endossenter. Dette Laan indfrie de Tiltalte paa følgende Maade: Paa et i Randers den 11 og 12 September forrige Aar afholdt Marked solgte han 2 brune Heste, som han havde ført dertil fra sin Gaard, for tilsammen 1100 Kroner, og heraf deponerede han den 14 samme Maaned 1000 Kroner hos fornævnte Martinus Christensen, hvorpaa

han den følgende Dag — altsaa inden Vekslen endnu var forfalden — indbetalte Beløbet i Banken.

3. . . .

Efter hvad der udtales i den af Sagfører Hviid i Medfør af Konkurslovens § 79 afgivne Indberetning, havde han tilkendegivet Tiltalte, at Udsigten til at opnaa en fordelagtig Prioritering af Gulfeldtgaard var betinget af, at Tiltalte bevarede Gaardens gode Besætning, og da Tiltalte ikke rettede sig herefter, men bortsolgte en betydelig Del af samme, lod en af Kreditorerne gøre Udlæg for sit Tilgodehavende og begærede Tiltaltes Bo taget under Konkursbehandling. Sagfører Hviid har i samme Indberetning anført, at han i en Samtale, som han havde med Tiltalte den 14 September f. A. om Aftenen, da Tiltalte som meldt havde deponeret et Beløb af 1000 Kr. hos sin Svoger, forekastede ham, at han havde begunstiget sine Slægtninge ved Salg af Heste og Køer samt af Fjedervognen, men at Tiltalte desuagtet den følgende Dag rejste til Struer og betalte det anførte Beløb til Banken. Endelig har Hviid efter at være gjort bekendt med, hvad der var fremkommet ved den mod Tiltalte indledede Undersøgelse, i en til Forhørsdommeren stilet Skrivelse af 3 Februar d. A. blandt Andet udtalt, at Tiltalte under deres fornævnte Samtale erkendte, at han ikke kunde »klare sig«, og at det efter Indholdet af bemeldte Samtale er udelukket, at Tiltalte kan have været i god Tro, da han indfriele den ovenomhandlede Veksel i Struer Bank.

Fornævnte Gaardejer J. P. Johannesen har forklaret, at han den 14 September f. A. under Tiltaltes Besøg hos ham skrev det fornævnte Brev efter Tiltaltes Anmodning, idet Tiltalte sagde »Grunden«, hvorefter Brevet skulde skrives, og Johannesen vil have forstaaet Tiltalte saaledes, at det for ham gjaldt om, at hans Moder erholdt Dækning ved Hjælp af Køerne, forinden der blev gjort Udlæg, da det jo var for sent, naar dette først var sket.

Tiltalte har forklaret, at Johannesen læste Brevet op for ham, men at han ikke skænkede Indholdet videre Tanker, og at han ikke mindes ved den omhandlede Lejlighed at have omtalt for Johannesen, at der mulig senere vilde blive gjort Udlæg hos ham, hvad han paa den anden Side ikke tør benægte. Han har fremdeles erkendt under sit Besøg hos Johannesen om sig selv at have udtalt, at han var »nem at slagte«, hvis hans Kreditorer ikke vilde lade ham i Fred, og han har ikke turdet benægte, at Sagfører Hviid samme Dags Aften forbød ham at betale de 1000 Kr. i Banken og forklarede ham, at saadan Betaling var »forkert«. Derimod har Tiltalte nægtet den nævnte Aften overfor Sagfører Hviid at have omtalt, at han ikke kunde »klare sig«, hvad han tværtimod stadig, ogsaa da han foretog de under nærværende Sag omhandlede Dispositioner, vil have troet, og han har fastholdt, at det ikke har været hans Hensigt ved nogen af

Færdig fra Trykkeriet den 20 April 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 7.

Tirsdag den 5 April.

bemeldte Dispositioner at begunstige enkelte Kreditorer paa andres Bekostning. Tiltalte har derhos anført, at han dækkede sin Moder, fordi hun hele Sommeren havde plaget ham for Penge, og tillige fordi Johannesen, hvem hun som meldt havde tilstaaet et Laan, sad »saa yderligt i det som Nogen«, og at han betalte Vekslen i Struer Bank, fordi han havde lovet Kautionisterne at betale, naar han fik sine brune Heste solgt. . . .

. . . findes det derimod efter alt det Ovenanførte, hvortil kan føjes, at Tiltalte hverken i Midten af September Maaned f. A. eller overhovedet inden Konkursens Indtræden havde berigtiget de i Juni Termin s. A. forfaldne Renter af det i hans Ejendom prioriterede Kreditforeningslaan, ikke at kunne betvivles, at de under Nr. 1 og 2 ommeldte Dispositioner, ved hvilke Tiltalte dels har anvendt usædvanlige Betalingsmidler, dels har dækket uforfalden Gæld, og ved hvilke han maa anses at have begunstiget enkelte Kreditorer paa de øvriges Bekostning, ere foretagne af ham med hans forestaaende Fallit for Øje.

Herefter vil Tiltalte for sit i disse Henseender udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 261 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 8. Grosserer, Fabrikant **Th. Frederiksen** (Selv)

contra

Kontoristinde **Poula Klein** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at betale Indstævnte Løn samt om Straf for Vold og Ærefornærmelser.

Frederiksberg Birks Politirets Dom af 29 Marts 1909: Indklagede, Fabrikant og Grosserer Th. Frederiksen, bør bøde tredive Kroner til Statskassen eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hen-sættes i simpelt Fængsel i to Dage samt betale Klagerinden Sagens Omkostninger med 6 Kr. 74 Øre, men iøvrigt bør han for hendes

Tiltale under nærværende Sag fri at være. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juni 1909: Appellindstævnte, Grosserer og Fabrikant Th. Frederiksen, bør til Appellantinden, Poula Klein, betale de paastævnte 100 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 8 April 1908, til Betaling sker. Saa bør Appellindstævnte og til Statskassen bøde 100 Kroner eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling, hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Sagens Omkostninger betaler Appellindstævnte til Appellantinden med 60 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet bemærkes, at der, saaledes som Sagen foreligger for Højesteret, ikke er Spørgsmaal om at forhøje den Appellanten idømte Straf, vil Dommen være at stadfæste.

Efter Sagens Beskaffenhed findes Appellanten i Mulkt for unødigt Trætte at burde betale 100 Kroner til Justitskassen.

For de af Appellanten under hans Procedure for Højesteret fremsatte fornærmelige Udladelser om Indstævntes Sagfører for Politiretten og Overretten, vil han i Henhold til Instruks for Højesteret af 7 December 1771 § 29, sammenholdt med Forordning om temere litigantes af 23 December 1735 § 2 være at anse med en Bøde til Vor Frelzers Kirke paa 100 Kroner og have at betale ligesaa meget til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Erlæggelsen af den idømte Bøde til Statskassen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen bør Appellanten, Grosserer og Fabrikant Th. Frederiksen, for unødigt Trætte bøde 100 Kroner. Derhos bør han bøde 100 Kroner til Vor Frelzers Kirke og ligesaa meget til Justitskassen. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende, i 1ste Instans ved Frederiksberg Birks Politiret behandlede Sag har Appellantinden, Poula Klein, der blev engageret fra den 12 Februar 1908 hos Appellindstævnte, Grosserer og Fabrikant Th. Frederiksen, som Kontormedhjælperke og Ekspeditrice for en maanedlig Løn af 50 Kroner, men den 21 Marts s. A. forlod Tjenesten, uden at have oppebaaret Lønnen for Marts, anbragt, at hun flere Gange,

blandt Andet den 21 Marts 1908, har været Genstand for Overfald fra Appelindstævntes Side, hvorfor hendes i første Instans nedlagte Paastand gik ud paa, at han tilpligtedes at betale hende — der, efter hvad der er ubestridt, er antagen med 14 Dages Opsigelsesvarsel til den 1 i en Maaned — Løn for Maanederne Marts og April med 100 Kroner tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Klagens Dato, den 8 April 1908, og desuden idømtes en Bøde for den mod hende udviste Optræden.

Appelindstævnte paastod sig frifunden.

Ved Politiretsdommen blev Appelindstævnte frifunden med Hensyn til Lønkravet, men efter Straffelovens §§ 200 og 217 idømt en Bøde til Statskassen paa 30 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 2 Dage, hvorhos det paalagdes ham at betale til Appellantinden Sagens Omkostninger — som begge Parter havde paastaet sig tilkendt — med 6 Kr. 74 Øre.

Appellantinden har derefter indbragt Sagen for Overretten, hvor hun har gentaget sin for Politiretten nedlagte Paastand og paastaet sig Appelsagens Omkostninger •tilkendte, medens Appelindstævnte, skøndt lovlig stævnet, ikke er mødt for Overretten.

Ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer, tildels i Forbindelse med Appelindstævntes egen Indrømmelse, maa det anses godtgjort, at han oftere har udskældt Appellantinden og udøvet korporlig Vold imod hende, sidste Gang den 21 Marts 1908, og Appellantinden maa derfor anses at have været berettiget til, som sket, at hæve Kontrakten og kræve sin Løn, indtil Opsigelse kunde være given, hvilken Løn, efter hvad der er ubestridt, udgør 100 Kr., med Renter deraf som paastaet, hvorhos Appelindstævnte efter Straffelovens § 200 og § 217 vil være at anse med en Statskassen tilfaldende Bøde paa 100 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage.

Appelindstævnte vil endelig have at tilsvare Appellantinden Sagens Omkostninger for begge Retter med 60 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 196.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Frederik Larsen (Def. Halkier),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og Brændevinsudskænkning.

Randers Købstads Politirets Dom af 16 November 1909: Tiltalte Niels Frederik Larsen bør til Randers Købstads Kæmnerkasse bøde 200 Kr. og til Randers Købstads Politikasse bøde 15 Kr. og betale Sagens Omkostninger. De idømte Bøder udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Januar 1910: Forsaa-vidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Politivedtægten for Randers Købstad, afvises Sagen. Iøvrigt bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Dahl, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, vil Dommen være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde forhøjes til 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 300 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Frederik Larsen til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Niels Frederik Larsen sat under Tiltale for uberettiget Næringsbrug og Brændevinsudskænkning samt for Overtrædelse af Politivedtægten for Randers Købstad.

Tiltalte, der er født i Aaret 1880, har tidligere været straffet — foruden tvende Gange for Overtrædelse af Randers Købstads Politivedtægt — ifølge Kallundborg Købstads Ekstrarets Dom af 2 December 1902 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos han ved Overrettens Domme af 14 Juni og 20 September f. A. for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning har været anset efter Lov 29 December 1857 §§ 75 og 78 med Bøder til Randers Købstads Kæmnerkasse af henholdsvis 50 og 100 Kr.

Forsaavidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Politivedtægten for Randers Købstad, vil Sagen, da den Tiltalte for denne Forseelse ved den indankede Politiretsdom idømte Bøde ikke udgør summa appellabilis for Overretten, og Sagen alene efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne er indstævnet her for Retten, være at afvise.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte i Begyndelsen af Januar Maaned f. A. i en af ham lejet Lejlighed i Ejendommen Karolinegade Nr. 6 i Randers, uden at være i Besiddelse af nogen Næringsadkomst, paabegyndte en Forretning som Værtshusholder, derunder med Udskænkning af Brændevin, samt at der i den Anledning indleddes en Undersøgelse mod ham, under hvilken han gjorde gældende, at han ikke drev Forretningen for egen Regning, men som Be-

styrer for Arbejdsmand Frederik Nielsen, der er i Besiddelse af et Borger-skab som Værtshusholder, hvilket han ifølge en mellem ham og Tiltalte den 1 Januar forrige Aar oprettet Kontrakt havde overladt Tiltalte.

Under Undersøgelsen oplystes det derhos, at Nielsen ikke havde andet med Forretningen at gøre, end at han af Tiltalte modtog en Afgift af 50 Kr. fjerdingaarlig og havde Adgang til de i Beværtningen i hans Navn førte Bøger for at kunne overbevise sig om, at der ikke toges Varer paa Kredit, at hele Udbyttet af Forretningen kom Tiltalte tilgode, at han paa egen Haand og for egen Regning købte Varer, ogsaa paa Kredit, og solgte saadanne, og at han antog Medhjælp og betalte Huslejen, hvorhos Forretningens Inventar tilhørte ham.

Efter at Tiltalte for bemeldte Forhold ved Overrettens Dom af 14 Juni f. A. var bleven anset som foran anført, blev der, da Tiltalte fortsatte sin Næringsdrift, paany indledet en Undersøgelse mod ham, under hvilken det oplystes, at Tiltalte den 13 Juli f. A. havde oprettet en ny skriftlig Kontrakt med Frederik Nielsen, og at Forholdet nu var ordnet saaledes, at Nielsen var Lejer af den Lejlighed, i hvilken Beværtningen dreves, ligesom Nielsen var ansvarlig for Betalingen af Brændevinsafgiften mod, at det Beløb, som Tiltalte tidligere skulde betale Nielsen, forhøjedes med Huslejens og Brændevinsafgiftens samlede Beløb af 850 Kr. til 1050 Kr. aarligt, hvorimod Forholdet iøvrigt var ganske det samme som tidligere, hvorhos Tiltalte med Hensyn til en i Kontrakten indeholdt Bestemmelse om, at Forholdet fra begge Sider kunde opsiges til Ophør med et halvt Aars Varsel til en April eller Oktober Flyttedag overensstemmende med, hvad Nielsen i saa Henseende forklarede, erkendte, at han ikke af Nielsen kunde opsiges som Bestyrer.

Da Tiltalte efter det saaledes Foreliggende maatte anses som Beværtningens virkelige Indehaver, blev han, som meldt, ved Overrettens Dom af 20 September f. A. paany anset efter de foranførte Lovbestemmelser.

Med Hensyn til det Tiltalte nu paasigtede Forhold maa det ved hans egen Erkendelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, siden sidstnævnte Overretsdom overgik ham, har fortsat den ommeldte Beværtningsdrift, derunder Udskænkning af Brændevin, i den ovennævnte Ejendom uden at have nogen Næringsadkomst.

Tiltalte har derhos atter under denne Sag villet gøre gældende, at han ikke driver Beværtningen for egen Regning, men som Bestyrer for Frederik Nielsen, hvorhos saavel Tiltalte som Nielsen nu have villet hævde, at de ere bundne ved samtlige Bestemmelser i Kontrakten af 13 Juli f. A., særligt ogsaa ved de deri indeholdte Bestemmelser om Kontraktens Opsigelighed. Tiltalte har iøvrigt erkendt, at Forholdet mellem ham og Nielsen er ganske det samme som tidligere, og at hele Udbyttet af Forretningen saaledes fremdeles kommer ham tilgode, ligesom han selvstændig og for egen Regning indkøber Varer, derunder ogsaa paa Kredit, og antager Medhjælp, hvorhos han fremdeles er Ejer af Forretningens Inventar.

Da Tiltalte efter det saaledes foreliggende fremdeles maa anses for Beværtningens virkelige Indehaver, og da han herefter findes at

have gjort sig skyldig i de ham paasigtede Overtrædelser af Næringslovgivningen, maa det billiges, at han for sit ommeldte Forhold ved Politiretsdommen er anset efter Næringslovens §§ 75 og 78 for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning, begge Dele tredje Gang begaaet, med en Bøde til Randers Købstads Kæmnerkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 200 Kroner, og bemeldte Dom — — — vil saaledes forsaavidt være at stadfæste.

Onsdag den 6 April.

Nr. 189.

Advokat Hindenburg

contra

Rasmus Peter Clausen (Def. Møldrup),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Ribe Herreds Politirets Dom af 18 Oktober 1909: Tiltalte Rasmus Peter Clausen bør til Ribe Herreds Politikasse bøde 1600 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 December 1909: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Bøden findes at kunne nedsættes til 1280 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 1280 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Peter Clausen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Møldrup 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Rasmus Peter Clausen sat under Tiltale for ulovlig Omløben med Varer.

Tiltalte er født i Aaret 1862 og har tidligere, foruden at han oftere har været straffet for Tyveri og Bedrageri samt en Gang for Falsk, hvorhos han ved et inden Politiretten indgaaet Forlig har vedtaget at erlægge en Bøde af 40 Kr. for Overtrædelse af Næringsloven, dels ofte inden Politiretten — senest under 31 Juli 1902 inden Lollands Nørre Herreds Politiret — ved Forlig vedtaget at erlægge Bøder for ulovlig Omløben med Varer, dels gentagne Gange været anset for denne Forseelse, senest ved Højesterets Dom af 8 Marts 1906 som for 6te Gang begaaet Forseelse efter Plakat 27 November 1839 § 1 med en Bøde til Skads Herreds Politikasse af 400 Kr. og ved Overrettens Dom af Dags Dato, ved hvilken Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Politirets Dom af 17 September d. A. er stadfæstet, som for 7de Gang begaaet Forseelse efter samme Bestemmelse med en Bøde til Skads Herreds Politikasse af 800 Kr.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der den 7 Oktober d. A. af Politiet blev antruffen i Høm i Besiddelse af 18 Spiseskeer, 12 Gaffler og 18 Teskeer, alle af hvidt Metal, samt 12 Knive, har omført nævnte Varer til Forhandling, i hvilken Henseende det navnlig er oplyst, at han den nævnte Dag har falbudt dem i Brugsforeningen i Høm. Bemeldte Varer, der ere vurderede til ialt 12 Kroner, ere med Tiltaltes Samtykke konfiskerede til Fordel for Angiveren.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse som for 8de Gang begaaet ulovlig Omløben med Varer efter Plakat 27 November 1839 § 1 med en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 1600 Kr., og bemeldte Dom — — — vil saaledes kunne stadfæstes.

Nr. 6. Gaardejer Laurits Fristrup (Bache)

contra

Husmand Christen Andersen og Gaardejer Niels Mark
(Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Erstatning for den ved et Stemmeværk forarsagede Forringelse af en solgt Gaards Værdi.

Nibe Købstads og Hornum Herreds ordinære Rets Dom af 21 November 1908: Saavel Hovedindtævnte, Husmand Chr. Andersen af St. Ajstrup, som Adcitatus, Gaardejer Niels Mark af Bislev, bør for Tiltale af Hovedcitanten, Gaardejer Laurids Fristrup af Ilsøgaard, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 April 1909: Underretsdommen bør ved Magt at stande.

Højesterets Dom.

Appellanten har for Højesteret erklæret, at han for Indstævnte Marks Vedkommende ikke paastaar nogen Forandring af den indankede Dom, idet han ikke har fundet Noget at erindre mod Dommens Antagelse af, at der er vundet Hævd paa det under Sagen omhandlede Stemmeværk til Fordel for bemeldte Indstævnte.

Som Følge heraf, og idet de i Dommen, forsaavidt angaar den øvrige Del af Sagen anførte Grunde, i det Væsenlige tiltrædes,

kendesfor Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Gaardejer Laurits Frstrup, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 5 Maj 1905 oprettet Købekontrakt afkøbte Citanten, Gaardejer Laurits Frstrup af Bislev, for en Købesum af 22000 Kr. Indstævnte, daværende Gaardejer, nu Husmand Chr. Andersen af St. Ajstrup, den sidstnævnte da tilhørende Ejendom, Ilsøgaard, Matr. Nr. 1 af Bislev Sogn med Bygninger m. v., i hvilken Henseende det i Kontrakten hedder, at Ejendommen er solgt »saaledes som samme er og forefindes og er paavist«. Overtagelsen skulde straks finde Sted, og Skøde udstedes i December Maaned s. A., som det i Kontrakten videre hedder: »uden Bemærkning om andre Hæftelser end Gælden, som overtages. Forbehold med Hensyn til Oldtidsminder og Jagtret og 2 Deklarationer om Fredning af Gravhøje.«

En Del af den solgte Ejendoms Tilliggende bestaar af en ca. 20 Tønder Land stor Engparcel, der mod Sydøst støder op til en Bæk, Skidenbæk kaldet, som ca. 1000 Alen nordøst for Skellet mellem Ilsøgaard og den samme mod Nord tilgrænsende Ejendom, Snaarupgaard, falder ud i den i nordlig Retning løbende Binderup Aa. Ca. 600 Alen nord for Skidenbækkens Udløb findes der indenfor Snaarupgaards Omraade i Binderup Aa et Stemmeværk, ved hvis Hjælp Aavandet kan opstemmes.

Idet Citanten har anbragt, at han først efter Handelens Indgaaelse er bleven bekendt med det nævnte Stemmeværks Eksistens og med, at Indstævnte Andersen ved et i Aaret 1894 indgaaet Forlig har anerkendt Stemmeværkets Berettigelse, at dets Benyttelse gennem den derved frembragte Opstemning af Vandet i Skidenbæk hindrer behørig Afvanding af den fornævnte Engparcel eller dog ca. 16 Tønder Land af samme, og at der herved er paaført ham Tab, har han under nærværende Sag i 1ste Instans oprindelig søgt Indstævnte Andersen til i Erstatning herfor at betale ham principalt 3000 Kr., subsidiært et ved

Skøn af uvillige Mænd fastsat Beløb, dog ikke udover 3000 Kr., til- ligemed Renter 5 pCt. p. a. af det Tilkendte fra Forligsklagens Dato den 3 Maj 1906, indtil Betaling sker. Da Indstævnte Andersen paa- stod sig frifunden og til Støtte herfor bl. a. gjorde gældende, at han ikke havde indgaaet noget saadant Forlig som af Citanten anført, ind- drog Citanten ved Adcitationsstævning Indstævnte, Gaardejer Niels Mark af Bislev som Ejer af Snaarupgaard, under Sagen og nedlagde derpaa endelig Paastand om, at Sidstnævnte tilpligtedes under Tvang af Dag- mulkt at fjerne Stemmeværket, idet han subsidiært — for det Tilfælde, at han blev anset pligtig at taale Værkets fortsatte Bestaaen — paa- stod Indstævnte Andersen dømt overensstemmende med sin oprinde- lige Paastand. Ved Underrettsdommen ere begge de Indstævnte i Over- ensstemmelse med deres derom nedlagte Paastande frifundne for Ci- tantens Tiltale, og Sagen er nu af ham indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande og derhos nedlagt en ny subsidiær Paastand. Ingen af de Indstævnte har givet Møde for Overretten.

Under et af Indstævnte Andersen i Foraaret 1907 optaget Tings- vidne have bl. a. Mølleer Niels Theilgaard af Koppes Mølle og Sognefoged Lars Jensen af Thorndal afgivet overensstemmende Forkla- ringe gaaende ud paa, at det ommeldte Stemmeværk er anlagt i Aaret 1871 af en tidligere Ejer af Snaarupgaard, og at det i over 20 Aar stadig har været beliggende paa samme Sted. Under bemeldte Tings- vidne have derhos Gaardejer Niels Brams af Holmager og Husmand Niels Pallesen af Pandum, der paa Vidneførlens Tid havde kendt Forholdene vedrørende Stemmeværket henholdsvis i over 30 og i 34 Aar, ligeledes overensstemmende forklaret, at Værket indenfor de af dem omfoklarede Tidsrum af Indstævnte Mark og tidligere Ejer af Snaarupgaard har været benyttet hvert Aar til Overrisling af den til Gaarden hørende Eng.

Da det ved de saaledes afgivne Vidneforklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Indstævnte Mark og hans Formænd i Besiddelsen af Snaarupgaard i Hævdstid have besiddet og benyttet det omhandlede Stemmeværk paa en saadan Maade, at der maa anses at være vundet Hævd paa samme til Fordel for ham, vil han allerede som Følge heraf ikke kunne til- pligtes at fjerne Værket, og det maa derfor billiges, at hans Frifindel- sespaastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge.

Forsaavidt Citanten til Støtte for sin overfor Indstævnte Andersen nedlagte Paastand har anbragt, at Sidstnævnte ved et under en Land- væsenskommissionsforretning i Aaret 1894 mellem den daværende Ejer af Snaarupgaard og forskellige Lodsejere indgaaet Forlig skulde have anerkendt bemeldte Ejers Ret til Benyttelse af Stemmeværket og som Følge heraf have været uberettiget til, som sket, under Forhand- lingerne om Ilsøgaards Salg at lade bemeldte Forlig uomtalt, vil der ikke kunne tillægges bemeldte Anbringende nogen Betydning, idet det af en under Sagen fremlagt Udskrift af det under bemeldte Forret- ning Passerede fremgaar, at der vel under Forretningen er indgaaet Forlig, hvorved der sikredes den daværende Ejer af Snaarupgaard Ret til Stemmeværkets fortsatte Benyttelse, men at dette Forlig ikke er til- traadt af Indstævnte Andersen.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Indstævnte Andersen anført, dels at Stemmeværket er uden Indflydelse paa Engparcellens Afvanding, der, selv om Værket fjernes, ikke vil kunne foregaa paa fyldestgørende Maade uden en Omregulering af saavel Bækkens som Aaens Løb, dels at han selv under den modsatte Forudsætning ikke har været pligtig at henlede Citantens Opmærksomhed paa Stemmeværkets Eksistens.

I en under Sagen fremlagt Erklæring af 12 Oktober 1906 har Landinspektør J. Overgaard i Aalborg paa Grundlag af en af ham den 10 samme Maaned efter Citantens Begæring paa Aastedet afholdt Nivellementsforretning udtalt, at en tilstrækkelig Afvanding af det omstridte Engareal vil være udelukket, naar Vandet i Binderup Aa ved Hjælp af Stemmeværket opstemmes til den størst mulige Højde, 3,2 Fod over den mod Strømmen vendende Forkant af Værkets Plankegulv, hvorimod der i Henseende til Fald intet vilde være til Hinder for Engens Afvanding, naar Stemmeværket fjernes.

Efter det saaledes Foreliggende og Sagens øvrige Oplysninger — blandt hvilke et paa de Indstævntes Foranledning optaget Nivellement ikke kan anses at afkræfte Rigtigheden af Landinspektør Overgaards foran gengivne Udtalelser, hvorimod Stemmeværkets Brug ogsaa efter bemeldte Nivellement bevirker en ikke ringe Stigning af Vandstanden i Skidenbæk udfor Engparcellen — maa der gaas ud fra, at Stemmeværkets Benyttelse danner en Hindring for, at den behørig Afvanding af en væsentlig Del af bemeldte Parcel kan foregaa til Skidenbækken.

Da Citanten imidlertid ifølge sin egen Erkendelse ved Handelens Indgaelse var opmærksom paa, at en Del af Engen var »vaad«, har det ligget nær for ham, der vil have staaet i den Formening, at Fejlen kunde afhjælpes ved Grøftning, at anstille nærmere Undersøgelse, eventuelt ved Spørgsmaal til Indstævnte Andersen, i saa Henseende. Idet der nu ikke kan anses at have paahvilet Indstævnte Andersen, som ikke kan forudsættes at have været bekendt med, at Citanten agtede at underkaste Engen en anden Behandlingsmaade end tidligere, og om hvem det Foreliggende derhos ikke giver Føje til at antage, at han skulde have haft sikker Kundskab om den paa Værkets Benyttelse vundne Hævd, nogen ubetinget Pligt til uopfordret at henlede Citantens Opmærksomhed paa Stemmeværket, saa meget mindre, som der efter Sagens Oplysninger maa gaas ud fra, at dette ikke danner nogen ubetinget Hindring for Engens Afvanding overhovedet, maa det tilskrives Citanten selv, at han ved ikke at gøre Afvandingsspørgsmaalet til Genstand enten for Omtale eller anden nærmere Undersøgelse er forbleven ubekendt med bemeldte Værks Eksistens.

Som Følge heraf maa det ligeledes billiges, at den af Indstævnte Andersen nedlagte Frifindelsespaastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen samt idet de Indstævnte, som meldt, ikke have givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om

Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 194. Højesteretssagfører Møldrup
 contra
Jens Georg Nielsen (Def. Liebe),
 der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Januar 1910: Tiltalte Jens Georg Nielsen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Georg Nielsen til Højesteretssagførerne Møldrup og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Georg Nielsen tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Tiltalte har i en af Rettens Afdelinger den 11 Juni 1908, 18 November og 9 December 1909 vedtaget Bøder paa 20 Kr., 60 Kr. og 100 Kr. med Virkning som Domme for henholdsvis 1ste, 2den og 3dje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 1ste, 2den og 3dje Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er det bevist, at Tiltalte efter sidste Bødevedtagelse har drevet Beværtning med Brændevinsudskænkning i Stefansgade Nr. 12, Kælderen, uden at have Borgerskab.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 4de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Næringslovens §§ 75 og 78 efter Omstændighederne med en Bøde af 200 Kr. til Københavns Kommunes Kasse.

Torsdag den 7 April

Nr. 173. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Jeppé Laugesen Jepsen, Niels Marinus Dam og Harald Alfred Matthiesen (Def. Liebe),

der tiltales: De to Førstnævnte for Pengeafpresning og Sidstnævnte for Forbrydelse imod Sædeligheden.

Øster og Vester Herreders Ekstrarets Dom af 30 Juni 1909: De Tiltalte Jeppé Laugesen Jepsen, Niels Marinus Dam og Harald Alfred Matthiesen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, de tvende Førstnævnte hver i 60 Dage og Sidstnævnte i 20 Dage. De ved Tiltalte Matthiesens Anholdelse foraarsagede Omkostninger udredes af denne Tiltalte, medens Aktionens øvrige Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører A. Harck, og Defensor, Sagfører E. Hansen, 30 Kr. til hver, udredes med Halvdelen af bemeldte Tiltalte og med Halvdelen af de Tiltalte Jepsen og Dam, En for Begge og Begge for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 September 1909: De Tiltalte Jeppé Laugesen Jepsen, Niels Marinus Dam og Harald Alfred Matthiesen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, de to Førstnævnte hver især i 2 Maaneder og Sidstnævnte i 20 Dage, dog at for Tiltalte Harald Alfred Matthiesens Vedkommende Straffens Fuldbrydelse udsættes, og at Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. Saa udrede de Tiltalte og efter Underrettsdommens Bestemmelser Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Dahl, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den af Tiltalte Harald Alfred Matthiesen afgivne Forklaring, der, som i den indankede Dom udtalt, vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse for hans Vedkommende, kan han ikke anses at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold overfor Pigen Kirstine, idet hun efter denne Forklaring frivilligt har fundet sig i eller indvilliget i den utugtige Behandling.

Hvad dernæst de to andre Tiltalte angaar, vil, som i Dommen udtalt, ogsaa for deres Vedkommende de af dem afgivne Forklaringer være at lægge til Grund ved Paadømmelsen. Herefter vil der være at gaa ud fra, at de nævnte Tiltalte, saavel da de afsendte Brevet af 19 Marts 1909, som da de Dagen efter forhandlede med Skomager Matthiesen, troede paa Rigtigheden

af Kirstines Forklaring om, at Tiltalte Alfred havde voldtaget hende. Da nu Kirstine under denne Forudsætning i Henhold til Straffelovens § 303 vilde have haft Krav paa en passende Godtgørelse, og da den forlangte Godtgørelse i alt Fald ikke overstiger, hvad de Tiltalte kunne have anset for rimeligt, findes der ikke at kunne paalægges dem Straf efter Straffelovens § 245.

Samtlige Tiltalte ville saaledes være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger ville være at paalægge det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

De Tiltalte Jeppe Laugesen Jepsen, Niels Marinus Dam og Harald Alfred Matthiesen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretsagførererne Asmussen og Liebe 60 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Jeppe Laugesen Jepsen, der er født i Aaret 1881, Husmand Niels Marinus Dam, der er født i Aaret 1868, og Skomagerlærling Harald Alfred Matthiesen, der er født den 25 Januar 1893, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, de to Førstnævnte for Pengeafpresning, den Sidstnævnte for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Den 21 Marts d. A. anmeldte de Tiltalte Dam og Jepsen til Politiet, at Førstnævntes Datter, Marie Kirstine Pedersen Dam, der er født den 29 Februar 1892, og som fra den 1 November 1908 indtil den 15 Marts d. A. havde tjent hos Dams Hustrus Broder, Skomager Jeppe Matthiesen af Ølgod, to Gange i dette Tidsrum var bleven voldtaget af Matthiesens hjemmeværende Søn, Tiltalte Harald Alfred Matthiesen, under Sagen kaldet Alfred, og under den derefter indledede Undersøgelse har bemeldte Pige derpaa afgivet en Forklaring, der gaar ud paa Følgende:

En Aften kort før Julen 1908 ved Titiden, da hun opholdt sig paa et af Tiltalte Alfred benyttet Loftsværelse for at rede hans Seng, kom Alfred ind paa Værelset og bød hende, der stod ved Sengen, en Pose med Konfekt. Inden hun havde faaet noget heraf, kastede han hende imidlertid om paa Sengen, og efter at han gentagende forgæves havde anmodet hende om at tilstaa sig Samleje, greb han hende i Struben, truede hende med ikke at ville slippe hende, forinden hun indlod sig med ham, og fuldbyrdede derpaa efter at have taget hendes Kjole og Skørter tilside og iturevet hendes Benklæder, der var lukkede, imod hendes Villie Samleje med hende, der ved hans Greb om hendes Strube var bleven halvt bevidstløs, men som dog, skøndt hun paa Grund af, at han laa ovenpaa hende, ikke kunde røre sine Arme, gjorde den Modstand, hun formaede, navnlig ved at søge at sparke

ham af sig, hvorhos hun en enkelt Gang søgte at tilkalde Hjælp. 2den Gang, han havde Samleje med hende, var en Nat i sidste Halvdel af Januar Maaned d. A., ved hvilken Lejlighed han skaffede sig Adgang til Pigens i umiddelbar Nærhed af hans eget beliggende Værelse ved med en Lommekniv at aftage den indefra paasatte Dørhaspe, hvorpaa han lagde sig op i Sengen til Pigen, der sov, men vaagnede herved, og atter — uden først at have fremsat nogen Anmodning i saa Henseende — tiltvang sig Samleje med hende ved at holde hende med begge Hænder fast om Halsen saaledes, at hun var nær ved at tabe Bevidstheden. Efter Pigens videre Forklaring kan hun ikke nærmere gøre Rede for, hvad der passerede ved de to her omhandlede Lejligheder, men hun mener dog, at Alfred begge Gange havde sit Lem inde i hendes Kønsele, hvorimod hun ikke har kunnet udtale sig om, hvorvidt han under Samlejerne havde Sædafgang.

Tiltalte Alfred, der har erkendt ved de to omhandlede Lejligheder at have haft Samleje med Kirstine, og som efter sin Forklaring endvidere nogle Dage efter det første Samleje havde legemlig Omgang med hende, idet hun da godvilligt indlod sig med ham, har vedholdende paastaet, at Pigen i begge de af hende omfoklarede Tilfælde frivillig har tilladt ham at pleje Omgang med sig. Hans Forklaring gaar iøvrigt ud paa, at han, som forud for det første Samleje med Pigen ikke havde Anledning til at tro, at hun var villig til at indlade sig herpaa, ved denne Lejlighed efter først at have kastet hende om paa Sengen og lagt sig ovenpaa hende uden dog at have sine Benklæder opknappede, gentagne Gange bad hende om at tilstede sig Samleje, og at hun ogsaa efter et Par Minutters Forløb indgik herpaa samt selv afførte sig sine Benklæder. Ved det sidste Samleje opbrød han, da Pigen nægtede ham Tilladelse til at komme ind, paa den af hende omfoklarede Maade Døren til hendes Værelse, men iøvrigt udøvede han ikke ved denne — saalidt som ved den førstnævnte — Lejlighed nogen Vold, hvorimod Pigen, efter at han staaende ved Siden af Sengen gentagende havde opfordret hende til at tilstaa sig Samleje, indvilligede heri. Han har endvidere forklaret, at Pigen ved alle de af ham omfoklarede Lejligheder forlangte Betaling for Samlejet, forinden dette fandt Sted, og ogsaa, efter at de havde haft Omgang med hinanden, modtog første Gang 50 Øre og hver af de andre Gange 1 Kr., at han, forinden han første Gang havde Samleje med hende, vel greb hende let i Skulderen, men at dette kun skete i den Tanke, at han derved lettere vilde opnaa hendes Indvilligelse, og at han iøvrigt ikke har opfattet hendes Nægtelse af at indlade sig med ham som alvorlig ment, da hun hverken gjorde nogensomhelst Modstand, uagtet hun havde sine Arme fri, eller raabte om Hjælp, i hvilken sidstnævnte Henseende bemærkes, at Tiltalte Alfreds Forældre havde deres Soveværelse i Husets Stueetage, og at en hos Mathiesen arbejdende Svend, da det første Samleje fandt Sted, havde Soveværelse paa Loftet i faa Alens Afstand fra Tiltalte Alfreds Værelse.

Kirstine Dam har bestridt Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring, forsaavidt den er i Strid med den af hende angivne. Som Grund til, at hun, der først i sidste Halvdel af Marts Maaned d. A., og efter at hun var bleven bange for, at hun var frugtsommelig, omtalte sit Forhold til Alfred, hidtil havde fortiet dette, har hun anført, at hun

skammede sig over det Passerede og derhos gerne vilde skjule dette for Tiltalte Jepsen, med hvem hun efter Sagens Oplysninger var bleven forlovet den 22 Februar d. A., og med hvem hun senere er bleven gift.

Det fremgaar fremdeles af Sagens Oplysninger, at der, efter at Kirstine Dam overfor sine Forældre og Tiltalte Jepsen havde afgivet en lignende Forklaring om sit Forhold til Alfred som under nærværende Sag, i Tiltalte Dams Hjem fandt en Sammenkomst Sted mellem de Tiltalte Dam og Jepsen samt Førstnævntes Hustru og Kirstine, og at det herunder kom paa Tale, om Sagen ikke kunde ordnes i Mindelighed, samt at Tiltalte Jepsen derpaa den 19 Marts d. A. affattede et Brev, som efter at være oplæst for Tiltalte Dam blev underskrevet saavel af denne som af Tiltalte Jepsen og endelig tilstillet Skomager Matthiesen, hvilket Brev er saalydende:

»Hr. Skomager Mathisen.

Herved anmodes du om at give Møde her paa min Bopæl i Harkes Lørdag d. 20de Marts 1909 angaaende en sag, som du jo vist helst vil have gjort af i Mindelighed og saa tage Alfred med hvis i ikke giver Møde den fastsatte Til vil i blive meldt til Politiet Øjeblikkelig.«

Da Matthiesen ikke efterkom den i Brevet indeholdte Opfordring, indfandt de Tiltalte Jepsen og Dam sig den paafølgende Dag i hans Hjem, hvor Tiltalte Alfred efter at være tilkaldt afgav Beretning om sit forommeldte Forhold, idet han efter de Tiltalte Jepsens og Dams overensstemmende Forklaring erkendte at have tiltvunget sig Samleje med Kirstine. Der var derefter Tale om, at Sagen skulde ordnes i Stilhed, hvad Matthiesen efter de to sidstnævnte Tiltaltes Forklaring selv udtalte Ønske om, og efter at Matthiesen gentagne Gange havde spurgt, hvormeget de forlangte herfor, hvad Tiltalte Dam vil have besvaret med, at det maatte Tiltalte Jepsen bestemme, forlangte Sidstnævnte 1000 Kr. Matthiesen vægrede sig imidlertid ved at betale dette Beløb, og Tiltalte Dam erklærede da — efter sin Forklaring dog først efter, at Matthiesen endvidere havde afslaaet hans Opfordring til ved en senere Lejlighed at forhandle videre om Sagen — at Tiltalte Alfred saa vilde blive meldt til Politiet, hvori Tiltalte Jepsen samstemmede, idet han udtalte: »Ja, saa maa I selv tage Følgerne.«

Skomager Matthiesen har afgivet en i det Væsenlige af Tiltalte Alfred tiltraadt Forklaring, gaaende ud paa, at Sidstnævnte ikke under de forommeldte Forhandlinger udtalte sig paa anden Maade end her under Sagen med Hensyn til sit Forhold til Kirstine, at Matthiesen ikke udtalte noget Ønske om Sagens Ordning i Mindelighed, at han derimod efter at være gjort bekendt med Sigtelsen mod Alfred spurgte de Tiltalte Jepsen og Dam, hvorledes de havde tænkt sig Sagen ordnet, hvorved han, der vil have følt sig overbevist om, at der ikke fra Alfreds Side var udvist noget Forhold, som kunde afgive Grundlag for en Anmeldelse til Politiet, men som derimod fandt det rimeligt, at enten han eller Alfred ydede Alimentationsbidrag til Barnet, saafremt Kirstine fødte et saadant, alene vil have tænkt paa denne Side af Sagen, at Tiltalte Jepsen derpaa som Betingelse for at undlade An-

meldelse til Politiet stillede Forlangende om, at Matthiesen skulde betale 1000 Kr. straks og yderligere 1000 Kr., saafremt Kirstine viste sig at være besvangret, men at dette sidste Forlangende dog ikke blev fastholdt af Tiltalte Jepsen, efter at Tiltalte Dam havde udtalt, at det i nævnte Fald skulde »gaa efter Rettens Gang«. Efter hans videre Forklaring var de Tiltalte Jepsen og Dam under Forhandlingerne »meget krasse«, idet navnlig Tiltalte Jepsen slog i Disken og raabte: »Enten 1000 Kr. inden 2 Gange 24 Timer eller i Tugthuset med ham«, hvilken Udtalelse Tiltalte Dam tiltraadte, muligvis med Benyttelse af Udtrykket »Hullet« istedetfor Tugthuset, hvorhos de, efter at Matthiesen havde nægtet at betale de først forlangte 1000 Kr., samt efter at de — som det maa antages forgæves — havde opfordret ham til at forhandle nærmere i Tiltalte Dams Hjem, begge udtalte, at Sagen saa vilde blive meldt til Politiet. Han har endelig forklaret, at de her nævnte to Tiltalte under Forhandlingerne efter hans Opfattelse optraadte i Forening og var enige om at forlange 1000 Kr. af ham for at undlade Anmeldelse.

Tiltalte Jepsen har forklaret, at han, da han under Forhandlingerne med Matthiesen fik det Indtryk, at denne gerne vilde betale et Pengebeløb for at undgaa Sagens Anmeldelse til Politiet, forlangte det forommeldte Beløb af 1000 Kr., at dette skulde betales uden Hensyn til, om Kirstine var bleven besvangret eller ikke, men at der derimod ikke blev stillet Forlangende om noget yderligere Beløb for det Tilfælde, at Pigen viste sig frugtsommelig, og Rigtigheden af denne sidste Forklaring er bekræftet af Tiltalte Dam. Tiltalte Jepsen har iøvrigt udsagt, at han uden at tænke sig, at Kirstine havde Retskrav paa Godtgørelse i Anledning af den mod hende begaaede Forbrydelse, fandt det rimeligt og naturligt, at Tiltalte Alfred eller dennes Fader betalte hende et Pengebeløb i nævnte Anledning, og at han derhos gik ud fra, at han som offentlig forlovet med Pigen var berettiget til at gøre dette Krav gældende. Han har derhos erklæret, at han vel vilde finde en Godtgørelse af 1000 Kr. uforholdsmæssig høj for det Tilfælde, at Kirstine ikke var besvangret, men derimod ingenlunde under en modsat Forudsætning, samt at han ansaa det for overvejende sandsynligt, at Besvangrelse var sket. Saavel han som Tiltalte Dam have imidlertid sluttelig erkendt, at ligesom det var Hensigten med Afsendelsen af det forommeldte Brev at betyde Matthiesen, at Sagen vilde blive anmeldt for Politiet, saafremt han ikke vilde indlade sig paa en mindelig Afgørelse, saaledes var det deres Agt under Besøget hos Matthiesen at søge at formaa denne til at betale dem en Pengesum, for at de skulde undlade at anmelde Alfred til Politiet som skyldig i Voldtægt, hvilken Forbrydelse de begge ville have ment, at han havde begaaet overfor Kirstine.

Tiltalte Dam har endelig forklaret, at han ikke noget Øjeblik har tænkt sig, at han selv skulde have nogen Andel i de Penge, som

Færdig fra Trykkeriet den 28 April 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 8.

Torsdag den 7 April.

Matthiesen maatte indgaa paa at betale, og at hans Medvirkning saavel ved Udfærdigelsen af det forommeldte Brev som under Besøget hos Matthiesen alene skyldtes Ønsket om at gøre Jepsen en Tjeneste, idet han selv var uden Interesse i Sagens Ordning, der efter hans Formening maatte bestemmes af Matthiesen og Tiltalte Jepsen.

Saaledes som Sagen, der er appelleret alene efter de Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, herefter foreligger Overretten til Paakendelse, bliver der for Tiltalte Alfreds Vedkommende her for Retten alene Spørgsmaal om det af ham, da han første Gang havde Samleje med Kirstine, udviste Forhold, og da hans Forklaring herom vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, vil der ikke kunne gaas' ud' fra, at Pigens Modstand ved den nævnte Lejlighed har været af en saadan Beskaffenhed, at Straffelovens § 168 kan finde Anvendelse. Herefter samt idet de Tiltalte Jepsens og Dams Forklaringer ligeledes for deres Vedkommende vil være at lægge til Grund, ville de Tiltalte være at anse, Tiltalte Alfred efter Straffelovens §§ 185 og 210, jfr. §§ 37 og 21, og de Tiltalte Jepsen og Dam efter samme Lovs § 245 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til henholdsvis Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og for hver af de Tiltalte Jepsen og Dam samme Art Fængsel i 2 Maaneder, dog at for Tiltalte Alfreds Vedkommende Straffens Fuldbyrkelse i Medfør af § 20 i midlertidig Lov af 1 April 1905 efter Omstændighederne findes at burde udsættes, og Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse at burde bortfalde, saafremt de i nævnte Lov fastsatte Betingelser overholdes.

Nr. 199.

Advokat Halkier

contra

1) Louise Kirstine Hansen, 2) Elvine Kirstine Marie Knudsen, født Jensen, 3) William Peter Knudsen, 4) Dagmar Christine Christensen og 5) Andrea Hansine Karoline Pedersen, født Hansen (Def. Bagger),

der tiltales: Nr. 1 for Tyveri og Hæleri, Nr. 2 for Tyveri og Meddelagtighed i samme Forbrydelse og Nr. 3, 4 og 5 for Hæleri.

Hjerm og Ginding Herredstingsdom af 6 Oktober 1909: Arrestanten William Peter Knudsen og Arrestantinden Elvine Kirstine Marie Jensen, gift Knudsen, bør straffes med Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i 8 Maaneder og Sidstnævnte i et Aar. De Tiltalte Dagmar Christine Christensen, Louise Kirstine Hansen og Andrea Hansine Karoline Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, de 2 Førstnævnte hver især i 4 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Baadsgaard Bruun og Falbe Hansen, 40 Kr. til Førstnævnte og 30 Kr. til Sidstnævnte, bør udredes med $\frac{1}{15}$ af Tiltalte Andrea Hansine Karoline Hansen og med $\frac{14}{15}$, En for Alle og Alle for En, af Arrestanterne og de Tiltalte Dagmar Christine Christensen og Louise Karoline Hansen. I Erstatning til Gaardejer Chr. Kærgaard af Ryde udreder Arrestanten William Peter Knudsen og Arrestantinden Elvine Kirstine Marie Jensen, gift Knudsen, in solidum 500 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Januar 1910: Arrestanten William Peter Knudsen og Arrestantinden Elvine Kirstine Marie Knudsen, født Jensen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde henholdsvis i 8 Maaneder og 1 Aar. De Tiltalte Dagmar Christine Christensen, Louise Kirstine Hansen og Andrea Hansine Karoline Pedersen, født Hansen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, de to Førstnævnte hver især i 80 Dage og Sidstnævnte i 40 Dage. Saa udrede samtlige Tiltalte og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførerne Sørensen og Dahl, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Louise Kirstine Hansen, Elvine Kirstine Marie Knudsen, født Jensen, William Peter Knudsen, Dagmar Christine Christensen og Andrea Hansine Karoline Pedersen, født Hansen, En for Alle og Alle for En, til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Louise Kirstine Hansen for Tyveri og Hæleri, Arrestantinden Elvine Kirstine Marie Knudsen, født Jensen, for Tyveri og Meddelagtighed i samme Forbrydelse og Arrestanten William Peter Knudsen

samt Dagmar Christine Christensen og Andrea Hansine Karoline Pedersen, født Hansen, for Hæleri.

Medens Tiltalte Hansen, der er født i Aaret 1878, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, har Arrestantinden, der er født i Aaret 1876, foruden at hun 7 Gange har været anset efter Straffelovens § 180, tildels smh. med Lov 10 April 1874 §§ 4 og 6, og Lov 3 Marts 1860 § 1, været straffet ifølge Skads Herreds Ekstrarets Dom af 12 August 1897 efter Straffelovens §§ 180 og 252 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 21 Februar 1900 efter Straffelovens § 228 med samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage og senest ifølge Randers Købstads Ekstrarets Dom af 30 Oktober 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og dens § 180 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Arrestanten, der er født i Aaret 1876, og som forinden sit 18de Aar en Gang har været straffet for Hæleri, har derefter her i Landet været anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 Februar 1895 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 20 Februar 1897 efter Straffelovens § 251, jfr. § 54, med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 29 Maj s. A. efter Straffelovens § 257 med samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ved Søetatens kombinerede Rets Dom af 2 August s. A. efter Straffelov for Krigsmagten § 97 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Oktober 1898 efter Straffelovens § 255 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 24 November 1900 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri med samme Art Fængsel i 6 Gange 5 Dage og ved samme Rets Dom af 28 Maj 1903 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Tiltalte Christensen, der er født i Aaret 1879, har, foruden at hun i Aaret 1897 har vedtaget en Bøde af 40 Kr. til Statskassen for Overtrædelse af Straffelovens § 157, 2det Stk., været anset før sit 18de Aar efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage, hvorhos hun derefter har været anset ved Randers Købstads Politirets Dom af 30 Juli 1897 efter Straffelovens § 180 med simpelt Fængsel i 6 Dage, ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 23 Februar 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og ved Odense Købstads Politirets Dom af 16 November 1898 efter Straffelovens § 180, jfr. Lov 10 April 1874 § 4, med Tvangsarbejde i 18 Dage.

Tiltalte Pedersen, der er født i Aaret 1874, har, foruden at hun 3 Gange har været anset for Overtrædelse af Straffelovens § 180, tildels smh. med Lov 10 April 1874 § 4, været straffet ifølge Skive Købstads og Sallingland Herreders Ekstrarets Dom af 20 April 1900 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ifølge Randers Købstads Ekstrarets Dom af 16 Juli 1904 efter Straffelovens § 228 med samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage, hvorhos der i Aaret 1908 har været

indledet Undersøgelse imod hende som sigtet for Tyveri, uden at der dog blev rejst Tiltale imod hende.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Arrestantinden tilligemed de Tiltalte Christensen og Hansen den 10 Juni f. A. om Eftermiddagen paa en Beværtning i Holstebro kom i Selskab med Gaardejer Niels Kærgaard af Ryde, som samme Dag paa Svineslagteriet i bemeldte Købstad havde faaet udbetalt, som det maa antages, 1977 Kr. 73 Øre.

Ved Tiltalte Hansens egen Tilståelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at hun, der havde sat sig ved Kærgaards højre Side, medens Arrestantinden sad ved hans venstre Side, efter at være bleven opmærksom paa, at der hang Pengesedler ud af Tegnebogen i den noget berusede Kærgaards Jakkelomme, tilegnede sig nogle af Sedlerne, efter hendes Forklaring til Beløb ialt 500 Kr., hvilket Beløb hun, der ikke selv turde beholde Pengene, straks efter i Gaarden til Beværtningen overgav til Arrestanten, idet hun passerede ham, og idet hun efter hans Forklaring bad ham om at gemme dem for hende.

Ifølge Tiltalte Hansens Forklaring pegede Arrestantinden, forinden Tiltalte Hansen tilvendte sig Pengene, paa Kærgaards Jakke, idet hun sagde: »Se der«, men Rigtigheden af denne Forklaring, der maa anses bestridt af Arrestantinden, er ikke nærmere bestyrket.

Senere samme Dag kom Arrestantinden og Tiltalte Christensen paany i Selskab med Kærgaard i den ovennævnte Beværtning, hvor de i Forening nød nogle Drikkevarer, som Kærgaard betalte, og da denne under Drikkelaget rejste sig og gik ud i Stalden for at lade sit Vand, fulgte Arrestantinden efter ham: Om hvad der derefter passerede, har Kærgaard forklaret, at Arrestantinden i Stalden bagfra lagde sin Arm om hans Hals og opfordrede ham til at gaa med hende ud i Byen, hvad han imidlertid nægtede; samt at hun da maa have benyttet Lejligheden til at bestjæle ham ved at udtage Penge af hans Tegnebog, der laa i den indvendige højre Lomme paa hans Jakke, idet hele det af ham paa Slagteriet modtagne Beløb, hvoraf han selv kun vil have forbrugt 110 Kr., den paafølgende Morgen viste sig at mangle i Tegnebogen.

Arrestantinden har nu ogsaa erkendt, medens hun sammen med Kærgaard opholdt sig i Stalden, at have tilvendt sig et Beløb, der efter hendes Fremstilling udgjorde 700 Kr., men hun har benægtet at have udtaget dem af Kærgaards Lomme, hvorimod hendes Forklaring, der vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, gaar ud paa, at det nævnte Beløb, om hvilket hun antog, at det var faldet ud af Kærgaards Tegnebog, laa ved Siden af denne paa Staldgulvet, og at hun tog det op derfra.

Tiltalte Christensen, der omtrent samtidig var kommen ud i Stalden og der havde hørt Raslen af Papir samt set, at der faldt Noget til Jorden, og som heraf straks sluttede, at Arrestantinden havde bestjaalet Kærgaard, begav sig derefter paa Vej i Retning af Markedspladsen i Holstebro, men traf undervejs Arrestantinden, som viste hende en Haandfuld sammenkrøllede Pengesedler, idet hun ytrede: »Dem tog jeg«.

Efter at Tiltalte Christensen derpaa havde tilkaldt Tiltalte Hansen,

der var gaaet i Cirkus, og sat hende i Kundskab om Tilegnelsen af Pengene — hvis Beløb hun dog efter Aftale med Arrestantinden opgav som 600 Kr. — fulgtes Arrestantinden og de to her nævnte Tiltalte ad ud ad Landevejen, hvor Tiltalte Hansen efter at have anmodet Arrestantinden om 20 Kr, af hende modtog det nævnte Beløb, om hvilket hun var paa det Rene med, at det hidrørte fra de Kærgaard fratagne Penge.

Medens Tiltalte Hansen derefter vendte tilbage til Holstebro, hvorfra hun efter Aftale med Arrestantinden og Tiltalte Christensen skulde rejse videre næste Morgen, fortsatte de Sidstnævnte derimod deres Vandring, indtil de naaede Hjerm, i hvis Gæstgiveri de tilbragte Natten. Den følgende Morgen løste Tiltalte Christensen for Penge, som Arrestantinden gav hende, to 2den Klasses Billetter til Langaa, og de steg derefter ind i det første Nord paa gaaende Tog, hvor de overensstemmende med den forud truffene Aftale fandt Tiltalte Hansen og desuden Tiltalte Pedersen.

Efter at de havde passeret Struer, gik Tiltalte Hansen ind paa Kupeens Aftrædelsesrum og kaldte Arrestantinden ind til sig, hvorpaa denne gav Tiltalte Hansen et Bundt Sedler, indeholdende 480 Kr. Arrestantinden forlod derpaa Aftrædelsesrummet, og Tiltalte Hansen kaldte nu Tiltalte Christensen derind og overleverede hende de modtagne Penge, med Hensyn til hvilke Tiltalte Hansen har erkendt at have været paa det Rene med, at de hidrørte fra Arrestantindens Tyveri overfor Kærgaard.

Tiltalte Pedersen har erkendt, at hun af, hvad der passerede, efter at Arrestantinden og Tiltalte Christensen var komne ind i Kupeen, saavel som af den Samtale, de førte, godt forstod, »at de havde taget nogle Penge«, og at hun, da Tiltalte Hansen derpaa gav hende to Tikronesedler, idet hun ytrede: »Vær saa god, her har Du dem«, endvidere var paa det Rene med, at »det var uærlige Penge«, og at hun skulde have Beløbet for at tie stille med, hvad hun havde hørt.

I Langaa modtog Tiltalte Christensen af Tiltalte Hansen en 3dje Klasses Billet til Randers, hvor hun stod af Toget, medens Arrestantinden og Tiltalte Hansen fortsatte Rejsen til Hobro.

Efter Arrestantens og Arrestantindens samstemmende Forklaringer traf Arrestantinden her Arrestanten paa Gaden og meddelte ham da, at hun den foregaaende Dag i Holstebro ved Indgangen til en Stald havde fundet 250 Kr., hvorpaa hun — efter Arrestantens Forklaring uden at beskrive de nærmere Omstændigheder ved Fundet — af sin Haandtaske fremtog 200 Kr., som hun overgav til Arrestanten, idet hun bad ham om at gemme, tage eller beholde Beløbet. Arrestanten, der vedblivende har fastholdt, at han troede paa Rigtigheden af Arrestantindens Udsagn i heromhandlede Henseende, men som iøvrigt har erkendt, at han vidste, at Beløbet tilhørte »Bonden«, og at det var »uærlige Penge«, indsatte derefter Beløbet paa en Kontrabog, lydende paa Navnet William Jensen, i Landmandsbanen i Aalborg.

Samme Dags Eftermiddag tog Arrestantinden og Tiltalte Hansen med Toget til Aalborg, hvor de om Aftenen traf Arrestanten paa Restaurationen »Constantia«, hvortil han efter Tiltalte Hansens Forklaring kom kørende paa Cykle. Efter Arrestantens og Tiltalte Hansens samstemmende Forklaringer anmodede Tiltalte Hansen her paa Engelsk

Arrestanten om at give hende hendes Penge, hvorpaa Arrestanten gik ind paa Restaurationens Herretoilet og efter at være kommen ud derfra tilbageleverede hende det Beløb, som han Dagen forud havde modtaget af hende, og om hvis Størrelse Arrestanten iøvrigt vil have været uvidende, idet han ikke vil have talt Pengene.

Medens Tiltalte Hansens Forklaring iøvrigt gaar ud paa, at Arrestanten, som tidligere et Par Gange skal have modtaget mindre Summer af hende til Opbevaring, efter Beløbets Størrelse umuligt kunde være uvidende om, at det var »Tyvepenge«, har Arrestanten vedblivende fastholdt, at han ansaa Pengene for Tiltalte Hansens tilhørende.

Ifølge Sagens Oplysninger findes det imidlertid ikke at kunne bevistvises, at han har været bekendt med, at Beløbet hidrørte fra det i Holstebro begaaede Tyveri.

Den forommeldte Kontrabog er kommen tilstede under Sagen og udleveret til Kærgaard, hvorimod de øvrige af Arrestantinden tilvendte Penge, af hvilke Tiltalte Christensen, som meldt, maa antages at have modtaget 480 Kr., medens Arrestantinden beholdt de tiloversblevne 20 Kr., ere forbrugte for Tiltalte Christensens Vedkommende til Betaling af Gæld, Indløsning af pantsatte Effekter og Indkøb af Møbler. Det af Tiltalte Hansen tilegnede Beløb er efter hendes Forklaring anvendt dels til forskellige Indkøb, dels til Betaling af Gæld og endelig til Rejser og Fornøjelser.

Under Sagen have Arrestanten og Arrestantinden in solidum forpligtet sig til at betale Kærgaard et Beløb af 500 Kr. i Erstatning, ligesom Tiltalte Hansen er indgaaet paa at betale ham i Erstatning et tilsvarende Beløb.

Kærgaard maa herefter antages at have frafaldet Krav paa yderligere Erstatning.

For deres i de foranførte Henseender udviste Forhold ville Arrestanten, Arrestantinden og de Tiltalte være at anse, Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri, Arrestantinden, idet det af hende udviste Forhold maa tilregnes hende som Tyveri, efter samme Lovs § 231, 1ste Led, Tiltalte Hansen efter samme Lovs § 228 og efter § 238 for første Gang begaaet Hæleri, Tiltalte Christensen efter dens § 238 for første Gang begaaet Hæleri og Tiltalte Pedersen i Medfør af dens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Arrestanten og Arrestantinden til Forbedringshusarbejde henholdsvis i 8 Maaneder og 1 Aar og for de Tiltalte i Medfør af midlertidig Lov 1 April 1905 § 13 til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, for de Tiltalte Hansen og Christensen hver især i 80 Dage og for Tiltalte Pedersen i 40 Dage.

Fredag den 8 April.

Nr. 22. Fhv. Brandmand Niels Andersen Paaske
(Hansen efter Ordre)

contra

Københavns Magistrat (Shaw),

betræffende et Løn- og Pensionsspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Februar 1908: De Indstævnte, Københavns Magistrat, bør for Tiltale af Citanten, forhenværende Brandmand Niels Andersen Paaske, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Da der ikke er oplyst fyldestgørende Grunde til, at Sagen, der ifølge Bevilling af 29 Maj 1908 er anteciperet og appelleret til Højesteret ved Stævning af 4 Juli s. A., først nu er forelagt Retten til Paakendelse, findes Højesteretssagfører Hansen, der maa antages at have Ansvaret for denne Forhaling, herfor at maatte anses med en Bøde af 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, forhenværende Brandmand Niels Andersen Paaske, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Hansen 80 Kroner, som udredes af det Offentlige. Højesteretssagfører Hansen bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 21 Marts 1906 blev Citanten, daværende Brandmand under Københavns Brandvæsen Niels Andersen Paaske sygemeldt som lidende af Lungetuberkulose, og den 16 Juli s. A. blev han, der paa Grund af samme Sygdom ikke mere kunde taale at gøre Tjeneste som Brandmand, opsagt til Fratrædelse den 1 November s. A., uden at der blev tillagt ham, der kun havde været i Brandvæsenets Tjeneste siden 1 December 1901, og som derfor ifølge de for Brandvæsenet gældende Regler ikke var pensionsberettiget, nogen Pension.

Fredag den 8 April.

Nr. 22. Fhv. Brandmand Niels Andersen Paaske
(Hansen efter Ordre)

contra

Københavns Magistrat (Shaw),

betræffende et Løn- og Pensionsspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Februar 1908: De Indstævnte, Københavns Magistrat, bør for Tiltale af Citanten, forhenværende Brandmand Niels Andersen Paaske, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Da der ikke er oplyst fyldestgørende Grunde til, at Sagen, der ifølge Bevilling af 29 Maj 1908 er anteciperet og appelleret til Højesteret ved Stævning af 4 Juli s. A., først nu er forelagt Retten til Paakendelse, findes Højesteretssagfører Hansen, der maa antages at have Ansvaret for denne Forhaling, herfor at maatte anses med en Bøde af 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, forhenværende Brandmand Niels Andersen Paaske, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Hansen 80 Kroner, som udredes af det Offentlige. Højesteretssagfører Hansen bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 21 Marts 1906 blev Citanten, daværende Brandmand under Københavns Brandvæsen Niels Andersen Paaske sygemeldt som lidende af Lungetuberkulose, og den 16 Juli s. A. blev han, der paa Grund af samme Sygdom ikke mere kunde taale at gøre Tjeneste som Brandmand, opsagt til Fratrædelse den 1 November s. A., uden at der blev tillagt ham, der kun havde været i Brandvæsenets Tjeneste siden 1 December 1901, og som derfor ifølge de for Brandvæsenet gældende Regler ikke var pensionsberettiget, nogen Pension.

Idet Citanten nu anbringer, at han i Medfør af Kommunalbestyrelsens Bestemmelse af 5 Marts 1906 om Udbetaling af Løn under Sygdom har Ret til fuld Løn i 1 Aar fra den Dag at regne, da han blev meldt syg, og at han efter § 11, 3dje Stk., i Lov om Foranstaltninger til Tuberkulosens Bekæmpelse af 14 April 1905 har Krav paa en Pension af $\frac{2}{3}$ af den Løn, han oppebar ved sin Afsked, har han, hvem der her for Retten er meddelt Bevilling til fri Proces, dog uden Beskikkelse af Sagfører, endeligt nedlagt Paastand paa, at de Indstævnte, Københavns Magistrat, tilpligtes at betale ham i Løn fra den 1 November 1906 til den 21 Marts f. A. 501 Kr. 21 Øre, med Renter heraf, 5 pCt. aarlig fra den 1 November 1906, og derefter i Pension $\frac{2}{3}$ af den ham ved hans Afskedigelse tilkommende Lønning, 1280 Kroner, eller 853 Kroner 33 Øre aarligt, saalænge han lever, at betale paa den Maade og til de Tider, paa hvilke Pensioner udbetales under Magistraten, med Renter 5 pCt. aarligt fra den 1 Marts forrige Aar, indtil første Udbetaling sker; for det Tilfælde, at der ikke maatte blive ham tilkendt den paastaaede Løn fra 1 November 1906 til 21 Marts 1907, har han subsidiært paastaaet Pensionen beregnet fra førstnævnte Dato. De Indstævnte procederer til Frifindelse.

Med Hensyn til Lønkravet gør de til Støtte for deres Paastand gældende, at den paaberaabte Bestemmelse af 5 Marts 1906, der iøvrigt kun giver Magistraten en Bemyndigelse til at udbetale fuld Løn i indtil 1 Aar, efter sit Indhold kun kommer til Anvendelse i Tilfælde, hvor vedkommende Funktionær forbliver i sin Stilling under Sygdommen, og ikke, naar han — som her — paa Grund af Sygdommen afskediges af Kommunens Tjeneste; og da der maa gives dem Medhold heri, og da Citanten ikke iøvrigt har godtgjort sin Berettigelse til den paastaaede Løn, vil den ikke kunne tilkendes ham.

Hvad Pensionen angaar, bestride de Indstævnte dernæst, at den af Citanten paaberaabte Lovbestemmelse er anvendelig paa Brandmænd, der efter deres Arbejdes Beskaffenhed ikke komme i saadanne Berøringer med Befolkningen som dem, der omtales i Lovbestemmelsen.

Afgørelsen af Spørgsmaalet beror paa, om Stillingen som Brandmand efter sin almindelige Natur kan siges at medføre saadanne Berøringer med Befolkningen, at denne utvivlsomt udsættes for den fra Tuberkulose i Lunger og Strubehoved hidrørende Smittefare. Da dette nu ikke skønnes at være Tilfældet, vil den paastaaede Pension ikke kunne tillægges Citanten, og de Indstævnte ville derfor i det Hele være at frifinde.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaaet sig tilkendte, findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Idet Citanten nu anbringer, at han i Medfør af Kommunalbestyrelsens Bestemmelse af 5 Marts 1906 om Udbetaling af Løn under Sygdom har Ret til fuld Løn i 1 Aar fra den Dag at regne, da han blev meldt syg, og at han efter § 11, 3dje Stk., i Lov om Foranstaltninger til Tuberkulosens Bekæmpelse af 14 April 1905 har Krav paa en Pension af $\frac{2}{3}$ af den Løn, han oppebar ved sin Afsked, har han, hvem der her for Retten er meddelt Bevilling til fri Proces, dog uden Beskikkelse af Sagfører, endeligt nedlagt Paastand paa, at de Indstævnte, Københavns Magistrat, tilpligtes at betale ham i Løn fra den 1 November 1906 til den 21 Marts f. A. 501 Kr. 21 Øre, med Renter heraf, 5 pCt. aarlig fra den 1 November 1906, og derefter i Pension $\frac{2}{3}$ af den ham ved hans Afskedigelse tilkommende Lønning, 1280 Kroner, eller 853 Kroner 33 Øre aarligt, saalænge han lever, at betale paa den Maade og til de Tider, paa hvilke Pensioner udbetales under Magistraten, med Renter 5 pCt. aarligt fra den 1 Marts forrige Aar, indtil første Udbetaling sker; for det Tilfælde, at der ikke maatte blive ham tilkendt den paastaaede Løn fra 1 November 1906 til 21 Marts 1907, har han subsidiært paastaaet Pensionen beregnet fra førstnævnte Dato. De Indstævnte procederer til Frifindelse.

Med Hensyn til Lønkravet gør de til Støtte for deres Paastand gældende, at den paaberaabte Bestemmelse af 5 Marts 1906, der iøvrigt kun giver Magistraten en Bemyndigelse til at udbetale fuld Løn i indtil 1 Aar, efter sit Indhold kun kommer til Anvendelse i Tilfælde, hvor vedkommende Funktionær forbliver i sin Stilling under Sygdommen, og ikke, naar han — som her — paa Grund af Sygdommen afskediges af Kommunens Tjeneste; og da der maa gives dem Medhold heri, og da Citanten ikke iøvrigt har godtgjort sin Berettigelse til den paastaaede Løn, vil den ikke kunne tilkendes ham.

Hvad Pensionen angaar, bestride de Indstævnte dernæst, at den af Citanten paaberaabte Lovbestemmelse er anvendelig paa Brandmænd, der efter deres Arbejdes Beskaffenhed ikke komme i saadanne Berøringer med Befolkningen som dem, der omtales i Lovbestemmelsen.

Afgørelsen af Spørgsmaalet beror paa, om Stillingen som Brandmand efter sin almindelige Natur kan siges at medføre saadanne Berøringer med Befolkningen, at denne utvivlsomt udsættes for den fra Tuberkulose i Lunger og Strubehoved hidrørende Smittefare. Da dette nu ikke skønnes at være Tilfældet, vil den paastaaede Pension ikke kunne tillægges Citanten, og de Indstævnte ville derfor i det Hele være at frifinde.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaaet sig tilkendte, findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandag den 11 April.

Nr. 204.

Overretssagfører Aagesen

contra

Christen Casparsen, kaldet Caspersen, og Hans Hansen Juel (Def. Winther),

der tiltales for den i Straffelovens § 296 ommeldte Forbrydelse, Førstnævnte tillige for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 29 Marts 1909: For Tiltalte, Fisker Hans Hansen Juels Vedkommende træder den udstaaede Varetægtsarrest istedetfor Straf. Tiltalte, Gæstgiver Caspersen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage samt udrede 10 Kr. i Erstatning for Svie og Smerte til Smedesvend Anders Christian Johannes Hansen, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, og Defensor, Prokurator Stürup, 20 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Caspersen med $\frac{2}{3}$ og Tiltalte Hans Hansen Juel med $\frac{1}{3}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 December 1909: Tiltalte Christen Casparsen, kaldet Caspersen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. Tiltalte Hans Hansen Juel bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage. Med Hensyn til den Tiltalte Casparsen idømte Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer og i Salærer for Overretten til Overretssagførererne Steinthal og H. Levy, 40 Kroner til hver, udredes af Tiltalte Casparsen, saaledes at Tiltalte Juel in solidum med ham deraf betaler $\frac{1}{3}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Overretssagfører Aagesen og Højesterets-sagfører Winther hver 60 Kroner, som udredes paa den i Dommen med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

Mandag den 11 April.

Nr. 204.

Overretssagfører Aagesen

contra

Christen Casparsen, kaldet Caspersen, og Hans Hansen Juel (Def. Winther),

der tiltales for den i Straffelovens § 296 ommeldte Forbrydelse, Førstnævnte tillige for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Svendborg Købstads Ekstrarets Dom af 29 Marts 1909: For Tiltalte, Fisker Hans Hansen Juels Vedkommende træder den udstaaede Varetægsarrest istedetfor Straf. Tiltalte, Gæstgiver Caspersen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage samt udrede 10 Kr. i Erstatning for Svie og Smerte til Smedesvend Anders Christian Johannes Hansen, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, og Defensor, Prokurator Stürup, 20 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Caspersen med $\frac{2}{3}$ og Tiltalte Hans Hansen Juel med $\frac{1}{3}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 December 1909: Tiltalte Christen Casparsen, kaldet Caspersen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. Tiltalte Hans Hansen Juel bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage. Med Hensyn til den Tiltalte Casparsen idømte Erstatning bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer og i Salærer for Overretten til Overretssagførerne Steinthal og H. Levy, 40 Kroner til hver, udredes af Tiltalte Casparsen, saaledes at Tiltalte Juel in solidum med ham deraf betaler $\frac{1}{3}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Overretssagfører Aagesen og Højesterets-sagfører Winther hver 60 Kroner, som udredes paa den i Dommen med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Svendborg Købstads Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Christen Casparsen, kaldet Caspersen, og Hans Hansen Juel aktionerede for den i Straffelovens § 296 ommeldte Forbrydelse, Førstnævnte til lige for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Tiltalte Casparsen er født den 12 Juli 1858 og er, foruden flere Gange at være straffet for Politiovertrædelser, ved Højesterets Dom af 16 Oktober 1906 anset efter Straffelovens § 203, tildels jfr. med § 40, 2det Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tiltalte Juel er født den 22 September 1879 og er ved Odense Herreds Politirets Dom af 9 Marts 1898 anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 5 Dage.

Forsaavidt angaar den mod de Tiltalte rejste Sigtelse for Overtrædelse af Straffelovens § 296, ere Sagens Omstændigheder følgende:

Natten mellem Lørdagen den 12 og Søndagen den 13 December 1908 ca. Kl. 3 $\frac{1}{4}$ blev der affyret 2 Skud umiddelbart efter hinanden mod den af Borgmester i Svendborg Smith beboede Villa »Egehøj«, der er beliggende ved en til almindelig Færdsel benyttet Vej, som fra Øksnebjerg fører til Villaen og derfra fortsætter i en Gangsti, hvilken sidste igen udmunder i en til »Christiansminde« førende Sti.

Skuddene, der maa antages afgivne med en Jagt-Dublet, ladet med Hagl, knuste 3 smaa Ruder i et ubenyttet Gæsteværelse i Villaens øverste Etage, beskadigede Rullegardinet og Malingen paa Træværket i Loftet, men kan efter den brugte Elevation ikke antages at have kunnet medføre nogen umiddelbar Fare for Personer, selv om saadanne havde sovet i Værelset. Den Skade, der herved tilføjedes Villaen, er anslaaet til 10 Kr.

Tiltalte Juel har tilstaaet at have affyret de ommeldte 2 Skud med en Medtiltalte Casparsen tilhørende Dublet, og har han herom nærmere forklaret, at han den paagældende Nat opholdt sig hos Casparsen, idet det var paatænkt, at de tidlig Søndag Morgen skulde gaa paa Jagt sammen, og at de sad og drak og blev en Del beruset, samt at Casparsen derunder udtalte, at han var bleven uretfærdigt behandlet af Borgmesteren, og foreslog, at de skulde gaa ud og skyde paa dennes Ruder, idet han udtalte, at Borgmesteren nok vilde blive mere medgørlig i Fremtiden, naar han fik en Anelse om, at han (Casparsen) var Gerningsmanden.

Efter Juels Forklaring forlod han og Casparsen derefter dennes Bolig ca. Kl. 3 om Natten, Casparsen forsynet med sin Dublet, og da de var komne til Borgmesterens Villa, trykkede Casparsen, medens de stod ved Laagen til Villaen, ham Bøssen i Haanden med Opfordring til at skyde, og han efterkom da ogsaa Opfordringen efter sin Forklaring for at vise, at han turde.

Begge de Tiltalte begav sig derpaa paa den aftalte Jagtekspedition, efter at Juel ved 5-Tiden havde fra sit Fartøj afhentet sin enløbende Bøsse, og under denne Tur udtog og bortkastede Casparsen paa et af Juel nærmere paavist Sted de 2 Patronhylstre, som hørte til de af Juel affyrede Skud, hvilke Hylstre Politiet dog ikke har kunnet finde under en derom foranstaltet Eftersøgelse.

Casparsen har under de over ham optagne Forhør vedholdende

benægtet Rigtigheden af Juels Forklaring og fastholdt, at han ikke har nogen Andel i det heromhandlede Forhold.

Hans endelige Forklaring gaar ud paa, at han og Juel den paa-gældende Nat i Casparsens Gæstgiveri svirede sammen til ud paa Morgenstunden, at de Kl. 4—5 gik paa Jagt, medhavende hans (Casparsens) Jagt-Dublet, men at han muligvis forinden, sig selv ubevidst, kan være falden i Søvn, og at Juel da kan have taget hans Dublet og dermed forøvet Gerningen samt have sat Dubletten paa Plads igen, inden han (Casparsen) vaagnede, alt saaledes, at han intet har mærket dertil.

Denne Forklaring er imidlertid lidet sandsynlig i sig selv og passer ikke med Casparsens oprindelige Forklaring, hvorefter de svirede sammen, indtil de ud paa Morgenstunden forlod Gæstgiveriet for at gaa paa Jagt, ligesom den er i Strid med Juels Forklaring om, at Casparsen var vaagen, og at de talte sammen, lige indtil de begav sig til Borgmesterens Villa.

Juels med stor Bestemthed afgivne, i en Række af Forhør fastholdte Forklaring stemmer dernæst med det iøvrigt under Sagen oplyste. Særligt maa det antages, at Skuddene virkelig ere afgivne med Casparsens Dublet og ikke med den Juel tilhørende enløbede Bøsse, hvilken sidste det maa anses godtgjort, at Juel først har hentet paa sit Fartøj omtrent Kl. 5 om Morgen.

Endvidere har Husmand Christen Jensen af Tved Mark, der ved Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 8 Juli 1897 har været anset efter Straffelovens § 163 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, edelig forklaret, at Juel, da Vidnet om Søndagen kørte for ham og Casparsen, fortalte Vidnet, medens Casparsen tilsyneladende sov, hvorledes han efter Casparsens Tilskyndelse havde i dennes Selskab skudt paa Borgmesterens Villa, men at Casparsen da afbrød Juel med følgende Bemærkning: »Hold dog Kæft med det Vrøvl«, og til Vidnet udsagde: »Hvis Du nogensinde taler om det, ved Du Dig ikke sikker«, ligesom Juel forinden under Frokosten, hvor han tydeligt gjorde Indtryk af at have noget paa Hjertet, spurgte Casparsen, om han maatte sige det til ham (Vidnet), hvad Casparsen forbød ham.

Juel, som stod paa en god Fod med Casparsen, har fremdeles været uden nogen Interesse i i Strid med Sandheden at paasige denne en Delagtighed i Forbrydelsen, som han ikke havde.

Videre maa det anses oplyst, at medens Juel ikke har haft noget Mellemværende med Borgmesteren, nærede Casparsen fra tidligere Sager, som Borgmesteren i Egenskab af Politimester havde behandlet, fjendtlige Følelser mod denne, navnlig efter at den Undersøgelse, som nedenfor vil blive refereret, var indledet.

Endelig taler det mod Casparsen, at han, som det maa anses oplyst under nærværende Sag, ved andre Lejligheder har lagt for Dagen et i høj Grad hævngerigt Sind, forenet med stor Hensynsløshed, særlig i Brugen af Skydevaaben, ligesom en ham tidligere overgaaet Dom karakteriserer ham som et i alt Fald i beruset Tilstand i høj Grad brutalt Individ.

Ved Tiltalte Juels Forklaring i Forbindelse med, hvad der ifølge det Ovenanførte yderligere er fremkommet i Sagen, findes der at være

tilvejsbragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte Casparsen paa den af Tiltalte Juel omforklarede Maade har været delagtig i Skydningen paa Borgmesterens Villa, hvilket Forhold for Begges Vedkommende vil være at henføre under Straffelovens § 296, idet Politivedtægten for Svendborg ifølge sammes § 102 gælder paa private Veje, som ere aabnede for almindelig Færdsel.

Med Hensyn til den mod Tiltalte Casparsen rejste Sigtelse for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse har Smedesvend Anders Christian Johannes Hansen af Odense forklaret, at han den 3 November 1908 om Aftenen Kl. omkring 7 er bleven voldelig overfaldet af Casparsen, og at der derved var bleven tilføjet ham et gabende Saar i Baghovedet, og efter den af 3de under Sagen afhørte Vidner afgivne Forklaring, hvis Rigtighed er erkendt af nævnte Tiltalte, har denne, idet han blev vred over, at Overfaldne, som ved at balancere med nogle Glas havde slaaet 2 af disse istykker, ikke var istand til straks at præstere den herfor forlangte Betaling af 60 Øre, taget fat i Overfaldne, som sad paa en Stol i Beværtningen, og gentagne Gange under Slag paa begge Sider af Hovedet med Voldsomhed kastet ham til Jorden og slaaet og sparket ham, medens han laa der.

Ifølge en den 4 November f. A. udstedt Lægeerklæring havde Overfaldne ved en den foregaaende Aften foretaget Undersøgelse i den behaaede Del af Nakken et friskt, blødende, gabende Saar af ca. 1 $\frac{1}{4}$ Tommes Længde, som gik igennem alle Bløddelene lige ind til Benbinden, og som maa antages for en Følge af den ham overgaaede Mishandling. Overfaldne havde i nogle Dage Smærter af Saaret, men det er efter hans Opgivende senere lægt uden at efterlade nogen Mên.

For de saaledes anførte Forhold vil Tiltalte Juel være at anse efter Straffelovens § 296 med en Straf af simpelt Fængsel i 8 Dage, og Tiltalte Casparsen efter samme Straffebestemmelse samt efter Straffelovens § 203, jfr. Lov 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, med en Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder — — — og Underrettsdommen, ifølge hvilken Juel er anset efter førstnævnte Straffebestemmelse, men dog saaledes, at Dommen, under Hensyn til, at denne Tiltalte har været underkastet Varetægtsfængsel fra den 24 December f. A. til den 2 Januar d. A., har ladet dette træde istedetfor Straf, og ifølge hvilken Tiltalte Casparsen er anset efter Straffelovens § 203 med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage — — — vil derfor være at ændre i Overensstemmelse hermed.

Derimod vil Underrettsdommen være at stadfæste, forsaavidt det ved samme er paalagt Tiltalte Casparsen at betale Smedesvend Anders Christian Johannes Hansen i Overensstemmelse med dennes Paastand en Erstatning af 10 Kroner.

Nr. 94. Redaktør Vilhelm Morthensen (Ingen)

contra

**Fru Amanda Vilhelmine Morthensen, født Fagerstrøm
(Ingen).**

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Vilhelm Morthensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 95. Grosserer John Matthiassen (Ingen)

contra

Arkitekt Chr. Hansen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Grosserer John Matthiassen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 102. Hans Prætorius (Ingen)

contra

Veksellerer I. S. Monies (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Hans Prætorius, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor

Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 103. **Restauratør Adolf Jensen (Ingen)**

contra

Konditor L. Jacobsen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Restauratør Adolf Jensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 105. **Overretssagfører Julius Cohn (Ingen)**

contra

Firmaet Ernst Holzweissig Nachfig. i Leipzig (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Overretssagfører Julius Cohn, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 112. Kroejer **P. H. Petersen** (Ingen)

contra

Vinhandler **Knud Jørgensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Kroejer P. H. Petersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 114. Fhv. Detailhandler **Carl Petersen** (Ingen)

contra

Snedkermester **Julius Møller** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, forhenværende Detailhandler Carl Petersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 122. Grosserer **Carl A. Broberg** og Fru **Camilla Broberg**, født **Blom** (Ingen)

contra

Godsejer **John C. Funch** af Leer i Oldenburg (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanterne, Grosserer Carl A. Broberg og Fru Camilla Broberg, født Blom, som hverken selv møde

eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen, og dem ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 133. Restauratør **H. Chr. Stentoft** (Ingen)

contra

Chr. Rasmussens Aktieselskab (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Restauratør H. Chr. Stentoft, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdag den 13 April.

Nr. 17. Fhv. Hotelejer **Elvin Wistoft** (Hansen)

contra

Gaardejerske **M. Nielsen** (Overretssagfører Bing),

betreffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at godtgøre et Tab, lidt ved en i Strid med en stillet Betingelse foretagen Vekseldiskontering.

Hasle m. fl. Herreders Gæsterets Dom af 23 April 1908: Mod Udlevering af den ovenfor nærmere betegnede Veksler bør Indstævnte, Hotelejer Elvin Wistoft af Brabrand, til Citanterne, Firmaet Krüger & Petersen af København, betale 5114 Kroner 55 Øre med

Færdig fra Trykkeriet den 4 Maj 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 9.

Onsdag den 13 April.

Renter 5 pCt. p. a. fra den 21 September 1906, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 50 Kroner. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 November 1908: Mod Udlevering af den ovennævnte, af Firmaet Krüger & Petersen paa Hotelejer Jacobsen trukne Veksel, bør Appellanten, Hotelejer Elvin Wistoft, til Appellindstævnte, Enkefru M. Nielsen, betale 5114 Kr. 55 Øre tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 21 September 1906, indtil Betaling sker, samt Processens Omkostninger i første Instans med 50 Kr. I Procesomkostninger for Overretten betaler Appellanten til Appellindstævnte 50 Kr. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at efternævnte Dokumenter ikke ses at være skrevne paa behørigt stemplet Papir, nemlig: et den 12 Juni 1907 for Gæsteretten i Udskrift af Skøde- og Panteprotokollen fremlagt Skøde paa Ejendommen »Hotel Phønix« i Horsens, et s. D. for Gæsteretten ligeledes i Udskrift af Skøde- og Panteprotokollen fremlagt Skadesløsbrev, udstedt af Hotelejer Jacobsen i Horsens, og et den 9 Oktober s. A. for Gæsteretten i Genpart fremlagt Erklæring fra Firmaet Krüger & Petersen. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Enkefru M. Nielsen ved Transport af 30 August 1908 har overdraget den under nærværende Sag omprocederede Fordring til Gaardejer Ole Nielsen, er denne for Højesteret indtraadt i Sagen i hendes Sted.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, og idet der ikke kan tillægges de Højesteret forelagte nye Oplysninger nogen Betydning, vil Dommen efter Ole Nielsens Paastand være at stadfæste, saaledes at han træder i Enkefru M. Nielsens Sted.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Ole Nielsen med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Gaardejer Ole Nielsen træder i Enkefru M.

Nielsens Sted. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, forhenværende Hotelejer Elvin Wistoft, til Gaardejer Ole Nielsen med 400 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag har i 1ste Instans Firmaet Krüger & Petersen i København ved en Gæsteret søgt Appellanten, Hotelejer Elvin Wistoft af Brabrand, til Betaling af 5114 Kr. 55 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Gæsteretsstævningens Dato den 21 September 1906, indtil Betaling sker, alt mod Udlevering af en af Firmaet den 5 Maj 1906 paa Hotelejer C. Jacobsen i Horsens trukken, af dem in blanco endosseret og af Appellanten i »Aarhus Bikube« diskonteret Tremaaneders Veksel stor 5000 Kr., hvilken Veksel Firmaet — efter at den under 8 August s. A. var bleven protesteret de non solutione — har maattet indfri ved Betaling af ovennævnte Beløb 5114 Kroner 55 Øre.

Ved Gæsteretsdommen er denne Paastand tagen til Følge, hvorhos Appellanten er tilpligtet at godtgøre Firmaet Processens Omkostninger for Gæsteretten med 50 Kr., og Sagen er nu af Appellanten efter Stævning til Enkefru M. Nielsen af Holsted — der, medens Sagen henstod for Gæsteretten, har erholdt den indsøgte Fordring tiltransporteret — indanket her for Retten, hvor han i Overensstemmelse med sin i 1ste Instans nedlagte Paastand har paastaaet sig frifunden for Appelindstævntes Tiltale. Appelindstævnte har derimod procederet til Stadfæstelse af Gæsteretsdommen med den Forandring, som bliver en Følge af, at hun er indtraadt i Firmaets Retsstilling.

Den af Firmaet og nu Appelindstævnte under Sagen givne Fremstilling gaar ud paa Følgende:

I Marts eller April Maaned 1906 indfandt eksam. jur. F. C. Nielsen af Frederiksberg sig hos Firmaet, hvem han under Anbringende af at være Befuldmagtiget for Appellanten og Hotelejer Jacobsen i Horsens forespurgte, om Firmaet vilde paatage sig at være Kautionister for Jacobsen for et Laan paa 6000 Kr., som han agtede sig optage, og efter nogen Tids Forhandling indvilgede de heri paa forskellige Betingelser, deriblandt at de fik en nærmere betegnet Sikkerhed i den Jacobsen tilhørende Ejendom, Hotel »Phønix« i Horsens, med Inventar. Sidst i April eller først i Maj Maaned s. A. kom derefter Nielsen paa ny til Firmaet, og idet han meddelte, at det ommeldte Laan ikke kunde ordnes foreløbig, forespurgte han, om de vilde være Appellanten og Jacobsen behjælpelige med at skaffe Sidstnævnte et midlertidigt Laan paa 5000 Kr. ved paa Jacobsen at trække en Veksel, som Appellanten skulde endossere og skaffe diskonteret, og som skulde indfries, naar Laanet paa de 6000 Kr. gik i Orden. Paa dette Forslag gik Firmaet ind, idet de dog betingede, at Appellanten til Sikkerhed mod eventuelt Tab skulde give Firmaet en Kontraveksel ligeledes paa 5000 Kr., forfalden en Maaned før Hovedvekslen, og da Nielsen nogle Dage efter meddelte, at Sagen kunde ordnes paa denne Maade, over-

gav Firmaet ham dels en af dem den 5 Maj 1906 paa Jacobsen til deres egen Ordre trukken og med Blankoendossement forsynet Tremaaneders Veksel, stor 5000 Kr., dels en af dem paa Appellanten ligeledes til deres egen Ordre trukken Tootaaneders Veksel af samme Størrelse, dels endelig en til Appellanten stilet Skrivelse af s. D., hvori udtales, at det var en Betingelse for, at den paa Jacobsen trukne Veksel maatte overleveres ham til Diskontering, at han akcepterede og hos Nielsen deponerede den ovenfor sidstommeldte paa Appellanten trukne Veksel, som, efter hvad der i Skrivelsen videre udtaltes, vilde blive tilbageleveret Appellanten, naar Kontravekslen inden 2 Maaneders Forløb var betalt, og Firmaet havde erholdt den af det, som meldt, forlangte Sikkerhed. Nielsen rejste derefter til Aarhus, hvor han — da Appellanten erklærede sig villig til at underskrive Kontravekslen, men udtalte, at han først maatte have at vide, om Banken vilde diskontere Hovedvekslen — overgav Appellanten denne Veksel, som derpaa ved Appellantens Foranstaltning blev akcepteret af Jacobsen, hvorefter Appellanten forsynede den med sit Endossement og under 7 Maj 1906 fik den diskonteret i »Aarhus Bikube«, uden at han imidlertid var eller senere har været at formaa til at opfylde den herfor stillede Betingelse: at akceptere Kontravekslen.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Jacobsen erhvervede Ejendommen Hotel »Phønix« ved Mageskiftekontrakt af 29 og 30 April 1906, i hvilken det bl. a. var bestemt, at han den 8 Maj s. A. skulde betale Sælgeren et Beløb af 5100 Kr., at Appellanten havde paataget sig Forpligtelse som Selvskyldnerkautionist til Sikkerhed for Opfyldelsen af de Jacobsen efter Kontrakten paahvilende Forpligtelser, at det nysnævnte Beløb 5100 Kr. blev betalt bl. a. ved Hjælp af den ved Diskonteringen af den ommeldte Veksel indvundne Sum, at Appellanten først udbetalte Summen, efter at Jacobsen havde meddelt ham et Skadesløsbrev med Pant i Hotellet med Inventar til Sikkerhed for skadesløs Betaling af Alt, hvad han af en hvilkensomhelst Skyldgrund maatte blive Appellanten skyldig, og endvidere en Fuldmagt til paa Jacobsens Vegne at bortsælge Hotellet for en nærmere angiven Minimumskøbesum, at Appellanten senere i Henhold til denne Fuldmagt har bortsolgt Hotellet, at den Del af Købesummen, der oversteg de i Ejendommen indestaaende, med Prioritet foran Skadesløsbrevet sikrede Laan, nemlig 6000 Kr., er anvendt af Appellanten til Afskrivning paa hans Mellemværende med Jacobsen, samt at Jacobsens Bo under 27 August 1906 er taget under Konkursbehandling.

Til Støtte for sin ovennævnte Paastand har Appellindstævnte overensstemmende med det af Firmaet Krüger & Petersen for Gæsteretten Anførte, gjort gældende, at Appellanten ved i Strid med den ham meddelte Betingelse at have diskonteret den oftommeldte Veksel har gjort sig skyldig i et tilregneligt Retsbrud og derfor maa være pligtig at erstatte det af Firmaet til Indfrielse af Vekslen udlagte Beløb, hvorved hun yderligere har henvist til, at Appellanten — der efter Firmaets og hendes Anbringende ikke den 7 Maj 1906 havde noget Beløb tilgode hos Jacobsen — ved sin Omsorg for at erholde Pantesikkerhed har vist, at han ansaa sig som den dækningspligtige, hvorhos han formentlig ved Salget af Hotellet har hos Køberen erholdt Dækning for sit eventuelle Tilsvaer efter Vekslen.

Appellanten har derimod næst at bestride, at nogen af eksam. jur. Niensens Henvendelser til Firmaet Krüger & Petersen er sket ifølge Bemyndigelse fra ham, idet de alene har fundet Sted paa Hotelejer Jacobsens Vegne, anført, at han, da det viste sig ugørligt at skaffe Jacobsen det ønskede Laan paa 6000 Kr. mod Firmaets Kaution alene, lovede Jacobsen at være Rykborgen for Firmaet, altsaa overfor vedkommende Pengeinstitut jæt indestaa for Hovedkautionsistens, Firmaets, Opfyldelse af dets Kautionsforpligtelse. Da Nielsen henvendte sig til ham med den af Firmaet paa Jacobsen trukne Veksel og meddelte ham, at Firmaet som Betingelse for Veksels Diskontering forlangte en Kontraveksel diskonteret af ham, afviste han derfor straks og bestemt Fordringen herom, som han alene opfattede som et Forsøg paa at faa Risikoen væltet over paa ham, og Nielsen ikke alene tillod derefter Veksels Diskontering, men han bragte endog personlig i Følge med Appellanten Vekslen til »Aarhus Bikube«, hvor Appellanten efter at have paategnet den sit Endossement og betalt Diskontoen modtog dens Paalydende.

Med Hensyn til Udfærdigelsen af Skadesløsbrevet og den ham meddelte Fuldmagt til at bortsælge Hotellet har Appellanten derhos anført, at det allerede ved Underskriften af Mageskiftekontrakten havde været paa Tale, at disse Dokumenter — hvis Øjemed var at sikre ham mod Tab i Anledning af den af ham paatagne Kautionsforpligtelse — skulde udstedes, og at det skyldtes en Forsømmelse, naar de først blev udfærdigede senere, men at det iøvrigt har været hans Hensigt at transportere Skadesløsbrevet til Firmaet, saasnart Jacobsen havde med Firmaets Kaution faaet optaget det ovenommeldte Laan paa 6000 Kr., hvorved han yderligere har anbragt, at han havde anslaaet sine Udlæg i Henhold til Kautionsforpligtelsen til at andrage et Beløb af 6000 Kr.

Det er under Sagen in confesso, at Appellanten, forinden Diskonteringen af den ovenomhandlede, paa Hotelejer Jacobsen trukne Veksel fandt Sted, var gjort bekendt med, at Firmaet Krüger & Petersen i dettes til Appellanten stilede Skrivelse, som exam. jur. Nielsen medbragte, havde som Betingelse for, at Diskonteringen maatte foregaa, forlangt, at Appellanten forsynede Kontravekslen med sin Akcept, og der er ikke oplyst nogen Omstændighed, som kunde give Appellanten Føje til at antage, at Nielsen var bemyndiget til at frafalde denne Betingelse, hvorved bemærkes, at den Legitimation, der under almindelige Forhold ligger i Besiddelsen af en til Ihændeleveren endosseret Veksel, ikke kan paaberaabes i nærværende Tilfælde, eftersom Appellanten maatte være paa det Rene med, at Nielsen ikke var Ejer af Vekslen. Men under disse Omstændigheder, samt da Appellanten, som meldt, har vægret sig ved at acceptere Kontravekslen, har han været uberettiget til, som sket, i Strid med den stillede Betingelse at lade Hovedvekslen diskontere, og han maa derfor anses pligtig at godtgøre Firmaet, hvad det har maattet tilsvare som Udsteder af Vekslen. Herefter maa det imidlertid billiges, at Firmaets Paastand ved Gæsterechtsdommen er tagen til Følge, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger i første Instans tiltrædes, kunde saaledes i og for sig have været stadfæstet, hvis ikke den Omstændighed, at

Appelindstævnte er indtraadt i Firmaets Retsstilling, havde nødvendig-
gjort en ny Domskonklusion.

Processens Omkostninger for Overretten findes Appellanten at
burde godtgøre Appelindstævnte med 50 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til,
Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen
Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdag den 14 April.

Nr. 170.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Johan Henrik Jørgensen (Def. Møldrup),

der tiltales for Bedrageri.

Lejre Herreds Ekstrarets Dom af 30 Juli 1909: Tiltalte,
Skræddersvend Hans Johan Henrik Jørgensen af Roskilde, bør straffes
med simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder han ogsaa denne Sags
Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Petersen, 15 Kr. og
Defensor, Sagfører Nielsen, 12 Kr. I Erstatning til »Tryk« Livsfor-
sikrings-Anstalt, Aktieselskab, København, udreder Tiltalte 244 Kroner
76 Øre. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne
Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes
under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Ok-
tober 1909: Tiltalte Hans Johan Henrik Jørgensen bør straffes med
Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage; iøvrigt bør Underretsdommen
ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten,
Overretssagfører M. Godskesen og Overretssagfører Busch, betaler Til-
talte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage
efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efter-
kommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-

taler Tiltalte Hans Johan Henrik Jørgensen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Møldrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Johan Henrik Jørgensen, der er født den 8 November 1872 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, aktioneret for Bedrageri under følgende Omstændigheder:

Tiltalte, der tidligere havde været Underagent for Akts. Livsforsikrings-Anstalten »Tryg« her i Staden, blev den 18 Septbr. 1908 af Selskabets Rejseinspektør, Petersen, antaget som Selskabets Agent og Inkassator for Roskilde og Omegn paa nærmere bestemte Vilkaar, til dels indeholdte i en ham tilstillet Instruks, i hvilken bl. a. er udtalt, at alle indgaaede Præmier, Indskrivningsgebyrer, Indskud og andre Afgifter for Forsikringerne skulle straks indføres i en Kassebog og er betroet Gods, over hvilket Agenten ikke maa disponere, ligesom Beløbet ikke maa sammenblandes med Agentens øvrige Beholdning, men skal skilt fra denne opbevares i særlig Kasse, at Kassebeholdningen, sausnart den naar op til 20 Kr., skal indsendes til Hovedkontoret, og at Indberetning om de i Maanedens Løb indgaaede Beløb af Agenten senest den 5 i den paafølgende Maaned skal indsendes til Hovedkontoret, der derefter opgør Regnskabet og tilstiller ham Kontokurant, hvis Saldo han har straks at indbetale til Hovedkontoret. Tiltalte skulde derhos lønnes med en nærmere betegnet Erhvervsprovision (∅: for Tegning af nye Forsikringer) og Inkassoprovision af de af ham opkrævede Præmier for løbende Forsikringer.

Efter det i Februar Maaned d. A. for Januar Maaned opgjorte Regnskab viste der sig at være et Underskud paa 181 Kr. 21 Øre, som det paalagdes Tiltalte at indbetale, idet han tillige anmodedes om at indsende de af ham fra Hovedkontoret til Inkassation modtagne Kvitteringer for de i Februar Maaned forfaldne Præmier; han inkasserede imidlertid nogle af Kvitteringerne og sendte først de resterende i Marts, hvorefter det ved den endelige Opgørelse i Marts viste sig, at Underskuddet var steget til 244 Kr. 76 Øre.

Efter at Tiltalte, der har indrømmet at have anvendt dette Beløb til sit private Forbrug, var fremkommet med forskellige Tilbud om at afbetale Gælden uden imidlertid at erlægge noget Afdrag, begærede Selskabet ham sat under kriminel Tiltale.

Tiltalte, der var paa det Rene med, at han ifølge Instruksen ikke uden særlig Tilladelse maatte bruge af de inkasserede Penge, har forklaret, at han efter at have brugt ca. 50 Kr. af de inkasserede Penge en Dag i Januar Maaned 1909 havde en Samtale med Selskabets fornævnte Rejseinspektør Petersen, under hvilken Samtale Petersen i Anledning af, at Tiltalte omtalte, at han trængte til ca. 200 Kr., sagde, at han sagtens vilde kunne faa et Laan paa 200 Kr. hos Selskabet.

I Tillid hertil brugte Tiltalte efter sin Forklaring nu videre af de inkasserede Penge, saaledes at han, da han ved en ny Samtale med

Petersen ca. 3 Uger senere blev klar over, at han intet Laan kunde faa, allerede havde forbrugt det ovennævnte Beløb.

Da Rejseinspektør Petersen imidlertid som Vidne har forklaret, at han ikke under den af Tiltalte omfinklede Samtale havde stillet ham i Udsigt, at han kunde faa et Laan hos Selskabet paa 200 Kr., og da derhos en Udtalelse fra Rejseinspektørens Side, som den af Tiltalte nævnte, ikke af Tiltalte kunde opfattes som indeholdende en Tilladelse fra Selskabets Side for Tiltalte til at forbruge af de inkasserede Penge, findes det tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte — der har erkendt, at han, forinden han havde Samtalen med Rejseinspektøren, havde forbrugt til egen Fordel ca. 50 Kr. af de inkasserede Penge — dengang han forbrugte de 244 Kr. 76 Øre til egen Fordel, har været klar over, at han ikke havde Selskabets Tilladelse til at gøre dette, og at han derfor var aldeles uberettiget hertil. Og da det dernæst efter det Oplyste maa antages, at Tiltalte, der ikke har set sig istand til at erstatte Beløbet, ikke heller, da han tilegnede sig Pengene, havde nogen Udsigt til at tilbagebetale disse, medmindre Selskabet selv laante ham Penge dertil, findes det af Tiltalte udviste Forhold at maatte tilregnes ham som Bedrageri, straffbart efter Straffelovens § 253.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter denne Lovbestemmelse efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og have efter derom nedlagt Paastand at betale i Erstatning til Selskabet det besvægne Beløb eller 244 Kr. 76 Øre, idet den Omstændighed, at Tiltalte, som af ham paastaaet, maatte have en Fordring paa Selskabet paa ca. 20 Kr. for det Tilfælde, at Præmierne maatte indgaa af nogle af ham Selskabet tilførte Forsikringer, hvilken Fordring i hvert Fald ikke var forfalden ved nærværende Undersøgelses Slutning, ikke findes at være til Hinder for at tage Erstatningspaastanden til Følge.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 254, jfr. § 253, med simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos Dommen har paalagt Tiltalte at betale for nævnte Erstatning — — — være at forandre med Hensyn til den idømte Straf, medens den iøvrigt vil være at stadfæste.

Nr. 221.

Advokat Halkier

contra

Caroline Rosine Elise Hansen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Randers Bytings Dom af 26 Januar 1910: Arrestantinden Caroline Rosine Elise Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Barlag, 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Buhl, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Februar 1910: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil hun være at anse efter Straffelovens § 231, første Led. Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og da Dommen har samme Straf, vil den saaledes kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Caroline Rosine Elise Hansen til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestantinden Caroline Rosine Elise Hansen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestantinden, der er født i Aaret 1878, har tidligere været anset ved Ribe Købstads Ekstrarets Dom af 24 August 1907 efter Straffelovens §§ 253 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 7 Oktober s. A. efter Straffelovens § 240, jfr. §§ 228 og 54 samt §§ 238 og 257, tildels sammenholdt med midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved Aalborg Købstads Politirets Dom af 30 Oktober 1908 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 2, med simpelt Fængsel i 8 Dage og ved Randers Købstads Ekstrarets Dom af 11 Juni 1909 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, jfr. § 240, 2det Stykke, og midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

Den 6 Januar d. A. Kl. 4 om Morgen anmeldte Slagter Søren Bollerup Thomsen i Randers til Politiet, at han kort iforvejen havde været Vidne til, at Arrestantinden paa »Kosmoramakafeen« i nævnte Købstad havde stjålet et Pengebeløb fra Kreaturhandler Christen Laur sen af Hald, der var stærkt beruset.

Under den derefter mod Arrestantinden indledede Undersøgelse har saavel Thomsen som Kommis Munch i Randers, der begge ved den paagældende Lejlighed var i Selskab med Laursen og Arrestantinden, edelig forklaret, at Arrestantinden, medens de opholdt sig i Kafeen, satte sig paa Laursens Knæ og, idet hun lagde sin ene Arm om hans Hals og kærtegnede ham, stak sin anden Haand fra oven af ned mellem hans Kravetøj og Vest. Et Øjeblik efter tog Arrestantinden Haanden til sig igen og foreviste Vidnerne tre sammenkrøllede

Tikronesedler, idet hun spurgte dem, om de vilde forraade hende, og da de begge svarede »Nej«, udtalte hun, at der ikke var flere, hvorhos hun tilbød at dele med dem, men da de afslog dette, lagde hun Pengesedlerne ned i sin Haandtaske.

Laursen har derhos ligeledes edelig forklaret, at 3 Tikronesedler, der laa i hans Tegnebog i den indvendige Vestelomme, ved den paa-gældende Lejlighed ere frakomne ham uden hans Vidende og Villie, og at han er sikker paa, at han ikke har givet Pengene ud, men at han iøvrigt intet nærmere kan forklare om, hvorledes eller af hvem Tyveriet er begaaet.

Arrestantinden, der har erkendt at være i Besiddelse af de ommeldte tre Tikronesedler, har benægtet at have stjaalet dem, idet hun har forklaret, at hun modtog dem af Laursen for at pleje Samleje med ham, hvortil de dog ikke fik Lejlighed.

Laursen, der maa antages at have erholdt det nævnte Pengebeløb tilbageleveret, har frafaldet Krav paa Erstatning.

Idet det nu uanset Arrestantindens Benægtelse maa ved de afgivne Vidneforklaringer anses tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i det hende paasigtede Tyveri, vil hun for bemeldte sit Forhold være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, eller i Medfør af § 240, 2det Stykke, efter § 231, 1ste Led, jfr. § 54, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og bemeldte Dom, — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 210.

Advokat Hindenburg

contra

Emil Severin Valdemar Hansen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Betleri.

Aakirkeby Købstads Ekstrarets Dom af 17 Februar 1910: Arrestanten Emil Severin Valdemar Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Han udreder derhos Sagens Omkostninger, herunder Salærer til Aktor, Justitsraad, Sagfører N. Chr. Olsen, og til Defensor, Sagfører Carl Petersen, 14 Kr. til hver. Iøvrigt bør han for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Emil Severin

Valdemar Hansen til Advokat Hindenburg og Højesteressagfører Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales i Henhold til Bornholms Amts Ordre af 28 Januar d. A. Arrestanten Emil Severin Valdemar Hansen for Tyveri, Bedrageri og Betleri.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt oplyste følgende:

I. Den 10 Januar d. A. om Eftermiddagen indfandt Arrestanten sig i Karlekammeret hos Købmand A. P. Ipsen i Aakirkeby og tilbagebetalte Gaardskarlen Jens Karl Kristian Andersen 50 Øre, som Arrestanten havde laant af ham tidligere paa Dagen. Efter at have opholdt sig en halv Times Tid i Karlekammeret forlod han dette sammen med Karlen og gik ind paa et Hotel, hvor han nød nogle Drikkevarer, hvoraf han blev noget paavirket, men dog ikke mere, end at han vidste, hvad han gjorde. Medens han opholdt sig paa Hotellet, fattede han den Beslutning at tilegne sig nogle Beklædningsgenstande, som han havde set var beroende i Karlekammeret, og efter ca. 20 Minutters Fraværelse vendte han tilbage til Karlekammeret. Der var fri og uhindret Adgang til Karlekammeret, til hvilket Døren, der førte ud til Gaarden, stod aaben, og han traf Ingen, hverken i Gaarden eller i Karlekammeret. Han tilegnede sig et Lommeur med Kæde, der hang frit fremme paa et Søm i Karlekammeret, samt en Bunke Klædningsstykker, der maa antages dels at have hængt paa Søm i en Bjælke i Loftet, dels at have ligget paa et Bord, og fjernede sig med de stjaalne Koster fra Kammeret uden forinden at undersøge Tøjbunkens Indhold.

Udenfor Døren til Marskandiser Niels Madsens Forretning i Aakirkeby undersøgte han Bunkens Indhold løseligt og udtog af den en graa Hvergarns Trøje og et Par graa Hvergarns Benklæder, som han solgte til Marskandiseren for 2 Kr. 50 Øre.

Om Aftenen paa Afholdshjemmet i Aakirkeby undersøgte Arrestanten nærmere den stjaalne Tøjbunke, i hvilken der var bleven følgende Genstande tilbage: 1 mørkegraa Stortrøje, 1 Sæt graaternet Herretøj samt 1 islandsk Uldtrøje. Stortrøjen solgte Arrestanten Dagen efter til en ubekendt Svensker for 6 Kr., og Uret med Kæde er bleven borte for ham. Ingen af disse Genstande, der med Arrestantens Samtykke ere ansatte til en Værdi af henholdsvis 15 Kr. og 20 Kr., ere komne tilstede under Sagen. De øvrige Genstande, af hvilke Arrestanten ved sin Anholdelse fandtes iført det graaternede Sæt Herretøj og den islandske Uldtrøje, ere skaffede tilveje og vurderedes med Arrestantens Samtykke saaledes: Hvergarnstrøjen 1 Kr. 50 Øre, Hvergarnsbenklæderne 2 Kr., 1 Sæt graaternet Tøj 10 Kr. samt 1 islandsk Uldtrøje 3 Kr. Kosterne ere tilbageleverede de Bøstjaalne, Gaardskarlen Jens Karl Kristian Andersen og Kusk Jørgen Andreas Svendsen,

der have frafaldet Krav paa Erstatning overfor Arrestanten ogsaa for de Ting, der ikke ere komne tilstede under Sagen.

II. Efter at Arrestanten havde begaaet det under I omhandlede Tyveri, indfandt han sig samme Dags Aften paa Afholdshjemmet i Aakirkeby, hvor han i Opholdsstuen iførte sig det stjaalne Sæt graaternede Tøj. Herunder blev han opmærksom paa et i Lokalet hentaende Bogskab, og efter en pludselig Indskydelse tilegnede han sig fra Bogskabet, der ikke var aflaaet, 6 Bøger, som han indpakkede i den stjaalne islandske Trøje, og forlod Opholdsstuen med Pakken. I Forstuen blev han opmærksom paa en Overfrakke, der hang paa Tøjknagerne, og efter en pludselig Indskydelse tilegnede han sig ligeledes denne og forlod Huset med Frakken paa Armen. Han var imidlertid kun kommen nogle faa Skridt bort fra Huset, da han blev indhentet af Værten, Johan Svendsen, og maatte vende tilbage til Hjemmet, hvor han derefter afleverede de stjaalne Genstande, der tilhørte Værten. Genstandene ere med Arrestantens Samtykke vurderede: Bøgerne til 1 Kr. 50 Øre og Overfrakken til 5 Kr.

III. Arrestanten har derhos samme Dag, som han begik de ovennævnte Tyverier, gjort sig skyldig i Betleri i Aakirkeby ved hos Bagermester Markus Dam at bede om Penge til Nattelogi samt modtage 25 Øre i Almisse.

Arrestanten er født den 11 Juni 1873 og har tidligere været anset ifølge:

1. Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 8 September 1888 for Tyveri og Bedrageri med 15 Rottingslag.

2. Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 24 Oktober 1889 for Tyveri efter Straffelovens §§ 228 og 229, jfr. § 37, med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde.

3. Andst-Slaugs Herreders Ekstrarets Dom af 19 Juni 1891 for Tyveri og Bedrageri, Straffelovens §§ 228 og 251, jfr. §§ 37, 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

4. Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 29 December 1892 for Bedrageri, Straffelovens § 251, med lige Straf i 4 Gange 5 Dage.

5. Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 20 Maj 1893 for Tyveri og Betleri, Straffelovens § 228, Lov 3dje Marts 1860 § 3 i Henhold til Straffelovens § 61, jfr. § 62, med lige Straf i 3 Gange 5 Dage.

6. Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 5 September 1908 for Tyveri, Straffelovens § 228, jfr. Lov 1 April 1905 § 13, med 120 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

7. Samme Rets Dom af 18 Januar 1909 for Betleri med 12 Dages Tvangsarbejde.

8. Københavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 30 Marts 1909 for Betleri med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 18 Dage.

9. Bornholms søndre Herreds Ekstrarets Dom af 9 Oktober 1909 som for 2den Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Medens Arrestantens Afhændelse af nogle af de stjaalne Koster til Marskandiser Niels Madsen, der har maattet tilbagelevere de Bestjaalne Kosterne, ikke skønnes at kunne tilregnes Arrestanten som en selvstændig Bedrageri- eller anden Forbrydelse, findes han derimod ved sit øvrige ovenomhandlede Forhold at have gjort sig skyldig i de øvrige Forbrydelser, for hvilke han er aktioneret, nemlig Tyveri og Betleri, og han vil herfor være at anse efter Straffelovens § 231 som for 3dje Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der under Et passende findes at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 186.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Viggo Valdemar Riis (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Lovgivningens Bestemmelser om Bondejords Behandling.

Bornholms Nordre Herreds Ekstrarets Dom af 7 December 1909: Tiltalte Viggo Valdemar Riis bør til Statskassen bøde 577 Kr. 19 Øre aarlig, regnet fra 1 Januar d. A., indtil Gaarden »Baadstadgaard«, 1ste Vornedgaard i Rø Sogn, bestaaende af Matr. Nr. 30 a med Lynglod Matr. Nr. 82 eu af Olsker Sogn, forsynet med Beboere og Besætning, genoprettes som selvstændigt Avlsbrug. Saa bør han og udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Alfred Olsen, og til Defensor, Sagfører Carl Petersen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Viggo Valdemar Riis til Højesteretssagførerne Liebe og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 11 November d. A. tiltales under nærværende Sag Viggo Valdemar Riis, der er født den 13 September 1861 og ikke funden tidligere kriminaliter tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Lovgivningens Bestemmelser om Bondejords Behandling.

De nærmere Omstændigheder ere efter Tiltaltes Forklaring og det under Sagen iøvrigt oplyste følgende:

Tiltalte, der ifølge Skøde af 21 Februar 1886, læst 3 Marts s. A., ejede Gaarden »Køllergaard«, bestaaende af Matr. Nr. 4, af Hartkorn 10 Tdr. 1 Skp. 1 Fdkr. $2\frac{3}{4}$ Alb., og Matr. Nr. 101, af Hartkorn 1 Td. 1 Skp. 2 Fdkr. $\frac{3}{4}$ Alb., begge af Rø Sogn, erhvervede ved Skøde af 19 Marts 1906, læst 21 s. M., Ejendommen »Baadstadgaard«, 1ste Vornedgaard i Rø Sogn, bestaaende af Matr. Nr. 30 a, af Hartkorn 9 Tdr. 1 Skp. 3 Fdkr. $2\frac{1}{2}$ Alb., og Lynglodden, Matr. Nr. 82 eu af Olsker Sogn af Hartkorn 3 Skpr. Den saaledes erhvervede Ejendom, som Tiltalte overtog med Bygninger, men uden Besætning, drev han derefter i det Hele fra »Køllergaard«, idet det vel maa antages, at dens Afgrøde blev indkørt og tærsket paa »Baadstadgaard«, og at denne blev forsynet med i alt Fald nogen Besætning, men det paa den anden Side af Tiltalte er erkendt, dels at »Baadstadgaard« hestod ganske ubeboet, idet baade han og hans Husstand boede paa »Køllergaard«, dels at hans Tjenestefolk, der ligeledes alle boede paa »Køllergaard«, af ham var fæstede til at arbejde paa begge Gaarde, dels særlig, at Hestestalden paa »Baadstadgaard« ikke kunde bruges, fordi det regnede ned igennem den, og skøndt der i Henhold til Skrivelse af 23 Oktober 1907 fra Landbrugsministeriet blev forelagt Tiltalte en Frist af 1 Aar — hvilken Frist udløb den 31 December f. A. — til at foranledige, at Gaarden opretholdtes som selvstændigt Avlsbrug, skete der dog ikke anden Forandring i den bestaaende Tilstand, end at en Daglejer med Hustru fik anvist Bolig paa »Baadstadgaard«, og denne Daglejer, der særlig skulde have med Kreaturpasningen paa sidstnævnte Gaard at gøre, var ligesom det øvrige Tyende pligtig at arbejde paa begge Gaarde, der saaledes i det Hele blev drevne som én Gaard.

For sit Forhold ved saaledes at undlade at opretholde »Baadstadgaard« som selvstændigt Avlsbrug, findes Tiltalte strafskyldig efter Frdn. 6 Juni 1769 § 5, jfr. Pl. 8 Juni 1806, uden at det heri kan gøre nogen Forandring, at han, efter hvad han har forklaret, har solgt »Køllergaard«, hvor Tiltalte, efter hvad han fremdeles har anført, vedblivende bor, til sin Søn, og han vil herefter være at anse med en Statskassen tilfaldende Bøde af 577 Kr. 19 Øre aarlig, regnet fra 1 Januar d. A., indtil Gaarden, forsynet med Beboere og Besætning, genoprettes som selvstændigt Avlsbrug.

Fredag den 15 April.

Nr. 165. Højesteretssagfører Bülow
 contra
Nicolaj Jensen (Def. Dietrichson),
 der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 August 1909: Tiltalte Nicolaj Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt udrede i Erstatning til: Styrmand N. P. Nielsen Kr. 459, Maskinmester Emil Ibsen Kr. 127, Maskinmester Peter Svendsen Kr. 500, Skibsfører N. H. Gregersen Kr. 500, Styrmand H. Marker Kr. 500, Styrmand Niels Ditlev Larsen Kr. 980 og Maskinmester A. P. Petersens Arvinger Kr. 125. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Winther og Sally, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Nicolaj Jensen til Højesteretssagførerne Bülow og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Nicolaj Jensen for Bedrageri.

Tiltalte er født den 2 December 1851 og ikke funden forhen straffet.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt oplyste følgende:

Tiltalte har været Inkassator for de to Forsikringselskaber »Gensidig Løsøreforsikring for Officerer i Dampskibe« og »Gensidig Livsforsikring for Officerer i Dampskibe« fra disse Selskabers Stiftelse den 20 Januar 1891, og indtil nærværende Sag blev rejst.

De seneste reviderede Regnskaber, der foreligge for begge Selskaber, udsendte af disses Bestyrelser, ere Regnskaberne for Aaret 1903, der udvise betydelige Overskud, nemlig som indestaaende i Sparekassen for førstnævnte Selskab 5500 Kr. og for sidstnævnte Selskab 2780 Kr. og kontant ialt 22 Kr. 1 Øre. Senere er der ikke foretaget Opgørelser, men Tiltalte har ved en Bogholder ladet Indtægter

og Udgifter indføre i Forsikringselskabernes Bøger, Indtægterne efter en Blyantskladde, Udgifterne efter de foreliggende Kvitteringer. Den 15 Oktober 1908 hævdedes de sidste paa Sparekassekonto endnu henstaaende, da forøvrigt ganske ubetydelige Beløb.

I Størstedelen af det siden Regnskabsaflæggelsen i 1904 forløbne Tidsrum har Tiltalte været ganske eneraadig med Hensyn til Selskabernes Administration, idet samtlige Bestyrelsesmedlemmer efterhaanden ere fratraadte, dels paa Grund af Udmeldelse, dels paa Grund af Dødsfald. Da Lovene foreskriver, at kun Bestyrelsen kan tage Initiativ til Valg af ny Bestyrelse, og intet indeholde om, at en Generalforsamling kan sammenkaldes efter Initiativ af menige Medlemmer af Selskaberne, har »Dansk Styrmandsforening«, efter at der var fremkommet Klager fra forskellige af Selskabernes Medlemmer om Misligheder af forskellig Art, foranlediget, at Selskabernes Bøger gjordes til Genstand for Revision. Den foreliggende, den 20 Juli 1908 daterede Revisionsbetænkning udtaler, at Bøgerne i det Hele taget have været vel førte, at Sammentællingerne i Kassebøgerne ere skete med Blyant, men iøvrigt rigtige, at det ikke har været muligt at kontrollere Indtægterne, hvorimod det med Hensyn til Udgifterne i de fleste Tilfælde har kunnet konstateres, at de respektive Beløb ere udbetalte, samt at der, efter hvad Bøgerne saaledes udvise, ultimo April 1908 skulde findes en Kassebeholdning stor 27021 Kr. 8 Øre.

Tiltalte har erkendt, at Revisors Opgørelse er rigtig, og at han skal tilsvare den nævnte Kassebeholdning, som imidlertid ikke er tilstede. Han har erklæret sig ude af Stand til at forklare, hvor Pengene er blevne af, men udtalt, at de efterhaanden maa være forbrugte af ham, der har drevet Forretning som Detailhandler, sammen med hans egen Kassebeholdning. Han har, uagtet der har været givet ham Henstand under Sagen, været ude af Stand til at skaffe Dækning endog blot for de Forsikringsbeløb, som for Tiden henstaa udækkede.

Der er under Sagen nedlagt Erstatningspaastand overfor Tiltalte fra Interessenter i Løsereforsikringselskabet for nedennævnte Beløb:

Styrmand N. P. Nielsen, Dampskibet »Dora«	Kr. 459 00
Maskinmester Emil Ibsen, Dampskibet »Ebba«	— 127 00
Maskinmester Peter Svendsen, Dampskibet »Nordkap«	— 897 00
Skibsfører N. H. Gregersen, Nordby, Fanø.	— 500 00
Styrmand H. Marker	— 769 25
og Styrmand Niels Ditlev Larsen	— 980 00
samt fra A. P. Petersens Arvinger som Interessenter i Livsforsikringselskabet paa	— 125 00

Tiltalte har med Hensyn hertil ikke haft andet at bemærke, end at der efter Lovene kun tilkommer Maskinmester Svendsen og Styrmand Marker for delvis Forlis hver 500 Kr., samt at han ikke ved, om der er indkasseret Noget til Dækning af Petersens Arvingers Fordring.

Idet der efter Sagens Oplysninger maa gaas ud fra, at Tiltaltes Paastand med Hensyn til Svendsens og Markers Krav er rigtig, vil der derimod ikke kunne tages noget Hensyn til hans Indsigelse mod Be-

talingen af Petersens Arvingers Fordring, da det efter Omstændighederne maa komme ham selv til Skade, at han ikke kan oplyse, hvorledes det forholder sig med Indkrævning af Dækningsbeløbet.

Som Sagen foreligger, bliver der ikke Spørgsmaal om yderligere Ansvar for Tiltalte med Hensyn til Forbrug af det iøvrigt manglende Beløb.

I Henhold til det Foranførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og have i Erstatning til de fornævnte Personer at betale de ovenangivne Beløb, dog saaledes, at han til Maskinmester Svendsen og Styrmand Marker kun udreder 500 Kr. til hver.

Nr. 169.

Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Frederik Christen Nielsen (Def. Bülow),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Oktober 1909: Tiltalte Poulina Jakobine Eline Rasmussen Skaarup, Nielsens Hustru, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Frederik Christen Nielsen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Frederik Christen Nielsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Christen Nielsen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Bülow 40 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 12 Maj 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 10.

Fredag den 15 April.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Exam. juris Frederik Christen Nielsen og Poulina Jakobine Eline Rasmussen Skaarup, Nielsens Hustru, tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Tiltalte Frederik Christen Nielsen er født den 3 April 1875 og bl. a. anset: ved nærværende Rets Dom af 27 Februar 1909 efter Næringslovens §§ 75 og 78 med en Bøde af 100 Kr.

Tiltalte Nielsens Hustru er født den 29 December 1879 og ikke fundet straffet.

Ifølge de Tiltaltes Forklaringer og det iøvrigt oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Efterat Tiltalte Nielsen ved ovennævnte Dom var fundet saaledes interesseret i Driften af en Beværtning i Chr. IX's Gade Nr. 7, at der for hans Vedkommende hertil udkrævedes Borgerskab, traf han den 2 Marts d. A. Overenskomst med Jens Pedersen, der havde det Værts-husholderborgerskab, hvorpaa Forretningen dreves, om, at Nielsens Fuldmagt til at bestyre Beværtningen i Jens Pedersens Navn ophævedes, og at Jens Pedersen, der hidtil havde boet i Næstved, skulde overtage Beværtningen for egen Regning og Risiko, uden at de skulde være hinanden noget skyldig.

Samtidig antog Jens Pedersen nævnte Tiltaltes Hustru, Medtiltalte Skaarup, til at passe Buffeten for en Løn af 80 Kr. om Maanedens samt Kosten, hvilken Løns Størrelse blev afpasset efter, hvad Forretningen antoges at kunne bære.

Jens Pedersen flyttede derefter her til Byen og kom daglig i Forretningen, hvor han siden har spist gratis, men iøvrigt ikke haft andet at gøre end at tage af Bordene, tørre af og sidde hos Gæsterne. Med Kassen har han intet haft at gøre, hvorimod han undertiden har set Regnskabet, dog uden at sammenholde det med Kassen, og om Forhandlingerne vedrørende Forretningens Drift har han i Almindelighed blot faaet Meddelelse af de Tiltalte, endogsaa efter at Aftale var truffet, uden at han nogensinde har gjort Indvending mod de af Tiltalte truffne Bestemmelser.

Jens Pedersen har i den Tid haft et Værelse her i Byen til 2 $\frac{1}{2}$ Kr. om Ugen, hvortil han hver Ugedag har kunnet hæve Betalingen ved Kassen, foruden ca. 1 $\frac{1}{2}$ Kr. i Lommepege, og har til Pinse faaet et mindre Ekstrabeløb, og disse Beløb har han faaet efter Aftale til

sine Fornødenheder, selv om Forretningens Kasse ikke har kunnet dække Lønnen til Tiltalte Nielsens Hustru eller andre Udgifter.

Alle Dispositioner i Forretningen ere truffne af de Tiltalte, idet Tiltalte Nielsens Hustru navnlig staar for Buffeten, gør Indkøbene og har Kassen og Regnskabet, medens Tiltalte Nielsen afløser sin Hustru ved Buffeten og Kassen og forhandler med Leverandørerne, hvilket han har forklaret er sket som Raadgiver og Vejleder for Jens Pedersen, da han har bebyrdet denne med alle Hæftelserne.

Det maa antages, at Jens Petersen formelt hæfter for Forretningens Forpligtelser, men Tiltalte Nielsen har dog i alt Fald i enkelte Tilfælde ved sin Optræden for Forretningen paadraget sig Forpligtelse til at betale Leverandører eller aftalt at betale sin personlige Gæld til Leverandører ved Hjælp af de Forretningen tillagte Procenter.

Ligeledes har Tiltalte Nielsen oprindelig indskudt et Gældsbevis paa 162¹/₂ Kr. i Forretningen til Inventar, hvilket han vil betragte som overgaaet til Jens Pedersen ved den ovennævnte Overenskomst med ham. Iøvrigt have hverken de Tiltalte eller Jens Pedersen, der intet ejer, indskudt andet i Forretningen, end hvad der er betalt ved Hjælp af Forretningens Overskud.

Forretningens Kasse og Overskud har stadig været indehaft af Tiltalte Nielsens Hustru, uden at Jens Pedersen nogensinde har rejst Krav derpaa eller paa en Opgørelse heraf, og hun har beregnet sig sin Løn, efterhaanden som hun har trængt til Penge, og der har været saadanne tilovers.

I den sidste Tid har der ikke været tilstrækkeligt til, at hun har kunnet faa sin Løn; undertiden har hun faaet den ved Hjælp af en Ekstraindtægt eller ved Tiltalte Nielsens Betaling for sin Kost, der dog ikke altid er betalt kontant.

Mellem de Tiltalte er oprettet Ægtepagt, hvorefter der med visse Undtagelser er Formuefællesskab mellem dem, og hvorefter dette maa antages at omfatte deres Indtægter af heromhandlede Forretning.

Efter det saaledes Foreliggende maa de Tiltalte anses for at være de virkelige Indehavere af Forretningen, der er drevet som Beværtning med Brændevinsudskænkning, og da ingen af dem er i Besiddelse af Borgerskab, hvilket maatte udkræves for Tiltalte Nielsens Vedkommende, vil denne være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Omstændighederne med en Bøde af 200 Kroner til Københavns Kommunes Kasse. — — —

Derimod vil Tiltalte Nielsens Hustru, for hvis Vedkommende Næringsbevis ikke vilde kunne udkræves, være at frifinde.

Mandag den 18 April.

Nr. 167. Højesteretssagfører Winther

contra

Hans Jørgensen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Oktober 1909: Tiltalte Hans Jørgensen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Jørgensen til Højesteretssagførerne Winther og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Hans Jørgensen, der er født den 1 December 1857, tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Tiltalte har i 1897 i en af Rettens Afdelinger vedtaget Bøder paa 10, 15 og 30 Kr. med Virkning som Domme henholdsvis for 1ste, 2den og 3dje Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og er derhos: ved Rettens Dom af 22 September 1908 anset med en Bøde af 100 Kr. efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 1ste Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning.

Ved Tiltaltes egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste er Følgende bevist:

Efter at Tiltalte havde maattet standse den af ham uden Næringsadkomst drevne Beværtning, besluttedes det paa et Møde den 23 Marts d. A. af Tiltalte og forskellige af dem, der hidtil havde søgt hans Beværtning, at danne en Forening under Navn af »Enigheden« af 23 Marts 1909, hvor Medlemmerne kunde komme sammen og spise og drikke mere ugenert end paa et Værtshus, og det var aftalt inden Mødet, at Tiltalte skulde være Marketender.

Som Foreningslokale lejedes et Lokale i samme Kvarter og i den Ejendom, hvor Tiltalte boede, og Tiltalte afgav en særlig skriftlig Erklæring til Værten for, at han indestod for Lejen.

Ifølge Foreningens Love kunde enhver uberygtet Mandsperson, som er fyldt 18 Aar, blive Medlem, og Optagelsen er sket ved Ballo-

tation en eller to Gange om Ugen af de tilfældigt tilstedeværende Medlemmer. I Medlemskontingent skulde betales 20 Øre ved Optagelsen og 30 Øre for hver Maaned, men dette er kun opkrævet i Lokalet, og de Fleste have kun betalt for den første Maaned. Der blev vel valgt en Kasserer, men denne har saa godt som intet haft at gøre med Kassen, der er opbevaret af Tiltalte sammen med hans egen Kasse, og egentlig Regnskab er ikke ført.

Tiltalte har drevet Beværtningen med Brændevinsudskænkning for Medlemmerne for egen Regning, har ejet Inventaret og har skullet svare en procentvis Afgift af Ølsalget til Foreningen, hvilken Afgift hidtil er beregnet skønsmæssig og er benyttet i Forbindelse med Kontingentet til Husleje. Der har ikke været Sammenkomster eller holdt Blade paa anden Maade end i en almindelig Beværtning.

Da Foreningen herefter ikke har haft væsenlig andet Formaal end at give Tiltalte Lejlighed til at drive Beværtning for Medlemmerne, og da der saa godt som ingen Begrænsning er for Tilgangen af Medlemmer, og Optagelsen er næsten formløs, kan Forretningen ikke betragtes som et saadant sluttet Selskab, at Beværtning af dens Medlemmer efter Næringslovens § 61 kan drives som fri Næring, og da Tiltalte ikke har det fornødne Borgerskab, vil han som Følge heraf være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Omstændighederne med en Bøde af 200 Kroner til Københavns Kommunes Kasse.

Nr. 136. Købmand, Hotelejer **F. N. Hansen** (Ingen)

contra

Aktieselskabet **Frederiksberg Jærnstøberi og Maskinfabrik** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Købmand, Hotelejer **F. N. Hansen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Erelses Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 145. Interessentskabet **Lunderskov Teglværk** (Ingen)

contra

Aktieselskabet »**Lerrensemaskinen Elapidator**« (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Interessentskabet Lunderskov Teglværk, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades det med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 220. Gaardejer **Søren Jensen** (Ingen)

contra

Forsørgelsesforeningen »**Bikuben**« (Jensen).

Frederiksberg Birks Fogedkendelse af 12 Maj 1909: Den af Rekviritus, Søren Jensen af Gørløse, mod nærværende Forretnings Fremme nedlagte Indsigelse kan ikke tages til Følge, hvorfor Forretningen vil være at fremme i Overensstemmelse med Rekvirentens, Forsørgelsesselskabet »Bikuben«s Begæring.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Januar 1910: Den indankede Kendelse og det ligeledes indankede Udlæg bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Appellanten, Gaardejer Søren Jensen af »Bakkegaard«, Gørløse, til de Appelindstævnte, Forsørgelsesforeningen »Bikuben«, skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Kontraappellanten, Forsørgelsesforeningen »Bikuben«, efterat Hovedappellanten, Gaardejer Søren Jensen, havde udtaget Stævning, hvorved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Januar 1910 paaankedes til Højesteretsaaret 1911, har ifølge meddelt Antecipationsbevilling kontrapaaanket nævnte Dom til Stadfæstelse, og da Hovedappellanten, skønt lovlig stævnet, ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret, vil Dommen efter den derom nedlagte Paastand være at stadfæste, hvorhos

Hovedappellanten vil have at betale Kontraappellanten efter dennes Paastand og den for Højesteret dokumenterede Forskrivnings Indhold Processens Omkostninger for Højesteret skadesløst. Hovedappellanten vil derhos efter Omstændighederne have at betale i Mulkt for unødigt Trætte til Justitskassen 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Gaardejer Søren Jensen, til Kontraappellanten, Forsørgelsesforeningen »Bikuben«, skadesløst. Saa bøder han og til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og betaler endvidere til samme Kasse 10 Kroner.

Nr. 86. **Marie Emilie Jensen, født Nielsen (Selv)**

contra

Politidirektør i København **Eugen Petersen (Hindenburg),**

betræffende Spørgsmaal om Erstatning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Marts 1909: Indstævnte, Politidirektør Eugen Petersen, bør for Tiltale af Citantinden, Marie Emilie Jensen, født Nielsen, i denne Sag fri at være. Citantinden bør til det Offentlige betale de Retsgebyrer og det Skriver-salær, som vilde have været at erlægge, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen for Indstævntes Vedkommende ikke havde været beneficeret, og til Overretssagfører Richter i Salær 40 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellantinden have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellantinden Marie Emilie Jensen, født Nielsen, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det

stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævnte, Politidirektør Eugen Petersens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg 80 Kroner. Saa betaler hun og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende af Citantinden Marie Emilie Jensen, født Nielsen, mod Indstævnte, Politidirektør Eugen Petersen, i Civilprocessens Former anlagte Sag har Citantinden nedlagt Paastand dels om, at Indstævnte tilpligtes at betale hende 10000 Kr. i Erstatning i Anledning af, at Opdagelsespolitiet aldeles uberettiget skulde være optraadt saaledes overfor hende, at hendes Rygte, Helbred og Kredit var blevet fuldstændig ødelagt, dels om, at »saamange af Opdagerne ved Opdagelsespolitiet, der kan skaffes tilveje«, straffes for Myndighedsmisbrug.

Indstævnte, hvem der er meddelt fri Proces under Sagen, har givet Møde ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Richter, der har paastaet Indstævnte frifunden samt Citantinden paalagt at betale Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til ham, hvilket han subsidiært har paastaet sig tillagt hos det Offentlige.

Foreløbig bemærkes, at en af Citantinden paa Sagens sidste Tægtedag fremsat Begæring om at faa Sagen udsat i 8 Dage ikke mod Indstævntes Protest kan tages til Følge, og Sagen vil derfor efter Indstævntes Begæring være at paadømme saaledes som den foreligger.

Den af Citantinden nedlagte Paastand om Straf kan der intet Hensyn tages til under nærværende Sag.

Hvad den af Citantinden nedlagte Erstatningspaastand angaar, har hun ligeoverfor Indstævntes Benægtelse aldeles intet fremskaffet til Støtte for denne, end ikke fremført noget til Bestyrkelse af sit Anbringende om, at Opdagelsespolitiet har anstillet Undersøgelser om hende.

Som Følge heraf vil Indstævntes Paastand være at tage til Følge saaledes, at Citantinden vil have at betale til det Offentlige de Retsgebyrer og det Skriversalær, som vilde have været at erlægge, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen for Indstævntes Vedkommende ikke havde været beneficeret, og til Overretssagfører Richter, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 40 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdag den 19 April.

Nr. 25. Husmand **Hagen Christiansen** (Winther efter Ordre)

contra

Husmand **August F. Thiedemann** (Dietrichson efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Ejendomsretten til en Udlod.

Ribe Købstads ordinære Rets Dom af 4 December 1906: Indstævnte, Hagen Christiansen af Ribe Mark, bør for Citanten, Husmand August F. Thiedemanns Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær til Sagfører Nors betaler det Offentlige 40 Kroner.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Oktober 1907: Appellindstævnte, Husmand Hagen Christiansen, bør under en Bøde til Ribe Købstads Kæmnerkasse af 5 Kr. for hver Dag, han i saa Henseende maatte sidde denne Dom overhørig, fravige Besiddelsen af Jordlodden Matr. Nr. 444 af Ribe Nørremark til Fordel for Appellanten, Husmand August F. Thiedemanns Ejendomsret til samme, men iøvrigt bør han for Appellantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges den for Appellanten beskikkede Sagfører for Underretten, Underretssagfører Nors i Ribe, og den for ham ligeledes beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Dahl, i Salær hver 40 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Selv om den i den indankede Dom omhandlede, under Sagen omtvistede Lod har været indbefattet under det ved Skødet af 29 Marts 1852 fuldbyrdede Salg, kan det i ethvert Fald ikke antages, at Besiddelsen af nævnte Lod nogensinde er overgaaet til Køberen eller dennes Eftermænd. Ved de i Dommen gengivne Vidneforklaringer — hvorved bemærkes, at Carsten Puggaard maa anses for et fulgyldigt Vidne — samt ved de øvrige foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger findes det derimod godtgjort, at Thomas Puggaard og Appellanten som dennes Sukcessor i en længere Aarrække end 20 Aar forud for Sagens Anlæg har haft Lodden i Hævdbsbesiddelse. Herefter vil Appellanten være at frifinde, og da Underrettsdommen er kommet til samme Resultat, vil denne Dom kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ville være at ophæve. De de befalede Sagførere for Overretten og Højesteret tilkommende Salærer samt Salærer til Sagførerne Nors og Therkildsen for Møder under et efter Sagens Indbringelse for Højesteret optaget Tingsvidne ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Husmand August F. Thiedemann, 2 Kroner. I Salarium tillægges der Sagfører Nors yderligere 20 Kroner, Sagfører Therkildsen 20 Kroner, Overretssagfører Dahl 40 Kroner og Højesteretssagførerne Winther og Dietrichson hver 120 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skøde af 5 Maj 1899, der den 9 s. M. blev tinglæst inden Ribe Byting uden at erholde Retsanmærkning, overdrog Christen Nielsen Andersen med Kurator P. Knudsen til Appellanten, Husmand August F. Thiedemann af Ribe Mark, den ham tilhørende Ejendom paa Ribe Nørremark, der bestod af 14 i Skødet nærmere angivne, særskilt matrikulerede Jordlodder deriblandt Matr. Nr. 444 af Hartkorn 1 Fdk. 2¹/₂ Alb., Gammel-skat 20 Øre.

Bemeldte Christen Nielsen Andersen maa antages at have erholdt Skøde paa den nævnte Lod Matr. Nr. 444 af N. Andersen, hvem Lodden i Aaret 1885 maa antages at være tilskødet af Købmand W. Andersen, som ved en i Aaret 1864 afholdt Tvangsauktion havde erhvervet Lodden sammen med anden Fragtmand Niels Nissen Nielsen ifølge et af Thomas Hansen Puggaard den 29 Marts 1852 udstedt og den 1 Juni s. A. tinglæst Skøde tilhørende Ejendom.

Under nærværende i Henhold til Forligsklage af 22 Juni 1904 anlagte Sag har Appellanten anbragt, at han først ved den i Anledning af Ejendomsskyldens Indførelse i Medfør af Lov af 15 Maj 1903 stedfundne Vurdering af hans samlede Ejendom blev klar over, at han hidtil ikke havde benyttet den nævnte, temmelig langt fra hans øvrige Ejendom beliggende Lod Matr. Nr. 444, der ikke ved Købet i 1899 blev ham paavist i Marken, men som er indbefattet under Sikkerheden for det i hans Ejendom indestaaende Kreditforeningslaan, at han derefter straks lod Loddens Skel nøjagtig afsætte i Marken af en Landinspektør og Skellinierne afmærke med Pæle, hvorhos han besaaede omtrent Halvdelen af Lodden med Havre, medens det var hans Hensigt at lade den anden Halvdel afgræsse, at det imidlertid, da Appellanten efter nogle Dages Forløb tilsaa Lodden, viste sig, at Appelindstævnte, Husmand Hagen Christiansen af Ribe Mark, der bor i Nærheden, havde oprykket alle de af Appellanten anbragte Skelpæle og tøjet sine Kreaturer paa Lodden, at Appelindstævnte, da Appellanten i den Anledning anmeldte ham for Overtrædelse af Markfredsloven, erklærede, at Lodden var hans, hvorfor Spørgsmaalet om Ejendomsretten til samme af Politimesteren henvistes til Afgørelse under et civilt Søgmaal, og at Appelindstævnte derefter yderligere med to Spand Heste har nedpløjet den af Appellanten i Lodden lagte Havre.

I Henhold til det Anførte har Appellanten i første Instans nedlagt Paastand om, at Appelindstævnte for ulovlig Selvtægt og forsættlig Ødelæggelse af Appellantens Ejendom anses med Straf efter Straffelovens § 116 og § 296 samt under Tvang af en daglig Bøde tilpligtes at fravige den ommeldte Lod Matr. Nr. 444 af Ribe Nørremark, ligesom Appellanten videre har paastaaet Appelindstævnte tilpligtet for Brug af Lodden i de siden Appellantens Køb af samme indtil Forligsklagens Udtagelse forløbne 5 Aar at betale Appellanten en aarlig Leje af 10 Kr., altsaa ialt 50 Kr., samt i Erstatning for ødelagt Havre 40 Kr. tilligemed Renter af disse Beløb 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens ovennævnte Dato, indtil Betaling sker.

Ved Underrettsdommen er Appelindstævnte overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand frifunden for Appellantens Tiltale, og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i første Instans nedlagte Paastande. Appelindstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Appelindstævnte gjort gældende, at han i Aaret 1888 har købt den omspurgte Jordlod af den under Sagens Drift ved Døden afgaaede Aftægtsmand Thomas Puggaard af »Puggaardsminde« — der maa anses identisk med den ovennævnte Thomas Hansen Puggaard — at bemeldte Puggaard dengang uden Paatale havde haft Lodden i Besiddelse i langt over 30 Aar, at Appelindstævnte siden den Tid selv har besiddet Lodden, og at han derfor med fuld Føje altid har betragtet Lodden som sin uindskrænkede Ejendom, i hvert Fald ifølge Hævdserhvervelse, og som Følge heraf har anset sig berettiget til at fjerne de af Appellanten, der aldrig nogensinde har besiddet eller benyttet Lodden, anbragte Skel-pæle og nedpløje den af ham saaede Havre. Appelindstævnte har derhos protesteret mod den af Appellanten paa Lodden satte Lejeværdi af 10 Kr. aarlig saavel som mod, at den nedpløjede Havre ansættes, som fra Appellantens Side sket, til en Værdi af 40 Kr.

Under en af Appelindstævnte foranstaltet Vidneførsel har Gæstgiver og Landmand Carsten Puggaard af »Puggaardsminde« forklaret, at det af, hvad hans Fader, ovennævnte Thomas Puggaard, har fortalt ham, er ham bekendt, at Appelindstævnte 17 à 18 Aar, forinden Vidneførslen fandt Sted i Aaret 1905, har afkøbt Vidnets Fader Matr. Nr. 443 og 444 af Ribe Nørremark, hvilke Jorder Appelindstævnte i nogle Aar, forinden han købte dem af Vidnets Fader, havde lejet af denne, at Vidnet ikke selv var tilstede, da Købet foregik, og ej heller ved andre Lejligheder har hørt sin Fader og Appelindstævnte tale om Købet, hvorimod Vidnets Fader, da Vidnet for omtrent 11 Aar siden overtog Faderens Ejendom, sagde til Vidnet, at de nævnte tvende Matr.-Numre skulde tilskødes Appelindstævnte, ligesom denne, naar han ved tilfældige Lejligheder har mødt Vidnet, har talt om, at han jo skulde have Skøde paa bemeldte Lodder, at Vidnet ved, at Lodden Matr. Nr. 444 i en længere Aarrække, forinden den blev købt af Appelindstævnte, har været ejet og besiddet af Vidnets Fader, og at Vidnet ved, at Vidnets Fader og senere Appelindstævnte begge tilsammen have besiddet den otmeldte Lod i en længere Aarrække end 20 Aar forud for og indtil Aaret 1904.

Gaardejer Hans Jensen har ligeledes som Vidne forklaret, at han

ikke ved, om Appelindstævnte har købt den omspurgte Lod, men derimod ved, at Appelindstævnte gennem en længere Aarrække, som Vidnet tror i det mindste 16 å 17 Aar, muligvis længere, har benyttet Lodden, at Thomas Puggaard, da Vidnet for ca. 28 Aar siden kom til Ribe Mark, havde Lodden, pløjede i den og havde Faar paa den, at Vidnet, der en Del af den paagældende Tid har ejet Jord lige op til Lodden, og som er og i de omtrent 28 Aar, han har boet paa Ribe Mark, har været Nabo til Appelindstævnte, hvis Hus ikke ligger længere end i et godt Bøsseskuds Afstand fra Lodden, ikke i de forløbne Aar har set Andre benytte den end Thomas Puggaard og Appelindstævnte, at Vidnet dog ikke har set dem benytte Lodden hvert Aar i Tiden fra 1 Januar 1880 til 1 Januar 1890, men at ingen Anden har brugt Lodden i Tidsrummet fra 1 Januar 1884 til 31 December 1903.

Endvidere har Niels Jørgen Schmidt afgivet en Vidneforklaring, der gaar ud paa, at Vidnet ikke ved, om Appelindstævnte har købt den paagældende Jordlod, men kun ved, at han har brugt den, dog at Appelindstævnte for mange, antagelig henimod en Snes, Aar siden har sagt til Vidnet, at han havde købt Lodden af Thomas Puggaard, at Vidnet, der i Aaret 1868 kom til Ribe Mark og bor i Nærheden af den omspurgte Lod, som han kan se fra sin Ejendom, ikke har set Andre end først Thomas Puggaard og senere Appelindstævnte bruge Lodden, at Vidnet navnlig ikke i Tiden fra 1 Januar 1880 til 1 Januar 1890 har set Andre end disse bruge Lodden, at Vidnet ikke bestemt kan sige, at de nævnte Personer i det anførte Tidsrum hvert Aar har benyttet Lodden, eller om den har ligget hen eller har været benyttet af Andre, men at Vidnet ikke har set Andre benytte den.

Endelig er der af P. K. Lauridsen afgivet en Vidneforklaring, som gaar ud paa, at Vidnet, saavidt han erindrer for en Snes Aar siden, har hørt, at Appelindstævnte havde købt den omspurgte Jordlod af Thomas Puggaard, at Vidnet, der har boet paa Ribe Mark siden Aaret 1852, vel ikke bor i en saadan Nærhed af Lodden, at han kan se den fra sin Ejendom, men dog kender den og ser den, naar han kommer i Ribe Mose, hvor han imellem køber Tørv, at Vidnet ved, at Thomas Puggaard har benyttet Lodden for over 30 Aar siden, at Vidnet ikke i Tiden fra 1 Januar 1880 til 1 Januar 1890 har set Andre end Thomas Puggaard og Appelindstævnte benytte Lodden, og at Vidnet ikke bestemt kan udtale sig om, hvorvidt andre end de nævnte Personer have brugt Lodden i Tidsrummet fra 1 Januar 1884 til 31 December 1903, men i hvert Fald ikke har set Andre benytte den i dette Tidsrum.

Appellanten har protesteret imod, at der tillægges den af fornævnte Carsten Puggaard afgivne Vidneforklaring nogensomhelst Betydning under Sagen, idet han har henvist til, at bemeldte Vidne i Januar 1894 modtog Skøde fra Faderen paa dennes Ejendom »Puggaardsminde« og som en Del af Købesummen for denne overtog »samlige Faderens Forpligtelser, derunder ogsaa Forpligtelsen til at skaffe Appelindstævnte Skøde paa den ham af Puggaards Fader solgte Jordlod Matr. Nr. 444, hvorfor Vidnet eventuelt vil have Hjemmelsansvar overfor Appelindstævnte.

Der maa nu ogsaa gives Appellanten Medhold i, at bemeldte Carsten Puggaard under de foreliggende Omstændigheder — hvorved bemærkes, at Appelindstævnte ikke har benægtet, at Carsten Puggaard har som anført faaet Faderens Ejendom tilskødet — maa anses saaledes interesseret i Sagen, at den af ham afgivne Vidneforklaring ikke imod Appellantens Protest vil kunne tillægges nogen Beviskraft til Fordel for Appelindstævnte, uden at det heri kan gøre nogen Forandring, at Appelindstævnte ved Tingsvidnets Inkamination den 14 Marts 1905 har fremlagt en af ham samme Dag udstedt skriftlig Erklæring, ifølge hvilken han intet Krav har paa Carsten Puggaard »med Hensyn til eventuel Erstatning for, at jeg ikke har kunnet erholde nogen Adkomst paa Lodden Matr. Nr. 444 af Ribe Nørremark«.

Medens saaledes den af Carsten Puggaard afgivne Vidneforklaring maa lades ude af Betragtning, kan der ikke ved de iøvrigt foreliggende, foran refererede Vidneforklaringer — der paa afgørende Punkter mangle Bestemthed og Selvstændighed, hvortil kommer, at deres Betydning yderligere er svækket ved den paa Foranledning af Appellanten af Vejmand Niels Schultz under Sagen afgivne Vidneforklaring, ifølge hvilken dette Vidne har haft den under Sagen omhandlede Jordlod tilleje, forinden Appelindstævnte vil have faaet den overdraget, ligesom efter denne Vidneforklaring ogsaa den nu afdøde Hans Lindberg maa antages i sin Tid at have haft Lodden i Leje — mod Appellantens Benægtelse anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis hverken for, at Appelindstævnte i sin Tid har købt den oftmeldte Jordlod af Thomas Puggaard, eller for, at Appelindstævnte og bemeldte Thomas Puggaard har staaet i et saadant Raadighedsforhold til Jordlodden, at der, selv forudsat at Thomas Puggaards og Appelindstævntes Besiddelsestider i saa Henseende maatte kunne sammenlægges, kan med Hensyn til tidnævnte Jordlod anses at foreligge en Hævds erhvervelse, som kunde vitiere det af Appellanten gennem det ovennævnte Skøde af 5 Maj 1899 og den forud for samme liggende Adkomstrække erhvervede Krav paa at anerkendes som Ejer af Lodden.

Som Følge af det Anførte vil Appellantens Paastand, forsaavidt den gaar ud paa, at Appelindstævnte under Tvangsbøde tilpligtes at fravige den tidmeldte Jordlod, være at tage til Følge, saaledes at Bøden, der bliver at tillægge Ribe Købstads Kæmnerkasse, findes at kunne bestemmes til 5 Kr. for hver Dag, Dommen i heromhandlede Henseende sidde overhørig.

Derimod vil der, idet der maa gaas ud fra, at Appelindstævnte med Hensyn til sin Besiddelse og Benyttelse af den omspurgte Jordlod og i sin Optræden overfor Appellantens Foranstaltninger paa Lodden har i enhver Henseende handlet i god Tro, ikke kunne blive Spørgsmaal om at tage Appellantens Paastand om, at der ikendes Appelindstævnte Straf efter de ovennævnte Bestemmelser i Straffeloven eller om, at Appelindstævnte tilpligtes at betale Leje af Jorden eller det fornævnte Erstatningsbeløb, til Følge, og Appelindstævnte vil saaledes i disse Henseender være at frifinde for Appellantens Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge den for Appellanten beskikkede Sagfører for Underretten og den ligeledes

for ham beskikkede Sagfører for Overretten i Salær hver 40 Kroner, hvilke Beløb blive at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdag den 20 April.

Nr. 178. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Mads Peter Hjulmand og Niels Andreas Nielsen
(Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 287 eller i hvert Fald dens § 296.

Mols og en Del af Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 16 August 1909: De Tiltalte Mads Peter Hjulmand og Niels Andreas Nielsen bør straffes hver især med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder og betale denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Nielsen, og Defensor, Overretssagfører Eykens, 25 Kr. til hver. Forsaavidt angaar den af Tiltalte Nielsen den 7 April d. A. af Proprietær Friis' Grøft optagne »Forhindring« af svære Brædder samt den i samme Grøft lidt Syd for værende Rist og den af Tiltalte Hjulmand i samme Grøft den 19 Maj d. A. foretagne Fjernelse af 1 Pæl i en Rist, afvises Sagen som hørende under privat Paatale, ligesom den af Proprietær Friis nedlagte Erstatningspaastand paa 1650 Kr. overfor Tiltalte Hjulmand afvises under nærværende Sag som ikke tilstrækkeligt bevisliggjort. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Oktober 1909: De Tiltalte Mads Peter Hjulmand og Niels Andreas Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 14 Dage. Saa udrede de og, En for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, 35 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Mads Peter

Hjulmand og Niels Andreas Nielsen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Dietrichson og Asmussen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Bolsmand Mads Peter Hjulmand af Stabrand Mark og Ungkarl Niels Andreas Nielsen af Taastrup Mark satte under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 287 eller i hvert Fald dens § 296.

Medens Tiltalte Hjulmand, der er født i Aaret 1863, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, har Tiltalte Nielsen, som er født i Aaret 1872, tidligere, foruden at han under sin Militærtjeneste 3 Gange har været straffet arbitrært for Disciplinærforseelser og derhos senere 1 Gang vedtaget Bøde for Overtrædelse af Jagtloven, været anset ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 15 Maris 1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Mols og en Del af Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 13 Juni 1902 efter Straffelovens § 203, jfr. § 39, ligeledes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved de samme Herreders Ekstrarets Dom af 15 November 1904 efter Straffelovens § 251 med samme Art Fængsel, ligeledes i 5 Dage, og senest ved de samme Herreders Ekstrarets Dom af 22 December 1905 efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., 247 og 248 med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage.

Ved Skøde af 22 Juli 1896, tinglæst den 17 August s. A., blev der for bestandig tillagt Ejeren af Ejendommen Matr. Nr. 19 c og 19 d af Stabrand Ret til Vandafløb fra denne Ejendom i en Grøft over den under Ejendommen Skramsø Mølle hørende Mølledam — hvilken Dam maa antages dengang at være tørlagt — og Ret til at foretage Oprensning af bemeldte Grøft, saaledes at Vandet uhindret kunde passere gennem Grøften.

Efterat Ejendommen Matr. Nr. 19 c og 19 d af Stabrand ved Skøde af 27 Juni 1899 var bleven overdraget Tiltalte Hjulmand, saaledes at der under Overdragelsen var indbefattet den Ejendommen, som meldt, tillagte Ret til Vandafløb over den under Skramsø Mølle hørende Mølledam, anlagde han under Anbringende af, at Vandet fra hans Ejendom som en Følge af, at Vandet i Mølledammen holdtes opstemt, ikke kunde faa tilstrækkeligt Afløb, i Aaret 1907 en Sag mod Møllens nuværende Ejer, Proprietær Johannes Friis, hvorunder han paastod denne tilpligtet dels at sænke Vandstanden i Mølledammen, saaledes at Vandet fra hans Ejendom kunde faa frit Afløb ad den forommeldte Grøft, dels at betale Erstatning for den ham ved Opstemningen af Vandet tilføjede Skade, men ved Mols og en Del af Sønder Herreders ordinære Rets Dom af 18 November 1907 blev Proprietær Friis frifunden for hans Tiltale, og da han i det paafølgende Aar søgte Dommen omstødt for en Landvæsenskommission, blev Sagen ved en af Kommissionen afsagt Kendelse afvist fra samme.

Med Hensyn til den ommeldte Opstemning af Vandet fremgaar det af Sagens Oplysninger, at efterat Proprietær Friis i Aaret 1902

var bleven Ejer af Skramsø Mølle, anlagde han ved Benyttelse af oft-nævnte Mølledam en Fiskedam paa Møllens Grund, at han i denne Anledning lod Vandet opstemme i Dammen, at han efter Afsigelsen af den forommeldte Dom lod Vandet yderligere opstemme samme Sted, saaledes at Dammen fik en Størrelse af 5—6 Tdr. Land med en gennemsnitlig Vandstandshøjde af 2 Alen, samt at Opstemningen foretoges ved Hjælp af et i Afløbet fra Dammen anbragt Stemmeværk, der var indrettet paa følgende Maade:

I Afløbet, der bestaar af en Vandkarm eller Aqvadukt, hvis Bund er støbt i Cement, medens Siderne ere Egeplanker, var anbragt en Egetræs Ramme, der støttede sig til 2 Cementkæber, og som var delt i 2 Halvdele, hver 1 Alen bred og 80 Tommer høj; i hver af disse Halvdele var over hinanden anbragt 2 Stigborde — bestaaende af Tværbrædder, samlede i en Rektangel og fastsømmede i en Egetræs Ramme — og ovenover disse Borde var der endelig i hver Halvdel anbragt løse Brædder.

Idet Tiltalte Hjulmand vedblivende ansaa sig forurettet ved denne Opstemning, begav han sig den 6 April d. A. — hvilken Dag Friis var fraværende fra Ejendommen, hvad de Tiltalte imidlertid begge have nægtet at have været i Kundskab om — om Aftenen ved Tiden sammen med Medtiltalte hen til Stemmeværket, som de gav sig til at opbryde.

Under Arbejdet herpaa kom Friis' Hustru tilligemed 2 Piger tilstede og spurgte de Tiltalte, hvad Mening var med dette, men efter at Tiltalte Hjulmand havde svaret, at Meningen var, at det skulde brækkes istykker, fjernede de sig, og de Tiltalte fortsatte derefter Arbejdet, idet de ligeledes afviste Husejer Graabæk, der paa Anmodning af Fru Friis var kommen tilstede og søgte at formaa dem til at holde op.

Omtrent ved Midnatstid havde de Tiltalte — der have forklaret, at Opbrydningsarbejdet var et meget strengt Arbejde — faaet fjernet de løse Brædder, der var anbragte ovenover Stigbordene, og de gik derefter hjem til Tiltalte Hjulmands Bopæl, hvorefter nogle Naboer af Friis kom tilstede og i Forening med Graabæk søgte at udbedre Skaden ved paany at anbringe de optagne Brædder i Stemmeværket.

Efter 1 à 2 Timers Forløb, og da Vandet i Mølledammen efter de Tiltaltes Forklaring var sunket omtrent 1 Alen, kom de Tiltalte tilbage og fortsatte, uantastet af de nysnævnte Personer, deres Opbrydningsarbejde, idet de først fjernede de genanbragte Brædder, som de nu kastede i Vandet, for at de skulde bortføres med Strømmen og saaledes ikke kunne benyttes til paany at dæmme op med, og derpaa oprød begge Stigbordene i den ene af Værkets Halvdele og det øverste Bord i den anden Halvdel, og efter at de Kl. 3 om Morgenen havde fjernet sig, strømede Vandet med stor Kraft ud af Dammen, der næste Formiddag var næsten tømt.

Ved Udstrømningen af Vandet blev et i den forommeldte Aquadukt anbragt yderligere Stemmeværk, der var bestemt til Opbevaring af Fisk, bortskyllet tilligemed de saavel i Aquadukten som i Mølledammen værende Fisk.

Det er derhos oplyst, at Vandet under Udstrømningen gik op over Aquaduktens Sider og bevirkede Oversvømmelse omkring den, at det omgivende Jordlag, der væsenligst bestod af Sand, paa Aquaduktens

sydøstlige Side bortskylledes i en Bredde af ca. 5 Alen og i en Længde af ca. 20 Alen, at der ligeledes bortskylledes Jord paa Aqvaduktens nordvestlige Side, at Vandet trængte ind i Hovedbygningens Kælder samt under Møllen, at det offentlige Vandløb, Øksenmøllebæk, til hvilket Mølledammen havde Afløb, paa en Strækning blev fyldt med Sand og Grus fra den bortskyllede Fyld, at den udstrømmende Vandmasse har bevirket forskellige Beskadigelser paa en længere Strækning af Øksenmøllebækken, idet en Kørebro blev skubbet ud af sit Leje og et Gangbrædt bortskyllet, hvorhos flere store Stykker Jord undermineredes og faldt ned i Bækken, der paa sine Steder fik en større Bredde, end den skulde have.

Særlig er det af Proprietær G. V. Fensmark til Søholt forklaret, at Vandet i Bækken ved dennes Udløb i Stubbe Sø steg saa højt, at det begyndte at løbe over en Dæmning, der var anbragt for 18 af ham anlagte Fiskedamme og kun ved særlige Foranstaltninger hindredes i at ødelægge samtlige Damme, hvorved de i dem værende Fisk vilde være førte bort og en paa Dæmningen staaende Mølle vilde være undermineret.

Tiltalte Hjulmand har iøvrigt forklaret, at det var med Forsæt, at han og Medtiltalte tømte Mølledammen i to Gange, bl. a. for at der ikke skulde ske nogen særlig Skade, og de have bestemt benægtet at have ødelagt Stemmeværket og tømt Vandet ud af Mølledammen i den Hensigt at bevirke Oversvømmelse, idet de alene ville have foretaget deres Handling for at faa det opstemmede Vand bort fra Tiltalte Hjulmands Ejendom, hvor det gjorde Skade.

Proprietær Friis har under Sagen nedlagt Paastand om, at Tiltalte Hjulmand tilpligtes at erstatte ham det ved Beskadigelsen af Stemmeværkerne m. v. samt ved Bortskylning af Jord tilføjede Tab med 450 Kr. og det ved Bortskylning af Fisk lidte Tab med 1200 Kr., men idet Hjulmand har fremsat forskellige Indsigelser mod den opstillede Beregning af Tabets Størrelse, vil den nedlagte Erstatningspaastand ikke kunne tages under Paakendelse.

For deres ovenfor beskrevne Forhold, om hvilket der — idet Sagen er indanket for Overretten alene efter de Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne — her for Retten alene bliver Spørgsmaal, ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 287, 2det Stykke, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for hver især til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 19 Maj 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Nums Frænkell) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 11.

Torsdag den 21 April.

Nr. 214.

Højesteretsagfører Bagger

contra

Peder Herman Jensen (Def. Winther),

der tiltales for Brandstiftelse.

Esbjerg Købstads Ekstrarets Dom af 17 December 1909: Arrestanten Peder Herman Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne A. Harek og H. Hvedstrup, 20 Kr. og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Februar 1910: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Herman Jensen til Højesteretsagførerne Bagger og Winther 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Peder Herman Jensen, der er født i Aaret 1880, og som ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Brandstiftelse.

Om Morgen den 26 Marts f. A. opdagedes det, at en Bunke Høvlspaaner, der henlaa i et Værksted i Kælderetagen i Valsemøllen i

Esbjerg, var overhældt med Petroleum, hvilket maatte være sket Natten mellem den 25 og 26 s. M., og da nogle af Folkene havde set, at Arrestanten, der arbejdede paa Møllen som Mester, havde været nede i Kælderens nævnte Nat, fattede de Mistanke om, at han havde haft til Hensigt at begaa Ildspaesættelse. Den 26 Marts f. A. indfandt Arrestanten sig ca. Kl. 9 om Aftenen i Møllen og gik straks ned i nævnte Værksted, hvorfor Møllersvendene Jørgen Andersen og Christoffer Andersen gik ud paa Vejen, hvorfra de kunde se ned i Værkstedet, for at iagttage Arrestantens Færd. Efter hvad nævnte Vidner, der under et paa Overrettens Foranledning optaget yderligere Forhør have beediget de af dem afgivne Forklaringer, have udsagt, saa de nu Arrestanten stryge Tændstikker af og nærme sig Bunken med Høvlspaaner samt, da han naaede denne, bukke sig ned og afstryge en Tændstik, som om han vilde antænde Spaanerne, hvorfor Vidnerne styrtede ned i Værkstedet, greb fat i Arrestanten og trak ham bort fra Spaanerne, i hvilke der dog ikke var Ild. Vidnernes videre Forklaring gaar derhos ud paa, at de spurgte Arrestanten ud om hans Færd denne og den foregaaende Nat, og at han indrømmede, at det havde været hans Agt at stikke Ild paa Møllen, og at det var ham, der den foregaaende Nat havde hældt Petroleum paa Høvlspaanerne for derved lettere at faa det til at brænde, men at han var bleven forstyrret af Nattevagten. Om sit Motiv til Ildspaesættelsen havde Arrestanten paa Vidnernes Spørgsmaal derom udtalt, at han skulde have eller kunde faa 5000 Kr. for det, hvilket Vidnerne — der i Overensstemmelse med, hvad der ogsaa fra anden Side er udtalt, have forklaret, at Arrestanten var slem til at lyve og prale — dog ikke lagde nogen Vægt paa, idet de derhos have tilføjet, at Arrestanten var noget beruset, og at hans Tale var forstyrret eller nærmest gjorde Indtryk af, at han ikke var ganske klar.

Under det optagne Reassumtionsforhør har Vidnet Jørgen Andersen yderligere forklaret, at Arrestanten, da Vidnet trængte ind til ham i Værkstedet, af egen Drift sprang op fra Høvlspaanebunken, hvor han havde ligget paa Knæ, at Arrestanten var kridhvid i Ansigtet, og at han ganske utvetydigt vedgik, at det havde været hans Hensigt at stikke Ild paa Møllen, og i den Forbindelse ogsaa udtalte, at det var godt for Vidnet, at Arrestanten ingen Revolver havde hos sig, for saa kunde Vidnet have ligget død og brændt op med Møllen; Vidnet har derhos forklaret, at Arrestanten endvidere utvetydig vedgik, at han den foregaaende Nat havde hældt Petroleum paa Spaanerne for at brænde Møllen af, men var bleven forstyrret af en af Vagtmandskabet. Endvidere har under samme Forhør Vidnet Christoffer Andersen yderligere forklaret, at Arrestantens Tilstaaelse af at have villet stikke Ild paa Møllen var ganske utvetydig, og at han ogsaa talte om, at hvis han havde haft en Revolver, kunde de (det ene eller det andet af Vidnerne eller begge Vidnerne), være kommet til at brænde op med Møllen, hvorimod Vidnet nu ikke saa nøje erindrer, hvorledes Udtalelserne videre faldt, navnlig Udtalelserne om, hvad der var passeret den foregaaende Nat.

Arrestanten har under de først optagne Forhør tilstaaet, at han de to nævnte Nætter har indfundet sig i bemeldte Værksted for at sætte Ild paa Møllen, i hvilken Henseende den af ham afgivne nær-

mere Forklaring gaar ud paa Følgende: Efterat han om Aftenen den 25 Marts f. A. var bleven en Del beruset, gik han efter Kl. 12 om Aftenen ned paa Møllen, hvor han i Mølleriets tog en utændt Petroleumslampe, med hvilken han gik ned i Kælderværkstedet, hvor han hældte den i Lampebeholderen indeholdte Petroleum ud over Høvlspaanerne i den Hensigt at sætte Ild paa, hvorefter han gik hjem uden at iværksætte sin Hensigt, uden at han vil kunne erindre, hvad Grunden hertil var. Den følgende Dags Aften blev han igen beruset og gik da paany ind paa Værkstedet i den Hensigt at fuldføre, hvad han den foregaaende Aften havde haft isinde, og var omme bag den i Værkstedet staaende Høvlebænk ved Bunken af Høvlspaaner ifærd med at afrive Tændstikker, da Vidnet Jørgen Andersen kom tilstede og fik ham bort. Iøvrigt har Arrestanten forklaret, at han ikke ved, hvorledes Tanken om Ildspaaelse er opstaaet hos ham, eller hvad hans Hensigt dermed har været, at han først har faaet den om Aftenen den 25 Marts, efter at han havde nydt Drikkevarer, at han den 26 Marts tænkte, at det var godt, at det ikke var gaaet værre, end det var, men at Tanken om Ildspaaelse paany opstod om Aftenen under Paavirkning af de nyde Drikkevarer. Det er efter det Foreliggende antageligt, at den hos Arrestanten opstaaede Lyst til Ildspaaelse staar i Forbindelse med, at han den 27 Februar f. A. havde været Vidne til en Ildebrand, hvorved et overfor Valsemøllen beliggende Silopakhus nedbrændte.

Arrestanten har derefter til Undersøgelse af hans mentale Tilstand fra den 13 August til den 12 November f. A. været indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten i Viborg. Den af Anstaltens Overlæge under 9 November f. A. afgivne Erklæring, til hvilken Retslægeraadet i en Erklæring af 1 December f. A. har sluttet sig, gaar bl. a. ud paa, at Arrestanten ikke vil vedgaa at have forsøgt Ildspaaelse, at det er naturligt, at hans Erindring om disse Handlinger, der ere foretagne i stærkt beruset Tilstand, er vag og taaget, samt at Arrestanten ikke nu er sindssyg, og at han sandsynligvis heller ikke var det, da han begik »den omspurgte Forbrydelse«.

Efter under ovennævnte Reassumptionsforhør at være foreholdt de af Vidnerne Jørgen og Christoffer Andersen afgivne Forklaringer har Arrestanten forklaret, at nævnte Vidner den paagældende Aften kom farende ind i Værkstedet, hvor Arrestanten var ved at rive Tændstikker af, og at Jørgen Andersen da spurgte ham, om han vilde stikke Ild paa Møllen, men at han ikke husker og derfor ikke kan gøre Rede for, hvorledes Samtalen mellem ham og Vidnerne derefter er falden, og at han ikke vil godkende Vidnerne Forklaring i saa Henseende. Endvidere har Arrestanten under nævnte Forhør, i væsenlig Overensstemmelse med den Forklaring, som han ifølge Overlægens Erklæring havde givet denne, afgivet en Forklaring, der gaar ud paa Følgende: Da han om Aftenen den 25 Marts saa den utændte Lampe oppe i Mølleriets, bestemte han sig til at flytte den ned i Kælderen, hvor Lamperne have deres Plads i et Rum ved Siden af Værkstedet. Han var derefter inde i Værkstedet, medhavende den utændte Lampe, men det er ikke rigtigt, at han har hældt Petroleum fra Lampen ud over Høvlspaanerne. Er der kommet Petroleum paa disse, maa han have tabt Lampen i dem, hvorom han forøvrigt intet erindrer. Om sin

Hensigt med næste Aften at gaa ind i Værkstedet, har Arrestanten derhos forklaret, at han mente sig baade berettiget og forpligtet til at inspicere over det Hele og se efter, om Alt var i Orden, hvortil han paa Forehold af, at han gik ind i det mørke Værksted med en utændt Lampe, har føjet, at han ikke husker, om han tændte det elektriske Lys, og at det i alt Fald ikke har været hans Hensigt at tænde Ild paa Møllen, hvilket ej heller var hans Hensigt den følgende Aften. Denne Aften gik han, efter at han om Dagen uset havde hørt nogle af Folkene tale om, at der var hældt Petroleum paa Spaanerne, og sigte Arrestanten for at have gjort dette, og idet det ikke stod ham klart, hvad han havde gjort dernede, og han for ikke at vække Opsigt ikke vilde gaa derned om Dagen, derned »for at se paa Sagerne«, som han har udtrykt sig; han har derhos paastaet, at han kun afrev Tændstikkerne for at se, om der var Petroleum paa Spaanerne, idet han trods Forsøg derpaa ikke kunde faa det elektriske Lys til at brænde.

Endelig har Arrestanten efter først at have sagt, at han ikke kunde erindre at have afgivet de ovenanførte Tilstaaelser i de første Forhør, i alt Fald ikke at have givet dem alle, udsagt, at han ikke vil benægte at have givet disse Tilstaaelser, men at han fra først af havde tænkt sig, at det Hele kun var en ubetydelig Sag, som han hurtig kunde blive færdig med, men at han nu vilde fragaa disse Tilstaaelser og forlange de afgivne nye Forklaringer betragtede som Sandhed.

Det er endvidere under det oftnævnte Reassumptionsforhør ved Fyrbøder Peter Lund Sørensens og Møllersvend Søren Ingemann Sørensens edelige Forklaringer tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten om Aftenen den 25 Marts ikke fra Mølleriets er gaaet direkte ned i Værkstedet, men først var ude i Gaarden ved Møllen, hvilket Arrestanten ogsaa under nævnte Forhør har erkendt. Det er derhos af nævnte Vidner forklaret, at de — det ene Vidne flere Gange — nævnte Aften var nede i Kælderen for at se efter Arrestanten, og at den ene af dem ved en af disse Lejligheder tog i Værkstedsdøren og fandt den aflaaet, men hvorvidt Arrestanten har lagt Mærke til deres Færden, kunne Vidnerne ifølge deres Forklaring ikke udtale sig om. Endelig har Møllebygger Jørgen Hansen edelig forklaret, at det snarest er 2 Potter Petroleum, i alt Fald mindst 1 Pot, der, som det viste sig om Morgenen den 26 Marts, var hældt paa Høvlspaanebunken, idet denne, der var ca. 24 Tommer tyk, paa en Plet af ca. 15 Tommers Diameter var saaledes gennemfugt med Petroleum, at der endog stod nogen blank Vædske paa Gulvet, samt at Petroleummen var hældt lige ned og ikke spildt ved Vanvare. Det er derhos oplyst, at der i et umiddelbart op til Værkstedet stødende Rum opbevaredes Petroleum, hvad Arrestanten har erkendt at have vidst.

Efter det Foreliggende findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til, at Arrestanten senere har tilbagekaldt sin Tilstaaelse om ved de nævnte Lejligheder at have gjort sig skyldig i Forsøg paa Ildspaa-sættelse, idet Tilbagekaldelsens Rigtighed ikke alene ikke findes bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, men dette tværtimod væsenlig bestyrker Rigtigheden af de mod Arrestanten rejste Sigtelser. Idet der derhos efter det Oplyste maa gaas ud fra, at Arrestanten ved de ommeldte

Lejligheder har været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, maa det billiges, at Arrestanten for sit anførte Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 281, 1ste Stykke, jfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, — — — vil saaledes være at stadfæste.

Mandag den 25 April.

Nr. 27. Overlæge Carl Ottosen (Hansen)
 contra
 Kaptajn F. Münster, Bergen (Kondrup),
 betræffende en Kautionsforpligtelse.

Københavns Amts nordre Birks ordinære Rets Dom af 13 December 1905: Indstævnte, Overlæge Carl Ottosen, bør til Citanten, Kaptajn F. Münster, Bergen, betale 1486 Kr. 74 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 14 November 1904, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 50 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Københavns Amts nordre Birks ordinære Rets Dom af 10 April 1907: Indstævnte, Overlæge Carl Ottosen, bør for Tiltale af Citanten, Kaptajn F. Münster, i denne Sag for Tiden fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juli 1908: Appellindstævnte, Overlæge Carl Ottosen, Skodsborg, bør til Appellanten, Kaptajn F. Münster af Bergen, betale de paastævnte 1800 Kroner tilligemed Renter 5 pCt. p. a. af 11700 Kr. fra den 16 Februar 1905 til den 6 Marts 1906 og derefter 6 pCt. p. a., til Betaling sker. Sagens Omkostninger for Underretten ophæves. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for

Højesteret betaler Appellanten, Overlæge Carl Ottosen, til Indstævnte, Kaptajn F. Münter, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Købekontrakt af 3 Juni 1901 solgte Appellanten, Kaptajn F. Münter af Bergen, til Frøkenerne A. Andersen og E. Fleischer den ham tilhørende Ejendom, Foswinkelsgade Nr. 23 og 25 i Bergen, og hedder det i Kontrakten bl. a. saaledes:

»§ 1.

Jeg, F. Münter, sælger og skøder til Frøkenerne A. Andersen og E. Fleischer min i Foswinkelsgade 23 & 25 ejende Ejendom . . . for 33000 Kr. . . . som fremkommer paa følgende Maade:

1ste Prioritets Panteobligation i Ejendommen	5 pCt.	Kr. 14847.20
2den do. do. do.	5 pCt.	» 3045.80
Køberen udsteder til Sælgeren en 3dje Prioritets Obligation med ligestor Vekselobligation for Beløbet		» 15107.00
		<u>Kr. 33000.00</u>

§ 2.

. . . Ligeledes betaler Køberne af 3dje Prioritets Obligation Vekselobligationsrenter, der, naar Vekselobligationen fornyes, hver Gang afdrages med Kr. 200, altsaa aarligt Afdrag Kr. 600, og afskrives disse Afdrag paa 3dje Prioritets Obligation.

§ 4.

1 April 1902 betaler Køberen til Sælgeren 3045⁸⁰/₁₀₀ Kr., hvilket Beløb skal bruges til at indfri 2den Prioritets Panteobligation med, naar denne forfalder.

§ 6.

Naar 3dje Prioritet i Forening med 1ste Prioritet og 2den Prioritet er da indfriet og er kommet ned til et Beløb af Kr. 22500 . . . betales af 3dje Prioritet 5 pCt. Rente pr. Aar, hver 11 Juni og 11 December med Halvdelen og 300 Kr. i Afdrag hver Gang . . .»

Køberne betalte sidste Gang Renter og Afdrag i Juni 1902, men da Ydelserne derefter udeblev, paabegyndte Appellanten Retsforfølgning mod disse for at indtale sit Tilgodehavende. Dette gav Anledning til, at Appelindstævnte, Overlæge Carl Ottosen, Skodsborg — der ønskede at hjælpe Køberne — indlod sig i Forhandlinger med Appellanten, hvilke resulterede i, at der i April 1903 afsluttedes en Overenskomst mellem Parterne, hvori det hedder:

»Jeg undertegnede Kaptajn Fritz Münter indgaar paa ved Telegram og Brev at standse alle retslige Skridt mod Frøkenerne Andersen og

Fleischer og lade dem i uindskrænket Besiddelse af Ejendommen Foswinkelsgade Nr. 23 og 25 i Bergen.«

»Medundertegnede, Overlæge Ottosen, indgaar paa at indestaa for, at de ovennævnte Damer i Bergen til rette Tid erlægger Renter og 600 Kr. — seks Hundrede Kroner — i aarlig Afdrag som efter Købekontrakt af 3 Juni 1901, oprettet mellem Alma Andersen, Emma Fleischer og F. Münter, samt at der istedetfor de Kr. 3045.80 — tre Tusind og fem og firti $\frac{80}{100}$ Kroner — som skulde have været betalt den 1 April 1903, betales 3000 Kr. — tre Tusind Kroner — paa Tredjeprioriteten, oprindeligt stor 15107 Kr. — femten Tusinde et Hundrede og syv Kroner — med en 3 Maaneders Akcept paa 1000 Kr. — et Tusind Kroner — ved Underskriften af denne Overenskomst samt 1000 Kr. — et Tusind Kroner — den 1 Maj 1904 og 1000 Kr. — et Tusind Kroner — den 1 Maj 1905.«

I Henhold til denne Overenskomst betalte Appellindstævnte ved Underskriften 1000 Kr. samt de derefter forfaldne Renter og Afdrag indtil den 16 Februar 1904, da han vel betalte Afdrag, men ikke Renter, til Beløb 80 Kr. 29 Øre, og da Køberne derhos ikke betalte det den 1 Maj 1904 i Henhold til Overenskomsten forfaldne Afdrag 1000 Kr., og Appellindstævnte ej heller betalte dette, skred Appellanten i August 1904 til Tvangsauktion og overtog Ejendommen som ufyldstgjort Panthaver for et Beløb af 18100 Kr., hvorhos han gennem en hos Køberne foretagen Fogedforretning opnaaede Dækning for 220 Kr. Da de foranstaaende Prioriteter tilsammen udgjorde 17893 Kr., opnaaede Appellanten saaledes ved Auktionen kun Dækning for 207 Kr. af den ham tilhørende 3dje Prioritet, og da denne paa den Tid, Auktionen afholdtes, udgjorde 13107 Kr., forblev af denne et Beløb af 12900 Kr. udækket. Da Appellanten forment, at Appellindstævnte i Henhold til den med ham indgaaede Overenskomst var pligtig at betale Restgælden, paastod han under en i 1ste Instans ved Københavns Amts nordre Birks ordinære Ret anlagt Sag Appellindstævnte dømt til Betaling af:

1) Afdrag pr. 1 Maj 1904	1000 Kr. 00 Ø.
2) resterende Renter pr. 16 Februar 1904	80 » 29 »
3) Renter pr. 16 Juni 1904	218 » 45 »
4) Afdrag pr. 16 Oktober 1904	200 » 00 »
5) Renter pr. s. D. 1904	215 » 00 »
	<hr/>
	ialt 1713 Kr. 74 Ø.
med Fradrag af det gennem Fogedforretningen indvundne Provenu 220 Kr. og af 7 Kr. i Anledning af Auktionen	227 » 00 »
	<hr/>
	til Rest 1486 Kr. 74 Ø.

tilligemed Renter af dette Beløb, 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 14 November 1904, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Appellindstævnte paastod sig frifunden mod Betaling af de indtil den afholdte Tvangsauktion paaløbne Renter og Afdrag, som han har opgjort til 1498 Kr. 74 Øre, med Fradrag af det gennem Løsøret

indkomne Provenu 220 Kr., altsaa til Rest 1278 Kr. 74 Øre, hvorhos han paastod sig tillagt Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens den 13 December 1905 afsagte Dom blev Appellindstævnte tilpligtet at betale Appellanten det paastævnte Beløb med Renter som paastaaet og Sagens Omkostninger med 50 Kr., hvilket Beløb Appellindstævnte betalte den 1 Februar 1906 under Reservation af Ret til Appel.

Appellanten har derefter under en ny ligeledes ved Københavns Amts nordre Birks ordinære Ret procederet Sag paastaaet Appellindstævnte dømt til Betaling af de pr. 16 Februar, 16 Juni, 16 Oktober 1905 og 16 Februar 1906 forfaldne Afdrag, hver stort 200 Kr., og det pr. 1 Maj 1905 forfaldne Afdrag 1000 Kr., ialt 1800 Kr., tilligemed Renter af 11700 Kr. — nemlig det Beløb, hvortil Appellantens Prioritet efter Tvangsauktionens Afholdelse var nedbragt, 12900 Kr., med Fradrag af de ham ved den fornævnte Dom af 13 December 1905 tilkendte Afdrag 1200 Kr. — 5 pCt. p. a. fra den 16 Februar 1905 til Forligsklagens Dato den 6 Marts 1906 og 6 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Appellindstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved Underrettens den 10 April f. A. afsagte Dom blev Appellindstævnte frifunden for Tiden, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes.

Efter at Appellanten derpaa ved Stævning af 25 Maj f. A. havde indanket denne sidste Dom her for Retten, har Appellindstævnte efter erhvervet Oprejsningsbevilling ved Stævning af 20 September f. A. indanket den førstnævnte Dom her for Retten, hvor Parterne have kumuleret begge Sager, som de derefter have procederet og begært paa kendte under Et.

Her for Retten gaar den af Appellanten nedlagte Paastand ud paa, at den inden Københavns Amts nordre Birk den 13 December 1905 afsagte Dom stadfæstes, og at den inden samme Ret den 10 April 1907 afsagte Dom forandres i Overensstemmelse med den af ham for Underretten i denne Sag nedlagte Paastand. Appellindstævnte har med Hensyn til det under den første Sag indtalte Beløb nedlagt Paastand paa, at han frifindes for Appellantens Tiltale, forsaavidt angaar det Beløb, hvormed den indtalte Fordring overstiger 1278 Kr. 74 Øre — hvilket Beløb han, som ovenfor bemærket, erkendte at skyldte. Med Hensyn til det under den anden Sag indtalte Beløb har han paastaaet sig pure frifunden og subsidiært paastaaet sig for Tiden frifunden for Appellantens Tiltale. Begge Parter have derhos paastaaet sig tillagt Appellens Omkostninger.

Til Støtte for de af Appellindstævnte nedlagte Paastande har han bl. a. anbragt, at den af ham i Henhold til Overenskomsten af April 1903 paatagne Forpligtelse — hvilket efter Appellindstævntes Formening ogsaa fremgaar af den paagældende Overenskomsts Ordlyd — var betinget af, at Køberne forblev i Besiddelse af Ejendommen og i samme drev den Virksomhed, som Appellindstævnte nærede Interesse for. Appellindstævntes Forpligtelse i Forhold til Appellanten strækker sig derfor efter hans Formening ikke udover det Tidspunkt, da Appellanten lod Ejendommen stille til Tvangsauktion, idet Appellanten ved sin Fremgangsmaade ikke opfyldte det ham efter Overenskomsten paa-

hvilende Vilkaar, nemlig at lade Køberne i uindskrænket Besiddelse af Ejendommen, og Appelindstævnte mener sig derfor fritagen for enhver Forpligtelse efter det angivne Tidspunkt.

Der skønnes nu ikke at kunne gives Appelindstævnte Medhold i den af ham hævdede Fortolkning af den paagældende Overenskomst, idet det ikke med Føje af sammes Ordlyd kan udledes, at Appelindstævntes Forpligtelse skulde være betinget af, at Køberne forbleve i Besiddelse af Ejendommen, og da Appelindstævnte ikke iøvrigt har godtgjort, at Overenskomsten er knyttet til det angivne Vilkaar, vil Appelindstævntes herpaa støttede Indsigelse mod Søgismaalet ikke kunne komme i Betragtning.

Appelindstævnte har dernæst gjort gældende, at han efter Indholdet af den oftnævnte Overenskomst kun er at anse som en simpel Kautionist, og at han derfor, saalænge Appellanten ikke har forsøgt hos Hoveddebitorerne at inddrive det indtalte Beløb og gennem en forgyæves Retsforfølgning har konstateret disses Insolvens, ikke kan være forpligtet til at betale noget Beløb.

Heri maa der forsaavidt gives Appelindstævnte Medhold, som den paagældende Overenskomst maa antages at indeholde et Tilsagn om Kaution fra Appelindstævntes Side, og da det derhos ikke udtrykkelig er udtalt eller paa anden Maade er oplyst, at Appelindstævntes Løfte gik ud paa at være Selvskyldnerkautionist, vil Appelindstævnte kun kunne anses som simpel Kautionist. Da imidlertid den Fordring, for hvilken Appelindstævnte kautionerede, maa antages i sin Tid at have været forfalden i sin Helhed i Forhold til Køberne, da det af en her for Retten fremlagt Udskrift af den hos disse i sin Tid afholdte Fogedforretning fremgaar, at denne omfattede hele den Fordring, for hvilken Appelindstævnte hæfter, og at den sluttede, uden at Appellanten erholdt Dækning, og da endelig den Omstændighed, at Appellanten har indtalt sit Krav hos Appelindstævnte, efterhaanden som Afdragene forfalde i Overensstemmelse med den med Køberne oprindelig truffe Aftale, ikke kan medføre nogen Forpligtelse for Appellanten til, hver Gang et Afdrag eller et Rentebeløb er forfaldent, at instituere en ny Retsforfølgning mod Hoveddebitorerne, maa det antages, at Appellanten har været berettiget til at afkræve Appelindstævnte de ogsaa efter Tvangsauktionen forfaldne Renter og Afdrag. Appelindstævnte — der iøvrigt ikke har fremsat nogen Indsigelse mod Rigtigheden af de af Appellanten opgivne Renter og Afdrag — vil herefter være at dømme overensstemmende med Appellantens Paastand, dog at det ikke vil være nødvendigt at give Appellanten Dom for det ham ved Underrettsdommen af 13 December 1905 tilkendte Beløb, da det, som tidligere bemærket, er betalt, og at Sagens Omkostninger for Underretten ville være at ophæve.

Sagens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Nr. 91. Husejer J. C. Andersen (Ingen)

contra

Aktieselskabet Københavns Trælasthandel (Kondrup).

Højesterets Dom.

Appellanten, Husejer J. C. Andersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Aktieselskabet Københavns Trælasthandel, som har ladet møde, 200 Kroner.

Tirsdag den 26 April.

Nr. 211. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Martin Toft (Def. Overretssagfører Aagesen),

der tiltales for Forledelse til falsk Forklaring for Retten, uberettiget Næringsbrug, derunder Brændevinsudskænkning og Overtrædelse af et ham den 19 Marts 1906 af Politimesteren i Horsens i Henhold til § 60 i Politivedtægten for nævnte Købstad givet Tilhold om ikke at benytte andre kvindelige Personer end sin Hustru og egne voksne Børn til Opvartning, Underholdning eller anden Medhjælp i de Lokaler i hans Gæstgiveri, i hvilke Gæsterne opholde sig.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 26 November 1909: Tiltalte, Gæstgiver Martin Toft af Horsens bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Bjerrøgaard, 30 Kr. og Defensor, Sagfører H. Mortensen, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Januar 1910: Tiltalte Martin Toft bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40

Dage samt til Horsens Købstads Kæmnerkasse bøde 50 Kr. og til samme Købstads Politikasse ligeledes 50 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten 25 Kr. til den Første og 20 Kr. til den Sidste samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, 25 Kr. til hver. De idømte Bøder udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martin Toft til Højesteretssagfører Asmussen og Overretssagfører Aagesen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Gæstgiver Martin Toft, der maa antages at være født i Slesvig i Aaret 1858, sat under Tiltale for 1) Forledelse til falsk Forklaring for Retten, 2) uberettiget Næringsbrug, derunder Brændevinsudskænkning, og 3) Overtrædelse af et ham den 19 Marts 1906 af Politimesteren i Horsens i Henhold til § 60 i Politivedtægten for nævnte Købstad givet Tilhold om ikke at benytte andre kvindelige Personer end sin Hustru og egne voksne Børn til Opvartning, Underholdning eller anden Hjælp i de Lokaler i hans Gæstgiveri, i hvilke Gæsterne opholde sig.

Tiltalte har den 30 April 1906 og den 14 Juli s. A. inden Horsens Købstads Politiret vedtaget for Overtrædelse af fornævnte Tilhold at erlægge Bøder til Politikassen af henholdsvis 10 og 15 Kroner, hvorhos han ved Overrettens Dom af 11 November 1907 er anset med en Bøde af 30 Kroner til Politikassen for Overtrædelse af samme Tilhold.

Fremdeles er han ved Højesterets Dom af 8 April 1908 anset efter § 3, 2det Stk., i Lov om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte af 30 Marts 1906 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Endvidere har han den 10 Februar f. A. inden Horsens Købstads Politiret vedtaget at erlægge en Bøde af 40 Kr. til Politikassen for Overtrædelse af det fornævnte Tilhold, hvorhos han endelig den 24 s. M. inden samme Ret har vedtaget for uberettiget Værtshushold, derunder Brændevinsudskænkning, til Horsens Købstads Kæmnerkasse at erlægge en Bøde af 20 Kr. med Gentagelsesvirkning.

Ifølge Sagens Oplysninger erhvervede Tiltalte den 10 Januar 1903 Borgerskab som Gæstgiver i Horsens, i hvilken Henseende han har forklaret, at han oprindeligt havde ønsket at erhverve Borgerskab som Værtshusholder, men at han ikke kunde opnaa dette paa Grund af Bestemmelserne i den af Indenrigsministeriet stadfæstede Vedtægt angaaende det Omfang, i hvilket de i Næringslovens § 58 omhandlede Næringsadkomster kunde meddeles i Horsens.

Han drev derefter Gæstgiveri og Værtshushold i en Ejendom i Smedegade, indtil han i Foraaret 1905 flyttede til Ejendommen Vimmelskafte Nr. 1, hvor han siden med Undtagelse af Tiden fra September 1907 til April Flyttedag 1908 har drevet samme Næring. I Februar Maaned f. A. erkendte han imidlertid under en mod ham indledet Undersøgelse, at hans Gæstgiveri ikke havde været drevet paa en saadan Maade, at han kunde være berettiget til som Tilbehør dertil at beværte Andre end Rejsende, hvorefter Sagen sluttedes med den ovennævnte Bødevedtagelse; men i den paafølgende September Maaned indlededes der atter Undersøgelse mod ham, og der er herunder ved hans egen Erkendelse i Forbindelse med det iøvrigt Foreliggende godtgjort Følgende om Maaden, hvorpaa han driver sit Næringsbrug:

I den omhandlede i Vimmelskafte beliggende Ejendom, der ejes af Tiltalte, og i hvilken der findes Kælder, Stue- og Loftsetage, driver han i Kælderen almindelig Beværtning, derunder Udskænkning af Brændevin, idet han som Beværtningslokale benytter et Hjørneværelse, 7 Alen langt og $5\frac{1}{2}$ Alen dybt, og en ved Siden deraf beliggende Spisestue, 5 Alen 13 Tm. lang og 4 Alen 13 Tm. dyb, der dog tilige tjener som Opholdssted for Tiltalte og Familie. Over Kælderen staar malet »Riberhus« og paa hver Side af Døren »Kafé«, hvorhos der over Vinduerne er malet Ordene »Kafé Riberhus«. Derimod staar intetsteds malet eller paa anden Maade tilkendegivet, at der i Ejendommen drives Gæstgiveri.

Af Gæsteværelser har Tiltalte i Kælderen kun et med en enkelt Seng forsynet Kammer, 3 Alen 17 Tm. bredt og 5 Alen 18 Tm. dybt, men han har desuden paa Loftet et Værelse, forsynet med Seng og indrettet til Natteophold. Dette Værelse, der er skraat, og som har et lille Tagvindue, er 4 Alen 16 Tm. langt og $3\frac{1}{2}$ Alen dybt samt forsynet med Seng og Servante, men der henstaar endvidere i samme to gamle Klædeskabe og to gamle Kommoder, i hvilke der opbevares Gangklæder, Linned og Andet, tilhørende Tiltalte og hans Familie.

Da der i Slutningen af Februar Maaned f. A. indlededes Undersøgelse mod Tiltalte, lod han efter Aftale med vedkommende Lejere et Værelse i Stueetagen indrette til Gæsteværelse, saa at han altsaa da havde 3 Gæsteværelser, men det sidstnævnte Værelse benyttes ikke længere som Gæsteværelse. Samtidig med Indretningen af dette Værelse traf Tiltalte Aftale med Hestehandler Niels Petersen om at maatte henvise Gæster med Heste og Vogne til Petersens Stald i Vimmelskafte, men han har dog ingensinde gjort Brug af denne Ret, idet han ikke siden Februar Maaned har haft nogen kørende Gæst.

I Tiden fra den 25 Februar til den 30 August have ialt 55 Personer logeret i hans Gæstgiveri, i Almindelighed for en Nat ad Gangen, og han har for Natteleje i Loftsværelset taget 75 Øre pr. Nat og for Natteleje i Værelset i Kælderen 1 Kr. pr. Nat. Iøvrigt har Tiltalte

anført, at de Kunder, der besøge hans Restauration, bestaa af »mange Slags Mennesker«, baade Landboere og Byens Folk, saasom Haandværkssvende og Andre, og at det mest er om Eftermiddagen og om Aftenen, at han har Besøg i sin Beværtning.

Idet nu Tiltalte efter det Anførte kun i forholdsvis ringe Omfang giver sig af med Gæstgiveri, for hvilken Næring hans Lokaler ej heller kunne anses skikkede, findes han at have været uberettiget til som Tilbehør til bemeldte Næring at beværte Andre end Rejsende.

Tiltalte er dernæst sigtet for at have ladet Pigen Ane Hansen, som fra Midten af Juni Maaned f. A. indtil den 14 September s. A. har været tilhuse hos ham med sit spæde Barn, deltage i Opvarningen i hans Beværtning samt i Gæsternes Underholdning.

Vel har nu Tiltalte nægtet at kunne mindes, at han har set Ane Hansen servere for Gæsterne, eller at han har givet hende Tilladelse dertil, idet han tværtimod har hævdet, at han gentagne Gange har forbudt hende at opholde sig i Restaurationslokalerne, men da Ane Hansen har afgivet en Forklaring, der i sin endelige Skikkelse gaar ud paa, at hun, efter at hun havde taget Ophold hos Tiltalte, hyppig har siddet i den ovennævnte Spisestue og passiareet med Gæsterne, forsaa-vidt hun kendte noget til dem, og at hun Søndag den 12 September f. A., medens Tiltalte var tilstede i Lokalerne, har serveret for Gæsterne og modtaget Drikkepenge af dem, samt da denne Forklaring er stemmende med det iøvrigt Foreliggende, derunder navnlig de af Tømrer Rasmus Thomsen og Arbejdsmand Jørgen Jørgensen afgivne edelige Vidnesbyrd, findes det at være efter Omstændighederne tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham under denne Del af Sagen paasigtede Forhold.

Hvad endelig angaar Sigtelsen for Forledelse til falsk Forklaring for Retten, fremgaar det af Sagen, at fornævnte Ane Hansen, da hun den 20 September f. A. første Gang afhørtes som Vidne under den mod Tiltalte indledede Undersøgelse, forklarede, at hun ingensinde, heller ikke den 12 September f. A., havde serveret for Gæsterne i Tiltaltes Beværtning, og at hun ingensinde havde underholdt Gæsterne i Restaurationslokalerne, hvor hun efter sin videre Forklaring ikke havde opholdt sig, undtagen naar hun sammen med Tiltaltes Familie indtog sine Maaltider i Spisestuen. Senere erkendte hun imidlertid, at hendes nævnte Fremstilling var i Strid med Sandheden, hvorefter hun afgav sin ovenanførte endelige Forklaring.

I Forbindelse dermed forklarede hun, at hun, da hun den 20 September f. A. mødte i Politirettens Venteværelse og der traf Tiltalte, spurgte ham, hvorfor hun skulde møde i Retten, og at han da svarede, at det nok var hans Sag, hvorhos han fremkom med en Ytring af omtrent følgende Indhold: »Ja, ja, lille Ane, lad os nu se, at De klarer den, saa godt De kan for os, saa gælder det ikke saa nøje med en Femkroneseddel.«

Efter sin videre Fremstilling svarede hun dertil, at det skulde hun nok. Hun har derhos tilføjet, at det skyldtes Tiltaltes omhandlede Udtalelse, at hun afgav den usandfærdige Forklaring, idet hun ikke kunde forstaa Udtalelsen paa anden Maade end som en Opfordring til at forklare i Strid med Sandheden for ikke at skade ham.

Endelig har hun anført, at Tiltalte ikke senere har givet hende nogen Femkroneseddel eller omtalt sit Løfte om en saadan.

Tiltalte har erkendt, at han ved den af Ane Hansen ommeldte Lejlighed er fremkommen med en Udtalelse om, at det ikke ragede saa vidt med en Femkroneseddel; men han har hævdet, at bemeldte Udtalelse blev fremsat i Tilknytning til en Opfordring fra ham til Ane Hansen om at sige Sandheden, og han har nægtet at have udtalt, at hun »skulde se at klare den, saa godt hun kunde for dem« eller overhovedet at have haft til Hensigt at forlede hende til at afgive falsk Forklaring.

Da Tiltalte imidlertid har maattet indrømme, at han ikke havde nogen Grund til at tro, at Ane Hansen vilde lyve ham Noget paa, samt da han har erklæret sig ude af Stand til at angive nogen Grund for ham til under de foreliggende Omstændigheder, som sket, at stille hende et Pengebeløb i Udsigt, findes det, selv om Tiltaltes Gengivelse af den omhandlede Samtales Indhold lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, at maatte statueres, at det ved Fremsættelsen af den anførte Udtalelse om Femkroneseddelen har været hans Hensigt at formaa Ane Hansen til i Strid med Sandheden at forklare til hans Fordel.

For sit sidst ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 146, sammenholdt med dens § 52 og midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fængselkost i 40 Dage, hvorhos han for sit i de foranførte Henseender iøvrigt udviste Forhold vil være at anse dels efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Bøde til Horsens Købstads Kæmnerkasse, der vil kunne bestemmes til 50 Kr., dels efter § 6 i Lov om Politiets Ordning udenfor København af 4 Februar 1871 med en Bøde til nævnte Købstads Politikasse, der ligeledes findes at kunne bestemmes til 50 Kr.

Torsdag den 28 April.

Nr. 58. Bundtmager **J. C. Jørgensen** (Nellemann)

contra

Aktieselskabet Sydfyens Diskontobank (Arntzen),

betræffende en Haandpanthavers Anvendelse af Fr. af 9 Februar 1798 mod en Kautionist.

Vejle Købstads ordinære Rets Dom af 20 Februar 1908: Indstævnte, Bundtmager **J. C. Jørgensen** i Vejle, bør til Citanterne, Aktieselskabet »Sydfyens Diskontobank« i Faaborg, betale 900 Kroner

tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Marts 1903, indtil Betaling sker, men iøvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Til Vejle Købstads Kæmnerkasse bøder Sagfører Gyntelberg i Vejle 30 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Februar 1909: Hovedappellanten, Bundtmager J. C. Jørgensen, bør til Kontraappellanterne, Aktieselskabet »Sydfyens Diskontobank«, betale 697 Kr. 35 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Marts 1903, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Sagfører Gyntelberg og Amtoft bør til Vejle Købstads Kæmnerkasse bøde henholdsvis 50 Kr. og 30 Kr. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge Fr. af 9 Februar 1798 maa de af Clausen betalte Afdrag, der ikke ere komne Indstævnte tilgode, anses som denne uvedkommende, idet det ikke kan anses tilstrækkelig godtgjort, at Knudsen har været bemyndiget til at inkassere Pengene hos Clausen paa Indstævntes Vegne, og der heller ikke iøvrigt er oplyst Omstændigheder, som kunde afskære Indstævnte fra at paaberaabe sig den nævnte Forordning med Hensyn til det for Højesteret omtvistede Beløb. Herefter og da der ikke kan tillægges det af Appellanten iøvrigt for Højesteret Anførte nogen Betydning, vil den indankede Dom efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, dog at de Sagførerne Gyntelberg og Amtoft idømte Bøder ville være at forhøje til 200 Kroner for Førstnævnte og til 50 Kroner for Sidstnævnte.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at de Sagførerne Gyntelberg og Amtoft idømte Bøder bestemmes til 200 Kroner for Førstnævnte og til 50 Kroner for Sidstnævnte. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 10 Februar 1898 udstedt Gældsbevis erkendte daværende Kommis H. C. Clausen af Søndersø at være skyldig til Købmand J. Knudsen i Faaborg 5833 Kr. 17 Øre for Overdragelsen af et denne tilhørende Varelager, af hvilket Beløb han forpligtede sig til at betale 1833 Kr. 17 Øre

uden Opsigelse eller Paakrav og uden Renter senest den 1 Oktober 1899 og Resten 4000 Kr. tilligemed Renter 4 pCt. p. a. fra 1 Februar 1898 i Afdrag paa 100 Kr. den 1ste i hver Maaned, første Gang den 1 Marts s. A.

Til Sikkerhed for Betalingen af bemeldte 4000 Kr. underskrev Hovedappellanten, Bundtmager J. C. Jørgensen i Vejle, under 13 Februar 1898 Gældsbeviset som Kautionist og Selvskyldner.

Efter at det pr. 1 Marts 1898 forfaldne Afdrag 100 Kr. var bleven erlagt af Clausen og afskrevet paa Gældsbeviset, gav Knudsen ved et den 4 Marts 1898 dateret Dokument Kontraappellanterne, Aktieselskabet »Sydfyens Diskontobank« i Faaborg, Haandpant i det nævnte Gældsbevis til Sikkerhed for et samtidig modtaget kontant Laan paa 3000 Kr. og tillige — som det i Dokumentet hedder — »for al anden Gæld, som han maatte være eller blive Banken skyldig«, hvorhos det i Dokumentet endvidere bestemtes, at de i Gældsbeviset stipulerede Afdrag, 100 Kr. maanedlig, skulde indbetales til Kontraappellanterne, hvem der gaves Ret til at modtage og kvittere for Afdragene og afskrive disse paa Knudsens Gæld til Kontraappellanterne.

Idet nu Kontraappellanterne have anbragt, at deres Tilgodehavende hos Knudsen andrager langt over 4000 Kr., have de under nærværende gæsteretsvis behandlede Sag i 1ste Instans oprindeligt nedlagt Paastand om, at Hovedappellanten som Selvskyldnerkautionist for bemeldte Clausen tilpligtes at betale dem som Haandpanthavere Gældsbevisets Restpaalydende 3900 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Gæsteretsstævningens Dato den 1 Marts 1903, indtil Betaling sker, men efter at Knudsen under Sagens Behandling for Gæsteretten til Kontraappellanterne havde indbetalt et Beløb af 900 Kr. foruden Renter 202 Kr. 65 Øre eller ialt 1102 Kr. 65 Øre, have Kontraappellanterne ændret deres Paastand derhen, at Hovedappellanten ikkun tilpligtes at betale dem 2797 Kr. 35 Øre med Renter som anført.

Ved Gæsteretsdommen er Hovedappellanten, der procederede til Frifindelse, overensstemmende med en af Kontraappellanterne nedlagt subsidiær Paastand tilpligtet at betale dem 900 Kr. med Renter som paastaaet, men iøvrigt frifunden for deres Tiltale, hvorhos Sagfører Gyntelberg i Vejle, der i første Instans har givet Møde for Hovedappellanten, er i Medfør af Frdn. 16 Januar 1828 § 14 for utilbørligt Ophold af Sagen anset med en Bøde til Vejle Købstads Kæmnerkasse af 30 Kr., og Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor de høve gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastande, idet Hovedappellanten yderligere har nedlagt en subsidiær Paastand.

Det er under Sagen blevet in confesso, at Clausen til Knudsen har betalt den Del af Gældsbevisets Paalydende, hvorfor Hovedappellanten hæftede som Selvskyldnerkautionist, og at denne Betaling har fundet Sted ved maanedlige Afdrag paa 100 Kr., der ere erlagte til eller omtrent til de Tider, da de efter Gældsbeviset var forfaldne.

Færdig fra Trykkeriet den 26 Maj 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 12.

Torsdag den 28 April.

Det fremgaar derhos af Sagens Oplysninger, at Knudsen paa samme Maade har indbetalt de første 21 efter Pantedokumentets Udstedelse erlagte Afdrag til et samlet Beløb af 2100 Kr. til Kontraappellanterne, og at de af Knudsen saaledes indbetalte Beløb ere afskrevne paa Pantedokumentet, men derimod ikke paa Gældsbeviset af 10 Februar 1898.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Hovedappellanten gjort gældende, at Hovedforpligtelsen og dermed Kautionsforpligtelsen er bortfalden ved de af Clausen til Knudsen erlagte Beløb, og heri maa der forsaavidt gives ham Medhold, som Kontraappellanterne — der var bekendte med de i det oftnævnte Gældsbevis indeholdte Bestemmelser angaaende afdragsvis Betaling af Gælden, og hvem der intet har foreligget om, at disse Bestemmelser ikke blev overholdte — findes at burde have afskrevet det af Knudsen til dem successivt indbetalte Beløb, som meldt 2100 Kr., paa Clausens Gældsforpligtelse, men herefter vil Hovedappellanten ikkun kunne tilpligtes at betale Kontraappellanterne det af dem sluttelig indsøgte Beløb 2797 Kr. 35 Øre med Fradrag af bemeldte 2100 Kr., altsaa 697 Kr. 35 Øre tilligemed Renter heraf som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

For utilbørligt Ophold af Sagen ville Sagførererne Gyntelberg i Vejle og Amtoft i Faaborg, der for Gæsteretten have procederet Sagen henholdsvis for Hovedappellanten og for Kontraappellanterne, være at anse efter Frdn. 16 Januar 1828 § 14 med Bøder til Vejle Købstads Kæmnerkasse af henholdsvis 50 Kr. og 30 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 9. Sygeplejerske **Olga Marie Caroline Nielsen**
(Høgsbro efter Ordre)

contra

Handelsagent **Edvard Mønsted** (Ingen),

betræffende Underholdsbidrag til et af Appellantinden født Barn.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Oktober 1909: Naar Indklagede, Handelsagent Edvard Mønsted, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden, Sygeplejerske Olga Marie Caroline Nielsen, i Tiden fra den 15 November 1907 til den 17 Januar 1908 bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men træster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Klagerinden og det af hende den 22 September 1908 fødte Barn Kjeld Nielsen betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den være at stadfæste.

Det Appellantindens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Høgsbro 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden, Sygeplejerske Olga Marie Caroline Nielsen, Indklagede, Handelsagent Edvard Mønsted, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede den 22 September 1908 fødte Barn Kjeld Nielsen at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse, idet hun til Støtte for sin Paastand har anbragt, at hun den 24 December 1907 har haft Samleje med Indklagede.

Indklagede paastaar sig frifunden, idet han har nægtet at have haft Samleje med Klagerinden senere end Juli 1907.

Ifølge Erklæring fra Retslægeraadet kan Barnet være avlet i Tiden fra Midten af November 1907 til Midten af Januar 1908.

Da Klagerinden nu ikke har bevist, at hun har haft Samleje med Indklagede i det nævnte Tidsrum og heller ikke har skaffet nogen Oplysning tilveje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten

bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra den 15 November 1907 til den 17 Januar 1908, hvorimod han i modsat Fald vil være at dømme efter Klagerindens i Fr. 14 Oktober 1763, Pl. 6 December 1839 og Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 hjemlede Paastand.

Nr. 38. Tjenestekarl **Karl Johansen** (Winther efter Ordre)

contra

Møller Carl C. Findsen (Bülow efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til at nægte at modtage Appellanten i sin Tjeneste.

Ringsted Herreds Politirets Dom af 13 December 1906: Indklagede, Møller Findsen, Hømb Mølle, bør til Klageren, Tjenestekarl Karl Johansen af Ringsted, betale 201 Kr. 96 Øre. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Maj 1909: Forsaavidt den mod Politiretsdommeren udtagne Kontinuations-appelstævning angaar, afvises Sagen her for Retten. Appellanten, Møller Carl C. Findsen af Hømb Mølle, bør for Tiltale af Appelindstævnte, Tjenestekarl Karl Johansen af Ringsted, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges Prokurator Juel og Sagfører Kisbye af Ringsted i Salær hos det Offentlige henholdsvis 50 Kr. og 20 Kr.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det for Højesteret er uomtvistet, at Appellanten har været under Lægebehandling for Syfilis, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Winther og Bülow hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne fra Ringsted Herreds Politiret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appellindstævnte, Tjenestekarl Karl Johansen af Ringsted, der var fæstet til at tjene Appellanten, Møller Carl C. Findsen af Hømb Mølle, fra 1 Maj 1906 til 1 Maj 1907 for Løn af 330 Kr., Appellanten tilpligtet i Henhold til Tyendelovens § 13 at betale Halvdelen af Lønnen med 165 Kr. og Kostpenge i 8 Uger à 66 Øre pr. Dag med 36 Kr. 96 Øre, ialt altsaa 201 Kr. 96 Øre, samt Sagens Omkostninger. Appellanten paastod sig under Henvisning til samme Lovs § 15 Nr. 5 frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, men ved bemeldte Rets Dom toges Appellindstævntes Paastand til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes.

Her for Retten gentager Appellanten sin Frifindelsespaastand og paastaar sig tillagt Appellsagens Omkostninger. Appellindstævnte, hvem der er bevilget fri Proces her for Retten, procederer ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Juel, til Stadfæstelse af Politiretsdommen og til, at Appellanten tilsvare Appellsagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Juel og til Sagfører Kisbye af Ringsted, som har været beskikket til Sagfører for Appellindstævnte under Vidneførsel i denne Sag, hvilke Salærer i alt Fald forventes dem tillagt hos det Offentlige.

Foreløbig bemærkes, at forsaavidt Appellanten ved Kontinuationsappelstævning har indstævnet Politiretsdommeren til at stande til Rette i Sagen, kan intet Hensyn tages hertil, da bemeldte Stævning er udtagen efter Appelfristens Udløb og iøvrigt ikke ses at være forkyndt for Politiretsdommeren, der ikke har givet Møde her for Retten. Bemeldte Stævning vil derfor være at afvise her fra Retten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger og Proceduren, at Appellanten, der maa antages, da han fæstede Appellindstævnte, at have været uvidende om, hvorvidt denne led af Syfilis, alt forinden den 1 Maj 1906 tilkendegav Appellindstævnte, at han, da han nu havde erfaret, at Appellindstævnte skulde lide af bemeldte Sygdom, ikke vilde modtage denne i sin Tjeneste. Appellindstævnte, der ikke erkender at have lidt af Syfilis, gør til Støtte for, at Appellantens Vægring ved at modtage ham i Tjenesten var ulovlig, gældende, at han i alt Fald, da Tjenesten skulde tiltrædes, ikke led af nogen smitsom eller væmmelig Sygdom og har i saa Henseende henvist til en af en Læge under 20 Marts 1906 efter en samme Dag foretagen Undersøgelse af Appellindstævnte afgiven Erklæring om, at han »ikke for Tiden lider af nogen smittefarlig Sygdom«, med Paategning af 1 Maj s. A. om, at Lægen den Dag havde undersøgt Appellindstævnte med samme Resultat.

Efter det under Sagen fremkomne, derunder navnlig en af fornævnte Læge som Vidne afgiven Forklaring om, at Appellindstævnte af Vidnet er bleven behandlet for Syfilis forinden den 1 Maj 1906, formentlig over 1 Aar forinden, at Vidnet efter sin Erfaring som Læge ikke kunde anse det for utænkeligt, at Sygdommen efter ikke at have vist sig i 1 eller 2 Aar vilde bryde op paany, og at Vidnet vel mener, at der næppe vilde have været Fare for Appellanten ved at modtage Appellindstævnte i sin Tjeneste, men ikke kunde udtale noget aldeles bestemt herom, idet Vidnet ikke kunde vide, om Sygdommen var definitivt helbredet eller ikke, findes der at maatte gives Appellanten Med-

hold i, at Appellindstævnte, selv om han den 1 Maj 1906 ikke led af nogen da smittefarlig Sygdom, dog dengang led eller i alt Fald kunde antages at lide af en smitsom Sygdom, hvorfor Appellanten efter Tyendelovens § 15 Nr. 5 findes at have været berettiget til at nægte at modtage Appellindstævnte i sin Tjeneste.

Appellantens Paastand om Frifindelse vil derfor være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der være at tillægge Prokurator Juel og Sagfører Kisbye, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær henholdsvis 50 Kroner og 20 Kroner hos det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredag den 29 April.

Nr. 12. Syerske **Augusta Caroline Hansen**
(Hindenburg efter Ordre)

contra

Handelsagent **Bertel Aage Levin** (Selv),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at betale Underholdsbidrag til et af Appellantinden født Barn.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 August 1908: Naar Indklagede, Handelsagent Bertel Aage Levin, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden, Syerske Augusta Caroline Hansen, i Tiden fra den 18 Maj til den 20 Juli 1907, bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men træster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han betale Bidrag til det af Klagerinden den 21 Marts 1908 fødte Barn, Karl Gustav Grøns Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel og til Klagerinden Bidrag til de særlige Udgifter, Barselfærden har medført for hende, alt efter Øvrighedens Bestemmelse.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der fremkommet forskellige nye Oplysninger, der bestyrke Appellantindens Sigtelse. I saa Henseende kan fremhæves, at et Vidne har udsagt, at det har hørt Indstævnte fremkomme med en Udtalelse, hvori laa en bestemt Erkendelse af, at Indstævnte den 17 Juni 1907 havde haft Samleje med Appellantinden, og af det samme Vidne og et andet Vidne er det forklaret, at de have set til Appellantinden stiledede med Indstævntes Navn underskrevne Breve, der pegede

hen paa et mellem Parterne bestaaende Kærlighedsforhold. Herefter og naar Hensyn tages til, at Indstævntes Procedure har været forbeholden, findes det betænkeligt at tilstede Indstævnte at afgøre Sagen ved sin Ed, hvorimod hans Forpligtelse til at udrede det af Appellantinden paastaede Underholdsbidrag vil være at gøre afhængig af, at hun aflægger Ed paa, at hun har haft Samleje med ham i Juni Maaned 1907.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at hæve.

Thi kendes for Ret:

Saafremt Appellantinden, Syerske Augusta Caroline Hansen, inden fire Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at Indstævnte, Handelsagent Bertel Aage Levin, har haft legemlig Omgang med hende i Juni Maaned 1907, bør han betale Bidrag til det af hende den 21 Marts 1908 fødte Barn Karl Gustav Grøns Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse. Trøster hun sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør Indstævnte for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende ifølge Begæring af Overpræsidenten i København anlagte Sag paastaar Klagerinden, Syerske Augusta Caroline Hansen, Indklagede, Handelsagent Bertel Aage Levin, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 21 Marts 1908 fødte Barn, Karl Gustav Grøn, at betale Underholdsbidrag til Barnet fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse.

Indklagede paastaar sig frifunden.

Ifølge en af Statskontoret for Sundhedsvæsenet under Sagen afgiven Erklæring kan Barnet være avlet i Tiden fra noget efter Midten af Maj 1907 til noget efter Midten af Juli 1907.

Da Klagerinden nu ikke mod Indklagedes Benægtelse har bevist, at hun har haft Samleje med Indklagede i dette Tidsrum og heller ikke har skaffet nogen Oplysning tilveje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra den 18 Maj til den 20

Juli 1907, hvorimod han i modsat Fald vil være at dømme efter Klagerindens i Frd. 14 Oktober 1763, Pl. 6 December 1859 og Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 1, jfr. § 21, hjemlede Paastand.

Tirsdag den 3 Maj.

Nr. 34. **Dragsholm Birks Skifteret**, der behandler Fællesboet efter afdøde forhenværende Ølhandler **Niels Frederik Hansen** og efterlevende Enke, **Ane Hansen**, født **Eriksen**, nu gift med **Uddeler Hans Ferdinand Spange** (Dietrichson efter Ordre)

contra

Uddeler Hans Ferdinand Spange (Henriques),

betræffende Spørgsmaalet, om en falden Arv kan betragtes som uafhængig af og ikke indkommen i et Bo, der forlanges skiftet, jfr. Arvelovens § 18 in fine.

Dragsholm Birketings Dom af 26 Juli 1907: Indstævnte, Uddeler Hans Ferdinand Spange af Vig, bør til Citanten, Dragsholm Birks Skifteret som behandlende Fællesboet efter afdøde fhv. Ølhandler Niels Frederik Hansen af Haslev og efterlevende Enke, Ane, født Eriksen, betale 2660 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 5 April 1907, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Salær til den for Citanten beskikkede Sagfører, Sagfører Søberg af Nykøbing S., 30 Kr., vil være at udrede af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Oktober 1908: Appellanten, Uddeler Hans Ferdinand Spange af Vig, bør for Tiltale af de Appelindstævnte, Dragsholm Birks Skifteret, i denne Sag fri at være. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger her for Retten ophæves. Der tillægges af det Offentlige Prokurator Nissen i Salær 40 Kr. og Underretssagfører Søberg 10 Kr. samt Sidstnævnte for hafte Portoudlæg 30 Øre.

Højesterets Dom.

Det Beløb, der ved den efter Ane Madsdatters Død stedfundne Arvedeling er blevet udbetalt Indstævntes Hustru, indbefattede, som det ogsaa fremgaar af den indankede Dom, baade hendes Fædrene- og Mødrenearv.

Hvad nu Mødrenearven angaar, tiltræder Højesteret i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, at den holdes udenfor

Skiftet mellem Indstævntes Hustru og hendes umyndige Søn Helge.

Fædrearven derimod er efter det Oplyste allerede falden i Aaret 1886, da Faderen Erik Madsen afgik ved Døden, og er, da Indstævntes Hustru senere blev gift med Ølhandler Hansen, bleven en Del af hans og hendes Fællesbo. Denne Del af Arven vil derfor i Overensstemmelse med en af Appellanten for Højesteret nedlagt subsidær Paastand være at indbetale til Appellanten som behandlende Fællesboet efter nævnte Ølhandler Hansen og Indstævntes Hustru. Da Parterne nu ere enige om, at Fædrearven ansættes til 1282 Kroner 25 Øre, vil Indstævnte være at dømme til at indbetale dette Beløb med Renter til Appellanten.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Uddeler Hans Ferdinand Spange, bør til Appellanten, Dragsholm Birks Skifteret, der behandler Fællesboet efter afdøde forhenværende Ølhandler Niels Frederik Hansen og efterlevende Enke, Ane Hansen, født Eriksen, nu gift med Uddeler Hans Ferdinand Spange, betale 1282 Kroner 25 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 5 April 1907, til Betaling sker. I Henseende til Processens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner og Indstævnte 10 Kroner. Der tillægges Højesteretssagfører Dietrichson i Salarium for Højesteret 150 Kroner og i Godtgørelse for Udlæg 14 Kroner 45 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 17 Marts 1902 døde Ane Madsdatter, Gaardejer Erik Madsens Enke, der hensad i uskiftet Bo efter sin Mand, og Boet blev overtaget til privat Skifte af Arvingerne. Blandt disse var en Datter af den Afdøde, Ane, født Eriksen, der nu er gift med Appellanten, Uddeler Hans Ferdinand Spange af Vig, men dengang som Enke efter sin Aaret forud afdøde Mand, Ølhandler Niels Frederik Hansen, hensad i uskiftet Bo med deres ca. 1 Aar gamle Søn, Helge, der nu har faaet Navnet Spange.

Med Arvedelingen i Boet efter Gaardejer Madsen og Enke trak det imidlertid ud, fordi Boets eneste Aktiv, en Gaard, der foreløbig dreves af Boet, først skulde sælges ved en Arvings Hjemkomst fra Amerika. Da dette skete, blev den kontante Købesum straks, saasnart den udbetaltes, skiftet mellem Arvingerne, delvis den 29 April 1904, da en Del af Købesummen udbetaltes ved Købekontraktens Underskrift, delvis den 17 Juni s. A., da Resten udbetaltes ved Skødets

Udstedelse. Den Ane Eriksen tilfaldende Arv, 2660 Kr., udbetaltes paa de to nævnte Dage hende og Appellanten, med hvem hun havde indgaaet Ægteskab den 23 Oktober 1903.

Forinden Ane Eriksen havde indgaaet Ægteskab med Appellanten, havde hun den 26 September 1903 til Dragsholm Birks Skifteret indgivet Begæring om Skifte af hendes og hendes først afdøde Mands Fællesbo, og samme Dag blev Boet udleveret hende og hendes Søn, Helge Spanges Væрге, Bagermester Jens Hansen, til privat Skifte, under hvilket der derefter udarbejdedes en Opgørelse af Boet, der godkendtes af Værgen og forsynedes med hans Underskrift i April 1904, ligesom den blev underskrevet af Appellanten og Hustru den 27 Juli 1905, og Helge Spanges efter Opgørelsen tilfaldende Arv blev den 16 April 1904 af hans Væрге indbetalt til Skifteretten til Indsættelse i Overformynderiet, hvorefter Opgørelsen fremlagdes og godkendtes i Dragsholm Birks Skifteret den 30 December 1905 i Henhold til Skiftelovens § 78.

Den 24 Januar 1907 gav Helge Spanges Væрге imidlertid Møde i Skifteretten og begærede den nævnte Skiftebehandling reassumeret, og den Arv, der var udbetalt Appellanten og Hustru efter hendes Forældre, og som ikke var medtaget under Opgørelsen, inddraget i Boet som retteligen henhørende til dette, og efter at Skifteretten derpaa havde reassumeret Skiftet efter Øhandler Hansen og efterlevende Enke, har den ved Dragsholms Birks ordinære Ret efter erhvervet Bevilling til fri Proces søgt Appellanten til at indbetale til Skifteretten som behandlende Øhandler Hansen og efterlevende Enkes Bo 2660 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 5 April 1907 samt til at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Skifterettens Sagfører, der subsidiært har paastaet sig dette tillagt af det Offentlige. Appellanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens Dom blev der givet Skifterettens Paastand Medhold, dog saaledes, at Sagens Omkostninger ophævedes og Salæret for Skifterettens Sagfører bestemtes til 30 Kr.

Under Indtanking af denne Dom har Appellanten paastaet den forandret i Overensstemmelse med sin i 1ste Instans nedlagte Paastand, hvorhos han paastaar sig tillagt Appelsagens Omkostninger. Appelindstævnte har efter erhvervet Bevilling til fri Proces under Appellen paastaet Underrettsdommen stadfæstet og for Omkostningernes Vedkommende nedlagt lignende Paastand her for Retten som i 1ste Instans, samt endvidere paastaet Underretssagfører Søberg af Nykøbing S., der har været beskikket for de Appelindstævnte under en, medens Sagen verserede her for Retten, foretaget Tingsvidnesag, tillagt Salær, samt i Portoudlæg 30 Øre.

Appellanten har i første Række under Appellen gjort gældende, at Helge Spanges Væрге ved som oven omtalt at godkende Skifteopgørelsen har frafaldet sin Myndlings mulige Krav paa Del i Arven efter sin Moders Forældre, et Afkald, som senere ratihaberedes af Skifteretten ved dens Godkendelse af den fremlagte Opgørelse.

Ganske afset fra, at der i Skifterettens Godkendelse af den fremlagte Opgørelse ikke ligger en Ratihabition af Værgens Afkald paa det nævnte Arvkrav fra hans Myndlings Side, da et saadant Afkald ikke var nævnt i Opgørelsen, kan der ikke tillægges Værgens Godkendelse

den nævnte Betydning, da det end ikke er assereret af Appellanten, at der ved Godkendelsen tilsigtedes Afkald paa Arven, om hvilken det vel er in confesso, at den var paa Tale under Skiftet, men Tvist om, hvorvidt der i saa Henseende blev taget Forbehold for Helge Spange og i hvert Fald Enighed om, at der ikke gaves udtrykkeligt Afkald paa hans Vegne.

Sagens Afgørelse maa herefter bero paa Forstaaelsen af Arvelovens § 18. De Appellindstævnte have hævdet, at Betingelsen for, at den efterlevende Ægtefælle kan holde erhvervet Arv udenfor Boet, efter Paragraffens Slutningsbestemmelse er den, at Skifte begæres straks efter Arvens Erlæggelse*), hvad i nærværende Tilfælde, hvor Skiftebegæringen afgaves den 26 September 1903, medens Arven erhvervedes ved Madsens Enkes Død den 17 Marts 1902, ikke har været Tilfældet.

Der maa imidlertid gives Appellanten Medhold i, at Bestemmelsen i bemeldte Paragraf om, at Skifte straks skal forlanges, maa læses i Forbindelse med den efterfølgende Sætning: »inden det Erhvervede er indkommet i Boet«.

Og da nu den omtvistede Arv ikke efter det Foreliggende kan anses at være indkommet i Appellantens Hustrus og hendes afdøde Mands Fællesbo, forinden dette begæredes skiftet, vil der være at give Dom i Overensstemmelse med Appellantens Paastand, dog saaledes, at Underrettsdommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger stadfæstes, og at Sagens Omkostninger ophæves her for Retten.

Der vil være at tillægge Appelindstævntes beskikkede Sagfører her for Retten, Prokurator Nissen, og Underretssagfører Søberg hos det Offentlige i Salær henholdsvis 40 Kr. og 10 Kr. samt Sidstnævnte i Portoudlæg 30 Øre.

Sagens Behandling, forsaavidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været forsvarlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke i Sagen her for Retten.

Nr. 193. Højesteretssagfører Bagger

contra

Leopold Carl Friederich Plaetrick (Def. Winther),

der tiltales for Meddelagtighed i Tyveri og Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 December 1909: Arrestanterne Carl Jens Gregersen Jensen, Niels Knud Gregersen Jensen, Svend Georg Robert Petersen, August Georg Marius Sofus Petersen, Emanuel Juul Pedersen, Viggo Sofus Jakob Pedersen og Leopold Carl Friederich Plaetrick bør straffes med Forbedringshusarbejde, Carl Jensen i 5 Aar, August Petersen, Emanuel Pedersen og Plaetrick hver

*) Skal være: Erhvervelse.

især i 3 Aar, Niels Jensen i 2 Aar, Svend Petersen i 18 Maaneder og Viggo Pedersen i 8 Maaneder, og, En for Alle og Alle for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretsprokurator Lassen og Overretssagfører Zeuthen, 50 Kr. til hver, dog at Arrestanten Carl Jensen ikke udreder over $\frac{55}{73}$, Arrestanten Niels Jensen ikke over $\frac{25}{73}$, Arrestanten Svend Petersen ikke over $\frac{3}{73}$, Arrestanten August Petersen ikke over $\frac{27}{73}$, Arrestanten Emanuel Pedersen ikke over $\frac{5}{73}$, Arrestanten Viggo Pedersen ikke over $\frac{1}{73}$ og Arrestanten Plaetrick ikke over $\frac{17}{73}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Plaetricks Vedkommende anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, maa det billiges, at han er anset efter de i Dommen anførte Straffebestemmelser, men Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Leopold Carl Friederich Plaetrick bør hensættes til Tugthusarbejde i fire Aar. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Bagger og Winther 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Carl Jens Gregersen Jensen, Niels Knud Gregersen Jensen, Svend Georg Robert Petersen, August Georg Marius Sofus Petersen, Emanuel Juul Pedersen og Viggo Sofus Jakob Pedersen tiltales for Tyveri, Arrestanten Leopold Carl Friederick Plaetrick for Meddelagtighed i Tyveri og Hæleri.

Arrestanten Carl Jensen er . . . anset:

Arrestanten Niels Jensen er . . . anset:

Arrestanten Svend Petersen er . . . anset:

Arrestanten August Petersen er . . . anset:

Arrestanten Emanuel Petersen er . . . anset:

Arrestanten Viggo Petersen er . . . ikke . . .

Arrestanten Plaetrick, hvis opgivne Alder af 52 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er ikke fundet straffet her i Landet, hvorimod han gentagne Gange er straffet i Tyskland bl. a. for Mord-

forsøg med 10 Aars og 9 Maaneders Tugthusarbejde, og for Legemsbeskadigelse, Tyveri, Pengeafpresning og Bedrageri.

Ved Arrestanternes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Nr. 3. Arrestanterne August Petersen og Carl Jensen indfandt sig den 28 Januar d. A. om Eftermiddagen ved 5 Tiden i tyvagtig Hensigt uhindret i Loftsetagen til Ejendommen Aarhusgade Nr. 46, lukkede sig ved Hjælp af en Dirk ind i et Loftsværelse og stjal i Forening et Par Lysestager, 1 Damedragt og et Ur, der havde en samlet Værdi af 40 Kr., og som maa antages at have beroet frit fremme.

Arrestanterne August Petersen og Carl Jensen have i Dagene fra den 11—15 Marts d. A. i Forening begaaet Indbrudstyveri i følgende Beboelseslejligheder:

Nr. 4. Sten Billesgade Nr. 8, 4de Sal.

og derved stjaalet Ure, Smykker, Sølvtoj m. m. af samlet Værdi 100 Kroner og . . .

De indfandt sig i alle disse Tilfælde om Dagen i tyvagtig Hensigt i de nævnte Etager, hvortil Adgangen var uhindret, og aabnede Dørene til de paagældende Lejligheder ved Hjælp af falsk Nøgle eller Dirk. Det Stjaalne beroede dels frit fremme, dels i uafsaasede Gemmer.

I Februar og April Maaned d. A. have Arrestanterne August Petersen, Niels Jensen og Carl Jensen i Forening begaaet Indbrudstyveri i

Et Beværtningslokale . . .

Nr. 18. Et do. i Rigensgade Nr. 28, Kælderen.

Tyverierne blev alle begaaede om Aftenen eller tidlig om Morgen, og Udbyttet bestod af Beklædningsgenstande og Ure af samlet Værdi 70 Kr. og . . . beroede . . . det iøvrigt Stjaalne i uafsaasede Gemmer eller frit fremme.

Arrestanterne indfandt sig uhindret i tyvagtig Hensigt udfor de paagældende Lokaler, Arrestanten August Pedersen . . .

I 2 Tilfælde aabnede Arrestanten Yderdøren ved Hjælp af falsk Nøgle eller Dirk.

Arrestanterne Svend Petersen og Carl Jensen have i Forening og tildels sammen med en under nærværende Sag ikke tiltalt Person i Tiden fra den 27 Marts til den 10 April d. A. begaaet Indbrudstyveri i

Nr. 30. En Beboelseslejlighed i Ejendommen Rigensgade Nr. 30, Stuen, og

Nr. 31. Et Ismejeri i Ejendommen St. Paulsgade Nr. 72, Kælderen, og herved stjaalet Ure og Smykker . . .

De indfandt sig i to Tilfælde sent om Aftenen eller tidligt om Morgen i tyvagtig Hensigt uhindret i de paagældende Etager og lukkede sig ved Hjælp af falsk Nøgle eller Dirk ind i de under Nr. . . .

og 30 nævnte Lejligheder, medens de voldelig opbrød Dørene til de under . . . og 31 nævnte Forretninger.

Det Stjaalne beroede dels i et aflaaet Skrin, som de opbrød, dels frit fremme eller i uaflaasede Gemmer.

I Tiden fra den 26 Januar til den 21 Maj d. A. har Arrestanten Carl Jensen enten alene eller i Forening med den fornævnte under nærværende Sag ikke tiltalte Person begaaet Indbrudstyveri følgende Steder:

Nr. 32. Et Kvistværelse, Aarhusgade Nr. 38,

Nr. 34. En Beboelseslejlighed, Upsalagade Nr. 4, 2den Sal,

Nr. 35. En Beboelseslejlighed, Strandboulevarden Nr. 35, 2. Sal,

Nr. 38. En Beboelseslejlighed, Kastelsvej Nr. 27, 1ste Sal,

Nr. 42. En Beboelseslejlighed, Rosenvængets Allé Nr. 27, 2. Sal,

Nr. 46. En Beboelseslejlighed, Aarhusgade 46, 4de Sal,

Nr. 49. En Beboelseslejlighed, Livjærggade Nr. 30, 2den Sal,

Nr. 50. En Beboelseslejlighed, Willemoesgade Nr. 54, 1ste Sal,

Nr. 54. En Beboelseslejlighed, Strandboulevarden Nr. 35, 5. Sal.

Nr. 56. En Beboelseslejlighed, Kastelsvej Nr. 21, Stuen.

Arrestanten, der, bortset fra 2 Tilfælde, i hvilke han sprængte Portdøren eller oplukkede denne med falsk Nøgle, iøvrigt uhindret indfandt sig udfor de nævnte Lokaler, skaffede sig Adgang til disse i Reglen ved Benyttelse af falsk Nøgle eller Dirk, i et Tilfælde ved voldelig at sprænge en Køkkendør, i et Tilfælde ved voldelig at frabryde en Hængelaas, og i to Tilfælde ved at stige gennem Vinduer, som han ved den ene Lejlighed voldelig opbrød.

En Del af Tyverierne blev begaaede fra Sovekamre, hvor de Bestjaalne sov. Udbyttet af Tyverierne bestod af Beklædningsgenstande, Sølvtøj, Ure, Smykker m. m. af samlet Værdi 1279 Kr. og . . .

Det Stjaalne beroede dels frit fremme, dels i uaflaasede Gemmer eller i frit fremme liggende Beklædningsgenstande, og dels endelig i aflaaede Skuffer og Gasautomater, som voldelig blev opbrudt.

Nr. 69 og 70. Den 7 og den 22 Februar d. A. har Arrestanten Niels Jensen stjaalet 2 tilsammen til 195 Kr. vurderede Cykler, der stod frit fremme paa Trappegange, hvortil han havde uhindret Adgang, og som tilhørte stud. jur. Knud Dalgas Langballe og Juvelerer William Vonsild.

Den den 7 Februar stjaalne Cykle, der er vurderet til 70 Kr., stjal Arrestanten efter Opfordring af Arrestanten Plaetrick til denne, der gav Medarrestanten 8 Kr. for Cyklen, som han agtede at beholde.

Arrestanten Plaetrick har, efter at han gentagne Gange havde tilstaaet at have opfordret Arrestanten Niels Jensen til at begaa dette

Tyveri, taget sin Tilstaaelse tilbage, men til denne af intet bestyrkede Tilbagekaldelse vil der ikke kunne tages noget Hensyn.

Arrestanten Plaetrick har af Arrestanterne Carl Jensen, Niels Jensen og August Petersen modtaget og væsenlig til egen Fordel navnlig i Hamborg omsat Størstedelen af de under Nr. 3, 4, 18, 30, 31, 32, 34, 35, 38, 42, 46, 49, 50, 54, 56 og 70 omhandlede Koster til samlet Værdi 1280 Kr., uagtet han vidste, at de var stjaalne.

Samtlige 4 Arrestanter have forklaret, at Arrestanten Plaetrick stadig opfordrede Medarrestanterne til at begaa Tyveri og til at overlade ham Kosterne. Arrestanterne Jensen og August Petersen have under et Reassumtionsforhør herom nærmere forklaret, at Arrestanten Plaetrick, der i flere Aar har kendt Arrestanten Aug. Petersen, betydede denne Arrestant, at han var villig til at omsætte Tyvekoster baade for ham og hans Bekendte. I Begyndelsen af Januar Maaned d. A. fortalte Arrestanten August Petersen dette til Arrestanterne Brødrene Jensen, der, forinden de endnu havde forøvet noget af de under Sagen omhandlede Tyverier, af Arrestanten August Petersen blev bragt sammen med Plaetrick, med hvem samtlige Medarrestanter traf den Aftale, at de skulde begaa saa mange Tyverier som muligt, og at samtlige Koster skulde overleveres til Plaetrick for af ham at omsættes til fælles Fordel.

Arrestanten Plaetrick, der har erkendt, at det, efter at Arrestanten Carl Jensen nogle Gange havde givet ham Koster, ligefrem blev en Aftale, at Carl Jensen skulde overlade Plaetrick alle de Koster, der kunde gøres i Penge, og at Plaetrick skulde se at faa dem omsat til fælles Fordel, har derimod bestridt Medarrestanternes Forklaring til Reassumtionsforhøret og paastaet, at Oprindelsen til hans forbryderiske Samkvem med Medarrestanterne var, at han engang i Slutningen af Januar Maaned d. A. i beruset Tilstand kom til at købe en Del Tyvekoster af disse.

Da Arrestanten Plaetrick under Sagen har afgivet vaklende og løgnagtige Forklaringer, medens Medarrestanternes Forklaringer ere ganske overensstemmende og bestyrkes ved det iøvrigt under Sagen Oplyste, vil disse sidste Forklaringer være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og da Arrestanten Plaetrick derhos ifølge Kosternes Beskaffenhed maa have været klar over, at i alt Fald langt den største Part af disse maatte være stjaalne indbrudsvis, findes det uden Betænkelighed at statuere, at samtlige de her omhandlede Tyverier ere forøvede i Henhold til den forannævnte Aftale, uanset at Arrestanten Plaetrick ikke har været bekendt med hvert enkelt Tyveri.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse:

. . . med Forbedringshusarbejde . . .

. . . og Arrestanten Plaetrick efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., sammenholdt med § 54, efter Omstændighederne med lige Straf i 3 Aar.

Onsdag den 4 Maj.

Nr. 225. Højesteretssagfører Møldrup

contra

Martin Christian Harald Bruun (Def. Dietrichson),

der tiltales for Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Marts 1910: Arrestanten Martin Christian Harald Bruun bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Salomonsen og Godskesen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Martin Christian Harald Bruun til Højesteretssagførerne Møldrup og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Martin Christian Harald Bruun, der tiltales for Røveri, har opgivet at være 22 Aar gammel, hvilken Alder er skønnet stemmende med hans Udseende, og er ikke funden forhen straffet.

Ved Arrestantens Tilstaaelse, der, om den end ikke paa alle Punkter stemmer med det iøvrigt Oplyste, i det Hele vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, er det bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten, som i nogle Maaneder havde været Bud hos Viktualiehandler Jens Jensen Hatting og som nærrede Ønske om at komme til Udlandet, fattede, da han den 20 Januar f. A. om Eftermiddagen ved 12^{1/2}-Tiden opholdt sig i Hattings Butik, pludselig den Beslutning at realisere sit nævnte Ønske ved at bemægtige sig saa mange Penge fra Forretningen, at han, hvis Løn kun udgjorde 12 Kr. ugentlig, kunde rejse til Udlandet.

Arrestanten, som vidste, at der var Penge i 2 Kasser, der stod i et bag Butikken værende lille Kassererrum, hvortil der fra Butikken er Adgang gennem en Skydedør, der stod aaben, spurgte Forretningens Ekspeditrice, Frøken Amalie Margrethe Elisabeth Christensen, som var

alene tilstede, om hun vilde udlevere ham en lille Pengekasse, der henstod paa en Hylde. Efter at Ekspeditricen, der opfattede denne Henvendelse som en Spøg, havde afslaaet Arrestantens Anmodning med en Bemærkning om, at det var for lidt at løbe med, forlod Arrestanten Butikken, men da han kom i Tanker om, at han efter det Passerede ikke kunde blive i Forretningen, da Frøken Christensen mulig vilde gøre Anmeldelse, og at han derfor maatte bort, vendte han et Øjeblik efter tilbage for at skaffe sig Penge fra Forretningen.

Han gik henimod Ekspeditricen, der, efter hvad der maa antages, opholdt sig i Kassererrummet, stillede sig i Døraabningen, ytrede til hende, at nu maatte han alligevel have Pengene og fremtog af sin ene Baglomme en ladt Revolver.

Arrestanten har benægtet Rigtigheden af Ekspeditricens Forklaring om, at han holdt Revolveren frem og sigtede paa hende, og han har udsagt, at han ikke erindrer, hvorvidt han havde Revolveren helt oppe af Lommen, men han har erklæret, at hvis dette har været Tilfældet, hvad han ikke tør benægte, har Revolverens Munding meget mulig peget mod Ekspeditricen.

Han har derhos erkendt, at han fremtog Revolveren i den Hensigt at skræmme hende afvejen, saaledes at hun ikke skulde hindre ham i at tage Pengene. Da Ekspeditricen nu blev bange og løb ud af Butikken, stjal Arrestanten en paa Gulvet frit fremme staaende større Pengekasse, der havde en Værdi af 3 Kr. og som indeholdt ca. 120 Kr. i rede Penge.

Arrestanten vilde efter sin Forklaring, hvis Ekspeditricen ikke havde ladet sig skræmme af ham, ikke have skudt paa hende, men i saa Fald være gaaet sin Vej og have forladt Byen.

Samme Dags Aften forlod han København og rejste til Udlandet, hvor han opholdt sig, til han i December Maaned f. A. anholdtes i England.

Frøken Christensen har forklaret, at hun frygtede for, at Arrestanten, der saa meget ophidset ud, vilde skyde hende, og at hun derfor ikke turde medtage Pengekassen, da hun flygtede for at hidkalde Hjælp.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 243 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Færdig fra Trykkeriet den 2 Juni 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frønkøl) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 13.

Onsdag den 4 Maj.

Nr. 222.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Frederik Martin Johansen Petersen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ringsted Købstads Ekstrarets Dom af 13 December 1909: Arrestanten Frederik Martin Johansen Petersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder og betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Sagfører Kisbye 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Korup, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Marts 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Kaae og Andr. Lemming, betaler Tiltalte Frederik Martin Johansen Petersen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 4 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Martin Johansen Petersen til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gæstgiver Frederik Martin Johansen Petersen, der er født den 24 September 1860, og som ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, er under nærværende fra Ringsted Købstads Ekstraret hertil indankede Sag sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemisbeskadigelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses godtgjort, at Tiltalte en Aften omkring den 18 September f. A., da Arbejdsmand Hans Peter Petersen var tilstede i Tiltaltes Beværtning i Ringsted, og der var opstaaet nogen Uenighed mellem dem — som det maa antages, fordi Petersen, der umiddelbart forinden havde solgt Tiltalte nogle Møbler og mente, at Tiltalte havde faaet dem for altfor godt Køb, nægtede at betale de Varer, han havde nydt i Beværtningen — har med en Vogneg, som Tiltalte fremtog fra en i Beværtningen staaende Skænk, tildelt Petersen nogle Slag i Hovedet, der kom til at bløde. Vognegen var efter det Oplyste af Egetræ og havde en Længde af $18\frac{1}{4}$ Tm.; dens Omkreds var paa dens nederste, bredere Ende $4\frac{3}{4}$ Tm. og iøvrigt 4 Tm. Slagene ramte Petersen over det venstre Øre, og han har forklaret, at han straks den næste Morgen led af Susen for Ørene og mærkede, at han, med hvis Hørelse der efter det i Sagen Oplyste ikke tidligere havde været noget ivejen, ikke kunde høre paa det venstre Øre. Efter hans videre Forklaring laa han syg i 2 Dage og var, efter at være kommen op, fremdeles uarbejdsdygtig i nogle Dage, men har meldte ikke det Passerede til Politiet og henvendte sig ikke til nogen Læge; først efter at det under Undersøgelsen i Anledning af Tiltaltes nedenommeldte, mod Agent Steffensen forøvede Vold var kommet til Politiets Kundskab, at ogsaa Petersen havde været Genstand for Vold fra Tiltaltes Side, blev han af Politiet den 3 November f. A. foranlediget undersøgt af vedkommende Distriktslæge. I en af denne samme Dag afgiven Erklæring udtales, at han i den behaaede Del af Hovedet over venstre Øre havde 2 overfladiske, temmelig friske Ar efter lineære Saar, det nederste ca. $1\frac{1}{2}$ Cm., det øverste ca. $2\frac{1}{2}$ Cm. langt; ifølge Erklæringen klagede han over stærk Susen for venstre Øre og over Døvhed paa samme Side, og det udtales, at der næppe var nogen Tvivl om, at Hørelsen paa dette Øre var meget stærkt nedsat, saa stærkt, at den praktisk taget maatte siges at være tabt. Det tilføjes i Erklæringen, at det ikke var lykkedes Lægen ved Undersøgelse af Øret at paavise nogen utvivlsom Læsion af Trommehinden. I Henhold til en Henstilling af Distriktslægen om yderligere Undersøgelse ved en Lægespecialist i Øresygdomme blev Petersen derpaa den 11 s. M. undersøgt af Professor, Dr. Grønbech her i Staden, der i en samme Dag afgiven Erklæring bl. a. har udtalt, at der i Øret ikke findes noget synligt Tegn paa objektiv Vold, at Patienten lider af en labyrintær Affektion af venstre Øre, at denne Lidelse, som ikke manifesterer sig ved ydre objektive Tegn, kan skyldes den ham ved Overfaldet tilføjede Vold med den Lægen foreviste Vogneg, og at Lidelsen maaske ved Behandling vil kunne helbredes. Det tilføjes i Erklæringen, at Patientens ret svære Defekt sikkert er reel, og at Lægen, der havde undersøgt noget paa Simulation, ikke havde fundet Holdepunkter herfor. I en Skrivelse af 13 næstefter har Professor Grønbech derhos udtalt, at en Ørelidelse som den omhandlede ogsaa kan opstaa uden ydre Foranledning, ganske

pludseligt hos en iøvrigt tilsyneladende sund Person. Om det nu end ikke kan anses udelukket, at den efter det Anførte tilstedeværende Lidelser er bleven forværret ved, at Lægehjælp mod den ikke er bleven søgt før efter længere Tids Forløb — hvorved bemærkes, at der ikke er Føje til at forkaste Petersens Forklaring om, at det var Morgenen efter Voldshandlingen, at han mærkede, at han ikke kunde høre med venstre Øre — maa der dog saavel efter denne Forklaring som efter det iøvrigt Foreliggende gaas ud fra, at det er de ham med Vognegen tilføjede Slag, der have bevirket den forringede Høreevne. Med Hensyn til denne Defekt har Petersen i et den 9 November f. A. afholdt Forhør udsagt, at han vel til Stadighed havde Susen for venstre Øre, men dog til Tider kunde høre lidt med det. Petersen maa antages ved den paagældende Lejlighed at have været noget beruset, og medens Tiltalte har forklaret, at han mener, at Petersen skældte ud, har Sidstnævnte til en Politirapport forklaret, at det nok er muligt, at der, forinden Tiltalte slog ham, var noget Mundhuggeri mellem dem.

Det maa paa samme Maade anses godtgjort, at Tiltalte den 24 Oktober f. A. om Eftermiddagen efter et Skænderi i en af hans Beværtningsstuer med Agent Niels Marius Steffensen, der havde kaldt Tiltalte for en Tyveknægt, hvad Tiltalte besvarede med at kalde Steffensen for »Tugthuskandidat« eller »Tugthusfange«, og efter at Steffensen derpaa havde givet Tiltalte, idet han kom gaaende med en Bakke med Kopper, et Puf, saa at en af Kopperne faldt paa Gulvet og gik itu, har tildelt Steffensen to Slag med den ovennævnte Vogneg, som Tiltalte hentede fra Skænken i den tilstødende Stue. Af Slagene ramte det ene Steffensen paa venstre Overarm og det andet hans venstre Kind i Nærheden af Tindingen, saaledes at Blodet strømmede ned over hans Ansigt og Bryst. Det maa endvidere antages, at Steffensen, der havde søgt at afværge Slagene, og som nu med Bistand af en Person, der ved Spektaklet havde indfundet sig i Beværtingen, tog Vognegen fra Tiltalte, herunder er bleven ramt paa højre Haands Pefefinger, saaledes at der paa denne fremkom et Saar; men dette Saar maa efter det Foreliggende antages at have været uden videre Betydning. Steffensen blev samme Dag undersøgt af en Læge, i hvis Erklæring herom det hedder, at han paa venstre Kind havde et ca. 2 cm. langt, stærkt blødende Saar, som maatte være fremkommet ved Slag med eller Stød mod en haard Genstand, og at hans venstre Overarm var hævet og meget øm, uden Tvivl ogsaa som Følge af Slag. Steffensen var efter sin Forklaring i de nærmest efterfølgende Dage uarbejdsdygtig, og da Saaret paa Kinden forværredes, henvendte han sig den 1 November f. A. atter til Lægen, der i en herom afgiven Erklæring har udtalt, at der da var betydelig Hævelse af Saarets Omgivelser og ikke ringe rosenagtig Rødme, medens selve Saaret var sammenklæbet uden at være lægt. Under en af Lægen — der forordnede Ro og Borvandsomslag — derefter den 3 s. M. foretagen fornyet Undersøgelse viste det sig, at saavel Hævelse som Rødme havde tabt sig betydeligt, og at Saaret havde aabnet sig igen. Det udtales derhos i Erklæringen, at Saaret, af hvilket der flød en ringe Mængde Materie, rimeligvis, hvis der ikke traadte yderligere Infektion til, under fornuftig Behandling vilde læges i Løbet af kort Tid uden at efterlade

blivende Følger. Tiltalte, der har erkendt at have tilføjet Steffensen de ommeldte Læsioner, har villet gøre gældende, at han handlede i Nødværge, men til hans Anbringende herom vil der efter det Oplyste ikke kunne tages Hensyn.

For sit i de ommeldte Henseender udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder. Ved Underrettsdommen er han efter samme Lovbestemmelse, jfr. tildels midlertidig Lov af 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, anset med samme Art Fængsel i 3 Maaneder, og med den af det Anførte følgende Forhøjelse af Straffetiden vil bemeldte Dom — — — saaledes kunne stadfæstes.

Fredag den 6 Maj.

Nr. 206. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Hans Frederik Carl Johansen og Niels Viggo Hansen
(Def. Halkier),

der tiltales for Ran og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Februar 1910: Arrestanterne Hans Frederik Carl Johansen og Niels Viggo Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Johansen i 3 Aar, Hansen i 18 Maaneder og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Siesby, 20 Kr., hvorhos Arrestanten Johansen endvidere bør betale i Salær til den for ham beskikkede Forsvarer, Overretssagfører Munch-Petersen, 20 Kr. Det paalægges derhos Arrestanten Johansen i et Tidsrum af 5 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Hans Frederik Carl Johansen og Niels Viggo Hansen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Halkier 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Hans Frederik Carl Johansen og Niels Viggo Hansen tiltales for Ran og Bedrageri.

Arrestanten Johansen er født den 31 December 1878 og anset bl. a.: ved 2det Regiments Krigsretsdøm af 1 November 1897 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Døm af 24 September 1898 efter Straffelovens § 255 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Døm af 6 Februar 1904 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved samme Rets Døm af 15 April 1905 efter Straffelovens § 255 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest: ved Rettens Døm af 3 Februar 1906 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 18 Dage.

Arrestanten Hansen er født den 15 April 1879 og her i Landet anset: ved Køge Købstads Politirets Døm af 24 Januar 1901 efter Sølovens § 298 med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos han ved Kristiania Byrets Døm af 12 December 1907 for at have fraspillet tvende Personer betydelige Beløb ved at forlede dem til Lykkespil er anset med 24 Dages skærpet Fængsel paa Vand og Brød.

I. Sigtelsen mod Arrestanterne for Ran har Hensyn til følgende Forhold:

Den 30 Juni 1909 kort før Middag anmeldte Blikkenslager Julius With, der er dansk af Fødsel, men bosat i Amerika, hvortil han den følgende Dag vendte tilbage med Skib fra Frihavnen, at der omtrent $\frac{1}{2}$ Time i Forvejen i en Beværtningshave i Classensgade var frastjaalet ham en Tegnebog, indeholdende 300 Kr., som han var kommen til at rive op, idet han vilde tage sit Lømmetørklæde op af Lommen.

Med Hensyn til de nærmere Omstændigheder herved har Anmelderen afgivet følgende Forklaring, dels til den Rapport, der straks optoges i Anledning af Anmeldelsen, dels den 30 Oktober 1909 mere detailleret og under Ed for en Notarius publicus i Seattle i Staten Washington i de forenede nordamerikanske Fristater, hvilken Forklaring atter i alt Væsenligt stemmer med den Fremstilling, som Anmelderen ifølge den af den Paarørende, hos hvem han da boede, inden Retten afgivne Forklaring forinden sin Afrejse havde givet hende af det Passerede.

Den paagældende Formiddag stod Anmelderen paa Kongens Nytorv op paa en til Østerbro kørende Sporvogn, og mens han her talte med en ham iøvrigt ubekendt Person om Amerika, blandede Arrestanten Hansen — hvem han bestemt har genkendt efter Fotografi — sig i Samtalen, idet han lod sig forstaa med, at han var hjemvendt fra Amerika og skulde rejse tilbage til Amerika næste Dag.

Han bad derhos Anmelderen, der havde sagt, at han skulde rejse med samme Skib, om at vise ham, hvor Skibet laa.

Efter at være staaet af Sporvognen passerede de paa Arrestanten Hansens Forslag ad Classensgade, hvor Hansen inviterede Anmelderen paa »en Genstand« i Beværtningshaven til Nr. 24, hvor de satte sig paa en Bæk, Anmelderen inderst, i et af Lysthusene. Hansen be-

stille Drikkevarer, og lidt efter kom Arrestanten Johansen — hvem Anmelderen ligeledes bestemt har genkendt efter Fotografi — til, og idet han lod ubekendt med Hansen, bad han om og fik Tilladelse til at sætte sig ved samme Bord som de.

Idet Anmelderen lidt efter tog sit Lommetørklæde frem af Lommen, faldt samtidig hans Tegne- eller Lommebog, indeholdende tre 100-Kronesedler, ud. Arrestanten Johansen tog dem straks op, rejste sig og spurgte, om det var danske eller amerikanske Penge. Idet Anmelderen nu afviste Spørgsmaalet og paalagde ham at give Bog og Penge tilbage, gik Johansen, medtagende disse, sin Vej gennem Beværtningslokalet.

Anmelderen forsøgte straks at komme ud, men Arrestanten Hansen søgte at hindre ham heri enten ved at sætte Benene frem eller ved at lade, som han ikke kunde faa dem frem fra Bordet. Anmelderen sprang saa over Bordet og eftersøgte forgæves Johansen først i Beværtningslokalet og derefter paa Gaden.

Rigtigheden af Anmelderens Forklaring om hans Samvær med Arrestanterne i Beværtningshaven er paa væsenlige Punkter bestyrket ved de af den paagældende Beværtnings Indehaverske, Amalie Olsen, Bentzens Hustru, og hendes Døtre Gerda Bentzen og den 13-aarige Emmy Bentzen afgivne Vidneforklaringer, der for de to Førstes Vedkommende ere beedigede.

Saa vel Bentzens Hustru som Emmy Bentzen havde derhos set Arrestanten Johansen — der efter Gerda Bentzens og Emmy Bentzens samstemmende Forklaringer først var kommen lidt efter de to Andre, og for hvem Emmy Bentzen havde serveret, medens Gerda Bentzen havde serveret for de to Første — alene og uden at betale forlade Haven gennem Beværtningslokalet, skønt der fra Haven er direkte Udgang til Gaden, og Emmy Bentzen har endvidere set, at Arrestanten Johansen efter at være kommen op paa Gaden satte i Løb nedad mod Østerbrogade. Da Anmelderen noget efter kom tilbage med en Betjent, var ogsaa Arrestanten Hansen gaaet, uden at passere gennem Lokalet, der var ikke bleven betalt, og Arrestanten Hansen havde i Lysthuset efterladt en Paraply, som ikke senere blev afhentet af nogen af Arrestanterne.

Det er derhos ved de afgivne Vidneforklaringer godtgjort, at der den paagældende Dag ikke har været andre Selskaber bestaaende af tre Mænd i Haven.

Arrestanterne have erkendt ved den omhandlede Lejlighed at have været sammen med en dem fremmed Person i det ommeldte Lysthus, men de have benægtet, at nogen af dem har frataget ham Penge eller Tegnebog eller søgt at hindre ham i at komme ud af Lysthuset, saavel som at han overhovedet havde Penge fremme under deres Samvær.

De have iøvrigt givet undvigende, vaklende og tildels indbyrdes modsigende Forklaringer om de Forhold, hvorunder de traf sammen med og atter skiltes fra den paagældende Person.

Ved deres Anholdelse den 2 Juli 1909 var Arrestanten Hansen bl. a. i Besiddelse af et kontant Beløb af 115 Kroner og Arrestanten Johansen bl. a. i Besiddelse af en paa hans Navn lydende Sparekasse-

bog, hvis eneste Indskud bestod af et den 1 samme Maaned indsat Beløb af 75 Kr.

Arresterne have ikke kunnet paavise nogensomhelst lovlig Adkomst til disse Beløb, og de af dem i saa Henseende afgivne Forklaringer maa efter alt det Oplyste anses for ganske løgnagtige.

II. Under den mod Arresterne for det ovenfor beskrevne Forhold indledede Undersøgelse blev der rejst Mistanke mod dem for endvidere at være Gerningsmænd til et den 21 September 1908 overfor svensk Skipper Axel Berggreen begaaet, ved Hjælp af det for Bondefangere sædvanlige Kortfif udførte Bedrageri, hvorved der frarredes Berggreen 450 Kr.

Ligesom det af Berggreen ved Sagens Anmeldelse til Politiet straks samme Dag givne Signalement har vist sig fuldkomment at passe paa Arresterne, saaledes har Berggreen ogsaa ved sit Møde i Retten med Bestemthed genkendt Arresterne som de paagældende Bedragerere.

Den af Berggreen foretagne Anmeldelse i Forbindelse med hans her under Sagen afgivne beedigede Forklaring gaar ud paa Følgende:

Nævnte Dag om Formiddagen ved 9-Tiden traf Berggreen paa Kongens Nytorv Arrestanten Hansen, der spurgte ham, hvor Frihavnen var. Berggreen, der skulde i Kalkbrænderihavnen, medens Hansen angav at skulle med Dampskibet Oscar den II. til Amerika, tilbød at vise ham Vejen. Ved Østbanen mødte de Arrestanten Johansen, der, idet begge Arresterne lod ganske ubekendte med hinanden, spurgte, om de vidste, hvor Bech Olsen skulde brydes, hvorom baade Berggreen og Arrestanten Hansen erklærede sig uvidende.

Arrestanten Johansen, der angav at have vundet 10000 Kroner i Lotteriet og kun at have et Par Tusinde tilbage, som han vilde bruge i Løbet af Dagen, inviterede dem ind i en Beværtningshave i Classensgade — Berggreen har under Sagen paavist den ovenfor omtalte Beværtningshave ved Nr. 24 i nævnte Gade som den, hvor de gik ind. Her fremtog Johansen fire Kort, hvoraf det ene forestilte en Klovn, hvis Plads det gjaldt at vise, naar Kortene kastedes.

Efter at de to Arrester paa denne Maade havde spillet om 100 Kroner, som Hansen tabte, vilde de ogsaa have Berggreen til at spille, hvad denne vægrede sig ved, fordi han kun havde 10 Kr. hos sig.

Arrestanten Johansen gav sig nu til at haane de to Andre, fordi de var nogle fattige Fyre, der ingen Penge havde, og fik derved hidset Berggreen op til at gaa ind paa, at saafremt han og Arrestanten Hansen, der stadig optraadte som Berggreens gode Ven og holdt sammen med ham mod Arrestanten Johansen — hver kunde vise Johansen 500 Kroner, skulde denne give dem hver 25 Kroner.

Efter at de to Arrester endnu engang havde spillet sammen og Arrestanten Hansen vundet sine tabte Penge tilbage, skiltes de med Aftale om alle tre at træffes paany.

Berggreen hævdede nu paa et herværende Mæglerkontor som Forskud paa Fragt et Beløb af 500 Kroner, stødte paany sammen med Arrestanterne og tog med disse ud til en Beværtning, Halm-torvet 7, hvilken Berggreen ligeledes her under Sagen har paavist.

Arrestanten Hansen, der angav at have hævet 500 Kroner i Banken, viste nu nogle Sedler, der i hvert Fald for Berggreen saa ud som Pengesedler, og efter at Berggreen ogsaa havde vist sine 500 Kr., udbetalte Arrestanten Johansen 50 Kr. til Arrestanten Hansen, der modtog dem paa Berggreens og egne Vegne. De to Arrestanter gav sig nu paany til at spille ved Oplægning af de 4 Kort, og herunder vandt Arrestanten Hansen hele Tiden. Pludselig foreslog Arrestanten Johansen, at Berggreen og Arrestanten Hansen hver skulde sætte 500 Kroner som Indsats, saa vilde han sætte 1000 Kr. imod som sin Indsats. Herpaa gik de ind, og Berggreen overleverede, før Kortene blev kastede, paa Arrestanten Johansens Opfordring sine 500 Kroner til Arrestanten Hansen.

Arrestanten Johansen kastede derpaa Kortene, og da Berggreen nu udpegede et forkert Kort, fik Arrestanten Johansen af Arrestanten Hansen udbetalt saavel Berggreens 500 Kroner som Arrestanten Hansens egne Sedler.

Arrestanten Hansen lod nu meget nedslaaet, og da ogsaa Berggreen beklagede sig, foreslog Arrestanten Hansen, at de skulde spille engang til om de 25 Kr., de tidligere hver havde vundet.

Da de derpaa spillede paany, paaviste Berggreen det rette Kort, og Arrestanten Johansen udbetalte de 50 Kr. Berggreen, der imidlertid var bleven betænkelig, gik nu udenfor for at hente en Politibetjent, men Arrestanten Hansen, der var fulgt med ud paa Gaden, fraraadede indstændig Berggreen dette, idet han angav, at Berggreen og Hansen derved kun selv vilde komme i Ulykke og blive arresterede. Da Berggreen dog gik hen mod en Betjent, løb Arrestanten Hansen sin Vej, og da Berggreen lidt senere sammen med en anden Betjent indfandt sig i Beværtningen, havde ogsaa Arrestanten Johansen forladt denne.

Den daværende Bestyrer af Beværtningen, Opvarter Hans Peter Hansen har genkendt Berggreen som en Person, der ved den omhandlede Tid i Beværtningen var sammen med to Andre, og dette Vidne, hvis Forklaring er bekræftet med Ed, har endvidere udtalt, at Arrestanten Johansen ganske ligner den ene af de to Personer, og at Arrestanten Hansen godt kan ligne den anden af disse. At Berggreen virkelig den paagældende Dag har hævet 500 Kr. paa vedkommende Mæglerkontor, er bekræftet af dettes Kasserer.

Arrestanterne have hver især forklaret, at de ikke husker at have været sammen med Berggreen, og at de i hvert Fald ikke have foretaget Kortoplægning med ham eller iøvrigt kender nogetsomhelst til det af ham Omforklarede. De have iøvrigt erkendt, at de i flere Aar have kendt hinanden, og naar de have truffet hinanden, have de spadseret sammen.

Ved Anholdelsen blev Arrestanten Johansen fundet i Besiddelse af Kort af ganske tilsvarende Art som almindelig forefindes hos Bondefangere.

Ingen af Arrestanterne have kunnet paavise noget lovligt Erhverv. Arrestanten Johansen er gentagne Gange her i Landet, nemlig ved de ovennævnte Domme af 24 September 1898 og 15 April 1905, straffet for Bedrageri i Spil, udøvet under lignende Omstændigheder som her ommeldte, og det samme er for Arrestanten Hansens Vedkommende Tilfældet med den ham i Kristiania overgaaede Dom, der iøvrigt tillige angik endnu en Person — en her straffet Bondefanger — med hvem han opererede i Fællesskab.

Endelig have Betjentene Caspersen, Rønninge og Raabye-Nielsen i Opdagelsespolitiet forklaret under Ed, at de siden Sommeren 1908 til Stadighed have set Arrestanterne færdes sammen og i Selskab med de mest kendte professionelle Bondefangere samt paa Steder, hvor saadanne fortrinsvis holde til.

De to førstnævnte Vidner have derhos tilføjet, at de have lagt Mærke til, at efter at Berggreens Anmeldelse var fremkommen, holdt begge Arrestanterne sig i nogle Maaneder borte fra de Steder, hvor de ellers plejede at færdes.

Naar nu henses til alt det saaledes Oplyste, findes det med Hensyn til begge de her til Paakendelse foreliggende Forhold at være tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanterne have indladt sig med de paagældende Personer efter fælles Aftale og i det Øjemed til fælles Fordel at søge at franarre eller fratage dem deres Penge, at Arrestanten Johansen i Overensstemmelse hermed ved Anvendelse af det blandt Bondefangere sædvanlige, men for Berggreen ubekendte Fif ved Kortoplægning svigagtig har tilegnet sig de af Berggreen som Indsats satte 500 Kroner, at Arrestanten Hansen ved hele sin Optræden har ydet ham en væsenlig Bistand herved, at de begge i ganske tilsvarende Øjemed have indladt sig med With og faaet ham med ind i Beværtningshaven samt anbragt inderst inde i Lysthuset, at Arrestanten Johansen, idet With tabte sine Penge, ifølge en straks fattet Beslutning har ranet dem til sig, og at Arrestanten Hansen øjeblikkelig har sluttet sig hertil og, for at give Arrestanten Johansen Tid til at fjærne sig med de ranede Penge, har søgt at holde With tilbage.

Som Følge heraf, og idet begge Arrestanterne maa betragtes som Gerningsmænd, ville de være at anse efter Straffelovens §§ 237 og 255, førstnævnte § sammenholdt for Arrestanten Johansens Vedkommende med § 231, 1ste Stk., og for Arrestanten Hansens Vedkommende med § 228 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Johansen i 3 Aar, Hansen i 18 Maaneder. — — —

Det vil derhos i Medfør af midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 8, 3dje Stykke, være at paalægge Arrestanten Johansen i et Tidsrum af 5 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham.

Nr. 160. Højesteretssagfører Møller

contra

Enkefru **Birthe Knudsen** (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 52 af 11 April 1890 om Beskyttelse for Varemærker.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Marts 1909: Tiltalte, Enkefru Birthe Knudsen, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Enkefru Birthe Knudsen, til Højesteretssagførerne Møller og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Enkefru Birthe Knudsen tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 52 af 11 April 1890 om Beskyttelse for Varemærker.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Kunst- og Forlagsfirmaet Ernst Kaufmann i Lahr overdrog for over 20 Aar siden til Tobaksfirmaet Alex. Rasmussen i København Eneretten for Danmark til Benyttelsen af nogle af dem fremstillede Etiketter med Betegnelsen Havana House, den ene forestillende et Mandshoved med Indfatning af Palmeblade, den anden nogle sammenslyngede Grene og Ornamenten. Disse Etiketter ere senere benyttede af Alex. Rasmussen til Cigarkasser og den 8 Marts 1906 forsynet med hans Navn indregistreret af ham her i Landet som Varemærke for Cigarer, Cigaretter og Tobakker.

I September 1908 købte Tiltalte 5000 Stk. Cigarer fra Firmaet José Tinchant y Gonzales & Cie i Antwerpen, hvilke Cigarer blev leveret i Kasser med Havana House-Etiketter fra Ernst Kaufmann, og disse Etiketter, hvoraf Prøve er fremlagt under Sagen, ligner ganske Alex. Rasmussens indregistrerede Etiketter, dog ere de ikke forsynede med hans Navn. Tiltalte har solgt af de saaledes pakkede Cigarer indtil den 16 November f. A., ialt 500 Stk. for ca. 35 Kr.

Allerede den 20 Oktober havde Alex. Rasmussens Sagfører tilskrevet Tiltalte, at Etiketterne var indregistrerede af Alex. Rasmussen, og den 23 s. M. blev Tiltaltes Sagfører gjort bekendt med en af Til-

taltes afdøde Mand tidligere afgiven Erklæring, hvori erkendes, at Etiketterne ere indregistrerede af Alex. Rasmussen.

Til Støtte for, at Tiltaltes Benyttelse af Etiketterne var retmæssig, har hun paaberaabt sig, at Etiketterne i en lang Aarrække har været almindelig benyttede i Cigarhandelen.

Det er i saa Henseende oplyst, at A. Iversens Stentrykkeri her i Byen, der formenes at være det eneste Firma her i Landet, der fremstiller Lageretiketter, i Slutningen af 1905 og Begyndelsen af 1906 efter Forespørgsel om de nævnte Etiketter har fremstillet et mindre Oplag paa 4000 Sæt, hvoraf Halvdelen blev solgt. Dette maa antages at være en meget lille Omsætning for en kendt Etikette og navnlig at skyldes, at Alex. Rasmussen, der da kom i Besiddelse af en saadan Etikette paa en Returkasse, straks lod sine Etiketter indregistrere.

Tiltaltes nu afdøde Mand har i Begyndelsen af 1907 modtaget et mindre Parti Cigarer med disse Etiketter fra A. Iversens Stentrykkeri.

Bortset herfra har Tiltalte intet kunnet oplyse om, at Etiketterne skulle have været almindelig benyttede her i Landet.

Tværtimod har Formanden for Cigar- og Tobaksfabrikanternes Forening erklæret, at han aldrig har set Etiketten Havana House i nogen Prøvekollektion, og at den næppe har været i nogen saadan, da det er Usance, at vedkommende Fabrikant borttager dem efter at have solgt Eneretten til dem, samt at den sædvanlige Maade, hvorpaa man sikrer sig Retten til en Etikette, er at købe Eneretten for Danmark af vedkommende Fabrikant og eventuelt indregistrere den.

Da Alex. Rasmussen derhos maa antages stadig at have paatalt de Benyttelser af Etiketten, der er kommen til hans Kundskab, kan Etiketten ikke henregnes til de i Lov 11 April 1890 § 7, jfr. Lov 19 December 1898 § 1, 2det Stk., nævnte Tegn eller Mærker, der almindelig benyttes i visse Klasser af Forretninger, og herimod kan det ikke komme i Betragtning, at Etiketten mulig i Udlandet er benyttet paa saadan Maade.

Da Tiltalte efter det Foranførte derhos har fortsat Benyttelsen af Etiketten efter at være gjort bekendt med, at den var indregistreret, og da der i hvert Fald ikke foreligger Bevis for, at Anmelderen, som af Tiltalte hævdede, er indgaaet paa en forligsmæssig Afgørelse, hvorved han har mistet sin Ret til at begære Paatale af det heromhandlede Indgreb, vil Tiltalte efter forannævnte Lov af 11 April 1890 § 12, 2det Stk., være at anse efter Omstændighederne med en Bøde af 200 Kroner til Københavns Kommunes Kasse. — — —

Da der ikke foreligger tilstrækkeligt Grundlag til at skønne over en af Anmelderen fremsat Erstatningspaastand, vil denne ikke kunne tages under Paakendelse.

Mandag den 9 Maj.

Nr. 149. Glarmester J. Chr. Witten (Selv)

contra

Firmaet Ad. Goecker (Ingen).

Aarhus Købstads Fogedrets Kendelse af 14de Oktober 1908.

Aarhus Bytings Dom af 24 Juni 1909: Forommeldte Arrest bør som lovlig gjort og lovlig forfulgt ved Magt at stande. Mod Ekstradition i kvitteret Stand af fornævnte Kautionsbevis samt de af Hoveddebitor Wieghorst paa Grundlag af det i Kautionsbeviset ommeldte Skyldforhold udstedte Veksler à 125 Kr. pr. 10 August 1908, 10 November s. A. og 10 Februar d. A., bør Kontracitanten, Glarmester J. Chr. Witten, til Hovedcitanten Ad. Goecker betale 449 Kr. 69 Øre med Renter 5 pCt. p. a. af 375 Kr. fra 4 September d. A., til Betaling sker. I Kontrasagen bør Hovedcitanten for Kontracitantens Tiltale fri at være. Saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger ophæves. Til Aarhus Kæmnerkasse og Justitskassen bøder Sagfører Eeg af Aarhus 25 Kr. til hver. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 August 1909: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Stævningsemændenes Paategning paa Højesteretsstævningen lyder paa, at Stævningen er forkyndt for Firmaet Ad. Goecker ved dets Indehaver Ad. Goecker paa Firmaets Kontor Herluf Trolles Gade 5, Stuen. Stævningen indeholder intet om, hvem der er Indehaver af Firmaet, og ifølge en af Appellanten fremlagt, den 13 Juli 1909 dateret Udskrift af Handelsregistret er Alfred Langkjær og Franz Frederik Didrichsen Firmaets Indehavere. Herefter kan der ikke gaas ud fra, at Stævningen er forkyndt for rette Vedkommende, og den vil derfor, da Indstævnte ikke har givet Møde, være at afvise.

Thi kendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises.

Nr. 183.

Højesteretssagfører Møller

contra

Marius Aarkrog (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 November 1909: Tiltalte Marius Aarkrog bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Marius Aarkrog til Højesteretssagførerne Møller og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Marius Aarkrog tiltales for Overtrædelse af Næringsloven.

Tiltalte er født den 4 Maj 1875 og har den 6 Maj og den 26 August d. A. i en af Rettens Afdelinger vedtaget Bøder af henholdsvis 20 Kr. og 75 Kr. for 1ste og 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.

Ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte, som i mange Aar havde drevet en Beværtning med Brændevinsudskænkning i Ryesgade Nr. 1 paa forskellige Personers Borgerskab, kom i afvigte Sommer i Forbindelse med Værtshusholderske Marie Jensen, med hvem han aftalte at være Bestyrer for hende, naar hun vilde overtage Inventaret, idet han ikke længere kunde for.sætte i eget Navn, hvorimod han vilde kunne holde paa Kunderne, naar han blev i Forretningen. Marie Jensen havde imidlertid ingen Penge at sætte i Forretningen, og hendes Svigersøn Poul Petersen, hos hvem hun da boede gratis, betalte da Tiltalte 535 Kr. for Inventaret og overdrog dette til Marie Jensen paa en Købekontrakt mod maanedlige Afdrag af 20 Kr. Samtidig skulde hun betale for sit Ophold hos Svigersønnen, uden at der dog er ført egentligt Regnskab med, hvad hun har betalt, idet hun har overladt sin Svigersøn og Datter det meste af, hvad hun fik af Forretningen.

Om Lokalet blev der efter Forhandling mellem Tiltalte og Værten, der ønskede, at Tiltalte skulde fortsætte Driften, skrevet en ny Lejekontrakt med Marie Jensen som Lejer og Tiltalte som Kautionist, og der oprettedes en Bestyrerkontrakt, hvorefter Tiltalte og hans Hustru skulde have en Løn af 50 Kr. om Maaneden foruden Kost til hele Familien, hvorhos Tiltalte har haft Drikkepenge.

Tiltalte har derefter ført et Slags Regnskab, hvor dog ikke alle Udgifter er opført, heller ikke hans Løn, og Marie Jensen har omtrent hver Uge faaet udbetalt et Beløb af Tiltalte, hvis Størrelse ikke har kunnet oplyses, men som i alt Fald ikke har stemt med Regnskabet, idet Tiltalte udover Regnskabets Udvisende hver Uge har faaet forskellige Beløb, dels som Forskud paa Løn, dels for Smaaudgifter, og Marie Jensen har ikke nærmere kontrolleret Regnskabet eller overhovedet taget sig noget af Forretningens Drift, der er besørget af Tiltalte paa egen Haand. Han maa først sørge for, at de løbende Udgifter klares, førend han kan faa sin Løn, og han maa ikke stifte Gæld i Marie Jensens Navn. Denne har erklæret, at Tiltalte, hvis Forretningen gaar godt, vil kunne faa mere end den aftalte Løn.

Da Tiltalte efter det saaledes foreliggende findes vedblivende at være saaledes interesseret i Forretningen, at der efter Næringslovens § 4 for hans Vedkommende kræves Borgerskab, hvoraf han ikke er i Besiddelse, vil han være at anse for 3dje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 3dje Gang ulovlig Brændevinsudskænkning ifølge Næringslovens §§ 75 og 78 efter Omstændighederne med en Bøde af 200 Kr. til Københavns Kommunes Kasse.

Onsdag den 11 Maj.

Nr. 75. **William P. Arup og »Dansk Skræderforbund«**
(Hansen)

contra

Fabrikant Hugo Dorph (Asmussen),

betræffende Krænkelse af Privatlivets Fred og Udredelse af Erstatning.

Københavns Fogedrets Forbud af 14 Maj 1908.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 September 1909: Den ovennævnte Forbudsforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Indstævnte William P. Arup bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. De Indstævnte, William P. Arup og »Dansk Skræderforbund«, bør in solidum til Citanten, Fabrikant Hugo Dorph, Taastrup, betale et saadant Beløb, dog ikke udover 6000 Kr., hvortil uvillige paa de Indstævntes Bekostning in soli-

dum udmeldte Mænd maatte ansætte det Tab, som i Tiden fra den 22 April 1908 til den 18 Maj s. A. er tilføjet Citanten ved de ovennævnte Meddelelser i »Roskilde Tidende«, »Roskilde Dagblad« og »Social-Demokraten«, med Renter af det saaledes fastsatte Erstatningsbeløb 5 pCt. p. a. fra den 18 Maj f. A., til Betaling sker, hvorhos Indstævnte Arup bør tilsvare Citanten Forbudsforretningens Omkostninger med 13 Kr. 13 Øre, og begge de Indstævnte in solidum bør tilsvare Citanten nærværende Sags Omkostninger med 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Appellanterne have ikke for Højesteret gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Afvisningspaastande, og til Afvisning ex officio findes ikke Føje. Da de i den indankede Dom omhandlede Avisartikler efter deres Indhold ikke kunne anses at kræne Indstævntes Privatlivs Fred paa en efter Straffelovens § 220 strafbar Maade, vil der ikke kunne paalægges Appellanten Arup noget Strafansvar efter denne Bestemmelse, og han vil derfor forsaa-vidt være at frifinde.

Derimod maa det i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde billiges, at Artiklerne ere fundne retstridige og medførende Erstatningsansvar baade for Arup og »Dansk Skræderforbund«. Vel er der for Højesteret fremsat den nye Indsigelse, at Forbundet i Henhold til § 3 i Presseloven maa være uden Ansvar, men selv om denne Indsigelse uanset Indstævntes herimod fremsatte Protest maatte kunne fremføres her for Retten uden Bevilling, som ikke foreligger, vil der ikke kunne tages Hensyn til den, da det af selve Artiklerne tilstrækkelig tydelig fremgaar, at Arup har underskrevet disse paa Forbundets Vegne, og da det efter Sagens øvrige Oplysninger maa anses for utvivlsomt, at han har haft Forbundets udtrykkelige eller stiltiende Bemyndigelse hertil.

Herefter og idet det med Hensyn til Erstatningens Fastsættelse efter Proceduren maa have sit Forblivende ved Dommen, vil denne, hvis Bestemmelser om Forbudets Stadfæstelse og Processens Omkostninger ligeledes tiltrædes, med den ovenanførte Forandring kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Appellanterne have in solidum at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Forsaavidt angaar Paastanden om Straf, bør Appellanten, William P. Arup, for Indstævnte, Fabrikant Hugo Dorphs Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, William P. Arup og »Dansk Skræderforbund«, En for Begge og Begge for En, til

Indstævnte med 300 Kroner. Saa betale Appellanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der paa Citanten, Fabrikant Hugo Dorphs Børnekonfektionsfabrik i Taastrup var opstaaet Uenighed mellem de af hans Arbejdersker, der var Medlemmer af »Dansk Skræderforbund«, og de øvrige udenfor staaende Arbejdersker, afsluttedes der ved Indstævnte William P. Arups Mellemkomst den 1 April 1908 en »Overenskomst mellem Hr. Fabrikant Hugo Dorph, Taastrup, og »Dansk Skræderforbund«, hvorefter Citanten bl. a. forpligtede sig til ikke at ville forhandle med andre Foreninger end »Dansk Skræderforbund« med Hensyn til Forhold vedrørende de hos ham beskæftigede Syersker samt til ingensinde at ville lægge »Dansk Skræderforbund«s Medlemmer Hindringer ivejen for at organisere de Syersker, som da stod udenfor Organisationen; Overenskomsten er foruden af Citanten underskrevet af William P. Arup »For »Dansk Skræderforb.«

I Løbet af April Maaned f. A. stillede »Dansk Skræderforbund« Krav til Citanten bl. a. om, at han fra 1 Maj s. A. kun maatte beskæftige Syersker, der var Medlemmer af Forbundet. Da Citanten, som dengang beskæftigede 62 Syersker, hvoraf kun 24 var Medlemmer af Forbundet, nægtede at indgaa herpaa, nedlagde Syerskerne af Forbundet Arbejdet, hvorefter Strejken godkendtes af »Dansk Skræderforbund«.

Dernæst har Indstævnte Arup paa offentlige Møder i Taastrup søgt at paavirke de udenfor Forbundet staaende Syersker til at nedlægge Arbejdet, idet han erklærede, at de, saafremt de vedblev at arbejde hos Citanten og undlod at indmelde sig i Forbundet, var uværdige til deres Medborgeres Agtelse, hvorhos han advarede Enhver mod at tage Arbejde paa Fabrikken under Strejken.

Endelig findes i »Roskilde Tidende« Nr. 97, 99, 101 og 109 for 27 April, 29 April, 1 Maj og 11 Maj forrige Aar og i »Roskilde Dagblad« Nr. 98, 100, 102 og 108 for 27 April, 29 April, 1 Maj og 8 Maj forrige Aar en af Indstævnte Arup fra Rømersgade 22, København — som efter det Foreliggende ikke var hans private Bopæl, men hvor D. S. F. havde Kontor — underskrevet saalydende »Advarsell«: »Da Hr. Hugo Dorphs Forretn. i Taastrup er blokeret af »Dansk Skræderforbund«, fordi han har brudt en den 1 April indgaaet Overenskomst, advares Enhver imod at søge Arbejde der«, hvorhos han i »Social-Demokraten« Nr. 119 og 121 for 29 April og 1 Maj f. A. har ladet indrykke forskellige Artikler, Strejken vedrørende, samt offentliggjort Navnene paa »Skruerbrækkerne«.

Færdig fra Trykkeriet den 9 Juni 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 14.

Onsdag den 11 Maj.

Under disse Forhold lod Citanten den 14 Maj f. A. ved Byfogden i København nedlægge Forbud hos Indstævnte Arup mod, »at han ved Bekendtgørelser i offentlig udkommende Dagblade, Fagblade, Tidsskrifter m. v. eller ved Brochurer meddeler, at »Dansk Skræderforbund« har blokeret hans Forretning, advarer mod at søge Arbejde hos ham og offentliggør Navne paa de Personer, der arbejder hos ham.«

Ved at anlægge nærværende Sag har Citanten paastaaet, at Indstævnte William P. Arup straffes efter Straffelovens Kapitel 21 for de Krænkelser af Citantens Privatlivs Fred, der formentlig indeholdes i de ovennævnte Avisartikler, at det ommeldte Fogedforbud stadfæstes som lovlig gjort og forfulgt, at de Indstævnte, Arup og »Dansk Skræderforbund«, tilpligtes in solidum at betale ham en Erstatning paa 6000 Kroner eller efter Rettens eller uvillige af Retten udmeldte Mænds Skøn for de Udgifter og det Tab, han har lidt ved de Indstævntes ovenfor refererede Forhold, tilligemed Renter af det tilkendte Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 18 Maj f. A., hvorhos han har paastaaet begge de indstævnte Parter tilpligtede in solidum at betale saavel Forbudsforretningens som nærværende Sags Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have principalt paastaaet Sagen afvist helt eller delvis og sig tilkendt Kost og Tæring, idet de hævde, at der foreligger uhjemlet subjektiv Kumulation, og derhos særlig for de Indstævnte, »Dansk Skræderforbund«s Vedkommende anføre, at Indstævningen ved Arup er ufyldestgørende; men til Afvisning findes der ifølge det Foreliggende ikke Anledning for nogen af de indstævnte Parters Vedkommende.

Subsidiært have de Indstævnte paastaaet Fogedforbudet ophævet og sig eller mest subsidiært Forbundet frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger, og, hvis Forbudet ophæves, Indstævnte Arup tilkendt Erstatning for Tort, Tab og Kreditspilde 500 Kr. eller et af Retten fastsat Beløb.

De Indstævnte have i saa Henseende paaberaabt sig, dels at Forbudet under Arups Bortrejse blev nedlagt for hans Hustru, uden at Fogden havde efterladt noget Skriftligt angaaende Forbudet, til hvilken Indsigelse der imidlertid ikke vil kunne tages Hensyn, de at offentlige Meddelelser om, at Citantens Fabrik var blokeret, som en rent faktisk Meddelelse maa være berettiget; ej heller til denne Paa-

stand vil der kunne tages Hensyn, allerede fordi Artiklerne tillige advarer Enhver mod at søge Arbejde hos Citanten samt offentliggør Navne paa de Personer, der arbejdede hos ham under Strejken.

Naar endelig Indstævnte, »Dansk Skræderforbund«, har paabaeraabt sig, at Forbundet ikke har noget Ansvar for Arups Handlinger, idet han er optraadt uden nogen Bemyndigelse fra dettes Side, vil der ikke kunne tages Hensyn hertil, da Arup efter alt Foreliggende maa anses for at have optraadt paa Forbundets Vegne.

Da de Indstævnte ved de ommeldte Avisartikler findes at have krænket Citantens Ret til Fred for sit Privatliv, samt da de maa antages at have paaført Citanten Tab ved deres Handlemaade, i hvilken Henseende det ikke specielt er imødegaaet af de Indstævnte, at han i den paagældende Foraarssæson, den travleste Tid af Aaret, kun har været istand til at arbejde med 40 Syersker, medens Forretningen havde udkrævet 65—70 Syersker, vil Indstævnte Arup være at anse efter Straffelovens § 220 med en Bøde, som findes at kunne ansættes til 100 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage, hvorhos de Indstævnte, William P. Arup og »Dansk Skræderforbund« ved dets Formand, nævnte William P. Arup — da der ikke er forelagt Retten tilstrækkelige Oplysninger til Fastsættelse af Erstatningens Størrelse — in solidum bør betale til Citanten et saadant Beløb, dog ikke udover 6000 Kr., hvortil uvillige af Retten paa de Indstævntes Bekostning in solidum udmeldte Mænd maatte ansætte det Tab, som i Tiden fra 22 April 1908 til Forligsklagens Dato, den 18 Maj samme Aar, er tilføjet Citanten ved de ovennævnte Artikler i »Roskilde Tidende«, »Roskilde Dagblad« og »Social-Demokraten«, med Renter af Beløbet som paastaet.

Endelig vil det nedlagte Forbud være at stadfæste som lovlig gjort og forfulgt, hvorhos Indstævnte Arup vil have at tilsvare Citanten Forbudsforretningens Omkostninger med 13 Kr. 13 Øre, og begge de Indstævnte in solidum ville have at tilsvare Citanten nærværende Sags Omkostninger med 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 237. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Andreas Carl Poulsen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg østre Birks Ekstrarets Dom af 24 Februar 1910: Arrestanten Andreas Carl Poulsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og betale 5 Kroner i Erstatning til Parcellist Jens Jørgen Jacobsen i Holmene samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Skjold-Mad-

sen, 20 Kr. og til Defensor, Overretssagfører A. Raaschou, 15 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 April 1910: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Becker og Richter betaler Arrestanten Andreas Carl Poulsen 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andreas Carl Poulsen til Højesterets-sagførerne Asmussen og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kronborg østre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Andreas Carl Poulsen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten er født den 13 Juni 1852 og ifølge Dom anset: ved 18de Bataillons Krigsretsdom af 5 April 1876 efter Straffelovens § 228, jfr. tildels Parolbefaling af 17 Oktober 1836 § 5, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og i Medfør af Parolbefaling af 3 August 1846 § 2 Nr. 2 med Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, ved Helsingør Købstads Ekstrarets Dom af 25 Oktober 1879 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Kronborg østre Birks Ekstrarets Dom af 21 Januar 1893 efter Straffelovens § 228, jfr. § 61, 2det Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 8 Januar 1897 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved samme Rets Dom af 25 Januar 1909 efter Straffelovens §§ 228 og 247, jfr. § 61, 2det Stk., og midlertidig Lov af 1 April 1897 (antagelig en Fejlskrift for 1905) § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 31 December 1909 blev Arrestanten anholdt i Henhold til Anmeldelse fra Parcellist Carl Olsen i Holmene som sigtet for Tyveri af to Høns fra Parcellist Jens Søren Jacobsen sammesteds.

Parcellist Carl Olsen har edelig forklaret, at da han Natten mellem den 29 og 30 December f. A. Kl. ca. 1½ gik ud i sin Gaard for at se til en af sine Køer, antraf han mellem Lade- og Staldbygningen Arrestanten gaende hen mod Stalddøren. Da Arrestanten saa

Vidnet, satte han i Løb over Marken ud paa Vejen, der fra Landevejen fører ind til Vidnets Gaard, men Vidnet forfulgte ham, indhentede ham ca. 100 Alen fra Gaarden og fandt ham i Besiddelse af en Sæk, hvori der viste sig at være to Høns, paa hvilke Halsen var drejet om, og 3 Muleposer.

Vidnet, der tænkte sig, at Arrestanten havde stjaalet Hønsene fra Vidnet, tog Arrestanten med tilbage til sin Gaard, hvor Arrestanten i Overværelse af Vidnets Hustru, Vidnets Tjenestekarl, Vilhelm Thoresen, og Nabo, Tømrer Johannes Andersen, hvilke Vidnet havde tilkaldt, gav den Forklaring, at det var hans egne Høns, som han, efter en Strid med sin Hustru for at hævne sig paa hende, havde drejet Halsen om paa, hvorefter han havde puttet dem i en Sæk og forladt Hjemmet for at gaa langt bort.

Paa Arrestantens Bønner lod Vidnet ham gaa, men beholdt Sækken med Hønsene. Ved Eftertælling af Vidnets Høns viste det sig, at de i Arrestantens Besiddelse forefundne to Høns ikke var stjaalne fra Vidnet, men da det var bleven Dag, fik Vidnet at vide, at hans Nabo Jens Søren Jacobsen savnede to Høns, som var bleven borte om Natten, hvorfor han gjorde Anmeldelse om Sagen.

Parcellist Olsens Hustru, Anna, født Nielsen, Tjenestekarl Vilhelm Thoresen og Tømrer Johannes Andersen have forklaret, de to Sidstnævnte under Ed, at da de, hidkaldte af Olsen, kom ud i dennes Gaard, holdt Olsen fast paa en Mandsperson, i hvem de genkendte Arrestanten, der forsikrede, at han ikke havde stjaalet de to Høns, som han var fundet i Besiddelse af, og bad ynkeligt for sig, hvorfor han fik Lov til at gaa.

Parcellist Jens Søren Jacobsens Hustru, Marie Olsen, har edelig forklaret, at da hun den 30 December 1909 om Morgenen gik over i Stalden for at malke, stod Stalddøren aaben, og der laa Hønsefjer i Stalden, saa at det var tydeligt, at der havde været Nogen i Stalden for at stjæle Høns, at det ogsaa ved Eftertælling af deres Høns viste sig, at der manglede to Høns, hvoraf den ene havde mistet Halefjerene ganske som den ene af de hos Arrestanten forefundne Høns, at de Fjer, hun fandt i deres Stald, svarede i Farve aldeles til disse Høns og i Mængde netop til de Fjer, der manglede øverst paa Halsen af den anden af de to Høns, og at hun føler sig aldeles overbevist om, at disse to Høns ere de fra hende stjaalne.

Dette Vidnes Søn, Karl Jacobsen, har ligeledes under Ed forklaret, at han om Aftenen den 29 December talte deres Høns, efter at de var fløjne op, og derfor ved, at der var 38 Høns, og ligeledes talte dem, da han lukkede dem ud den næste Morgen, og ved, at der da kun var 36 Høns, at en af de Savnede manglede Halefjerene som den ene af de to fra Arrestanten tagne Høns, at den anden af de savnede Høns i Farve svarede til den anden af de fra Arrestanten tagne, samt at Mængden af de i deres Stald forefundne Fjer svarede i Mængde til de Fjer, der manglede paa denne Høne.

Efter Sagens Oplysninger var Døren til Jens Søren Jacobsens Stald, hvor hans Høns havde deres Plads om Natten, ikke aflaaet.

Arrestanten har vedgaaet, at Parcellist Carl Olsen den fornævnte Nat fratog ham en Sæk, hvori han havde to Høns og 3 Muleposer, men han har nægtet at have stjaalet Hønsene og forklaret, at de til-

hørte ham selv, at han, der den 29 December om Aftenen var stærkt beruset, efter et Skænderi med sin Hustru i Anledning af, at hun forlangte, at han skulde gaa ud og flytte Hønsene, der havde sat sig paa en Vogn i Vognporten, ind i Høns huset, tilsidst i Vrede for at hævne sig paa Hustruen var gaaet ud og havde drejet Halsen om paa de to Høns, havde stoppet dem i en Pose og var gaaet hjemme fra, uden at han paa Grund af sin Beruselse kan sige, hvad han vilde med Hønsene, og hvor han vilde hen, at han, medens han gik paa Markvejen op mod Landevejen til Fredensborg hørte Nogen komme efter sig og gav sig til at løbe, fordi han ikke vilde have, at Nogen skulde se ham i den omtaagede Tilstand, hvori han var, men blev indhentet og grebet i Nakken af Parcellist Carl Olsen, der bød ham følge med sig hjem og derefter fratog ham Posen med Indhold.

Arrestanten har videre forklaret, at han ikke ved af at have været inde mellem Carl Olsens Bygninger, men at han paa Grund af sin berusede Tilstand ikke kan benægte, at han sig selv ubevidst har været der.

Denne Arrestantens Forklaring er nu i sig selv usandsynlig og navnlig, da det ved de af Parcellist Olsen, hans Hustru, Vilhelm Thorsen og Johannes Andersen afgivne Forklaringer maa anses godtgjort, at Arrestanten den paagældende Nat ikke var beruset.

Arrestantens Hustru, Kristine, født Johansen, har nu vel forklaret, at Arrestanten den paagældende Nat efter et Skænderi med hende kvalte to af deres Høns og puttede dem i en Pose og derefter var borte en Times Tid, men denne Forklaring vil der under Hensyn til, at den er afgivet, efter at Arrestanten havde haft Lejlighed til at konferere med sin Hustru, og at den iøvrigt paa flere Punkter er vaklende og ikke i Overensstemmelse med Arrestantens, ikke kunne tillægges nogen Vægt overfor Sagens øvrige Oplysninger.

Ved de ovenfor gengivne Forklaringer maa det nemlig, særlig ogsaa under Hensyn til, at Arrestanten 4 Gange tidligere er straffet for Tyveri eller Forsøg derpaa, de to sidste Gange mod sin Benægtelse, anses tilstrækkelig godtgjort, at de to Høns, hvoraf Arrestanten omhandlede Nat fandtes i Besiddelse, af ham samme Nat ere stjalne i Parcellist Jens Søren Jacobsens Stald.

Arrestanten vil derfor være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. midlertidig Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 13, efter Omstændighederne med en Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, hvorhos han efter den af Parcellist Jacobsen derom nedlagte Paastand vil have at betale Jacobsen i Erstatning for de to Høns 5 Kr., mod hvilken Værdiansættelse Arrestanten ingen Indsigelse har fremsat. Den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter de nævnte Lovbestemmelser med samme Straf og idømt samme Erstatningsbeløb, — — — vil derfor være at stadfæste.

Nr. 235. Højesteretssagfører Winther

contra

Algot Nilsson (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hammershus Birks Ekstrarets Dom af 30 Marts 1910: Tiltalte Algot Nilsson, kaldet Vallin, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned. Saa bør han og udrede alle med Aktionen forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Carl Petersen, og til Defensor, Sagfører Pihl, 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til to Maaneder, og at der tillægges Stenhugger Carl Andreas Nielsen i Erstatning hos Tiltalte 10 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Maaneder, og at der tillægges Stenhugger Carl Andreas Nielsen i Erstatning hos Tiltalte Algot Nilsson 10 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesterets-sagførerne Winther og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 12 Marts d. A. er Algot Nilsson, kaldet Vallin, under nærværende Sag sat under justitiel Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt i Sagen Oplyste er det godtgjort, at Tiltalte under en Fest, som Natten mellem den 19 og 20 Februar d. A. afholdtes hos Gæstgiver Reinback i Sandvig, og under hvilken Stenhugger Carl Andreas Nielsen greb fat i Tiltalte for at forhindre ham fra at yppe Kiv med en Tredjemand, har — antagelig i et Anfald af øjeblikkelig Forbitrelse over denne Indblanding — tilføjet bemeldte Nielsen et Slag i Ansigtet med en med Pigge besat Jernkno, som Tiltalte havde købt samme Aften. Ifølge en af Distriktslæge Borch i Allinge den 22 Februar d. A. foretagen Undersøgelse af Overfaldne udviste denne under højre Øje et horizontalt, ca. 1 cm. langt, skorpedækket Saar med uregelmæssige Rande, og et lignende noget mindre paa højre Side af Næsen samt endelig en Del

Blodudtrædning under højre Øjes Bindehinde; efter Distriktslægens Erklæring ville Saarene efterlade Ar, men iøvrigt ville Læsionerne ikke faa blivende Virkning.

For sit foranbeskrevne Forhold vil Tiltalte, der er født i 1889 i Tjurkø Forsamling i Sverig, og som ikke findes forhen kriminaliter tiltalt eller dømt, være at anse efter Straffelovens § 203, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned. — — —

Forsaavidt Aktor har paastaet Overfaldne tillagt en Erstatning for Arbejdstab af 10 Kroner, vil denne Paastand, mod hvilken Tiltalte har protesteret, ikke kunne tages under Paakendelse under nærværende Sag.

Torsdag den 12 Maj.

Nr. 176.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Peter Hansen Petersen (Def. Møller),

der tiltales for Overtrædelse af Københavns Politivedtægts § 69.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Maj 1909: Tiltalte, Gæstgiver Peter Hansen Petersen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 10 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte uden Hensyn til Beskaffenheden af hans Adkomst til at drive Beværtningsnæring maa ved Udøvelsen af denne være underkastet de i den indankede Dom nævnte Politiforskrifter, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Hansen Petersen til Højesteretssagførerne Liebe og Møller 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte, Gæstgiver Peter Hansen Petersen, der er Ejer af en paa Lyngbyvejen liggende Ejendom, kaldet »Lundehuskroen«, i hvilken han siden Foraaret 1907

har drevet Gæstgiveri, er ved egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have i Sommeren forrige Aar om Natten mellem Klokken 1 og 4 hyppigt indladt og beværtet Gæster, der ikke boede i Gæstgiveriet.

Med Bemærkning, at det er oplyst, at den en tidligere Forpagter under 4 Marts 1880 meddelte Krobevilling ikke senere er fornyet, og at Tiltaltes Adkomst til Beværtning herefter alene indeholdes i et ham under 31 Marts 1908 af Københavns Magistrat meddelt Borgerskab som Gæstgiver her i Staden, findes Tiltalte at maatte være underkastet de i Politivedtægten for København for saadan Næring indeholdte Forskrifter, derunder § 69, jfr. Tillæg Nr. 181 af 24 December 1900, og han, der har overtraadt denne Bestemmelse, vil derfor være at idømme en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 10 Kr.

Onsdag den 18 Maj.

Nr. 23. Fabrikant **Chr. Sørensen** (Henriques)

contra

Andelsselskabet »**Saltbækvig**« (Dietrichson),

betræffende Spørgsmaalet om en Leverances Kontraktsmæssighed.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Juli 1908: I Hovedsagen bør Kontracitanterne, Andelsselskabet »Saltbækvig«, for Tiltale af Hovedcitanten, Fabrikant Chr. Sørensen af Skanderborg, fri at være. I Kontrasagen bør Hovedcitanten til Kontracitanterne betale 425 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 25 Februar 1908 til Betaling sker. Hoved- og Kontrasagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der af to af Parterne dertil valgte Mænd afgivet et sagkyndigt Skøn over det omhandlede Motoranlægs Brugbarhed og Ydeevne. Det af disse Mænd afgivne Skøn gaar nu vel ud paa, at det nye Motoranlægs Arbejdsevne ved en Vindhastighed af ca. $7\frac{1}{2}$ Meter i Sekundet er større end Halvdelen af de to Tvillingmotorers samlede Arbejdsevne, men det er tillige af Skønsmændene udtalt, at der ikke af den af dem foretagne Prøve kan udledes noget med Hensyn til Apparatets Ydeevne ved svagere Vindhastighed eller lavere Vandstand, end der forelaa under deres Forsøg. Hovedappallanten har imidlertid modsat sig, at den ovennævnte Skønforretning i Overensstemmelse med en af Kontraappallanten derom fremsat Begæring suppleres ved en af de samme Mænd under

andre Vind- og Vandstandsforhold foretaget yderligere Prøve, ligesom han, efter at vedkommende Ret derpaa efter Rekvisition af Kontraappellanten havde udmeldt Overskønsmænd, har vægret sig ved at stille den omspurgte Motor til Raadighed for Skønsmændene til Foretagelse af yderligere Prøve. Da der som Følge heraf ikke har kunnet tilvejebringes behørig Oplysning om Apparatets Ydeevne, maa det for Hovedsagens Vedkommende have sit Forblivende ved det i Dommen antagne Resultat.

Hvad dernæst Kontrasagen angaar, er det uomtvistet mellem Parterne, at Hovedappellanten maa tilsvare Dagsmulkter for Tiden indtil 18 Oktober 1907 med 425 Kroner, hvorimod det rettelig er antaget i Dommen, at der ikke kan blive Spørgsmaal om yderligere Dagsmulkter, efterat Hovedappellanten den 18 Oktober 1907 havde gjort sit endelige Tilbud om at aflevere Maskinen.

Herefter vil Dommen, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger ligeledes tiltrædes, i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten og Kontraappellanten hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kontrakt af 16 April 1907 med vedhæftet Tilbud af s. D. og Tillægsbestemmelser af 15 Juni og 17 s. M., forpligtede Hovedcitanten under nærværende efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag, Fabrikant Chr. Sørensen, Indehaver af Skanderborg Vindmotorfabrik, sig til at levere til Kontracitanterne, Andelselskabet »Saltbækvig«, og opstille paa Vrøj pr. Kallundborg en Køglevindmotor Nr. 15 med tilhørende Vandsnegl paa nærmere angivne Vilkaar, blandt hvilke fremhæves, at af Købesummen, 13500 Kr., skulde 3000 Kr. erlægges, naar samtlige Materialier var udbragte til Selskabets Ejendom, 2500 Kr., naar Arbejdet var fuldført og afgivet til Selskabet i kontraktmæssig Stand, mindst 1000 Kr. inden Udgangen af hvert af Aarene 1908 og 1909 og mindst 2000 Kr. inden Udgangen af hvert af de følgende 3 Aar med Renter 6½ pCt. p. a. fra Fuldførelsen.

Det fremgaar af Tilbudet, at Anlæget skulde opstilles i fuld brugbar Stand senest den 1 Oktober 1907, og at Hovedcitanten, der tidligere havde opstillet for Kontracitanterne to Tvillingmotorer, havde garanteret, at den nye Motors Arbejdsevne skulde være lig Halvdelen af de to Tvillingmotorers samlede Arbejdsevne, hvis dette Maal ikke naaedes, skulde der fradrages i den samlede Købesum ligesaa mange Procent, som der manglede i Arbejdsevnen.

Endelig fremgaar det af Sagens Oplysninger, at Hovedcitanten den 18 Oktober 1907 tilligemed Overretssagfører Holm fra Holbæk indfandt sig paa Vrøj og tilbød at aflevere den efter hans Anbringende fuldtud kontraktmæssige Maskine til Selskabets tekniske Medlem af Bestyrelsen, Kaptajn Bast, mod dennes Erkendelse af Maskinens Modtagelse i kontraktmæssig Stand, men at Kaptajn Bast vægrede sig ved at give den forlangte Erkendelse, idet han ansaa Anlægget for forfejlet og ubrugeligt efter sin Bestemmelse, hvilken Opfattelse han støttede paa Prøver, afholdte den 11, 13 og 18 Oktober efter hans Anbringende med det Resultat, at Motoren fungerede godt, men at Sneglen paa Grund af en uheldig Konstruktion ingen Vand gav med moderat Vind og altfor lidt Vand med stærk Vind og særdeles langt fra den garanterede Mængde.

Hovedcitanten satte da en Hængelaas for Igangsætningstrækket, og Overretssagfører Holm tog Nøglen hertil i Bevaring. I Skrivelse af 19 s. M. forespurgte Overretssagfører Holm, der gjorde gældende, at Maskinen siden den 11 s. M. havde været færdig til Aflevering i kontraktmæssig Stand, om Kontracitanterne var villige til at betale den anden Rate af Købesummen, i hvilket Tilfælde Nøglen til Hængelaasen straks vilde blive udleveret dem, og da Kontracitanterne i Skrivelse af 22 s. M. erklærede sig uvillige hertil, har Hovedcitanten under Henvisning til Kontraktens Bestemmelse om, at Udeblivelse med et Afdrag over Forfaldstid medfører, at hele Skylden forfalder, paastaet Kontracitanterne ved Formanden for Selskabets Bestyrelse, Højesteretssagfører Dietrichson, tilpligtet at betale ham 10500 Kr. med Renter i Overensstemmelse med Kontrakten à 6½ pCt. aarlig fra den 18 Oktober 1907 og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Kontracitanterne principalt paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Hovedcitanten gør gældende, at Spørgsmaalet om Maskinen fuldt ud eller kun delvis opfylder den givne Garanti for, at den kunde udpumpe ligesaa meget Vand som Halvdelen af de 2 Tvillingmotorer tilsammen, er uden nogen Forbindelse med Spørgsmaalet om dens Kontraktmæssighed, idet førstnævnte Spørgsmaal alene vil kunne faa Betydning, naar Talen er om, hvorvidt Kontracitanterne i Henhold til den nævnte Garanti kunne kræve Afslag i Købesummen, samt at det havde været Kontracitanternes Sag, selv om de formente, at Maskinen ikke opfyldte de lovede Garantier med Hensyn til Arbejdsevne, at modtage Maskinen og betale 2den Rate, og saafremt de vilde paastaa, at Maskinens Arbejdsevne var mangelfuld, at bevise dette ved en Række Prøver, som efter Sagens Natur maatte strække sig over et længere Tidsrum.

Der maa imidlertid gives Kontracitanterne Medhold i, at det havde paahvilet Hovedcitanten overfor Kaptajn Basts paa Prøver af Maskinen støttede Anbringende om, at den overhovedet ikke var brugelig efter sin Bestemmelse, at lade optage et sagkyndigt Skøn over dens Brugbarhed og Ydeevne, og at det ikke kunde paahvile Kontracitanterne at betale 2den Rate af Købesummen, forinden det paa denne Maade var godtgjort, at Maskinen var brugelig, og hvor stor Købesummen blev, navnlig om der efter den saaledes konstaterede Ydeevne overhovedet vilde være at betale mere end den erlagte 1ste Rate. Dette Resultat maa saa meget mere statueres, som ifølge Kontrakten Kontracitanterne

ikke i noget Tilfælde kunde kræve Tilbagebetaling af alt indbetalte Beløb, og Maskinen i dens foreliggende Skikkelse efter Kontracitanternes Anbringende end ikke repræsenterede Værdien af den første Rate.

Kontracitanterne, hvis under Proceduren fremsatte Opfordring til at lade Maskinens Brugelighed og Ydeevne undergive en sagkyndig Prøve, Hovedcitanten ej har efterkommet, ville herefter være at frifinde under Hovedsagen.

Under Kontrasagen have Kontracitanterne under Henvisning til, at Hovedcitanten i Tilbudet af 16 April 1907 har forpligtet sig til at betale en Mulkt af 25 Kr. for hver Dag, Leveringstiden, den 1 Oktober 1907, overskrides, paastaet Hovedcitanten tilpligtet at betale de til Kontrastævningens Dato den 21 Marts 1908 paaløbne Mulkter for 173 Dage eller 4325 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig af 3700 Kr. fra Kontraforligsklagens Dato den 25 Februar 1908 og af Resten fra Kontrastævningens Dato den 21 Marts 1908 og Kontrasagens Omkostninger, medens Hovedcitanten under Kontrasagen paastaar sig frifunden med Tillæg af Søgsmaalets Omkostninger.

Der findes nu ogsaa at maatte gives Kontracitanterne Medhold i, at Hovedcitanten ved at overskride den i hans Tilbud af 16 April f. A. for Levering af det ommeldte Anlæg i fuld brugbar Stand fastsatte yderste Frist — den 1 Oktober f. A. — er ifalden en Mulkt af 25 Kr. for hver Dag, Forsinkelsen fra hans Side har vedvaret; men da Anlægget trods mulige kontraktmæssige Mangler dog efter det Foreliggende maa antages ved Afleveringen den 18 Oktober f. A. at have været i »fuld brugbar Stand«, vil der ikke kunne paalægges ham Dagsmulkt udover sidstnævnte Dag, og hans Tilsvar bliver saaledes at beregne for Tiden fra 1 til 18 Oktober f. A., altsaa for 17 Dage à 25 Kr. eller 425 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Kontraforligsklagens Dato den 25 Februar d. A.

Hoved- og Kontrasagens Omkostninger ville være at ophæve.
Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandag den 23 Maj.

Nr. 157. Højesteretssagfører Møldrup
contra
Anton Hugo Asplund (Def. Bülow),
der tillaes for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 November 1908: Tiltalte Anton Hugo Asplund bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Nyholm, 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltaltes Forhold ved Besvarelsen af det i den indankede Dom nævnte af Fabrikant Mads Rasmussen stillede første Spørgsmaal maa tilregnes Tiltalte som et Led i det mod Rasmussen begaaede Bedrageri, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 120 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 120 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anton Hugo Asplund til Højesteretssagførerne Møldrups og Bülow 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Anton Hugo Asplund, hvis opgivne Alder af 32 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er funden straffet, tiltales for Bedrageri.

Sigtelsen mod Tiltalte gaar ud paa, at han den 30 Marts 1907 for 16000 Kr. kontant til Anmelderen i Sagen, Fabrikant Mads Rasmussen, har solgt en Andelsret i Udnyttelsen af en patenteret Opfindelse: Petrolit-Benzolit, skønt han da maa have været paa det Rene med, at Opfindelsen var værdiløs.

Det nævnte Forhold er efter det under Sagen Oplyste følgende:

Den svenske Ingeniør Hugo Medberg — der ved nærværende Sags Begyndelse var bosat her i Landet, men under Sagen har unddraget sig Ansvar ved at forlade Landet — overdrog ved Kontrakt af 3 Februar 1906 til Tiltalte, der ogsaa er svensk, en af Medberg gjort »Opfindelse«, en Vædske, kaldet »Petrolit«, der skulde kunne bruges istedetfor Petroleum og have det Fortrin fremfor denne at være drøjere, stærkere lysende og meget billigere.

Senere opgav Medberg, at det var lykkedes ham ved Tilsætning af Kulstof at gøre Vædsken eksplosiv, saa at den kunde bruges i Motorer istedetfor Benzin. Vædsken, der i denne Form benævnedes »Benzolit«, skulde have det Fortrin for Benzin at være kraftigere virkende, billigere end denne og derhos røg- og lugtfri. Ogsaa i denne Form blev Opfindelsen Tiltaltes Ejendom i Henhold til Kontrakten. Det Medberg ved Kontrakten tilsagte Vederlag bestod i Halvdelen af de Købesummer, Tiltalte maatte indvinde ved Salg af Patentretten i de forskellige Lande.

Da en væsenlig Bestanddel af »Petroliten« efter Medbergs Opgivende bestod af Sprit, var det for Opfindelsens praktiske Værdi af stor Betydning, at Sprit kunde skaffes til meget billig Pris. Tiltalte og Medberg søgte forskellige Oplysninger i saa Henseende bl. a. hos Direktøren for Aktieselskabet »Internationalt Tørvesprit«, og Tiltalte har

erkendt, at han ved at høre dennes Udtalelser tabte Troen paa »Petroliten« som saadan. Imidlertid havde Tiltalte alt den 16 Marts 1906 solgt Patentretten for Tyskland med Hensyn til Petrolit til en Mand i Hamborg for 100000 Kr., hvoraf 10000 Kr. ÷ Agentprovision straks udbetaltes ham, men efter at det, som det nærmere fremgaar af en under Sagen tilvejebragt Korrespondance, havde vist sig, at Tiltalte og Medberg trods de kraftigste Opfordringer fra tysk Side var ude af Stand til at demonstrere Opfindelsens Brugbarhed, blev denne Kontrakt ophævet og Patentretten for Tyskland tilbagekøbt af Tiltalte den 13 Juli 1906.

Hvad Opfindelsen i dens særlige Form »Benzolit« angaar, blev der af et herværende Firma »Magasin de Velo« omkring Midten af Juni 1906 anstillet Forsøg med dens Anvendelse til Motordrift, nemlig paa den Maade, at Medberg leverede Firmaet nogle Flasker med en Væske, der saa prøvedes i Motorcykler, og Firmaet udtaler i en den 16 Juni 1906 dateret Erklæring, at Stoffet har vist sig at virke mindst lige saa kraftigt, snarere kraftigere end Benzin, uden at der dog brugtes større Kvantum, og derhos havde den store Fordel hverken at ryge eller lugte ilde som Benzin.

Efter hvad der senere er oplyst, maa den af Medberg ved denne Lejlighed leverede Vædske antages i det Væsenlige at have bestaaet af Benzin, tilsat et Farvestof, og Friheden for Røg og ilde Lugt menes at have beroet paa, at de anvendte Motorcykler have været velrensede. Der foreligger dog intet til Støtte for, at Tiltalte har været bekendt med denne Sammenhæng, da han den 30 Marts 1907 foretog Salget til Anmelderen.

Den 21 Juni 1906 gav Tiltalte Dr. jur. Erik Ehrstrøm af Helsingfors, men da midlertidig boende i Paris, og Direktør Otto von Pählmann her af Staden »Option« paa Opfindelsen for hele Verden undtagen Tyskland og Sverrig, d. v. s. Eneret til at forhandle om Salg af Opfindelsen for hele Verden undtagen de to nævnte Lande bl. a. paa Vilkaar, at de skulde have mindst 30 Mill. Francs for Opfindelsen. Disse to Mænd foranledigede dannet et Konsortium i Paris til Køb af Opfindelsen med Banken »l'union parisienne« som Interessent, og paa Foranledning af dette Konsortium rettedes der gennem en i Paris bosat Kaptajn Elin Berling, der var en Bekendt af Tiltalte, Ehrstrøm og Pählmann, i Juni eller Juli 1906 en Opfordring til en anset fransk Kemiker, Professor Charles Bardy, om at anstille Forsøg med Hensyn til Vædskens Anvendelighed som Drivkraft for Motorer paa Grundlag af en ham af Medberg leveret Recept paa Vædskens Tilberedelse. Med Iværksættelsen af disse Forsøg trak det dog af forskellige Grunde i Langdrag.

Imidlertid solgte Tiltalte i Løbet af Sommeren og Efteraaret 1906 Andele i Retten til at udnytte Opfindelsen til forskellige Privatmænd og Konsortier for, som det efter det Foreliggende maa antages, ialt omkring 130000 Kr. Heraf har Medberg efter sin Forklaring modtaget suksessivt ca. 12000 Kr.

Efter hvad der fremgaar af en under Sagen fremlagt Udskrift af en Arrestforretning, der paa Begæring af et af de nævnte Konsortier foretoges hos Tiltalte den 24 Januar 1907, har Tiltalte ved en den 30 Oktober 1906 oprettet, den 17 December s. A. kgl. konfirmeret og

den 24 s. M. tinglæst Ægtepagt overført som Særeje for sin Hustru dels 50000 Kr., som Tiltalte havde indestaende i københavnske Banker paa sin Hustrus Navn, dels forskellige Fordringer. Under Arrestforretningen erklærede Tiltalte selv intet at eje, bortset fra et Kreditiv paa 1500 Francs i Landmandsbanken. Da Konsortiets Sagfører gjorde gældende, at dets Krav hidrørende fra, at Tiltalte ikke havde opfyldt sine Forpligtelser mod det, var ældre end Ægtepagtens Tinglæsning, dekretedes der Arrest i de Hustruen ved Ægtepagten tillagte Værdier, hvorefter Tiltalte den 29 Januar 1907 affandt sig med Konsortiet ved at udbetale det ca. 20000 Kr.

Den 6 Februar s. A. dannedes der paa Foranledning af daværende Sagfører, Justitsraad Peschardt, der alt var Repræsentant for et af de nævnte Konsortier, et Aktieselskab under Navn »Aktieselskabet Petrolit-Benzolit«, der blev Ejer af »Opfindelsen Petrolit (Benzolit)« og ordnedes saaledes, at der skulde udstedes Stam-Aktier til Beløb 915000 Kr., hvoraf 565000 Kr. til Tiltalte, og Præference-Aktier til Beløb 200000 Kr. Disse sidste fordeltes paa nærmere angiven Maade mellem dem, der alt havde erhvervet Andele i Opfindelsen, og saaledes, at Tiltaltes Hustru opførtes med et Præference-Aktiebeløb af 32000 Kr. og Tiltalte selv med et Præference-Aktiebeløb af 58000 Kr.

Den 20 s. M. meddeltes der Tiltalte et fra den 28 August 1906 beskyttet dansk Patent paa den heromhandlede »Opfindelse«, der betegnes som »Brændbar Vædske til Belysning, Opvarmning og Motordrift«. I Patentbeskrivelsen hedder det: »Den foreliggende Opfindelse gaar ud paa at fremstille et Erstatningsmiddel for Petroleum og lignende flydende Kulbrinter, der anvendes til Belysning, Opvarmning og Motordrift. Som Hovedbestanddel i den omhandlede brændbare Vædske benyttes Sprit. Denne bringes til at brænde med lysende og hedere Flamme ved at beriges med Kulstof«. Der følger derefter en nærmere Angivelse af, hvorledes Vædsken skal tilberedes, eftersom den enten skal benyttes til Belysning eller Opvarmning eller skal benyttes til Motordrift, hvorefter »Patentkravet« angives med følgende Ord:

»Ved en brændbar Vædske, bestaaende af Sprit, Naftalin og Benzol og eventuelt en anden flydende Kulbrinte, den Anordning at der til Vædsken er sat en ringe Mængde Tjære.«

I Tiden mellem den 23 og 26 Marts 1907 indleedes der paa Overretssagfører Dam-Nielsens Kontor her i Staden Forhandlinger mellem Tiltalte og Anmelderen, Fabrikant Mads Rasmussen, om Køb af Tiltaltes Hustrus Præferenceaktieret og ved Kontrakter af 30 s. M. købte Anmelderen for 16000 Kr. — der blev betalt den 2 April s. A. — Halvdelen af denne Ret. Inden Anmelderen underskrev Kontrakterne af 30 Marts 1907 forlangte han — bl. a. under Hensyn til Spritprisernes Betydning for Opfindelsens praktiske Værd — Tiltaltes skriftlige Svar paa forskellige Spørgsmaal, hvoraf det første lyder saaledes:

»Forinden Købet af den mig tilbudte Andel i Aktieselskabet »Petrolit-Benzolit« beder jeg Dem bekræfte: 1) at de af Dem opgivne Priser for Petrolit til Automobilkraft med de nuværende Priser paa Raaprodukter for Øje vil andrage ca. 15 Øre pr. Liter og til Belysning og Opvarmning af Kaminer ca. 5 Øre pr. Liter.«

Tiltaltes Svar herpaa lyder saaledes:

»Deres Forespørgsel af D. D. til mig angaaende »Petrolit-Benzolit« skal jeg besvare saaledes: ad 1) Ifølge Opfinderens Ingeniør Medbergs Opgivende og forskellige Kalkuler svarer Prisen paa »Petrolit-Benzolit« til det af Dem anførte.«

Der gøres nu for det Første gældende mod Tiltalte, at han ved denne Besvarelse har paa bedragerisk Maade forledt Anmelderen til Købet.

Herved maa bemærkes, at der efter det Foreliggende vel ikke kan være rimelig Tvivl om, at Tiltalte efter de af ham indvundne Erfaringer maa have været paa det Rene med, at han, naar han vilde svare sandfærdigt paa Spørgsmaal 1, ikke kunde give noget bekræftende Svar, men da Tiltaltes Svar heller ikke indeholder en ligefrem og ubetinget Bekræftelse, men ganske aabenbart har Karakteren af en Vigen udenom Spørgsmaalets Kærne, findes selve dette Forhold fra Tiltaltes Side ikke at kunne anses som strafbart Bedrageri.

Imidlertid gøres det videre gældende mod Tiltalte, at han, da han den 30 Marts 1907 solgte Anmelderen Andelen, var blevet bekendt med, at Professor Bardys Eksperimenter med Opfindelsen var resulterede i, at denne havde vist sig ubrugbar.

I saa Henseende er nærmere Følgende oplyst:

I et Brev af 25 Juli 1907 fra Prof. Bardy til Anmelderens Sagfører har Professor Bardy givet Oplysninger om Forholdet, der i Oversættelse lyder saaledes:

»En af Deres Landsmænd, Hr. Kaptajn Berling, med hvem jeg staar i Forretningsforbindelse, henvendte sig for omtrent et Aar siden til mig med Anmodning om at beskæftige mig med den Sag, som De omtaler; førend jeg indlod mig derpaa, forlangte jeg, at man skulde opgive mig S sammensætningerne af de paagældende Vædsker, for at jeg kunde fremstille dem i mit Laboratorium. Denne Henvendelse nødvendiggjorde temmelig lange Forhandlinger, men endelig den 16 August viste Hr. Hugo Medberg, ledsaget af Hr. Asplund, mig Tilberedelsen af de to Vædsker. Den opgivne S sammensætning forekom mig straks ude af Stand til at fremkalde de angivne Resultater, men ikke desto mindre samtykkede jeg efter de to Herrer's udtrykkelige Forsikring om, at de i København anstillede Forsøg havde haft absolut tilfredsstillende Resultater, i ikke at trække mig tilbage, men gaa over til at anstille Forsøg.

Jeg har haft meget Besvær med at finde en Konstruktør, der paa den ene Side var i Besiddelse af de fornødne Apparater og paa den anden Side var villig til at anstille Forsøg.

Jeg har været saa heldig i et stort Automobilselskab »la Société Delahayé«, som man absolut kan stole paa, at finde den nødvendige Bistand; jeg opfordrede derefter Hr. Asplund til at sætte mig istand til at tilberede de 200 Liter Væske, der var nødvendige til Forsøgene. Den 10 Oktober havde jeg paany en Sammenkomst med de nævnte Herrer angaaende denne Sag, og endelig den 2 Februar 1907 afleverede jeg de 200 Liter Benzolit til Huset Delahayé.

De første Resultater var jammerlige (déplorables); efter min Anmodning gentog man dem flere Gange uden at opnaa bedre Resultat, og den 19 Marts meddelte jeg Hr. Kaptajn Berling det negative Re-

sultat af Forsøgene, hvorom jeg to Dage i Forvejen havde faaet skriftlig Meddelelse.

Efter det daarlige Udfald (en présence de cet échec) opgav jeg Sagen.

I en af Kaptajn Berling for den danske Gesandt i Paris den 29 Oktober 1907 afgiven Erklæring har Berling udtalt, at han vel først den 29 Marts 1907 havde faaet officiel Rapport angaaende Automobilforsøget med Petrolit i Paris, men nogle faa Dage forinden efter mundtlig Meddelelse fra Hr. Bardy telegrafisk havde underrettet Tiltalte om Hovedresultatet.

Dette Telegram er i Genpart tilvejebragt under Sagen og viser sig at være indleveret i Paris den 20 Marts 1907 Kl. 12³⁰ — altsaa 10 Dage før Kontrakterne med Anmelderen blev underskrevne — og at være saalydende: »Asplund, København. Enligt Bardy hafva Experimenten fullkomlig misslyckats. Berling.«

Tiltalte har under Sagen erkendt, at han har modtaget dette Telegram, inden han begyndte Forhandlingerne med Anmelderen, og har endvidere erkendt, at han ikke til Anmelderen har omtalt Telegrammet eller dets Indhold, men han har gjort gældende, at det ikke er faldet ham ind, at dette Telegram havde Hensyn til Forsøgene med Petrolit-Benzolit. Tiltalte vil have troet, at det havde Hensyn til en anden af Medberg gjort Opfindelse, gaende ud paa at fremstille Maskinolie af Sukker og Vand med en Tilsætning, og Tiltalte har i saa Henseende særlig anført, at medens han har forhandlet med Kaptajn Berling om Olieforsøgene, har han ikke forhandlet med ham om Petrolit-Benzolit, og at han vil have troet, at der ikke mere var Forbindelse mellem Berling og Professor Bardy med Hensyn til Petrolit-Benzolit Affæren.

Dette fremgaar imidlertid af en Række forskellige under Sagen tilvejebragte Dokumenter, at Berling stadig har været knyttet til Petrolit-Benzolit-Affæren paa en saadan Maade, at Tiltalte ikke kan have været uvidende om denne Forbindelse, og Tiltaltes herimod stridende Forklaring maa derfor anses for usandfærdig.

Naar endvidere henses til alt, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, derunder at selve Telegrammets Affattelse viser, at det ved dets Afsendelse ikke er faldet Kaptajn Berling ind, at der kunde være Tvivl om, hvilke Forsøg der sigtedes til, at Forsøgene med Petrolit-Benzolit havde staaet saalænge paa, og — Tiltalte bekendt — maatte være saa vidt fremskredne, at et Resultat kunde ventes, at der til Udfaldet af Bardys Forsøg med Petrolit-Benzolit baade for Berling, Tiltalte og mange Andre knyttede sig saa overordentlig store Interesser, at en telegrafisk Meddelelse om Udfaldet var ganske naturlig, og at Tiltalte efter alt, hvad der var passeret, havde gode Grunde til at nære Mistanke til Værdien af den Medbergske Petrolit-Benzolit, maa det — uanset en under Sagen af Tiltalte fra Kaptajn Berling skaffet Erklæring af 6 November 1907, gaende ud paa, at Tiltalte havde »goda

Færdig fra Trykkeriet den 16 Juni 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Nums Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 15.

Mandag den 23 Maj.

skäl« for sin Formening om, at Telegrammet angik Olien — anses for uantageligt, at Tiltalte virkelig skulde have troet, at Telegrammet angik Olien og ikke »Petroliten«, og tilmed følt sig saa sikker derpaa, at han end ikke har søgt at skaffe sig Sikkerhed om, hvad det angik. Denne Tiltaltes Passivitet i de mellem dets Modtagelse og Handlen med Anmelderen liggende ti Dage har tværtimod sin naturlige Forklaring derigennem, at Tiltalte maa have følt sig saa overbevist om, at Telegrammet angik »Petroliten«, at han, der gerne snarest vilde sælge Andele i Opfindelsen, ikke har ønsket at fremskynde Bekræftelse af Telegrammets Meddelelse, hvorhos det endnu skal fremhæves, at Tiltalte til Trods for, at han efter sin Forklaring vil have opfattet Telegrammet som sigtende til Olien, har erkendt, at han under Forhandlingerne med Anmelderen har forsøgt at faa denne til at købe Olieopfindelsen uden at gøre ham bekendt med Telegrammet eller dets Indhold i denne Forstaaelse.

Tiltalte findes herefter at have gjort sig skyldig i et efter Straffelovens § 251 strafbart Forhold ved til Anmelderen for 16000 Kr. at sælge en Andel i en Opfindelse, som Tiltalte i Salgsøjeblikket maa have antaget for værdiløs. Straffen herfor findes under Hensyn til, at der til Handelen for Anmelderen var knyttet et Risikomoment, selv om Tiltalte havde handlet i god Tro, trods Købesummens Størrelse passende at kunne fastsættes efter nævnte Lovbestemmelse, jfr. med midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 13, til Fængsel paa sædvanlig Fængselkost i 80 Dage.

Nr. 231.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Marius Knudsen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 8 Februar 1910:
Arrestanten Marius Knudsen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig

Fangekost i 80 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælær til Aktor, Sagfører Christophersen, 25 Kr. og til Defensor, Overretssagfører J. Langballe, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Marts 1910: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Marius Knudsen til Højesteretssagførerne Hansen og Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Marius Knudsen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1883, ses ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet, hvorimod der i Aaret 1899 har været indledet en Undersøgelse mod ham som sigtet for Brandstiftelse.

Foreløbig bemærkes, at saaledes som Sagen, der er indanket for Overretten alene efter Arrestantens Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vægne, herefter foreligger til Paakendelse, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om nedennævnte Forhold:

Den 28 August f. A. anmeldte Arbejdsmand Jens Nielsen Bach af Taarupkær for Politiet i Randers, at der samme Dag var bleven frastjaalet ham en Cykle, som han, medens han opholdt sig paa Afholdshotellet i Randers, havde ladet henstaa i Hotellets Gaard, og den 24 September næstefter lod Arbejdsmand Elisius Franciskus Jensen for Politiet anmelde, at der i Dagene mellem den 18 og den 22 s. M. var fra en uafsaaset Kælder i Ejendommen Søren Møllersgade Nr. 34 i Randers frakommet ham, formentlig ved Tyveri, en Cykle mrk. »Dalgas«.

Under den i Anledning af disse Anmeldelser indledede Undersøgelse, hvorunder Arrestanten den 25 September f. A. anholdtes som mistænkt for at have stjålet de paagældende Cykler, er det oplyst, at Arrestanten 8—14 Dage før Anholdelsen har bortbyttet en Cykle til Marskandiser A. Petersen i Randers, samt at han den 24 September s. A. har til Arbejdsmand Anton Andreas Nielsen, ligeledes i Randers, bortsolgt en anden Cykle.

Angaaende sin Adkomst til disse Cykler — der ere bragte tilstede under Sagen — har Arrestanten forklaret, at han en Maaned

Tid før sin Anholdelse havde købt den af ham senere til Marskandiser Petersen bortbyttede Cykle af en rejsende Svend, der opgav at være Maskinarbejder Oscar Petersen fra Aalborg, og med hvem han afsluttede Hændelen, medens de sammen kørte paa Cykle fra Terp til Randers, samt at han den 10 eller 11 September f. A. eller mulig først en Uge senere havde købt den anden af ham den 24 næstefter til Arbejdsmand Nielsen bortsolgte Cykle af en Arbejdskarl ved Navn Christian Petersen, som han kendte fra tidligere Tid, og som han den paagældende Dag traf i Randers. Med Hensyn til begge Cykler har han derhos forklaret, at han har afhændet dem i samme Stand som den, hvori han havde købt dem, dog at han har forsynet den først-ommeldte Cykle med en Bagskærm, en anden Klokke og andre Haandtag, hvorhos han har borttaget forskellige Nøgler, samt at han har forsynet den sidstommeldte Cykle med en Taske.

Naar imidlertid henses til, at det ikke har været muligt at opspore nogen af de Personer, fra hvem Arrestanten vil have erhvervet de paagældende Cykler, at Arrestanten under Sagen paa flere Punkter har afgivet, som det maa antages, løgnagtige Forklaringer, at fornævnte Arbejdsmand Bach har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til og behørig godtgjort sin Ejendomsret til Sadlen paa den af Arrestanten, som meldt, til Marskandiser Petersen bortbyttede Cykle saavel som til følgende Dele af den af Arrestanten til Arbejdsmand Nielsen bortsolgte Cykle: Stellet, Kranken med Pedalarmer og Pedaler, Forhjulet og Forskærmen samt Kæden og en Skruenøgle, og endelig til, at ligeledes ovennævnte Arbejdsmand Jensen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til og behørig godtgjort sin Ejendomsret til Baghjulet og Bagskærmen paa denne sidstommeldte Cykle, findes der at være tilvejebragt efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Forordning 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af de Cykledele, med Hensyn til hvilke der, som meldt, er aflagt Tilhjemlingsed, efter Omstændighederne dog kun som Hæler, hvorved bemærkes, at Aktionsordren ikke findes at være til Hinder herfor.

De paagældende Cykledele ere under Sagen vurderede til ialt 38 Kr., og de vedkommende Ejere have frafaldet Krav paa Erstatning overfor Arrestanten.

For de af Arrestanten udviste Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 238, jfr. Lov af 1 April 1905 § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, og bemeldte Dom, — — — vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdag den 24 Maj.

Nr. 35. Fællesboet efter afdøde Gaardejer **Christoffer Niels Jensen** og tidligere afdøde Hustru **Karen Jensen** (Aagesen)

contra

Andelsmejeriet »**Thor**« (Kondrup),

betræffende Spørgsmaalet om Omfanget af en udtraadt Andelshavers Pligt til at indbetale Andel af et Mejeris Gæld.

Lysgaard med flere Herreders Rets Dom af 1 Februar 1907: Indklagede, Christoffer N. Jensen af Bangshaab, bør til Klageren, Andelsmejeriet »**Thor**«, betale 93 Kr. 62 Øre tilligemed Renter deraf 5 pCt. om Aaret fra 2 Februar 1905, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 December 1907: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Citanten, Gaardejer Christoffer N. Jensen, til de Indstævnte, Andelsmejeriet »**Thor**«, 50 Kr. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er Gaardejer Christoffer Niels Jensen afgaaet ved Døden, og hans og tidligere afdøde Hustru Karen Jensens Fællesbo er derefter indtraadt i Sagen.

For Højesteret har Appellanten frafaldet sin i forrige Instans nedlagte principale Paastand. Til Støtte for sin Paastand om Frifindelse mod at betale 52 Kroner 30 Øre har Appellanten anført, at den Gæld, i Forhold til hvilken udtrædende Medlemmers Ansvar efter Mejeriets Love bør bestemmes, er den ved Udtrædelsen foreliggende virkelige Gæld, og at der som Følge deraf fra det i det indstævnte Mejeris Bøger ved Udgangen af Regnskabsaaret for 1900—1901 som resterende Anlægsgæld opførte Beløb 13500 Kroner bør fradrages det i Dommen nævnte Driftsoverskud for Tiden fra Oktober 1901 til Udtrædelsesdagen af 5924 Kroner 53 Øre.

Efter Lovenes § 2, hvori der forsaavidt ikke kan anses at være sket nogen Forandring ved Generalforsamlingsbeslutningen af 18 November 1901, og efter den Maade, hvorpaa Mejeriets Regnskaber upaatalt ere blevne førte lige fra dets Stiftelse i 1887, maa det imidlertid antages, at udtrædende Medlemmers Gældsansvar maa bestemmes i Forhold til det i Regnskaberne som den resterende Del af Anlægskapitalen opførte Beløb.

Herefter og idet der savnes Hjemmel til som af Appellanten

for Højesteret subsidiært paastaaet i nysnævnte Sum at fradrage det Beløb af 549 Kroner 53 Øre, som nogle tidligere i Regnskabsaaret 1901—1902 udtraadte Medlemmer havde indbetalt som deres Anpart af Gælden, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Gaardejer Christoffer Niels Jensen og tidligere afdøde Hustru Karen Jensens Fællesbo, til Indstævnte, Andelsmejeriet »Thor«, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have de Indstævnte, Andelsmejeriet »Thor« i Thorning, i første Instans søgt Citanten, Gaardejer Christoffer N. Jensen af Bangshaab, der efter i flere Aar at have været Medlem af bemeldte Andelsmejeri udtraadte af dette den 10 April 1902, til Betaling af 93 Kr. 62 Øre, som Citanten skal være de Indstævnte skyldig som den ham ifølge Mejeriets Loves § 2 paahvilende Andel af Mejeriets Gæld, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 2 Februar 1905, indtil Betaling sker, og da denne Paastand ved Underretsdommen er tagen til Følge, har Citanten nu indanket Sagen her for Retten, hvor han, der i første Instans procederede til Frifindelse, principalt har paastaaet sig frifunden mod Betaling af 27 Kr. 10 Øre, subsidiært mod Betaling af 52 Kr. 30 Øre, medens de Indstævnte have procederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

I de Love, der blev vedtagne for Andelsmejeriet »Thor« ved dettes Oprettelse, hedder det i § 2, at Anlægskapitalen tilvejebringes ved Laan, for hvilket enhver af Deltagerne hæfter solidarisk i Forhold til det indtegnede Antal Køer, medens det forrentes og afdrages i Forhold til den leverede Mælkemængde. Udtrædelse af Mejeriet kan først finde Sted efter 3 Aars Forløb og da kun mod, at den udtrædende Deltager erlægger »Halvdelen af sin resterende Del af Anlægskapitalen.« . . . »De, som udtræde, have intet Krav paa Foreningen.« I § 7 bestemmes det, at Betalingen for Mælken fastsættes af den ordinære Generalforsamling for et Aar ad Gangen, i § 11, at Bestyrelsen foranstalter maanedlige Opgørelser og Udbetalinger samt Opgørelse af Aarsregnskabet, og i § 12, at Regnskabsaaret regnes fra 1 Januar til 31 December, samt at Regnskabet i revideret Stand forelægges for den ordinære Generalforsamling, der afholdes i sidste Halvdel af hvert Aars Januar Maaned.

Det fremgaar derhos af Sagens Oplysninger, at Aarsregnskabet i de senere Aar er blevet aflagt i Oktober Maaned, samt at der paa en

den 18 November 1901 afholdt Generalforsamling bl. a. blev vedtaget den Forandring i Lovenes § 2, at Deltagerne fremtidig skulde hæfte for Mejeriets Gæld i Forhold til den leverede Mælkemængde, og at ved Udtrædelsen af Mejeriet betaler Vedkommende Halvdelen af sin Part af Gælden i Forhold til Gennemsnittet af den Mælkemængde, han har leveret de 3 sidste Aar.

Med Hensyn til den Mejeriet paahvilende Gæld fremgaar det dernæst af Sagen, at Mejeriet ved dets Oprettelse i 1887 i Silkeborg Bank optog et Kassekreditlaan, der, efter at der senere var optaget nogle Tillægslaan og erlagt forskellige Afdrag paa Laanene, ifølge det af Mejeriet i Oktober Maaned 1901 for det foregaaende Regnskabsaar aflagte Regnskab udgjorde 13500 Kr., hvilket Beløb ligeledes opførtes som Foreningens Gæld i et i Anledning af Citantens og en Del andre Interessenters Udtrædelse af Mejeriet den 10 April 1902 for Tiden fra Oktober Maaned 1901 indtil Udtrædelsesdagen aflagt Regnskab, hvorhos det er in confesso, at Citanten, forsaavidt det nævnte Beløb lægges til Grund for hans Tilsvær til Mejeriet overensstemmende med de ved Generalforsamlingsbeslutningen af 18 November 1901 fastsatte Regler for Beregningen vil have at tilsvære det af de Indstævnte indsogte Beløb.

Citanten — der maa anses her for Retten at have frafaldet nogle af ham for Underretten fremsatte Anbringender dels om, at det kun er den oprindelige Anlægskapital, hvorefter hans Tilsvær skal beregnes, dels om, at der faktisk til sine Tider ikke har eksisteret nogen Anlægsgæld — har til Støtte for sin principale Paastand gjort gældende, at Mejeriets Gæld til den ovennævnte Bank ifølge Mejeriets Konto i Bankens Bøger — saaledes som en af Banken under 6 Juni 1905 til hans Sagfører for Underretten stilet Skrivelse udviser — paa Udtrædelsesdagen ikkun udgjorde 3815 Kr. 16 Øre.

Da det imidlertid af den ovennævnte Skrivelse, i hvilken der endvidere er angivet, at Beløbet ikke kan anses som Mejeriets virkelige Gæld til Banken, og af Sagens øvrige Oplysninger fremgaar, at Mejeriet har brugt den Fremgangsmaade paa sin Konto i Banken at indsatte de ved de ugenlige Smørsalg indkommende Beløb, der atter hævdes, naar de maanedlige Udbetalinger til Interessenterne for leveret Mælk og de aarlige Udbetalinger af Overskud overensstemmende med Lovenes § 11 skulde finde Sted, maa der gives de Indstævnte Medhold i, at Størrelsen af det paa Mejeriets Konto i Bankens Bøger indstaaende Beløb ikke kan være afgørende for Citantens Tilsvær overfor Mejeriet, og da Citanten derhos ikke har fremsat nogen speciel Indsigelse mod en af de Indstævnte, der under Sagen har fremlagt en af Mejeriet i Aarene fra 1887 til 1904 ført Regnskabsbog, i Overensstemmelse med denne affattet specificeret Opgørelse over de optagne Laan og herpaa erlagte Afdrag, hvorefter Mejeriets Gæld til Banken paa Udtrædelsesdagen udgjorde 13500 Kr., maa der ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra, at Gælden har andraget dette Beløb.

Til Støtte for sin subsidiære Paastand har Citanten under Henvisning til, at det fornævnte af Mejeriet under 10 April 1902 aflagte Regnskab udviser, at der i Tiden fra Oktober Maaned foregaaende Aar er indvundet et Driftoverskud af 5924 Kr. 53 Øre, gjort gældende, at der ved Beregningen af Mejeriets Gæld i alt Fald maa fradrages det

nævnte Driftsoverskud, hvorefter det Beløb, som han vil have at tilsvare, efter hvad der er in confesso, ikkun vil udgøre 52 Kr. 30 Øre, og har han i saa Henseende særlig anbragt, at Overskuddet er fremkommet derved, at der i Medfør af Lovenes § 7, første Punktum, samt den paa Generalforsamlingen den 18 November 1901 vedtagne Bestemmelse, at den leverede Mælk i det kommende Regnskabsaar skulde afregnes »efter Flødeprocenter alt i Forhold til Topnotering minus 15 Øre for 28 Pd. Mælk«, ikke er udbetalt Interessenterne den leverede Mælks fulde Værdi, hvorfor Overskuddet maa betragtes som en Interessenterne og derunder ogsaa Citanten tilkommende Efterbetaling for Mælk.

Ligesom det imidlertid ikke findes, at Driftsoverskuddet kan betragtes som en saadan Efterbetaling som anført, saaledes vil der heller ikke kunne gives Citanten Medhold i, at Slutningsbestemmelsen i Lovenes § 2 om, at de Interessenter, som udtræde, intet Krav have paa Foreningen, ikkun sigter til, at den udtrædende Interessent intet Krav har med Hensyn til de Mejeriet tilhørende Ejendomme, Maskiner m. v., men ikke har det heromhandlede Overskud for Øje, i hvilken Henseende bemærkes, at Lovene ikke indeholde saadanne særlige Bestemmelser med Hensyn til Fastsættelsen af udtrædende Interessenters Andel i Driftsoverskud for det ved Udtrædelsen løbende Regnskabsaar, som i modsat Fald maatte anses fornødne, og idet det saaledes maa antages, at der ikke tilkommer Citanten nogen Anpart i det ved hans Udtrædelse eller Regnskabsaarets Udløb i Behold værende Overskud, vil hans subsidiære Paastand ej heller kunne tages til Følge.

Herefter, samt da Citantens øvrige Anbringender ikke findes at kunne faa nogen Betydning for Sagens Afgørelse, maa det billiges, at Citanten ved Underretsdommen er tilpligtet at betale de Indstævnte hele det af disse indtalte Beløb tilligemed Renter som paastaat, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Efter Omstændighederne findes Citanten derhos at burde godtgøre de Indstævnte Processens Omkostninger for Overretten med 50 Kroner.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 3. Verninge Sogneraad (Halkier efter Ordre)

contra

Fabrikant H. J. Brandt (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Erstatning for Afsavn af Grund til en Sti.

Odense Herreds ordinære Rets Dom af 18 Oktober 1906: Indstævnte, Verninge Sogneraad, bør for Tiltale af Citanten, Fabrikant H. J. Brandt af Verninge, i denne Sag fri at være. Sagens Omkost-

ninger ophæves, og tillægges der Boet efter afdøde Sagfører Jørgensen i Vederlag for hans Virksomhed 30 Kr. og for Udlæg 15 Kr. 25 Øre og den for Indstævnte efter hans Afgang beskikkede Sagfører, Overretssagfører Hagen, i Salær 60 Kr. og for Udlæg 15 Kr. 50 Øre, Alt hos det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 November 1907: De Appelindstævnte, Verninge Sogneraad, bør til Appellanten, Fabrikant H. J. Brandt af Verninge, betale 158 Kr. 48 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 26 Januar 1904, til Betaling sker. I Henseende til Sagens Omkostninger for Underretten og de sammesteds tilkendte Salærer og Godtgørelse for Udlæg bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Prokurator Nissen 60 Kr. i Salær hos det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Indstævnte — der i Juni Maaned 1908 erholdt tilbageleveret samtlige af ham for Overretten fremlagte Dokumenter vedrørende Proceduren i 1ste Instans, deriblandt de originale Indlæg, og til hvem der først i Februar Maaned 1909 blev rettet Anmodning om Afgivelse af samme til Brug under Appellen til Højesteret — ikke har efterkommet denne Anmodning, men forklaret, at han i Januar Maaned 1909 ved Uagtsomhed har tilintetgjort den største Del af disse Dokumenter. Ved Tilvejebringelse af Afskrifter af Indlægene og paa anden Maade er Sagen dog inden Forelæggelsen for Højesteret bragt i en saadan Skikkelse, at den, uanset at enkelte Dokumenter af mindre Betydning ikke ere erstattede af nye, vil kunne tages under Paakendelse.

Med disse Bemærkninger og idet Højesteret i det Væsenlige tiltræder de i den indankede Dom anførte Grunde vedrørende den Del af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger til Paakendelse, vil Dommen være at stadfæste.

Det Appellantens beskikkede Sagfører tilkommende Salær og de Udgifter til Beløb 77 Kroner, som han har paadraget sig ved Sagens ovennævnte Rekonstruktion, blive at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. Der tillægges Advokat Halkier i Salarium for Højesteret 150 Kroner og i Godtgørelse for hafte Udlæg 77 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Fra Landevejen mellem Verninge og Nørrebroby førte i sin Tid en Markvej langs det nordre Skel af den Appellanten, Fabrikant H. J. Brandt af Verninge, tilhørende Mark Matr. Nr. 7 a af Verninge mod Øst. Denne Markvej maa antages at have været benyttet som Sti til almindelig Færdsel for Gaaende, og fra et Punkt paa Vejen nær ved Byskellet mellem Verninge og Hjelmerup var der tilsvarende Færdsel over Appellantens Mark i sydøstlig Retning til et Punkt i Skellet, hvorfra der var Forbindelse med en videre mod Øst gaaende Gangsti. Dette Forhold forandredes noget efter 1880, idet Appellanten flyttede Markvejen længere mod Syd, saa at den gennemskar hans Mark i to Dele og endte blindt, hvorhos der fra dens østre Endepunkt var Færdsel over Marken i nordøstlig Retning til det ovennævnte Punkt i Skellet.

I et af de Appelindstævnte, Verninge Sogneraad, den 19 Marts 1885 affattet Regulativ for offentlige Gangstier optoges den sidstnævnte Passage som en Sti under Benævnelse »Stien fra den ny Landevej over Hans Jensen Brandts Jorder til Møllebjerg«, uden at der foretoges Noget til nærmere Afmærkning af Stien. Da Regulativet traadte ud af Kraft, blev det ved en Forglemmelse ikke afløst af et nyt, og der blev ikke Spørgsmaal om Optagelse af den nævnte eller nogen anden dertil svarende Sti paa noget Regulativ, før det fra 1 Januar 1902 gældende, paa hvilket der optoges en Gangsti »fra Lundegaards-Landevejen førende over Brandts og Murer Rasmus Storms Marker«. Allerede ca. 3 Aar forinden — som det maa antages i 1899 — havde Appellanten spærret for Passagens østlige Udgangspunkt i Skellet ved et Rækværk, der efter hans ikke bestemt modsagte Anbringende var dannet af i Jorden nedgravede ca. 3 $\frac{1}{2}$ Alen over Jordsmonnet ragende Egepæle, paa hvilke der paasømmet Lægter med Melletrum af ca. $\frac{1}{2}$ Alen. I en til Amtet rettet Erklæring af 5 December 1902 udtale de Appelindstævnte: »at den (o: Stien) ikke har været benyttet saaledes i de sidste 2 à 3 Aar, er begrundet paa, at Brandt har spærret for den østlige Udgang, hvilket er en af Grundene til, at Sogneraadet har optaget Stien, der altid har været betragtet som en gammel Skole- og Kirkesti«. Ved Regulativets Ikrafttræden foretoges foreløbig intet til Afmærkning m. m. af Stien, og paa Henvendelse fra Appellanten i saa Henseende til de Appelindstævnte svarede disse under 19 Juli 1902, at de ikke agtede at lade Stien afsætte, men kun fordrede, at den bibeholdtes som hidtil. Efter at Appellanten derpaa ved Kirkestævne i August og September s. A. havde ladet bekendtgøre, at al Gang over hans Overmark, Matr. Nr. 7 a, »fremdeles er forbudt«, indvarslede de Appelindstævnte Appellanten til et Møde den 14 Oktober s. A., paa hvilket Gangstien maa antages at være bleven paavist at skulle udgøre en Del af Markvejen og fra dennes Ophør at skulle gaa i en Strækning af 94 Alen i nordøstlig Retning gennem Plankeværket til det oftnævnte Punkt i Skellet, medens der vedblivende ikke skete yderligere til Afmærkning af Stien. Da Appellanten derpaa havde ladet sit Led ved Markvejens vestlige Ende aflaae, lod de Appelindstævnte den 5 November 1902 Laasetøjet sprænge og Plankeværket ved Byskellet nedrive, og efter at Appellanten derpaa havde klaget til Amsraadet og Amtet over, at Stien ikke blev afsat i Marken med Angivelse af Bredde og forsynet med Stenter, blev Stien i 1903 efter

et Møde paa Aastedet af et Udvalg af Aamtsraadet afmærket i Markvejens sydlige Side med Anbringelse af en Række Pæle, hvorhos der anbragtes Stente mod Vejen i Ledhullet ud for Markvejens Endepunkt mod Landevejen.

Da de Appelindstævnte paa Henvendelse fra Appellanten med Anmodning om at faa den ham tilkommende Erstatning i Henhold til Lov 4 Juli 1860 om Gangstier § 4 fastsat, under 9 Juli 1903 havde svaret, at Sogneraadet ansaa hans Fordring i saa Henseende som sig uvedkommende, indstævnedes han under 30 s. M. de Appelindstævnte til at paahøre Udmeldelse af Mænd til i Overensstemmelse med bemeldte Lovbestemmelse at fastsætte det aarlige Vederlag, som maatte tilkomme Appellanten for den med Stien forbundne Byrde og Ulempe. Ved den derefter følgende Udmeldelse og under Mændenes Forretning gav de Appelindstævnte Møde, medens de udeblev ved Forretningens Afhjemling.

Under nærværende fra Odense Herreds ordinære Ret her for Retten indankede Sag paastod nu Appellanten i 1ste Instans — under Henvisning til, at den ham tilkommende Erstatning for Afsavn og Ulemper for Aarene 1902 og 1903 ved den nævnte Vurderingsforretning var ansat til 119 Kr. 66 Øre, hvortil kommer Omkostningerne ved Vurderingsforretningen 84 Kr. 58 Øre, tilsammen 204 Kr. 24 Øre — de Appelindstævnte tilpligtede at betale sidstnævnte Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 26 Januar 1904 og Sagens Omkostninger. De Appelindstævnte, hvem der var meddelt fri Proces, procederede principalt til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, og ved ovennævnte Rets Dom blev denne Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, hvorhos der hos det Offentlige tillagdes Boet efter den for de Appelindstævnte først beskikkede men under Sagens Drift afdøde Sagfører Jørgensen i Salær 30 Kr. og for Udlæg 15 Kr. 25 Øre og den derefter for dem beskikkede Sagfører, Overretssagfører Hagen, i Salær 60 Kr. og for Udlæg 15 Kr. 50 Øre.

Her for Retten har Appellanten gentaget sin for Underretten nedlagte Paastand og paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten, medens de Appelindstævnte, hvem der ligeledes her for Retten er meddelt fri Proces, ved deres beskikkede Sagfører, Prokurator Nissen, have paastaaet Underretsdommen stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Nissen, hvorhos de have nedlagt forskellige subsidiære Paastande.

De Appelindstævnte have benægtet, at der tilkommer Appellanten Erstatning i Henhold til den nævnte Lovbestemmelse. De have i saa Henseende — idet de have erkendt ikke at have kunnet bevise deres af Appellanten modsagte Anbringende om, at den paagældende Sti er bleven udlagt som Kirke- eller Skolesti — anbragt, at der i umindelige Tider paa det Sted, hvor den nu afmærkede og afpælede Sti ligger, eller dog i umiddelbar Nærhed deraf lige til Stiens Optagelse paa Regulativet den 1 Januar 1902 har været en saadan almindelig Færdsel over Appellantens Mark dels ad Markvejen, baade før og efter dens Flytning, dels fra denne videre først mod Sydøst senere mod Nordøst over Marken til Byskellet, at der i Henhold til Slutningsbe-

stemmelsen i fornævnte Lovs § 4 tilkommer de Appellindstævnte Erstatningsfrihed i saa Henseende.

Ved de under Sagen optagne Vidneforhør maa det nu vel ogsaa antages godtgjort, at der i en til Etablering af Alderstid tilstrækkelig lang Periode har været Færdsel over Matr. Nr. 7 a mellem Landevejen og Byskellet, og at denne Færdsel indtil Anbringelsen af det ovenommeldte Rækværk har været upaatalt. Men denne Færdsel er, som nævnt, fra noget efter 1880 foregaaet ad en anden Linie end tidligere, og det er i alt Fald en Betingelse for Erstatningsfrihed ifølge den nævnte Lovbestemmelse, at den paagældende paa Regulativet optagne Sti ved dettes Udfærdigelse foreligger som en allerede tilværende Sti, der fra Alderstid upaatalt er bleven benyttet af Alle og Enhver. Og denne Betingelse kan ikke anses opfyldt i det foreliggende Tilfælde. Selv om man i saa Henseende ikke vil lægge afgørende Vægt paa, at Stien, som nævnt, omkring 1880 blev lagt andetstedshen — hvorved bemærkes, at Appellanten i saa Henseende ses at have indhentet Samtykke i alt Fald fra enkelte Naboer — og selv om man heller ikke vil tillægge den Omstændighed Betydning, at Marken paa det paagældende Sted hvert Aar i den anførte Periode er bleven pløjet og tilsaaet, medens Stien maa antages stadig at være bleven traadt paany, findes der ved den oftnævnte af Appellanten i 1899 truffne Foranstaltning med Afspærring af Passagen at være foregaaet en efter Omstændighederne tilstrækkelig tydelig tilkendegiven Aflægning af Stien fra Appellantens Side, ligesom det da ogsaa efter det Foreliggende, derunder de Appellindstævntes egen Udtalelse i Erklæringen af 5 December 1902, maa antages, at Færdslen, saa længe Afspærringen forelaa, forsaavidt angaar Strækningen fra Markvejens østlige Afslutning til Skellet, foregik andetsteds end i den nu afmærkede, før 1899 benyttede Retning. Idet der saaledes, forsaavidt angaar de østligste 94 Alen af den nu afsatte Sti, ikke findes at have foreligget nogen i Alderstid upaatalt Benyttelse af Alle og Enhver, og idet Benyttelsen af den foreliggende Markvej paa den øvrige Strækning ikke findes at kunne stilles i Klasse med Eksistensen af en Gangsti paa det paagældende Sted, maa den paa Regulativet fra 1 Januar 1902 optagne Sti anses som en ny offentlig Sti, for hvilken der altsaa tilkommer Appellanten Erstatning overensstemmende med Lovens § 4, 2det Punktum.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Ansættelsen af denne Erstatnings Størrelse, fremgaar det af Sagen, at de paa Appellantens Foranstaltning som ovenfor nævnt udmeldte Vurderingsmænd efter ved deres første Møde at have beregnet 4 Kr. 50 Øre som et passende aarligt Vederlag for Afsavn af Arealet og med Hensyn til Ulemperne at have erklæret, at de paa Grund af de mange Tvistepunkter ikke turde træffe nogen Afgørelse for Øjeblikket, ved et senere Møde erklærede, at der nu bedre kunde have en Mening, idet Stien var planeret, og Appellanten havde paabegyndt en Indhegning af denne samt foreløbig faaet lavet to Interimsveje til sin Mark, hvorefter Mændene efter Paavisning af Appellanten takserede forskellige Ulemper m. v., ligesom de efter Appellantens Opfordring forinden Afhjemlingen yderligere takserede en af ham paavist Ulempe.

De Appellindstævnte have gjort gældende, at Appellanten først burde have søgt Spørgsmaalet om de Appellindstævntes Erstatningspligt

afgjort, forinden Taksation i saa Henseende foregik, og i Henhold hertil protesteret imod, at Vurderingsforretningen som lovstridig lægges til Grund for Erstatningen, hvorhos de have rejst Indsigelse mod dennes forskellige Poster. Der findes imidlertid efter de foreliggende Omstændigheder ikke Føje til overhovedet at tilsidesætte Vurderingsforretningen, til hvilken de Appellindstævnte have erholdt behørigt Varsel, og de Appellindstævnte, som ikke under Forretningen have fremsat Indsigelse mod nogen af de af de udmeldte Mænd opstillede Erstatningsposter, findes mod Appellantens Protest heller ikke berettigede til her under Sagen at fremkomme med saadanne Indsigelser. De af Appellanten i saa Henseende i Henhold til bemeldte Vurderingsforretning fordrede 119 Kr. 66 Øre ville herefter være at tilkende ham. Hvad angaar de af Appellanten som Omkostninger ved Vurderingsforretningen i Henhold til specificeret Opgørelse fordrede 84 Kr. 58 Øre, kan der ikke gives de Appellindstævnte Medhold i deres Protest mod overhovedet at tilpligtes at betale noget af dette Beløb, idet Omkostningerne ved saadant Skøn under alle Omstændigheder maatte paahvile dem. Særligt have de protesteret mod to paa Opgørelsen opførte Beløb, nemlig 42 Kr. i Gebyr og Befordringsudgifter til Mændene og 25 Kr. som Salær til en Sagfører for Appellanteu under Forretningen, saaledes at førstnævnte Post, idet de Appellindstævnte beregne Forretningens Varighed til 2 halve Dage, efter deres Mening bør nedsættes overensstemmende med Sportelreglementet 22 Marts 1814 § 148 til 16 Kr. 91 Øre og sidstnævnte Post helt udgaa. Ligesom Appellanten nu ikke findes at have været beføjet til at benytte Sagfører i Anledning af den nævnte Forretning, hvorfor han ikke kan fordre det herhenhørende Beløb refunderet af de Appellindstævnte, maa der gives disse Medhold i, at de alene kunne være pligtige at refundere Appellanten for Betaling til Vurderingsmændene overensstemmende med Sportelreglementet, saaledes at der, idet Tiden for Forretningens Foretagelse overensstemmende med Mændenes eget Opgivende findes at burde ansættes til to hele Dage, paa denne Post kun vil være at tilkende Appellanten 21 Kr. 24 Øre, hvorefter der i Omkostninger ialt vil være at tilkende ham 38 Kr. 82 Øre.

Det hele Beløb, der overensstemmende med det Foranførte vil være at tilkende Appellanten, bliver altsaa 158 Kr. 48 Øre, hvoraf der vil være at tillægge ham Renter som paastaet. Forsaavidt angaar Sagens Omkostninger for Underretten og de sammesteds tilkendte Salærer og Godtgørelser for Udlæg, findes det at kunne have sit Forblivende ved Underretsdommens Bestemmelser. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der være at tillægge Prokurator Nissen i Salær 60 Kr. hos det Offentlige.

Den befalede Sagførelse for begge Retter og Sagens Behandling i 1ste Instans har været lovlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Lørdag den 4 Juni.

Nr. 246.

Advokat Halkier

contra

Frederik Viggo Christian Carl Larsen (Def. Møldrup),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 April 1910: Arrestanten **Frederik Viggo Christian Carl Larsen** bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Kaae og Winther, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte **Frederik Viggo Christian Carl Larsen** til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Møldrup 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten **Frederik Viggo Christian Carl Larsen**, der tiltales for Vold, er født den 1 December 1886 og anset: ved Højesterets Dom af 30 Maj 1905 efter Straffelovens §§ 203 og 229, 4de Stk., jfr. tildels § 46, de sidste §§ sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Februar 1908 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Han har derhos inden Retten for med Vold forbundne Overtrædelser af Politivedtægten under 15 September 1906, 24 Maj 1907 og 6 Juni 1907 i Mindelighed vedtaget Bøder, store henholdsvis 200 Kr., 65 Kr. og 400 Kr.; for Vold mod Politiet vedtaget den 9 November 1907 en Bøde, stor 200 Kr., og den 11 December f. A. for Vold en Bøde, stor 500 Kr.

Ved de af Ølkusk Peter Hansen Petersen, dennes Medhjælper Niels Peter Nielsen, Fru Anna Rauthe, født Hansen, Opvarter Aage Christen Jørgensen, Mælkekusk Ludvig Sørensen og dennes Medhjælper Ludvig Ekeroth afgivne beedigede Vidneforklaringer er det — tildels

mod Arrestantens Benægtelser — bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Efter at Arrestanten i noget beruset, men, som det maa antages, fuldt tilregnelig Tilstand den 23 Februar d. A. om Eftermiddagen ved 1¹/₂-Tiden sammen med en under nærværende Sag ikke tiltalt Person havde indfundet sig i et herværende Marketenderi, hvor de drak af medbragte Ølflasker, begyndte Arrestanten straks at genere fornævnte Mælkekusk Sørensen og dennes Medhjælper, der begge opholdt sig i Marketenderiet, bl. a. ved at forlange Penge af dem.

Arrestanten og hans Ledsager gav sig derpaa til at synge, og da de forlangte mere at drikke, afslog Marketenderiets Indehaverske, ovennævnte Fru Rauthe, dette med en Bemærkning om, at der ikke blev skænket for Bisser. Arrestanten sprang derefter op, greb fat i Værtinden og iturev hendes Kjoleliv og Forklæde; men da Ølkusk Petersen i det samme kom ind i Marketenderiet og blev Vidne til Arrestantens Adfærd, satte han ham ud af dette.

Ude paa Gaden blev Arrestanten og hans Ledsager, der ligeledes var bleven fjernet fra Marketenderiet, staaende og raabte op, hvorfor samtlige ovennævnte Vidner med Undtagelse af Medhjælper Ekeroth gik ud paa den fra Marketenderiet til Gaden førende Trappe, og Arrestanten fo'r nu ind paa Ølkusk Petersen, der stod paa Trappens 2det Trin, og tilføjede ham med en fyldt Ølflaske, saaledes at Slagene ramte med Kanten af Flaskens Bund, 2 Slag, hvoraf det ene traf ved højre Øje og det andet paa højre Side af Næsen.

Ved 2de samme Dag foretagne Lægeundersøgelser af Petersen konstateredes et ca. 3 cm. langt, til Benhinden naaende kontunderet Saar over højre Øje i øverste Øjehulerand og betydelig Svulst over øverste Del af Næseryggen samt Blødning fra Næsen.

Ved en Lægeundersøgelse den 13 Marts d. A. fandtes ifølge en samme Dag udstedt Erklæring højre Øjes Bindehinde noget mere blodfyldt end venstre, men Saaret over Øjet var lægt.

Derimod konstateredes en Fortykkelse af Partiet omkring højre Side af Næseroden, der var mere skæv og fremstaaende end den modsatte Side, muligvis paa Grund af Deviation af højre Næseben. Der var derhos mindre god Luftpassage gennem højre Næsehalvdel.

Det udtales sluttelig i Erklæringen, at medens Saaret over Øjet ikke kan antages at ville medføre varig Mén, vil Næselæsionen mest sandsynlig paaføre Overfaldne en varig Formforandring af Næsen med Forsnævring af Passagen i højre Næsehalvdel.

Ølkusk Petersen har forklaret, at han de første Dage efter Overfaldet ikke kunde sove, og at han havde stærke Smerter og senere Ømhed i Partiet omkring Læsionerne, ligesom han var en Del afkræftet som Følge af et betydeligt Blodtab.

Ved Lægeundersøgelsen den 13 Marts klagede han over, at højre Øje let løb i Vand, og at Næsen, naar han pudsede den, var tilbøjelig til at bløde. Han har dog stadig kunnet passe sit Arbejde.

Under et Reassumtionsforhør den 8 ds. har han forklaret, at Næsen vedblivende let springer op at bløde, og at der ikke er mægen Luft i det ene Næsebor, men at han iøvrigt ikke længere har nogen Gene eller Mén af Overfaldet.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 4. Sagfører **G. Kremør** som administrerende Direktør for »Aktieselskabet Jægersborggade« (Bülow)

contra

Fru Bertha Andersen, født Cloëtta (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om en Aktieret.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 April 1908: Kontracitanten, Sagfører G. Kremer, bør som administrerende Direktør for A/S. Jægersborggade under en Bøde af 10 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse enten give Hovedcitantinden, Fru Bertha Andersen, født Cloëtta, eller hendes Befuldmægtigede Adgang til Generalforsamlingsprotokollen for »A/S. Jægersborggade« for derigennem at blive bekendt med det paa en den 9 April 1906 afholdt Generalforsamling passerede samt til at blive bekendt med det i Aktieselskabet for Regnskabsaaaret indtil 15 April 1906 aflagte Regnskab med Bilag og til at tage Afskrifter af det Foranførte, eller meddele hende bekræftede Afskrifter deraf. Hovedcitantinden bør for Tiltale af Kontracitanten i Kontrasagen for Tiden fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som Følge af den i den indankede Dom omtalte Overenskomst af 26 August 1905 og den samme Dag stedfundne Lodtrækning i Forbindelse med den den 31 s. M. afholdte saakaldte Auktion var Indstævnte efter at have modtaget den hende efter Auktionens Udfald tilkommende Sum ophørt at være Medejers af de »Aktieselskabet Husejerselskabet 1899«, nu »Jægersborggade«, tilhørende Ejendomme, og det maa anses udelukket, at hun desuagtet kan have bevaret Stillingen som Aktionær i dette Selskab, hvis Virksomhed maa forudsættes indskrænket til Driften af de nævnte Ejendomme. Da de af Indstævntes Medarvinger, som paa Auktionen blev højstbydende, derhos indtraadte i de samtlige Arvinger efter Overenskomsten af 26 August 1905 tilkommende Rettigheder og efter Overenskomstens Indhold ikke kunde udnytte disse uden at være i Besiddelse af alle de Aktier, der havde tilhørt Konsul Cloëtta, har der paahvilet Indstævnte Forpligtelse til at overdrage de hende som Arv efter Faderen tilfaldne Aktier, der tilhørte hende som Særformue, til bemeldte Medarvinger mod Betaling af det hende efter Auktionen tilkommende, hvorved bemærkes, at der efter det Oplyste ikke vilde

tilfalde hende yderligere Vederlag for Aktierne, idet den Opgørelse, som i Medfør af Overenskomsten af 26 August 1905 fandt Sted over Udgifter og Indtægter pr. 1 September 1905, og ved hvilken hun har haft fornøden Lejlighed til at varetage sit Tarv, viste Underskud. Den de højstbydende paa Auktionen tilkommende Ret overfor Indstævnte er imidlertid efter det Foreliggende overført til Sagfører Kremer og fra ham til Aktieselskabet.

Efter det saaledes Anførte vil Appellantens Paastand om Frifindelse i Hovedsagen være at tage til Følge, medens Indstævnte i Kontrasagen vil være at tilpligte at udlevere Aktierne som paa-
staaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale Appellanten med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Sagfører G. Kremer som administrerende Direktør for »Aktieselskabet Jægersborggade«, bør for Tiltale af Indstævnte, Fru Bertha Andersen, født Cloëtta, i denne Sag fri at være. Indstævnte bør inden 14 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse under en Bøde af 10 Kroner til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, hun sidder Dommen overhørig, til Appellanten i hans nævnte Egenskab udlevere de i hendes Besiddelse værende 19 Stykker Aktier Litra A Nr. 175—193, begge inklusive, à 1000 Kroner Stykket i »Københavns Husejerselskab 1899« enten behørigt transporterede til Ihændeoverhaveren eller til »Aktieselskabet Jægersborggade« eller forsynede med behørig Kassationspaategning tilligemed de til Aktierne hørende Udbyttekupons, første for Regnskabsaaret fra 15 April 1905. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I denne efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag paastaar Hovedcitantinden, Fru Bertha Andersen, født Cloëtta, i Hovedsagen Kontracitanten, Sagfører G. Kremer som administrerende Direktør for »A/S. Jægersborggade«, tilpligtet under en daglig Mulkt enten at give hende eller hendes Befuldmægtigede Adgang til Generalforsamlingsprotokollen for

Færdig fra Trykkeriet den 23 Juni 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triere Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 16.

Lørdag den 4 Juni.

»A/S. Jægersborggade« for derigennem at blive bekendt med det paa en den 9 April 1906 afholdt Generalforsamling Passerede samt til at blive bekendt med det i Aktieselskabet for Regnskabsaaret indtil 15 April 1906 aflagte Regnskab med Bilag og til at tage Afskrifter af alt det Foranførte, eller til at meddele hende bekræftede Afskrifter deraf.

Kontracitanten, der paastaar sig frifunden i Hovedsagen, har i Kontrasagen nedlagt Paastand om, at Hovedcitantinden tilpligtes under en daglig Tvangsbøde at udlevere ham som administrerende Direktør for »A/S. Jægersborggade« paa dette Aktieselskabs Vegne de i hendes Besiddelse værende 19 Stykker Aktier Litr. A Nr. 175—193, begge inklusive, à 1000 Kroner pr. Styk i »Københavns Husejerselskab 1899« enten behørigt transporterede til Ihændeleveren eller til »A/S. Jægersborggade« eller forsynede med behørig Kassationspaategning tilligemed de til Aktierne hørende Udbyttekupons, første for Regnskabsaaret fra 15 April 1905.

Subsidiært paastaar Kontracitanten Hovedcitantindens Domfældelse gjort afhængig af, at han betaler hende 72 Kr. 66 Øre eller 81 Kr. 45 Øre, eventuelt med Renter.

I Kontrasagen procederer Hovedcitantinden til Frifindelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger og Proceduren, at der i Aaret 1899 her i Staden blev dannet et Aktieselskab »Københavns Husejerselskab 1899« for at erhverve en Del Ejendomme beliggende i og ved Jægersborggade. Aktierne i Selskabet — tilsammen til Beløb 300000 Kr. — var oprindelig fordelt paa 4 Hænder, saaledes at hver Interessent sad inde med ca. $\frac{1}{4}$ af Aktiebeløbet; desuden var hver af disse Interessenter — deriblandt senere afdøde Konsul Cloëtta — Ejer af ca. $\frac{1}{4}$ af de for et i de paagældende Ejendomme optaget Laan stort 500000 Kr. udstedte Partialobligationer; ved Konsul Cloëttas Død blev der som Arv efter ham udlagt hans Datter, Hovedcitantinden, Aktier i det fornævnte Selskab til Beløb 19000 Kr. og Partialobligationer til Beløb 35500 Kroner.

Da Aktieselskabet efterhaanden havde betydelige økonomiske Vanskeligheder bl. a. ved at skaffe de pr. Juni Termin 1905 forfaldne Kreditforeningsydelsler, besluttede Aktionærerne at dele de 26 Ejendomme, som Aktieselskabet ejede, i 4 Grupper og fordele disse ved Lodtrækning, saa at hver af de oprindelige 4 Aktionærer — afdøde

Konsul Cloëttas 4 Børn, som i Forening repræsenterede ham — blev Ejer af en Gruppe.

I et om de nærmere Regler for denne Fordeling den 26 August 1905 oprettet Dokument bestemtes bl. a., at hver Gruppe skulde overtages af vedkommende Erhverver til egen Administration fra 1 September 1905 at regne, saaledes at Udgifter og Indtægter skulde fordeles med denne Dag som Skæringspunkt, at hver Erhverver havde Ret til at disponere over og til paa egen Bekostning at erholde Skøde til sig eller Andre paa de til hans Gruppe hørende Ejendomme, enten enkeltvis eller under Et, imod at overtage Kreditforeningsskøden og aflevere i kvitteret Stand til Udslettelse af Pantebogen samtlige de ham ved Aktieselskabets Stiftelse udstedte eller overdragne Partialobligationer, at forholdsmæssig Aflevering af Partialobligationer skulde finde Sted, forsaavidt Skøde krævedes paa Ejendommene enkeltvis, og at hver Gruppens Erhverver var pligtig til inden 5 Aar fra 26 August 1905 at regne at tage Skøde paa de til hans Gruppe hørende Ejendomme.

Dokumentet slutter saaledes:

»Som Aktionærer i Selskabet forpligtede vi os til paa en snarest mulig afholdt Generalforsamling at stadfæste foranstaaende Vedtagelse, hvorhos vi, naar ovennævnte Skøder ere udfærdigede, hver for sit Vedkommende afleverer samtlige vore Aktier til Selskabet til Kasation.«

Fordelingen fandt Sted den 26 August 1905; Hovedcitantinden og hendes Medarvinger blev, da de ikke ønskede at fortsætte Samejet af de 7 Ejendomme, som ved Lodtrækning var tilfaldne den af dem repræsenterede Gruppe, enige om at opløse dette Sameje ved en »privat Auktion« mellem dem. Denne blev afholdt den 31 August s. A. med det Udfald, at Hovedcitantinden ikke blev Højestbydende paa nogen Ejendom, og at der til hende udkom ca. 72 pCt. af hendes Partialobligationers Paalydende. Efter at Auktionen var afholdt, meddelte en for nogle af Hovedcitantindens Medarvinger mødende Overretssagfører, at Medarvingerne paa Forhaand havde overdraget deres Rettigheder til et af Kontracitanten repræsenteret Konsortium, der ogsaa havde faaet overdraget de 3 andre oprindelige Aktionærers Rettigheder. Kontracitanten tilbød derefter at betale Hovedcitantinden det Beløb, som hun efter Auktionens Udfald havde Krav paa, mod at hun til ham afleverede de hende tilhørende Partialobligationer og Aktier. Hovedcitantinden nægtede imidlertid at udlevere de hende tilhørende Aktier, idet hun hævdede, at Kontracitanten ingen Ret havde til disse; efter længere Brevveksling om dette Punkt bestemte Kontracitanten sig tilsidst i November 1905 til mod Udlevering af Hovedcitantindens Partialobligationer at betale hende det hende efter Auktionens Udfald tilkommende Beløb, opgjort til 25688 Kroner 51 Øre, med Renter fra 31 August 1905.

Den 9 April 1906 blev det paa en i »A/S. Københavns Husejer-selskab 1899« afholdt Generalforsamling, der var sammenkaldt, uden at Hovedcitantinden, hvem Kontracitanten ikke længere betragtede som Aktionær i Selskabet, var bleven indvarslet, vedtaget, at Selskabets Navn fremtidig skulde være »A/S. Jægersborggade«, og at der skulde udstedes ny Aktier lydende paa dette Selskabs Navn. Ved et AVer-

tissement i Berlingske Tidende den 23 April s. A. blev Aktionærerne derefter opfordrede til i Løbet af 14 Dage ved Henvendelse til Kontracitanten at faa deres ældre Aktier ombyttede med ny; af disse ny Aktier blev 19000 Kr., svarende til det Beløb, som Hovedcitantinden ejede i A/S. Københavns Husejerselskab 1899, udleverede til Kontracitanten og noterede paa hans Navn.

Kontracitanten gør nu gældende, at som Følge af den ovennævnte Overenskomst af 26 August 1905 og den dertil sig sluttende private Auktion er Hovedcitantindens Krav saavel som Aktionær som Partialobligationsejer bleven omformet til et Krav paa det Beløb, som efter Auktionens Udfald vilde tilfalde hende, og at hun, da dette Beløb er blevet hende udbetalt i November 1905, overhovedet ikke har noget Krav paa »A/S. Jægersborggade« eller paa — som af hende i Hovedsagen paastaaet — at blive gjort bekendt med det paa Generalforsamlingen den 9 April 1906 passerede eller med Selskabets Regnskaber, hvorimod hun maa være pligtig til — som af ham i Kontrasagen paastaaet — at udlevere ham — der som Repræsentant for det ovennævnte Konsortium har faaet overdraget alle de øvrige Aktier i »A/S. Københavns Husejerselskab 1899« — i hans Egenskab af administrerende Direktør for »A/S. Jægersborggade« de hende i sin Tid udlagte Aktier til paalydende Beløb 19000 Kroner.

Heroverfor gør Hovedcitantinden gældende, at den oftomtalte Overenskomst og den dertil sig sluttende Auktion kun tilsigtede en Fordeling af de faste Ejendomme, som »A/S. Københavns Husejerselskab 1899« ejede, hvorfor der ikke derpaa kan støttes nogen Paastand om, at hun ikke mere har nogen Ret efter de hende udlagte Aktier, eller et Krav paa disse Aktiers Udlevering. Endvidere har hun gjort gældende, at Aktierne havde Værdi udover de paagældende faste Ejendomme nemlig i Form af Krav paa forholdsvis Andel i udestaaende Tilgodehavender, Inventar osv. Aktieselskabet tilhørende, Krav, som hun ikke erkender fyldestgjorte ved de Beløb af Kr. 72,66 eller 81,45, som Kontracitanten subsidiært har erklæret sig villig til at betale hende. Fremdeles har hun fremhævet, at Kontracitanten ikke med Føje kan hævde, at Aktierne skulde være tilfaldne ham som Akcesorium til Ejendommene, hvilket hun mener fremgaar deraf, at Overenskomsten af 26 August 1905 ikke taler om, at der skal finde Aflevering af Aktier Sted, naar der tages Skøde paa en enkelt Fjendom; Overenskomsten bestemmer kun, at Aktionærerne ere forpligtede til at aflevere Aktierne, naar der er taget Skøde paa samtlige Ejendomme, hvilken Betingelse endnu ej er indtraadt.

Der findes nu at maatte gives Hovedcitantinden Medhold i det af hende saaledes anførte. Idet hendes Ret efter Aktierne ikke er udtømt ved den til hende i November 1905 stedfundne Betaling, maa hun være beføjet til at blive gjort bekendt med det paa Generalforsamlingen i April 1906 passerede og med Regnskabet for Aaret til 15 April 1906, for at hun kan blive sat istand til at værne den Ret, hun endnu maatte have efter Aktierne, og hendes Paastand i Hovedsagen vil herefter være at tage til Følge, saaledes at Tvangsbøden, der tilfalder Københavns Fattigvæsens Hovedkasse, bestemmes til 10 Kroner pr. Dag, og at Eksekutionsfristen bestemmes til 4 Uger.

Af det Anførte følger, at Kontracitanten ikke kan kræve, at Hoved-

citantinden skal aflevere Aktierne, forinden hun har haft Lejlighed til at udnytte den Ret, hun endnu maatte have efter dem, og da hendes Forpligtelse til at aflevere Aktierne til Kassation derhos ved Overenskomsten af 26 August 1905 er gjort afhængig af den ikke indtraadte Betingelse, at der er udstedt Skøde paa samtlige de fornævnte Ejenomme, vil der i Kontrasagen være at tillægge Hovedcitantinden Frifindelse for Tiden.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tilkendte, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 248. Højesteretssagfører Hansen

contra

Jørgen Adolph Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Brandstiftelse og Overtrædelse af Opholdspaalæg.

Korsør Købstads Ekstrarets Dom af 5 Marts 1910: Arrestanten, Tiltalte Jørgen Adolph Jensen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt udrede i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring 5453 Kr. og til Brandforsikringsselskabet »Danmark« 5599 Kr. 30 Øre og betale samtlige af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Melson, og Defensor, Sagfører Hauerslev, 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de April 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Rievers og Sally her for Retten betaler Arrestanten Jørgen Adolph Jensen 15 Kroner til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Til-

talte Jørgen Adolph Jensen til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Korsør Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jørgen Adolph Jensen aktioneret for Brandstiftelse og Overtrædelse af Opholdspaalæg.

Arrestanten er født den 1 December 1862 og tidligere anset: ved Sorø Birks Ekstrarets Dom af 22 August 1902 efter Straffelovens § 228, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Wedellsborg Birks Politirets Dom af 15 November 1904 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 og 3, jfr. § 5, med samme Art Fængsel i 5 Dage, ved Møens Herreds Politirets Dom af 5 Januar 1906 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Lov 1 April 1905 § 8, med Tvangsarbejde i 30 Dage, hvorhos der gaves ham det i sidstnævnte Lovbestemmelse anførte Paalæg i 3 Aar, ved Slagelse Købstads Ekstrarets Dom af 11 December 1907 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og midlertidig Lov 1 April 1905 § 8, 3dje Stk., jfr. Straffelovens § 62 og bemeldte midlertidige Lovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, hvorhos der gaves ham et Paalæg som fornævnt i 2 Aar, og ved Slagelse Købstads Politirets Dom af 1 Februar 1909 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 90 Dage, hvorhos der gaves ham et Paalæg som fornævnt i 2 Aar.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Følgende tilstrækkelig godtgjort:

Efter at Arrestanten paa Korsør Arbejds- og Tvangsarbejdsanstalt havde udstaaet den ham senest idømte Straf, overgik han, hvem Politiet i Slagelse den 4 Februar 1909 havde anvist Korsør Kommune som Ophold fra hans Løsladelse at regne, som subsistensløs til Arbejdsanstaltens Forsørgelsesafdeling.

Den 12 Februar 1910 om Eftermiddagen lidt før Kl. 6 forlod han, der vil have været misfornøjet med sin Kost og sine Klæder paa Arbejdsanstalten, denne med den Beslutning at sætte Ild paa en af de i Taarnborg Sogn paa Taarnborg Mark isoleret liggende Hjelme, der benyttes til Opbevaring af Hø, Halm og Sæd, for derved at komme i Forbedringshuset. Han havde, før han traf denne Beslutning, i Dagens Løb drukket 1½ Pægl Brændevin, men var dog ved sin Fornufts fulde Brug. Paa Vejen til Gerningsstedet købte han en Flaske Brændevin, af hvilken han drak ca. 1 Pægl dels paa Vejen og dels, efter at han antagelig henimod Kl. 7 Aften var kommen ud til den Hjelm, paa hvilken han vilde paasætte Ilden, og i hvilken der var en Del Hø og utærsket Havrehalm. Han stak saa, vel vidende, hvad han gjorde, Ild paa Havrehalmen i Hjelm, hvilken Halm straks begyndte at brænde. Han lagde sig derpaa ned i Nærheden af Hjelm og blev der til næste Morgen mellem Kl. 4 og 5, da Inspektøren paa Taarnborg kom tilstede, overfor hvem han straks tilstod at have paasat Ilden.

Hjelmen med dens Indhold tilhørte Godsejer Neergaard og brændte fuldstændig. Den var 60 Al. lang og 28 Al. bred, helt dækket i Gavlene og 3 Al. fra Tagskægget nedefter, men iøvrigt aaben. Den var saaledes beliggende, at der ingen Fare var for, at Ilden kunde brede sig.

Forsaavidt Arrestanten er sigtet for at have overtraadt fornævnte ham ved hans sidste Straffedom givne Opholdspaalæg ved som foranført den 12 Februar 1910 at forlade Korsør Kommune og begive sig ind i Taarnborg Sogn, hvor han næste Dags Morgen blev paagreben, findes det betænkeligt at anse ham strafskyldig, da der — bortset fra hans Tanke om at komme paa en Straffeanstalt — intet er oplyst om, at det ikke var hans Hensigt at vende tilbage til Tvangsarbejdsanstalten.

Som Følge af Foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 282, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Da den indankede Dom har anvendt samme Straf, og da dens Bestemmelser om, at Arrestanten bør udrede i Erstatning for den nedbrændte Hjelme til Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 5453 Kr. og for Hjelmens brændte Indhold til Det gensidige Forsikringselskab »Danmark« 5599 Kroner 30 Øre, — — — billiges, vil den være at stadfæste.

Nr. 2. **Snedker S. C. Raun** (Bülow efter Ordre)

contra

forhenværende **Møller J. P. Jensen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Behørigheden af en Lejebetaling og Erstatning for ulovlig Udsættelsesforretning.

Vallø Birks Fogedrets Udsættelsesforretning af 2den August 1904.

Køge Bytings Dom af 6 September 1906: Indstævnte, fhv. Møller J. P. Jensen af Køge, bør for Tiltale af Citanten, Handelsmand S. C. Raun af Ringsbjerg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Citantens beskikkede Sagfører, Justitsraad Frederiksen af Køge, tilkendte Salær, 50 Kr., udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 November 1907: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Ifølge Sagens Oplysninger maa det antages, at Appellanten den 2 April 1904 indfandt sig paa Indstævntes Bopæl for, som

han tilkendegav dennes Hustru, hvem han traf, at betale Huslejen, men at hun, uden at tilbyde at modtage denne, meddelte ham, at Indstævnte var bortrejst. Efter Omstændighederne findes Appellanten herved at have gjort lovligt Tilbud om Betaling, hvorved bemærkes, at den 1 April var en Helligdag, og at Lejen tidligere uden Bemærkning fra Indstævntes Side var betalt efter Forfaldstid, samt at Appellanten ogsaa i Dagene derefter forsøgte, men forgæves, at træffe Indstævnte, og i anbefalet Brev af 5 s. M. forespurgte denne, hvor han kunde betale Lejen, men uden at faa andet Svar herpaa, end at Lejeretten var forbrudt.

Herefter kan det ikke komme i Betragtning, at Appellanten undlod at betale Lejen, da han efter Modtagelsen af det i den indankede Dom nævnte Brev af 21 Juni 1904 indfandt sig hos Indstævntes Sagfører, idet denne, som det maa antages, kun vilde kvittere for Lejen med Forbehold af Indstævntes Ret til at betragte Lejemaalet som forbrudt.

Da den skete Udsættelse efter det Anførte ikke har været berettiget, vil Indstævnte have at erstatte Appellanten det ham herved paaførte Tab med et Beløb, som findes at kunne ansættes til 500 Kroner med Renter heraf som paastaaet.

Processens Omkostninger for Underretten og Højesteret vil Indstævnte have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salær til Sagfører Frederiksen og Højesteretssagfører Bülow henholdsvis 50 Kroner og 120 Kroner, og Indstævnte vil derhos have at betale Appellanten Processens Omkostninger for Overretten med 100 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Møller J. P. Jensen, bør til Appellanten, Snedker S. C. Raun, betale 500 Kroner med Renter 5 pCt. aarlig fra den 22 August 1904, til Betaling sker, samt Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten med 100 Kroner. Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stempede Papir, som skulde bruges, saafremt ikke Sagen for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret for Underretten og for Højesteret, samt i Salarium til Sagfører Frederiksen og Højesteretssagfører Bülow henholdsvis 50 Kroner og 120 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge Lejekontrakt af 2 Oktober 1903 bortlejede Appelindstævnte, fhv. Møller J. P. Jensen af Køge, det ham tilhørende Hus i Ødemark med alt

Tilhørende og Tilliggende $4\frac{1}{2}$ Td. Land til Appellanten, Handelsmand S. C. Raun, nu af Sædder, der alt havde taget Stedet i Besiddelse, for en aarlig Leje af 125 Kr., at erlægge forud med Halvdelen hver 1 April og 1 Oktober. Lejemaalet var derhos uopsigeligt fra Ejers Side i 7, eventuelt 14 Aar, medens det af Lejeren kunde opsiges med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel til Ophør en 1 April, og Ejeren var, saafremt Lejeren undlod at betale den akkorderede Leje i rette Tid, berettiget til at anse Kontrakten som forbrudt, og til straks eller senere ved egen Magt eller ved Fogden at sætte sig i Besiddelse af det Lejede, uden at Lejeren havde noget Krav paa den forud erlagte Leje, hvorimod Ejeren havde Ret til at kræve Lejen betalt til den Flyttedag, hvortil Lejemaalet fra Lejerens Side maatte være eller kunne blive lovlig opsagt.

Da den den 1 April 1904 forfaldne Leje ikke var bleven betalt af Appellanten, lod Appelindstævnte ham den 2 August s. A. ved Fogden i Vallø Birk udsætte og sig selv indsætte i Besiddelsen af det Lejede.

Under nærværende fra Køge Bytings Ret hertil indankede Sag anbragte Appellanten i 1ste Instans, at Appelindstævnte nogen Tid forinden 1 April 1904 havde meddelt, at han ønskede, at Lejen blev betalt til ham personlig og derfor selv vilde afhente den, at han imidlertid ikke indfandt sig den nævnte 1 April — Langfredag — efter Lejen, at Appellanten Dagen efter tog til Køge for at betale Lejen paa Appelindstævntes Bopæl, at dennes Hustru nægtede i Mandens Fraværelse at modtage Lejen og henviste til, at Manden en af de første Dage vilde komme ud paa Egnen, at denne da trods Eftersøgninger dersteds ikke var at træffe, at Appellanten derpaa i et anbefalet Brev den 6 April opfordrede Appelindstævnte til at hente Lejen eller opgive, under hvilken Adresse den kunde sendes ham, men ikke herpaa modtog noget Svar, at han i de samme Dage henvendte sig paa Byfogedkontoret i Køge og tilbød at indbetale Lejen der, og at han, da han saaledes har gjort lovligt Tilbud af Lejen og ikke misligholdt Kontrakten, formener, at Appelindstævnte har været uberettiget til at lade ham udsætte som sket. Han søgte derfor efter erhvervet fri Proces Appelindstævnte tilpligtet for den ham ved Udsættelsen paaførte Skade at betale en Erstatning af 1000 Kr. eller dog efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 22 August 1904, til Betaling sker, endvidere for Sagførerbestand under Fogedforretningen 46 Kr. 43 Øre og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, der i hvert Fald paastod sig tillagt Salær hos det Offentlige. Appelindstævnte procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, og ved ovennævnte Rets Dom af 6 September f. A. blev han frifunden, idet Sagens Omkostninger ophævedes, og der tillagdes fornævnte Sagfører 50 Kroner i Salær hos det Offentlige.

Denne Dom har Appellanten nu paastaet ændret i Overensstemmelse med hans for Underretten nedlagte Paastand, medens Appelindstævnte har paastaet Dommen stadfæstet, hvorhos begge Parter paastaa sig Sagens Omkostninger her for Retten tillagte hos hinanden.

Appelindstævnte benægter at have erklæret at ville hente Lejen hos Appellanten og modsiger, at Appellanten lovlig har tilbudt at be-

tale det paagældende den 1 April 1904 forfaldne Lejebeløb, i hvilken sidste Henseende han nærmere har anbragt, at Appellanten ved sit Besøg paa hans Bopæl i Køge den 2 April s. A. alene spurgte hans Hustru, hvor han — Appelindstævnte — var at træffe men ikke tilbød hende Lejebeløbet, og at Appellanten havde haft let Adgang til at komme i Forbindelse med ham i hele den indtil Udsættelsen forløbne Tid. Appelindstævnte hævder derfor, at Appellanten er lovligt udsat af det Lejede, og at han som Følge deraf ikke kan være pligtig at tilsvare denne nogen Erstatning og navnlig ikke til Beløb af 1000 Kr.

Appellanten har til Oplysning fremlagt forskellige Tingsvidner; men han findes ikke herved eller iøvrigt at have godtgjort Rigtigheden af sit Anbringende om at have fremsat lovligt Tilbud af det omhandlede Lejebeløb, og ialt Fald maa der efter det Foreliggende gaas ud fra, at Appellanten ikke, efter at Appelindstævntes Sagfører i et Brev af 21 Juni 1904 havde opfordret ham til inden 4 Dage til ham som Inkassator for Appelindstævnte at indbetale Lejebeløbet og et Inkassationsaalær, har efterkommet denne Opfordring eller endog blot har fremsat Tilbud om Betaling af Lejebeløbet. Der vil dernæst efter alt Foreliggende ikke mod Appelindstævntes Protest kunne gives Appellanten Medhold i, at Førstnævnte ved sin lemfældige Færd med Hensyn til tidligere forfaldne Lejepræstationer i det heromhandlede Lejemaal har været afskaaret fra at kunne kræve Appellanten udsat som Følge af Udeblivelsen af den pr. 1 April 1904 forfaldne Leje, og idet der endelig ikke vil kunne tages Hensyn til et af Appellanten under Proceduren fremsat Anbringende om, at han maa være berettiget til at likvidere det omspurgte Lejebeløb i et ham for Opførelsen af en Tilbygning til det Lejede tilsagt Vederlag, allerede af den Grund, at Tilbygningen ikke ses af ham at være opført, maa Appelindstævnte anses at have været beføjet til at lade Udsættelsen iværksætte, hvorfor der ikke bliver Spørgsmaal om Tilkendelse af nogen Erstatning.

Som Følge af Foranførte vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger der ikke findes Føje til at ændre i Appellantens Favør, være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandag den 20 Juni.

Nr. 143. Gaardejer **Anthøn Christensen** (Asmussen)

contra

Gaardejer eller Gaardmand **Hans Peder Madsen**
(Bagger efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Forandring af en Doms Præmisser i en Sag om Ret til Klynegravning.

Øster og Vester Herreders Rets Dom af 23 Oktober 1907: Indstævnte, Gaardejer Anthon Christensen, bør til Citanten, Gaardmand Hans Peder Madsen, betale 52 Kr. 50 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 17 November 1905, indtil Betaling sker, men bør iøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Der forelægges Sagfører Petersen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 21 Februar og 29 August f. A. og den 24 April d. A. fremlagte Indlæg samt af den af ham den 16 Januar d. A. fremlagte Vidnestævning. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Oktober 1908: Citanten, Gaardejer Anthon Christensen, bør for Tiltale af Indstævnte, Gaardejer Hans Peder Madsen, i denne Sag fri at være. I Procesomkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Citanten 60 Kr. Sagfører Jensen bør til Ribe Amts Fattigkasse bøde 20 Kr. De idømte Procesomkostninger og den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter det Foreliggende maa der gaas ud fra, at Indstævnte under de Forhandlinger, der fandt Sted, da den i den indankede Dom nævnte Ejendom blev ham tilskødet, blev gjort bekendt med, at den Ret til Klynegravning, der i hans Skøde angives at være knyttet til Matr. Nr. 1 a af Forsomho, allerede dengang var skilt fra denne Ejendom og overgaaet til Enken Ane Knudsen som en hende personlig tilkommende Ret. Allerede under Hensyn hertil samt idet der maa gives Appellanten Medhold i, at Udstykningslovgivningen under alle Omstændigheder er fyldestgjort ved den i Dommen nævnte, i 1899 stedfundne Udstykning, vil Appellanten i Overensstemmelse med den af ham for Højesteret nedlagte Paastand være at frifinde.

Da det derhos efter de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde maa have sit Forblivende ved dens Bestemmelser om Processens Omkostninger og om den ikendte Bøde, vil Dommen saaledes kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Gaardejer Hans Peder Madsen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bagger 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Idet Indstævnte, Gaardejer Hans Peder Madsen af Forsomho, har anbragt, at Citanten, Gaardejer Anthon Christensen af Østbæk, uden mindste Ret i 2 Aar har gravet ca. 45000 Stk. Klyner à 2 Kr. pr. Tusind i den Indstævnte tilhørende Klynemose, har han under nærværende Sag i første Instans paastaaet Citanten tilpligtet at betale ham 90 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsindkaldelsens Dato, den 17 November 1905, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er Citanten tilpligtet at betale Indstævnte 52 Kr. 50 Øre med Renter som paastaaet, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instans har paastaaet sig i det Hele frifunden for Indstævntes Tiltale. Indstævnte har derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Indstævntes Ejendom bestaar af Matr. Nr. 1 m af Forsomho og den derfra i Aaret 1899 udstykkede Parcel, Matr. Nr. 1 s sammesteds, hvilken sidste Parcel udgør den ovennævnte Klynemose, i hvilken der ifølge et den 4 Marts 1857 paa Ejendommen tinglæst Skøde tilkommer, som det hedder i Skødet, »Parcelen Matr. Nr. 1 a af Forsomho . . . udelukkende Retighed til Klynegravning«. Det til Indstævnte den 21 Juli 1900 udstedte Skøde indeholder derhos Bemærkning om, at Matr. Nr. 1 a Forsomho har »Ret til Klynegravning« i bemeldte Mose.

Medens Citanten har erkendt, at han har gravet Klyner i den ommeldte Mose, har han til Støtte for sin Frifindelsespaaestand gjort gældende, at den ved ovennævnte Skøde hjemlede Ret til Klynegravning er overgaaet til ham, i hvilken Henseende han har henvist til, at da hans Hustrus Moder, Ane Knudsen, i Aaret 1898 solgte den hende da tilhørende Gaard i Forsomho, der bl. a. omfattede Matr. Nr. 1 a sammesteds, forbeholdt hun sig, som det hedder i den derom oprettede Købekontrakt, »den den solgte Ejendom tilkommende Ret til et Stykke Klynejord i den saakaldte Birkekær Parcel — hvorved der, efter hvad der er in confesso, sigtes til ovennævnte Matr. Nr. 1 s — baade for sig og Arvinger eller, hvem hun maatte overdrage Retten til«, samt at hans Hustru, efter at Ane Knudsen den 13 November 1903 var afgaaet ved Døden, som eneste Arving overtog Boet og derved blev Indehaver af den ovennævnte Rettighed.

Det fremgaar af det Foreliggende, at den nuværende Ejer af Matr. Nr. 1 a ved en den 2 November 1905 udstedt Erklæring, der er tegnet paa Indstævntes Skøde paa Matr. Nr. 1 m m. fl., har kvitteret den under Sagen ommeldte Klynegravningsret til Udslettelse af Pantebogen; men medens denne Erklæring, idet den er afgiven, efter at det af Indstævnte paaklagede Forhold havde fundet Sted, maa blive uden Betydning for Sagens Afgørelse, maa der derimod gives Indstævnte Medhold i, at den Ejeren af Matr. Nr. 1 a tillagte Ret til Klynegravning ikke lovlig har kunnet skilles fra denne Ejendoms Besiddelse, og at der derfor ikke ved det foranførte, af Ane Knudsen tagne Forbehold har kunnet stiftes nogen Servitutrettighed for hende eller hendes Sukcessorer. Da det imidlertid af Indstævnte end ikke er anbragt, at han har lidt noget Tab derved, at Klynegravningsretten er udøvet af Citanten istedetfor af Ejeren af Matr. Nr. 1 a, maa den af ham nedlagte Erstatningspaaestand anses ubegrundet, og Citanten

vil som Følge heraf være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Efter Omstændighederne vil Indstævnte have at godtgøre Citantens Processens Omkostninger for begge Retter med 60 Kr.

Da Sagfører Jensen i Varde, der i første Instans har givet Møde for Indstævnte, findes utilbørligt at have opholdt Sagen, vil han være at anse efter Frdn. 16 Januar 1828 § 14 med en Bøde til Ribe Amts Fattigkasse af 20 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at foreligge.

Tirsdag den 21 Juni.

Nr. 5. Overretsprokurator **Oddur Gislason** (Møldrup)

contra

Købmand og Reder August Flygenring (Ingen),

betræffende Spørgsmaal om Bjergeløn.

Gullbringa og Kjosarsyssels Gæsterets Dom af 3 April 1907: Indstævnte August Flygenring, Købmand i Havnefjord, har at betale til Pickering & Haldane Steam Trawling Company Ltd. i Hull 3000 — tre Tusind — Kroner med 5 pCt. Rente fra 18 April f. A. og Sagens Omkostninger med 60 Kroner. Dommen at efterkomme inden 3 Solemærker fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 16 December 1907: Appellanten, Købmand August Flygenring, har at betale til Indstævnte, Overretssagfører Oddur Gislason for Pickering & Haldane Steam Trawling Comp. Ltd. Hull deres Vegne en Godtgørelse ifølge Ovenanførte for at Damptrawleren »Mikado« den 4 Oktober 1905 bugserede Fiske-dampskibet »Leslie« fra Raudasandsvik til Patreksfjord, hvilken Godtgørelse bliver at fastsætte af 2de af Retten udnævnte uvillige og kyndige Mænd, dog saaledes at Beløbet ikke overskrider 3000 Kroner. Af det fastsatte Beløb har Appellanten at betale Indstævnte 5 pCt. Rente fra Stævningens Dato til Betaling finder Sted. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Dommen at efterkomme inden 8 Uger fra dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde, der findes i det Væsenlige at kunne tiltrædes, er det rettelig antaget, at Skibet »Leslie« ved den i Dommen omhandlede Lejlighed har befundet sig i vanskelige Omstændigheder,

men efter Sagens Oplysninger mangler der dog, som ogsaa i Dommen forudsat, Føje til at gaa ud fra, at Stillingen har været saa mislig, at Skibet var udsat for nogen umiddelbar Fare, eller at det maatte betragtes som udelukket, at det kunde klare sig ved egen Hjælp. I Betragtning heraf findes Vederlaget for den »Leslie« ydede Bistand at burde paa Grundlag af det Foreliggende bestemmes til 1000 Kroner, hvilket Beløb med Renter fra Gæsteretsstævningens Dato Indstævnte derfor vil være at tilpligte at betale Appellanten, der efter Dommens Afsigelse har erhvervet Transport paa den under Sagen indtalte Fordring.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Købmand og Reder August Flyggenring, bør til Appellanten, Overretsprokurator Oddur Gislason, betale 1000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 18 April 1906, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da Fiskeskibet »Leslie«, der er tilhørende Appellanten m. Fl., var undervejs fra Eyjafjord til Havnefjord i Efteraaret 1905 og var naaet ud for Mundingen af Bredebugten, fik det Storm imod, og eftersom Kulbeholdningen var ved at slippe op, ansaa man det ikke for tilraadeligt at gaa videre foreløbig. Man vendte da om og tog Kurs til Patreksfjord, men efter at man var naaet nord for Latrabjærg, var Vinden gaaet om og stod nu fra Nordost, og eftersom der kun var lidt Kul tilbage, mente Føreren, at det ikke var forsvarligt at gaa videre fremad; han vendte derfor om og gik for Vind og Sø syd for Latrabjærg. Undervejs traf eller mødte »Leslie« en engelsk Damptrawler »Mikado« af Hull, til hvem der blev signaliseret, at man ønskede at have en Samtale med den, hvilket Ønske »Mikado« efterkom. Skibene havde da en Samtale ude i rum Sø, hvormed Hensigten var, som »Leslie«s Fører har berettet, at bede »Mikado«s Fører om at sælge til ham 2—3 Tons Kul; disse erholdt han dog ikke, idet »Mikado«s Fører nægtede at afstaa dem, men begge Skibene stod nu syd og øst for Latrabjærg ind paa Raudasandsvik, hvor de kastede Anker, »Mikado« nærmere ved Land, og »Leslie« længere ude.

Dette fandt Sted henad Aften den 3 Oktober; om Natten blæste det temmelig stærkt, og drev »Leslie« den første Halvdel af Natten der paa Vigen for sine Fortøjninger, men ud paa Natten drev den ikke længere. Næste Morgen, da »Leslie« halede sine Fortøjninger ind, viste det sig, at den ene Fløj og en Del af Stangen var knækket af det største Anker, Skibet havde, men det havde 2 paa 600 og 500 Pd.

»Leslie« gik da nærmere hen til »Mikado« og fik Tilladelse til at gøre sig fast til »Mikado«s Agterstav. Men trods sin gentagne Anmodning i saa Henseende fik »Leslie«s Fører dog ingen Kul fra »Mikado«s Fører. Her blev saa Skibene liggende hen paa Dagen, indtil Vejret blev bedre, men senere om Dagen gik »Mikado« til Patreksfjord med »Leslie« paa Slæb, hvor Skibene ankom henad Aften Kl. 8. Underhandlingerne mellem Skibsførerne formenes at have været saaledes, at efterat »Mikado«s Fører havde nægtet at afstaa Kul til »Leslie«s Fører, havde han tilbudt den Sidstnævnte at bugsere »Leslie« til Patreksfjord, hvilket Tilbud blev antaget, men de aftalte ikke noget om Betalingen herfor hverken før eller efter at de ankom til Patreksfjord.

»Mikado«s Rederi har nu paastaaet, at dette Skib ved den Assistance, det som ovenfor anført ydede »Leslie«, har bjerget samme og har Rederiet som Følge heraf paastaaet sig betalt Bjergeløn Kr. 7200 af »Leslie«s Rederi og Ejere, hvilken Bjergeløn Rederiet synes at beregne efter »Leslie«s Værdi.

»Leslie«s Redere og Ejere paa den anden Side er af den Mening, at de alene har at betale en passende Godtgørelse til Trawleren »Mikado« for at bugsere »Leslie« til Patreksfjord, samt Betaling for det forøgede Kulforbrug, der foraarsagedes ved Bugseringen, hvilket »Leslie«s Redere sige, at de allerede fra først af har tilbudt. Eftersom »Mikado«s Redere ikke have kunnet lade sig nøje hermed, have de for Kjosar- og Gullbringasysseles Gæsteret anlagt denne Sag mod Appellanten, Købmand August Flygenring, der har afgivet den Erklæring, at han som »Leslie«s Ejer og Reder modtager Indstævning i Sagen.

Sagen blev paadømt ved Gæsteretten den 3 April d. A. med det Udfald, at Købmand August Flygenring blev dømt til at betale til Pickering & Haldane Steam Trawling Co. Ltd. Hull Kr. 3000 med 5 pCt. Rente fra Stævningens Dato den 18 April f. A. samt Sagens Omkostninger med 60 Kroner.

Denne Gæsterets Dom har Købmand August Flygenring indanket for Landsoverretten ved Stævning af 8 Juni d. A. og paastaaet, at den indankede Dom bliver underkendt og forandret derhen, at Appellanten alene bliver dømt til at betale Indstævnte passende Godtgørelse for den Ulejlighed og de ekstraordinære Udgifter, som »Mikado« havde ved at slæbe »Leslie« fra Raudasandsvik til Patreksfjord, begge Dele efter uvillige, af Retten udmeldte Mænds Skøn, uden Renters Erlægelse, idet Appellanten allerede fra først af skal have gjort dette Tilbud, samt at Indstævnte af samme Grund dømmes til at godtgøre Appellanten Sagens Omkostninger for begge Instanser efter Rettens Skøn. Indstævnte, Overretssagfører Oddur Gislason, har som Fuldmægtig for Pickering og Haldanes Steam Trawling Co. Ltd. Hull paa sammes Vegne derimod paastaaet, at Gæsterettens Dom bliver stadfæstet, samt Appellanten dømmes til at betale Sagens Omkostninger efter Overrettens Skøn.

Indstævnte har i Sagen villet paastaa, at Skibet »Mikado« har bjerget Skibet »Leslie« og som Følge heraf gjort Fordring paa Bjergeløn, der bliver at beregne efter det Bjergedes Værdi, og er denne Indstævntes Opfattelse tiltraadt i Gæsterettens Dom.

For det Første maa det imidlertid tages i Betragtning, at der i vor Lovgivning ikke findes nogen Bestemmelse om Bjergeløn eller

sammes Størrelse, beregnet efter det Bjergedes Værdi under de Omstændigheder, der her foreligge; Bestemmelserne i Strandingslov af 14 Januar 1876, f. Eks. sammes § 25, kunne her hverken direkte eller analogice finde Anvendelse. Men derhos kan man heller ikke efter de i Sagen foreliggende Oplysninger indse, at »Leslie«s Situation den 4 Oktober 1905 har været saa farlig, at Skibet vilde have været fortabt, saafremt ikke »Mikado« havde gjort det fast til sig og slæbt det ind til Patreksfjord.

Skibet havde naaet en ganske god Ankerplads i Raudasandsvik, hvor der er Læ i Nord- og Østenvind, og Vinden var da netop ved Nord. Skibet havde 2 Ankere paa 500 og 600 Pd.; rigtignok var den ene Fløj paa det sværeste Anker knækket, men derfor var det dog ikke ganske ubrugeligt, og det andet Anker havde Skibet tilbage. »Leslie« var oprindeligt et Sejlskib, men senere havde man indsat i den en Dampmaskine. Den havde 3 for Skibet passende Sejl, ved hvis Hjælp den, ifølge en i Sagen foreliggende Attest, afgiven af Folk, som man maa gaa ud fra have Forstand paa sligt, »vilde kunne bjerge sig, ifald Maskinen skulde gaa itu«.

Skibets Beholdning af Kul var ringe, men den var dog ikke helt sluppen op; ifølge de i Sagen foreliggende Oplysninger have de Kul, Skibet havde tilbage, i det Mindste været tilstrækkelige til 1 Times Brændsel. Langsmed Land fra Raudasandsvik til Patreksfjord er der kun en kort Vej, og man kan heller ikke sige, at Søvejen fra Viken til Havnepladserne i Bredebugten, Flatø og endog til Olafsvik tværs-over Munden af Bredebugten er lang. Derfor er det efter de i Sagen foreliggende Oplysninger meget sandsynligt, at »Leslie« vilde kunne have holdt sig paa Raudasandsvik, indtil Uvejret tillod den at gaa til Patreksfjord eller til Havnepladserne i Bredebugten og siden kunnet ved egen Hjælp naa til en af disse Havnepladser, og i Forbindelse hermed skal bemærkes, at omend »Leslie« fæstede sig til »Mikado« paa Raudasandsvik, foreligger der i Sagen intet Bevis for, at dette har været en uundgaaelig Nødvendighed for dens Bjergning.

Af Sagen vil man ogsaa formentlig kunne slutte, særlig af den Omstændighed, at det ikke var nødvendigt for »Mikado« at forsyne sig med Kul paa Patreksfjord efterat have bugseret »Leslie« dertil, at »Mikado« vilde, uden nogen Ulempe for den, godt have kunnet afstaa de nødvendige Kul til »Leslie«, hvorved denne i enhver Henseende havde kunnet hjælpe sig selv, og var der saa ikke blevet Spørgsmaal om nogen yderligere Hjælp eller Bjergning.

Man kan derfor efter de foreliggende Oplysninger ikke fastslaa, at »Mikado« har bjerget »Leslie«; derimod er det bevist og indrømmet af Appellanten, at nævnte Trawler har ydet »Leslie« Hjælp og Assistance, da denne befandt sig i vanskelige Omstændigheder, men denne Hjælp bestod i, at »Leslie« fik Tilladelse til at maatte fæste sig til »Mikado«, samt at denne derpaa slæbte »Leslie« til Patreksfjord.

For denne Hjælp og Assistance kunne de Indstævnte forlange en passende Godtgørelse, der bliver at beregne efter den Ulejlighed og Udgift, den medførte for »Mikado«.

Eftersom Retten efter de i Sagen foreliggende Oplysninger ikke er istand til at fastsætte Størrelsen af denne Godtgørelse, idet der hertil udfordres Fagkundskab med Hensyn til Skibe og Sejlads, bliver det at

overlade til 2 af Retten udmeldte uvillige, dertil kyndige Mænd at bestemme Beløbet, dog saaledes, at det ikke overstiger 3000 Kr., med hvilket Beløb de Indstævnte lade sig nøje, eftersom de ikke have appelleret Gæsterettens Dom.

Det findes rigtigt at tildømme de Indstævnte Renter af det eventuelt ansatte Beløb, 5 pCt. fra Gæsteretsstævningens Dato den 18 April f. A. til Betaling finder Sted, men i Betragtning af alle Sagens Omstændigheder formenes Omkostningerne ved samme for begge Retter at burde ophæves.

Nr. 249. Højesteretssagfører Møldrup

contra

Hans Olaf Valdemar Olsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller Tyveri og Hæleri samt for Bedrageri.

Korsør Købstads Ekstrarets Dom af 26 Februar 1910: Arrestanten Hans Olaf Valdemar Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han betaler samtlige af denne Sag flydende Omkostninger, og herunder i Salær til Aktor, Sagfører Hauerslev, og til Defensor, Sagfører Thiesen, 35 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 April 1910: Underrretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Oskar Johannsen og M. A. Meyer, betaler Arrestanten Hans Olaf Valdemar Olsen 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Olaf Valdemar Olsen til Højesterets-sagfører Møldrup og Advokat Hindenburg 80 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 30 Juni 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 17—18.

Tirsdag den 21 Juni.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Korsør Købstads Ekstraret her for Retten indankede Sag tiltales Arrestanten Hans Olaf Valdemar Olsen for Tyveri eller Tyveri og Hæleri samt for Bedrageri. Arrestanten er født den 17 Marts 1886 og anset:

1) ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 April 1902 efter Straffelovens § 228, jfr. dens §§ 37 og 21, med 15 Rottingslag,

2) ved Middelfart Købstads Ekstrarets Dom af 16 Maj 1905 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage,

3) ved Odense Købstads Sorets Dom af 24 Juni 1905 efter Sølvens §§ 298 og 299, jfr. Straffelovens § 257, med simpelt Fængsel i 30 Dage,

4) ved 1ste Regiments Krigsretsdom af 11 Oktober 1906 efter Straffelov for Krigsmagten §§ 97, 112, 2det og tildels 3dje Stk., 116, 1ste Stk., sidste Led, og 120, samt efter almindelig borgerlig Straffelovs § 270, jfr. § 271, alt sammenholdt med almindelig borgerlig Straffelovs § 39, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og

5) ved Køge Købstads Ekstrarets Dom af 17 Marts 1908 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., sammenholdt med § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have den 16 Oktober 1909 svigagtig pantsat for 15 Kr. en til 30 Kr. vurderet Klædning, som han havde købt samme Dag af Skræder Peter Thomsen for 65 Kr., af hvilke 20 Kr. tidligere var betalt, bl. a. paa Vilkaar, at Klædningen først skulde blive hans Ejendom, naar Resten af Købesummen var betalt, hvilket Vilkaar ikke var opfyldt, da Pantsætningen fandt Sted.

Sagens Omstændigheder ere iøvrigt følgende:

Sadelmagersvend Peter Schiøtt anmeldte den 16 Oktober 1909 om Formiddagen Kl. 8 for Politiet, at der den foregaaende Nat mellem Kl. 2 $\frac{1}{2}$ og 6 var frastjaalet ham et nærmere beskrevet Sølvherreur med Kæde samt ca. 6 $\frac{1}{2}$ Kr. i rede Penge, og at han antog, at Tyveriet var begaaet af en Mandsperson, paa hvis Bopæl han den paagældende Nat havde opholdt sig i Forening med Pigen Olga Pedersen.

Efter at det var konstateret, at Arrestanten var den mistænkte Mandsperson, har Arrestanten forklaret, at det forholder sig rigtigt, at

han har været i Besiddelse af det paagældende Ur med Kæde, men han har paastaaet, at saavel disse Ting, som de ovennævnte rede Penge ere overgivne ham af Anmelderen henholdsvis som Sikkerhed og som delvis Godtgørelse i Anledning af, at Anmelderen under sit Ophold i hans Lejlighed havde ituslaaet en Rude, hvilket formentlig vilde medføre, at Arrestanten maatte fraslytte sin Bolig i Utide og følgelig være forbundet med Udgifter for ham, hvorfor Anmelderen efter Arrestantens Henstilling indgik paa at skadesløsholde ham paa den angivne Maade.

Da imidlertid saavel Anmelderen som den fornævnte Pige bestemt have benægtet, saavel at Anmelderen har ituslaaet en Rude, som at der har foreligget en Aftale eller Overdragelse som den angivne, og da Anmelderen, der har bekræftet sin Forklaring med Ed, har genkendt Uret og Kæden som ham tilhørende og frakomne mod hans Vidende og Villie, findes det at være uden Betænkelighed under særligt Hensyn til Arrestantens Fortid og de under nærværende Sag foreliggende Oplysninger om hans Forhold at statuere, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri. Det bemærkes herved, at Uret med Kæde er vurderet til 8 Kr., og at disse Genstande og Pengene efter Anmelderens Forklaring beroede i Lommerne paa Klædningsstykker, som han havde afført sig under sit Ophold paa Arrestantens Bopæl, hvor han var falden i Søvn.

Arrestantens Forældre, Arbejdsmand Niels Peter Olsen og Hustru, anmeldte den 10 November 1909 for Politiet, at der var frastjaalet dem nogle Beklædningsgenstande, der havde beroet i et Klædeskab i deres Lejlighed, og sigtede Arrestanten, der havde boet hjemme indtil en Ugestid før Anmeldelsen, for at have begaaet Tyveriet.

Arrestanten har erkendt at have i 2 Gange, henholdsvis 28 Oktober og 2 November f. A., sat sig i Besiddelse af de paagældende til ialt 30 Kroner vurderede Klædningsstykker samt at have til egen Fordel pantsat samme, men hævdet at have haft Moderens Tilladelse hertil.

Da Moderen imidlertid med Bestemthed har benægtet Rigtigheden heraf, skønnes det efter Omstændighederne uden Betænkelighed ogsaa at anse Arrestanten for skyldig i Tyveri af de heromhandlede Genstande.

Vognmand Hans Peter Christensen anmeldte den 9 November 1909 for Politiet, at der i Tiden fra 8 November f. A. om Eftermiddagen ved 7-Tiden til Anmeldelsesdagen Kl. 5½ Formiddag var frastjaalet ham en Sparekassebog Nr. 222 med Grundejerbanken og en Jakke, hvilke Genstande havde beroet dels i uafaaet Skuffe, dels frit fremme i hans aflaaede Kontor i Ejendommen St. Kongensgade Nr. 108, Bagbygningen i Stuen, hvortil Tyven antagelig havde skaffet sig Adgang gennem et Vindue, som han havde opbrudt.

Arrestanten har erkendt umiddelbart forinden sin Anholdelse under nærværende Sag den 17 November f. A. at have været i Besiddelse af den fornævnte Sparekassebog, der er bragt tilstede under Sagen, og paa hvilken der den 6*) November 1909 efter dens Udvisende og ifølge Bankens Bøger indestod 288 Kr. 93 Øre — hvilket Beløb dog

*) Skal være 9de.

efter Anmelderens Forklaring under den 9 Februar*) var nedbragt til 90 Kr. 20 Øre ved Anvisninger, Anmelderen havde udstedt, men som endnu ikke var hævede —, men har nægtet sig skyldig i det paa-gældende Tyveri, idet han har forklaret at have modtaget Bogen af en Person, som han har navngivet Charles Petersen, men om hvem han iøvrigt ikke har kunnet give nærmere Oplysninger.

Da Anmelderen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Kontrabogen og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til samme, samt da Arrestantens Forklaringer med Hensyn til, af hvilken Grund den nævnte Charles Petersen skal have overgivet ham Bogen, have været vaklende, skønnes der at være ført et efter D. L. 6—17—10 og 11 og Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for ulovlig Besiddelse af Bogen efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Den 17 November 1909 om Morgenen anmeldte Værkfører Jørgen Larsen paa Tømmerhandler Mogensens Møbelfabrik paa Halskov ved Korsør til Politiet, at der den foregaaende Nat fra Snedkeriets Kontor og Lager var stjaalet et Jagtgevær og en Del Værktøj m. m. af samlet Værdi 50 Kr., hvilke Genstande havde beroet dels frit fremme, dels i Gemmer, der var uaflaasede, eller hvis Nøgle beroede i uaflaaset Gemme, samt at Tyven antagelig havde skaffet sig Adgang til Lokalerne ved Indstigning gennem et Vindue.

Efter at Mistanken var bleven henledet paa Arrestanten, om hvem det vidstes, at han havde haft Arbejde ombord paa den ved Dampmøllen henliggende Skonnert »Kristine« af Thurø, eftersøgte han paa Skonnerten af Politibetjent Nedahl. Det viste sig da, at der Ingen var ombord i Skonnerten, men at der sammesteds var begaaet Indbrud, idet Dørene til Kahytten var sprængte. Politibetjent Nedahl fandt derhos paa Dækket et Svingbor, der aabenbart var benyttet til Udboring af en Laas, og et Stemmejern. Disse Genstande genkendtes af fornævnte Værkfører Jørgen Larsen som hidrørende fra det af ham samme Dag anmeldte Tyveri. Samme Dags Aften fik Politibetjent Nedahl Meddelelse om, at en mistænkelig Person, som medførte et Jagtgevær, var kommen sejlene ind i nordre Færgeleje med en Pram, og at han senere var gaet ind i et nærmere betegnet Opholdsskur.

Nedahl eftersøgte her Personen, som viste sig at være Arrestanten, og som efter Nedahls Forklaring straks erkendte sig skyldig i de Tyverier, hvorfor han eftersøgte, hvorhos han opgav, at de stjaalne Koster alle var tilstede i den Pram, hvormed han havde sejlet, og som nu laa i Færgelejet. Da Prammen viste sig at være fuldt lastet, traf Nedahl med en Litser Aftale om, at denne skulde sejle Prammen over til Byens Side, hvad Litseren derpaa gik i Gang med. Under Sejladsen kæntrade imidlertid Prammen tæt ved Landgangsbroen. En Del af de ombordværende Sager bjergedes straks, en Del af de resterende senere ved Hjælp af en Dykker.

Føreren af Skonnerten »Kristine«, Jens Severin Sørensen, har, efter at være kommen tilstede, forklaret, at han i nogle Dage har haft Arrestanten i Arbejde i Skonnerten, men at Udlosningen fra samme sluttede den 15 November, hvorefter Skibsføreren afrejste med Færgen

*) Skal være: November.

Kl. 2¹/₂ samme Dag, fulgt dertil af Arrestanten. Det Stjaalne er af Skibsføreren nærmere specificeret og bestod efter hans Opgivende af Beklædningsgenstande, Proviant, Skibsredskaber, en Revolver, en Kikkert, nogle fremmede Mønter m. m., alt til en samlet Værdi af 150 Kr.

De fra Tyveriet paa Snedkeriet tilstedekomne Koster ere vurderede til ialt 40 Kr.

Den omtalte Pram tilhørte Kolonnearbejder Hans Peter Ferdinand Nielsen, som har forklaret, at Prammen er bortstjaalet fra Noret, hvor den laa lænket og laaset bag Dampmøllen. Han har ansat dens Værdi til mindst 15 Kr.

Arrestanten har under Sagen nægtet at have begaaet Tyverierne fra Møbelfabrikken og Skonnerten eller at have stjaalet Prammen.

Hans Forklaring gaar ud paa Følgende:

Den 16 November f. A. om Aftenen kom den foran omtalte Charles Petersen, hvem Arrestanten vil have truffet i Korsør faa Dage forinden, ind til Arrestanten, der laa i Sengen i sit Logi, og spurgte ham, om han vilde være med til at gøre Indbrud i Møbelfabrikken, men gik igen, da Arrestanten stillede sig afvisende.

Antagelig ved 10-Tiden samme Aften kom Petersen tilbage, medbringende et Gevær og en Del Værktøj, som han imidlertid atter tog med sig, da Arrestanten nægtede at ville have disse Ting i sit Logi. Den 17 November om Morgenen ved 4—5-Tiden kom Petersen igen og traf da den Aftale med Arrestanten, at denne for en Betaling af 10 Kr. skulde sejle en Baad til København for ham. De fulgtes da ned til Noret, hvor der bag Skonnerten »Kristine« laa en fuldtlastet Baad eller Pram, med hvilken de senere paa Dagen sejlede ud i Bæltet Syd efter. Da de imidlertid indsaa, at de ikke paa den Maade kunde naa København, gik Petersen i Land omtrent udfor Strandmøllen, medens Arrestanten blev tilbage i Baaden, i hvilken samtlige Koster forblev liggende under en Presenning.

Da Arrestanten imidlertid indsaa, at han ikke kunde klare sig, fik han ved 4-Tiden om Eftermiddagen et Par Fiskere til at hjælpe sig i Land, hvor han om Aftenen faldt i Søvn i det Skur ved Færgelejerne, hvor Anholdelsen fandt Sted.

Arrestanten har erkendt, at han havde stærk Formodning om, at samtlige i Prammen beroende Sager — hvorimellem han har genkendt en Stortrøje og en Revolver som Genstande, der have tilhørt Føreren af »Kristine« og beroet i dennes Kahyt, — var stjaalne, idet han dog hævder, at Charles Petersen kun har ladet ham forstaa, at han havde begaaet Tyveriet i Møbelfabrikken, men ikke udtalt sig nærmere herom.

Arrestantens Forklaring om at have staaet i Forbindelse med den omtalte Charles Petersen er imidlertid paa intet Punkt bestyrket, hvorimod det efter samtlige Omstændigheder maa antages, at Forklaringen er usandfærdig, i hvilken Henseende bemærkes, at de Personer, der have set Arrestanten i den paagældende Pram, have bemærket, at han var alene i denne, ligesom der efter det Oplyste maa gaas ud fra, at Prammen var saa stærkt lastet, at den ikke kunde bære mere end en enkelt Person, hvorhos intet har kunnet oplyses om, at en Person, der kunde antages at være den paagældende Charles Petersen, har opholdt sig i Korsør eller har færdedes her med Arrestanten.

At Tyverierne ere begaaede af Arrestanten, bestyrkes ved, at denne den 16 November har været tilstede paa Møbelfabrikken og da haft Lejlighed til at undersøge de lokale Forhold, ligesom han efter det foran Bemærkede var velkendt med Forholdene ombord paa »Kristine«. Hertil kommer endelig, at Politibetjent Nedahl edelig har forklaret, og Arrestforvarer Jacobsen med Ed bekræftet, at Arrestanten overfor Førstnævnte erkendte, at den ovennævnte Stortrøje af ham var stjaalet ombord i Skonnerten. Det skønnes herefter og under Hensyn til Arrestantens Fortid, der taler stærkt imod ham, uden Betænkkelighed at statuere, at Arrestanten er Gerningsmanden til Tyverierne fra Møbelfabrikken og Skonnerten, hvilke Tyverier maa være begaaede indbrudsvis, samt at han ligeledes ved Tyveri har sat sig i Besiddelse af Prammen.

Arrestanten har under Sagen været sigtet for bedrageligt Forhold dels med Hensyn til en Enspændervogn og 10 Sække, som han den 1 November f. A. henholdsvis har lejet for 8 Dage og laant af Vognmand Ole Nielsen, men ikke tilbageleveret i rette Tid, hvorved bemærkes, at Sækkene ikke, saaledes som Vognen, senere ere komne tilstede, dels med Hensyn til en til 8 Kr. vurderet Cykle, som han antagelig i November Maaned f. A. har lejet for en Time af Cyklehandler Niels Peter Nielsen, men ej heller afleveret i rette Tid, men da det efter Sagens Oplysninger ikke kan antages, at Arrestanten ulovligt har disponeret til egen Fordel over nogen af de paagældende Genstande, vil der ikke kunne paalægges Arrestanten noget Strafansvar i saa Henseende, hvorfor det maa billiges, at han for disse Forholds Vedkommende er frifunden ved Underretten.

Under den mod Arrestanten i hans militære Tjenestetid behandlede Sag, som afsluttedes ved fornævnte 1ste Regiments Krigsrets Dom af 11 Oktober 1906, var Arrestanten indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6 Afdeling, hvis Overlæge i en den 30 September 1906 afgiven Erklæring udtalte, at Arrestanten var et fra Fødselen abnormt anlagt Individ, der hørte ind under de Degenererede.

Det hedder videre i Erklæringen:

»Hans psykiske Abnormitet er ikke saa fremtrædende paa det intellektuelle som paa det affektive Omraade; han viser her en Pirrelighed og Impulsivitet, der gør ham det umuligt at finde sig tilrette under ordnede Forhold. Tilstanden er medfødt og uhelbredelig, og der er næppe nogen Udsigt til, at han kan paavirkes ved Straf«.

I en af samme Overlæge den 2 Oktober 1906 afgiven Erklæring hedder det, at Arrestanten nok har vidst, at han bar sig urigtigt ad, da han begik den under Sagen omhandlede Forbrydelse, men at Overlægen ikke mente sig i Stand til at afgøre, om Arrestanten kunde beherske sig, uden forsaa vidt som Resultatet viste, at han ikke gjorde det.

I en af Underrettsdommeren fra Vridsløselille Forbedringshus, hvor Arrestanten hensad i Enkeltcelle fra 27 April 1908 til 24. December s. A., indhentet Erklæring hedder det, at Arrestantens Opførsel var upaaklagelig, og hans Helbredstilstand god, men at han var en forlystelsessyg, karakterløs og demoraliseret Person, der ved Løsladelsen sattes i Bedømmelsesklasse 5 (upaavirket).

Efter det saaledes Foreliggende og Sagens øvrige Oplysninger skønnes Arrestanten at maatte anses for fuldt tilregnelig.

I Henhold til det Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 231, 1ste og 2det Stk., og i Medfør af dens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri samt efter dens § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Overensstemmelse hermed vil Underretsdommen, ifølge hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens §§ 231, 1ste og 2det Stykke, og § 256, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaned, være at forandre.

Nr. 119. Fhv. Restauratør **Ch. Smith** (Asmussen)

contra

Husejer **Chr. Hansen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Forpligtelsen til at indfri et for Laan til Spil udstedt Gældsbevis.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 September 1909: Indstævnte, Husejer Chr. Hansen, bør for Tiltale af Citanten, fhv. Restauratør Ch. Smith, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 60 Kroner, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter det Foreliggende maa det antages, at Appellanten, da han laante Indstævnte de 1200 Kroner, handlede i Forstaaelse med Gæstgiver Frandsen, saaledes at det nævnte Beløb i Virkeligheden maa anses som laant Indstævnte af Appellanten og Frandsen i Forening. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, fhv. Restauratør Ch. Smith, Indstævnte, Husejer Chr. Hansen, til Betaling af 1200 Kr., som Indstævnte skal skyldte ham ifølge Gældsbevis af 21 August f. A. tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 29 September f. A., og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Det fremgaar af Proceduren og Sagens Oplysninger, at Indstævnte den 21 August f. A. i en herværende Restauration kom til at spille Kort (»66«) om Penge med Gæstgiver A. Frandsen, at Citanten, der under en Telefonsamtale med Frandsen havde faaet at vide, at Frandsen sad i paagældende Restauration og spillede Kort med Indstævnte, som Citanten forud kendte, under Spillet kom til, at Indstævnte efter til Frandsen at have tabt de Penge, som han selv havde hos sig, og 100 Kr., som han laante af en tilstedeværende Opvarter, laante Penge af Citanten og dermed fortsatte Spillet med Frandsen dels i Restaurationen, dels i Frandsens Hjem med det Resultat, at han tabte til Frandsen 3200 Kr., som han efterhaanden havde laant af Citanten, der ydede Laanene først med egne Penge og senere med Penge, som han laante eller fik af Frandsen, at Indstævnte for Laanene gav Citanten dels det her under Sagen omhandlede Gældsbevis paa 1200 Kr., dels en Veksel paa 2000 Kr., at Indstævnte derhos til Citanten udstedte en anden Veksel paa 2000 Kr., om hvilken han spillede med Frandsen paa Citantens Vegne med det Resultat, at han tabte denne Veksel til Citanten, og at denne har endosseret de to Veksler til en Tredjemand, der her ved Retten har anlagt Sag mod Indstævnte til Betaling af Vekslernes Beløb.

Indstævnte har nu til Støtte for sin Frifindelsespaastand gjort gældende, at Citanten, da han laante Indstævnte de her omhandlede 1200 Kr., var ganske paa det Rene med, at Indstævnte vilde have dem til at spille med, og netop laante ham Pengene dertil, at de laante Penge for en væsenlig Del ere Penge, som Indstævnte havde tabt til Frandsen, der saa overlod Citanten dem, for at han kunde laane Indstævnte dem til at fortsætte Spillet med, at det indtalte Gældsbevis saaledes er udstedt for Tab i Spil, og at han (Indstævnte) derfor ikke er pligtig til at betale dets Paalydende. Heroverfor har Citanten hævdet, at de 1200 Kr. var Penge, som han havde hos sig, ikke Penge, som han fik hos Frandsen, at han har laant Indstævnte Pengene kontant, at han ikke kan udtale sig om, hvad Indstævnte vilde bruge Pengene til, om han vilde spille om dem eller bruge dem i andre Øjemed, og ikke kan gøre for, at Indstævnte har tabt Penge i Spil til Frandsen, og at Indstævntes ved heromhandlede Gældsbevis anerkendte Skyld saaledes ikke er Spillegæld, men kontante Laan, som Indstævnte er pligtig til at tilbagebetale.

Efter alt Foreliggende kan der ikke være nogen Tvivl om, at Citanten har været vidende om, at Indstævnte vilde have Pengene til at spille om, og netop har laant Indstævnte Pengene hertil, og da D. L. 5—14—55 findes at maatte komme til Anvendelse paa den under disse Omstændigheder stiftede Gæld, vil Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale.

Sagens Omkostninger findes Citanten at burde erstatte Indstævnte med 60 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdag den 22 Juni.

Nr. 250. Højesteretssagfører Bülow

contra

Konrad Vilhelm Karlsson (Carlsson) (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Lov 15 Maj 1875.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 April 1910: Arrestanterne Axel Ferdinand (eller Färdinant) Granberg og Konrad Vilhelm Karlsson (eller Carlsson) bør straffes hver især med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Juel og Overretssagfører O. Johansen, 15 Kr. til hver. Saa bør Arrestanterne og efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Karlssons Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Konrad Vilhelm Karlsson (Carlsson) til Højesteretssagførerne Bülow og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Axel Ferdinand (eller Färdinant) Granberg og Konrad Vilhelm Karlsson (eller Carlsson) tiltales for Tyveri, Sidstnævnte tillige for Overtrædelse af Lov 15 Maj 1875.

Arrestanten Granberg . . .

Arrestanten Karlsson, hvis opgivne Alder af 24 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, har her i Landet været anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 16 April 1909 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage, hvorhos han i Sverrig gentagne Gange har været straffet dels for Tyveri, dels for Løsgænger.

Arrestanten Karlsson er ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have overtraadt et ham efter Udstaaelsen af ovennævnte Straf den 6 Maj 1909 ved hans Oversendelse til Malmø til Københavns Politis Protokol over hjemsendte Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold om ikke paany at lade sig finde her i Landet, idet han den 7 Januar 1910 uden Tilladelse er vendt tilbage

hertil, hvor han har opholdt sig indtil sin Anholdelse under denne Sag den 9 s. M.

Med Hensyn til Sigtelsen mod Arrestanterne for Tyveri er Følgende oplyst:

Søndag Morgen den 9 Januar 1910 anmeldte Tjenestekarl Hans Larsen, at han Natten forud i Beværtningen »Øresund«, Nyhavn Nr. 3, Kælderen, medens han var sammen med 4 yngre, svensktalende Mandspersoner, var bleven bestjaalen for en stor Tegnebog, indeholdende 2860 Kroner, bestaaende af fire 500 Kr. Sedler, seks 100 Kr. Sedler, to 50 Kr. Sedler og sejsten 10 Kr. Sedler.

Samme Dags Eftermiddag blev Arrestanterne anholdt efter hans Paavisning, og Arrestanten Granberg fandtes ved Anholdelsen i Besiddelse af 2232 Kr. 15 Øre, deriblandt fire 500 Kr. Sedler, to 100 Kr. Sedler og tre 10 Kr. Sedler, medens Arrestanten Karlsson fandtes i Besiddelse af 26 Kr. 35 Øre.

Anmelderen har edelig forklaret, at han Lørdag Aften den 8 Januar ved 11-Tiden kom gaaende i Nyhavn, hvor han, der absolut ikke var beruset, blev tiltalt af Arrestanten Karlsson, der var i Følge med Arrestanten Granberg og endnu to Personer og fortalte, at han var bleven overfalden paa en Beværtning. Karlsson inviterede Anmelderen til at drikke en Bajer med dem, hvorfor de, da Anmelderen indvilligede heri, gik ned i Beværtningen »Øresund«, hvor de alle fem satte sig ved et Bord, saaledes at Granberg kom til at sidde ved Anmelderens venstre, Karlsson ved Anmelderens højre Side.

Mens de derefter nød de rekvirerede Bajere, som Granberg betalte bøjede Granberg sig hen over Anmelderen og blev siddende saaledes en Stund med Armene støttede dels paa Anmelderens Knæ, dels paa Bordet, idet han lagde Hovedet paa Armene. Samtidig begyndte Karlsson at snakke op; han viste saaledes Anmelderen en Kniv, som han fremtog af sin Bukselomme, og sagde, at han altid gik med den aaben for at kunne værge sig i paakommende Tilfælde. Under Samtalen mærkede Anmelderen, at Granberg, der sad bøjet over hans Knæ, havde fat i hans Urkæde og havde faaet dens Ring helt ud af Knaphullet i Anmelderens Vest, hvori den var fastgjort, hvorfor Anmelderen tog Kæden og atter fastgjorde den.

Umiddelbart derefter slog Karlsson sin venstre Arm om Anmelderens Skulder og trak ham lidt over til højre, idet han sagde »Kammerat«, hvorfor Anmelderen saa om til Karlsson.

Et halvt Minut senere rejste Granberg sig op og gik sin Vej, og lidt efter mærkede Anmelderen ved at slaa paa sin indvendige højre Jakkelomme, hvor han havde haft Tegnebogen og under Samværet i Beværtningen gentagne Gange havde forvisset sig om dens Tilstedeværelse, at Tegnebogen med Pengene var borte. Anmelderen sprang nu op og raabte, at han var bestjaalet, og herunder saa Karlsson og de to andre Kammerater Lejlighed til at forsvinde.

Opvarterne Carl Georg Holte og Theodor Jensen samt Forvalter Robert Cilius Andersen have edelig forklaret, at Anmelderen og Arrestanterne, af hvilke ingen var nævneværdig berusede, havde Plads i Beværtningen som af Anmelderen forklaret, og Jensen har særlig bemærket, at Arrestanten Granberg bøjede sig over mod Anmelderen, som om han var falden i Søvn. Andersen har endvidere forklaret, at

Granberg sad foroverbøjet og lagde Armene paa Bordet, samt at lidt senere den ene af Arrestanterne — som Vidnet sikkert mener Karlsson — satte sig paa Skødet af Anmelderen og slog venstre Arm om Halsen paa ham, i hvilken Stilling han blev siddende i alt Fald nogle Minutter.

Den af Arrestanten Granberg afgivne Forklaring gaar ud paa, at han, mens de sad sammen med Anmelderen som af denne og Vidnerne forklaret, bøjede sig forover og gav sig til at fingerere ved Anmelderens Urkæde — efter sin Forklaring for at se paa et Hestehoved, der var fastgjort ved Ringen. Kort efter bøjede han sig atter frem, og ved at se ned mod Gulvet blev han opmærksom paa en sort Tegnebog, der ikke tidligere havde ligget der, og som han nu, idet han bukkede sig ned, straks stak til sig, hvorefter han skyndte sig bort. Han vil ikke kunne mindes, at Karlsson satte sig paa Skødet af Anmelderen eller havde denne om Halsen, men har anført, at dette godt er muligt.

Af Tegnebogens Indhold, som Arrestanten sluttelig har opgjort til ialt 2880 Kr. foruden nogle Sølvmønter indpakkede i Papir — i hvilken Henseende fornyet Afhøring af Anmelderen ikke har kunnet foretages, idet han i Mellemtiden er bortrejst — gav Arrestanten senere Karlsson 180 Kr. og de to Andre tilsammen 473 Kr., idet han angav at have fundet Tegnebogen med Indhold paa Gulvet i Beværtningen under deres Samvær med Anmelderen.

Tegnebogen, der er ansat til en Værdi af 1 Krone, vil han have bortkastet.

Arrestanten Karlsson har erkendt, at han af Granberg har modtaget 180 Kroner, deriblandt en 100 Kr. Seddel og en 50 Kr. Seddel, men han vil ikke have hørt Granberg udtale sig om, hvorfra Pengene hidrørte, og vil kun i Almindelighed have tænkt sig, at Granberg maatte have fundet dem.

Han vil — efter sin Forklaring paa Grund af Beruselse — ikke have nogen Erindring om, hvad der tildrog sig under deres Samvær med Anmelderen i Beværtningen »Øresund«, hvor han dog har erkendt, at Anmelderen sad mellem ham og Granberg, ligesom han har erkendt, at det var ham, der paa Gaden først henvendte sig til Anmelderen, der var ham ganske ubekendt, paa den af Anmelderen omfinklede Maade.

Under Opholdet paa Politistationen efter sin Anholdelse saa Karlsson efter sin Forklaring, hvis Rigtighed bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste, Lejlighed til at sluge de af ham modtagne Sedler paa resp. 100 Kroner og 50 Kroner.

Efter samtlige de foreliggende Omstændigheder — hvorved endnu bemærkes, at Anmelderen bestemt har forklaret ikke at have bøjet sig fremover, saaledes at Tegnebogen kan være falden ud af Lommen, at det, naar henses til Arrestanten Granbergs Forklaring om, at der ogsaa fandtes Sølvmønter i Bogen, er saa meget uantageligere, at Bogen ubemærket skulde kunne falde paa Gulvet, at Arrestanternes Forklaring om svigtende Erindring paa Grund af Beruselse efter de tilvebragte Oplysninger maa antages intet at have paa sig, og at deres Forklaringer ogsaa paa andre Punkter have været forbeholdne og vaklende — findes det at maatte antages, at Tegnebogen med Indhold i

Virkeligheden er stjaalet op af Anmelderens indvendige Jakkelomme, mens han sad med Arrestanterne ved Siden af sig, og at Arrestanterne for at faa Lejlighed til at begaa Tyveriet have handlet efter fælles, i hvert Fald stiltiende Aftale og gensidig understøttet hinanden i Forehavendets Udførelse.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 228, Arrestanten Karlsson tillige efter Lov 15 Maj 1875 § 22, jfr. § 2, efter Omstændighederne hver især med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. — — —

Begge Arrestanter der ere Udlændinge og ikke i de sidste 5 Aar have haft stadigt Ophold i den danske Stat, ville derhos i Medfør af Straffelovens § 16 være at dømme til efter udstaaet Straffetid at udbringes af Riget.

Nr. 252. Højesteretssagfører Hansen

contra

Nicolas Erasme Savine, alias de Toulouse Lautrec
(Def. Liebe),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 April 1910: Arrestanten Nicolas Erasme Savine, alias de Toulouse Lautrec, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Siesby og Munch-Petersen, 40 Kr. til hver. Saa bør Arrestanten og efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Nicolas Erasme Savine alias de Toulouse Lautrec til Højesteretssagførererne Hansen og Liebe 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Nicolas Erasme Savine, alias de Toulouse Lautrec tiltales for Bedrageri.

Den af ham opgivne Alder af 52 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende; han er ikke funden straffet her i Landet, hvorimod han i Udlandet oftere har været straffet, saaledes bl. a. i 1900 i Montreal med 5 Aars Tugthus for Falsk og Bedrageri, i 1893 i Bremen

med Fængsel i 1 Aar 3 Maaneder for Bedrageri og i 1909 i Antwerpen med Fængsel i 8 Maaneder for Dokumentfalsk, hvorhos han paa et tidligere Tidspunkt i Rusland har været dømt til 10 Aars Deportation, hvorfra han imidlertid er undvegen.

Den 25 September 1907 ved Middagstid anmeldte Bundtmager A. C. Bang her i Staden ved sin Forretningsfører, Hans Christian Jensen, at han den foregaaende Eftermiddag af en nærmere betegnet udenlandsk Person var bleven bedraget for en Pels og en Pelshue til Udsalgspris 200 Kr. samt for et Beløb af 100 Frcs. og 88 Kr., der af hans Ekspeditrice var bleven givet som Byttepenge tilbage paa en som Betaling for Pelsvarerne leveret i Virkeligheden værdiløs Aktie, som Personen havde udgivet for en 500 Frcs.-Seddel.

Allerede den 23 og den 24 s. M. var der sket Henvendelse til Politiet om forskellige Bedragerier eller Forsøg herpaa, der var foretagne her i Staden af en paa tilsvarende Maade signaliseret Udlænding, og den Paagældende var ogsaa sidstnævnte Dag bleven afhørt af tvende Opdagelsesbetjente, der paa Anledning var komne tilstede i en herværende Skræderforretning, hvor Personen var i Færd med at gøre nogle Bestillinger.

Men da Personen, der navngav sig som Arrestanten, foreviste et paa dette Navn lydende Pas, der bar det herværende nordamerikanske Generalkonsulats Paategning om at være viseret den foregaaende Dag, og denne Paategning ved Forhøring viste sig at være ægte, blev Personen ikke anholdt, og det oplystes senere, at han samme Aften havde forladt Landet.

Efter at det derpaa var bleven konstateret, at Arrestanten var bleven arresteret i Belgien, afsagdes Arrestdekret over ham, og han blev efter i Mellemtiden at have udstaaet den ovennævnte Straf af 8 Maaneders Fængsel udleveret hertil, dog saaledes, at Udleveringen kun fandt Sted for det ovenfor nævnte Bedrageri i Bundtmager Bangs Forretning samt for et ligeledes under den Paagældendes Ophold her i Staden overfor Skomagermester Rasmus Weng udøvet Bedrageri.

Med Hensyn til de Forhold, der saaledes foreligge til Paakendelse under Sagen, er Følgende oplyst:

Ovennævnte Forretningsfører H. C. Jensen samt Ekspeditricerne Frk. Olga Petersen og Frk. Elna Fangel have, de to Sidstnævnte under Ed, overensstemmende forklaret, at Arrestanten, hvem de hver især med fuldkommen Bestemthed have genkendt, den ovenfor omhandlede Dag indfandt sig i Forretningen, hvor han, medens Ekspeditricerne var tilstede, forhandlede paa Engelsk med Jensen og købte en Pels og en Pelshue, som skulde lægges tilside, idet Arrestanten, der ikke lige straks kunde bestemme sig, senere vilde vende tilbage og da eventuelt lade sig Varerne udlevere.

Jensen bemærkede herved ifølge sin Forklaring, at Arrestanten kun kunde træffe ham indtil Kl. 6 Eftermiddag. Senere paa Eftermiddagen — da Jensen var gaaet — indfandt Arrestanten sig paany i Forretningen, hvor han paa Engelsk anmodede Frk. Petersen om at faa de bestilte Varer udleverede og — efter hendes Opfattelse — anmodede om at faa en Regning, som hun derefter udfærdigede og kvitterede, idet hun først paa et Papir lod Arrestanten nedskrive sit Navn, hvilket hun læste som Lumber, hvad han bekræftede at hedde.

Idet hun derefter i Frk. Fangels Paasyn gav Arrestanten Kvitte-
ringen, lagde han stiltiende den ommeldte Aktie med Forsiden opad
paa Pulten foran Frk. Petersen, der nu udbrød: »Hvad er det —
500 Frcs.?« hvortil Arrestanten svarede »Yes«. Begge Vidnerne talte
derpaa sammen om, at det maatte være en 500 Frcs.-Seddel —
en saadan havde de ikke tidligere set — og Frk. Petersen udleverede der-
efter i Tillid hertil Arrestanten Pakken med de af ham udvalgte Pels-
varer og gav Arrestanten tilbage ved at give ham to 50 Frcs.-Sedler
og 88 Kr. i danske Penge.

Den ommeldte Aktie angiver sig paa Forsiden at være udstedt i
1863 af Compagnie mobilière — hvorved dog bemærkes, at den ses
tidligere at have lydt paa Compagnie immobilière, men Bogstaverne
»im« ses at være udraderede — og lydende paa: »500 Francs au
porteur«, saaledes at disse Ord ere trykte paa fremtrædende Maade;
den har en Form og Størrelse, der nogenlunde kan passe med en
stor Pengeseddel, og dens Forside er indrammet af Ornamentter, Fi-
gurer og Prospekter, der ligeledes kunne tjene til at give den en vis
Lighed med en Pengeseddel. Efter det under Sagen Oplyste er
Aktien ganske værdiløs og maa antages at have været dette lige siden
Aaret 1872.

Skomagermester Rasmus Weng og dennes Ekspeditrice, Frk. Adda
Hansen, have edelig forklaret, at en engelsktalende Person, der navn-
gav sig Comte Lautrec og ifølge Wengs Forklaring foreviste nogle
guldholdige Stykker Erts, og hvem de begge bestemt mene at gen-
kende i Arrestanten, indfandt sig i Wengs Forretning den 23 eller 25
September 1907 og bestilte 4 Par Støvler, hvoraf han straks modtog
det ene Par, medens der blev taget Maal til de andre 3 Par. Han
betalte med en af Weng under Sagen til Retten afleveret Check, der
med Benyttelse af en trykt Blanket er trukken paa »The London City
& Midland Bank«, lydende paa £ 7 3 sh. til R. Weng eller Ordre og
underskrevet med Navnet Comte de Toulouse Lautrec.

Efter Wengs Forklaring foretog Personen paa Stedet Udfyldningen
af Check'ens Tekst, i hvert Fald saaledes, at han tilføjede Beløbet og
Vidnets Navn.

Weng, der i Tillid til, at Check'en havde den paalydende Værdi,
udleverede det ene Par Støvler, lod derefter forhøre om Check'en i en
herværende Bank, men fik det Svar, at den var værdiløs, og han und-
lod derfor at sende de bestilte Støvler til den af Personen opgivne
Hoteladresse i London, men sendte derimod under det anførte Navn
og den saaledes opgivne Adresse et Brev, der kom Retur med Be-
mærkning om, at en Person som Adressaten ikke var eller havde
været paa Hotellet.

At Check'en er værdiløs, er bekræftet ved en under Sagen ind-
hentet Erklæring fra den paagældende engelske Bank, ifølge hvilken
den paagældende Konto var bleven aabnet den 3 April 1902, men al-
lerede sluttet igen den 26 s. M.

Under Sagen har Arrestanten i en Række Forhør gjort gældende
overhovedet ingensinde at have været i København, og han har i For-
bindelse hermed fremsat en Række iøvrigt indbyrdes uoverensstem-
mende Anbringender, der skulde godtgøre, at han paa det heromspurgte

Tidspunkt opholdt sig andetsteds; men samtlige disse Anbringender have ved nærmere Undersøgelse vist sig at være usandfærdige.

I det den 1 Marts 1910 afholdte Forhør saavelsom i alle de følgende Forhør har Arrestanten i Modsætning hertil anført, at han ikke kan huske at have været her i Staden til den omhandlede Tid, men ikke tør benægte, at dette har været Tilfældet, men at han — der paa det paagældende Tidspunkt kom fra Rusland, hvor han vidste sig forfulgt og eftersøgt — da var saa nervøs, at han først længe efter kom rigtig til sig selv og derfor i hvert Fald har udvist de Forhold, der lægges ham til Last, i nervøs og sygelig Tilstand.

Han har i Forbindelse hermed forklaret, at han ikke betvivler Rigtigheden af de afgivne Vidneforklaringer. Han har specielt med Hensyn til Forholdet overfor Skomagermester Weng erkendt at have været i Besiddelse af Gulderts, samt at ikke blot Underskriften paa Check'en hidrører fra ham, men at han heller ikke tvivler om, at dette ogsaa er Tilfældet med den udfyldte Tekst — hvilket sidste han tidligere bestemt havde benægtet, idet han havde foregivet, at en eller flere af ham underskrevne Checkblanketter var blevet ham frastjålet — og hermed stemmer et under Sagen indhentet grafologisk Skøn, hvorefter Haandskriften i Underskriften og Teksten paa Check'en er identisk saavel indbyrdes som med forskellige fra Arrestanten hidrørende Skriftprøver.

Med Hensyn til Forholdet i Bundtmager Bangs Forretning har Arrestanten yderligere forklaret ikke at kunne benægte at have været i Besiddelse af en saadan Aktie som den herommeldte, idet han overhovedet har haft en stor Mængde Aktier.

Ved de af en Række Vidner afgivne tildels beedigede Forklaringer maa det anses godtgjort, at Arrestanten under sit Ophold her har forevist flere ganske tilsvarende Aktier og søgt at afhænde disse.

Specielt har Veksellerer Olaf Hansen forklaret, at Arrestanten, hvem han bestemt har genkendt, hos ham har søgt at sælge en saadan Aktie, som Arrestanten udgav for hidrørende fra »Credit mobilière français«, hvorhos Arrestanten i Kurslisten udpegede det Sted, hvor dette Instituts Aktier stod anførte. Ogsaa i Forhørsretten har Arrestanten under et Forsøg paa at gøre gældende, at den ommeldte Aktie skulde have Værdi, henvist til den i en fremlagt Kursliste anførte Kurs for Aktier, udstedte af »Credit mobilière français«.

De 3 tidligere nævnte Vidner, der have forklaret om Arrestantens Forhold i Bundtmager Bangs Forretning, have overensstemmende udtalt, at Arrestanten da ikke gjorde nogetsomhelst forstyrret eller nervøst Indtryk.

Da Forhørsdommeren allerede paa et tidligere Tidspunkt af Sagen ansaa det hensigtsmæssigt at lade Arrestanten undergive mental Observation, har Arrestanten været indlagt paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i sin den 4 Juli 1909 afgivne Erklæring som Resultat af sin Iagttagelse har udtalt, at Arrestanten gør Indtryk af en ringe Intelligenssvækkelse ved Siden af en god medfødt Begavelse, at han har store Tanker om sine egne Kapaciteter, men ikke lider af Storhedsvanvid eller overhovedet af egentlige Vrangforestillinger, ligesom der heller ikke lader sig paavise typiske Forfølgelsesideer eller

nogen forrykt Karakter i de hypokondre Bekymringer, hvormed han er fremkommen under Hospitalsopholdet.

Overlægens Betragtning konkluderer herefter derhen, at Arrestanten er en patologisk, ogsaa paa det legemlige Omraade neuropatisk Person af Typen patologisk Løgner og Svindler, men at han ikke kan betegnes som i almindelig Forstand sindssyg eller aandssvag.

Efter samtlige de foreliggende Omstændigheder findes det ikke at være forbunden med Betænelighed at statuere, at Arrestanten i Bundtmager Bangs Forretning svigagtig som Betaling har leveret den ommeldte værdiløse Aktie og paa den af Vidnerne Frk. Olga Petersen og Frk. Elna Fangel omforklarede Maade har bibragt dem den Forestilling, at det var en 500 Frcs.-Seddel og derved formaaet Frk. Petersen til at udlevere ham de paagældende Varer og til som Byttepenge at udbetale ham de ommeldte 100 Frcs. og 88 Kr., samt at han ligeledes svigagtig har franarret Skomagermester Weng det ommeldte Par Støvler ved at bibringe Weng den Forestilling, at den ham som Betaling overleverede Check havde den paalydende Værdi, skønt den i Virkeligheden var værdiløs.

Idet Sagens Oplysninger derhos ikke give noget Holdepunkt for, at Arrestanten enten i det Hele eller særlig i Gerningens Øjeblik skulde have været helt eller delvis utilregnelig, vil han for sit Forhold være at anse efter Straffelovens § 251 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. — — —

Arrestanten, der er Udlænding og ikke i de sidste 5 Aar har haft stadig Ophold i den danske Stat, vil derhos i Medfør af Straffelovens § 16 være at dømme til efter udstaaet Straffetid at udbringes af Riget.

Nr. 242. Højesteretssagfører Liebe

contra

Hans Jacob Jørgensen (Def. Hansen),

der tiltales for Vold.

Nykøbing p. F. Købstads Ekstrarets Dom af 7 Januar 1910: Tiltalte Hans Jacob Jørgensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Ditlevsen og Govertz Jensen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 April 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 40 Dage. I Salær til Overretssagførerne Richter og Zeuthen for Overretten betaler Tiltalte Hans Jacob Jørgensen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Jacob Jørgensen til Højesterets-sagførerne Liebe og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykøbing p. F. Købstads Ekstreret hertil indankede Sag tiltales Hans Jacob Jørgensen for Vold, og er i saa Henseende ved hans egen med det iøvrigt Fremkomne stemmende Tilstaaelse Følgende oplyst:

Da Tiltalte den 4 December f. A. om Aftenen ved 8¹/₂-Tiden kom til sit Hjem og paa Vejen op til sin paa 1ste Sal værende Lejlighed passerede forbi den i samme Ejendoms Stueetage boende Slagtersvend Chr. David Ørsted Nielsens Lejlighed, aabnede Sidstnævnte, der havde Gæster hos sig, Døren fra sin Lejlighed ud til Gangen og raabte, som han har forklaret, i Kaadhed: »Det er da vel aldrig Balotti?« Skønt Nielsen ikke vil have haft til Hensigt hermed at fornærme Tiltalte, blev denne, der var noget paavirket af Spiritus, dog irriteret herover, men gik imidlertid, uden at der passerede Videre, op ad Trappen til sin Lejlighed. Efter at Nielsens Gæster havde forladt ham, og han var kommen tilbage fra et Ærinde ude i Gaarden, begav Nielsen, der ogsaa var noget paavirket af Drikkevarer, og hvem det pludselig faldt ind, at han ikke længere vilde finde sig i de Klammerier, der stundom var mellem hans og Tiltaltes Hustruer, og hvorover hans Hustru af og til havde beklaget sig til ham, sig op ad Trappen til Tiltaltes Lejlighed, fra hvilken Døren til Trappegangen stod aaben, idet Nielsen under Opstigningen raabte op til Tiltalte, at han ikke vilde finde sig i det Klammeri, der var mellem deres Koner, og at han forrede, at Tiltalte skulde sørge for, at dennes Kone lod Nielsens i Fred.

Under dette var Tiltalte kommen ud paa Trappegangen, hvor han greb en der henstaaende ⁵/₄ Alen lang og ca. 1 Tm. i Diameter tyk Egetræsstok, og da Nielsen, der nu lod falde en Bemærkning om, at der jo ikke var nogen Grund til, at de skulde være Uvenner for den Sags Skyld, hvorfor han inviterede Tiltalte ned til sig paa en »Sort«, var naaet saa højt op ad Trappen, at hans Hoved var i Højde med Tiltaltes Knæ, tilføjede Tiltalte, skønt hans Hustru kort iforvejen havde advaret ham imod at slaa med Stokken, i Vrede Nielsen et Slag med denne, der ramte Nielsen paa højre Side af Panden, et Par cm. nedenfor Haargrænsen og bibragte ham et 1 cm. langt, lineært, temmelig dybt Saar, der blødte meget stærkt, men som er lægt under Sagen og ikke kan antages at ville efterlade blivende Følger, hvorfor Nielsen har frafaldet Krav paa Erstatning.

Som Motiv til sin Handling har Tiltalte angivet dels Hidsighed

over de omtalte Trakasserier mellem hans og Niensens Hustruer, dels at han havde Indtryk af, at Nielsen vilde ham noget Ondt, skønt han har maattet erkende, at der ikke var noget særlig truende i dennes Optræden, dels endelig, at han, omend ikke utilregnelig, var under Paavirkning af nydt Spiritus.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han, der er født den 29 September 1865, og som foruden inden Nykøbing Herreds Politiret at have vedtaget en Bøde til Statskassen paa 30 Kr. for Overtrædelse af Straffelovens § 235 ved nærværende Rets Dom af 31 Juli 1903 er anset efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte efter samme Straffebestemmelse, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, er anset med lige Fængsel i 30 Dage være at forandre.

Fredag den 24 Juni.

Nr. 217. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Georg Emil Petersen (Def. Stein),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Februar 1910: Arrestanten Georg Emil Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Bang og Munch-Petersen, 50 Kr. til hver, hvorimod Aktionens øvrige Omkostninger udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden under Hensyn til de foreliggende særlige Omstændigheder findes at kunne forkortes til 8 Maaneder.

Til Aktor for Højesteret vil Tiltalte, der selv har sørget for sit Forsvar, have at betale det nedenfor anførte Salær.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Maa-

neder I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Georg Emil Petersen til Højesteretssagfører Dietrichson 100 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Georg Emil Petersen, der tiltales for Bedrageri, er født den 30 Juni 1872 og ikke fundet straffet.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten, der siden Oktober 1891 havde haft Ansættelse i Vekselmægler Th. Schiølers Forretning og i denne Stilling i hvert Fald i de senere Aar, i hvilke han fik en aarlig Gage af 1500 Kr., har haft Forretningens Kasse under sig, ligesom det var ham, der førte Kassebogen og Hovedbogen, har i Tiden fra December 1904 til Midten af Januar 1908, da han forsøgte at berøve sig Livet under et Ophold paa et Hotel i Helsingborg, successive tilegnet sig kontant Summer af Forretningens Kasse til et samlet Beløb ca. 118000 Kr.

Det var Skik i Forretningen, at der ikke i selve Kassebogen, men kun paa en saakaldt »lille Seddel« opførtes saadanne Ud- og Indbetalinger, som ventedes udjævnedes i Løbet af en Dag eller to. Der maatte altsaa ved Kasseafstemningen altid regnes med den Saldo, som denne »lille Seddel« udviste. Arrestanten benyttede sig deraf paa den Maade, at han, der til enhver Tid i Hovedet erindrede, hvormegit han da havde tilvendt sig, ved de daglige Kasseopgørelser angav den »lille Seddel«s Saldo saa meget større eller mindre, som det Beløb, han havde tilegnet sig, ialt udgjorde.

Naar Arrestanten i nogen Tid paa denne Maade fra Dag til Dag havde dækket over en Række svigagtige Tilvendelser af Beløb fra Kassen, »regulerede« han Forholdet regnskabsmæssig derved, at han for en eller anden Dag opførte Kassebogens Saldo med et Beløb, som han — alt eftersom Saldoen skulde overføres til Indtægts- eller Udgiftssiden for næste Dag — gjorde saa meget mindre eller saa meget større, som den samlede Sum af hans Besvigelser til da udgjorde, idet han dog samtidig sammentalte den paagældende Dags Indtægts- og Udgiftsside saaledes, at de uanset den forvanskede Saldo tilsyneladende stemmede.

Kassebogens Sammentælling blev saa godt som aldrig kontrolleret.

Yderligere Tilvendelser skjulte han saa en Tid lang fra Dag til Dag ved urigtige Opgivelser af »den lille Seddel«s Saldo, indtil han paany forvanskede Saldoen for en eller anden Dag i Kassebogen, og saa fremdeles.

Der foreligger ialt 17 saaledes forvanskede Saldoer i Kassebogen, liggende i Tiden fra den 3 Januar 1905 til den 13 September 1907 og dækkende over Besvigelser til samlet Beløb 85100 Kr., hvortil kommer Besvigelser i Tiden fra den 13 September 1907 til medio Januar 1908 til samlet Beløb ca. 33000 Kr., hvilke ere skjulte alene ved usandfærdig Angivelse af »den lille Seddel«s Saldo.

Ved de »Raaballancer«, der med Mellemlum optoges, hjalp Arrestanten sig paa den Maade, at han, der gennem Telefon skulde skaffe

forskellige Bankers Angivelse af Forretningens Skyld til dem, gengav en af disse Opgivelser urigtig, idet han først i det opgivne Tal fra-drog det Beløb, som han var sig bevidst til da ialt at have til-egnet sig.

Efter Arrestantens Forklaring og det iøvrigt Oplyste har han for-brugt de Penge, han saaledes svigagtig har tilvendt sig, til en udover al Maade ødsel Levevis, hvorom iøvrigt Schiøler fra forskellige Sider var advaret.

Efter at Sagen mod Arrestanten var henvist til et af Rettens Kriminalkamre, og Arrestanten overført til Kommunehospitalets 6te Afde-ling, har dennes Overlæge underkastet Arrestanten Observation med Hensyn til hans mentale Tilstand, hvorefter Overlægen under 23 Fe-bruar 1908 afgav en Erklæring, der konkluderer derhen, at Arrestan-ten vistnok er et fra Fødselen noget abnormt anlagt Menneske (homo-seksuel paa Grund af medfødt Anlæg), at han dels ved dette, dels maaske paa Grund af Sygdom i Barndommen er aandelig Undermaaler og nærmest kan karakteriseres som i let Grad imbecil, at han tillige har frembudt hysteriske Anfald, men at hans Hysteri for Tiden var meget lidt fremtrædende, samt at hans aandelige Svækkelse ikke er saa betydelig, at der fornuftigvis kan være Tale om, at han ikke vidste, at han handlede ulovligt, naar han stjal, men at det derimod nok kan antages, at hans Forstaaelse af Handlingens Betydning paa Grund af hans defekte moralske Følelser har været noget svagere, og hans Mod-standsevne overfor de Fristelser, som hans Tilbøjelighed til at leve flot og traktere i Forbindelse med hans lette Adgang til Kassen medførte, ringere end hos ganske normale Mennesker.

Efter at Overretssagfører Mygind den 25 Marts 1908 som Ekse-kutorer paa egne og Veksellerer Ejler Schiølers Vegne i den imidlertid ved Døden afgaaede Vekselmægler Schiølers Bo havde anmodet om, at Sagen i Henhold til Straffelovens § 254 maatte bortfalde, blev Arre-stanten samme Dag løsladt med Tilkendegivelse om, at Sagen sluttedes med Politidirektørens Samtykke.

Det er derhos oplyst, at der, forinden Overretssagfører Mygind afgav fornævnte Erklæring, af Paarørende af Arrestanten til nævnte Bo var indbetalt et Beløb af ca. 15000 Kr., samt at i Forbindelse hermed en for Arrestanten i Overformynderiet henstaaende Kapital af ca. 10000 Kr. blev frigivet og indbetalt til Arrestantens Konkursbo.

Efter Løsladelsen rejste Arrestanten til Sydfrankrig.

Ved Skrivelse af 10 September 1908 fra Justitsministeriet til Politidirektøren beordrede Ministeriet Sagen »genoptaget til fornyet Undersøgelse, under hvilken ogsaa bør inddrages Undersøgelse om, hvorvidt Sigtede har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 177.«

Det er oplyst, at Arrestanten i Anledning af denne Sagens Gen-optagelse fra en af sine Søstre modtog et Brev med Opfordring til at komme hjem, men at han istedet over Spanien rejste til Buenos Ayres.

Der blev han den 26 Februar 1909 anholdt og i Slutningen af Juni s. A. bragt tilbage til København.

Efter at den genoptagne Undersøgelse var tilendebragt, blev det ved Justitsministeriets Skrivelse af 18 November 1909 til Politi-

direktøren bestemt, at Arrestanten vilde være at sætte under Tiltale for Bedrageri.

Idet bemærkes, at der ikke ses at være nogen retlig Hindring for, at Justitsministeriet i en Sag som den her omhandlede dekreterer Aktion, uanset, at den tidligere Undersøgelse, under hvilken det ikke var konstateret, at Arrestanten havde anvendt urigtige Tilførsler til Kassebogen for at skjule sine Besvigelser, var sluttet med Politidirektørens Samtykke, samt idet endvidere bemærkes, at Arrestanten efter alt Foreliggende maa antages, at have været fuldt tilregnelig, da han begik de Forbrydelser, for hvilke han er sat under Tiltale, samt at den Maade, hvorpaa han har skjult sine Tilvendelser, ganske maa sættes i Klasse med en Fragaelse af Beløbenes Modtagelse, vil Arrestanten for sit ovenbeskrevne Forhold være at anse efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne og under særligt Hensyn til Straffelovens § 58 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 195

Højesteretssagfører Lunn

contra

Jens Peter Olsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Januar 1910: Tiltalte Jens Peter Olsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Siesby og Paludan, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne forkortes til 60 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Olsen til Højesteretssagfører Lunn og Højesteretssagfører Høgsbros Dødsbo 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Jens Peter Olsen, der tiltales for falsk Forklaring for Retten, er født den 18 November 1877 og ikke funden straffet ifølge Dom.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I forrige Aars Sommer blev der ved et af Rettens Kriminalkamre indledet Undersøgelse mod Pigen Maren Katrine Larsen for trods at hende givet Tilhold at have undladt at søge lovligt Erhverv og at have afgivet urigtige Meldinger til Politiet om sit Erhverv, og under denne Sag afgav Tiltalte, hos hvem Pigen til Politiet havde opgivet at have lønnet Arbejde, i et Retsmøde den 21 Juni forrige Aar som Vidne den Forklaring, at Maren Larsen siden Slutningen af Januar forrige Aar og til hendes Anholdelse den 1 Juni havde været beskæftiget hos ham ved Husgerning og derfor havde modtaget 4 Kr. om Ugen og Kosten, samt at han ikke havde haft Grund til at mistænke hende for at søge Erhverv ved Utugt. Den nævnte Sag blev derefter sluttet uden Tiltale.

Da Maren Larsen, som fremdeles til Politiet ved de ugentlige Meldinger opgav at have Arbejde hos Tiltalte, der overfor Politiet den 14 September bekræftede dette, imidlertid vedblivende henlede Opmærksomheden paa sig ved sin usædelige Levemaade, blev der under 19 November til en Politirapport paany afkrævet saavel hende som Tiltalte nærmere Forklaring om hendes Erhverv, og de erklærede nu begge til denne Rapport, at deres tidligere Forklaringer ikke var rigtige, idet Pigen i Virkeligheden aldrig havde tjent Noget ved Arbejde hos Tiltalte, og at dette Arbejde kun havde været et Skalkeskjul for hendes Utugtserhverv.

Under den mod Tiltalte derefter indledede Undersøgelse har han gentaget sin Erkendelse af, at hans ovennævnte Forklaring i Retsmødet den 21 Juni var afgivet mod bedre Vidende og Villie, idet Sandheden var den, at Maren Larsen vel daglig var kommet og havde hjulpet til i hans Hus, men at hun slet intet Vederlag havde modtaget derfor hverken Penge eller Kost, at han meget vel vidste, at hun levede af Utugt, og at han af hende i sin Hus-holdning jævnlig havde modtaget forskellige Varer, som han godt forstod var Betaling, fordi hun fik Lov til at melde Arbejde hos ham. Tiltalte har derhos erkendt, at han var paa det Rene med, at han den 21 Juni forrige Aar mødte som Vidne og havde den Pligt at tale Sandhed. Han har erklæret, at han ikke vilde have beediget sin Forklaring.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 146, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Nr. 239. Højesteretssagfører Lunn
 contra
Carl Rasmussen (Def. Hindenburg),
 der tiltales for Tyveri.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 29 Januar 1910: Den af Tiltalte Carl Rasmussen forskyldte Straf bortfalder. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Secher og Sagfører Krag Møller, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr., udredes af Tiltalte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Marts 1910: Tiltalte Carl Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, dog at Straffens Fuldbkyrdelse udsættes, og at Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 § 20 fastsatte Betingelser overholdes. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da det efter det Foreliggende ikke tør antages, at Tiltalte har forbundet nogen tyvagtig Hensigt med at sætte sig i Besiddelse af den i den indankede Dom ommeldte Zinkspand, vil han være at frifinde.

Aktionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Carl Rasmussen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Carl Rasmussen, der er født i Aaret 1890, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han en Nat i Begyndelsen af December Maaned f. A., da han ved Midnatstid passerede gennem Guldsmegade i Aarhus, satte sig i Besiddelse af en Isenkræmmer P. E. Jensen tilhørende Zinkspand, der henstod som

Skilt udenfor Jensens Butik i nævnte Gade. Det er derhos oplyst, at Tiltalte ca. 100 Alen fra Jensens Butik traf en Flok unge Mennesker, deriblandt Sadelmagersvend Otto Nielsen, der spurgte ham, om han vilde forære ham Spanden, samt at Tiltalte efter at have afslaaet Bøgeringen kort efter kastede Spanden hen til Nielsen, der tog den op og bragte den hjem, uden at Tiltalte, som det maa antages, omtalte, hvorledes han var kommen i Besiddelse af den.

Spanden, der er bragt tilstede under Sagen og vurderet til 50 Øre, er tilbageleveret Jensens Hustru, der paa sin Mands Vegne har frafaldet Krav paa Erstatning.

Tiltalte, der maa antages ved den paagældende Lejlighed at have været en Del beruset, men ikke i en saadan Grad, at det har kunnet øve nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed, har forklaret, at han ikke havde Brug for Spanden og ikke havde tænkt paa at forære den til sine Forældre, hos hvem han bor, eller gøre den i Penge, men at han iøvrigt ikke kunde gøre nærmere Rede for sin Hensigt med at sætte sig i Besiddelse af den. Tiltalte har imidlertid erkendt, at han ikke havde isinde at bringe Spanden tilbage til Ejeren, og da han maa anses at have bortgivet Spanden til fornævnte Otto Nielsen, findes hans Forhold at maatte tilregnes ham som Tyveri, og han vil derfor være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fængselkost i 10 Dage, dog at efter Omstændighederne Fuldbyrdselsen af Straffen findes i Henhold til nysnævnte Lovs § 20 at burde udsættes, saaledes at Straffen, saafremt Lovens Betingelser overholdes, bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse.

Mandag den 27 Juni.

Nr. 92. Bogtrykker **C. J. Kihl** (Ingen)

contra

Direktør **A. Knudsen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Bogtrykker C. J. Kihl, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelasers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 28 Juni.

Nr. 19. Fhv. Gaardejer **Christian Pedersen Møller** (Jensen)

contra

Enke Mette Kirstine Jensen Rytter, Christian Peder Frederik Jensen Rytter og Anton Christian Carl Jensen Rytter
(Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en ensidig hemmelig Tilbagekaldelse af et reciprokt Testamente.

Gislum Herreds Skifterets Kendelse af 18 Oktober 1907: Citanterne under nærværende Skiftedispute, Enken Mette Kirstine Jensen Rytter, Christian Peter Frederik Jensen Rytter og Anton Christian Carl Jensen Rytter, alle af Lille Rørbæk, kunne ikke anerkendes som lovlige Arvinger efter Chr. P. Møllers afdøde Hustru, Marie Kirstine Sørine Jensen Rytter af Thulstrup, hvorimod Enkemanden anerkendes som hendes eneste Universalarving i Overensstemmelse med Testamentets Bestemmelser. Det Offentliges Ret forbeholdes i Anledning af, at den af afdøde Marie Kirstine Sørine Jensen Rytter under 21 Juli 1906 udstedte Tilbagekaldelseserklæring befindes ustemplet.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 April 1908: Citanterne, Enken Mette Kirstine Jensen Rytter, Christian Peder Frederik Jensen Rytter og Anton Christian Carl Jensen Rytter, bør som Arvinger ifølge Loven efter Indstævnte, Christian Pedersen Møllers Hustru, Marie Kirstine Sørine Jensen Rytter, være berettigede til $\frac{2}{3}$ af hendes Boslod. I Procesomkostninger for Overretten betaler Indstævnte til Citanterne 40 Kroner, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter det Foreliggende maa der gaas ud fra, at Appellantens Hustru overfor ham har hemmeligholdt den i den indankede Dom omhandlede Tilbagekaldelse af det under 28 Oktober 1905 mellem dem oprettede gensidige Testamente. Da nu en saadan Tilbagekaldelse maa anses at være i Strid med de Forudsætninger fra Testatorernes Side, hvorunder Testamentets Oprettelse har fundet Sted, vil Tilbagekaldelsen efter Appellantens Paastand være at tilsidesætte, og Appellanten ifølge Testamentet at anerkende som eneste Arving efter sin afdøde Hustru.

Da Skifterettens Kendelse har samme Resultat, vil den kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ville de Indstævnte in solidum have at betale til Appellanten med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Skifterettens Kendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsoverretten og Højesteret betale de Indstævnte, Enke Mette Kirstine Jensen Rytter, Christian Peder Frederik Jensen Rytter og Anton Christian Carl Jensen Rytter, En for Alle og Alle for En, til Appellanten, forhenværende Gaardejer Christian Pedersen Møller, med 300 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et under 28 Oktober 1905 af Indstævnte, forhenværende Gaardejer Christian Pedersen Møller, dengang af Thulstrupgaard, nu af Kyø Skovhuse, og Hustru, Marie Kirstine Sørine, født Jensen Rytter, i Forening oprettet Testament var det for det Tilfælde, at den ene af Ægtefællerne maatte afgaa ved Døden uden at efterlade sig Livsarvinger, bestemt, at den Længstlevende skulde være den Afdødes Universalarving og saaledes . . . være og forblive uindskrænket Ejer af Alt, hvad den Førstafdøde maatte efterlade sig, Intet i nogen Maade undtaget . . . «

Den 26 August 1906 afgik Indstævntes Hustru ved Døden uden at efterlade sig Livsarvinger, hvorefter Citanterne, Afdødes Moder, Enken Mette Kirstine Jensen Rytter, og Brødre, Christian Peder Frederik Jensen Rytter og Anton Christian Carl Jensen Rytter, Alle af Lille Rørbæk, under 3 September s. A. til vedkommende Skifteret indgav Anmeldelse om at være Arvinger efter Afdøde, idet de til Støtte for deres Formening i saa Henseende henviste til en den 21 Juli s. A. dateret og af Afdøde underskreven Erklæring, ved hvilken hun tilbaged kaldte det mellem hende og Indstævnte oprettede Testament.

Efterat dernæst Afdødes Bo efter Begæring af Indstævnte, der ikke vilde anerkende bemeldte Erklærings Gyldighed, var taget under Behandling af Skifteretten, udspandt der sig i Boet en Tvist, under hvilken Citanterne nedlagde Paastand om som Arvinger ifølge Loven at blive kendte arveberettigede til $\frac{2}{3}$ af Boets Beholdning, hvorimod Indstævnte paastod Testamentet opretholdt og sig anerkendt som Universalarving efter sin Hustru med Udelukkelse af hendes Slægt.

Ved Skifterettens under 18 Oktober forrige Aar afsagte Kendelse er eragtet, at Citanterne ikke kunne anerkendes som Arvinger efter Indstævntes Hustru, hvorimod Indstævnte er anerkendt som hendes eneste Universalarving i Overensstemmelse med Testamentets Bestemmelser, og Sagen er nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres for Skifteretten nedlagte Paastand, medens Indstævnte derimod har procederet til Kendelsens Stadfæstelse.

Foreløbig bemærkes, at Skifteforvalteren ikke i Medhold af Pl. 20 Januar 1841 § 1 er stævnet paa Boets Vegne, men alene for at

til- og forsvare sin afsagte Kendelse, men da der er givet ham det ved bemeldte Plakats § 2 foreskrevne Varsel, findes der ikke aldeles tilstrækkelig Føje til paa Grund af den nævnte Mangel ved Indstævningen ex officio at afvise Sagen.

Til Støtte for sin Paastand har Indstævnte i første Række under Henvisning til, at hans Fader samtidig med fornævnte Testaments Oprettelse imod en Udbetaling af 5000 Kroner har kvitteret en Panteobligation, ifølge hvilken han havde 20000 Kroner tilgode hos Indstævnte, gjort gældende, at det var gjort til Betingelse for Obligationens Kvittering, at der blev oprettet gensidigt Testament mellem Indstævnte og hans Hustru, og at denne derfor har været ubeføjet til at tilbagekalde det af dem oprettede Testament. Selv om det mod Citanternes Benægtelse kunde anses godtgjort, at Obligationens Kvittering var knyttet til en Betingelse af det anførte Indhold, kan denne Omstændighed imidlertid ikke i og for sig anses at give Indstævnte Føje til at modsætte sig Anerkendelsen af den stedfundne Tilbagekaldelse af Testamentet.

Indstævnte har dernæst gjort gældende, at hans Hustru ved Afgivelsen af den ovennævnte Erklæring af 21 Juli 1906 ikke var ved sin Fornufts fulde Brug. Under en af Citanterne foranstaltet Vidneførsel have Husmændene Otto Nielsen og Jens Nielsen, begge af Lille Rørbæk, der begge have medunderskrevet Erklæringen som Vitterlighedsvidner, overensstemmende forklaret, at Indstævntes Hustru i begges Overværelse med ført Pen har underskrevet Erklæringen, efterat denne var oplæst for og godkendt af hende. Efter hvad Otto Nielsen yderligere har udsagt, var hun ved denne Lejlighed »ved sin fulde Bevidsthed«, hvilket bl. a. fremgik af, at hun — der ikke syntes »at være i store Smerter«, og som var klar over, hvad hun sagde — talte med de Tilstedeværende om forskellige Ting paa fornuftig Maade.

Jens Nielsen har vel paa Spørgsmaal om, hvorvidt Indstævntes Hustru ved Erklæringens Udstedelse var sin Fornufts Brug fuldkommen mægtig, givet til Svar, at han ikke med Bestemthed kan sige noget herom, »da det ikke er nemt at afgøre dette med Hensyn til et Menneske, der har ligget syg i længere Tid«, hvorhos han har tilføjet, at han forskellige Gange under hendes sidste Sygdom har iagttaget, at hun var uklar; men han har ved Siden heraf udtalt, at hun ved den ommeldte Lejlighed var »helt svær« og talte med de Tilstedeværende paa fornuftig og forstandig Maade.

Herefter findes der imidlertid ikke Føje til at betvivle, at Indstævntes Hustru ved Erklæringens Underskrift har — som af Citanterne hævdet — været ved sin Fornufts fulde Brug, og idet det findes uden Betydning for Sagens Afgørelse, om Indstævnte, som af ham anført, ikke af sin Hustru er bleven sat i Kundskab om, at hun havde tilbagekaldt det paagældende Testament, maa der tillægges den stedfundne Tilbagekaldelse retlig Gyldighed, og Citanterne ville følgelig som Arvinger efter hende, overensstemmende med Frdn. 21 Maj 1845 § 15, jfr. §§ 3 og 4, være at kende berettigede til $\frac{2}{3}$ af hendes Boslod.

Processens Omkostninger for Overretten findes Indstævnte efter Omstændighederne at burde godtgøre Citanterne med 40 Kr.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdag den 29 Juni.

Nr. 243.

Advokat Hindenburg

contra

Viggo Sigfred Charles Christensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Forsøg paa denne Forbrydelse samt Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 April 1910: Arrestanterne Vilhelm Ludvig Jensen, Viggo Sigfred Charles Christensen og Karl Axel Vilhelm Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde: Jensen i 2¹/₂ Aar, Christensen i 2 Aar og Pedersen i 1 Aar. Saa betale de og, En for Alle og Alle for En, Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Olivarius, og til de resp. for Arrestanterne Jensen og Pedersen og for Arrestanten Christensen beskikkede Defensorer, Overretssagførerne Nyholm og Cortsen, 20 Kr. til hver, dog at Arrestanterne, forsaavidt angaar Salærene for Defensionen, hver især kun deltager i Udredelsen af den for ham beskikkede Defensors Salær, hvorhos der af de øvrige Aktionsomkostningers Beløb af hver især af Arrestanterne ikke vil være at udrede udover for Jensen ¹³/₁₅, for Christensen ²/₁₅ og for Pedersen ⁴/₁₅. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Christensens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet andet Væsenligt findes at erindre, end at de af ham begaaede Forbrydelser maa henføres under Straffelovens § 230, 2det Led,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Viggo Sigfred Charles Christensen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Vilhelm Ludvig Jensen, Viggo Alfred*) Charles Christensen og Karl Axel

*) Skal være Sigfred.

Vilhelm Pedersen tiltales for Tyveri og Forsøg paa denne Forbrydelse, de to Sidstnævnte tillige for Hæleri.

Arrestanten Jensen er født den 5 Juni 1890 og anset:

Arrestanten Christensen er født den 8 Juli 1890 og anset bl. a.: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 Februar 1906 efter Straffelovens §§ 228, 229, 4de Stk., og 238, jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder; Straffen ved kongelig Resolution af 12 April 1907 betingelsesvis eftergivet, men da Betingelserne ikke opfyldtes, har Justitsministeriet under 20 Juli 1907 resolveret, at Straffen vil være at fuldbyrde; ved den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 22 Oktober 1907 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, samt senest ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 18 Februar 1909 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar; ved kongelig Resolution af 10 Marts 1909 betingelsesvis formildet til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage; ved Justitsministeriets Resolution af 5 Oktober 1909 blev Straffen udstaaet med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Arrestanten Pedersen er født den 8 August 1889 og ikke funden straffet.

Ved Arrestanterne Jensens og Pedersens Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Endvidere har Arrestanten Jensen efter sin Forklaring i Forening med Arrestanten Christensen i Tiden fra den 18 August til den 2 September 1909 begaaet syv natlige Indbrudstyverier fra Forretningslokaler i følgende Ejendomme:

Absalonsgade Nr. 30, Kælderen,
 Gammelmønt Nr. 39, Stuen,
 Falkonér Allé Nr. 90, Kælderen,
 Vesterbrogade Nr. 10, Stuen,
 Valby Langgade Nr. 49 A, Stuen,
 Valby Langgade Nr. 52, Stuen,
 Dannebrogsgade Nr. 22, Kælderen.

De seks førstnævnte Steder skaffede de sig Adgang til de paa-gældende Lokaler ved Opbrydning af og Indstigning gennem Vinduer til Gaarden, i et enkelt Tilfælde tillige ved først med Dirk at oplukke Ejendommens aflaaede Port.

Ved Tyveriet i Dannebrogsgade Nr. 22 skaffede de sig Adgang til Lokalet ved Opbrydning af en Dør til Gaden.

Fra de paagældende Lokaler stjal de dels et til 1½ Kr. vurderet Stemmejern, dels forskellige kontante Beløb, ialt ca. 193 Kr., der be-roede dels frit fremme, dels og navnlig i forskellige Gemmer, som Arrestanterne opbrød, forsaavidt de var aflaaede.

Fremdeles har Arrestanten Jensen efter sin Forklaring ligeledes i Forening med Arrestanten Christensen henholdsvis en Nat omkring Midten af August Maaned 1909 og Natten til den 28 samme Maaned gjort sig skyldig i Forsøg paa Indbrudstyveri i Forretningslokaler

respektive i Dannebrogsgade Nr. 35, Stuen, og Vesterbrogade Nr. 106, Kælderen.

Førstnævnte Sted opbrød de og steg ind gennem to forskellige Vinduer til Gaarden, men maatte forlade Ejendommen med uforrettet Sag efter forgæves at have forsøgt dels med falsk Nøgle, dels med Vold at skaffe sig Adgang til indenfor liggende Lokaler gennem de aflaaede Døre. Sidstnævnte Sted opbrød de ligeledes to Vinduer til Gaarden, men maatte opgive at stjæle noget, da Arrestanten Jensen efter at være stegen ind gennem det først opbrudte Vindue ikke kunde komme videre, idet Døren til det tilstødende Værelse var aflaaet, og de under Opbrydningen af det andet Værelse troede sig bemærkede af nogle af Ejendommens Beboere.

Natten til den 22 samme Maaned skaffede Arrestanten Jensen sig — efter sin Forklaring i Forening med Arrestanten Christensen — Adgang til et Forretningslokale i Istedgade Nr. 28, Stuen, ved at lade sig løfte op af Arrestanten Christensen og række ind gennem et aabentstaaende, over en aflaaet Dør i Stueetagen til Gaarden anbragt Vindue, hvorved han blev istand til at oplukke Smæklaasen i Døren.

Fra Lokalet stjal de ca. 3 Kroner i rede Penge, der fandtes i en uafaaet Skuffe, hvorhos de forgæves søgte at opbryde en aflaaet Pult.

En Nat omtrent en Uge senere forsøgte de paany i tyvagtig Hensigt at skaffe sig Adgang til Lokalet gennem samme Dør, men maatte opgive det, da dennes indstukne Laas nu ogsaa var aflukket, og et Forsøg paa at opdirke denne Laas ikke lykkedes, ligesom Arrestanten Jensen heller ikke ved at lade sig løfte op og række ind paa ovenfor anførte Maade kunde naa at dreje den paagældende Nøgle om.

Natten til den 18 August 1909 have Arrestanterne Jensen og Pedersen — efter deres Forklaring i Forening med Arrestanten Christensen — begaaet Indbrudstyveri i et Forretningslokale, Vesterbrogade Nr. 16, Kælderen, hvor de stjal en Del frit fremme beroende Chokolade til Værdi 10 Kr., samt ca. 2 Kr. i rede Penge, der fandtes i et uafaaet Gemme.

Efter at de først forgæves havde søgt dels med Vold, dels med falsk Nøgle at skaffe sig Adgang til Ejendommen gennem flere aflaaede Døre, opbrød Arrestanten Christensen ifølge de to andre Arrestanters Forklaring i deres Paasyn et til Gaarden vendende Vindue, hvorefter han og Arrestanten Pedersen gennem dette steg ind i Forretningen, medens Arrestanten Jensen ventede ved Vinduet.

Noget senere samme Nat skaffede Arrestanten Jensen sig ved Hjælp af falsk Nøgle Adgang til Beværtningskøkkenet Istedgade Nr. 142, Stuen, hvor han fra en Gasautomat, som han opbrød, stjal ea. 20 Kr. i 10-Ører.

Disse Penge samt de Penge, der hidrørte fra det nysnævnte tidligere paa Natten begaaede Tyveri, blev efter hans Forklaring om Morgenen delt mellem alle tre Arrestanter.

Arrestanten Pedersen har for sit Vedkommende erkendt at have modtaget en forholdsvis Del af de fra Tyveriet fra Gasautomaten hidrørende Penge, vidende om, at disse var stjaalne.

Ifølge Arrestanten Jensens Forklaring havde han og Arrestanten

Christensen først aftalt at begaa det her ommeldte Tyveri i Forening, men efter at de havde indfundet sig i Ejendommens Gaard, og efter at Arrestanten Jensen allerede med den paagældende falske Nøgle havde oplukket Køkkendøren, opgav de deres Forehavende, idet Arrestanten Christensen mente at have hørt Nogen røre sig. Senere vendte Arrestanten Jensen tilbage og begik saa Tyveriet uden nogen Aftale med nogen af Medarrestanterne.

Endelig har Arrestanten Pedersen — efter sin Forklaring i Forening med Arrestanten Christensen — Natten til den 7 September 1909 begaaet to Indbrudstyverier i Forretningslokaler, nemlig Vesterbrogade Nr. 107 B, Stuen, og Enghaveplads Nr. 8, Stuen.

Førstnævnte Sted stjal de en Regnfrakke, en Kittel og to Cykehuer, der fandtes frit fremme og er vurderet til ialt 21½ Kr., medens de det sidstnævnte Sted stjal en Jakke og en Jakkekledning, der fandtes frit fremme og er vurderet til ialt 20 Kr.

Begge Steder skaffede de sig Adgang til de paagældende Lokaler ved at ituslaa en Rude i et Vindue til Gaarden og derefter stige ind gennem Vinduet.

Arrestanten Christensen har vedholdende benægtet Rigtigheden af Medarrestanternes Forklaringer, forsaavidt disse gaa ud paa, at han har deltaget i de af dem begaaede Tyverier, og har i det Hele nægtet at have gjort sig skyldig i noget Ulovligt.

Rigtigheden af Medarrestanternes Forklaring er nu vel forsaavidt bestyrket i al Almindelighed, som det er oplyst, at Arrestanten Christensen — hvad denne ogsaa har erkendt — i den Tid, da Tyverierne ere begaaede, har fulgtes en Del med Arrestanten Jensen og paa forskellige Beværtninger har forbrugt en Del Penge, hvilke han efter sin Forklaring vil have vundet ved Paré-Billardspil, og det er endvidere af et Vidne edelig forklaret, at Arrestanten Morgenen efter det i Absalonsgade Nr. 30 begaaede Tyveri, ved hvilket Udbyttet bestod af ca. 20 Kroner i 10-Ører, der blev stjaalne fra en Gasautomat, var sammen med Arrestanten Jensen paa en Beværtning, hvor Jensen betalte de i Forening nydte Drikkevarer til Beløb 5 à 6 Kroner med 10-Ører.

De saaledes foreliggende Oplysninger skønnes dog ikke tilstrækkelige til i det Hele at dømme ham som meddelagtig i alle de paagældende Tyverier.

Derimod er der med Hensyn til to af Tyverierne, nemlig det fra Vesterbrogade Nr. 16 og det fra Vesterbrogade Nr. 107 B begaaede tilvejebragt en Del nærmere Oplysninger, der i det Væsenlige gaar ud paa Følgende:

Vedrørende det førstnævnte Tyveri har Bestjaalne, Konditor Kruses Hustru, Anna Gram, og hans Ekspedient, Iver Lykke Nielsen, edelig forklaret, at da de den paagældende Nat ved 12-Tiden forlode Forretningen, lagde de Mærke til 3 Personer, som de have genkendt som identiske med Arrestanterne, og af hvilke Arrestanten Pedersen var iført hvide Benklæder (hvilket stemmer med denne Arrestants og Arrestanten Jensens egne Forklaringer). Arrestanterne luskede efter Vidnernes Forklaring paa en mistænkelig Maade omkring Ejendommen, der er Hjørneejendom til Prins Jørgens Allé, de standsede ved flere

Døre i Ejendommen og prøvede nogle Nøgler, i hvert Fald i en af dem, hvad der foranledigede Vidnet Nielsen til at aflaae Ejendommens Port.

Endvidere har Tjenestepige Karen Alvilda Svendsen forklaret, at hun den paagældende Nat vaagnede ved Støj i Gaarden, og da hun nu gik til Vinduet i sit Værelse, saa hun tre Personer, af hvilke den ene var iført hvide Benklæder, staa i Gaarden henne ved det skraas overfor beliggende Vindue, der senere viste sig opbrudt, samt at derefter den ene af de Personer, der ikke var iført hvide Benklæder, forsvandt ind gennem dette Vindue.

Hvad angaar Tyveriet fra Vesterbrogade Nr. 107 B, Stuen, skal bemærkes Følgende:

Arrestanten Christensen har erkendt at have været i Besiddelse af den ene af de stjaalne Kasketter, hvilken han, der oprindeligt forfulgte dette, efter sin Forklaring vil have købt i god Tro af Arrestanten Pedersen. Han har ligeledes erkendt at have været i Besiddelse af en Regnfrakke ganske svarende til den stjaalne, hvilken han i en herværende Beværtning vil have købt af en ham ubekendt Person; som Vidne til Købet har han anført en navngiven Person, der skulde tjene hos en nærmere opgiven Hestehandler, hos hvem en saadan Person imidlertid har vist sig at være ganske ukendt.

Efter Arrestantens Forklaring har han ikke haft Regnfrakken i sit Hjem, men opbevaret den andetsteds, idet han var bange for at blive sigtet for Tyveri, naar han saas i Besiddelse af den.

Det er endvidere konstateret, at der paa Regnfrakken — hvad Arrestanten ikke vil have bemærket — ved venstre Haandlinning og forskellige andre Steder findes Blodpletter, der hidrøre fra Menneskeblod, og Bestyreren af Bestjaalnes Forretning, Axel Hansen, har edelig forklaret, at der Morgenen efter Tyveriet fandtes Blod omkring i Forretningen, aabenbart hidrørende fra, at Tyven havde skaaret sig ved at ituslaa en Rude i det Vindue, hvorigennem Indstigningen havde fundet Sted.

Endelig har Arrestanten Pedersen forklaret, at det var Arrestanten Christensen, der ituslog Ruden, og at Christensen i hans Paasyn stjal saavel Kasketten som Regnfrakken, hvilke han straks iførte sig.

Ved de saaledes foreliggende Oplysninger findes der med Hensyn til de her ommeldte to Tyverier tilvejebragt en saa væsenlig Bestyrkelse af de respektive af begge de andre Arrestanter og af Arrestanten Pedersen afgivne Forklaringer om Arrestanten Christensens Delagtighed, at det ikke findes betænkeligt at statuere, at Arrestanten Christensen har deltaget som Gerningsmand i Udførelsen af disse Tyverier.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse: Arrestanten Jensen efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. tildels § 46; Arrestanten Christensen efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Arrestanten Pedersen efter Straffelovens §§ 229, 4de Stk., og 238, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde: Jensen i 2¹/₂ Aar, Christensen i 2 Aar og Pedersen i 1 Aar.

Nr. 46. Syerske **Karen Kristine Nielsen** (Winther efter Ordre)

contra

Gas- og Vandarbejder Peter Poulsen (Ingen),

betræffende Underholdsbidrag til et af Appellantinden født Barn.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 April 1909: Naar Klagerinden, Syerske Karen Kristine Nielsen, i Henhold til en af hende inden 4 Uger efter denne Doms Afsigelse til Rettens 2det Civilkammer fremsat Begæring og inden en af Civilkammeret efter saadan Begærings Fremsættelse fastsat Frist med sin Ed inden Retten bekræfter, at hun har plejet legemlig Omgang med Indklagede, Gas- og Vandarbejder Peter Poulsen, i Tiden fra den 24 Januar til den 29 Marts 1907, bør han til det af hende den 22 November 1907 fødte Drengbarn betale Underholdsbidrag til Barnet fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse med Fradrag af 10 Kr., som hun alt har modtaget af Indklagede. Men trøster hun sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være.

Højesterets Dom.

For Højesteret er der ikke Spørgsmaal om Forandring af den indankede Dom, forsaavidt Sagens Udfald er gjort afhængigt af Appellantindens Ed, men efter hendes derom nedlagte Paa-stand vil Dommen være at affatte paa sædvanlig Maade saaledes som nedenfor anført.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at op-hæve. Det Appellantindens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær tilligemed den nedenfor anførte Godtgørelse vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Saaftremt Appellantinden, Syerske Karen Kristine Nielsen, inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at hun har plejet legemlig Omgang med Indstævnte, Gas- og Vandarbejder Peter Poulsen, i Tiden fra den 24 Januar til den 29 Marts 1907, bør han til det af hende den 22 November 1907 fødte Drengbarn betale Underholdsbidrag fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse med Fradrag af de af hende modtagne 10 Kroner. Men trøster hun sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør Indstævnte for hendes Tiltale i denne Sag

Færdig fra Trykkeriet den 28 Juli 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Nums Frænkell) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 19—20.

Onsdag den 29 Juni.

fri at være. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Der tillægges Højesteretssagfører Winther i Salarium for Højesteret 80 Kroner og i Godtgørelse for Udlæg 42 Kroner 55 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden, Syerske Karen Kristine Nielsen, Indklagede, Gas- og Vandarbejder Peter Poulsen, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 22 November 1907 fødte Drengbarn at betale Underholdsbidrag til Barnet fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse med Fradrag af 10 Kr., som hun alt har modtaget af Indklagede.

Indklagede, der er forsvunden og hvis sidst bekendte Værneting her i Landet er København, er indkaldt ved offentlig Stævning, men har ikke givet Møde under Sagen.

Ifølge Erklæring fra Statskontoret for Sundhedsvæsenet kan fornævnte Barn være avlet i Tiden fra henimod Slutningen af Januar til henimod Slutningen af Marts 1907.

Da Sigtelsen mod Indklagede findes væsentlig bestyrket ved den af Tjenestepige Mathilde Johansen under Sagen afgivne Forklaring, vil Sagen i Medfør af § 15 i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 være at afgøre saaledes, at Indklagede, dersom Klagerinden i Henhold til en af hende inden 4 Uger efter denne Doms Afsigelse til Rettens 2det Civilkammer fremsat Begæring og inden en af Civilkammeret efter saadan Begærings Fremsættelse fastsat Frist med sin Ed inden Retten bekræfter, at hun har plejet løgkelig Omgang med Indklagede i Tiden fra den 24 Januar til den 29 Marts 1907, vil være at dømme efter Klagerindens i Fr. 14 Oktober 1763, Pl. 6 December 1839 og Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 1, jfr. § 21, hjemlede Paastand, medens han i modsat Fald vil være at frifinde.

Nr. 47. **Bodil Kristine Petersen** (Møldrup efter Ordre)

contra

Tjenestekarl Christen Larsen (Ingen),

betræffende Underholdsbidrag til et af Appellantinden født Barn.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Maj 1909: Naar Klagerinden Bodil Kristine Petersen af Glostrup i Henhold til en af hende inden 4 Uger efter denne Doms Afsigelse til Rettens 2det Civilkammer fremsat Begæring og inden en af Civilkammeret efter saadan Begæring's Fremsættelse fastsat Frist med sin Ed inden Retten bekræfter, at hun har plejet legemlig Omgang med Indklagede, Tjenestekarl Christen Larsen, i Tiden fra den 18 Juni til den 23 August 1905, bør han til det af hende den 20 April 1906 fødte Barn Ester Jørgine Petersen betale Underholdsbidrag fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse. Men trøster hun sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være.

Højesterets Dom.

For Højesteret er der ikke Spørgsmaal om Forandring af den indankede Dom, forsaavidt Sagens Udfald er gjort afhængigt af Appellantindens Ed, men efter hendes derom nedlagte Paa-stand vil Dommen være at affatte paa sædvanlig Maade saaledes som nedenfor anført.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve. Det Appellantindens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær tilligemed den nedenfor anførte Godtgørelse vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Saaframt Appellantinden Bodil Kristine Petersen inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at hun har plejet legemlig Omgang med Indstævnte, Tjenestekarl Christen Larsen, i Tiden fra den 18 Juni til den 23 August 1905, bør han til det af hende den 20 April 1906 fødte Barn Ester Jørgine Petersen betale Underholdsbidrag fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse. Men trøster hun sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Der tillægges Højesteretssagfører Møldrup i Salarium for Højesteret 80 Kroner og i Godtgørelse for Udlæg 42 Kroner 55 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden Bodil Kristine Petersen af Glostrup Indklagede, Tjenestekarl Christen Larsen, født 29 December 1873, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 20 April 1906 fødte Barn Ester Jørgine Petersen at betale Underholdsbidrag til Barnet fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse.

Indklagede, der er forsvunden og hvis sidst bekendte Værneting her i Landet er København, er indkaldt ved offentlig Stævning, men har ikke givet Møde under Sagen.

Ifølge Erklæring fra Statskontoret for Sundhedsvæsenet kan fornævnte Barn være avlet i Tiden fra noget efter Midten af Juni til noget efter Midten af August 1905.

Da Sigtelsen mod Indklagede findes væsenlig bestyrket bl. a. ved den af Indklagedes Broder, Kusk Jens Peter Larsen, under Sagen afgivne Forklaring, vil Sagen i Medfør af § 15 i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 være at afgøre saaledes, at Indklagede, dersom Klagerinden i Henhold til en af hende inden 4 Uger efter denne Doms Afsigelse til Rettens 2det Civilkammer fremsat Begæring og inden en af Civilkammeret efter saadan Begæring's Fremsættelse fastsat Frist med sin Ed inden Retten bekræfter, at hun har plejet legemlig Omgang med Indklagede i Tiden fra den 18 Juni til den 23 August 1905, vil være at dømme efter Klagerindens i Frd. 14 Oktober 1763, Pl. 6 December 1839 og Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 1, jfr. § 21, hjemlede Paa-stand, medens han i modsat Fald vil være at frifinde.

Nr. 247. Højesteretssagfører Bagger

contra

Carl Valdemar Jensen (Def. Bülow),

der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 April 1910: Arrestanterne, Værnepligtig 1—1—B 2944, Henry Ejnar Viktor Holst, og Carl Valdemar Jensen, bør straffes, Holst med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Jensen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sinding og Prokurator Leth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Jensens Vedkommende anførte Grunde

køndes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-
anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-
ret betaler Tiltalte Carl Valdemar Jensen til Højeste-
retssagførerne Bagger og Bülow 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten . . .
Henry Ejnar Viktor Holst tiltales for Tyveri og . . . Arrestanten Carl
Valdemar Jensen for Hæleri.

Arrestanten Holst er . . .

Arrestanten Jensen er født den 16 November 1876 og blandt
Andet anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Januar 1904
efter Søløv 1 April 1892 § 298 og Straffelovens § 229, 4de Stk.,
med 1 Aars Forbedringshusarbejde, og ved samme Rets Dom af 7
Juli 1906 efter Analogien af Straffelovens § 251 efter midlertidig
Straffelovs § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage,
og senest: ved Esbjerg Købstads Politirets Dom af 14 Oktober 1909
efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

2de mod ham ved 2 af Rettens Kriminalkamre i Aarene 1908
og 1909 for Tyveri indledede Undersøgelser sluttedes uden Tiltale.

Ved Arrestanten Holsts Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det
bevist, at . . .

Paa samme Maade er det oplyst, at han den 6 Januar d. A.
om Aftenen ved 11-Tiden i tyvagtig Hensigt uhindret har indfundet
sig i Gaarden til Ejendommen Ryesgade Nr. 63. Efter først forgæves
at have forsøgt voldelig at opbryde et Vindue til den i Ejendommens
Stueetage værende Smørforretning skaffede han sig ved Indstigning
gennem et andet Vindue, som det lykkedes ham voldelig at opbryde,
Adgang til nævnte Forretning, hvor han fra den uafsaasede Butiks-
skuffe stjal ca. 68 Kr. i rede Penge.

Arrestanten Jensen er sigtet for hælerisk Virksomhed med Hensyn
til en Del af de stjaalne Penge.

I saa Henseende er Følgende oplyst:

Dagen efter Tyveriet tildrog Arrestanterne sig Politiets Opmærk-
somhed ved i Ryesgadekvarterets Beværtninger at bruge mange Penge
samt ved at køre i Droske. Dette gav Anledning til deres samtidige
Anholdelse samme Dags Aften paa en af disse Beværtninger, og
fandtes Arrestanten Jensen ved Anholdelsen i Besiddelse af en Porte-
monnæ med et kontant Beløb af ca. 20 Kr., derimellem en Tronskifte-
tokrone og en Regeringsjubilmønstokrone.

Arrestanten Holst har i et den 17 Februar afholdt Forhør for-
klaret, at han, da han kort før Anholdelsen bemærkede, at Opdagelses-
politi kom tilstede, straks var klar paa, at han skulde anholdes, og at
han derfor stak sin Portemonnæ med en Del af de stjaalne Penge til

Medarrestanten, idet han ikke tænkte sig, at ogsaa denne vilde blive anholdt, men at han mulig vilde opbevare Portemonnæen med Indhold, til Arrestanten atter kom paa fri Fod.

Under de senere Forhør har han ændret denne Forklaring derhen, at han gav Medarrestanten Pungen, inden Politiet kom tilstede.

Arrestanten Jensen har erkendt, at han den 7 Januar hele Dagen var paa Værtshus og blev trakteret af Medarrestanten, der ogsaa betalte forskellige Drosketure, som de foretog sig, men han har hævdet, at han, uagtet han vidste, at Medarrestanten kun levede af at opkøbe Klude, ikke tænkte sig, at Medarrestanten var kommet uærligt til de hertil medgaaede Penge.

Iøvrigt har han om sin Adkomst til Portemonnæen med Indhold afgivet vaklende Forklaringer. Efter oprindeligt at have forklaret at have i en Forretning paa Blegdamsvej tilbyttet sig de to Tokronestykker og at have sammensparet sig Pungens øvrige Indhold, erkendte han i et over ham den 28 Januar afholdt Forhør, at han paa den Beværtning, hvor Arrestanterne blev anholdt, af Medarrestanten modtog Pungen med Indhold, og at han, da han saa, at der kom Opdagelsespoliti tilstede, og Medarrestanten gav ham Pungen, var klar paa Situationen, samt at det var derfor, at han tog Pungen ud af Medarrestantens Haand og stak den til sig, men at han ingen Anelse havde om, hvor Tyveriet var begaaet.

Denne Forklaring, som Arrestanten fastholdt i et Forhør den 7 Februar, har han senere ændret, og derefter vedblivende fastholdt, at han vel kort før Anholdelsen af Medarrestanten modtog Pungen med Indhold, men at han slet ikke gjorde sig nogen Tanke om, hvorfra Medarrestanten havde Pengene, eller af hvilken Grund Medarrestanten gav ham dem, eller hvorfor Arrestanten modtog den.

Medens det nu efter det Foreliggende ikke mod Arrestanternes Benægtelse kan anses godtgjort, at Arrestanten Jensen har vidst eller antaget, at de Penge, for hvilke han blev trakteret af Medarrestanten, var stjaalne, findes det derimod, da der intet Hensyn vil kunne tages til Arrestantens ganske ubestyrkede Ændring af hans ovennævnte Forklaring i Forhøret den 28 Januar, uden Betænkelighed at lægge denne Forklaring til Grund ved Sagens Paadømmelse og herefter at statuere, at Arrestanten til Opbevaring for Medarrestanten har modtaget Portemonnæen med de deri værende Penge, uagtet han var paa det Rene med, at disse var stjaalne.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten Holst være at anse efter Straffelovens § 229, 4de Stk., og . . . og Arrestanten Jensen i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, som for 2den Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Torsdag den 30 Juni.

Nr. 258.

Højesteretsadvokat Møller

contra

Jacob Nikolaj Dubgaard Jensen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 21 Marts 1910: Arrestanten Jacob Nicolaj Dubgaard Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Baadsgaard Bruun og Falbe Hansen, 20 Kr. til Førstnævnte og 15 Kr. til Sidstnævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Maj 1910: Arrestanten Jacob Nikolaj Dubgaard Jensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 6 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jacob Nicolaj Dubgaard Jensen til Højesteretsadvokaterne Møller og Winther 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Jacob Nikolaj Dubgaard Jensen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1881, har — foruden at han inden sit fyldte 18de Aar er straffet 3 Gange for Tyveri — tidligere været anset ved Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 22 September 1898 efter Straffelovens § 274, 2det Punktum, jfr. § 268, 2det Led, sammenholdt med §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 14 Dage, ved samme Rets Dom af 11 Juli 1899 efter samme Lovs § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 20 April 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med samme Art Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ved Baag Herreds Ekstrarets Dom af 13 November 1900 efter samme Lovs § 231, 2det Led,

og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Højesterets Dom af 26 November 1901 efter samme Lovs § 232, 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Assens Købstads Ekstrarets Dom af 6 Januar 1903 efter samme Lovs § 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ved Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 25 Marts 1905 efter samme Lovs § 232, 1ste og 2det Led, tildels sammenholdt med § 46, med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, hvorhos der i Aaret 1904 tvende Gange har været indledet Undersøgelse mod Arrestanten som sigtet henholdsvis for Tyveri og for Bedrageri, uden at han dog i Anledning af disse Sigtelser har været aktioneret.

Lørdagen den 13 November f. A. om Morgenen blev der af Isenkræmmer P. Nielsen af Struer gjort Anmeldelse til Politibetjent Nielsen sammesteds om, at der den foregaaende Nat efter Midnat var sket Indbrud i hans i Østergade i Struer beliggende Forretningslokaler, hvor der fra et paa Disken i Butikken staaende Kassekontrolapparat var stjaalet ca. 32 Kr. i Sølv- og Kobberpeppe og fra et i Kontoret værende Skrivebord 4 Tronskiftetokroner, 1 Jubilæumstokrone og 1 Guldbryllupstokrone, ligesom en til hans sammesteds staaende Pengekasse hørende Nøgle var forsvunden. Om der var borttaget andre Genstande, kunde Anmelderen ikke sige. Ifølge Anmeldelsen maatte Tyven have slaaet et Hjørne af en Rude i et mod Gaarden vendende Vindue og være steget gennem dette ind i Lokalerne, som han havde forladt ad samme Vej. Saavel Skuffen i Skrivebordet som Kontrolapparatet var aabnede ved Hjælp af et Brækjern eller Stemmejern og Bor.

Endvidere anmeldte Urmager A. Nielsen af Struer, at der samme Nat ligeledes var begaaet Indbrud i hans i Østergade beliggende Butik, hvor der dels fra Disken, dels fra det ene Vindue var stjaalet samtlige Guldure, en Del Sølvure, en Mængde Guld- og Sølvringe samt Urkæder, hvorhos hans Pengeskuffer var opbrudte og tømte for deres Indhold, 10 à 15 Kr. Efter Anmeldelsen havde Tyven slaaet en Glasrude i Butiksdøren ud til en mod Gaden aaben Entré istykker og gennem den derved frembragte Aabning skaffet sig Adgang til Butikken.

Da Politibetjent Nielsen, som efter sin Forklaring den foregaaende Aften havde set Arrestanten paa Gaden i Struer, derefter sammen med Sognefoged Nissen sammesteds begav sig til Banegaarden i Struer, antraf de her Arrestanten, der kom med Toget fra Holstebro, bærende en Sæk, og da Politibetjenten saa, at der paa Sækkens Yderside aftegnede sig Omrids af runde Genstande, fattede han Mistanke til Arrestanten, der anholdtes og efter et mislykket Flugtforsøg transporteredes til Politistationen.

Ved Visitationen af Arrestanten forefandtes i hans Besiddelse — foruden 1 Vridbor, 1 $\frac{5}{8}$ Tommes Centrumsbor og 1 itubrækket Cyklenøgle — de fornævnte, Isenkræmmer Nielsen tilhørende, 6 Tokronestykker og hans Pengeskabsnøgle samt endvidere følgende ham tilhørende og med hans Udsalgsmærker forsynede Genstande, nemlig: 1 Revolver, 1 Kikkert, 1 Portemonnæ, 6 forskellige Etuier, 6 Lomme-knive og 1 Neglefil, hvorhos der i Arrestantens Besiddelse fandtes en

Mængde Urmager Nielsen tilhørende Genstande, nemlig: 67 forskellige Herre- og Damelommeure af Guld, Sølv og Nikkel, 210 Fingerringe og 14 Kæder af Guld eller Sølv eller med Guldbelægning, alle forsynede med Nielsens Navn, bogførte Numre og Udsalgsmærker, 56 Stkr. 5 Øres Frimærker, 2 Jubilæumstokroner og 1 lille Medaille (o: et Pengestykke). Endelig forefandtes der et kontant Pengebeløb af 52 Kr. 85 Øre, bestaaende af 1 Femkroneseddél, 5 Tokronestykker, 22 Enkronestykker, 24 Femogtyveørestykker, 24 Tiørestykker, 8 Femørestykker, 160 Toørestykker og 385 Enørestykker.

Ved Rettens Besigtigelse af Lokaliteterne hos Isenkræmmer Nielsen viste det sig, at der i Kontorvinduet mod Gaarden var slaaet et Hul, saa at en Haand med Lethed kunde føres udvendig fra ind gennem Aabningen, og Haspen forneden aftages, at en indvendig Jernplade i Pengeskabet var brækket løs med et Brækjern eller lignende Redskab, at den øverste Skuffe tilhøjre i Skrivebordet var brudt op ved, at Træet omkring Riglen var fjernet med et skarpt Instrument, og at Kassekontrollapparatet i Butikken bar tydelige Spor af, at der var gjort Forsøg paa at brække det op, idet Glasset foroven var itu, og det ene Sidestykke løst, hvorhos Isenkræmmer Nielsen forklarede, at den øverste Haspe paa det nysnævnte Vindue, efter hvad han troede, ikke havde været paasat, at Yderdøren til Pengeskabet stod aaben, og at der i den midterste uafslaasede Skrivebordsskuffe stod en ligeledes uaflaaset Blikpengekasse, hvori der havde beroet 3 à 4 Kr. i stort Sølv samt 4 Tronskiftetokroner.

Ved Rettens derefter foretagne Besigtigelse af Urmager Nielsens Lokaler viste det sig, at der i Døren fra Entreen til Butikken havde været en af 2 Stykker Glas sammensat Rude, at det nederste Stykke Glas var udtaget, saa at en spinkel Person med Lethed kunde krybe igennem Aabningen, at Laasen i en paa Disken i Butikken staaende Montre med Glaslaag var opbrudt ved, at Træet omkring Riglen var boret og skaaret bort, og at Laasene i 2 i Disken værende Pengeskuffer var opbrudte paa samme Maade. Urmager Nielsen forklarede derhos, at Butiksdøren om Morgenen efter Indbrudet var aflaaet, saa at Tyven maatte have forladt Butikken gennem Aabningen i Døren. at den ene af Montrene i Butikken delvis var tømt for sit Indhold af Ure og Ringe, at der fra 2 uafslaasede Skrivebordsskuffer var stjaalet ca. $\frac{1}{2}$ Ark Frimærker og 3 Guldkæder, at der fra en Glasplade i det ene Udstillingsvindue var borttaget en Mængde Ringe og Urkæder samt nogle Guldure, og at 2 Pengeskuffer var tømte for deres Indhold, ca. 16 Kr.

Betjent Nielsen og Sognefogden har afgivet en edelig Forklaring, hvorefter Arrestanten i Kontinuation af Anholdelsen overfor dem afgav Tilstaaelse om at have begaaet begge Tyverier, i hvilken Henseende de overensstemmende have givet en nærmere Fremstilling gaende ud paa Følgende:

Paa Sognefogdens Spørgsmaal om, hvor Isenkræmmer Nielsens Pengeskabsnøgle var, udtog Arrestanten blandt de hos ham forefundne Koster, der alle laa paa Politibetjentens Skrivebord, Nøglen og rakte den til Sognefogden med de Ord: »Her er den«. Da saavel Politibetjenten som Sognefogden nu var paa det Rene med, at han var Ger-

ningsmanden til Tyverierne, udsurgte de ham nærmere om Udførelsesmaaden, og Arrestanten fortalte da uden mindste Forbehold, at han havde begaaet Indbrud først hos Isenkræmmer Nielsen og derefter hos Urmager Nielsen, idet han med Hensyn til Indbrudet hos Førstnævnte forklarede, at han fra Teglværkspladsen var kommen over den til Schous Hotel hørende Gaardsplads, ud mod hvilken der vendte et Vindue i Isenkræmmer Niensens Kontor, og at han med et medbragt Stemmejern havde pillet Kittet fra Vinduesglasset, knust Rudens nederste venstre Hjørne og gennem det saaledes frembragte Hul stukket Haanden ind og afhaspet Vinduet, oplukket dette og gennem Vinduesaabningen var krøbet ind i Kontoret.

Arrestanten forklarede fremdeles uden Forbehold, at han først havde givet sig i Lag med Pengeskabet, hvis Nøgle sad i Skabets yderste Dør, og at han, da han ikke fandt Penge i Pengeskabet, havde givet sig i Kast med Skrivebordet, hvis aflaaede Skuffe han havde opbrudt med Stemmejernet. Adspurgt om, fra hvilken Skuffe han havde taget de hos ham forefundne 6 Festtkroner, svarede han først, at det huskede han ikke, men da Politibetjenten bemærkede, at de var tagne fra den midterste Skrivebordsskuffe, indrømmede Arrestanten, at det godt kunde passe. Paa videre Forespørgsel erklærede Arrestanten, at han derefter havde givet sig i Lag med det i Butikken staaende Kassekontrolapparat, som det lykkedes ham at aabne ved gentagne Gange at trykke paa Tangenterne og ved samtidig at dreje rundt med Svinget, og at han havde udtaget samtlige i Apparatet værende Penge, som han stak i sine Lommer — hvor de ved Visitationen ogsaa beroede — hvortil han paa yderligere Forespørgsel føjede, at han ved Tyveriets Udførelse ikke havde benyttet en i hans Besiddelse forefunden elektrisk Lampe — der forøvrigt var ubrugelig — idet en udenfor Hotelporten værende Gadelygte tilstrækkeligt oplyste Butikken. Efter at Arrestanten i Butikken yderligere havde tilegnet sig 1 Revolver, 1 Portemonnæ, 6 Lommeknive, 1 Lommesaks, 1 Neglerenser og 2 Lommekamme, havde han efter sin videre Forklaring fjernet sig fra Lokalerne ad samme Vej, som han var kommen, sat Haspen paa Vinduet og begivet sig gennem Hotelporten ud paa Gaden hen til Urmager Niensens Butik.

Med Hensyn til det der begaaede Tyveri forklarede Arrestanten, at han ved Hjælp af det medbragte Stemmejerns spidse Ende havde knækket Glasset i Butiksdøren, med Fingrene pillet Glasskaarene ud og lagt dem under Dørmaatten i Entreen. Gennem den herved fremkomne Aabning i Døren var han krøbet ind i Butikken, hvor han fra en uafaaet Skuffe i Fordisken havde tilegnet sig de i hans Besiddelse forefundne Ure, Kæder og Ringe m. m. og tillige med Stemmejernet opbrudt Pengeskufferne i Bagdisken samt tilegnet sig de i Skufferne værende Penge, som han gemte i sin Jakkelomme, medens han havde stukket de øvrige hos Urmager Nielsen stjaalne Genstande i en Sæk, som han efter sit Opgivende Aftenen forud havde fundet ved et Pakhus ved Struer Havn, og som han, forinden han begik Tyverierne, havde benyttet til Beskyttelse mod det stærke Snefald. Efter hvad Arrestanten videre forklarede, havde han forladt Butikken gennem Hullet i Døren, hvilken sidste han altsaa ikke havde haft aabnet.

Arrestanten forklarede fremdeles paa Spørgsmaalet, om alle de hos ham forefundne Penge var stjaalne, at han forinden Tyveriernes Udførelse selv havde været i Besiddelse af ca. 5 Kr., og at han ikke havde benyttet Vridboret til at opbryde Urmager Niensens Pengeskuffer, men derimod Stemmejernets spidse Ende, hvorved Politibetjenten har bemærket, at der i en af Skufferne er fundet et Stykke Jern, der svarer til den spidse Ende af et Stemmejern. Paa yderligere Forespørgsel erklærede Arrestanten, at han efter Tyveriernes Udførelse vistnok var gaaet Øst paa og derpaa over Gimsing til Holstebro, at han paa sin Vandring hertil var bleven meget vaad navnlig paa venstre Side, at det havde været hans Hensigt at tage fra Holstebro med første Tog Syd paa, men at han var kommen for sent til Toget, hvorfor han havde taget Billet fra Holstebro til Skive. Endelig forklarede Arrestanten, at der paa Vejen mellem Struer og Holstebro havde ligget store Snedriver, og at han undervejs havde kastet det af ham benyttede Stemmejern i en Bæk.

Efter at Arrestanten havde afgivet denne Tilstaaelse, blev han ført til Raadhuset i Holstebro, hvor han ifølge Politibetjentens Forklaring gentog Tilstaaelsen. Ved sidstnævnte Lejlighed var Politibetjent Olsen i Holstebro nogle Øjeblikke tilstede, og han har om det da Passerede afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa, at han paa-hørte, at Politibetjent Nielsen spurgte Arrestanten om, hvorledes denne havde baaret sig ad med at oplukke det i Isenkræmmer Niensens Butik staaende Kassekontrolapparat, at Arrestanten hertil svarede, at det vidste han snart ikke, da han havde glemt Enkelthederne derved, og at det af Arrestantens Udtalelser »sikkert og aldeles klart« fremgik, at han erkendte sig skyldig i de ham paasigtede Tyverier.

Umiddelbart efter, at Politibetjent Nielsen havde tilendebragt Nedskrivningen af sin Rapport, nægtede Arrestanten imidlertid efter Niensens Forklaring pludselig at være Gerningsmanden til Tyverierne, og denne Nægtelse har han under de i Sagen optagne Forhør gentagende og haardnakket fastholdt, idet han, der ligeledes har benægtet at have tilstaaet sig skyldig overfor Betjent Nielsen og Sognefogden, har forklaret, at han, der fra Kanada over London, Hamborg, Flensborg og Tønder var kommen her til Landet i Tiden omkring den 1 November f. A., og som da var i Besiddelse af 275 Kr., overhovedet ikke havde været i Struer den paagældende Nat, men derimod i Holstebro, hvortil han over Viborg og Skive var ankommen tilfods den 12 November f. A. om Morgenen ved 8—9-Tiden eller hen paa Eftermiddagen, og hvor han havde tilbragt Tiden, indtil han om Aftenen lagde sig til at sove i en Jernbanekupé paa Holstebro Banegaard, at han den paa-følgende Dags Formiddag løste Billet til Toget fra Holstebro til Skive, at han i Toget købte de Koster, hvoraf han ved sin Anholdelse var i Besiddelse, for 175 Kr. af en ham ubekendt Mandsperson, der navngav sig Østerby eller Vesterby, opgav at rejse for et Motorfirma, hvis Hovedoplag var i Bergen, og fortalte, at det var amerikanske Varer, han medførte, og at han gemte de købte Genstande i en Sæk, som han i Toget havde købt af en ham ubekendt Bondemand for 20 eller 25 Øre.

Arrestanten, der oprindelig havde forklaret, at han paa sin Van-

dring fra Skive til Holstebro ikke efter Kl. ca. 7 Eftermiddag havde været inde nogetsteds, og at han efter sin Tilbagevenden fra Amerika ikke havde været i Besiddelse af nogen Cykle, har senere, efter at det var oplyst, at han paa sin Vandring havde tilbragt Natten hos Gaardejer Niels Kajborg i Ryde og hertil havde medført en Cykle, erkendt Rigtigheden heraf, men hævdede, at han den følgende Dag solgte Cyklen, som han vil have købt i Flensborg, og som den 13 November forrige Aar om Morgenen er funden i en ved Landevejen mellem Struer og Holstebro beliggende Sandgrav til en ham ubekendt Mandsperson.

Isenkræmmer Nielsen og Urmager Nielsen have efter at være gjorte bekendt med den Maade, hvorpaa Tyverierne efter den til Politibetjenten og Sognefogden oprindelig afgivne Forklaring var begaaede, edelig forklaret, at de ikke have noget derimod at erindre. Efter at have taget de i Arrestantens Besiddelse forefundne Genstande i Øjesyn, have de hver for sig genkendt de Genstande, som foran ere angivne at være dem tilhørende, som deres Ejendom og have med Ed bekræftet, at Genstandene ere dem frakomne paa en saadan Maade, at de maa antages at være dem frastjaalne.

De Isenkræmmer Nielsen frakomne Genstande, der ere vurderede til 38 Kr. 20 Øre, og de Urmager Nielsen frastjaalne Effekter, der ere vurderede til ialt 4094 Kr. 80 Øre, mod hvilke Vurderinger Arrestanten intet har haft at erindre, ere tilbageleverede de Paagældende, der have frafaldet Krav paa Erstatning. *

Ved de af Politibetjent Nielsen, Sognefoged Nissen og Politibetjent Olsen afgivne Vidneforklaringer maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten under Afhøringen paa Politistationen er fremkommen med den af Vidnerne omforklarede Tilstaaelse. Idet nu hans senere Tilbagekaldelse heraf er ganske ubestyrket, findes der ved bemeldte Tilstaaelse i Forbindelse med, at de ved Indbrudene forsvundne Genstande ere forefundne i Arrestantens Besiddelse, uden at han har kunnet give nogen rimelig Forklaring af, hvorledes han er kommen i Besiddelse af samme, at han er funden i Besiddelse af Redskaber, der maa anses særlig egnede til Indbrud, og at Arrestanten, hvis hele Fortid taler imod ham, paa forskellige Punkter har afgivet Forklaringer, der maa anses usandfærdige, at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at de ovenomhandlede Tyverier ere begaaede af Arrestanten under de i hans Tilstaaelse nærmere angivne Omstændigheder.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, 2det Led, for 6te Gang begaaet groft Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 6 Aar.

Nr. 84. Forretningsfører **P. Mikkelsen** for »Kuskenes Fællesforbund 1904« (Hansen)

contra

Vognmand **H. P. Hansen** (Arntzen),

betræffende Spørgsmaal om Størrelsen af en ved en Overskønsforretning i Henhold til Dom fastsat Erstatning for en ved retsstridige Publikationer forårsaget Skade.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 September 1906: Indstævnte, P. Mikkelsen i hans Egenskab af Formand for »Kuskenes Fællesforbund 1904«, bør i Erstatning til Citanten, Vognmand H. P. Hansen, betale et saadant Beløb, dog ikke udover 3000 Kr., hvortil uvillige, inden Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte, kyndige Mænd ansætte det Tab, som er tilføjet Citanten i hans Næringsdrift ved de ovennævnte Artikler og Meddelelser i Dagbladet »Social-Demokraten«, med Renter 5 pCt. p. a. af det saaledes fastsatte Erstatningsbeløb fra den 12 September 1904, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 80 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er der i Henhold til samme afholdt Skøn og derefter Overskøn, der er afhjemlet uden Indsigelse fra Appellantens Side. Allerede af Hensyn hertil vil der ikke kunne tillægges de af Appellanten for Højesteret fremsatte Indsigelser mod den af Overskønsmændene brugte Fremgangsmaade nogen Betydning.

For Højesteret har Appellanten erkendt, at Indstævnte har Krav paa Erstatning, og hans Paastand for Højesteret gaar kun ud paa at faa Erstatningen fastsat af Retten til et lavere Beløb end den ved Overskønnet fastsatte Sum af 2397 Kroner 50 Øre med Renter. Hertil findes der imidlertid ikke Føje, og Dommen vil saaledes efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, »Kuskenes Fællesforbund 1904« til Indstævnte, Vognmand H. P. Hansen, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet »Social-Demokraten«, Nr. 189, 193, 195, 198 og 204 for den 7de, 12te, 14de, 18de og 25 August 1904 fandtes indrykket en Række Artikler og Meddelelser, underskrevne af Indstævnte, Formanden for »Kuskenes Fællesforbund 1904«, P. Mikkelsen, hvori det meddeltes, at Arbejdet hos Citanten, Vognmand H. P. Hansen, Larsbjørnstræde Nr. 5, var nedlagt, og at hans Arbejdsplads var blokeret for Tilgang af Kuske paa Grund af en mellem Citanten og en af hans tidligere Kuske opstaaet Strid om et Lønspørgsmaal. Da Citanten ansaa disse Publikationer retsstridige som tilsigtende at skade ham i hans Forretningsvirksomhed, og som virkelig ogsaa havende skadet ham i høj Grad, blev der efter hans Begæring af Byfogden i København den 7 September 1904 overfor Indstævnte i hans ovenangivne Egenskab nedlagt Forbud imod, at han i Dagblade eller paa anden Maade publicerer, at Arbejdet er nedlagt hos Vognmand H. P. Hansen, Larsbjørnstræde 5, og at hans Forretning er blokeret, samt opfordrer til ikke at søge Arbejde hos ham.

I Henhold til en Kendelse i en Voldgiftssag mellem Citanten og Kuskenes Fællesforbund, der afsagdes i Tiden mellem Udtagelsen af Stævning i nærværende Sag og Sagens Inkamination, har Citanten frafaldet sin i Stævningen indeholdte Paastand om Stadfæstelse af det nedlagte Forbud og om Tilkendelse af Omkostningerne ved Forbudets Nedlæggelse, og hans Paastand gaar herefter i Medhold af et ved Voldgiftskendelsen taget Forbehold ud paa, at Indstævnte i hans fornævnte Egenskab tilpligtes at betale Citanten for Skade og Næringstab, paadraget ham ved de ommeldte retsstridige Publikationer samt ved en i nævnte Blads Nr. 214 for den 6 September 1904 optaget, ligeledes af Indstævnte underskrevet Artikel af lignende retsstridigt Indhold, 3000 Kroner eller et saa stort Beløb indenfor denne Sum, som Retten eller kyndige, paa Indstævntes Bekostning udmeldte, uvillige Mænd maatte fastsætte, med Renter af dette Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 12 September 1904, samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte, der har paaستاet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, bestrider vel ikke, at det af ham udviste Forhold maa medføre Erstatningspligt for ham, forsaavidt Skade er lidt, men hævder, at saadant ikke er sket, idet Citanten ikke har manglet fornøden Arbejdskraft i Tiden mellem Publikationernes Fremkomst og Arbejdets Genoptagelse efter Voldgiftskendelsens Afsigelse.

Det maa imidlertid antages, at der ved de paagældende offentlige Meddelelser er paaført Citanten, der uimodsagt har anbragt, at han holder 5 Par Heste, og før og efter Blokaden beskæftigede 5 Kuske, Tab i hans Næringsdrift, idet han derved er blevet hindret i at faa Tilgang af øvede Kuske eller fuldt Udbytte af den Arbejdskraft, han formaade at skaffe, og Indstævnte vil derfor være at tilpligte at betale Citanten Erstatning herfor, hvilken Erstatning i Mangel af nærmere Oplysninger findes at maatte fastsættes ved Skøn af uvillige inden Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte sagkyndige Mænd, dog ikke til udover 3000 Kroner. Indstævnte vil derhos have

at svare Renter som paastaaet af det Beløb, som det herefter paa-
lægges ham at udrede.

Sagens Omkostninger findes Indstævnte at burde tilsvare Citanten
med 80 Kroner.

Stempelovertredelse foreligger ikke under Sagen.

Hermed endte første ordinære Session.

Første Ekstrasession.

Mandag den 25 Juli.

Nr. 291.

Advokat Halkier

contra

Frederik Herman Christensen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Politipaalæg.

Merløse-Tudse Herreders Politirets Dom af 18 Maj
1910: Arrestanten Frederik Herman Christensen bør straffes med
Tvangsarbejde i 3 Maaneder. Saa udreder han og Sagens Omkost-
ninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juni
1910: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor
og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Becker og C. A. Olsen,
betaler Arrestanten Frederik Herman Christensen 15 Kr. til hver. At
efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved
Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-
talte Frederik Herman Christensen til Advokat Hal-
kier og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Merløse-Tudse Herreders Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Frederik Herman Christensen for Overtrædelse af et ham i Henhold til Nysted Købstads Politirets Dom af 6 April 1908 inden denne Købstads Politiret den 27 Juli s. A. ifølge midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April 1905 § 8, 3dje Stk., givet Paalæg om i 5 Aar efter Udstaaelsen af den ham ved nævnte Dom ikendte Straf, nemlig fra den 9 August 1908, at tage Ophold i Nørre-Jernløse-Kvandløse Kommune.

Arrestanten, der er født den 28 Marts 1868, er tidligere straffet mange Gange, navnlig for Betleri og Løsgænger, senest ved Merløse-Tudse Herreders Politirets Dom af 5 Februar d. A. for Overtrædelse af det ovennævnte ham under 27 Juli 1908 givne Paalæg med Tvangsarbejde i 3 Maaneder, og er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han, der efter Udstaaelsen af den ham ved sidstnævnte Dom ikendte Straf blev ved Nørre-Jernløse Sogneraads Foranstaltning indlagt paa Kommunens Fattiggaard i Regstrup den 8 Maj d. A., den følgende Morgen forlod Fattiggaarden og begav sig til Frederikssund og Hille-rød, hvor han den 13 s. M. blev anholdt.

For det anførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter for-nævnte Lov af 1 April 1905 § 8, 3dje Stk., med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Tvangsarbejde i 3 Maaneder, og da den indankede Dom har samme Resultat, — — — vil bemeldte Dom saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 273.

Advokat Halkier

contra

Oscar Christian Vilhelm Svendsen (Def. Møller),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Juni 1910: Arrestanten Oscar Christian Vilhelm Svendsen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Rievers og Prokurator Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Oscar Christian Vilhelm Svendsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Møller 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Oscar Christian Vilhelm Svendsen tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Han er født den 22 Juni 1857 og tidligere anset blandt Andet: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Marts 1888 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 1 April 1890 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Juni 1892 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Oktober 1898 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter § 238, som for 4de Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 28 Juni 1899 efter Straffelovens § 232, jfr. § 241, sidste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Kriminal- og Politirettens 1ste Afdelings Dom af 19 Marts 1901 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 12 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 25 Juni 1901 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter § 238, som for 6te Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 29 August 1903 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stykke, efter § 238, som for 7de Gang begaaet Hæleri med Tugthusarbejde i 2 Aar, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 5 April 1906 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri, eller i Medfør af § 241, 2det Stykke, kfr. § 238, som for 8de Gang begaaet Hæleri, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, med Tugthusarbejde i 2 Aar, og senest ved Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Oktober 1908 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 5 Marts d. A. anmeldte Fru Julie Sonne til Politiet, at der samme Dags Aften var blevet stjaalet Nedløbsrør fra Gaarden til hendes Ejendom, Slotsgade Nr. 5, af en Mandsperson, der, efter at have sammentrampet Rørene, var bleven overrasket og var flygtet.

Nikoline Larsen, Madsens Hustru, har edelig forklaret, at hun den nævnte Aften fra et til Ejendommens Gaard vendende Vindue saa en Mandsperson afbryde et Stykke Nedløbsrør og bringe det hen i en mørk Krog i Gaarden, hvor hun hørte, at han trampede det sønder. Hun, der var bekendt med, at der tidligere var stjaalet Nedløbsrør der paa Stedet, sendte Bud til Fru Sonne, medens hun selv blev liggende i Vinduet og iagttog, at Ingen kom ind i eller forlod Gaarden, før Fru Sonne sammen med to Damer kom tilstede, og at Personen derpaa klatrede over et Plankeværk til Nabogaarden og undløb gennem denne.

Fru Julie Sonne og Frøkenene Marie Sonne og Karen Vorsøe have edelig forklaret, at de til nævnte Tid og Sted efter Budsendelse fra fornævnte Vidne kom tilstede og i et mørkt Hjørne af Gaarden fandt det itubrækkede og fladtrampede Rør, som da manglede paa Muren, at en Mandsperson i samme Øjeblik traadte ud fra en lige ved Siden deraf liggende Retirade, at en af dem strøg en Tændstik, at Personen paa Forespørgsel svarede, at Rørene ikke var hans, at Fru Sonne gik for at hente Politiet og at Personen derefter undløb uden at medtage Rørene.

Nicoline Larsen har endvidere forklaret, at Arrestantens Højde, Statur og Bevægelser ganske passe med den omforklarede Mandsperson, og at hun tror, at Arrestanten er identisk med denne, dog at hans Skæg forekom hende noget forandret, i hvilken Henseende bemærkes, at Arrestanten efter sin Arrestation har ladet sit Skæg forandre.

De øvrige Vidner have erklæret, dels at de bestemt genkende Arrestanten, dels at denne er identisk med den oftnævnte Person, hvis man da ikke kan tænke sig, at der eksisterer et Menneske til, der ser komplet lige saadan ud.

Arrestanten, der i Løbet af afvigte Vinter delvis har ernæret sig ved at sælge gammelt Zink, derimellem sammenbankede Nedløbsrør, uden at han har kunnet godtgøre sin lovlige Adkomst dertil, har nægtet sig skyldig, men ved de afgivne Vidneforklaringer findes der imod hans Benægtelse at være tilvejebragt Bevis for, at han, hvis Fortid taler stærkt mod ham, har gjort sig skyldig i Tyveri af det ommeldte Nedløbsrør, der er vurderet til 5 Kr.

Arrestanten er ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have overtraadt et ham den 20 November 1908 til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det blev paalagt ham, der da tog Ophold paa Frederiksberg, naar han atter maatte vende tilbage hertil Staden eller dens Jurisdiktion for at tage Ophold, inden 24 Timer at melde sig ved fornævnte Protokol, idet han i 3 Maaneder indtil sin Anholdelse under denne Sag den 5 April d. A. har opholdt sig her i Staden uden at foretage Melding til oftnævnte Protokol.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, eller i Medfør af § 241, efter § 238, som for 9de Gang begaaet Hæleri, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, efter Omstændighederne under Et med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 279. Højesteretssagfører Møller

contra

Broder Janus Kristensen, kaldet Engstrøm (Def. Bagger),
der tiltales for Hæleri og Overtrædelse af Lov af 1 April 1905 § 4.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Juni 1910: Arrestantinden Mariane Andersen og Arrestanten Broder Janus Kristensen, kaldet Engstrøm, bør straffes Arrestantinden med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og, En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Schmidt, 15 Kr., samt hver for sig udrede Salæret til den for hver især beskikkede Defensor, for Arrestantindens Vedkommende Overretssagfører Cortsen, for Arrestantens Vedkommende Overretssagfører Sally, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Kristensens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forkortes til 8 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Broder Janus Kristensen, kaldet Engstrøm, til Højesteretssagførererne Møller og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Mariane Andersen . . . og Arrestanten Broder Janus Kristensen, kaldet Engstrøm, der tiltales for Hæleri og Overtrædelse af Lov 1 April 1905 § 4, er født den 26 Marts 1886 og tidligere anset: ved nærværende Rets Dom af 20 Juni 1908 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ved nærværende Rets Dom af 22 September 1908, dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter § 268 lempet Tillægsstraf, dels efter Straffelovens § 251, disse §§ sammenholdte med Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og ved nærværende Rets Dom af 15 Maj 1909 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Ved Arrestanternes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestantinden har Natten mellem den 24 og 25 Januar d. A. frastjaalet Musiker Richard Røssner et til 2 Kr. vurderet Lommeur, der beroede frit fremme i Bestjaalnes Logi, hvor hun var i Besøg.

Arrestanten har gjort sig skyldig i hælerisk Virksomhed ved at pantsætte det fornævnte Lommeur, uagtet han var paa det Rene med, at Arrestantinden havde stjaalet det.

Endvidere har han i Tiden fra 15 Januar dette Aar til sin Anholdelse under denne Sag den 27 samme Maaned delvis ladet sig

underholde af Arrestantinden, uagtet hun ham bekendt ernærede sig ved Utugt.

Forsaavidt Arrestanten efter flere Gange at have gentaget sine Tilstaaelser under Forhørets senere Forløb har tilbagekaldt disse, idet han har erklæret, at han har afgivet dem for at faa Ende paa Sagen, findes der ikke at kunne tages Hensyn til denne Tilbagekaldelse, der dels er ganske ubestyrket, dels modsagt af det iøvrigt Oplyste.

Som Følge af det Anførte ville de være at anse . . . Arrestanten efter Straffelovens § 238, jfr. § 241, 1ste Stk., som for 3dje Gang begaaet Hæleri og efter Lov 1 April 1905 § 4, efter Omstændighederne . . . Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 285.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Christian Brodersen Sørensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 6 Maj 1910: Arrestanten Christian Brodersen Sørensen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører J. Langballe, 18 Kr. og til Defensor, Sagfører A. Jørgensen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Juni 1910: Arrestanten Christian Brodersen Sørensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, 15 Kr. til den Første og 12 Kr. til den Sidste, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter det Foreliggende findes der at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte selv har stjaalet den i den indankede Dom omhandlede Cykle. Han vil derfor være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Thi kendes for Ret:

Christian Brodersen Sørensen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de i

Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Liebe og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Brodersen Sørensen, der er født i Aaret 1885, og som tidligere har været straffet ifølge Randers Købstads Ekstrarets Dom af 6 Marts 1905 efter Straffelovens § 228, jfr. § 62, og § 229 Nr. 4, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Tyveri eller Hæleri.

Efter at Tjenestekarl Jørgen Peter Larsen af Bramstrup havde anmeldt for Politiet i Randers, at der den 26 Marts d. A. mellem Kl. 3 og 8 Eftermiddag var frastjaalet ham en brugt Herre-Cykle, mærket »Waldeck«, som han havde sat fra sig paa Gaden udenfor Cyklehandler Nellemanns Forretning i Storegade i bemeldte Købstad, og efter at det kort efter var kommet til Politiets Kundskab, at Arrestanten havde afsendt en Cykle pr. Jernbane fra Randers til Holstebro, uagtet han ikke i den senere Tid havde været set i Besiddelse af nogen Cykle, rettedes der Mistanke mod Arrestanten for paa ulovlig Maade at have haft den Larsen frakomne Cykle ihænde.

Under den derefter anstillede Undersøgelse konstateredes det, at Arrestanten den 27 Marts d. A. havde tilskrevet sin Bekendt, Urmagerlærling Carl Christian Lauritsen i Holstebro, et Brev, hvori han anmodede Lauritsen om paa Banegaarden i Holstebro at afhente »min« Cykle, i hvilken Henseende det videre i Brevet udtaltes: »Du kan bede om Cyklen til Chr. Sørensen, afsendt fra min Ven Chr. Jensen, Randers, og saa vil jeg gerne bede Dig at opbevare den, til jeg kommer og henter den«.

Ved Politiets Henvendelse til bemeldte Lauritsen forefandtes der hos denne en Cykle, som Lauritsen havde faaet udleveret paa Jernbanestationen i Holstebro, og som viste sig at være afsendt fra Randers med et den 26 Marts d. A. dateret Ilgods-Fragtbrev med Adresse: »Chr. Sørensen, Holstebro, afhentes« og forsynet med Underskrift af »Chr. Jensen« som Afsender.

Efter at nysmeldte Cykle af Holstebro Politi var bleven oversendt til Politiet i Randers, har fornævnte Jørgen Peter Larsen, næst at paa-vise forskellige særlige Kendetegn ved Cyklen, edelig bekræftet, at Cyklen er hans Ejendom og ham frakommen mod hans Vidende og Villie, hvorhos saavel Cyklehandler Nellemann, der i sin Tid har solgt Cyklen til Larsen, som dennes Medtjenende, Tjenestekarl Karl Hansen, edelig have forklaret, at de med Bestemthed genkende Cyklen som Larsens Ejendom.

Arrestanten har erkendt, at han har afsendt en Cykle til Holstebro, og har vedkendt sig det ovenmeldte Brev til Lauritsen, men foruden at Arrestanten har erklæret, at han ikke i den fra Politiet i Holstebro oversendte Cykle kan genkende den af ham til Holstebro

afsendte Cykle, har han benægtet at have tilvendt sig den Larsen frakomne Cykle.

Angaaende sit Forhold til den af ham til Holstebro afsendte Cykle har Arrestanten nærmere forklaret, at han kun har besørget Afsendelsen af den paagældende Cykle efter Anmodning af en Person ved Navn Chr. Jensen, som han den 26 Marts havde truffet paa Gaden i Randers, og som da bad ham sende Cyklen og i den Anledning, da han ikke havde Cyklen hos sig, møde ham paa Banegaarden, at de om Eftermiddagen mødtes paa Banegaarden, hvor Jensen da havde Cyklen med, og at Grunden til, at Cyklen blev sendt til Holstebro var den, at Arrestanten havde meddelt Jensen, at han (Arrestanten) skulde en Tur til Holstebro.

Paa Forehold af det mærkelige i, at Cyklen herefter skulde sendes til et Sted, hvortil Arrestanten og ikke Jensen agtede sig, har Arrestanten udsagt, at det kunde være, at Jensen ogsaa vilde til Holstebro, og paa videre Forespørgsel om, hvorfor Jensen da ikke selv skulde afhente Cyklen i Holstebro, har Arrestanten svaret, at Jensen ikke ventede at komme saa hurtigt til Holstebro som Arrestanten.

Medens Arrestanten derhos i det først afholdte Forhør nægtede at opgive, hvem Jensen var, og hvor han havde sin Bopæl, forklarede han i et senere Forhør, at Jensen var Arbejdsmand, hvorimod han ikke kunde sige noget nærmere om, hvor han opholdt sig, eller hvor han havde Arbejde.

Senere forklarede Arrestanten, at Jensen var lille og havde blondt Haar og blaa Øjne, hvorimod han ikke vidste, hvorledes hans Skæg var, eller hvilket Tøj han var iført. Trods anstillet Undersøgelse er det ikke lykkedes Politiet at finde nogetsomhelst Spor af en Person som den af Arrestanten omforklarede.

Efter det Foreliggende findes der nu ikke Grund til at betvivle, at det er den Jørgen Peter Larsen tilhørende Cykle, der af Arrestanten er afsendt fra Randers til Holstebro, og som derefter af Politiet er fundet i oftnævnte Lauritsens Besiddelse. Bemeldte Cykle er efter at være vurderet til 45 Kr. udleveret til Larsen, der allerede, forinden han aflagde Tilhjemlingseden, havde frafaldet Erstatningskrav mod Arrestanten.

Idet derhos den af Arrestanten afgivne Forklaring angaaende hans Forhold til Cyklen, navnlig forsaavidt angaar den foregivne Chr. Jensen, foruden at have været vaklende og forbeholden, er ganske usandsynlig og bærer iøjnefaldende Præg af Usandfærdighed, samt naar henses til, at Arrestanten, der, som meldt, tidligere har været straffet for Tyveri, efter det Oplyste paa det paagældende Tidspunkt var og i længere Tid havde været uden fast Erhverv, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har været i uhjemlet Besiddelse af den Larsen frakomne Cykle, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Som Følge heraf vil Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, være at anse efter samme Lovs § 238, som for anden Gang begaaet Hæleri, med en Straf, der efter Sagens Om-

stændigheder og under Hensyn til midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Tirsdag den 26 Juli.

Nr. 272. Højesteretssagfører Bagger

contra

Georg Thorvald Nielsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 1 April 1905 § 4.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Juni 1910: Arrestanten Georg Thorvald Nielsen bør straffes med Tvangsarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Tegner og Prokurator Mundt, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Georg Thorvald Nielsen til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Georg Thorvald Nielsen, der tiltales for Overtrædelse af Lov af 1 April 1905 § 4, er født den 8 Oktober 1885 og blandt Andet anset: ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 24 November 1897 efter Straffelovens § 243, jfr. § 21, med 15 Slag Ris, ved Rettens Dom af 5 December 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest: ved Rettens Dom af 30 Juli 1907 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og midlertidig Straffelovs § 4 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Efter at det forhenværende offentlige Fruentimmer Ane Sofie Helstrup den 1 Februar d. A. havde paakaldt Politiets Assistance i Anledning af, at hendes Kæreste, Arrestanten, med hvem hun samlevede, efter hendes Forklaring havde mishandlet hende, fordi hun ved denne Lejlighed ikke havde villet efterkomme hans Forlangende om, at hun

skulde gaa ud i Byen og tjene Penge til ham ved Utugt, og efter at hun samtidig havde angivet, at Arrestanten ogsaa havde levet af andre Kvinders Utugtserhverv, blev Arrestanten anholdt den 3 samme Maaned som sigtet for at have ladet sig underholde af Kvinder, der ernærede sig ved Utugt.

Ane Helstrup har under Sagen nærmere forklaret, at hun i de sidste 3 Maaneder før Arrestantens Anholdelse, i hvilket Tidsrum hun med Arrestantens Vidende udelukkende ernærede sig ved Utugt, har haft ham tilhuse paa forskellige Bopæle og fuldstændig har underholdt ham, bortset fra, at Arrestanten tjente lidt ved løst Arbejde i Havnen og paa Kvægtorvet, idet hun foruden Logi har givet ham Kosten og ca. 40 Kr. i rede Penge.

Karen Ingeborg Olsen har forklaret, at hun i en Maanedes Tid i afvigte Efteraar delvis har underholdt Arrestanten, idet hun gav ham Logi, kontante Penge og undertiden Kosten, alt for Penge, hun med hans Vidende tjente ved Utugt.

I Overensstemmelse hermed har Arrestantens Moder, Anna Sofie Jacobsen, Nielsens Hustru, forklaret, at det er hende bekendt, at Arrestanten, hvem hun gav gratis Vask og undertiden Føde og nogle Klæder, men som iøvrigt ikke blev underholdt af Forældrene, i de anførte Tidsrum har samlevet med de to nævnte Kvinder, der drev Utugt som Erhverv, og at Arrestanten, som ikke havde Lyst til at bestille noget, og som kun af og til har haft noget Arbejde ved at trække med Heste og ved Losning, har ladet sig underholde af disse Kvinder, hvad hun og hendes Mand ofte har bebrejdet ham.

Anna Mariane Jacobsen, Petersens Hustru, har forklaret, at hun, som boede i Prinsessegade Nr. 25, hvor samtidig Arrestanten og Ane Helstrup boede sammen en halv Snes Dage før Arrestantens Anholdelse, mange Gange har været Vidne til, at Arrestanten opfordrede den nævnte Kvinde til at gaa ud i Byen for at skaffe Penge ved Utugt, og at han jævnlig mishandlede hende, naar hun ikke vilde efterkomme disse Opfordringer.

Viceværtten i denne Ejendom, Marskandiser Hans Frederiksen, har forklaret, at det var Ane Helstrup, der havde lejet hendes og Arrestantens fælles Lejlighed, og at det var den almindelige Mening i Ejendommen, at Ane Helstrup var »Trækkeske«, og Arrestanten »Karl« for hende.

Endelig har Sofie Karoline Hansine Petersen, Petersens fraskilte Hustru, forklaret, at Arrestanten, der tidligere havde levet af hendes Utugtserhverv, for hvilket Forhold Arrestanten blev straffet ved den ovennævnte Dom af 30 Juli 1907, umiddelbart efter sin Løsladelse, den 1 December 1908, forgæves forsøgte paany at blive Kæreste med hende og truede hende, fordi hun ikke vilde indlade sig herpaa.

Arrestanten har erkendt, at han har været Kæreste med Ane Helstrup og boet sammen med hende forskellige Steder, bl. a. i de sidste 3 Maaneder, og at hun i alt Fald det ene Sted betalte Huslejen, men han har iøvrigt gjort gældende: at han ikke har ladet sig underholde af hende, at han tværtimod fuldstændig har underholdt hende, at han har ernæret dem begge ved løst Arbejde i Havnen og paa Kvægtorvet, at han, naar han intet Arbejde havde, fik Kosten hos

sin Moder, og at han ikke har vidst, at Ane Helstrup drev Utugt som Erhverv, omend hun ofte var borte om Nætterne.

Han har dernæst nægtet at have været Kæreste med eller modtaget Noget af Karen Olsen, som han dog har kendt fra omkring Oktober Maaned f. A.

Imidlertid findes det, henset til de afgivne Vidneforklaringer, til Arrestantens Erkendelse af at have været Kæreste og have boet sammen med Ane Helstrup, som med hans Vidende jævnlig var borte om Natten, og som ikke havde noget lovligt Erhverv, til Arrestantens Fortid, hvorefter Arrestanten tidligere er straffet for at have ladet sig underholde af en Kvinde ved Hjælp af hendes Utugtserhverv, og hvilken Fortid kendetegner ham som en Person, der altid har skyet lovligt Arbejde, og til, at Arrestanten ikke har kunnet godtgøre Rigtigheden af sine Opgivender om sit Erhverv, uden Betænkelighed at statuere, at de af Ane Helstrup og Karen Olsen afgivne Forklaringer ere rigtige, og Arrestanten vil som Følge af det Anførte være at anse efter midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 4 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 264. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Aage Frants Johan Johansen (Def. Møller),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Maj 1910: Arrestanten Aage Frants Johan Johansen og Tiltalte Poul Vilhelm Joakim Sørensen bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Axel Damm og Zeuthen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Johansens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Aage Frants Johan Johansen til Højesteretssagførererne Asmussen og Møller 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Aage Frants Johan Johansen og Tiltalte Poul Vilhelm Joakim Sørensen tiltales, Førstnævnte for Tyveri, Bedrageri og Falsk, Sidstnævnte for Tyveri.

Arrestanten Johansen er født den 15 Juni 1889 og tidligere anset: ved Hillerød Købstads Ekstrarets Dom af 18 September 1907 ifølge Straffelovens §§ 228, 251 og 253, sammenholdt med §§ 37, 46 og 62, under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 4 April 1908 ifølge Straffelovens § 251, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 27 August 1908 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter § 251 lempet Tillægstraf, dels efter § 253, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 3 April 1909 ifølge Straffelovens § 251 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantens og Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

En Dag omkring Midten af Januar Maaned 1908 har Arrestanten frastjaalet Konditor Christian Frederiksen en til 10 Kr. vurderet Cykle, der henstod i et uafaaaset Kælderrum i den Ejendom, hvor Arrestanten da boede.

I Tiden fra Januar 1908 til Januar 1910 har Arrestanten i syv forskellige Gange henholdsvis af Urmager Anders Andersen, Skomager Søren Thomsen, Møbelhandlerne L. C. Jensen & Hansen, Træhandlerske Marie Davidsen, Møbelhandler Lars Hansen og Ekviperingshandler Thomas Sørensen svigagtig uden Betalingshensigt og tildels under løgnagtige Foregivender ladet sig udlevere et Ur, Fodtøj, forskellige Beklædningsgenstande, en Søjle, en Stol, et Bord og en Daase m. m. til samlet Værdi ca. 114 Kr., hvilke Effekter han derefter dels pantsatte, dels solgte.

Hos Urmager Andersen havde han for at faa det paagældende Ur m. m. udleveret paa Kredit, stillet en ham tilhørende Cykle i Pant; men denne formaaede han svigagtig den følgende Dag Andersens Svend, der ikke var vidende om Pantsætningen, til at udlevere ham.

I Maj Maaned 1908 har Arrestanten svigagtig tilegnet sig en ham som Laan betroet, Biavler Carl Møller tilhørende Cykle, som han derefter solgte for 15 Kr.

En Dag i Efteraaret s. A. har Arrestanten frastjaalet Frk. Olga Jensen en til 5 Kr. vurderet Sølvkæde, der fandtes frit fremme i Bestjaalnes Faders Lejlighed, hvor Arrestanten var i Besøg.

En Dag i Begyndelsen af Aaret 1909 har Arrestanten frastjaalet Guldsmed Nicolaj Larsen en til 7 Kr. vurderet Ring, der beroede frit fremme i Bestjaalnes Butik, hvor Arrestanten havde indfundet sig for at se paa Ringe.

Arrestanten har i Løbet af December Maaned 1909 samt i Januar og Februar 1910 indtil sin Anholdelse den 24 Februar i mange for-

skellige Gange frastjaalet sin Moder, Marie Larsen, Johansens Enke, en stor Del Beklædningsgenstande, Kopper, Tallerkener, en Guldnaal m. m. til samlet Værdi 100 Kr.

Det Stjaalne beroede i Moderens Hjem paa Steder, hvortil Arrestanten havde uhindret Adgang.

Den 4 Februar 1910 blev der mellem Arrestanten og Urmager Adolf Nordholm oprettet en Kontrakt, hvorved Arrestanten af Nordholm paa Afbetaling købte en til 35 Kr. vurderet Grammofon, og denne Kontrakt underskrev Arrestanten samme Dag falskelig i sit Hjem paa den til Underskriften som »Kautionsist og Selvskyldner« bestemte Plads med Navnet M. Johansen, hvorved han sigtede til sin fornævnte Moder. Skønt Grammofonen ifølge Kontrakten først skulde blive Arrestantens Ejendom, naar dens fuldt i Kontrakten ansatte Værdi af 65 Kroner var betalt, pantsatte Arrestanten svingagtig Grammofonen den 19 samme Maaned, paa hvilket Tidspunkt hint Vilkaar ikke var opfyldt.

Natten mellem den 8 og 9 Februar d. A. satte Arrestanten sig i Besiddelse af en Cyklehandler Carl Lønberg tilhørende, dennes Bydreng Henry Martinsen til Brug overladt, til 20 Kr. vurderet Cykle, der henstod paa Trappegangen i Ejendommen Ryesgade Nr. 79, og pantsatte svingagtig Cyklen den følgende Morgen.

Det er oplyst, at Arrestanten har haft Tilladelse til at benytte Cyklen paa saadanne Tider af Dagen, hvor Martinsen ikke selv havde Brug for Cyklen, og ifølge Arrestantens Forklaring, der ikke findes at kunne forkastes, var det ikke, da han satte sig i Besiddelse af Cyklen, hans Hensigt at beholde og pantsætte den.

Dette Forhold vil herefter være at henføre under Straffelovens § 253.

En Nat henimod Midten af Februar Maaned 1910 har Arrestanten og Tiltalte i Forening frastjaalet Anna Mogensen, Nielsens Hustru, en til 30 Kroner vurderet Cykle, der henstod frit fremme paa Trappegangen i Ejendommen Ravnsborggade Nr. 16, hvortil de havde uhindret Adgang.

En Dag i samme Maaned har Arrestanten svingagtig uden Hensigt til at betale og under Fremsættelse af forskellige løgnagtige Foregiveness i Skomager Christian Granzows Butik paa Kredit købt et Par Galocher og 2 Par Morgensko til samlet Værdi 8 Kr.

Skoene pantsatte Arrestanten samme Dag, medens han selv benyttede Galocherne.

Den 12 samme Maaned formaaede Arrestanten Tiltaltes Moder, Enke Laurine Sørensen, til at udlevere ham en Tiltalte tilhørende, til 20 Kr. vurderet Cykle, idet han foregav at ville reparere denne for Tiltalte, hvorefter Arrestanten svingagtig tilegnede sig Cyklen og den 14 samme Maaned pantsatte den.

Som Følge af det Anførte, og idet det endnu bemærkes, at nogle af de ved ovennævnte Dom af 18 September 1907 paadømte Tyverier ses at være begaaede af Arrestanten, efter at han var fyldt 18 Aar, ville Arrestanten og Tiltalte være at anse, Arrestanten efter Straffelovens §§ 230, 1ste Stk., 251 og 253, disse §§ tildels sammenholdte med § 64, og efter § 268, Tiltalte efter Straffelovens § 228,

jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 13, efter Omstændighederne, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Nr. 42. Enkefru **Dorthea Petrine Frederikke Olufsen**, født **Jørgensen**, og Høker **Rasmus Arnold Leis Sørensen** (Asmussen)

contra

Skifteforvalteren i Frederiksberg Birk paa Frøken **Hanne Lassine Nørregaards** Bos Vegne og Frøken **Anna Beathe Bang** (Ingen),

betræffende Gyldigheden af et Testamente.

Frederiksberg Birks Skifterets Decision af 19 Februar 1908: Boet efter afdøde Frøken Hanne Lassine Nørregaard vil være at opgøre uden Hensyn til det af Afdøde den 6 Marts 1906 underskrevne Testamente.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Januar 1909: Den paaankede Decision bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Idet det Foreliggende, selv bortset fra en af den fungerende Notarius efter den indankede Doms Afsigelse afgiven Erklæring, ikke giver Grund til at antage, at Notarius har undladt paa behørig Maade at forvise sig om Testatriks' mentale Tilstand, findes der ikke tilstrækkelig Føje til paa Grund af de i Dommen omhandlede Vidneforklaringer og Overlæge Jacobsens Erklæring at tilsidesætte den i Notarialattesten indeholdte Bevidnelse, at Testatriks, da hun ratihaberede og underskrev Testamentet, var ved sin Fornufts fulde Brug. Som Følge heraf vil den af Indstævnte fremsatte Protest mod, at det ommeldte Testamente lægges til Grund for Opgørelsen af Testatriks' Bo være at forkaste.

Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Den af Indstævnte, Frøken Anna Beathe Bang, nedlagte Protest mod, at det ovenommeldte Testamente lægges til Grund for Opgørelsen af Hanne Lassine Nørregaards Bo, kan ikke tages til Følge. Pro-

cessens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler bemeldte Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 3 Maj 1906 døde Frøken Hanne Lassine Nørregaard, 89 Aar gammel, og i hendes Bo, der behandles af Frederiksberg Birks Skifteret, fremkom et af Afdøde den 6 Marts s. A. for Notarius publicus oprettet Testamente, hvori hun indsatte Appellanterne, Enkefru Dorthea Petrine Frederikke Olufsen, født Jørgensen, og Høker Rasmus Arnold Leis Sørensen til Arvinger hver med Halvdelen af hendes Efterladenskaber imod, at de paa samme Maade overtog Udgifterne ved hendes Begravelse og Gravstedets Vedligeholdelse. Ifølge Testamentet skete Arveindsættelsen under Hensyn til, at Appellantinden, Fru Olufsen — hos hvem Afdøde dengang havde været i Pensionat i ca. 2¹/₂ Aar — havde lovet vedblivende at yde hende samme omsorgsfulde og hengivne Opofrelse som hidtil, og til, at Appellanten Sørensen, der boede i samme Ejendom, i længere Tid ved Raad og Daad havde ydet hende virksom Støtte.

Ved det nævnte Testamente ophævedes et af Afdøde tidligere under 1 August 1899 for tilkaldte Vidner oprettet Testamente, hvorved Enkefru Louise Bang var indsat til hendes eneste Arving, og, medens Appellanterne paa Skiftet paastod Testamentet af 6 Marts 1906 lagt til Grund for Boets Opgørelse, gjorde Fru Bang Indsigelse herimod, idet hun paastod, at dette Testament tilsidesattes som ugyldigt, og at derimod det ældre Testamente lagdes til Grund, saa at Boet udlagdes hende som eneste Arving, og denne Paastand fastholdtes, efter at Fru Bang under Tvisten var afgaaet ved Døden, af Appelindstævnte Frk. Anna Beathe Bang, der som eneste og myndig Arving havde overtaget Fru Bangs Bo.

Ved Skifterettens den 19 Februar 1908 afsagte Decision blev Appelindstævntes Paastand forsaavidt tagen til Følge, som det blev decideret, at Boet vilde være at opgøre uden Hensyn til Testamentet af 6 Marts 1906 — og denne Decision have Appellanterne nu indanket her for Retten, hvor de have paastaaet den forandret overensstemmende med deres Paastand for Skifteretten, medens Appelindstævnte har paastaaet Decisionen stadfæstet. Hver af Parterne har paastaaet sig tillagt Appellens Omkostninger hos Modparten.

Det ommeldte Testamente af 6 Marts 1906, om hvis Gyldighed der, som Sagen foreligger til Paakendelse, alene er Spørgsmaal, er, som anført, oprettet for Notarius publicus, i hvis Attestation det om Testatriks hedder, at hun skønnedes at være ved sin Fornufts fulde Brug. Appelindstævnte har imidlertid bestridt Rigtigheden af dette Skøn og anført, at Afdøde, da hun underskrev Testamentet, var saa alderdomssvækket, at hun ikke har været ved sin Fornufts fulde Brug. Som anført var Afdøde paa det paagældende Tidspunkt 89 Aar gammel, og af flere Vidner, der ofte besøgte hende ved den anførte Tid, er det forklaret, at hun under saadanne Besøg ikke kendte dem og i det Hele var uklar, om end undertiden med kortvarige lyse Øjeblikke.

Særligt har Lægen Axel Bech, der var Appellantinden Olufsens Huslæge og som saadan tilsaa Afdøde den 14 og 17 Februar 1906 og derefter omtrent daglig fra 26 April til hendes Dødsdag, forklaret, at hendes Sindstilstand og Helbredstilstand nærmest maa betegnes som »senil«, og at hendes aandelige Tilstand var saadan, at hun maa antages i Samtale med anden Mand som oftest at give den Medhold, med hvem hun sidst talte. Men Læge Bech har dernæst forklaret, at han, iøvrigt paa Opfordring af Appellantinden Fru Olufsen, indfandt sig hos Afdøde Frk. Nørregaard den 6 Marts 1906 netop for at overvære Testamentets Underskrift, at han havde en kortvarig Samtale med hende, hvorunder hun ikke kendte ham, før hun fik at vide, hvem han var, at hun efter at den Sagfører, som havde forfattet Testamentet, derpaa var kommen tilstede, heller ikke kendte ham, før det blev sagt hende, hvem det var, og at han, inden Notarius endnu var kommen, gik sin Vej, fordi han ikke turde erklære, at Frøken Nørregaard var sin Fornuft fuldkommen mægtig. — Det er derhos oplyst, at Overlæge Professor Jacobsen, der, da det blev bekendt, at Testamentet var oprettet, blev anmodet om som Specialist at undersøge og afgive Erklæring om Frk. Nørregaards Sindstilstand, den 26 April 1906 indfandt sig i saadant Øjemed paa Appellantindens Bopæl, men at hun bestemt afviste ham. Medens Overlæge Jacobsen derfor ikke har kunnet afgive nogen paa personlig Undersøgelse støttet Erklæring, har han derimod i en paa Grundlag af Vidneudsagnene til Brug under Røtstvisten afgiven Erklæring udtalt, at Sandsynligheden unægtelig taler for, at Frøken Nørregaard ikke har været normal, da hun underskrev Testamentet, og ikke har været væsentlig anderledes paa Testamentsdagen end senere i April Maaned, og at hun, om hun end i Testationsøjeblikket har været klar paa, hvad hun foretog sig, dog umuligt kan have været »ved sin Fornufts fulde Brug«, ligesom hun, selv om hun da maatte have haft et »lyst Øjeblik«, dog har befundet sig i en saadan aandelig Svækkelsestilstand, at hun har kunnet blive et Bytte for sine Omgivelsers Indflydelse og kunnet intimideres til alt, hvad man kunde ønske at faa hende til at underskrive.

Til Foranførte kommer, at det ikke ses, at den ved Testationsakten fungerende Notarius blev gjort bekendt med, at Frøken Nørregaards Læge havde været tilstede for at underskrive som Testamentsvidne, saafremt han fandt hende habil til at oprette Testamente, men var gaaet bort, umiddelbart før Notarius kom, samt at der ikke foreligger nogen Erklæring fra den fungerende Notarius, om han ved at afgive sit Skøn om Testatricis Aandsevner har haft sin Opmærksomhed særligt henvendt paa at prøve disse.

Idet der efter det Foranførte findes tilvejebragt en efter Omstændighederne tilstrækkelig stor Sandsynlighed for, at Testatriks, uanset Notarialattestationens Bevidnelse i modsat Retning, ikke har været sin Fornuft fuldkommen mægtig, da hun underskrev det ommeldte Testamente af 6 Marts 1906, vil den indankede Decision være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes at maatte ophæves.

Stempelovertrædelser foreligger ikke for Overretten.

Onsdag den 27 Juli.

Nr. 281. Højesteretssagfører Hansen

contra

Mads Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Brandstiftelse.

Gørding-Malt Herreders Ekstrarets Dom af 14 April 1910: Arrestanten Mads Hansen bør straffes med Tugthusarbejde i 10 Aar og udrede i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 50129 Kr., til Forsikringsselskabet »Danmark« 42175 Kr. 30 Øre, til Malt Herreds Brandkasse 10586 Kr. 70 Øre og til Løsøreforsikringen for Nørre Nebel m. fl. Sogne 374 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Sagfører Smith, Holsted, 25 Kr. og til Sagfører Jul. Nors, Ribe, 15 Kr. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Juni 1910: Arrestanten Mads Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. I Henseende til de Arrestanten idømte Erstatningsbeløb og Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter de i Dommen anførte Lovbestemmelser, men Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 6 Aar. Dommens Bestemmelser med Hensyn til de tilkendte Erstatninger og Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kendes for Ret:

Mads Hansen bør hensættes til Tugthusarbejde i seks Aar. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Mads Hansen for Tyveri og Brandstiftelse.

Arrestanten, der er født i Slesvig i Aaret 1879, har tidligere her i Landet været anset ved Gørding-Malt Herreders Ekstrarets Dom af 15 August 1903 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved samme Rets Dom af 28 Juni 1906 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 23 Juli s. A. for Tyveri, dog at han i Medfør af Straffelovens § 64 fritages for Tillægsstraf, ved samme Rets Dom af 28 August 1907 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved allerhøjeste Resolution af 6 September s. A. blev nedsat til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og ved samme Rets Dom af 14 Maj 1908 efter Straffelovens § 284 med simpelt Fængsel i 10 Dage.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i de ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

I. Den 6 Oktober f. A. indfandt Arrestanten sig paa den Gaardejer Peter Iversen af Maltbæk tilhørende Ejendom, og medens han i Køkkenet sammesteds nød en Mellemmad, tilegnede han sig i et Øjeblik, i hvilket han maa antages at have været alene, fra en paa Væggen hængende Vest et Iversens Søn, Svend Trøst Iversen, tilhørende Sølvur med Sølvkæde, af hvilke Genstande han samme Dags Aften bortbyttede Uret for 2 andre Ure og 25 Øre. De tagne Genstande, af hvilke Uret havde en Værdi af 20 Kr., medens Kæden er vurderet til 4 Kr., er senere tilbageleveret Ejeren, der har frafaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten.

II. Den 7 Oktober f. A. om Aftenen forlod Arrestanten Vejen, idet han i den Tanke at aflægge en Søster i Egtved et Besøg og paa Vejen dertil at overnatte i Gerndrup Kro begav sig ad Landevejen Vest paa. Forinden Arrestanten henimod Midnat naaede Estrup Skov, opstod der pludselig Lyst hos ham til at se Ild, og han fattede derfor straks Forsæt om at sætte Ild paa den Proprietær Otto Christian Lautrup tilhørende Ejendom, Estrup Hovedgaard, gennem hvilken den Landevej, han passerede, førte, og som han da var kommen i Nærheden af. Ankommen til Gaarden, antændte Arrestanten med en Tændstik, som han udtog af en Æske, han bar hos sig, et i et aabent Stakhus tæt Øst for Gaardens Nord for Landevejen værende straaetækte Udhuse anbragt Kornhæs, hvorpaa han efter at have set Ilden fænge hastigt bortfjernede sig, idet han gentagne Gange vendte sig om for at iagttage Branden. Fra det antændte Kornhæs forplantede Ilden sig dels til et andet Øst for førstnævnte staaende Kornhæs dels til Gaardens ovennævnte Udhuse, der alle nedbrændte, hvorimod Gaardens Syd for Vejen liggende Hovedbygning og nogle omkring den staaende mindre Huse ikke brændte. Det lykkedes ligeledes Gaardens Folk, allerede forinden Fremmede kom tilstede, at redde Besætningen af Heste og Kreaturer, ligesom ogsaa Svinebesætningen reddedes, medens derimod den indavlede Sæd og Størstedelen af de til Gaarden hørende

Redskaber brændte, hvorhos der endvidere brændte en Del Klæder og andre Genstande, der tilhørte seks i den sydlige Ende af Gaardens østlige Længe boende Tjenestekarle.

Ilden opdagedes omtrent samtidig af Proprietær Lautrups hos ham boende 73-aarige Broder, Laurits Frederik Lautrup, der da han ved Midnatstid vaagnede, saa Lysskæret af Branden, og en af de fornævnte Karle, der vaagnede ved, at Ruderne i hans Kammervindue sprang.

Arrestanten har forklaret, at han godt vidste, at Karlekammeret var i den sydlige Ende af fornævnte Længe, og at han maatte formode, at Karlene, da han paasatte Ilden, opholdt sig der, men han har hævdet, at han ved denne Lejlighed ikke gjorde sig nogen Tanke om det anførte Forhold eller om, at han ved sin Handling udsatte Menneskeliv for Fare, idet han alene tænkte paa at tilfredsstille sin Lyst til at se Ild.

»Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger«, i hvilken Gaardens Bygninger var forsikrede for ialt 86397 Kr., og som maa antages at have udbetalt Proprietær Lautrup den Erstatning af 39402 Kr., hvortil Brandskaden paa Bygningerne er opgjort, har under Sagen paastaaet sig hos Appellanten tilkendt dette Beløb samt 8 Kr. i Vurderingsomkostninger, ialt 39410 Kr., hvorhos Forsikringsselskabet »Danmark«, i hvilket Lautrup havde forsikret sit Løsøre for ialt 123000 Kr., har paastaaet Arrestanten tilpligtet at godtgøre Selskabet dels 41919 Kr. 70 Øre og 122 Kr. 25 Øre, der af Selskabet er udbetalt henholdsvis Lautrup og en Købmand V. Schmidt i Erstatning for Skade paa Løsøre, forarsaget ved Branden, dels Omkostningerne ved Skadens Opgørelse 133 Kr. 35 Øre, ialt 42175 Kr. 30 Øre, og disse Paastande, mod hvilke Arrestanten intet har haft at erindre, er ved Underretsdømmen tagne til Følge.

Af Aktieselskabet »Tyendebrandkassen« er der tilkendt tvende af de brandlidte Tjenestekarle Erstatninger af tilsammen 269 Kr., for hvilket Beløb Selskabet imidlertid har frafaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten, hvorimod de 4 Karle ikke havde deres Ejendele brandforsikrede. Heller ikke disse Karle have nedlagt Erstatningspaastande overfor Arrestanten.

III. Da Arrestanten den 30 November f. A. om Aftenen var paa Vej fra Askov til Malt, fik han Lyst til at gaa ind til den tidligere nævnte Gaardejer Peter Iversen af Maltbæk, hos hvem han af og til har arbejdet som Daglejer. Efter at han først havde været inde hos Sønnen Iver Peter Iversen, der var gaaet tilsengs i sit Værelse i Gaardens Stuehus, besøgte han Gaardens to Karle, der ligeledes var gaaede tilsengs, i Karlekammeret, der befandt sig ved Siden af Hestestalden i et af Gaardens afsondret fra Stuehuset liggende Udhuse. Efter kort Tids Forløb forlod Arrestanten Karlekammeret og begav sig

Færdig fra Trykkeriet den 1 September 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 21—22.

Onsdag den 27 Juli.

efter at være gaaet udenom Gaardens 3 sammenbyggede Udhuslænger, nemlig Hestestalden i Vest, Kostalden i Øst, begge tækkede med Straa, og den med dem sammenbyggede og med Tagpap tækkede Ladebygning i Syd, ind gennem Døren i Kostaldens nordre Gavl og videre gennem Stalden ind i Laden. Det var Arrestantens Hensigt at søge Natteløje, og han har med Hensyn hertil forklaret, at det staaer dunkelt i hans Erindring, at han har ligget et eller andet Sted i Udhuslængerne og derved er kommen til at fryse. Da Arrestanten formodede, at der kunde findes et Tæppe i en i Loen henstaaende Vogn, gik han noget længere ind i Laden og fremtog af sin Lomme en Æske Tændstikker. Af disse afrev han en, og da den straks gik ud, afrev han en anden og gik derpaa nogle Skridt frem, holdende Tændstikken i Haanden. Arrestanten fik nu pludselig Lyst til at se det i Laden indsatte Korn brænde og gik derfor hen til det sammesteds værende Korngulv og antændte med Tændstikken det derværende Korn, men da han havde set Ilden udbrede sig i dette, blev han bange for, hvad han havde gjort, og løb ud af Bygningen og bort fra Gaarden.

Arrestanten har erklæret, at det var ham fuldt bevidst, at Kornets Antændelse vilde foraarsage Gaardens Brand, og at han ingen anden Grund havde til at sætte Ild paa denne end Lyst til at se Ild brænde.

Ilden, der ved Titiden opdagedes af et Par Naboer, som vækkede Gaardens Folk, forplantede sig til Ladebygningen og derfra til Staldbygningerne samt en tæt Øst for Kostalden liggende Svinesti, hvilke Bygninger alle med samt det i dem værende Korn og Fourage nedbrændte, hvorimod Stuehuset og et Par mindre Udhuse ikke antændtes, ligesom det ogsaa lykkedes at redde Gaardens Besætning af Heste og Kvæg med Undtagelse af en Kalv, som indebrændte.

»Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger«, i hvilken Gaardens Bygninger var forsikrede for ialt 19488 Kroner, og som maa antages at have udbetalt Gaardejer Iversen den Erstatning af 10715 Kroner, hvortil Brandskaden paa Bygningerne er opgjort, har under Sagen paastaet sig hos Arrestanten tilkendt dette Beløb samt 4 Kroner i Vurderingsomkostninger, ialt 10719 Kroner, hvorhos Malt Herreds Brandforsikringsforening, i hvilken Iversen havde forsikret sit Løsøre for ialt 20000 Kroner, har paastaet Arrestanten

tilpligtet at godtgøre Foreningen 10586 Kroner 70 Øre, der af den er udbetalt Iversen i Erstatning for Skade paa Løsøre, forårsaget af Branden.

Endvidere brændte en Del Tjenestekarl hos Iversen Søren Enevold Schmidt, som ikke havde sine Ejendele brandforsikrede, tilhørende Tøj, som af Schmidt er ansat til en Værdi af ca. 150 Kroner, hvorhos Tjenestekarl sammesteds Palle Thomsen led en Brandskade, som af »Løsøreforsikringen for Nørre-Nebel med flere Sogne« er ham godtgjort med 374 Kroner. Medens Schmidt ikke har nedlagt behørig Erstatningspaastand overfor Arrestanten, har bemeldte Løsøreforsikring paastaaet ham tilpligtet at godtgøre den det anførte Beløb.

Arrestanten har intet haft at erindre mod de nedlagte Erstatningspaastande, og disse ere ved Underrettsdommen tagne til Følge.

Arrestanten, der efter det Oplyste er hengiven til overdreven Nydelse af spirituose Drikke, og som under Udøvelsen af de foran beskrevne Forhold har handlet under Paavirkning af nydte Drikkevarer, uden at han dog kan antages at have manglet fuld Bevidsthed om, hvad han foretog sig, har været undergivet lagttagelse af Arrestlæge Lassen i Holsted, hvorefter Sagen har været tilstillet Retslægeraadet. I en den 17 Marts d. A. afgiven Erklæring har dette udtalt, at det vel ikke kan antages, at Arrestanten, da han begik de under Sagen omhandlede Forbrydelser, har handlet i et ved Alkoholnydelse fremkaldt akut Sindssygdomsanfald, men at det er sandsynligt, at han, som — efter hvad der er oplyst af Arrestlægen — er et ringe begavet fra Barndommen af ved uhensigtsmæssig Opdragelse forkommet Individ, hvis psykiske Modstandskraft er bleven nedsat ved tidlig begyndt vanemæssig Alkoholmisbrug, og som, da han begik sine Forbrydelser, havde nydt større Mængder Alkohol, i Gerningens Øjeblik langt mindre end det habituel normale Menneske har været i Stand til at modstaa forbryderske Impulser.

For sine i de anførte Henseender udviste Forhold vil Arrestanten være at anse dels for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, dels, idet der ikke findes tilstrækkelig Føje til at antage, at Arrestanten ved de af ham begaaede Ildspaesættelser har udsat Andres Liv for aabenbar Fare, efter Straffelovens § 281, 1ste Stykke, og findes den Straf, han herefter har forskyldt, efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar.

I Henseende til de Arrestanten idømte Erstatningsbeløb, — — — vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser med Hensyn til disse Punkter tiltrædes, være at stadfæste.

Nr. 271.

Advokat Hindenburg

contra

Peter Viggo Romeo Jensen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Juni 1910: Arrestanterne Peter Viggo Romeo Jensen, Theodor Klein Petersen, Gustav Adolf Nilsson og Hans Oliver Nicolaysen bør straffes, Jensen og Nicolaysen med Forbedringshusarbejde, Jensen i 3 Aar, Nicolaysen i 1 Aar, og Theodor Klein Petersen og Gustav Adolf Nilsson med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Petersen i 80 Dage og Nilsson i 120 Dage, og, En for Alle og Alle for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Busch og Bing, 20 Kr. til hver, dog at Arrestanterne Theodor Klein Petersen, Gustav Adolf Nilsson og Hans Oliver Nicolaysen hver især ikke udreder over $\frac{1}{6}$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Jensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Viggo Romeo Jensen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Peter Viggo Romeo Jensen, Theodor Klein Petersen, Gustav Adolf Nilsson og Hans Oliver Nicolaysen tiltales for Tyveri.

Arrestanten Peter Viggo Romeo Jensen er født den 9 April 1888 og foruden en Gang før det 18de Aar at være dømt for Tyveri anset bl. a.: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 6 April 1907 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage, og senest ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 15 Maj 1909 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, hvorhos han fra den 18 Marts til 21 April 1909 har været arresteret for Tyveri i Svendborg, hvilken Sag blev sluttet uden Tiltale.

Arrestanten Theodor Klein Petersen . . . anset:

Arrestanten Gustav Adolf Nilsson . . . anset:

Arrestanten Hans Oliver Nicolaysen . . . anset:

Ved Arrestanternes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 31 December 1909 om Aftenen ved Syvtiden have Arrestanterne Jensen og Petersen i tyvagtig Hensigt indfundet sig i Ejendommen Borgergade Nr. 36, hvor Jensen i Petersens Paasyn med Magt opbrød en aflaaet Dør til en Lejlighed i Stueetagen, fra hvilken de i Forening stjal Beklædningsgenstande m. m. til samlet Værdi 20 Kr. 75 Øre.

Det Stjaalne beroede frit fremme.

Den 1 Januar d. A. har Arrestanten Jensen i Forening med en ikke tiltalt Person henholdsvis om Morgenen Kl. ca. 6 og om Aftenen Kl. ca. 8 begaaet Indbrudstyveri i Ejendommen Borgergade Nr. 104, Stuen, og Prinsensgade Nr. 2, Kælderen, idet han har skaffet sig Adgang dertil ved Indstigning gennem Vindue, som han dels aabnede ved at læne sig ind gennem aabentstaaende øvre Vindue, dels opbrød.

Han opbrød derefter Gasautomaten og stjal førstnævnte Sted 1 Kr. 30 Øre (han tabte Skuffen, der indeholdt ialt ca. 21 Kr., og løb), sidstnævnte Sted ca. 6 Kr. kontant.

Samme Dags Morgen Kl. ca. 5 har samme Arrestant i Følge med samme Person i tyvagtig Hensigt indfundet sig i Ejendommen Adelgade Nr. 55, hvor han forsøgte med Vold at aabne et Vindue, der fra Gaarden førte ind til et Forretningslokale i Stueetagen, i den Hensigt at stige ind derigennem, men blev forstyrret deri og løb sin Vej.

Den 9 s. M. Kl. ca. 7 om Morgenen har Arrestanten Jensen ved Indbrud i Ejendommen Rømersgade Nr. 22, Kælderen, hvortil han skaffede sig Adgang ved at stige gennem et Vindue, som han opbrød med Vold, stjaalet 5 Kasser Cigarer af Værdi ialt 22 Kr., der beroede frit fremme.

Natten mellem den 21 og 22 s. M. ved Totiden, da Arrestanten Nicolaysen i beruset, men som det maa antages dog i fuldstændig tilregnelig Tilstand passerede gennem Adelgade, snublede han ud for Ejendommen Nr. 31, faldt og slog i Faldet en Dørrude itu til en i nævnte Ejendom værende Kælderbutik.

Straks derefter kom Arrestanten Jensen tilstede, og begge Arrestanter traf nu Aftale om i Forening at begaa Tyveri fra Butikken.

Nicolaysen steg ind i denne gennem den ituslagne Dørrude og stjal en Del til ialt 61 Kr. vurderede Beklædningsgenstande og Ure, der beroede frit fremme. Han rakte gennem Vinduet Klæderne ud til Jensen, der ventede udenfor og i 2 Gange bar dem over i en Gadedør i Helsingørsgade.

Da Nicolaysen var kommen ud af Butikken, og Jensen tilbage fra sidstnævnte Gade, traf de Arrestanten Nilsson, hvem de underrettede om Tyveriet, hvorefter han i Forening med dem bar Kosterne til et andet Hus i Helsingørsgade for at gemme dem bedre.

Arrestanten Nilsson har derefter solgt og pantsat en Del af de stjaalne Koster.

Alt, hvad der er indvundet ved Tyveriet, have samtlige Arrestanter delt eller forbrugt i Forening. Om dette Forhold have Arrestanterne tidligere under Forhøret hver for sig afgivet forskellige, indbyrdes delvis modstridende Forklaringer, men den foran fremstillede, der tilsidst er afgivet overensstemmende af dem alle, vil være at lægge

til Grund ved Sagens Paadømmelse, og Nilssons Forhold, hvad Aktionsordren ikke skønnes at være til Hinder for, være at tilregne ham som Hæleri.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse: Arrestanterne Jensen og Nicolaysen efter Straffelovens § 230, 2det Stk., for Jensens Vedkommende jfr. tildels § 46, Petersen efter dens § 229, 4de Stk., jfr. § 37, og Nilsson efter dens § 238 for 2den Gang begaaet Hæleri, disse Bestemmelser for de to Sidstnævntes Vedkommende sammenholdt med Lov 1 April 1905 § 13, Arrestanterne Jensen og Nicolaysen med Forbedringshusarbejde, Jensen i 3 Aar og Nicolaysen i 1 Aar, og Arrestanterne Petersen og Nilsson med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Førstnævnte i 80 Dage og Sidstnævnte i 120 Dage.

Hermed endte første Ekstrasession.

Anden Ekstrasession.

Mandag den 29 August.

Nr. 302. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Fredrik Christian Jørgensen og Carl Johan Christian Nielsen (Def. Dietrichsen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens 16de og 24de Kapitel samt dens § 210.

Bornholms Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 2 Juli 1910: Arrestanterne Fredrik Christian Jørgensen og Carl Johan Christian Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Jørgensen i 2 Aar og Nielsen i 3 Aar, hvorhos de, En for Begge og Begge for En, bør betale Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Carl Petersen, og til Defensor, Sagfører J. P. Kofoed, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da det ikke er bevist, at Tiltalte Nielsen har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold overfor den i den indankede Dom ommeldte Tjenestepige Petra Louise Hansen, vil han forsaavidt være at frifinde.

For de af de Tiltalte overfor Hans Peter Hansen og Pigen Ellen Oliva Kofod udviste Forhold, der i det Væsenlige ere rigtig gengivne i Dommen, ville de — idet der ikke kan tages Hensyn til deres Forklaring om, at de gik ud fra, at de havde et lovligt Krav overfor Hans Peter Hansen — være at anse efter Straffelovens § 243 og § 176, jfr. §§ 168 og 173. Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde for hver især i 4 Aar.

Thi kendes for Ret:

Fredrik Christian Jørgensen og Carl Johan Christian Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde hver især i fire Aar. Saa bør de og, En for Begge og Begge for En, udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Herredstingsdommen fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Dietrichson 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arresterne Fredrik Christian Jørgensen og Carl Johan Christian Nielsen i Henhold til Bornholms Amts Ordre af 17 f. M. for Overtrædelse af Straffelovens 16de og 24de Kapitel samt dens § 210.

Sagens Omstændigheder er ifølge Arresterernes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste følgende:

I. Mandagen den 23 Maj d. A. kom Arresterne paa en Beværtning i Neksø tilfældig i Selskab med en Tjenestekarl fra Landet, som ingen af dem kendte i Forvejen, nemlig Anmelderen Hans Peter Hansen af Vasagaard i Pedersker. De nød en Del Drikkevarer, saaledes at de alle blev en Del paavirkede deraf, men Arresterne dog navnlig ikke mere, end at de vidste, hvad de foretog sig, og ogsaa bagefter kunde erindre de nærmere Omstændigheder, selv om disse — ifølge deres Forklaringer i Forhøret — nu staar i noget taaget Lys i deres Hukommelse. Arrestanten Nielsen betalte Størstedelen af det, der blev nydt. Nogen Tid efter, at det var blevet mørkt om Aftenen, forlod de Beværtningen og begav sig i hverandres Selskab alle paa Cykle ad Landevejen til Aakirkeby.

Forinden de forlod Beværtningen, var Arrestanten Nielsen bleven klar over, at han havde betalt en »Omgang« Øl, som Anmelderen havde indkrævet paa Beværtningen, uden at Arrestanten dog her gjorde nogen Ophævelse derover enten til Værtinden eller Anmelderen.

Halvvejs til Bodilsker Kirke tog Arresterne Afsked med en 4de Person, der havde været med i Selskabet, og vendte tilbage til Neksø, medens Anmelderen fortsatte sin Kørsel. Anmelderen var kommen et Stykke henad Vejen, da Arrestanten Jørgensen til Arrestanten Nielsen udtalte: »Lad os cykle efter ham og give ham en rigtig god Dragt

Prygl, den Bondetamp, fordi han vilde snyde os paa Beværtningen«, og Jørgensen sigtede herved til en Byttehandel i Beværtningen mellem ham og Anmelderen om Urkæder, ifølge hvilken Aftalen — efter Arrestantens Forklaring — blev, at Anmelderen skulde betale Arrestanten Jørgensen 80 Øre i Bytte. Anmelderen havde paa Beværtningen fragaaet Handelen og nægtet at betale Beløbet, hvorfor Handelen ikke gik i Orden. Ved Bodilsker Kirke, ca. 1/2 Mil fra Neksø, indhentede de Anmelderen, og under Anbringende af, at han skyldte en »Omgang« Øl, som han skulde have indkrævet paa Beværtningen, samt at der var kommen en Byttehandel istand med Hensyn til en Urkæde, afkrævede Arrestanterne ham Penge. Arrestanten Jørgensen forlangte 80 Øre, og samtidig hermed ytrede Arrestanten Nielsen: »Du skylder mig for en »Omgang«, og den kan Du faa paa Tæven for«.

Anmelderen har forklaret, at han paa Beværtningen har betalt for alt, hvad han har indkrævet, og benægtet, at der blev afsluttet nogen Handel i Beværtningen eller andetsteds mellem ham og Arrestanten Jørgensen om en Urkæde; der var vel Tale om, at de skulde bytte Urkæder, men der blev ikke noget af Handelen.

Skønt Anmelderen saaledes ikke kunde erkende, at han skyldte Arrestanterne nogetsombelst Beløb, frygtede han imidlertid personlig Overlast fra deres Side, og for at undgaa saadan Overlast betalte han Arrestanten 35 Øre og rakte derefter sin Pengebog med Indhold til Arrestanten Jørgensen, idet han udtalte, at Jørgensen kunde tage det hele. Jørgensen tog Bogen og undersøgte dens Indhold, der kun bestod af 23 Øre, og idet han blev opbragt over, at Bogen kun indeholdt et saa ringe Beløb, udtalte han til Anmelderen: »Du skulde have hele Pengebogen i Hovedet igen, der er kun 20 Øre i den«. Arrestanten stak imidlertid Bogen med Indhold til sig. Arrestanten Nielsen var ogsaa — ifølge hans Forklaring — bleven opbragt over, at Anmelderen kun havde betalt ham de nævnte 35 Øre, der ikke engang udgjorde Halvdelen af Betalingen for den Omgang Øl, som Arrestanten — efter sin Forklaring — havde betalt for Anmelderen paa Beværtningen, og ifølge en pludselig Indskydelse slog han nu med Bagsiden af sin højre Haand Anmelderen et saa kraftigt Slag hen over Ansigtet, at Anmelderen faldt til Jorden, og hans Næse og Mund kom til at bløde.

Mens Anmelderen laa paa Jorden, sparkede Arrestanten Jørgensen, der var iført Lærreds Gymnastiksko, flere Gange Anmelderen paa Kroppen, ikke i Hovedet. Ved disse Voldshandlinger blev der dog ifølge den fremlagte Lægeerklæring ikke tilføjet Anmelderen Saar eller anden Skade.

Efter at Anmelderen var kommen op, frygtede han — ifølge sin Forklaring — yderligere Overlast fra Arrestanternes Side, skønt han ikke blev direkte truet, og for at undgaa denne rakte han Arrestanten Nielsen sit Ur med Kæde, idet han udtalte: »Det maa vel være nok«, hvorefter han fjernede sig, og Arrestanterne ledsagede ham med den Bemærkning, at han burde være glad for, at han var sluppet saa let. Arrestanten Nielsen stak Uret med Kæde til sig, og Arrestanterne fortsatte Cykleturen ad Aakirkeby. Efter at have cyklet 1 Mils Vej blev de enige om at overnatte i Landevejsgrøften. Næste Dag efter at være

ankommen til Aakirkeby og paany at have nydt en Del Drikkevarer bortbyttede Arrestanten Nielsen Anmelderens Urkæde mod Arrestanten Jørgensens Urkæde. Jørgensen, hvis Urkæde var »kønnere« end Anmelderens, havde intet imod Ombytningen, idet Jørgensen ikke selv havde noget Ur.

Med Arrestanternes Samtykke er Uret med Kæde vurderet til 16 Kroner (Kæden særskilt til 25 Øre) og Pengebogen til 25 Øre, og Genstandene er tilbageleverede Anmelderen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Ingen af Arrestanterne har villet erkende, at deres Voldshandlinger mod Anmelderen ere foretagne i Tvangshensigt, men de have dog begge tilstaaet, at de var klare over, at Anmelderen gav Penge og Ur fra sig, fordi han frygtede legemlig Overlast fra Arrestanternes Side, og erkendt, at Situationen ved den paagældende Lejlighed var saaledes, at Anmelderen havde god Grund til denne Frygt.

Overfor Anmelderens Benægtelse og det iøvrigt Oplyste have Arrestanterne ikke villet fastholde, at de havde noget Krav paa Anmelderen enten med Hensyn til betalte Drikkevarer eller en Byttehandel om Urkæder, men de have begge gjort gældende, at de ved den paagældende Lejlighed gik ud fra, at de havde et lovligt Krav paa Anmelderen, og at de betragtede Anmelderens Dispositioner som en delvis Opfyldelse og Sikkerhedsstillelse for dette Krav.

Arrestanten Nielsen har specielt fremhævet, at det var hans Hensigt at tilbagelevere Uret og kun beholde det, indtil Anmelderen opfyldte sine formentlige Forpligtelser, og han har Dagen efter Gerningen til Arrestanten Jørgensen, hvilket i Forhøret er blevet bekræftet af denne, udtalt, at »Manden« skulde have sit Ur igen.

Selv om det nu er usandsynligt — navnlig naar henses til Arrestanten Nielsens nedenfor omtalte Fortid — at det har været Arrestanten Nielsens Hensigt at tilbagelevere Uret, findes det dog under Hensyn til Sagens samtlige Omstændigheder og særlig Arrestanternes berusede Tilstand betænkeligt at forkaste deres Paastande om, at de i Gerningens Øjeblik gik ud fra, at de havde et lovligt Krav paa Anmelderen og betragtede Anmelderens Dispositioner som Opfyldelse af dette Krav, og skønt Arrestanternes Handlinger i og for sig kvalificerede til paa dem at anvende Straffelovens § 243, skønnes deres Forhold dog — paa Grund af nysnævnte Omstændighed — kun at kunne henføres under Analogien af Straffelovens § 245.

II. Dagen efter Voldshandlingerne, altsaa den 24 Maj d. A. var Arrestanterne paa Vej hjem til Rønne. Efter at have nydt en Del Drikkevarer dels i Aakirkeby, dels i Pedersker Kro, hvorved de blev noget paavirkede, men dog ikke mere, end at de var klare over deres Handlinger, blev de undervejs trætte og satte sig i en Grøft ved Landevejen, og Anmelderen Husejer Peter Jensens Plejedatter, Ellen Oliva Kofod, født den 5 Marts 1901, samt hans 6-aarige Søn, Thorvald, kom forbi. Arrestanterne kaldte Børnene til sig, og der opstod nu pludselig hos Arrestanten Nielsen den Tanke, at han vilde behandle Pigen uterligt for derved at tilfredsstille sin Kønndrift — legemlig Omgang ansaa han for umuligt.

I den nævnte Hensigt tog han Pigen ved Haanden, medens Arre-

stanten Jørgensen blev siddende i Grøften sammen med Drengen, og trak hende, der strittede imod og sagde, at hun ikke vilde med, ind i en Skov ved Landevejen. Et Par Hundrede Alen fra Landevejen inde i Skovén sagde Arrestanten til hende, der græd hele Tiden, at hun skulde lægge sig ned, hvilket hun ogsaa gjorde, og laa hun dels paa Ryggen og dels paa Siden. Han lagde sig nu ved Siden af Barnet, tog hendes Kjole op og afførte hende Benklæderne, saaledes at hun var blottet fra Knæene til Navlen. Arrestanten Nielsen aabnede sine Benklæder og trak sit mandlige Lem frem og forsøgte at føre det ind i Munden paa Barnet for derved at søge en sanselig Tilfredsstillelse, men Lemmet berørte kun Barnets Læber, idet hun bed Tænderne sammen. Han opgav derfor paa denne Maade at tilfredsstille sin Kønssdrift, men stak i uterlig Hensigt sin højre Haands Pegefinger ind i Pigens Kønsele, men han kunde kun faa Fingeren knap en Tomme ind. Barnet skreg, at han skulde lade være, fordi det gjorde ondt. Arrestanten Jørgensen var nu ogsaa kommen til og lagde sig ved Siden af Barnet paa den modsatte Side af Nielsen og kvalte hendes Skrig ved at lægge sin Haand over hendes Mund, men Nielsen slog Haanden tilside, saaledes at Barnets Mund blev fri. Arrestanten Jørgensen, der havde trukket sit mandlige Lem frem, forsøgte nu at vælte sig over Barnet for at prøve paa legemlig Omgang, men Arrestanten Nielsen sagde til ham, at det kunde ikke gaa an, da hun var for lille »at komme ind til«, hvortil Jørgensen svarede: »Nej, det er hun s'gu ikke«, men han afstod dog fra sit Forsæt. Arrestanten Nielsen tog nu med Magt Barnets Haand i sin og lod Barnets Haand omfatte sit Lem og gned derefter Barnets Haand frem og tilbage om sit Lem, der var stift, saalænge, indtil der fandt Sædafgang Sted. Efter paa denne Maade at have tilfredsstillet sin Kønssdrift rejste Arrestanten Nielsen sig op, men nu begyndte Arrestanten Jørgensen atter at behandle Barnet uterligt derved, at han forsøgte at føre sit Lem ind i hendes Mund og at lade Barnets Haand, som han holdt i sin egen Haand, omfatte sit Lem, der var stift. Han foretog ikke Gnidninger, og der fandt ingen Sædafgang Sted, idet Arrestanten, der nu var bleven væmmelig ved det hele, opgav sit Forsæt at søge sin Kønssdrift tilfredsstillet og rejste sig op.

Barnet var meget imod den uterlige Behandling og gjorde Modstand derimod, men Arrestanterne holdt med Magt Barnet tilbage.

Ifølge de under Sagen fremlagte Lægeerklæringer maa det antages, at den Barnet overgaaede Behandling — bortset fra en Sprængning af »Hymen« — ikke vil medføre nogen yderligere fysisk Skade, og hendes Plejefader har ogsaa frafaldet Krav paa Erstatning.

For det under nærværende Afsnit omhandlede Forhold ville Arrestanterne hver især være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, samt efter § 210.

III. Tjenestepige Petra Louise Hansen, født den 4 Maj 1873, har anmeldt, at Arrestanten Nielsen den 19 Maj d. A. om Aftenen har tiltvunget sig Samleje med hende i Sorthatskoven ved Rønne, men Arrestanten har vedholdende paastaet, at hun, der maa antages at være et løsaagtigt Fruentimmer, frivilligt har tilstaaet ham Samleje mod

herfor at erholde en Betaling af 2 Kr., og der er under Forhøret ikke fremkommet Nogetsomhelst til Bestyrkelse af Anmeldelsen — navnlig støtter den fremlagte Lægeerklæring ikke denne. Aktor har under denne Del af Sagen ikke nedlagt nogen Paastand, og Forholdet lades derfor ude af Betragtning ved Sagens Paadømmelse.

Arrestanten Fredrik Christian Jørgensen, der er født den 9 Juli 1879, er tidligere straffet saaledes:

1. Ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 21 April 1894 efter Straffelovens § 233 med 15 Slag Ris.
2. Ved Ringsted Købstads Politirets Dom af 28 Februar 1908 med simpelt Fængsel i 8 Dage for Betleri og
3. Ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 27 Januar 1910 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage efter Straffelovens § 253.

Arrestanten Carl Johan Christian Nielsen, der er født den 31 December 1881, er tidligere straffet saaledes:

1. Ved Bornholms Nordre Herreds Politirets Dom af 26 November 1898 for Løsgænger og Betleri, efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og Straffelovens §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage.
2. Ved Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 2 Maj 1899 for Tyveri efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. § 37, med 20 Slag Rotting.
3. Ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 Oktober 1899 for Bedrageri efter Straffelovens § 253, jfr. §§ 37 og 21, med 20 Slag Rotting.
4. Ved samme Rets Dom af 30 December 1905 for Bedrageri efter Straffelovens § 253, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.
5. Ved Forlig indgaaet for samme Ret den 1 Februar 1906 for Vold, Straffelovens § 203, med en Bøde af 40 Kr.
6. Ved Hørsholms Birks Ekstrarets Dom af 18 Marts 1908 for Tyveri og Betleri efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. §§ 47 og 61, samt Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 62, med Forbedringshusarbejde i 10 Maaneder.

Arrestanterne ville nu for deres under I omhandlede Forhold hver især være at anse i Medfør af Straffelovens § 245 samt for deres under II omhandlede Forhold efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, samt efter dens § 210.

Straffen fastsættes i Henhold til Straffelovens § 62 under Et og findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde for Arrestanten Jørgensens Vedkommende i 2 Aar og for Arrestanten Nielsens Vedkommende i 3 Aar.

Tirsdag den 30 August.

Nr. 295. Højesteretsadvokat Dietrichson

contra

Maren Sophie Olsen (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri og bedrageligt Forhold.

Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 9 Maj 1910: Arrestantinden Maren Sophie Olsen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder. Saa bør hun og udrede i Erstatning til Parcellist Jørgen Nielsen af Vrangstrup 1100 Kr. og til Kolonialhandler Fred. Lind, Dronningensgade, 45 Kr. 44 Øre samt endvidere alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jensen, 20 Kr. og til Defensor, Overretssadvokat Mathiesen, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Juni 1910: Arrestantinden Maren Sophie Olsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssadvokat Helweg-Larsen og Prokurator Leth, betaler Arrestantinden 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Maren Sophie Olsen til Højesteretsadvokaterne Dietrichson og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Tybjerg Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales

Arrestantinden Maren Sophie Olsen for Bedrageri og bedrageligt Forhold.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Arrestantindens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse følgende:

Efter at Arrestantinden i Efteraaret 1909 var kommet i Tjeneste som Husbestyrerinde hos Parcellist Jørgen Nielsen i Vrangstrup, kom hun snart efter til at staa i Forhold til denne, der en Tid lang ogsaa har været villig til at indgaa Ægteskab med Arrestantinden, der overfor ham hemmeligholdt, at hun havde været straffet mange Gange, ligesom det var en Forudsætning for Ægteskabets Indgaaelse, at hun forinden tilbagebetalte forskellige Laan, som han ydede hende, og som vil blive omtalt nærmere i det Følgende:

Arrestantinden, der skulde have et udenfor Ægteskab født Barn hos sig i Tjenesten, fortalte i Strid med Sandheden Parcellist Nielsen, at hun havde faaet udbetalt 1400 Kr. i Alimentationsbidrag, men at 1025 Kr. af disse var blevne sat fast indtil videre, da hun letsindigt havde forbrugt 375 Kroner af det udbetalte Beløb, ligesom hun ogsaa gav det Udseende af, at hun havde et Møbement staaende i København, og at hun vilde flytte Møblerne ud til Vrangstrup. Herefter formaaede hun efter forskellige løgnagtige Foregivender Parcellist Nielsen til at laane sig Penge, 27 Kroner, til at foretage Rejse til København og til Møblernes Forsendelse, 150 Kroner til at udkøbe Barnets Fader, om hvem hun fortalte, at han, med hvem hun havde samlevet, gjorde Fordring paa denne Sum for at opgive sin Medejendomsret til Møblerne. Yderligere formaaede hun Nielsen til først at laane sig 200 Kroner, for at hun kunde komme under Klinikbehandling, da hun led af løse Nyrer, og kort Tid efter atter omkring 200 Kroner, for at hun kunde blive uddannet til Fødselshjælperske, og derefter med kortere Afbrydelser indtil Begyndelsen af 1910 mindre Beløb, som hun angav at have Brug for under Uddannelsen, og har hun paa den Maade modtaget ialt ca. 1100 Kroner som Laan af Nielsen.

Pengene har Arrestantinden for en forholdsvis ubetydelig Dels Vedkommende brugt til at købe nogle Møbler for, som hun flyttede ind i en af hende i København lejet Lejlighed, hvor Nielsen af og til besøgte hende, hvilke Møbler for en Del var købt paa Afbetaling. Resten af Pengene har hun brugt til at leve for under sit Ophold i København.

Som Forklaring paa, at hun ikke lod Møblerne flytte til Vrangstrup, fortalte hun senere Nielsen, at de var flyttede til »Hvidøre«, hvor hun havde stillet ham i Udsigt, at han kunde faa Plads som Portner, naar han solgte sin Ejendom, som hun angav at have en fornem Køber til.

Yderligere beroligede hun Nielsen dels ved at love at betale de hende ydede Forstrækninger tilbage den 21 November 1909, paa hvilken Dag hun skulde blive raadig over Resten af Alimentationsbidraget, og ved, da Dagen gik, uden at hun kunde betale, at fortælle, at hendes Formynder var rejst til Udlandet, og at det af den Grund trak ud med Betalingen, hvorhos hun stillede Nielsen i Udsigt gennem sin Formynder at kunne skaffe ham et betydeligt Legat fra det Clas-

senske Fidekommis, ligesom hun senere fortalte ham, at han havde faaet Legatet.

Endvidere har Arrestantinden uden Nielsens Vidende og Villie i Februar Maaned d. A. pantsat følgende denne tilhørende Genstande: en til 4 Kr. vurderet Jakke, to til 1 Kr. 70 Øre vurderede Gasfler samt en Lotteriseddel, hvilke Genstande hun maa antages at have været i Besiddelse af med Nielsens Samtykke.

Endelig har hun under Foregivende af at være gift med Nielsen hos Urtekræmmer Frederik Lind, Dronningensgade 2, i Tiden fra 27de Januar til 19de Februar 1910 købt Varer paa Kredit til Beløb 20 Kroner 44 Øre og modtaget et kontant Laan paa 25 Kroner.

Arrestantinden har vel forklaret, at hun havde til Hensigt saavel at betale, hvad hun skyldte Urtekræmmer Lind, som at løse de ulovlig pantsatte Effekter tilbage, ligesom hun om de hende af Nielsen udbetalte Penge har erklæret, at det var kun Laan, som kunde betales tilbage; men efter de om Arrestantindens Forhold foreliggende Oplysninger maa der ved Paadømmelsen gaas ud fra, at hun ingen-somhelst Udsigt havde til at kunne opfylde disse Forpligtelser, hverken da hun paadrog sig dem eller senere.

Arrestantinden er født den 3 December 1864 og er tidligere straffet 6 Gange dels for Bedrageri, dels for Tyveri og dels for Falsk og Mened og har 4 Gange været anset med Straf af Strafarbejde, senest ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 17 November 1906 efter Straffelovens §§ 231, 1ste Stk., 251, 255 og 275, jfr. § 270, med Tugthusarbejde i 2 Aar.

For det af Arrestantinden saaledes udviste Forhold vil hun, der maatte være paa det Rene med, at Nielsen i Overensstemmelse med, hvad han har erklæret under Sagen, ikke vilde have giftet sig med hende, hvis han var bleven gjort bekendt med hendes Fortid, og ligeledes med, at Nielsen kun ydede hende de oftnævnte Forstrækninger i Tiltro til hendes forskellige løgnagtige Foregivender, være at anse efter Straffelovens §§ 251 og 253 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og Underrettsdommen, der har anset hende efter Straffelovens §§ 251 og 257, jfr. Lov af 1 April 1905 § 13 og Straffelovens § 62, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, vil saaledes være at forandre i Overensstemmelse hermed, medens den vil være at stadfæste, forsaavidt den har taget til Følge de af Parcellist Nielsen og Urtekræmmer Lind under Sagen nedlagte Erstatningspaastande paa henholdsvis 1100 Kr. og 45 Kr. 44 Øre, mod hvilke Paastande Arrestantinden intet har fundet at erindre.

Nr. 283. Højesteretssagfører Møldrup

contra

Hans Christian Hess (Def. Møller),

der tiltales for Tyveri.

Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 16 April 1910: Arrestanten Hans Christian Hess bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han bør udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Mørup, 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Mathiesen, 12 Kr. Saa bør han betale i Erstatning til Gaardejer Lars Christoffersen af Ladby 30 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Juni 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar, og at de Aktor og Defensor for Underretten til-lagte Salærer bestemmes til henholdsvis 25 Kr. og 20 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Bentzen og Siesby, betaler Arrestanten Hans Christian Hess 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Christian Hess til Højesterets-sagførerne Møldrup og Møller 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-værende fra Tybjerg Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Hans Christian Hess for Tyveri.

Arrestanten, der er født den 5 Januar 1885, er anset:

1) ved Faaborg Købstads Ekstrarets Dom af 21 Maj 1902 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37, 21, med Fængsel paa sædvanlig Fange-kost i 20 Dage,

2) ved Andst-Slaugs Herreders Ekstrarets Dom af 16 November 1904 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og

3) ved Bregentved Gisselfeld Birks Ekstrarets Dom af 7 April 1908 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. midlertidig Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 31 Oktober f. A. anmeldte Gaardejer Lars Christoffersen af Ladby til Politiet, at han den foregaaende Dag var bleven bestjaalet for mindst 100 Kr., som havde beroet i en Tegnebog i en aflaaet Skrivepult i hans og hans Hustrus Sovekammer.

Anmelderens Hustru, Sofie, har edelig forklaret, at hun den 30 Oktober f. A. om Eftermiddagen ved 4 $\frac{1}{2}$ -Tiden udtog en Hundrekroneseddel af den nævnte Tegnebog for at faa den vekslet af en Brødkusk, som var kommen til Gaarden, at hun, da Kusken nødig vilde veksle Sedlen, som hun havde lagt i sin Portemonnæ tre Gange sammenfoldet, lagde Sedlen tilbage i Tegnebogen — efter dog først at have udfoldet den — og derpaa af Kusken fik vekslet en Halvtredskroneseddel bl. a. i 4 Tikronesedler, som hun lagde tilbage i Tegnebogen, hvorpaa hun efter at have forvissat sig om, at der nu i denne beroede 2 Hundredekronesedler, 1 Halvtredskroneseddel og en Del Tikronesedler, gemte Tegnebogen i Skrivepulten, aflaaede denne og tog Nøglen til sig, at hendes Mand, da de samme Dags Aften ved 9-Tiden var komne ind i Sovekamret for at gaa i Seng opdagede, at Skrivepulten stod paa Klem, og at hun ved den straks derpaa anstillede Undersøgelse opdagede, at den foran omtalte Hundrekroneseddel, som hun havde forsøgt at faa vekslet, var borte, samt at der, efter hvad hun senere har opgjort, samtidig med denne af de i Tegnebogen beroende Tikronesedler var taget tre.

Efter hendes Formening er Tyveriet blevet begaaet den sidstnævnte Dags Eftermiddag ved 7-Tiden, idet hendes Hund, da hun ved dette Klokkeslet var ude i Haven, til hvilken Sovekamrets Vinduer vende ud, sprang gøende op mod Muren udenfor dette Kammer, uden at hun imidlertid dengang tænkte nærmere over denne Hundens Adfærd.

Hun mener fremdeles, at Tyven har skaffet sig Adgang til Sovekamret ved Indstigning gennem et af Kamrets Vinduer, som var aabentstaaende.

Ved en den 31 Oktober f. A. foretaget Visitation blev Arrestanten, der tjente som Karl hos Anmelderen, hvilken Tjeneste han imidlertid skulde forlade den følgende Dag, fundet i Besiddelse af 26 Kroner 85 Øre, og samme Dag blev der ved Undersøgelse af Arrestantens Kammer, som han delte med en hen imod 16 Aar gammel Tjenestedreng ved Navn Anthon Hansen, i et i Væggen oppe under Loftet af Hensyn til Kamrets Ventilation anbragt Drænrør fundet hængt under en Nøgle, som tidligere havde hængt i Kamret, men som ikke i den sidste Tid var bleven bemærket, en Hundrekroneseddel, som efter Anmelderens Hustrus Forklaring var sammenfoldet ganske som den Anmelderen frastjaalne havde været det, forinden hun lagde den tilbage i Tegnebogen.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at Arrestanten den 30 Oktober forrige Aar om Aftenen i Ladby Brugsforening har ladet indkøbe forskellige Ting, deriblandt Drikkevarer, med hvilke han trakterede nogle Personer, sammen med hvem han tilbragte Aftenen og en Del af Natten i et i Nærheden af Anmelderens Gaard liggende Hus, kaldet »Skovlyst«, og at han til Indkøbet havde anvendt en Tikroneseddel og netop paa denne faaet tilbage det Beløb af 6 Kr. 85 Øre, som sammen med 2 Tikronesedler udgjorde det Beløb, af hvilket han, som anført, ved Visitationen, der efterfulgtes af Arrestantens Anholdelse, fandtes i Besiddelse.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i det heromhandlede Tyveri.

Han har forklaret, at de 3 Tikronesedler, hvoraf han efter det Anførte har været i Besiddelse den 30 Oktober forrige Aar om Aftenen, var Penge, som han, der efterhaanden havde optaget største Delen af sin Løn, i 3 Gange i Tiden fra ca. 8 Uger til ca. 3 Uger forinden sin Anholdelse havde faaet udbetalt af Anmelderen som Forskud paa Løn.

Videre har Arrestanten forklaret, at han, som den nysnævnte Dags Eftermiddag ved 5-Tiden sammen med fornævnte Anthon Hansen var kommen hjem fra Arbejde, og som derpaa sammen med denne havde spist og gjort sig istand, ved 7-Tiden gik over til »Skovlyst«, uden at han forinden havde været udenfor Gaarden og særlig ikke i Haven eller i Nærheden af denne.

Efter de af Tjenestepige Martha Marie Hansen og Anna Sørensen afgivne beedigede Forklaringer maa det nu mod Arrestantens Benægtelse anses godtgjort, at Arrestanten, der, medens Vidnerne i Tiden mellem Kl. ca. 6¹/₂ og ca. 7¹/₂ opholdt sig i Kostalden for at malke, kom ind i denne, ved denne Lejlighed lod falde en Udtalelse, hvoraf fremgik, at han havde set Lys i Kælderen, hvor der netop ogsaa havde været Lys, idet Pigen Mary Andreasen havde gjort rent dernede, og at Arrestantens Forklaring om, at han, inden han gik til »Skovlyst«, ikke har været i Haven eller i Nærheden af denne, herefter er usandfærdig, idet han efter det Oplyste, kun ved at have færdedes i Haven eller i dennes Nærhed har kunnet se, at der var Lys i Kælderen, hvis ene Vindue vender i samme Retning som Vinduerne i Anmelderens Sovekammer.

Efter Sagens Oplysninger, derunder særlig den af fornævnte Martha Hansen og Mary Andreasen afgivne, for Sidstnævntes Vedkommende ligeledes beedigede Forklaring, maa det endvidere antages, at Arrestantens Forklaring om at være gaaet til »Skovlyst« ved 7-Tiden, er usandfærdig, i hvilken Forbindelse, det derhos kan bemærkes, at det sidstnævnte Vidne noget efter 7-Tiden endog vil have set Arrestanten komme over Gaarden fra et Hjørne af denne, hvorfra der er Udgang til Haven.

Det er endvidere oplyst, at Arrestanten indenfor det Tidsrum, i hvilket han, som anført, i 3 Gange har optaget 30 Kroner af sin Løn, yderligere af denne har optaget forskellige mindre Beløb, hvilke han har forbrugt, samt fremdeles, at han ca. 14 Dage før sin Anholdelse af Lønningen har optaget 5 Kr., som han ligeledes forinden sin Anholdelse har forbrugt.

Arrestanten har ikke kunnet give nogen rimelig Forklaring om Grunden til, at han, skønt han altsaa vil have været i Besiddelse af forholdsvis betydelige Beløb, dog har optaget yderligere Forskud paa sin Løn i mindre Beløb, og hans Forklaring om at have opsparet en Del af de i Forskud modtagne Beløb stemmer derhos lidet med Sagens Oplysninger, efter hvilke det maa anses for sandsynligst, at Arrestanten ofte og særlig ogsaa i den senere Tid forinden hans Anholdelse har manglet Penge.

Naar nu dernæst henses til, at den i Arrestantens Kammer fundne Hundredekroneseddel, som efter den af Anmelderens Hustru afgivne Forklaring maa antages at være den Anmelderen frastjaalne, ikke med Rimelighed kan antages at være hengemt som sket af Andre end af Arrestanten eller Anthon Hansen, at ingen Mistanke med Føje kan rettes mod denne Sidste, der ikke blot har et godt Skudsmaal, men hvis Færd den paagældende Dag tillige ligger saaledes oplyst, at han end ikke synes at kunne have begaaet Tyveriet, at Arrestantens Forklaring om sin Færden, efter at han og Anthon Hansen den oftnævnte Dag havde gjort sig istand, og indtil Arrestanten gik til »Skovlyst«, paa et enkelt Punkt, paa hvilket den oprindelig kom i Strid med nogle af de fornævnte Vidners Forklaring, har været vaklende, samt endelig, at Arrestantens Fortid kendetegner ham som en i høj Grad tyvagtig Person, der tilmed er dømt for flere Tyverier, som frembyde væsenlige Lighedspunkter med det her omhandlede, findes det ikke betænkeligt paa Grundlag af alt det Anførte mod Arrestantens Benægtelse at anse det for godtgjort, at han er Gerningsmand til dette Tyveri, og at han ved dette, ved hvilket han maa antages at have aabnet den paagældende Skrivepult med falsk Nøgle eller Dirk, har frastjaalet Anmelderen 130 Kroner.

Derimod findes der efter Sagens Oplysninger ikke med tilstrækkelig Sikkerhed at kunne gaas ud fra, at Arrestanten har skaffet sig Adgang til Anmelderens Sovekammer ved Indstigning gennem Vindue, idet det navnlig ikke synes absolut udelukket, at Arrestanten kan være gaaet ind i Kamret gennem en til dette fra Køkkenet førende Dør.

Efter det Anførte findes Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., men Straffen, der ved Dommen er fastsat til Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere, findes passende at burde forhøjes til lige Arbejde i 1 Aar.

Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om en Bestjaalne hos Arrestanten tilkendt Erstatning af 30 Kr. tiltrædes, — — — vil med de nævnte Forandringer være at stadfæste.

Onsdag den 31 August.

Nr. 141. **Entreprenør N. C. Olsen (Møldrup)**

contra

Firmaet Habermann & Guckes (Ingen),

betræffende Parternes gensidige Forpligtelser i Henhold til en Kontrakt om et Uddybningsforetagende.

Aalborg Købstads ordinære Rets Dom af 12 August 1907: Kontracitanten, Entreprenør N. C. Olsen af Aalborg, bør til Hovedcitanterne, Firmaet Habermann & Guckes af Kiel, betale 4429 Kr. 68 Øre med Renter 5 pCt. heraf fra den 3 November 1903 til Betaling sker. Begge Sagers Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at den mellem Parterne i Tyskland oprettede, under Sagen fremlagte Kontrakt ikke er forsynet med Stempel. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Januar 1909: Hovedcitanten, Entreprenør N. C. Olsen, bør til Kontracitanterne, Firmaet Habermann & Guckes, betale 7316 Kr. 98 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 3 November 1903, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Saaledes som Sagen efter den skete Indstævning foreligger for Højesteret, drejer den sig, hvad Hovedsagen angaar, kun om Posterne 1 og 4 i den i den indankede Dom gengivne, af de Indstævnte fremlagte Opgørelse. I Henhold til de i Dommen under denne Del af Sagen anførte Grunde maa det billiges, at Appellanten er anset pligtig at tilsvare de Indstævnte disse Poster med de paa Opgørelsen angivne Beløb, og der vil derfor under Hovedsagen være at tilkende de Indstævnte 7351 Kr. 98 Øre hos Appellanten. Hvad Kontrasagen angaar, maa det ligeledes i Overensstemmelse med Dommen antages, at det ikke af de Indstævnte er tilstrækkelig godtgjort, at de have været beføjede til at forlade det af dem overtagne Opmudringsarbejde uden at have fuldført det, og de Indstævnte maa derfor anses ved Arbejdets Afbrydelse at have udvist et til Erstatning forpligtende Forhold overfor Appellanten. Det er uomtvistet, at Appellanten til Fuldførelsen af Arbejdet har betalt de Beløb, som ere anførte paa hans i Dommen omtalte Opgørelse under Posterne 1—5, saaledes som den sidstnævnte Post under Proceduren er nedsat, altsaa ialt 7907 Kroner 95 Øre, og der savnes efter det Foreliggende Grund til at antage, at Appellanten skulde have været pligtig at udføre Arbejdet anderledes eller bil-

ligere end sket. Af de Indstævnte er det, som i Dommen bemærket, erkendt, at de skylder Appellanten de under Post 6 i den sidstomtalte Opgørelse opførte 35 Kroner. Derimod maa det af de i Dommen anførte Grunde billiges, at der ikke er tilkendt Appellanten nogen Del af de under Post 7 krævede 1800 Kroner. I de 7942 Kroner 95 Øre, som saaledes tilkommer Appellanten under Kontrasagen, maa der imidlertid fragaa, hvad Appellanten kontraktmæssig vilde have haft at betale de Indstævnte, hvis disse havde udført ogsaa det Arbejde, som efter deres Fratrædelse blev udført af Appellanten selv. Vel foreligger der ikke nøjagtig Oplysning om, hvormange Kubikfavne Appellanten under denne Del af Arbejdet har opmudret, men efter det Foreliggende maa det med Sikkerhed antages, at der for den nævnte Del af Arbejdet ikke vilde have tilkommet de Indstævnte mere hos Appellanten end 5000 Kroner. Herefter vil der under Kontrasagen være at tilkende Appellanten 2942 Kroner 95 Øre, og Sagens Udfald vil saaledes blive, at Appellanten dømmes til at betale de Indstævnte 4409 Kr. 3 Øre med Renter.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Entreprenør N. C. Olsen, bør til Indstævnte, Firmaet Habermann & Guckes, betale 4409 Kroner 3 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 3 November 1903, til Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten og Indstævnte hver 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at »De danske Statsbaner« havde overdraget Hovedcitanten, Entreprenør N. C. Olsen i Aalborg, Anlægget af et tredje Færgeleje ved Fredericia i Entreprise, indledede denne i Foraaret 1903 Underhandlinger med Kontracitanterne, Firmaet Habermann & Guckes i Kiel, om disses Overtagelse af de med Anlægget forbundne Uddybningsarbejder. Under disse Forhandlinger opstillede Kontracitanterne i en under 26 Juni 1903 til Hovedcitanten afsendt Skrivelse forskellige Betingelser for bemeldte Arbejders Overtagelse, idet det navnlig i en til Skrivelsen knyttet Efterskrift, saaledes som Ytringen er gengivet i en fremlagt Oversættelse, udtaltes: »Vi maa endnu udtrykkelig bemærke, at vi kun kunne udføre Arbejdet, saavidt som vore Redskaber tillade det«, hvorpaa Kontracitanterne ved en under 3 Juli 1903 indgaaet skriftlig Kontrakt overtog, som det i en fremlagt Oversættelse af Kontrakten hedder, »Muddermaskinearbejderne til Opmudring af Færgehavnen ved Fredericia paa de i Skrivelsen af 26 Juni d. A. nævnte Betingelser, og det til en Pris af 7 Kr. pr. Kubikfavn af den Jord, som kommer paa Land, og 6 Kr. pr. Kubikfavn for den Jord, som styrtes i Van-

det«. I Tilslutning hertil var det i Kontrakten fastsat: »Bestemmelse af Masserne af den første Jord sker efter Optagelse paa Land, af den anden efter Skøjte- (o: Pram-) maaling«, hvorhos det endvidere bl. a. var bestemt, at Hovedcitanten skulde betale Kontracitanterne 500 Kr. for »Omkostninger«. Den 7 s. M. paabegyndte Kontracitanterne Arbejdet, som de, efter at det fra Midten af den paafølgende August Maaned havde været afbrudt i en Maanedstid, den 25 September s. A. endelig forlod, forinden det endnu var tilendebragt, og Hovedcitanten lejede derefter i Kolding en Muddermaskine, med hvilken han fortsatte Arbejdet, indtil dette efter at have været afbrudt i Tiden fra 6 Oktober til 5 November s. A. afsluttedes i Midten af denne Maaned.

Under nærværende Sag have nu Kontracitanterne under Fremlæggelse af følgende Opgørelse af deres fra forommeldte Mellemværende med Hovedcitanten, hidrørende Tilgodehavende hos denne:

1. 97 Pramladninger, førte tilsøs af Pram Nr. 5, opmaalt til 8,58 Kubikfavne	830,03	Kbfavne
95 Pramladninger, førte tilsøs af Pram Nr. 6, opmaalt til 7,74 Kubikfavne	735,30	—
	<u>ialt... 1565,33</u>	<u>Kbfavne</u>
à 6 Kr., udgør	9391	Kr. 98 Øre
2. 222,5 Kubikfavne Jord skyllet paa Land, à 7 Kr.	1557	— 50 —
3. Opmudrede Sten	220	— 00 —
4. Leje af en Pram i 9 Dage à 10 Kr.	90	— 00 —
5. Omkostninger efter Kontrakten	500	— 00 —
	<u>ialt... 11759</u>	<u>Kr. 48 Øre</u>
hvorpaa er afbetalt	3000	— 00 —
	<u>Rest... 8759</u>	<u>Kr. 48 Øre,</u>

i 1ste Instans søgt Hovedcitanten til Betaling af dette Beløb tilligemed Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato, den 3 November 1903, indtil Betaling sker. Hovedcitanten paastod derimod under Anbringende af, at Kontracitanterne have været uberettigede til at ophøre med det af dem paatagne Arbejde forinden dettes Tilendebbringelse, under en Kontrasag Kontracitanterne tilpligtede at godtgøre ham de Beløb, der ere medgaaede til Arbejdets Fuldførelse, og som han opgjorde saaledes:

1. Leje og Bugsering af den ovennævnte i Kolding lejede Muddermaskine	5252	Kr. 50 Øre
2. Arbejds løn til det med samme fulgte Mandskab, som betjente Maskinen under den første Arbejdsperiode	1521	— 80 —
3. Arbejds løn til det Mandskab, som betjente Maskinerne i November Maaned 1903	617	— 65 —
4. Vederlag til Skipper Max Poulsen i Fredericia, der assisterede med en Mudderyacht	441	— 00 —

5. Vederlag til Skipperne Vestergaard og Bech sammesteds i lignende Anledning	95	—	62	—
hvorhos Hovedcitanten endvidere paastod Kontracitanterne tilpligtede dels at godtgøre ham				
6. et til Materialier, anvendte til Reparation af deres Fartøjer, medgaaet Beløb, som han ifølge sin endeligt nedlagte Paastand ansatte til	35	—	00	—
dels at betale ham i Anledning af, at Kontracitanterne ved ikke at tilendebringe det af dem paatagne Arbejde have bevirket en Forsinkelse af Fuldførelsen af Hovedcitantens Entreprise og saaledes foraarsaget ham et Tab,				
7. en Erstatning af	4000	—	00	—
	<hr/>			
	ialt . . .	11963	Kr. 57	Øre

Idet Hovedcitanten derhos paastod det Beløb, han erkendte at skyldte Kontracitanterne, likvideret i sit Tilgodehavende hos disse, paastod han sluttelig Kontracitanterne tilpligtede at betale ham

Forskellen . . . 7223 Kr. 57 Øre

tilligemed Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra Kontraforligsklagens Dato, den 5 Februar 1904, indtil Betaling sker, hvorhos han nedlagde flere subsidiære Paastande. I Kontrasagen nedlagde Kontracitanterne Paastand om Frifindelse imod, at alene det foran under 6 anførte Beløb, 35 Kr., likvideredes i det af dem indtalte Krav. Ved Underretsdommen er Hovedcitanten tilpligtet at betale Kontracitanterne 4429 Kr. 68 Øre med Renter deraf som paastaaet, og Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedcitanten — der, idet han har nedsat sine under 5 og 7 ovenfor anførte Krav til henholdsvis 75 Kr. og 1800 Kr., har opgjort sit samlede Tilgodehavende hos Kontracitanterne til 9742 Kr. 95 Øre,

i hvilket Beløb han har afkortet dels Kontracitanternes Tilgodehavende hos ham, som han for Overretten har opgjort til. 4914 Kr. 00 Øre

dels det Merbeløb, han vilde have været pligtig at betale Kontracitanterne, hvis disse havde fuldført det af dem paatagne Arbejde, hvilket Beløb han har beregnet til 3825 — 00 —

ialt . . . 8739 — 00 — ,

har paastaaet Kontracitanterne tilpligtede at betale ham

Forskellen . . . 1003 Kr. 95 Øre,

med Renter deraf som for Underretten paastaet. Kontracitanterne have derimod gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastande.

Medens Hovedcitanten har erkendt at skyldte de i Kontracitanternes Opgørelse under 3 og 5 anførte Beløb, har han med Hensyn til Opgørelsens Post 1 næst at anerkende Rigtigheden saavel af de anførte Pramladningers Antal som af det opgivne Maal paa de benyttede Pramme, gjort gældende, at Pramladningerne ingensinde have maalt udover $\frac{3}{4}$ af Maalet paa de paagældende Pramme, og at Kontracitanterne saaledes ikke have ført tilsøs mere end $\frac{3}{4}$ af det af dem anførte Kvantum, hvorfor han, forsaavidt bemeldte Post angaar, ikkun har erkendt at skyldte dem 7044 Kr. Hovedcitanten, der under Hensyn til den for den heromhandlede Posts Vedkommende vedtagne Betalingsmaade har erkendt, at det paahviler ham, der ved en af ham iværksat Kontrol førte Tilsyn med den kontraktmæssige Udførelse af det Kontracitanterne paahvilende Arbejde, at godtgøre Rigtigheden af sit foranførte Anbringende, har nu vel ladet afhøre som Vidner en Del af de af ham ved hans ovennævnte Entreprise beskæftigede Folk; men idet Betydningen af de Vidnesbyrd, der bekræfte Anbringendets Rigtighed, væsentlig svækkes ved de Forklaringer, der under en af Kontracitanterne foranstaltet Vidneførsel ere afgivne i modsat Retning af forskellige af Kontracitanternes ved det paagældende Arbejde anvendte Folk, samt da det af Hovedcitanten til Bevis i den omhandlede Henseende iøvrigt Anførte findes uden Betydning, maa der overensstemmende med Kontracitanternes Fremstilling gaas ud fra, at Pramladningerne have holdt de for de paagældende Pramme opgivne Maal, og Hovedcitanten vil følgelig forsaavidt den heromhandlede Post angaar, være at tilpligte at betale Kontracitanterne det indsøgte Beløb.

Hvad dernæst angaar det paa Kontracitanternes Opgørelse under Post 2 opførte Beløb, har Hovedcitanten hævdet, at den Jord, der er skyllet iland, i det højeste andrager 150 Kubikfavne, og da Kontracitanterne ikke have ført Bevis for, at bemeldte Jord har udgjort et større Kvantum end af Hovedcitanten erkendt, hvorved bemærkes, at Betydningen af forskellige af Kontracitanterne i saa Henseende tilvejebragte Bevisdata svækkes ved de Forklaringer, der ere afgivne af nogle af Hovedcitanten førte Vidner, vil der kun kunne tilkendes dem Betaling for 150 Kubikfavne. Det er dernæst uomtvistet, at den omhandlede Jord, som, efter hvad der maa antages at have været Parternes oprindelige Bestemmelse, skulde opmudres i Færgelejet, for derefter ved en paa Muddermaskinen anbragt Slidske at skylles i Land, er taget udenfor Lejet paa et Sted, hvor det ikke var fornødent at opmudre. Hovedcitanten har nu gjort gældende, at han som Følge heraf i Lejet har maattet opmudre og derefter føre tilsøs et Kvantum Jord af den ovenanførte Størrelse, og at han derfor er berettiget til i Kontracitanternes Tilgodehavende at fradrage Betalingen for dette Arbejde, hvilken han har ansat til 6 Kr. pr. Kubikfavn, og han har herefter for den heromhandlede Posts Vedkommende ikkun erkendt at skyldte Kontracitanterne 150 Kr. Disse have nu vel anført, dels at det ikke under de givne Forhold har været dem muligt at opmudre Jorden i selve Færgelejet, dels at Hovedcitanten har givet dem Tilladelse til at tage Jorden udenfor dette, men da de — særlig under Hensyn til de Forklaringer, der ere afgivne af forskellige af Hoved-

citanten førte Vidner — ikke kunne anses imod Hovedcitantens Benægtelse at have godtgjort Rigtigheden af disse deres Anbringender, samt da der efter det Foreliggende maa gaas ud fra, at Hovedcitanten har ladet det nysnævnte Opmudringsarbejde udføre, vil der ikke under denne Del af Sagen kunne tilkendes Kontracitanterne mere end de anførte 150 Kr.

Hvad angaar Post 4 i Kontracitanternes Opgørelse, er det af Bygningskonduktør R. Niedergesäss i Kiel, der paa Kontracitanternes Vegne forestod Udførelsen af de dem af Hovedcitanten overdragne Arbejder, under en af Kontracitanterne foranstaltet Vidneførsel forklaret, at Hovedcitanten den 15 August 1903 af Kontracitanterne lejede en Pram for 10 Kr. pr. Dag, og at Hovedcitanten derefter beholdt Prammen i 9 Dage. Endvidere har Arbejdsmand Jørgen Chr. Rix af Vesterrönfeld, der var Dæksmand paa den Muddermaskine, med hvilken bemeldte Arbejder foretoges, forklaret, at det er ham bekendt, at Hovedcitanten havde lejet en Pram af Kontracitanterne. Hovedcitanten, der nægter at have indgaaet et saadant Lejemaal, har derimod givet en Fremstilling, gaaende ud paa, at fornævnte Niedergesäss den anførte Dag, da Kontracitanterne midlertidig førte deres Muddermaskine til Middelfart, spurgte ham, om han for Tiden indtil Kontracitanternes Tilbagekomst til Fredericia vilde leje en Pram, som de ikke tog med sig, for 10 Kr. daglig, at Hovedcitanten dertil vel svarede, at han, hvis han benyttede Prammen, hvad han dog ikke antog vilde ske, gerne skulde betale den »betingede« Lejeafgift, men at han ikke benyttede den. Det fremgaar imidlertid af Sagens Oplysninger, at Hovedcitanten den 22 i nysnævnte Maaned lod Niedergesäss, der da opholdt sig i Middelfart, tilflyde en telefonisk Meddelelse, hvilken ifølge Kontracitanternes Anbringende indeholdt en Opsigelse af det ommeldte Lejemaal til den følgende Dag, medens den, efter hvad Hovedcitanten — der vil have afsendt Meddelelsen for at »undgaa enhver Misforstaaelse« — har anført, gik ud paa, at han ikke havde Brug for Prammen, og at det var bedst, at man afhentede den, samt at Niedergesäss derefter i et samme Dag til Hovedcitanten afsendt Brev gjorde denne opmærksom paa, at den af ham »lejede« Pram beroede i hans »fuldstændige Ansvar«, indtil den tilbageleveredes i uskadt Stand, og efter alt det saaledes foreliggende maa det nu anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Hovedcitanten i det ovennævnte Tidsrum har haft en Kontracitanterne tilhørende Pram tilleje imod derfor at svare det af Kontracitanterne angivne Vederlag, og han vil derfor være at tilpligte at betale dem det under den heromhandlede Post i Kontracitanternes Opgørelse anførte Beløb.

Overfor de af Hovedcitanten indtalte Krav have Kontracitanterne — afset fra det Beløb, som de erkende at skyldte — i første Række anført, at de, forinden de standsede Uddybningsarbejdet, af Hovedcitanten vare blevne beordrede til at ophøre dermed og til at fjerne deres Maskine, idet han efter deres Fremstilling alt da havde lejet Uddybningsmateriel i Kolding til Arbejdets Fuldførelse. Endvidere have de anbragt, at Arbejdet ikke lod sig fuldføre ved deres Muddermaskine, idet den var for stor til at bevæge sig med fornøden Frihed i Færgelejet, hvorfor de overensstemmende med det i deres fornævnte

Skrivelse af 26 Juni 1903 tagne nærmere Forbehold — der maa anses som en Del af Entreprisekontrakten — have ment sig beføjede til at ophøre med Arbejdet. Men mod Hovedcitantens Benægtelse kan Rigtigheden af Kontracitanternes heromhandlede Anbringender ikke anses tilstrækkelig godtgjort, og der vil derfor ikke kunne tillægges dem nogen Betydning under Sagen. Da imidlertid Hovedcitanten har forsømt i behørig Tid ved Optagelse af en Syns- og Skønsforretning at sikre sig Bevis for, hvor meget af det omhandlede Arbejde der, da Kontracitanterne forlod det, endnu stod tilbage at udføre, og da der ej heller iøvrigt foreligger Oplysninger af Betydning til Bedømmelse af dette Forhold, savnes der i det Foreliggende tilstrækkelige Data til Afgørelse af Spørgsmaalene om, i hvilket Omfang de af Hovedcitanten afholdte Udgifter have været nødvendige til Arbejdets Tilendebringelse, og om, hvilket Vederlag der udover de tidligere anførte vilde have tilkommet Kontracitanterne, saafremt de havde fuldført Arbejdet, og der vil følgelig under disse Omstændigheder ikke kunne tilkendes Hovedcitanten noget af de under de 5 første Poster i hans Opgørelse anførte Beløb.

Hvad endelig den paa Hovedcitantens Opgørelse under Post 7 anførte Erstatning angaar, har han for Overretten alene paastaet sig tilkendt dels et Beløb af 800 Kr., som »De danske Statsbaner« paa Grund af mangelfuld Opmudring af det under Sagen omhandlede Færgeleje have fradraget i den ham tilsagte Entreprisesum, dels et Beløb af 1000 Kr., som han har maattet betale Statsbanerne i Konventionalbøde for forsinket Fuldførelse af det af ham overtagne Arbejde. For det førstnævnte Beløbs Vedkommende har Hovedcitanten imidlertid ikke tilvejebragt saadanne Oplysninger om Beskaffenheden af det manglende Arbejde og om den med sammes Udførelse forbundne Bekostning, at det kan afgøres, i hvilket Omfang Kontracitanterne ere pligtige at yde Hovedcitanten Erstatning i Anledning af den foreliggende Mangel, og hvad Bøden angaar, har Hovedcitanten ikke imod Kontracitanternes Benægtelse godtgjort, at de ved deres under Sagen omhandlede Forhold have foraarsaget den Forsinkelse, der har medført Bødepaalæget.

Idet saaledes ej heller de tvende sidstnævnte Beløb ville kunne tilkendes Hovedcitanten, vil denne i Henhold til det Foranførte være at tilpligte at betale Kontracitanterne 7351 Kr. 98 Øre med Fradrag af 35 Kr., altsaa til Rest 7316 Kr. 98 Øre med Renter heraf som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at foreligge.

Torsdag den 1 September.

Nr. 266.

Højesteretssagfører Møldrup

contra

Morits (Moritz) Hannibal Alifax Borchmann
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Hassing-Refs Herreders Ekstrarets Dom af 28 Oktober 1909: Arrestanten Moritz Hannibal Alifax Borchmann bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Svend Andersen Grønkjær bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage, dog at Fuldbyrnelsen af denne Straf udsættes, og at Straffen efter fem Aars Forløb fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Abildhauge i Vestervig, 50 Kr. og Salærer til Defensorerne, Sagfører Th. Thomsen i Thisted 50 Kr. og Overretssagfører Schoug i Hurup 25 Kr., udredes med Halvdelen af Arrestanten Grønkjær og Halvdelen af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Marts 1910: Tiltalte Morits Hannibal Alifax Borchmann bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Tiltalte Svend Andersen Grønkjær bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, dog at Straffens Fuldbyrkelse udsættes, og at Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører Heise, og Defensorerne sammeds, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, 50 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Borchmann, dog at Tiltalte Grønkjær in solidum med ham deraf udreder en Trediedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Borchmanns Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Morits (Moritz) Hannibal Alifax Borchmann til Højesteretssagfører Møldrup og Advokat Hindenburg 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Sømændene Morits Hannibal Alifax Borchmann og Svend Andersen Grønkjær, der er fødte henholdsvis i Aaret 1882 og i Aaret 1890, satte under Tiltale, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Meddelagtighed heri.

Medens Tiltalte Grønkjær ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, har Tiltalte Borchmann, foruden at han 2 Gange har været straffet for Tyveri begaaet forinden hans fyldte 18de Aar, været anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Januar 1901 efter Straffelovens § 228 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved samme Rets Dom af 3 Maj 1902, dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228, jfr. § 37, lempet Tillægsstraf, dels efter dens § 230, 1ste Stykke, ligeledes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved samme Rets Dom af 13 Juni 1903, dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 230, 1ste Stykke, lempet Tillægsstraf, dels efter dens § 231, 1ste og 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Natten mellem den 16 og 17 Juni f. A. blev der begaaet Indbrud i Købmand Ludvig Ussings Ejendom i Visbyaa, idet Ruderne i den ene Halvdel af et Fag Vinduer i Butiken, der vender ud til den gennem Visbyaa førende Landevej fra Oddesund til Thisted, om Morgenen den sidstnævnte Dag fandtes besmurte med Mudder eller Pløre og ituslaaede og Vinduet aabnet, hvorhos Pengeskuffen, en almindelig uafslaaset Vareskuffe, der havde sin Plads i en Reol sammen med andre Skuffer, var forsvunden fra Butiken. I Vinduet havde der været anbragt Hylder med Varer, navnlig Kaffeopper og Kander af Porcelæn samt Urtepotter af Fajance eller Porcelæn, og den nederste af disse Hylder saa vel som de fleste af de Varer, der havde staaet i Vinduet, var fjernede. Paa Gulvet under Vinduet laa en Porcelæns-kande, men Størstedelen af Genstandene var henstillet i Græsset ved Landevejsgroften i Nærheden af Vinduet.

Samme Nat var en Baad, der havde ligget med Bunden i Vejret paa Stranden udfor Visbyaa, bleven retvendt, og en anden Baad, der laa optrukken paa Stranden, var bleven flyttet.

I Limfjorden udfor Visbyaa laa paa det anførte Tidspunkt 2 Smaaskibe for Anker, nemlig Skonnerten »Jane« af Fæggesund og Galeasen »Bertine« af Løgstør, der hver især havde en Besætning af 1 Mand foruden Føreren, og Mistanken for at have begaaet det ommeldte Tyveri rettedes straks mod de tvende til disse Skibe hørende Sømænd, nemlig Ungmanden paa »Jane«, Tiltalte Grønkjær, og Matrosen paa »Bertine«, Tiltalte Borchmann. De afhørtes derfor den 17 Juni af en Politibetjent, overfor hvem de imidlertid nægtede sig skyldige. Tiltalte Borchmann, der fandtes i Besiddelse af et kontant Pengebeløb af 72 Øre, erkendte vel, at han og Medtiltalte, hvis Navn han ikke kendte, havde været i Land den foregaaende Aften, men han forklarede, at de kun havde været ved Landgangsbroen og kun et Øjeblik, hvorhos han tilføjede, at de formentlig havde været tilbage hver i sit Skib ved halv 11-Tiden. Tiltalte Grønkjær, der fandtes i Besiddelse af 2 Kr. 4 Øre, nægtede i Begyndelsen at have været i Land og først efter at være konfronteret med Tiltalte Borchmann, erkendte han Muligheden af, at de havde været i Land, idet han dog

erklærede, at han ikke rigtig kunde huske det, da han havde været beruset.

Ved et af Politibetjenten samme Dag foretaget Eftersyn viste det sig, at der i det bløde Sand ved Landgangsbroen var tydelige Spor af bare Fødder, og det godtgjordes, at Sporene passede til Tiltalte Borchmanns Fødder. Der fandtes derhos Strandsand paa denne Tiltaltes Sko, som han efter sit Opgivende havde været iført den foregaaende Nat, og Skoene var gennemvaaede. Endelig saas i nogen blød Jord 6 à 8 Alen fra det ovennævnte Vindue et tydeligt Aftryk af samme Tiltaltes ene Sko.

Den savnede Pengeskuffe blev den 17de om Eftermiddagen funden tom henkastet paa en til Landevejen stødende Mark en Snes Alen Syd for Ussings Ejendom.

Under den mod de Tiltalte indledede Undersøgelse, under hvilken de har været belagte med Varetægtsarrest, har Fisker Niels Sørensen af Visbyaa forklaret, at der Natten mellem den 16 og 17 Juni f. A. blev støjet udenfor hans Hus, der er beliggende 300 Alen Nord for Visbyaa, af 2 ubekendte Mandspersoner, hvorfor han stod op og gik ud i sin Dør, ved hvilken Lejlighed hans Hund, der gøede stærkt, for ud foran ham og hen mod den ene af Personerne. Denne, der var iført hvid eller dog lys Skjorte uden Vest samt Benklæder opsmøgede omtrent til Knæene, hvorhos han, saavidt Vidnet kunde se, havde bare Ben, stod da lige Vest for Døren og holdt en Glib eller Brejl — et Redskab, der benyttes til Rejefangst — op for ham, antagelig for at gøre ham bange. Han spurgte derfor Personen, hvad hans Adfærd skulde betyde, og Personen kastede da Gliben fra sig uden at svare og løb Syd paa, idet en anden mørkere klædt Person løb foran ham. Vidnet gik derefter i Seng og hørte, at Klokken slog 1, men $\frac{1}{2}$ Times Tid efter var han oppe paany, og det forekom ham da, at der blev roet en Jolle fra Land. Sørensen har derhos udsagt, at han, allerede inden han som meldt gik ud for at se efter Personerne, hørte dem tale sammen, og at han da lagde Mærke til, at deres Sprog ikke var som Bønders der paa Egnen, hvorfor han antog, at det var de 2 Sø-mænd fra Skibene. Han har efter at have taget de Tiltalte i Øjesyn udtalt, at han ikke med Hensyn til nogen af dem drister sig til at aflægge Ed paa Identiteten, men at han føler sig aldeles overbevist om, at den lyst klædte Person var Tiltalte Borchmann.

Endelig har han forklaret, at han den anførte Nat havde et Hyttefad med Rejer liggende fortøjet ca. 200 Alen Øst for Landgangsbroens yderste Ende, og at den Pind, hvormed dette Hyttefad lukkes, var fjernet fra sin Plads, da han den følgende Morgen var ved Hyttefadet, samt at han da kunde se, at der manglede ca. et Par Pund Rejer, som han ansætter til en Værdi af 1 Kr. 60 Øre pr. Pund. Han har iøvrigt bemærket, at han ikke mener, at der just er stjaalet 2 Pund Rejer fra ham, men der er ialtfald gaaet et Par Pund Rejer tabt for ham derved, at Hyttefadet har været aabnet.

Da Sørensen i Aaret 1906 har været anset efter Straffelovens §§ 228 og 248, er han ikke bleven stedt til at bekræfte sin Forklaring med Ed.

Nævnte Fisker Sørensens Hustru, Ane, født Petersen, har edelig forklaret, at hun den omhandlede Nat mellem Kl. 12 og 1, da hun

laa i sin Seng, hørte 2 Personer, hvis Sprog ikke var som Bønders, tale sammen udenfor Vinduet, og at hun derpaa saa dem, af hvilke den ene var lyst klædt, gaa forbi Vinduerne. Hendes Mand stod da op og gik udenfor, og han kom senere ind og fortalte hende, at den lyst klædte Person vilde tage ham i hans Brejle, samt at Personerne vare løbne Syd paa i Retning af Købmandens Hus.

Gaardejer H. C. Vestergaards Hustru, Nielsine, født Jørgensen, af Visby Vestergaard har ligeledes edelig forklaret, at hun den omhandlede Nat ved 1-Tiden gik ad Landevejen Syd paa i Retning af Visbyaa for at møde sin Mand, som hun ventede hjem, og at hun herunder, da hun var naaet til et Sted, som, efter hvad der senere har vist sig, ligger 78 Alen Nord for Købmand Ussings Hus, saa, at der stod en Mandsperson, hvem hun ikke mener at kunne genkende, tæt op ad Huset ved den Mur, der vender ud mod Landevejen, enten ved Butiksdøren eller ved et af Vinduerne. Da hun blev opmærksom paa ham, indtog han, forekommer det hende, en Stilling som en Person, der laaser en Dør. Han, der var lyst klædt oventil, og som efter Lyden at dømme bar Læderfodtøj, bemærkede hende vistnok og gik da Vest paa og siden Syd om Forhuset. Hun turde af Hensyn til denne Person ikke gaa videre, men vendte om og gik hjem. Hun har tilføjet, at hun ikke saa mere end denne ene Person. Efter i Retten at have iagttaget de Tiltalte har hun erklæret, at hun ikke derved har faaet noget Indtryk af, at nogen af dem har været den ommeldte Person.

Nævnte Vidnes Ægtefælle, Gaardejer H. C. Vestergaard af Visby Vestergaard, har ligeledes edelig forklaret, at han den omhandlede Nat, formentlig Kl. ca. 2 $\frac{1}{2}$, kom cyklende Syd fra ad Landevejen, der fører forbi Købmand Ussings Ejendom, og at han da mødte en Cyklist ca. 1000 Alen Syd for Visbyaa. Cyklisten, som Vidnet ikke kendte, satte Farten op, da han nærmede sig Vidnet, og kørte forbi Vidnet med bøjet Hoved. Han var iført mørkegraa Jakkesæt og havde paa Hovedet en Hue, der nærmest saa ud som en almindelig Cykehue. Da Vidnet maaske 5 Minutter senere passerede Købmand Ussings Hus, saa han ikke noget mistænkeligt.

Købmand Ludvig Ussing af Visbyaa har ligeledes edelig forklaret, at han ikke er istand til nøjagtig at opgive, hvor mange Penge der var i hans Pengeskuffe, da Tyveriet blev begaaet, men at han er mest tilbøjelig til at antage, at der har været henvend 6 Kr. Han har endvidere forklaret, at Tiltalte Borchmann den 15 Juni f. A. om Aftenen, medens Vidnet var tilstede, var inde i Butiken, hvor han gjorde forskellige Indkøb, hvorhos han har anført, at han, da Politibetjenten den 17 Juni f. A. lod nævnte Tiltalte gaa i det bløde Sand for at tilvejebringe en Prøve af hans Fodspor, gjorde Betjenten opmærksom paa, at Tiltalte ikke gik naturligt, men løftede Tærne i Vejret, hvorefter Betjenten henledte de tilstedeværendes Opmærksomhed herpaa samt opfordrede Tiltalte til at gaa naturligt, hvad han derefter gjorde.

Lagerformand hos Købmand Ussing P. C. Andersen har ligeledes edelig forklaret, at Borchmann, da han den 17 Juni f. A. efter Politibetjentens Anvisning gik i det bløde Sand, først satte Foden naturligt, da Betjenten anmodede ham derom.

Handelsbetjent hos Købmand Ussing T. E. Madsen har ligeledes edelig forklaret, at Tiltalte Borchmann, da han den 15 Juni f. A. om Aftenen var inde i Butiken og gjorde forskellige Smaaindkøb, maatte opgive at købe et Spejl til 50 Øre og nøjes med et til 30 Øre, idet han ikke havde de fornødne Penge.

Føreren af »Bertine«, Skipper A. C. H. Aasted, har ligeledes edelig forklaret, at han den 17 Juni f. A. om Morgenen roede til eller fra Land med »Bertine«s Jolle, blev opmærksom paa 2 levende Rejer, der laa tørt paa Bundbrædderne i Baaden. Disse Rejer maatte formentlig være komne i Baaden den foregaaende Aften eller om Natten, og Vidnet spurgte da fornævnte Fisker N. Sørensen, hvem han godt kender, om han havde smidt Rejer i hans Baad, men dette benægtede Sørensen. Vidnet har iøvrigt anført, at Jollen den ommeldte Morgen, inden han roede i Land, havde været benyttet til at hale en Trosse i Land, og at han ikke tør benægte Muligheden af, at der fra Trossen, der havde ligget i Vandet, kunde være kommet et Par Rejer i Baaden. Han spurgte ogsaa Borchmann, om han havde været ude at fiske Rejer, og han finder det noget mistænkeligt, at disse Rejer fandtes i Baaden. Vidnet har endelig anført, at Borchmann, da Vidnet samme Morgen ved halv 6-Tiden kaldte paa ham, var vanskelig at faa op, hvad han ikke plejede at være, og at saavel han som hans Lukaf lugtede stærkt af Spiritus.

Tiltalte Borchmann har vedholdende benægtet at have gjort sig skyldig i noget Tyveri i Visbyaa, idet han — der i det første Forhør i Strid med Sandheden angav ikke tidligere at have været straffet her i Riget — som sin Færden Natten mellem den 16 og 17 Juni f. A. har afgivet en Forklaring, der gaar ud paa følgende:

Den 16 Juni om Aftenen Kl. ca. 7, da Losningsarbejdet paa »Bertine« var tilendebragt, raabte han over til Jungmanden paa »Jane«, nemlig Tiltalte Grønkjær, hvem han et Par Dage forinden havde set paa en anden Ladeplads ved Limfjorden, men iøvrigt ikke kendte, og anmodede ham om at komme ombord paa »Bertine«, hvilken Henvendelse Grønkjær besvarede med en Opfordring til ham om at komme ombord paa »Jane«. Tiltalte bad derefter Skipperen om Tilladelse til at benytte Skibets Jolle, og efter at denne Tilladelse var meddelt ham, roede han over til »Jane«. Han var iført sit Arbejdstøj, nemlig mørkeblaa Bluse med graablaa, røde og gulhvide Striber og et Par svære mørkeblaa Molskins Benklæder, og han havde paa Hovedet en laadden Hue og paa Fødderne Lædersko. Ombord paa »Jane« nød de Tiltalte noget Brændevin, og efter at have talt sammen en Timestid roede de over til »Bertine«, hvor de yderligere drak noget Brændevin af en Flaske, som de medbragte fra »Jane«. Ombord paa »Bertine« opholdt de sig ca. 1½ Time, og Grønkjær blev efterhaanden saa beruset, at han slingrede, naar han gik, ligesom han talte utydeligt; men Tiltalte fik dog det Indtryk, at han godt kunde forstaa, hvad Tiltalte sagde, og at han vidste, hvad han selv sagde. Da de forlod »Bertine« for at vende tilbage til »Jane«, roede de, uden at der tidligere havde været Tale derom mellem dem, ind til Landgangsbroen og gik, antagelig ved 10-Tiden, i Land og satte sig paa en græsbeegroet Skrænt og talte her sammen et Kvarters-tid eller 20 Minutter, hvorefter de uden at have været længere

inde i Land atter gik i Baaden, som Tiltalte derpaa vrikkede ud til »Jane«, hvor Grønkjær kravlede ombord, og derefter til »Bertine«. Borchmann har endvidere forklaret, at han ved sin Ankomst til Visbyaa var i Besiddelse af ca. 2 Kr., og at han den 15 Juni om Aftenen i Købmand Ussings Butik gjorde Indkøb til et samlet Beløb af 1 Kr. 66 Øre, samt at han ikkø har haft andre Udgifter i Tiden mellem Ankomsten til Visbyaa og hans Anholdelse. Efter at være gjort opmærksom paa, at han herefter ikke kunde have 72 Øre i Behold ved sin Anholdelse, har han imidlertid udsagt, at hans Opgivende om Størrelsen af det Beløb, hvoraf han var i Besiddelse, da han ankom til Visbyaa, ikke kan være nøjagtigt. Han har derhos bemærket, at han, da han den 15 Juni om Aftenen gjorde Indkøb i Ussings Butik, ikke havde taget hele sin Pengebeholdning med sig.

Tiltalte Grønkjær forklarede i de første Forhør, at han og Borchmann, hvis Navn han vel havde hørt, men ikke mindedes, og med hvem han ikke tidligere havde været sammen, den 16 Juni om Aftenen tilbragte Tiden i hinandens Selskab først om Bord paa »Jane« og derefter ombord paa »Bertine«, og at de i Aftenens Løb nød en Del Brændevin, hvoraf en Del tilhørte Tiltalte selv, medens han tilegnede sig Resten ombord paa »Jane« af Skipperens Beholdning. Efter hans videre Forklaring roede de derefter med »Bertine«s Jolle ind til Land, men han paastod, at han den nævnte Aften var bleven saa beruset, at han ikke vilde have været istand til at gaa omkring inde paa Land, og han nægtede bestemt at have begaaet Tyveriet hos Købmand Ussing eller at have deltaget deri. I et den 9 Juli f. A. afholdt Forhør erkendte han imidlertid, at hans hidtil afgivne Forklaring var urigtig, hvorefter han gav en Fremstilling, der, saaledes som han i en Række senere Forhør har suppleret den, gaar ud paa følgende:

Efter at han og Borchmann den ommeldte Aften antagelig mellem Kl. 9 og 10 var roede til Land, aftog de, da de var komne saa nær til Strandbredden, som Baaden kunde flyde, deres Fodtøj og Strømper, vadede ind til Landgangsbroen og gik op paa Stranden, hvor de atter tog deres Fodtøj paa. Borchmann — der efter Tiltaltes Opgivende den nævnte Aften var iført en hvidlig eller dog lys Skjorte, som Tiltalte mener at kunne genkende i en i Borchmanns Besiddelse forefunden hvidlig, svagt blaa- og graaternet Skjorte, samt mørke Benklæder, medens Tiltalte selv vil have været iført en mørkeblaa, gulstribet Uldskjorte med lange Ærmer, et Par blaa Molskins Benklæder, Snørestøvler og en Læderhue med Uldkant — ytrede da, at han vilde »spille Indianer«, og at de skulde »lave noget Sjøv«, hvorpaa de gik hen til tvende paa Stranden liggende Baade, af hvilke Borchmann væltede den ene og skubbede til den anden. Deiefter afførte de sig deres Fodtøj, idet Borchmann udtalte, at de skulde være istand til at løbe hurtigt, hvis der kom nogen, og Tiltalte lagde sig da ned i en Grøft ved noget Tømmer Syd for Købmandens Hus, medens Borchmann gik hen for at se efter eller drille en Hund. Noget efter kom imidlertid Borchmann tilbage, og de drev da sammen et Stykke Vej Nord paa hen til et Hus, ved hvilket der stod en Hund og gøede, og denne Hund drillede Borchmann lidt, idet han blandt andet greb en Syd for Huset liggende Brejl, med hvilken han flere Gange løb rund om Huset, og i hvilken han forsøgte at fange Hunden. Der kom.

medens dette stod paa, en Mand ud af en i Husets nordvestlige Hjørne værende Dør, og Tiltalte løb da sin Vej, medens Borchmann blev tilbage, uden at Tiltalte ved, hvad han foretog sig med Manden. Borchmann kom dog snart efter hen til Tiltalte, og Tiltalte husker, at det ene af Borchmanns Bukseben, hvilke han hidtil havde haft opsmøgede til Knæene, da gled ned, hvorimod det andet vedblev at være opsmøget.

Borchmann sagde derpaa, at han Dagen før havde været inde i Købmandens Butik og set, at Købmanden stod med 2 Hundredekrone-sedler i Haanden, og at han vilde ind hos Købmanden for at tage Penge. Tiltalte, der ikke saa nøje mindes de Udtryk, Borchmann benyttede, men dog forstod, at Meningen var, at Borchmann vilde ind for at stjæle, blev nu »ked af det« og sagde at han hellere vilde gaa ned til Jollen, men det forbød Borchmann ham og paalagde ham at blive tilstede og »holde Udkig«. For at bevæge Borchmann til at opgive sit Forehavende sagde Tiltalte, medens de gik paa Vejen i Retning af Købmandens Hus, at der kom nogen paa Landevejen Nord fra, og de løb da begge ned til Baaden, hvor Borchmann tog sine Sko paa. Han overtalte derhos Tiltalte — der var bange for Borchmann, idet denne var langt hurtigere og stærkere end Tiltalte og desuden havde 2 Knive med sig i Land, af hvilke den ene var meget stor — til paany at følge med op i Land. Borchmann viste derhos Tiltalte, hvorledes denne skulde slaa fra sig, hvis der kom nogen og opdagede dem, og herunder tilføjede Borchmann, efter hvad denne angav dog af Vanvare, ham et Slag ved det højre Øje. Da de nu atter vare komne i Nærheden af Købmandens Hus, som er beliggende Øst for Landevejen, paalagde Borchmann Tiltalte at lægge sig ned i Landevejsgrøften og »holde Udkig«, og Tiltalte lagde sig derpaa, saavidt han husker, i den Grøft, der løber Vest for Landevejen, hvorefter Borchmann selv gik hen til Købmandens Hus, og en Tid efter hørte Tiltalte Ruder klirre, hvorhos kan saa Borchmann sætte nogle i Vinduet anbragte Genstande, der saa ud som Porcelæn, ned paa Jorden udenfor Huset og derpaa krybe ind gennem Vinduet. I nogen Tid derefter saa nu Tiltalte ikke, hvad der passerede, idet han var gleden helt ned i Bunden af Grøften, og han har en Erindring om, at han var ved at falde i Søvn; men lidt efter hørte han paany Støj henne fra Huset og saa da atter Borchmann sidde i Vinduet paa sine Knæ med Ansigtet vendt mod Tiltalte. Borchmann kom derefter hen til Tiltalte og »grinede«, idet han fremviste en Pengeskuffe, hvis Indhold han stak i Lommen uden at vise Tiltalte, hvor meget det udgjorde. Han viste derhos Tiltalte sin Tommelfinger, som, efter hvad han sagde, var »gal«, og bad Tiltalte rykke i den. Dette gjorde Tiltalte, og idet Fingeren var vaad, gled den fra Tiltalte, saa at han faldt paa Ryggen i en Grøft. Tiltalte fik det Indtryk, at Borchmann, der ikke tidligere havde talt om en daarltg Finger, havde beskadiget Fingeren, da han begik Tyveriet; men herom talte Borchmann ikke, og Tiltalte spurgte ham ejheller derom. Pengeskuffen kastede Borchmann hen paa en Mark tæt Syd for Købmandens Hus, og de begav sig derpaa ned til Jollen og reede, antagelig henimod Kl. 2, ud til Skibene. Ombord paa »Jane« lagde Borchmann en Del Smaapenge, bestaaende af 1-Ører, 2-Ører, 5-Ører og 10-Ører samt en eller to 25-Ører, paa et Brædt,

og dem delte de, dog at Tiltalte ikke lagde Mærke til, om han netop fik Halvdelen. Efter hvad Tiltalte er tilbøjelig til at tro, udgjorde hans Pengebeholdning forinden 1 Kr. 20 Øre, og da han ved sin Anholdelse var i Besiddelse af 2 Kr. 4 Øre, mener han, at hans Udbytte af Tyveriet udgør 84 Øre.

Tiltalte Grønkjær forklarede iøvrigt, at han, medens han som meldt laa i Grøften, i Virkeligheden ikke passede paa, om der kom nogen, og at han, hvis der var kommen nogen, vilde have sagt, at Borchmann var ved at bryde ind, hvorhos han tænkte paa at »purre Købmanden ud«, hvad han dog ikke turde for Borchmann. Han udsagde endvidere, at han aldrig vilde have taget mod de Penge, hvis han ikke havde været beruset, og han anførte, at Borchmann, da Tiltalte, medens de roede fra Land, ytrede, at det »aldrig gik godt«, udtalte, at det skulde han nok klare, ligesom han gentagne Gange, efter at Tyveriet var begaaet, paalagde Tiltalte at »holde Mund«. Tiltalte Grønkjær tilføjede derhos, at han kunde have sagt det hele den første Dag, men at han frygtede for at blive ladt i Stikken af Borchmann.

Den heromhandlede Tiltalte, der efter sin Forklaring ingensinde forinden den ommeldte Nat havde været i Land i Visbyaa, paaviste i et sammesteds den 27 Juli f. A. afholdt Forhør uden nogen Vejledning samtlige de Steder, hvortil der sigtes i hans fornævnte Forklaring, saaledes Fisker Niels Sørensens Hus og det Sted, hvor Borchmann efter hans Fremstilling bortkastede Pengeskuffen, og hvor den senere blev funden.

Politibetjent C. Jensen har edelig forklaret, at Tiltalte Grønkjær den 17 Juni f. A. vel var med ham i Land i Visbyaa, men kun paa Stranden og ikke oppe ved Landevejen eller i Nærheden af Købmand Ussings Butik.

I Forhøret den 27 Juli f. A. forklarede Tiltalte Grønkjær endvidere, at Borchmann, da de gik ned til Baaden for at ro ud til Skibene, spurgte, om de ikke skulde gaa hen og tage nogle Rejer, som de derefter kunde bringe med ombord. Tiltalte sagde imidlertid Nej hertil; men da de roede fra Land, forlangte Borchmann, at Tiltalte skulde ro hen til noget, der laa Sydøst for Broen, og som antagelig var et Hyttefad. Dette vægrede Tiltalte sig dog ved og lagde Aarerne fra sig, og Borchmann tog da en Aare og vrikkede Baaden hen til Hyttefadet; men Tiltalte, som ikke vilde have noget dermed at gøre, vendte med Vilje Ryggen til og saa ikke, hvad Borchmann foretog sig.

I et den 4 August f. A. afholdt Forhør tilbagekaldte Tiltalte Grønkjær sin fornævnte Forklaring, idet han nu erklærede, at han havde haft »Delirium«, da han og Borchmann den anførte Aften roede til Land, og at han ikke kunde huske noget om, hvad der var foregaaet i Land. Han angav derhos, at bemeldte Forklaring var »lavet

Færdig fra Trykkeriet den 15 September 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 28—24.

Fredag den 2 September.

sammen« tildels paa Grundlag af, hvad han, da han og Borchmann den 17 Juni f. A. var bleven førte i Land, havde hørt Folk sige, og at samtlige de Penge, der vare forefundne hos ham, vare udbetalte ham af Skipperen, hvorimod han ikke havde modtaget Penge af Borchmann.

I et 2 Dage senere afholdt Forhør erklærede han imidlertid, at hans seneste Forklaring var ganske urigtig, hvorimod hans Fremstilling i Forhøret den 9 Juli med senere Tilføjelser var rigtig, og bemeldte Fremstilling har han derefter fastholdt.

Han har derhos anført, at han, efter at han som meldt havde givet en Fremstilling af, hvorledes Tyveriet var begaaet, gennem en anden i Arresthuset i Vestervig hensiddende Arrestant, Tjenestekarl Otto Sørensen, der afsonede en ham idømt Straf for Tyveri, modtog Besked fra Borchmann om »at holde sin Mund« og ikke sige mere, da Borchmann saa nok skulde klare Resten, hvilket Tiltalte opfattede paa den Maade, at han burde »gaa fra sit Ord«. Fremdeles har han forklaret, at Borchmann ved en senere Lejlighed, da Tiltalte opholdt sig i Arrestgaarden sammen med fornævnte Otto Sørensen, raabte noget ud til Tiltalte gennem Vinduet, og at Sørensen, da Tiltalte spurgte ham, hvad Borchmann sagde, svarede, at Borchmanns Ytring gik ud paa, at han vilde give Tiltalte 10 Kr., hvis han vilde »tage sit Ord tilbage«. Endelig har Tiltalte Grønkjær erkendt, at han en Gang kar spurgt Sørensen, om det »gik an at tage sit Ord tilbage«.

Nævnte Tjenestekarl Otto Sørensen har bekræftet Rigtigheden af Tiltalte Grønkjærs omhandlede Forklaring, forsaavidt den vedrører ham.

Tiltalte Borchmann har forsaavidt ændret sin oprindelige Fremstilling, som han i de senere Forhør har forklaret, at Grønkjærs Beruselse den 16 Juni om Aftenen og Natten derefter var saa betydelig, at Tiltalte, allerede da de gik ned i Baaden fra »Jane«, maatte tage fat i ham, ligesom han, da de gik ombord i »Bertine«, maatte hjælpe Grønkjær over Rælingen for at forhindre ham fra at falde i Vandet. Han maatte endvidere løfte Grønkjær ned i Baaden, da de forlod »Bertine«, og da Baaden, som Grønkjær roede, var kommen til Landgangsbroen, faldt Grønkjær efter Tiltalte Borchmanns videre Fremstilling bagover i Baaden, og begge Aarer gled fra ham. Ogsaa da Grønkjær skulde ombord i »Jane«, efter at de havde været i Land,

maatte Tiltalte hjælpe ham. Iøvrigt har denne Tiltalte næst at nægte at have gaaet med opsmøgede Benklæder, da han og Grønkjær færdedes i Land den omhandlede Nat, saavel som at have talt med fornævnte Otto Søreusén om den foreliggende Sag, fastholdt Rigtigheden af sin tidligere Forklaring. Med Hensyn til Grønkjærs Fremstilling vedrørende Tiltaltes Tommelfinger, har han udsagt, at han allerede forinden den 16 Juni f. A. havde beskadiget denne Finger, men at han ikke havde talt til nogen derom, saa at der ikke er nogen, der kan bevidne Rigtigheden af hans Forklaring i saa Henseende, samt at han er vant til under sit Arbejde at faa mange Stød og Skrammer og ikke plejer at skænke sligt nogen Opmærksomhed.

Vedkommende Embedslæge har i en under Sagen fremlagt Erklæring af 26 Juli f. A. udtalt, at han den 21 Juni s. A. fik Tiltalte Borchmann, der da hensad i Varetægtsarrest, under Behandling for en Distorsion af venstre Tommelfinger, at bemeldte Tiltalte ikke vilde angive, hvorledes den var fremkommen, men at alt tydede paa, at han med ret stor Kraft havde stødt Fingeren mod en fast Genstand.

Føreren af »Jane«, Skipper N. P. Sørensen, har inden Retten udtalt, at hans Indtryk af Tiltalte Grønkjær er, at han er tungnem og lidet begavet, og Forhørsdommeren har til Retsprotokollen bemærket, at hans Indtryk af de Tiltalte er, at Grønkjær har en langsom Fattæevne og en daarlig Hukommelse, samt at han er uudviklet og let at paavirke, medens Borchmann er et velbegavet og erfarent Menneske med Evne til at beherske en Situation.

Købmand Ussing har under Sagen frafaldet Krav paa Erstatning.

For saa vidt nu Tiltalte Grønkjær har erkendt at have tilegnet sig Brændevin ombord paa »Jane«, bliver der ikke Spørgsmaal om at tage dette Forhold, der ikke omfattes af Aktionsordren, under Paakendelse.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen mod Borchmann for at have tilegnet sig Rejer af Fisker N. Sørensens Hyttefad, tale vel forskellige Omstændigheder for, at han har gjort sig skyldig heri, men der vil dog allerede som Følge af, at der mangler sikker Oplysning om det Kvantum Rejer, der er udtaget af Hyttefadet, ikke kunne paalægges bemeldte Tiltalte noget Strafansvar for hans Forhold i saa Henseende.

Med Hensyn endelig til Indbrudstyveriet hos Købmand Ussing maa den af Tiltalte Grønkjær afgivne Forklaring, uanset at den afviger fra Tiltalte Borchmanns, anses saa væsentlig bestyrket i sine Enkeltheder ved det iøvrigt foreliggende, at den, særlig naar ogsaa henses til, at sidstnævnte Tiltaltes Forklaringer bære Præget af Usandfærdighed og Forbeholdenhed, og til, at han tidligere har været straffet for Tyveri fra Butikker, hvis Vinduer han har ituslaaet, findes i det hele at burde lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

For deres ommeldte Forhold vil de Tiltalte være at anse, Borchmann efter Straffelovens § 232, 2det Led, for 4de Gang begaaet groft Tyveri, og Grønkjær efter Straffelovens § 238. De Straffe, som de Tiltalte herefter have forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes, for Borchmann til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og for Grønkjær i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13 til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, dog saaledes at Straffens Fuldbyrkelse for denne Tiltaltes Vedkommende i Medfør af

nysnævnte Lovs § 20 findes at burde udsættes, saaledes at Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afgivelse bortfalder, saafremt de i bemeldte Lov fastsatte Betingelser overholdes.

Fredag den 2 September.

Nr. 259.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Jens Jacob Madsen (Def. Møldrup).

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Maj 1910: Arrestanten Jens Jacob Madsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Johansen og Hvass, 40 Kr. til hver. Saa betaler Arrestanten og i Erstatning til: Komponist Peter Lange Müller 18 Kr., Forsikringsselskabet »Nederlandske Lloyd« 48 Kr., Forsikringsselskabet »Nederlandene« 533 Kr., Schweitzisk Ulykkesforsikringsaktieselskab 180 Kr., Grosserer A. Kiær 300 Kr., Forsikringsselskabet »Nye danske Brandforsikring« 70 Kr., Forsikringsselskabet »Nordisk Brandforsikring« 152 Kr., Det kgl. octroierede Assuranceselskab 20 Kr., Assistent Ragnar Kock 150 Kr., Direktør Knud Høg-Petersen 200 Kr., Frankfurter Forsikringsselskab 870 Kr., Maskinassistent S. C. Villumsen 70 Kr., Fabrikant Hans Christensen 55 Kr., Overretssagfører Rothenborg 93 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter de i Dommen anførte Straffebestemmelser, men Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 5 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger og de tilkendte Erstatninger bør Dommen ved Magt at stande.

Thi kendes for Ret:

Jens Jacob Madsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 5 Aar. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Møldrup 120 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Jacob Madsen, der tiltales for Tyveri og Hæleri, er født den 26 Oktober 1871 og anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 25 September 1894 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 21 September 1895 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvilken Straf var udstaaet den 17 Oktober 1895, og senest ved 1ste Artilleriregiments Krigsretsdom af 16 April 1898 efter Straffelov for Krigsmagten § 158 med mørk Arrest i 5 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Efter at Arrestanten i det første over ham den 26 Januar 1909 afholdte Forhør havde tilstaaet, at han for godt 2 Aar siden var begyndt at begaa Indbrudstyverier fra ubeboede Lejligheder og havde fortsat hermed til hen paa Sommeren 1908, og efter at han derpaa havde paavist en Del Lejligheder her i Staden, i hvilke han havde forøvet saadanne Tyverier, ændrede han, efter at det var oplyst, at et af de Tyverier, i hvilke han havde erkendt sig skyldig, og med Hensyn til hvilket han havde paavist Gerningsstedet, var forøvet paa en Tid, da Arrestanten henlaa paa Hospitalet, i et den 29 Marts s. A. afholdt Forhør sine tidligere Forklaringer derhen, at han havde været sammen om disse Tyverier med en Person ved Navn Villiam Kip, der var Murer, men om hvem han iøvrigt ikke har villet eller kunnet give nærmere Oplysninger, og at det var Kip, der havde udspejdet Lejlighederne, forberedt Tyverierne og udført dem til fælles Fordel, medens Arrestanten stod og ventede ved Husenes Hovedindgang for at hjælpe til med at bringe Kosterne bort.

Arrestanten har senere nærmere forklaret, at han og Kip fra April eller Maj 1907 begyndte at stjæle sammen, at Kip udvalgte sig Gerningsstederne og tog Aftryk af Laasene, hvorefter Arrestanten tilfåede Nøgler, og at de derefter begge i Reglen om Morgenen indfandt sig i de paagældende Ejendomme, hvor Kip ved Hjælp af Nøglerne lukkede sig ind i Lejlighederne, medens Arrestanten blev staaende ved Indgangsdørene og ringede paa de herværende Klokker, hvis der kom nogen op ad Trappen. Hvis der i Dørene fandtes amerikanske Laase, til hvilke Arrestanten ikke kunde lave Nøgler, har Arrestanten tænkt sig, at Kip lukkede Dørene op ved at trykke Riglerne ned.

Det var en Aftale i hvert enkelt Tilfælde, at Arrestanten skulde have alle Kosterne, som han, naar nogen Tid var gaaet, solgte eller pantsatte.

Arrestanten holdt Regnskab over Udbyttet, som de delte.

Under et, efter at der var dekretet Aktion i Sagen, optaget Reassumtionsforhør har Arrestanten endelig suppleret sin Forklaring derhen, at han efter ved Juletid 1906 at have truffet Kip og efter at have erfaret, at denne levede af Tyveri, ved Nytaarstid 1907 traf en fast Aftale med Kip om, at de skulde dele lige alt, hvad Kip stjal, og at han, forsaavidt angaar de Tyverier, der er begaaede, før Aftalen blev truffen, har modtaget en Del Koster, som han vidste hidrørte fra Kips Tyverier, men iøvrigt ikke har haft noget med disse Tyverier at gøre, hvorimod alle de Tyverier, der er begaaede, efter at Aftalen blev truffen, er forøvede til Fordel for dem begge.

Denne Arrestantens Forklaring findes, skønt den iøvrigt ikke er bestyrket, og uagtet Kips Eksistens end ikke er bleven godtgjort, at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er det hevist, at han herefter har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Som det maa antages, i Begyndelsen af Aaret 1907 modtog Arrestanten i Foræring af Kip henholdsvis nogle til 15 Kroner vurderede Smykker og 2 Malerier, 1 Cigarrør og 4 Saltkar af samlet Værdi 30 Kr., uagtet han var paa det rene med, at samtlige disse Koster indbrudsvis var stjaalne af Kip.

Efter det oplyste stammede Genstandene fra 2 i Sommeren 1906 i Beboelseslejlighederne Thorvaldsensvej Nr. 22, 1ste Sal, og Nr. 12, 2den Sal, forøvede Indbrudstyverier.

Paa samme Maade modtog Arrestanten i Januar Maaned samme Aar af Kip en til 15 Kroner vurderet Vifte, som Arrestanten vidste var stjaalet ved Indbrud, og som har vist sig at hidrøre fra et i Slutningen af December 1906 eller Begyndelsen af Januar 1907 i Beboelseslejligheden Harsdorffsvej Nr. 13, 2den Sal, begaaet Indbrudstyveri.

En Gang i Tidsrummet fra Midten af Januar til den 31 Marts 1907 indfandt Arrestanten og Kip sig udfør Ejendommen St. Jacobs Plads Nr. 2 for efter Aftale at begaa Indbrudstyveri til fælles Fordel fra en herværende Beboelseslejlighed ved Hjælp af en af Arrestanten tilfilet Nøgle.

Medens Arrestanten blev staaende i Ejendommens Port for at holde Vagt, gik Kip op ad Hovedtrappen, men vendte kort efter tilbage og overgav Arrestanten en Del Sølv- og Pletgenstande, der er vurderede til ialt 950 Kr.

I Juni Maaned s. A. indfandt Arrestanten og Kip sig i tyvagtig Hensigt uhindret udfør Beboelseslejligheden Østerbrogade Nr. 44, 2den Sal, idet de havde aftalt, at Kip til fælles Fordel skulde begaa Tyveri her. I Arrestantens Paasyn lukkede Kip sig ind i en af de i Etagen værende Beboelseslejligheder ved Hjælp af en af Arrestanten tilfilet Nøgle, hvorefter Arrestanten gik ned i Ejendommens Port for at holde Vagt.

Kort efter indfandt Kip sig her, medbringende en Del Sølv-tøj, der havde en Værdi af 700 Kr.

Kip overgav ved samme Lejlighed Arrestanten nogle Skeer, Knivstativer, Vinbakker og et Sølvbæger af samlet Værdi 45 Kr., som Arrestanten antog var stjaalet samme Sted som det nysnævnte Sølv-tøj, men som i Virkeligheden stammede fra et i en anden Beboelseslejlighed i samme Etage begaaet Indbrudstyveri.

I Sommeren og Efteraaret 1907 har Arrestanten dernæst i 9 Tilfælde, uagtet han vidste, at samtlige nedennævnte Koster af Kip var stjaalne ved Indbrudstyveri, af ham modtaget henholdsvis:

Beklædningsgenstande af Værdi 80 Kr.

Nogle Skeer og en Kjoleklædning af Værdi 82 Kr.

En Ske af Værdi 8 Kr.

2 Brocher af Værdi 3 Kr.

Toiletgenstande, et Par Manchetknapper og en Mahogniæske af Værdi 25 Kr.

Nogle Pletgenstande af Værdi 20 Kr.

Nogle Knive og Nipsgenstande, en Sukkertang, 1 Syskrin, 1 Hovedvandsæg m. m. af Værdi 150 Kr., nogle Medaljer, Punge og Beklædningsgenstande, en Sølvkæde, en Kuffert og 8 Kasser Cigarer af Værdi 125 Kr., og

Et Tændstiketui af Værdi 4 Kr.

De nævnte Genstande var efter det under Sagen oplyste stjaalne ved Indbrudstyveri i følgende Beboelseslejligheder:

Kastelsvej Nr. 23, 1ste Sal,
 Rothesgade Nr. 4, 1ste Sal,
 Bülowvej Nr. 44, 4de Sal,
 Stockholmsplads Nr. 4, 3dje Sal,
 Malmøgade Nr. 7, 1ste Sal,
 Classensgade Nr. 29, 1ste Sal,
 Vesterbrogade Nr. 41 A, 2den Sal,
 Store Kongensgade Nr. 83, 2den Sal. og
 Vester Boulevard Nr. 48, 1ste Sal.

En Dag i Maj Maaned 1908 indfandt Arrestanten og Kip, som havde truffet Aftale om, at Kip til fælles Fordel skulde begaa Indbrudstyveri her, sig i Ejendommen Østerbrogade Nr. 70.

Arrestanten, som havde overleveret Kip en af ham efter et af Kip modtaget Aftryk forfærdiget Entrédørsnøgle, blev staaende i Porten for at holde Vagt, medens Kip gik op i Huset. Lidt efter vendte Kip tilbage, fortalte, at han havde lukket sig ind med falsk Nøgle, og medbragte som Udbytte af Tyveriet en Del Knive, Skeer, Smykker, Beklædningsgenstande, 2 Kandelabre og 2 Cigarbægere m. m., der havde en samlet Værdi af 250 Kr.

I Forsommeren 1908 forøvede Kip efter foregaaende Aftale med Arrestanten, som holdt Vagt i Porten, og til fælles Fordel 2 Indbrudstyverier i Beboelseslejlighederne Holsteinsgade Nr. 30, 4de Sal, og Ribegade Nr. 6, 2den Sal. Udbyttet af disse Tyverier bestod af Beklædningsgenstande, 14 Pletskeer, en Guldkæde, en Taske, en Paraply m. m. af samlet Værdi 75 Kr.

I Sommeren 1908 indfandt Arrestanten og Kip sig i tyvagtig Hensigt i Ejendommen Kastelsvej Nr. 25.

I Arrestantens Paasyn lukkede Kip sig ved Hjælp af en af Arrestanten tilfået Nøgle ind i Beboelseslejligheden i Stueetagen og stjal herfra, medens Arrestanten blev staaende paa Trappen, til fælles Fordel en Sukkerskaal og Flødekande og et Stykke Kjolestof af samlet Værdi 120 Kr.

Ligeledes i Sommeren 1908 aftalte Arrestanten med Kip, at denne til fælles Fordel skulde begaa Indbrudstyveri fra en Beboelseslejlighed i Østerbrogade 148, til hvis Entrédørs Laas Arrestanten efter et af Kip modtaget Aftryk havde forfærdiget en falsk Nøgle. Arrestanten, som forblev staaende i Gadedøren for at holde Vagt, modtog kort efter af Kip dels en Del Sølvstøj, nogle Kikkerter og noget Fodtøj af Værdi 50 Kr., der var stjaalt fra en Beboelseslejlighed paa 3dje Sal, og dels en Del andre Genstande, nemlig en Plet Flødekande og

Sukkerskaal, 2 Sølvlysestager, et Guldur, nogle Ordener, Medaljer m. m. af samlet Værdi 320 Kr., hvilke sidste Genstande Arrestanten antog var stjaalne fra samme Lejlighed, idet han gik ud fra, at Kip kun havde forøvet et Tyveri i Ejendommen, men som i Virkeligheden stammede fra et i en Beboelseslejlighed paa Ejendommens 4de Etage forøvet Indbrudstyveri.

Omtrent paa samme Tidspunkt begik Kip efter foregaaende Aftale med Arrestanten, som holdt Vagt henholdsvis i Porten og paa Hovedtrappen, og til fælles Fordel 2 Indbrudstyverier i Beboelseslejlighederne Frederiksberg Allé Nr. 60, 2den Sal, og Puggaardsgade Nr. 7, 2den Sal.

Udbyttet af disse Tyverier bestod af Sølvtøj og Smykker af Værdi 1500 Kr.

Kip fortalte Arrestanten, at han ved Hjælp af falsk Nøgle havde lukket sig ind ad Køkkendøren til Lejligheden i Puggaardsgade.

Ligeledes i Sommeren 1908 forøvede Kip ved Hjælp af Nøgler, som Arrestanten havde tilfilet, og efter foregaaende Aftale med denne og til fælles Fordel 2 Indbrudstyverier i Beboelseslejlighederne Østbanegade Nr. 27, Stuen, og Classensgade Nr. 27, 2den Sal.

Under Tyveriernes Udførelse holdt Arrestanten Vagt ved Indgangen til Ejendommene. Udbyttet bestod af Sølvtøj, Smykker, Beklædningsgenstande, Piber m. m. af samlet Værdi 352 Kr.

I samme Sommer forfærdigede Arrestanten en falsk Nøgle, for at Kip ved Hjælp af denne til fælles Fordel kunde begaa et Indbrudstyveri. Senere fortalte Kip, at han havde begaaet Tyveriet i en Beboelseslejlighed i Ejendommen Strandboulevard Nr. 35, Stuen, og overgav Arrestanten som Udbytte af Tyveriet nogle Beklædningsgenstande, 3 Diamantbrocher, en Guldknep m. m. af samlet Værdi 400 Kroner.

Endelig har Arrestanten i Sommeren 1908 i 5 Tilfælde, uagtet han var paa det Rene med, at samtlige nedennævnte Koster var stjaalne ved Indbrudstyveri, af Kip modtaget henholdsvis:

En Paraply, en Kammerherrenøgle og nogle Guldknapper af Værdi 55 Kr.

En Ring, en Ske, et Æggebæger og en Laaneseddel paa en Del Skeer af Værdi 148 Kr.

Nogle Ordener og Medaljer af Værdi 150 Kr.

2 Guldkæder, en Del Sølvgenstande, nogle Malerier, Mønter, Servietter og Platter m. m. af Værdi 250 Kr., og en Sølvfod og Laanesedlen paa en Vinkande af Værdi 55 Kr.

De nævnte Genstande var efter det under Sagen oplyste stjaalne ved Indbrudstyveri i følgende Beboelseslejligheder:

Holsteinsgade Nr. 19, 1ste Sal,

Bredgade Nr. 63, 3dje Sal,

Gefionsplads Nr. 5, 3dje Sal, 2 Lejligheder, og

Frederiksberg Allé Nr. 19 A, 4de Sal.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 229, 4de Stykke, jfr. tildels § 54, og efter dens

§ 238, samtlige §§'er sammenholdte med midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 18, efter Omstændighederne og under Hensyn til, at Arrestanten yderligere er fundet i Besiddelse af Koster til Værdi 600 Kr., som han har erkendt at have modtaget af Kip, vidende om, at de var stjaalne ved Indbrud, men om hvilke ingen nærmere Oplysninger har kunnet tilvejebringes, med Forbedringshusarbejde i 4 Aar. — — — —

Efter derom nedlagt Paastand vil Arrestanten derhos have at udrede i Erstatning til: — — — —

Nr. 115. Husejer **A. Christensen** (Stein)

contra

fhv. Barber, Grosserer **C. A. Rüttgers** (Ingen),

betræffende Tilbagegang af en Ejendomshandel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 September 1909: Indstævnte, Barber C. A. Rüttgers, bør for Tiltale af Citanten, Husejer A. Christensen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at tvende den 26 April 1909 fremlagte, af Murmester A. F. Knudsen henholdsvis den 23 April 1906 og den 6 Juli 1907 udstedte Dokumenter ikke ere forsynede med Stempel.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger havde Indstævnte, da Appellanten den 12 Oktober 1908 forlangte, at den i den indankede Dom omtalte af Appellanten indtil da opretholdte Ejendomshandel skulde gaa tilbage, forlængst opfyldt sin Hjemmelspligt, idet han i Tiden omkring den 23 December 1907 havde sat den af begge Parter antagne Sagfører i Stand til at ordne Handelen saaledes, at det sidstnævnte Dag tinglæste Skøde alene vilde faa Retsanmærkning om de Forhæftelser, som Appellanten skulde overtage.

Den stedfundne Forsinkelse af Skødets Ekspedition fra Brevskriverkontoret har derhos ikke, som af Appellanten hævdet, kunnet medføre nogen Indskrænkning i hans Adgang til at raade over Ejendommen. da saadan Raaden ikke var betinget af, at Skødet kom ham i Hænde. Som Følge heraf og idet der af de i Dommen anførte Grunde ikke vil kunne tages Hensyn til Appellantens Anbringender om Mangler ved Ejendommen, maa det have sit Forblivende ved den Indstævnte tillagte Frifindelse, og Dommen bliver saaledes at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 4 September 1907 dateret Slutseddel solgte Indstævnte, Barber C. A. Rüttgers til Citanten, Husejer A. Christensen, dels for en Købesum af 28000 Kr. Ejendommen, Matr. Nr. 1390 i Københavns Udenbys Klædebo Kvarter, Bjælkes Allé Nr. 42, dels for en Købesum af 2000 Kr. den i Ejendommens Kælderetage drevne Fabrikationsforretning: »Dansk Læder-Industri«, og den 17 Oktober s. A. udstedte Indstævnte Skøde til Citanten paa den nævnte faste Ejendom. — I Skødet var det bl. a. bestemt, at alle Indtægter og Udgifter Ejendommens Drift vedrørende, skulde fra 1 Oktober s. A. som Skæringsdag, oppebæres og udredes af Køberen, hvorhos det udtaltes, at Opgørelse over det Beløb, som Sælgeren i den Anledning havde at refundere Køberen, var foretaget, og Beløbet likvideret i Købesummen.

Denne skulde iøvrigt berigtiges ved, at Køberen overtog og fra 11 Juni 1907 forrentede dels den paa 1ste Prioritet indestaaende Gæld til Østifternes Kreditforenings 5te Serie, 1ste Af-

deling stor til Rest	9288 Kr. 73 Øre
dels en 2den Prioritet, stor	4000 — 00 —
ved at han ved Skødets Underskrift betalte kontant	4011 — 27 —
og for Restbeløbet	10700 — 00 —

udstede en fra 1 Oktober 1907 5 pCt. p. a. rentebærende Obligation til Sælgeren med Pant i Ejendommen næstefter de fornævnte 2 Prioriteter, og saaledes, at der i hver Termin skulde erlægges et halvaarligt Afdrag af 250 Kr. paa Hovedstolen. — Alle Udgifter ved Handelens og Skødets Berigtigelse, Prioritetsgældens Overtagelse o s. v. skulde betales af Sælgeren, der i Skødet udtrykkelig indestod Køberen for Vanhjemmel efter Loven og for, at der ikke paahvilede Ejendommen andre Pantehæftelser end ovenfor nævnt.

Det fornævnte Skøde blev tinglæst i nærværende Ret den 23 December 1907, og den forannævnte Obligation for 10700 Kr. blev udstedt af Citanten den 4 December 1907 og tinglæst den 4 Maj 1908.

Under Anbringende af, at Indstævnte skal have misligholdt den indgaaede Ejendomsandel, dels ved ikke at kunne opfylde det af ham udtrykkelig paatagne Hjemmelsansvar, dels ved at sælge Citanten en Ejendom, der var befængt med Svamp og langt ringere end udgivet, har Citanten nu anlagt nærværende Sag, under hvilken hans Paastand gaar ud paa, at den om Ejendommen, Bjælkes Allé Nr. 42 indgaaede Handel annulleres eller kendes uforbindende for Citanten som misligholdt af Indstævnte, og at denne tilpligtes 1) at tilbagebetale Citanten

det af ham den 17 Oktober 1907 til Indstævnte i Anledning af Handelen kontant betalte Beløb 5643 Kr. 61 Øre med Fradrag af de for »Dansk Læder-Industri« betalte 2000 Kr., altsaa 3643 Kr. 61 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra Betalingsdagen eller fra Forligsklagens Dato 16 November 1908, 2) at refundere Citanten de paa Prioritetsgælden i Ejendommen i December Termin 1907 og Juni Termin 1908 erlagte Afdrag, ialt 600 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Betalingsdagen eller Forligsklagens Dato, 3) under en daglig Tvangsbøde at kvittere til Udslettelse den af Citanten til Indstævnte udstedte Prioritetsobligation, stor 10700 Kr., samt selv at overtage og frigøre Citanten for de af denne overtagne Prioriteter i Ejendommen, samt 4) at udrede i Erstatning til Citanten for Handelens Misligholdelse og ikke Opfyldelsen af Vanhjemmelspligten, 3000 Kr., eller et af Retten eller af Retten udmeldte, uvillige Mænd fastsat Beløb. Citanten har derhos paastaet Indstævnte dømt til at betale Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Naar Indstævnte derhos for det Tilfælde, at der maatte blive givet Citanten Medhold i hans Paastand om Ejendomshandelens Annullation, har paastaet sig tilkendt en Erstatning hos Citanten af 20000 Kr. for Ødelæggelse af den i Ejendommen drevne Forretning (dansk Læderindustri), vil denne Paastand ikke kunne tages under Paakendelse allerede som Følge af, at den, hvis Berettigelse Citanten har bestridt, ikke har været Genstand for Forligsmægling.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at den fornævnte Ejendom ved et den 24 December 1900 tinglæst Skøde fra fhv. Bagermester Lange blev solgt til Billardfabrikant Johannes Ferdinand Bauer. Denne udstedte den 19 Oktober 1905 en Generalfuldmagt, ved hvilken han gav Murermester A. F. Knudsen uindskrænket og fra Udstederens Side uigenkaldelig Fuldmagt, dels til at administrere Ejendommen, dels til at sælge og afhænde den i eget eller Bauers Navn, saaledes at Bauer til enhver Tid var pligtig til at meddele sin Underskrift »paa den Købekontrakt eller det Skøde, som Hr. Knudsen har opsat og indgaet paa . . .« Ved et den 23 April 1906 underskrevet Dokument erklærede Knudsen, at han til Indstævnte afhændede enhver ham tilkommende Ret over oftnævnte Ejendom. Den 27de November 1907 blev der givet den førstnævnte Fuldmagt en af Knudsen og Bauer underskrevne Paategning om, at den efter Overenskomst bortfaldt, og samme Dag forsynede Bauer det fornævnte af Indstævnte den 17 Oktober 1907 til Citanten udstedte Skøde med en Paategning om, at han som Skødehaver tiltraadte det i alle dets Ord og Punkter »under Forudsætning af, at de i Ejendommen ifølge Pantebogen nu indstaaende Prioriteter overtages af Køberen eller indfries«. — Efter at Skødet, der var stemplet til Takst 187 Kr. 30 Øre var blevet indleveret til Tinglæsning, blev det, da Chefen for vedkommende Brevskriverkontor formente, at Stempelovgivningen ikke var iagttagen, den 28 Januar 1908 indsendt til Skattedepartementet, der under 5 Februar 1909 resolverede, at da det af de tilvejebragte Oplysninger fremgik, at Ejendommen af Bauer var bleven overdraget til Knudsen og af

denne igen solgt til Indstævnte, uden at der angaaende disse Overdragelser var oprettet stemplede Dokumenter, var saavel det af Indstævnte til Citanten udstedte Skøde som den dette Skøde af Bauer meddelte Paategning stempelpligtige efter de for Overdragelse angaaende fast Ejendom gældende Regler, hvorfor Dokumentet vilde være at stemple yderligere til Takst 187 Kr. 30 Øre. Dette Beløb blev indbetalt til vedkommende Amtstue den 13 Februar d. A., hvorefter Dokumentet den 17 Marts s. A. modtoges tilbage paa Brevskriverkontoret, hvor det endnu den 4 Maj d. A. henlaa uekspederet paa Indstævntes Sagførers Navn.

Til Støtte for sin Paastand om Handelens Annulation har Citanten for det første paaberaabt sig, at da Indstævnte — hvad Citanten ved Handlens Indgaaelse vil have været uvidende om — ingensinde har haft Skøde paa den solgte Ejendom, er han ude af Stand til at hjemle Citanten denne.

Da Indstævnte imidlertid efter det ovenanførte havde tilkøbt sig Ejendommen af Knudsen, og da det af Indstævnte udfærdigede Overdragelsesdokument som foran nævnt er blevet godkendt og tiltraadt af Bauer, der havde tinglæst Skøde paa Ejendommen, findes der ikke at kunne tillægges Citantens nævnte Indsigelse mod Handelens Gyldighed nogen Betydning, og det findes heller ikke efter det foreliggende at kunne paadrage Indstævnte noget Ansvar, at den ovennævnte Undersøgelse med Hensyn til Skødets og Skødepaategningens Stempelpligt har forhalet Skødets Ekspedition fra Tinglæsning.

Fremdeles har Citanten anført, at Indstævnte har misligholdt Handelen, saaledes at han maa kunne kræve dens Tilbagegang, derved at der, da den kontante Del af Købesummen blev betalt, paahvilede Ejendommen flere Behæftelser, end han skulde overtage.

Vel fremgaar det nu af Sagens Oplysninger, at tvende af en tidligere Ejer udstedte Panteobligationer, store henholdsvis 8000 Kr. og 8500 Kr., først ere blevne udslettede af Pantebogen respektive den 13 Januar og 13 Juli 1908. Den ene af disse Behæftelser havde det imidlertid ifølge Slutsedlen været paatænkt, at Citanten delvis skulde have overtaget, medens Forholdet senere ordnedes saaledes, at Indstævnte indfrieede denne Gæld, og den anden Obligation var allerede den 6 Juli 1907 bleven tiltransporteret Indstævnte og samme Dag kvitteret af denne og havde derefter indtil den udslettedes, henligget hos den Sagfører, som havde ordnet Handelen for begge Parter. Allerede som Følge heraf kan der ikke tages Hensyn til Citantens heromhandlede Indsigelse mod Handelen.

Ved at sælge Citanten den paagældende Ejendom har Indstævnte paadraget sig Forpligtelse til ikke blot at skaffe Citanten behørig tinglæst Adkomst til Ejendommen, men ogsaa til at sørge for, at Citanten, forudsat at denne opfylder, hvad der paahviler ham, inden en passende Frist kan faa Skødet ekspederet fra Tinglæsning uden præjudicerende Retsanmærkning. Den Omstændighed, at Citanten endnu den 4 Maj d. A. ikke havde faaet Skødet udleveret i ekspederet Stand, vilde nu vel ikke, — som af Citanten forment — kunne bevirke Handelens Ugyldighed, men den vilde kunne gøre Indstævnte ansvarlig for det Tab, som maatte være Citanten paaført derved, og

det bliver derfor at undersøge, hvem der bærer Ansvar for, at Skødet ej er blevet ekspederet.

Det fremgaar i saa Henseende af Sagens Oplysninger, at Grunden til Skødets Ikke-Ekspedition i det væsentlige har været, dels at Skødet som utilstrækkelig stemplet blev indsendt til Skattedepartementet, hvis Resolution faldt over et Aar efter Indsendelsen, dels at der ikke til Tinglæsning er fremkommen en ny Obligation, ved hvilken Citanten har overtaget Restgælden til Kreditforeningen, stor 9288 Kr. 73 Øre, til Afløsning af den af en tidligere Ejer udstedte, den 4 Februar 1901 tinglæste Obligation til Kreditforeningen, ifølge hvilken Restgælden da var 10174 Kr. 93 Øre, hvilket atter har medført, at den tidligere for 2den Prioritetslaanet udstedte Obligation, der, forsynet med betingelsesvis givet Kvittering, indleveredes til Udslettelse samtidig med Skødets Indlevering til Læsning og samtidig med, at en af Citanten udstedt ny 2den Prioritetsobligation blev indleveret til Tinglæsning, ikke har kunnet udslettes.

Naar Indstævnte nu har forment, at han ikke kan være ansvarlig for den ved Brevskriverkontorets Indsendelse af Skødet til Stempling foranledigede Forsinkelse, kan der ikke gives ham Medhold deri, da han ved under de foreliggende Omstændigheder at sælge Ejendommen til Citanten maa bære Ansvaret, saafremt hans egen Adkomst ikke er saaledes i Orden, at han inden rimelig Tid kan skaffe Citanten Skøde paa Ejendommen.

Derimod maa Citanten, der efter Vilkaarene for Handelen skulde overtage 1ste Prioritetsgælden til Kreditforeningen, være pligtig til at sørge for, at det i saa Henseende fornødne bliver foretaget, og dette har Citanten ikke gjort, idet han, hvad der er uomtvistet, ikke, og navnlig heller ikke, efter at Skødet var kommet tilbage fra Skattedepartementet, har sørget for, at der blev udstedt en ny Obligation, ved hvilken han overtog 1ste Prioritetslaanet.

Herefter maa Citanten siges selv at bære en væsentlig Del af Skylden for, at Skødet ej er blevet ekspederet, og han kan følgelig ikke af den Grund kræve nogen Erstatning hos Indstævnte, saa at det bliver uforment at komme ind paa Spørgsmaalet, om Skødets Ikke-Ekspedition har voldet Citanten noget Tab, hvad han har paastaet, men Indstævnte benægtet.

Citanten har endvidere, som ovennævnt, til Støtte for sine Paa-stande anført, at Ejendommen viste sig at være befængt med Svamp. Det fremgaar i saa Henseende af Sagens Oplysninger og Proceduren, at det, inden Handelen fandt Sted, fra Indstævntes Side overfor Citanten blev nævnt, at der i Foraaret 1907 havde vist sig Svamp i Huset, og at Citanten derefter henvendte sig til en Svampefordriver, der skulde udrydde Svampen. Citanten har nu anført, at Indstævnte ved Handelens Indgaaelse paatog sig Garanti for, at der ikke paany vilde komme Svamp i Ejendommen, men at der viste sig Svamp der i Foraaret 1908. Mod Indstævntes Benægtelse har Citanten imidlertid ikke bevist, at der fra Indstævntes Side er afgivet nogen saadan Garanti, ligesom han ikke har givet nærmere Oplysninger om, i hvilken Grad Svampens Fremkomst i Foraaret 1908 har været til Ulempe. Da Citanten nu endelig heller ikke har godtgjort, at Ejendommen i andre Henseender har vist Mangler, som kunde berettigede ham til Er-

statning — endsige til at annullere Handlen, vil der i det Hele være at tillægge Indstævnte Frifindelse.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Nr. 306. Højesteretssagfører Hansen

contra

Alexander Lauritz Otto Ottesen (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold samt af et ham i Henhold til Lov 1 April 1905 § 8, 3dje Stykke, givet Paalæg.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Juli 1910: Arrestanten Alexander Lauritz Otto Ottesen bør straffes med Tvangsarbejde i 18 Maaneder og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende mangelfulde Oplysninger om Forholdet mellem det i den indankede Dom nævnte, den 23 April 1908 givne Paalæg og det sammesteds nævnte Tilhold af 1 Juni 1910 er det uklart, om Tiltalte har gjort sig skyldig i nogen strafbar Overtrædelse af Tilholdet. Der vil derfor alene kunne paalægges ham Ansvar for den i Dommen ommeldte Overtrædelse af Paalægget, og han vil herefter være at anse efter den midlertidige Lov af 1 April 1905 § 8, 3dje Stykke, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 3 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Alexander Lauritz Otto Ottesen bør hensættes til Tvangsarbejde i 3 Maaneder. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Hansen og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Alexander Lauritz Otto Ottesen, der er født den 9 Januar 1851 og senest anset: ved Merløse-Tudse Herreders Politirets Dom af 16 Januar 1906 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Lov 1 April 1905 § 8 II med Tvangsarbejde i 6 Maaneder og ved Landover- samt Hof- og Stads-

rettens Dom af 22 Februar 1907 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 8, 2det Stykke, med Tvangsarbejde i 1 Aar, er ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste overbevist om at have overtraadt dels et ham den 1 f. M. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, der bl. a. gik ud paa:

- at han skulde melde sig ved nævnte Protokol hver Mandag for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade,
- at han til nævnte Protokol skulde anmelde enhver Forandring af Bopæl inden 24 Timer efter, at den havde fundet Sted,
- at han ikke uden foregaaende Anmeldelse ved Protokollen maatte forlade Staden Københavns Jurisdiktion for at tage Ophold andet Sted,

dels et ham i Henhold til sidstnævnte Dom den 23 April 1908 af Saksjøbing Købstads Politi i Henhold til Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 8 III givet Paalæg om i 3 Aar fra den 27 s. M. at regne at tage Ophold i Københavns Kommune, idet han omkring ved 20 f. M. uden Tilladelse og uden at gøre den befalede Melding forlod København og gik til Storehedinge, hvor han opholdt sig, til han den 27 s. M. blev anholdt.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 8 II og efter sidstnævnte Lovs § 8 III efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 18 Maaned.

Mandag den 5 September.

Nr 294.

Højesteretssagfører Møller

contra

Carl Christian Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri, Vold paa Person og Forsøg paa Røveri.

Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 26 Marts 1910: Arrestanten Carl Christian Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2½ Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor og Defensor, Sagførerne Engelberg og Mandal-Bertelsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Juni 1910: Arrestanten Carl Christian Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør

Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne H. Repsdorph og Axel Kaa, betaler Arrestanten 35 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de foreliggende i den indankede Dom fremstillede Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte ved Røveri har tilvendt sig, hvad der savnedes af Indholdet af det i Dommen nævnte Pengeskab. For dette Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 243, jfr. § 39. Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar, og da Dommen har samme Straf, vil den saaledes kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte, Carl Christian Nielsen, til Højesteretssagfører Møller og Advokat Hindenburg, 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Københavns Amts søndre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Carl Christian Nielsen sat under Tiltale for Tyveri, Vold paa Person og Forsøg paa Røveri.

Arrestanten er født 11 Maj 1873 og tidligere straffet 18 Gange, deraf 9 Gange inden sit 18de Aar, bl. a. ved Holsteinborg Birks Ekstraretsdom af 1 September 1892 efter Straffelovens § 281, jfr. § 39, med Forbedringshusarbejde i 1¹/₂ Aar, og senest ved Højesterets Dom af 27 Juli 1903 i Medfør af Straffelovens § 237 efter dennes § 232, jfr. § 39, som for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Natten mellem den 21 og 22 December f. A. Kl. 12¹/₄ anmeldte Gaardbestyrer Peter Christian Jørgensen, Herstedøster, at hans Moder, Gaardejer Jørgen Sørensens Enke, Karen Sørensen, for hvem han bestyrede hendes Gaard, ca. 3 Timer tidligere havde været Genstand for Vold og Tyveri, hvorved der var frastjaalet hende ca. 300 Kr., og at Arrestanten, der tjente paa Gaarden som Røgter, sigtedes for Tyveriet, idet han samtidig var forsvundet, og hans Hue fundet i Dagligstuen, hvor Tyveriet havde fundet Sted.

Den 23 December s. A. blev Arrestanten anholdt hos en Familie paa Brigadevej her i Staden. Han var da bl. a. i Besiddelse af en Portemonnæ, indeholdende 35 Kr. 87 Øre, samt 103 Kr., der var skjult i Foret paa hans Tøj. Paa Forespørgsel om, hvorfra han

havde de hos ham fundne Penge, udtalte han straks, at de rimeligvis hidrørte fra det hos Gaardejer Sørensens Enke begaaede Tyveri.

Der blev derefter indledet Undersøgelse mod ham, men under denne har han stadig nægtet at have gjort sig skyldig i det paasigtede Forhold. Imod ham er imidlertid følgende oplyst, tildels under et paa nærværende Rets Foranledning optaget Reassumtionsforhør.

Den 21 December f. A. om Aftenen Kl. ca. 8 $\frac{1}{2}$ gik fornævnte Gaardbestyrer Jørgensen og dennes Hustru, Maren Kirstine Jørgensen, bort fra Gaarden for at besøge nogle Bekendte. Om hvad der derefter passerede, har Gaardejer Sørensens Enke afgivet følgende Forklaring, som hun har bekræftet med Ed.

Efter at hun, der var 75 Aar gammel, omtrent samtidig var gaaet i Seng og havde ligget ca. $\frac{1}{2}$ Time i Sengen, men forinden hun endnu var falden i Søvn, hørte hun først Døren fra Entreen til Dagligstuen og derefter Døren fra Dagligstuen til Soveværelset blive aabnet, hvorefter hun saa en Mandsperson komme krybende hen over Gulvet til en Stol, der stod ved Siden af hendes Seng, hvor han begyndte at gennemsege hendes Tøj, i hvilket Nøglen til hendes Penge-skab beroede.

Hun raabte, hvad han vilde, og om han vilde stjæle, hvorefter han ligeledes krybende forlod Værelset. Hun stod saa op og gik ind gennem Dagligstuen til sin Søn, fornævnte Gaardbestyrer Jørgensens Soveværelse, men fandt ingen her, hvorfor hun igen gik i Seng. Fra Dagligstuen saa hun gennem Dørsprækken en Person staa i Entreen og stryge Tændstikker af.

Efter ca. $\frac{1}{2}$ Times Forløb kom, efter hvad hun mener, samme Mandsperson atter ind i Soveværelset. Han gik nu oprejst, og da der intet var trukket for Værelsets 2 Vinduer, var der saa lyst, at hun i Mandspersonen bestemt genkendte Arrestanten. Hun har herom nærmere forklaret, at hun vel ikke kunde skelne hans Ansigtstræk, men efter hele hans Positur var hun sikker paa, at det var ham, uagtet han fordrejede sin Stemme, da han talte til hende. Arrestanten gik hen til hendes Seng og sagde gentagne Gange:

»Nøglen til Skrinet, eller en paa Panden«, hvorefter han slog hende i Panden med en eller anden Genstand. Han slog kun en Gang, og Slaget var ikke haardt, men der fremkom dog i Haarranden i Panden 2 smaa Huller, der blødt en Del. Saarene har iøvrigt ikke efterladt Følger. Hun sagde da, at hun ikke havde Nøglen der, og at han maatte lade hende komme op, hvilket han gjorde; hun gik nu ind i Dagligstuen hen mod Sønnens Soveværelse, men da traadte Arrestanten i Vejen for hende og skubbede til hende, saa hun faldt hen mod Kakkellovnen, dog uden at slaa sig. Hun rejste sig og løb gennem Soveværelset ind i en bag dette værende Havestue, hvor hun laasede Døren efter sig.

Efter ca. 2 Timers Forløb gik hun atter ind i Dagligstuen og kaldte paa Sønnen og dennes Hustru, der imidlertid var komne hjem, og de saa da, at et lille aflaaet Skab, der var indmuret i Væggen i Dagligstuen, var brækket op, og at Indholdet, efter hendes Formening 335 eller 345 Kr., en ny til 2 Kr. vurderet Tegnebog, en værdiløs Tegnebog, en Sparekassebog og forskellige andre Papirer var borte.

De fleste af disse Ting med Undtagelse af Pengene og nogle

værdiløse Papirer blev dog senere fundne; den nye Tegnebog, i hvilken Pengene havde beroet, blev Dagen efter funden tømt i et ved Siden af Kostalden værende til Roehus benyttet Rum, medens den anden Tegnebog og største Delen af de bortkomne Papirer fandtes udenfor Gaardens Tofteport.

Paa en Stol i Dagligstuen lige ved Døren til Sovekammeret fandtes straks om Natten, da Tyveriet var begaaet, en Hue.

Ved sin første Fremstilling i Retten erklærede Arrestanten, at han genkendte denne Hue, der blev ham forevist, som ham tilhørende, og at han saa ofte glemte den i Stuen, men senere, efter at saavel Gaardbestyrer Jørgensen som dennes Hustru bestemt havde fastholdt, at han havde Huen paa, da han forlod Dagligstuen om Aftenen, og at den ikke var ladet tilbage i Stuen, samt at han havde Huen paa, da de, straks før de gik ud om Aftenen, talte med ham i Porten, har han benægtet, at den tilstedeværende Hue var hans, idet han har udtalt, at han nu ved at undersøge den nærmere ser, at det ikke er hans, og denne Benægtelse har han fastholdt, idet han særlig har anført, at han i sin Kasket havde sine to Bogstaver K. N. ridset ind i Skyggen, hvilke Bogstaver ikke findes paa den tilstedeværende Hue.

Saavel Gaardbestyrer Jørgensen som dennes Hustru har imidlertid bekræftet deres Forklaringer med Ed, og da ligeledes Arrestantens Medtjener, Tjenestekarl Carl Jacobsen, edelig har forklaret, at Huen er Arrestantens, maa det anses for godtgjort, at dette er Tilfældet.

Sidstnævnte Tjenestekarl Jacobsen har ligeledes under Ed forklaret, at han og Arrestanten ofte, naar de spiste, har set Gaardejer Sørensens Enke lægge Penge ind i Skabet, og at Arrestanten da ofte til ham har udtalt, at den Tegnebog nok var værd at faa fat i.

Arrestanten har indrømmet, at han godt vidste, at Gaardejer Sørensens Enke gemte sine Penge i Skabet, og at det godt kan være, at han til sin Medtjener Jacobsen har udtalt sig, som af denne forklaret, men han paastaar nu ikke at kunne erindre dette.

Arbejdsmand Hans Christian Madsen, som den paagældende Aften sov i Kostalden, har edelig forklaret, at Arrestanten om Aftenen, antagelig Kl. ca. 10, kom gaaende igennem Stalden og gik videre ind i Roehuset efter at have slukket den i Stalden værende Lygte.

Arrestanten har hertil udtalt, at han ikke kan huske, naar han den Aften har slukket Lygten i Kostalden, men at det godt kan være, at han har været der ved den anførte Tid og slukket Lygten, som af Madsen forklaret.

Med Hensyn til den Bestjaalne tilføjede Vold har Politibetjent i Glostrup Anders Peter Petersen edelig forklaret, at da han om Morgen den 22 December f. A. indfandt sig paa Bestjaalnes Gaard, paaviste hun ham i Havestuen 2 eller 3 Blodpletter paa Gulvet, om hvilke hun forklarede, at disse hidrørte fra det hende i Panden tilføjede Saar. Gulvet var umalet og aldeles renskuret, saaledes at Pletterne fremtraadte ret tydeligt og antagelig ogsaa var løbet noget ud; de havde antagelig en Størrelse som en 10-Øre.

Yderligere har han forklaret, at Bestjaalne i Panden lige i Haarranden havde et ganske ubetydeligt Saar, som han nærmest har karakteriseret som en Hudafskrabning, det blødte ikke, da han saa det, han antager, at dets Længde var som Diametren af en 10 Øre, medens han ikke kan udtale sig om dets Bredde. Om Saaret, der efter hans Formening godt kunde være bibragt blot ved et Stød med Fingerenderne eller med en Kno, har han iøvrigt udtalt at det var ganske ubetydeligt.

Bestjaalnes Søn, Gaardbestyrer Jørgensen, og dennes Hustru har overensstemmende under Ed forklaret, at Bestjaalne straks, da hun kom ind til dem om Aftenen, da de var komne hjem, udtalte sig om det hende af Arrestanten tilføjede Slag i Panden overensstemmende med den af hende senere under Undersøgelsen afgivne Forklaring. De mener ikke, at hun sagde, at hun var bleven slaaet mere end en Gang, og det fremgik tydeligt af hendes Udseende, at hun var bleven slaaet, idet Blod fra Saaret var tværet ud over Ansigtet. Blodet var størknet, men der sad dog en Draabe frisk Blod ved Saaret. Dette var lige i Haarranden, eller rettere der var 2 smaa Saar, det ene kun som en Rift, det andet mere som et lille Hul, som om det kunde være slaaet med Enden af en Nøgle. Da de havde vasket Blodet af, blev der ikke gjort mere ved Saaret, idet dette idethele ikke var betydeligt.

Ved sit Møde i Retten den 29 December f. A. havde Bestjaalne lige i Haarranden, tildels dækket af Haar, saaledes at det ikke kunde ses, uden at Haaret blev taget lidt tilside, et ganske ubetydeligt Saar, hvis Skorpe var aldeles tør.

Helga Dorthea Carlsen, Niels Martin Carlsens Hustru, hos hvem Arrestanten blev paagreben, har endelig under Ed forklaret, at Arrestanten kom til deres Hjem den 23 December f. A. om Morgenen Kl. ca. 9 $\frac{1}{2}$, og at han da, da hun straks spurgte ham, hvad han dog havde gjort, da der havde været Opdagere efter ham, udtalte, at han havde slaaet sin Husbond, saa at denne var kommen paa Hospitalet.

Arrestantens egen Forklaring gaar ud paa, at han har faaet de i hans Besiddelse værende Penge af en ham ubekendt Person, om hvem han straks, da han blev anholdt, udtalte, at han hverken kunde eller vilde forklare, hvem det var.

Han har nærmere forklaret, at den ubekendte Person kom hen til ham, da han stod udenfor Gaardens Port ved 8 $\frac{1}{2}$ Tiden om Aftenen den 21 December f. A. og spurgte ham, om han tjente paa Gaarden, og om han havde Lyst til at rejse, for saa vilde han give ham nogle Penge. Han gav ham saa en Bunke 10-Kronesedler.

Arrestanten talte dem ikke straks, men gik ind i sit Kammer og tog andet Tøj paa, hvorefter han forlod Gaarden, idet han lod sit øvrige Tøj blive tilbage. Personen ventede paa ham, men de fulgtes ikke ad. Da han var kommen et Stykke ud af Vejen, saa han efter, hvor mange Penge der var, og det viste sig da, at der var 170 Kr.

Arrestanten har under Sagen indrømmet, at han nok kunde forstaa, at Pengene maatte være stjaalne fra Gaardejer Sørensens Enke, men han har ikke villet udtale sig om, hvorvidt han straks var paa det rene hermed, da han fik Pengene. Han har derhos fastholdt, at

han ikke har slaaet Bestjaalne, idet han dog overfor den af Helga Dortha Carlsen afgivne Forklaring har udtalt, at han ikke husker Indholdet af den Samtale, han førte med hende, men at det, naar Fru Carlsen forklarer, at han har udtalt sig, som af hende anført, sikkert er rigtigt, da Fru Carlsen ikke taler Usandhed.

Efter hvad der er oplyst under Sagen, maa det antages, at samtlige Døre i Gaarden den paagældende Aften har været uafslaasede.

Arrestanten kan ikke antages at have været synderlig paavirket af Spiritus.

Efter de saaledes fremkomne Oplysninger findes det nu tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten har tilvendt sig 170 Kr. af de i den paagældende Tegnebog værende Penge, samt at han har tilføjet Bestjaalne den anførte Vold for at bevæge hende til at give ham Nøglen til Pengeskabet.

Saa vel under nærværende Sag som under tidligere mod Arrestanten indledede Undersøgelser har der været rejst Spørgsmaal om hans Tilregnelighed.

Senest har Retslægeraadet i en den 10 Marts d. A. afgiven Erklæring herom udtalt følgende:

»Arrestanten Carl Christian Nielsen har ifølge de Sagen vedlagte Lægeudtalelser oftere været undergivet psykiatrisk Observation, og de derigennem tilvejebragte Skøn, der er bleven prøvede af det kgl. Sundhedskollegium, stemmer overens i, at han, som lider af Epilepsi med forbigaaende Anfald af Forvirring, som altid har staaet tilbage i Udvikling, og som gennem mange Aar har været hengiven til Nydelse af stærke Drikke, er et psykisk degenereret Individ, som ved sin Tilbøjelighed til at handle efter pludselige Indskydelser, sit helt igennem vanskelige og uberegnelige Sind og sine opblussende Affekter langt mindre end det normale Menneske er istand til at modstaa forbryderske Impulser. Det er højst sandsynligt, at hans psykiske Modstandskraft yderligere er aftagen med Aarene, og det er ikke usandsynligt, at han, der, da han begik den omspurgte Forbrydelse, var paavirket af Alkohol, kan have befundet sig i en saa omtaaget Bevidsthedstilstand, at han bagefter kun har ufuldstændig Erindring om det Passerede, saa at hans under Sagen afgivne Forklaringer kunne være subjektivt sande«.

Efter det saaledes Foreliggende kan det ikke antages, at Arrestanten i Gerningens Øjeblik har været fuldstændig utilregnelig, hvorimod der ved Bedømmelsen af hans Forhold vil være at tage Hensyn til Straffelovens § 39.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 243, jfr. § 46, og som for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri efter dens § 232, samtlige disse §§'er sammenholdte med § 39, med Straf af Tugthusarbejde i 3 Aar, og Underrettsdommen, ifølge hvilken Arrestanten efter Straffelovens § 232, jfr. § 39, er anset med lige Arbejde i 2¹/₂ Aar, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Nr. 104.

Husejer F. Olsen (Selv)

contra

Skorstensfejermester Chr. Pallesen (Ingen),

betræffende Spørgsmaal om Betaling for Fjernelse af Røgulemper.

Københavns Amts nordre Birks ordinære Rets Dom af 21 Oktober 1908: Indstævnte, Husejer F. Olsen, bør for Tiltale af Citanten, Skorstensfejermester Chr. Pallesen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Juni 1909: Appelindstævnte, Husejer F. Olsen, bør til Appellanten, Skorstensfejermester Chr. Pallesen, betale 240 Kroner med Renter 5 pCt. aarlig fra den 7 Juli 1906, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Medens Indstævnte ikke har godtgjort, at de i den indankede Dom omtalte Røgulemper ved hans Foranstaltninger ere blevne fjernede eller blot væsenlig formindskede, maa det efter de Forklaringer, som ere afgivne af de af Appellanten førte Vidner, antages, at der, efter at Indstævnte har endt sit Arbejde, fremdeles har vist sig betydelige Røgulemper ved flere af Lejlighederne i Ejendommen. Som Følge heraf og da de i Dommen refererede Forligsforhandlinger findes at være uden Betydning for Sagens Udfald, vil der efter Appellantens Paastand være at tillægge ham Frifindelse, og Birketingsdommen, som har dette Resultat, vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret findes Indstævnte at burde betale Appellanten med 150 Kroner.

For utilbørligt Ophold af Sagen for Underretten vil Overretssagfører Jarnø være at anse efter Forordning 16 Januar 1828 § 14 med en Bøde til Københavns Amts Fattigkasse af 50 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret betaler Indstævnte, Skorstensfejermester Chr. Pallesen, til Appellanten, Husejer F. Olsen, med 150 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner. Overretssagfører Jarnø bør til Københavns Amts Fattigkasse bøde 50 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instans ved Københavns Amts nordre Birks ordinære Ret anlagte Sag har Appellanten, Skorstensfejermester Chr. Pallesen, paastaaet Appelindstævnte, Husejer F. Olsen, tilpligtet til at betale et Beløb af 240 Kr. for Arbejde, udført af Appellanten ved Afhjælpning af Røgulemper i Appelindstævntes Ejendom, Rosenborggade Nr. 13 her i Staden, med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 7 Juli 1906, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Appelindstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger. Ved Underrettens den 21 Oktober f. A. afsagte Dom blev Appelindstævntes Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom har Appellanten nu indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin for Underretten nedlagte Paastand. Appelindstævnte har paastaaet Underretsdommen stadfæstet, og begge Parter have paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger her for Retten hos Modparten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at der i Januar Maaned 1905 blev truffet Aftale mellem Parterne om, at Appellanten skulde have af Appelindstævnte bl. a. 240 Kr. for, som det hedder i en Skrivelse af 18 Januar 1905 fra Appellanten til Appelindstævnte, »at afhjælpe Røgulemperne i deres Ejendom Nr. 13 Rosenborggade, saaledes at Lejlighederne derved bliver beboelige«. Appellanten har nu gjort gældende, at selv om ikke enhver Røgulæmpe er fjærnet, hvilket kun kan ske ved Udførelsen af en Del Murerarbejde, som Appelindstævnte ikke har villet bekoste, og ved Opsætning af nye og bedre Kakkellovne, saa ere dog Ulæmperne fjærnete saavidt, at Lejlighederne ere beboelige. Appelindstævnte derimod har hævdet, at Ulæmperne saa langt fra ere blevne afhjulpne, at de tværtimod som Følge af Appellantens fejlagtig udførte Arbejder ere blevne mere generende, saa at mange af Ejendommens Lejere ere flyttede bort paa Grund af Lejlighedernes Ubeboelighed som Følge af Røg, hvilket ikke skyldtes Kakkellovnene, da disse ere gode Magasinovne. Under den senere Procedure for Underretten erklærede Appelindstævnte, at det kun var i de to Kvistlejligheder i Ejendommens Forhus og i Kvistlejligheden i Baghuset, at der havde været Røgulæmper, og at Ulæmperne stadig vare tilstede der, samt at han (Appelindstævnte) var villig til at betale det aftalte Beløb, naar Appellanten skaffede Lejlighederne i beboelig Stand ved at fjærne Røgen. Efter den herved givne Anledning tilskrev Appellantens Sagfører i Skrivelse af 28 December 1907 Appelindstævnte, at Appellanten var villig til, naar han maatte faa Lejlighed dertil, at foretage yderligere Foranstaltninger til Afhjælpning af Røgulæmperne i de 3 Lejligheder under den Forudsætning, at der i disse kun fandtes Magasinovne. I Skrivelse af 21 Marts f. A. erklærede Appelindstævntes Sagfører, at Appelindstævnte vilde indgaa paa Appellantens Tilbud, men kun paa Betingelse af, at Arbejdet fuldførtes inden 14 Dage (eller 1 Maaned), at det i Løbet af Foraaret og Efteraaret indtil 1 Marts 1909 viste sig, at Røgulæmperne for stedse vare fjærnedes, at Betalingen indtil da deponeredes hos Appelindstævntes Sagfører, og at Appelindstævnte, hvis det indenfor nævnte Tidsrum ved to Mænds Udsagn dokumenteredes, at Røgulæmperne vedvarede, skulde have Lov til at lade Arbejdet udføre ved en anden for Appel-

lantens Regning og Risiko. Paa disse Betingelser erklærede Appellantens Sagfører, at Appellanten ikke vilde eller kunde indgaa, og da Appelindstævnte fastholdt dem, fik Appellanten ikke Lejlighed til at forsøge paa at fjerne de af Appelindstævnte angivne Røgulæmper.

Næst at fastholde, at ogsaa de 3 Kvistlejligheder ere forsaavidt befriede for Røg, at de ere beboelige, har Appellanten gjort gældende, at Appelindstævntes Forpligtelse til at erlægge den aftalte Betaling i ethvert Fald maa blive en Følge af, at Appelindstævnte ikke uden paa uantagelige Betingelser har villet modtage Appellantens Tilbud om at foretage yderligere Foranstaltninger for at afhjælpe de mulig endnu eksisterende Røgulæmper i de tre Kvistlejligheder. Heri findes der nu ogsaa — under Hensyn til, at de af Appelindstævnte stillede Betingelser ikke har nogen Hjemmel i den oprindelige Aftale mellem Parterne, og at der ikke i denne findes fastsat nogen Tidsfrist, inden hvilken Røgulæmperne skulle være fjærnedede — at maatte gives Appellanten Medhold, og Appelindstævnte vil derfor være at dømme til at betale Appellanten de 240 Kr. med Renter, som paastaet.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 138. Regimentschef, Oberst **F. C. Krebs** (Winther efter Ordre)

contra

Grosserer **H. Lotinga** som Indehaver af Firmaet »**B. Lotinga**«
(Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til at tilbagebetale en Del af modtagen Lejafgift.

Københavns Gældskommissions Dom af 9 November 1908: Indstævnte Grosserer Lotinga bør for Tiltale af Citanten Regimentschef, Oberst F. C. Krebs af Odense i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overrettsagfører Cortsen i Salær hos det Offentlige 40 Kr.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde rettelig antaget, at Indstævnte har været uberettiget til uden Appellantens Samtykke at disponere over den i Dommen ommeldte Beboelseslejlighed inden April Flyttedag 1908. Da nu Indstævnte ikkedestomindre uden Appellantens Indvilgelse har tiltaget sig den fulde Brug af Lejligheden allerede

fra den 5 Februar s. A., følger det af Forholdets Natur, at han maa være pligtig at tilbagebetale Appellanten den Del af den forudbetalte Lejeafgift, som svarer til Tidsrummet mellem nysnævnte Dato og Flyttedagen. Herefter vil Indstævnte, der ikke har bestridt, at Appellanten under denne Forudsætning har Krav paa de under Sagen indtalte 148 Kroner 16 Øre, være at tilpligte at betale Appellanten dette Beløb, dog uden Renter, hvorom der ikke for Højesteret er nedlagt Paastand.

Processens Omkostninger for begge Retter med Undtagelse af det Appellantens beskikkede Sagfører i 1ste Instants tilkommende Salær — der bliver at udrede af det Offentlige — vil Indstævnte have at tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte Grosserer H. Lotinga som Indehaver af Firmaet »B. Lotinga«, bør til Appellanten, Oberst F. C. Krebs betale 148 Kroner 16 Øre. Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr, som skulde være erlagt, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde være forbrugt, saafremt Sagen ikke for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret for Gældskommissionen og for Højesteret, samt til Højesteretssagfører Winther i Salarium for Højesteret 80 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner. Overretssagfører Cortsen tillægges der i Salarium 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne af Citanten Regimentschef, Oberst F. C. Krebs af Odense, hvem der er bevilget fri Proces, efter Paalæg af 2den Generalkommando anlagte Sag paastaar han Indstævnte Grosserer Lotinga tilpligtet at betale 148 Kr. 16 Øre, som Indstævnte skal skyldte, fordi han i Tiden fra 5 Februar til April Flyttedag 1908 uberettiget skal have disponeret over en af Citanten lejet Lejlighed i Ejendommen Slagelsegade Nr. 6 her i Staden, med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 10 Juni 1908 og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for Citanten beskikkede Sagfører, Overretssagfører Cortsen, hvilket Salær denne i ethvert Fald paastaar sig tillagt hos det Offentlige. Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Af det Oplyste og Proceduren fremgaar, at Citanten ved Kontrakt af 17 Juni 1904 fra Oktober Flyttedag s. A. lejede 4de Sal i fornævnte Ejendom for en aarlig Leje af 750 Kr. foruden 12 Kr. som Andel i Hovedtrappens Belysning, Alt at betale kvartaarlig forud, idet Kontrakten bl. A. bestemte, at Lejemaalet skulde vedvare, indtil det senest den 1 December eller 1 Juni opsigdes til Ophør den paafølgende April eller Oktober Flyttedag, at Citanten i Juli Maaned 1907,

da han blev forsat til Odense, opsagde Lejligheden til April Flyttedag 1908 og samtidig fik af Indstævnte Tilladelse til at søge Lejligheden fremlejet, hvad der dog ikke var lykkedes, da han i sidste Halvdel af Oktober 1907 fraflyttede samme, og heller ikke lykkedes i November s. A., hvorfor han den 30 November indsendte Lejen for Januar Kvartal 1908, idet han samtidig udbad sig Meddelelse, saafremt der skulde melde sig en Lejer, og at han ikke modtog nogen saadan Meddelelse, uagtet Indstævnte alt i December udlejede Lejligheden til en Trediemand, vel først fra April Flyttedag 1908 at regne, men med Tilladelse til at flytte ind i samme alt den 5 Februar.

Medens Citanten til Støtte for sin Paastand hævder, at Indstævnte har været uberettiget til at disponere over Lejligheden for Tiden før April Flyttedag, hvorfor Lejen for Tiden fra 5 Februar, da Trediemanden indflyttede i Lejligheden, til April Flyttedag med det indtalte Beløb bør tilbagebetales ham, der iøvrigt vil have at afgive det til Krigsministeriet, gør Indstævnte gældende, at da Citanten alt i sidste Halvdel af Oktober 1907 havde ryddeliggjort Lejligheden, var Indstævnte berettiget til at gaa ud fra, at Citanten ikke ønskede at benytte Lejligheden længere, hvori han ogsaa bestyrkedes ved, at Citanten ikke efter Fraflytningen lod Trapper og Retirader vadske, hvad han efter Kontrakten var pligtig til, og hvilken Misligholdelse efter Kontrakten gav Indstævnte Ret til straks at fordre Fraflytning og raade over Lejligheden, uden at Lejeren derfor havde noget Krav paa ham.

Indstævnte bemærker yderligere, at han selv har betalt Avertissementerne om Lejligheden, efterat Citanten havde ryddeliggjort samme, medens Citanten tidligere havde betalt dem, og at, da Citanten ialtfald kun vilde kunne fordre, hvad Indstævnte maatte have oppebaaret for det paagældende Tidsrum af den nye Lejer, kan han i nærværende Tilfælde intet fordre, da Indstævnte, hvad der er uomtvistet, intet Vederlag har faaet for den nye Lejers Benyttelse af Lejligheden i bemeldte Tidsrum.

Citanten findes imidlertid ikke, som af Indstævnte anbragt, at have gjort sig skyldig i nogen saadan Misligholdelse af Lejekontrakten, som kunde berettigge Indstævnte til at betragte Lejemaalet som ophævet, og Indstævnte maa derfor anses at have været uberettiget til uden Citantens Samtykke at disponere over Lejligheden inden April Flyttedag d. A., men da der ikke, efter at Lejligheden i December 1907 var udlejet fra April Flyttedag 1908, var nogen rimelig Udsigt til, at Lejligheden skulde kunne udlejes for Tiden indtil nævnte Flyttedag, da Citanten end ikke har assereret i den anførte Tid at kunne have haft nogen Brug af Lejligheden, som af ham var fuldstændig rømmet, og da det er uimodsagt, at Indstævnte ikke har oppebaaret noget Vederlag for at have ladet den nye Lejer indflytte før Tiden, findes der under Hensyn til, at der ikke kan antages at være tilføjet Citanten nogetsomhelst Tab derved, at Lejligheden er bleven overladt den nye Lejer nogen Tid før April Flyttedag, ikke at kunne tilkendes Citanten nogen Erstatning derfor eller paalægge Indstævnte at tilbagebetale nogen Del af den alt erlagte Leje, og Indstævnte vil som Følge heraf være at frifinde for Citantens Tiltale, og ville Sagens Omkostninger efter Omstændighederne være at ophæve.

Der vil være at tillægge Overretssagfører Cortsen, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær hos det Offentlige 40 Kr.
Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 320.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Christian Jensen og Johanne Pouline Madsine Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for Blodskam, Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Straffelovens §§ 173 og 174, jfr. § 176.

Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 15 Juni 1910: Arrestanten Jens Christian Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 5 Aar og Arrestantinden Johanne Pouline Madsine Jensen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Falbe Hansen og Sagfører P. Baadsgaard Brun, 12 Kr. til Førstnævnte og 10 Kr. til Sidstnævnte, udredes med $\frac{4}{5}$ af Arrestanten Jens Christian Jensen og $\frac{1}{5}$ af Arrestantinden Johanne Pouline Madsine Jensen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Juni 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Johnsen og Jørgensen, betaler Arrestanten og Arrestantinden i det ved Underrettsdommen bestemte Forhold 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Fuldbyrdelsen af den Tiltalte Johanne Pouline Madsine Jensen idømte Straf udsættes, og at denne Straf efter 5 Aars Forløb fra denne Højesteretsdoms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes.

Aktionens Omkostninger for Højesteret blive at udrede paa den nedenfor anførte Maade.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Fuldbyrdelsen af den Johanne Pouline Madsine Jensen idømte Straf udsættes, og at denne Straf efter fem Aars Forløb efter denne Højesteretsdoms Afsi-

gelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. I Salarium for Højesteret betale nævnte Tiltalte og Tiltalte Jens Christian Jensen, En for Begge og Begge for En, til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Jens Christian Jensen, der er født i Aaret 1864, og hans i Aaret 1890 ægtefødte Datter, Arrestantinden Johanne Poulina Madsine Jensen, af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, satte under Tiltale for Blodskam, Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Straffelovens §§ 173 og 174, jfr. § 176.

Ved Arrestantens og Arrestantindens egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de i en Aarrække har haft kønslig Samkvem med hinanden. Forholdet begyndte, da Arrestantinden var 10 Aar gammel, idet Arrestanten da en Dag knappede hendes Benklæder ned og efter at have fremtaget sit Lem lagde sig oven paa hende og forsøgte at føre Lemmet ind i hendes Kønsele, hvormed han vedblev, til Sæden gik fra ham.

I Tiden, indtil hun i 15 Aars Alderen blev konfirmeret, har han jævnlig behandlet hende paa samme Maade, naar hun, der fra sit 9de Aar har været ude at tjene, kom hjem i Besøg, og efter hendes Konfirmation har han ialt 8 Gange plejet legemlig Omgang med hende, nemlig 3 Gange i Aaret 1907, 4 Gange i Aaret 1908 og 1 Gang i Aaret 1909, men kun de 4 sidste Gange fuldbyrdedes Samlejet, medens det ved de tidligere Lejligheder ikke var lykkedes ham at føre sit Lem ind i hendes Kønsele.

Efter Arrestantindens Forklaring troede hun, da hun var mindre, at Arrestantens omhandlede Adfærd overfor hende ikke »gjorde noget«; men da hun var bleven voksen, vidste hun nok, at hun »ikke maatte«, og efter at hun var kommen til Kundskab om, at »der var Straf for det«, har hun ikke haft med Arrestanten at gøre. Hun vil aldrig have søgt hans Selskab, men har tværtimod undgaaet ham, naar hun kunde, fordi hun var bange for hans Efterstræbelser.

Efter hendes videre Fremstilling har han ikke taget hende med Vold, men hun har dog — hvad Arrestanten har erkendt — hver Gang, han har haft Samleje med hende, vægret sig til at begynde med og kun ladet ham faa sin Villie, fordi han vedblev at sige, at det ikke »gjorde noget«. Arrestantinden har erkendt, at hun foruden med Arrestanten har plejet legemlig Omgang med 3 andre Mandspersoner.

Arrestanten, der jævnlig modtager Fattigunderstøttelse, og som maa antages til Tider at være hengiven til spirituose Drikke, har forklaret, at han lever daarligt sammen med sin Hustru, og at hun har været ham utro i mange Aar. Han vil for længere Tid siden være

bleven klar over, at Forholdet til Arrestantinden »skulde have en Ende«, og han har derfor ikke plejet legemlig Omgang med hende siden Efteraaret 1909.

For deres ommeldte Forhold vil Arrestanten og Arrestantinden være at anse, Arrestanten efter Straffelovens § 161, jfr. tildels §§ 173, 174 og 46, Arrestantinden efter Straffelovens § 161, tildels smh. med §§ 37 og 46, med Straffe, der ved Underrettsdommen findes passende bestemte, for Arrestantens Vedkommende til Forbedringshusarbejde i 5 Aar og for Arrestantindens Vedkommende til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdag den 6 September.

Nr. 282. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Jens Stephen Christensen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 5 April 1910: Arrestanten Jens Stephen Christensen, Arrestantinden Henriette Christine Bengtsen og Tiltalte Christian Hansen bør straffes, Arrestanten med Tugthusarbejde i 10 Aar, og Arrestantinden og Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Arrestantinden i 60 Dage og Tiltalte i 40 Dage. Arrestanten vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Thorsen og Thrane, 40 Kr. til hver, dog at Arrestantinden og Tiltalte in solidum med ham og med hinanden indbyrdes betale henholdsvis $\frac{1}{3}$ og $\frac{5}{48}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juni 1910: Ekstrarettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne C. A. Olsen og Oskar Johansen betaler Arrestanten Jens Stephen Christensen 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler

Tiltalte Jens Stephen Christensen til Højesterets-sagførerne Asmussen og Winther 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-værende fra Frederiksberg Birks Ekstraret ifølge Begæring af Arrestanten Jens Stephen Christensen hertil indankede Sag er Arrestanten sat under Tiltale for Tyveri. For to i første Instans Medtiltaltes Vedkommende er Sagen ikke appelleret.

Arrestanten er født den 2 April 1851 og senest anset ved Højesterets Dom af 29 Juli 1875 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet Tyveri og efter samme Lovbestemmelse, jævnført tildels med § 46, for 5te Gang begaaet Tyveri og Forsøg derpaa samt efter § 245 og § 280 med 16 Aars Tugthusarbejde og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 Februar 1901 efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, for 6te Gang begaaet groft Tyveri med Tugthusarbejde i 8 Aar; ved kgl. Resolution af 5 Februar 1908 blev Arrestanten i Henhold til Anordning af 13 Februar 1873 § 17 betinget benaadet for den tilbageværende Del af sidstnævnte Straf.

Ifølge sin egen med det iøvrigt oplyste stemmende Tilstaelse har Arrestanten gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Natten mellem den 7 og 8 Juli 1909 Kl. ca. 2 skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til det af Skovløber Frederik Hansen beboede Hus i Jægersborg Hegn ved Nærum ved at stige ind gennem et Vindue, som han aabnede ved med et Bor at bore Huller i Vinduesrammen under Hasperne og ved gennem Hullerne at løfte Hasperne af. Han gennemsøgte derefter Huset for at finde Penge, men da han ingen fandt, fjernede han sig igen uden at have stjaalet noget.

Natten mellem den 21 og 22 s. M. Kl. ca. 12 $\frac{1}{2}$ forsøgte Arrestanten i tyvagtig Hensigt at skaffe sig Adgang til den af Enkefru Thora Olsen beboede Villa, Strandvejen Nr. 223, idet han med et Bor begyndte at udbore Laasen paa den aflaaede Verandadør, men da han efter at have boret en Del Huller fandt, at det vilde tage for lang Tid, opgav han sin Hensigt.

Natten mellem den 26 og 27 s. M. Kl. ca. 4 skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til det af Skovløber Christian Jørgensen beboede Hus i Charlottenlund Skov ved efter paa samme Maade som ved først beskrevne Tyveriforsøg at have aabnet et Køkkenvindue at række Armen ind gennem dette og dreje den indvendig i Køkkendøren siddende Nøgle om, hvorefter han i Huset stjal 125 hollandske Gylden, 3 Kr. i danske Penge samt en Pung, en Guldring, et Par Støvler, en Taske, nogle Nøgler og nogle Spisevarer af samlet Værdi 31 Kr. 90 Øre. Det stjaalne beroede frit fremme.

Ved paa samme Maade at aabne et Vindue og stige ind igennem dette skaffede Arrestanten sig Natten mellem den 30 og 31 s. M. Kl. 3 til 4 i tyvagtig Hensigt Adgang til Ejendommen »Hyldegården« i Ordrup og stjal her 4 Kr. 50 Øre kontant samt et Guldur med

Kæde, et Sølvvarmbaad, en Pung og nogle Nøgler af samlet Værdi 44 Kr. 30 Øre. Det stjaalne beroede frit fremme eller i uaflaasede Gemmer.

Natten mellem den 23 og 24 August s. A. Kl. ca. 2 steg Arrestanten i tyvagtig Hensigt gennem et Vindue, som han aabnede paa samme Maade, ind i den af Sagfører Georg Johnsen beboede Villa, Kirkevej Nr. 7 i Taarbæk, men da Trappen, ad hvilken han vilde begive sig op paa 1ste Sal, knirkede, blev han forskrækket og forlod Huset. Et Par Timer senere vendte han imidlertid tilbage, og efter at det var lykkedes ham at faa en medbragt Rebstige befæstet til Villaens Altan, der er 7 à 8 Alen hævet over Jorden, krøb han ad Stigen op paa Altanen, hvorfra han havde uhindret Adgang til Soveværelset.

I dette, hvor Sagfører Johnsen og Hustru laa og sov, stjal han derefter 90 Kr. samt en Tegnebog, en Pung, et Cigaretetui, 2 Sølvemblemer, 2 Lotterisedler og en Nøgle af samlet Værdi 45 Kr. Det stjaalne beroede frit fremme.

Natten mellem den 1 og 2 September s. A. ca. Kl. 2—3 skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til den af Grosserer Alexander Bechmann beboede Villa, Jægersborg Allé Nr. 67 i Charlottenlund ved at stige igennem et Køkkenvindue, som han aabnede ved at stikke Armen gennem den øverste aabentstaaende Rude og aftage Hasperne paa et af de nederste Vinduer. Han stjal derefter en Overfrakke, 2 Halssmykker, en Ring og nogle russiske Mønter, hvilke tilsammen til 76 Kr. vurderede Genstande beroede frit fremme eller i uaflaasede Gemmer.

Natten mellem den 10 og 11 s. M. Kl. ca. 3 forsøgte Arrestanten ligeledes i tyvagtig Hensigt at skaffe sig Adgang til Købmand Georg Andersens Villa, Rolighedsvej Nr. 9 i Charlottenlund, ved at bore Huller under Hasperne paa Køkkenvinduet, hvis Underkant er ca. 4 Alen over Jorden, og til hvilket han steg op ad en Stige, han fandt paa Stedet, men da han mente at høre, at Husets Beboere var ved at staa op, opgav han Forsøget.

Natten mellem den 13 og 14 s. M. Kl. ca. 3 skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til Stueejligheden i Ejendommen Voedroffsvej Nr. 2 ved at stige gennem et Vindue, som han aabnede ved med en Stok, som han stak gennem en af de øverste Ruder, der stod aaben, at aftage Hasperne, hvorefter han fra Soveværelset, hvor Beboeren, Vognmand E. A. Skou, laa og sov, stjal 50 Kr. samt en Tegnebog, en Pung, et Ur med Kæde af samlet Værdi 12 Kr. 50 Øre.

Natten mellem den 25 og 26 s. M. Kl. ca. 4 skaffede Arrestanten sig ligeledes i tyvagtig Hensigt Adgang til Enkefru Kristine Brønnings Villa, Vældegaardsvej Nr. 11 i Gentofte, ved at stige ind gennem et Vindue, som han aabnede paa tidligere beskrevne Maade ved at bore Huller under Hasperne i Vinduesrammen. Han undersøgte derefter forskellige Gemmer i Villaens Værelser, men inden han fik stjaalet noget, blev han forstyrret og tog Flugten.

Paa samme Maade skaffede Arrestanten sig Natten mellem den 30 September og 1 Oktober 1909 Kl. ca. 3 $\frac{1}{2}$ i tyvagtig Hensigt Adgang til den af Urtekræmmer Alfred Albertsen beboede Stueejlighed i Ejendommen Gl. Kongevej Nr. 7 og stjal derefter ca. 22 Kr. kontant

samt en Overfrakke, en Paraply, Sølv- og Pletskeer og Gafler m. m. af samlet Værdi 128 Kr. 60 Øre. Det stjaalne beroede frit fremme eller i uafsaasede Gemmer.

Natten mellem den 7 og 8 Oktober s. A. Kl. ca. 3 skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til den af Overbanemester C. V. Ovesen beboede Villa, Falkoneralleen Nr. 28, idet han efter fra Jernbanelinjen at være sprungen over 1 $\frac{1}{2}$ Alen høj Tjørnehæk ind i Villaens Have klatrede ved Hjælp af en derværende Stige op paa Taget af en 3 Alen høj Retiradebygning og derfra steg ind igennem et Køkkenvindue, som han aabnede paa tidligere beskrevne Maade ved at bore Huller under Hasperne i Vinduesrammen. Fra Villaens Værelser, hvortil han nu havde uhindret Adgang, stjal han derpaa nogle Jubilæums-, Guldbryllups- og Tronskifte-Tokroner og andre Mønter af samlet Værdi 154 Kr., ca. 5 Kr. i rede Penge samt en Taske, en Lommekniv, et Toiletetui og en Nøgle af samlet Værdi 7 Kr. 25 Øre. Det stjaalne beroede frit fremme.

Arrestanten har dernæst i Tiden fra Natten mellem den 1 og 2 September til Begyndelsen af Oktober 1909 begaaet 11 simple Tyverier, hvorved han har frastjaalet Kriminalretsassessor C. D. Rump, Grosserer Lauritz Broberg, Grosserer Alexander Bechmann, Københavns Telefonaktieselskab, Manufakturhandler C. Garriques, Vognmand E. A. Skou, Grosserer P. Trolle, Grosserer C. F. Kiehn, Handelsrejsende Friis' Enke Ida, født Kauffmann, Manufakturhandler Valdemar Lundquist og Cyklehandler Valdemar Bruun — Duge, Servietter, 2 Sengetæpper, 2 Cykler, en Telefonhaandbog, 2 Skorter, 2 Pudevaar, en Jakke, en Vest, 1 Ur med Kæde, 2 Nederdele, 4 Revolvere, Patroner, en Natkjole, en Chemise, 1 Par Benklæder, 1 Skørt, 3 Forklæder, en Cyklelygte og en Cyklepumpe af samlet Værdi 429 Kr. 50 Øre.

Tyverierne fra Vognmand Skou og Grosserer Kiehn udøvede Arrestanten ved hvert Sted at slaa en Vinduesrude i Stykker og derefter stikke Haanden gennem Aabningen og tilegne sig Kosterne.

Tyverierne fra Fru Ida Friis, Manufakturhandler Garriques, Grosserer Trolle og Cyklehandler Bruun er begaaede fra Udhængsskabe, som Arrestanten opbrød med Vold, eller i hvilket han slog en Rude itu. Det ved de øvrige Tyverier stjaalne beroede frit fremme paa Steder, hvortil Arrestanten havde uhindret Adgang.

Endelig har Arrestanten i tyvagtig Hensigt den 13 Oktober 1909 om Aftenen ca. Kl. 11 skaffet sig Adgang til Bagermester Ole Jensens Kælderlejlighed i Ejendommen Falkoneralleen Nr. 36 ved fra Gaden at stige ind gennem et aabentstaaende Vindue, men inden han havde faaet Lejlighed til at stjæle noget, blev han anholdt.

For sit foranbeskrevne Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri og for 7de Gang begaaet groft Tyveri og Forsøg herpaa efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 10 Aar. Da Arrestanten ved den indankede Dom er anset efter de samme Straffebestemmelser ved samme Straf, — — vil Dommen, for saa vidt paaanket er, i det hele være at stadfæste.

Nr. 301.

Advokat Halkier

contra

Rasmus Anton Madsen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Juli 1910: Arrestanterne Rasmus Anton Madsen og Carl Thorvald Axel Madsen bør straffes, Rasmus Anton Madsen med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, Carl Thorvald Axel Madsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Bang, og til Defensorerne, Overretssagførerne Johansen og Rievers, 15 Kr. til hver, dog at de hver for sig udreder Salæret til den for hver især beskikkede Defensor. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte Rasmus Anton Madsen Natten mellem den 27 og 28 December forrige Aar udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes at maatte tilregnes ham som Røveri. Herefter og iøvrigt i Henhold til de i Dommen for denne Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde vil han være at anse efter Straffelovens § 243 og § 230, 1ste Stykke. Straffen vil kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og da Dommen har samme Straf, vil den saaledes for hans Vedkommende kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Anton Madsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Rasmus Anton Madsen, der er født den 15 Februar 1889, og som foruden to Gange før det 18de Aar at have været dømt dels for Tyveri, dels for Vold, senest er anset: ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 29 November 1907 efter Straffelovens §§ 228, 229⁴, 253 og 100, jfr. idethele § 62, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, medens han ved kgl. Resolution af 9 Juli 1909 fritoges for at udstaa den resterende Straf mod fra den 6 August 1909 til Straffetidens Udløb

den 6 December 1909 at anbringes paa Opdragelsesanstalten »Lyng«, og Arrestanten Carl Thorvald Axel Madsen . . .

tiltales for Tyveri . . .

Ved Arrestanten Rasmus Anton Madsens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Natten mellem den 27 og 28 December f. A. Kl. 1 à 2 traf Arrestanten Aftale med en ikke tiltalt Person, hvem han har nægtet at navngive, om i Forening at begaa Indbrudstyveri i et Gæstgiveri paa Vestre Stationsvej Nr. 10, Kld., i Odense.

Ved fælles Hjælp aabnede de et Vindue, der ikke var helt til-lukket, hvorefter Sidstnævnte efter at have overskaaret en Telefonled-ning i den Tro, at det var en elektrisk Ringeledning, gennem dette steg ind i Kælderetagen, medens Arrestanten blev staaende i Gaarden for at passe paa.

Bestjaalnes Søn, den 19-aarige Kaj Jørgensen, kom derefter til-stede og tiltalte Arrestanten. Denne vendte sig imod ham, og idet han i den ene Haand tog en Hammer, han havde hos sig, og i den anden sin Lommekniv, som han har fastholdt var lukket, truede han Kaj Jørgensen med at slaa ham ned, hvis han ikke var rolig, og tvang denne til at staa stille i Gaarden, ialtfald en halv Times Tid, indtil den fornævnte Person, der var gaaet ud gennem Gæstgiveriets Gadedør, fløjtede.

Arrestanten, der har forklaret, et det ikke har været hans Hen-sigt at øve Vold imod Kaj Jørgensen, gik derpaa ud til sin Kammerat, der fortalte, at han havde stjaalet 1 Kr. og nogle og tredive Øre, hvoraf Arrestanten intet vil have modtaget.

Kaj Jørgensen har forklaret, at han, medens han stod i Gaarden, et Par Gange gjorde Forsøg paa at undløbe, men maatte opgive det paa Grund af Arrestantens truende Holdning, og at denne en Gang kaldte »Thorvald« ned til den Person, som var i Kælderen.

Da Arrestanten gik, fulgte han efter og saa, at Arrestanterne paa Vejen sluttede sig til en Person, der . . .

Arrestanten Carl Thorvald Axel Madsen . . .

Arrestanten Rasmus Anton Madsen har erkendt, at han den 30 s. M. har frastjaalet Enke Marie Jensen og Frk. Kamma Jensen Be-klædningsgenstande, 2 Kikkerter m. m. til samlet Værdi 30 Kr.

Det stjaalne beroede dels frit fremme, dels i aflaaet Skab, hvis Bagklædning Arrestanten frabrød, i de Bestjaalnes Lejlighed, hvor han og Medarrestanten havde lejet Logi.

Færdig fra Trykkeriet den 22 September 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 25.

Tirsdag den 6 September.

Arrestanten har først forklaret, at han begik Tyveriet efter Aftale og i Forening med Medarrestanten, og at denne pantsatte en Del af det stjaalne, men har senere ændret sin Forklaring derhen, at han har begaaet Tyveriet alene uden Aftale med Medarrestanten og alene har besørget Pantsætningen . . .

Da det imidlertid . . .

Som Følge af det anførte vil Arrestanterne være at anse, Rasmus Anton Madsen efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk. . . førstnævnte med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Hermed endte anden Ekstrasession.

Anden ordinære Session.

Tirsdag den 4 Oktober.

Nr. 125. Aktieselskabet **Horsens Bank** (Asmussen)

contra

Aktieselskabet **Bergens Brandforsikringsselskab** (Bache)

og

Nr. 126. Aktieselskabet **Horsens Bank** (Asmussen)

contra

Brandforsikringsaktieselskabet **Norrland** (Bache),
betræffende Spørgsmaalet om de Indstævntes Erstatningspligt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Oktober 1909: De Indstævnte, Bergens Brandforsikringsselskab A/S, bør for Tiltale af Citanterne, Horsens Bank A/S, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Oktober 1909: De Indstævnte, Brandforsikrings-Aktieselskabet Norrland, bør for Tiltale af Citanterne, Horsens Bank, Aktieselskab, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Under 26 Februar d. A. er der udfærdiget kongelig Bevilling til, at de to indankede, ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten den 18 Oktober f. A. paakendte Sager maa for Højesteret under Et procederes og paakendes.

I Henhold til de i Dommene anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, ville de efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

De paaankede Domme bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Horsens Bank, til de Indstævnte, Aktieselskabet Bergens Brandforsikringsselskab og Brandforsikringsaktieselskabet Norrland, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Præmisserne til Sagen Nr. 125 ere saalydende: Ved Police, udstedt den 18 Marts 1907, forsikrede de Indstævnte, Bergens Brandforsikringsselskab, A/S Horsens Hakkelseskæreri, der drev et Hakkelseskæreri og et Halmspinderi, mod Brandskade for 15000 Kr., nemlig Halvdelen af de forsikrede Bygningers, Inventars og Varers Værdi 30000 Kr., medens der for den anden Halvdel forsikredes hos et andet Brandassuranceelskab. Forsikringen blev tegnet bl. a. paa de særlige Betingelser, at der ikke i Fabriksbygningen maatte findes Kakkellovne eller noget andet Ildsted, og ej heller paa nogen Maade maatte benyttes Ild eller Lys med Undtagelse af elektrisk Lys, samt at Tobaksrygning var strengt forbudt. Endvidere findes blandt de Policen paatrykte almindelige Forsikringsbetingelser den Bestemmelse, at den Forsikrede tabte al Ret til Erstatning, naar han gjorde sig skyldig i Mordbrand paa de forsikrede Genstande eller paa andre Genstande, fra hvilke Ilden forplantede sig til de forsikrede Genstande, eller Delagtighed deri, eller ved grov Skødesløshed foraarsagede Branden, dog saaledes, at dette ikke var til Hinder for, at Pantekreditorerne i de

forsikrede Bygninger fik Assurancen for Bygningerne udbetalt. Den 8 November 1907 nedbrændte Størstedelen af det Forsikrede, og den Skade, som de Indstævnte vilde have at erstatte, opgjordes til 12983 Kr. 78 Øre, hvoraf de Indstævnte, medens nærværende Sag procederedes, have udbetalt Pantekreditorerne 5734 Kr. 86 Øre. Resten eller 7248 Kr. 92 Øre søges under nærværende Sag efter den af Citanterne, Horsens Bank A/S, nedlagte endelige Paastand de Indstævnte tilpligtede at betale dem, til hvem Ejeren af Horsens Hakkelseskæreri har transporteret sin Fordring paa Brandskadeerstatning hos det indstævnte Selskab. Citanterne paastaa sig endvidere tilkendt Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 14 Marts 1908, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Under de ved Hatting Herreds Politiret i Anledning af Ildsvaaden optagne Forhør er Aarsagen til denne ikke blevet oplyst. Derimod er der blevet oplyst Følgende: Den 8 November 1907 om Eftermiddagen, et Kvarters Tid efter, at Arbejdet som sædvanlig Kl. 6 var standset, indfandt en af Brandlidtes Arbejdsmand sig med et Læs Halm, som han ikke turde køre ind i Skæreriet i Mørke. Det elektriske Lys kunde han ikke tænde, da dette gik ud, saa snart Arbejdet og Maskineriet standsede, paa Grund af, at Dynamoen blev trukket af den samme Motor, der drev Maskineriet, og at der ikke fandtes nogen Akkumulator. Han traf imidlertid Brandlidte, til hvem han sagde, at han vilde benytte en Petroleumsligte, som han vidste stod i Skæreriets Spindestue, og de fulgtes da ad derhen, hvor Brandlidte blev staaende i Porten udenfor Spindestuen, medens Arbejdsmanden gik derind. I Spindestuen, hvor der hang nogle gamle Klæder og henlaa en Del Halmsmuld, tændte Arbejdsmanden nu en Tændstik for at finde Lygten, og da han havde fundet den, forlod han Spindestuen efter at have bortkastet Tændstikken, der var gaaet ud, et eller andet Sted i Spindestuen, han ved ikke hvor. Da han var kommen ud til Brandlidte, tændte denne en Tændstik for at lyse dem ud af Porten, og da de var komne ud af denne, fyldte de Lygten med Petroleum og tændte den, hvorpaa de ved Lyset af denne kørte Halmlæsset ind i Skæreriet. Da dette var sket, blev Lygten slukket, og Arbejdsmanden forlod derpaa Skæreriet, medens Brandlidte forlod dette omtrent Kl. 7¹/₄, efter at han havde gjort noget Arbejde færdigt paa Kontoret, der laa i en anden Bygning end Fabriksbygningen. Samme Dags Eftermiddag omtrent Kl. 8 opdagedes Ilden, idet Folk i Nærheden saa, at Luerne slog ud af Spindestuens Vinduer. En halv Times Tid senere kom Brandvæsenet tilstede, men kunde saa godt som intet udrette, da Ilden havde saa stærkt fat, at næsten alt Brandbart brændte.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand have de Indstævnte anført, at den særlige Betingelse for Forsikringen, at der ikke paa nogen Maade maatte benyttes Ild eller andet Lys end elektrisk Lys, var bleven misligholdt af Brandlidte og af den foromhandlede hos ham ansatte Arbejdsmand i hans Paasyn, idet de paa Branddagen, kort før Ilden blev opdaget, saaledes som ovenfor beskrevet, havde lyst sig frem i Fabriksbygningen ved Hjælp af Tændstikker og en Petroleumsligte, at denne Betingelse havde — hvad der ogsaa maatte have staaet klart for Brandlidte — været en af de fundamentale for Forsikringen,

indsat af Hensyn til det Forsikredes særlige Brandfarlighed, at Brandlidte ved paa den fornævnte Maade at misligholde denne Betingelse har forbrudt sin Ret efter Forsikringskontrakten, og at Citanterne, der afleder deres Ret fra Brandlidtes, som Følge heraf heller ikke kan gøre noget Krav gældende efter denne.

Heri findes der at maatte gives de Indstævnte Medhold, navnlig naar henses til, at den Mulighed der er for, at Branden skyldtes det fornævnte af Brandlidte og hans Arbejdsmand udviste Forhold, ikke blot ikke er fjernet ved det om Brandens Opkomst oplyste, men at dette Forhold tværtimod er det eneste, som efter det Fremkomne kan være Aarsag til Branden.

Som Følge heraf vil de Indstævntes Frifindelsespaastand være at tage til Følge, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Præmisserne i Dommen i Sagen Nr. 126 ere med Undtagelse af Navne enslydende med foranstaaende.

Nr. 262.

Overretssagfører Bing

contra

Nanna Meta Luise Sandfus, Øbergs Hustru (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 92 af 19 April 1907 om Tilvirkning og Forhandling af Margarine m. m.

Hørsholm Birks Politirets Dom af 3 November 1909: Tiltalte, Gas- og Vandmester Øbergs Hustru, Nanna Meta Luise, født Sandfus, af Usserød, bør til Hørsholm Birks Politikasse bøde 50 Kr. samt udrede alle Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Januar 1910: Tiltalte, Nanna Meta Luise Sandfus, Øbergs Hustru, bør for Tiltale af det Offentlige i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salærer til Overretssagførerne Olivarius og E. Nyholm, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil hun, der efter det Foreliggende for egen Regning har tilvirket og forhandlet Margarine, ikke kunne undgaa at anses efter Lov Nr. 92 af 19 April 1907 § 22, 2det og 3dje Stykke,

jfr. §§ 2, 3, 4, 8 og 14, efter Omstændighederne med en Hørsholm Birks Politikasse tilfaldende Bøde af 50 Kroner, hvorhos hun vil have at betale Sagens Omkostninger. Da Birketingsdommen har samme Resultat, vil den saaledes kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte Nanna Meta Luise Sandfus, Øbergs Hustru, og de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Overretssagfører Bing og Højesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I nærværende fra Hørsholm Birks Politiret hertil indankede Sag er Nanna Meta Luise Sandfus, Øbergs Hustru, sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov Nr. 92 af 19 April 1907 om Tilvirkning og Forhandling af Margarine m. m.

Tiltalte, som er født den 24 Januar 1879 og ikke forhen straffet, har tilvirket et Kunstmør-Produkt, der, skønt det efter Sagens Oplysninger maa anses som Margarine, havde en stærkere gul Farve end i § 8 i Lov af 19 April 1907 om Tilvirkning og Forhandling af Margarine m. m. foreskrevet og ikke indeholdt den i Lovens § 14 forlangte Mængde Røbestof.

Hun har derhos undladt den i Lovens § 2, 1ste Pkt., foreskrevne Anmeldelse af Tilvirkningen og har uden at foretage den i Lovens § 6 omtalte Anmeldelse under nedennævnte Omstændigheder afsat Produktet, der ikke, jfr. herved Lovens § 4, 1ste Stykke, benævnedes »Margarine«, men »Surrogat«.

Fremdeles har hun ikke anbragt Margarinen i de i Lovens § 3 ommeldte Beholdere, har ikke ved den Papirspakning, hvori Produktet udleveredes, benyttet den sammesteds omtalte Mærkning, og har ikke i Udleveringsstedet haft det i § 4, 2det Stykke, foreskrevne Skilt.

Endelig har hun ikke foretaget den i Lovens § 2, 2det Pkt., forlangte Bogføring, forsaavidt som hun ikke har ført Bog over sine Udgifter til Raastoffer og sine Indtægter ved Afsætningen af Margarinen.

Tilvirkningen og Afsætningen er imidlertid foregaaet under følgende nærmere Omstændigheder:

I Februar Maaned 1909, efter at der i Hørsholm var holdt Foredrag af en Dame om Tilberedelse af det paagældende Produkt, blev der dannet en Forening under Navnet »Surrogatet« af flere Familier i Hørsholm og Omegn, idet Tiltalte, der af Foredragsholderinden havde lært Tilberedningen, efter Opfordring fra forskellige Husmødre var medvirkende ved Foreningens Dannelse.

Foreningens Formaal var at forsyne Medlemmerne med bemeldte Produkt, saaledes at Tiltalte fremstillede det og afsatte det mellem

Foreningens Medlemmer. Over disse, hvis Kreds oprindelig kun omfattede Tiltaltes Familie og Venner, men senere udvidedes til disses Bekendte, og har været oppe paa et Antal af mellem 70 og 80, førtes der en Liste med Angivelse af, hvormange Pund af Produktet enhver ugentlig aftog, hvilket ifølge Listen androg fra 1 til 10 Pd., og der udstedtes et nummereret Medlemskort til hvert Medlem. Medlemmerne betalte et aarligt Kontingent, som oprindelig var 25 Øre, senere forhøjedes til 50 Øre, men derefter atter nedsattes til 25 Øre, hvilke Kontingenter anvendtes til Redskaber og Inventar til Brug ved Margarinens Fremstilling, og Tiltalte førte med Bistand af sin Mand, Gas- og Vandmester Øberg, Bog over disse Indtægter og Udgifter. Hun indkøbte Raastofferne, foretog Bearbejdelsen af disse — uden fremmed Hjælp — og afsatte Produktet for 60 Øre pr. Pd., hvorved hun tjente ca. 8 Øre, i en Mængde af ca. 100 Pd. ugentlig til Medlemmerne efter forudgaaet Bestilling, saaledes at de undertiden aftog noget mindre og stundom noget mere, end de paa Listen havde tegnet sig for.

Udleveringen foretoges af Tiltalte, der ikke iøvrigt har drevet Næring, fra hendes private Bopæl.

I Betragtning af de beskrevne Omstændigheder findes Tiltalte nu ikke at have været pligtig at iagttage de fornævnte Forskrifter i Margarineloven, idet den stedfundne Fordeling af Margarinen i de nævnte mindre Partier til den forud bestemte Kreds af Personer, som ved deres Kontingenter havde bidraget til Anlægsomkostningerne, og som ved deres Forudbestillinger i det Væsenlige havde sikret Tiltalte Dækning for Driftsomkostningerne, ikke — uanset, at Tiltalte tog sin fornævnte Fortjeneste ved Afsætningen — kan anses som en Forhandling i Lovens Forstand og ej heller iøvrigt findes at være ramt af Loven.

Tiltalte vil derfor være at frifinde. — — —

I Overensstemmelse hermed vil Politirettens den 3 November 1909 afsagte Dom, ved hvilken Tiltalte efter oftnævnte Lovs § 22, 2det og 3dje Stykke, jfr. Lovens §§ 2, 3, 2det Stykke, 4, 1ste og 2det Stk., 6, 8 og 14 er anset med en Bøde af 50 Kr. til Hørsholm Birks Politikasse, være at forandre.

Torsdag den 6 Oktober.

Nr. 223. Højesteretssagfører Bagger

contra

Frederik Jacob Olsen (Def. Overretssagfører Bing),

der tiltales for Mened og Bedrageri.

Hasle Købstads Ekstrarets Dom af 15 Februar 1910:
Tiltalte Frederik Jacob Olsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at

være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hjorth, 30 Kr. og til Defensor, Sagfører Carl Petersen, 20 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved de under Sagen fremkomne Oplysninger, der i det Væsenlige ere fremstillede i den indankede Dom, kan det ikke anses godtgjort, at Tiltaltes beedigede Udsagn er urigtigt. Han vil derfor i det Hele være at frifinde, og da Dommen har samme Resultat, vil den saaledes kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bagger og Overretssagfører Bing hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Bornholms Amts Ordre af 5 Januar d. A. er Frederik Jacob Olsen under nærværende Sag sat under justitiel Tiltale for Mened og Bedrageri.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ved en inden Bregentved-Gisselfeld Birks Politiret den 16 Oktober 1908 afsagt Dom i Paternitetssagen: ugift Marie Hansen, Næstved, ktr. Tjenestekarl Frederik Jacob Olsen af Brandelev kendtes saaledes for Ret:

»Saafremt Indklagede, Tjenestekarl Frederik Jacob Olsen af Taastrup, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse inden Retten med sin Ed bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden, ugift Elisa Marie Hansen af Næstved, i Tiden fra midt i Maj til midt i Juli 1907, bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være.

Trøster han sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør han betale Bidrag til det af Klagerinden den 9 Marts 1908 fødte Drengsbarn Ejnar Eli Hansens Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel til dets fyldte 18de, eventuelt 14de Aar og Bidrag til Klagerindens Underhold i en Maaned før og en Maaned efter Fødslen. Alt efter Overørighedens nærmere Bestemmelse.«

I Henhold til denne Dom begærede Tiltalte, der da boede i Klemsker Sogn i nærværende Herred, Klagerinden, Elisa Marie Hansen, indkaldt til at møde den 25 November 1908 i Herredets Politiret for at paahøre ham aflægge Eden, og paa den berammede Dag bekræftede derefter Tiltalte, efter at den ved Loven befalede Formaningstale var oplæst for ham og Straffen for falsk Ed betydet ham, med Lovens Ed paa befalet Maade, at han ikke har plejet Omgang med Elisa Marie Hansen af Næstved i Tiden fra midt i Maj til midt i Juli Maaned 1907.

I Anmeldelse af 15 December 1908 til Politimesteren i Næstved Købstad gjorde bemeldte Elisa Marie Hansen imidlertid gældende, at Tiltalte havde aflagt falsk Ed, idet hun i saa Henseende anførte, at hun aldrig havde haft Omgang med andre Mandspersoner end Tiltalte, hvorfor hun med Sikkerhed vidste, at han var Fader til det fornævnte af hende fødte Drengbarn, og androg hun om, at der maatte blive indledet kriminel Undersøgelse mod ham.

Under denne Undersøgelse har Tiltalte forklaret, at han, der da tjente hos Proprietær Petersen, Højstensaard i Menstrup Sogn ved Næstved, første Gang traf Marie Hansen (Anmelderinden) Søndagen den 30 Juni 1907 ved et Bal i Karrebæksminde Kro, og at han vel ogsaa derefter kom sammen med hende, men at de først havde Samleje med hinanden en Søndag i Slutningen af August Maaned. At den paagældende Dag var en Søndag, vil Tiltalte kunne huske deraf, at der om Aftenen var Dans paa Kroen i Karrebæksminde, og at Dagen var i Slutningen af August vil han erindre dels deraf, at han denne Dag kørte med Selvbinder, og at han lige var bleven færdig hermed, da Marie Hansen sammen med en anden Pige, Astrid, og en Tjenestekar, Hans Peter, kom cyklende til Højstensaard for at hente ham med til Karrebæksminde, dels deraf, at der paa det paagældende Tidspunkt just havde været Fnat sygdom paa Gaarden, i hvilken Anledning Tjenestefolkene havde været under Lægebehandling, men denne sidste Forklaring har Tiltalte, efter at være foreholdt, at den Dag, han som nævnt blev hentet af Marie Hansen, efter det Oplyste var den 18 August, og at det ligeledes var oplyst, at Lægebehandlingen begyndte den 20 s. M. og først ophørte den 9 Oktober 1907, berigtiget derhen, at der i August var 2 Gange Fnat paa Højstensaard, idet en af Tjenestefolkene gik med denne Sygdom, inden Lægebehandlingen begyndte, hvorhos han i samme Forbindelse har anført, at hans Husbond en Dag, medens de mejede Rug, med Henblik paa Sygdommens Udbrud spurgte ham, om han havde haft med Marie, med hvem Tiltalte da var offentlig forlovet, at gøre og smittet hende, hvortil Tiltalte vil have svaret, at det havde han ikke. Endelig har Tiltalte til Støtte for sin Erindring om, at 1ste Samleje netop foregik den ovennævnte Dag, henvist til, at han og Marie Hansen paa denne Dag 2 Gange havde legemlig Omgang med hinanden, nemlig først paa Engen udenfor Karrebæksminde Krohave, inden Ballet endnu var sluttet, og derefter — staaende legemlig Omgang — paa Hjemvejen i Saltø Skov, medens de der søgte Ly for Regnen.

Til yderligere Bestyrkelse af Rigtigheden af sin Forklaring om ikke at have plejet legemlig Omgang med Marie Hansen førend i Slutningen af August 1907 har Tiltalte fremdeles afgivet, at Marie overfor ham skriftlig har erkendt, at første Samleje fandt Sted som af ham paa-staaet. Med Hensyn hertil gaar Tiltaltes Forklaring ud paa, at han en Dag i November Maaned 1907 henvendte sig i Bager Cortz' Butik i Næstved, hvor Marie da konditionerede, og bad om at maatte tale med Marie; lidt efter kom denne ud til ham paa Gaden, hvor han forestillede hende, at hun burde give ham en Erklæring om, at de ikke havde haft Samleje før 25 August, fordi hun nu havde voldt ham saa meget Bryderi med Rettergang m. v., og Marie gik da straks ind, men kom lidt efter tilbage og gav ham en paa et halvt Ark Brev-

papir skreven, udateret Erklæring af følgende Indhold: »Jeg under- tegnede erklærer ikke at have været sammen med Vedkommende før den 25 August 1907 (Underskrift) Elisa Marie Hansen.« Denne Erklæring, som Tiltalte derefter samme Dag vil have forevist først paa Byfogedkontoret i Næstved, derefter paa Foranledning af en Besked, han her vil have faaet, for en Sagfører sammesteds og endelig for sine Forældre i Menstrup, havde han, efter hvad han endvidere har forklaret, i sit Væрге, da han aflagde Eden paa Bornholm, men da han vilde gøre Brug af den i Anledning af den mod ham rejste Sigtelse for Mened, søgte han forgæves efter den, og han antager, at den sammen med nogle andre af hans Breve forinden er bleven brændt af hans daværende Forlovede, Anna Holm paa Svartingegaard, hvor han havde sine Effekter beroende.

Anmelderinden Marie Hansen har med Hensyn til Tidspunktet for sit første Bekendtskab med Tiltalte oprindelig forklaret, at hun første Gang blev bekendt med ham, da han en Dag i Juni Maaned 1907 stod udenfor Biografteatret i Næstved sammen med nogle Piger, hun kendte, at hun 2den Gang traf ham et Par Dage senere paa Torvet i Næstved, hvor de aftalte at mødes om Aftenen, og at 3dje Gang, de mødtes, var i Karrebæksminde en Dag, der havde været Kapsejlad (efter det Oplyste var denne Dag Søndag den 23 Juni). Foreholdt, at et Brev fra Tiltalte til hende var dateret »Menstrup, den 21 April 1907« — med Hensyn til hvilket Brev Tiltaltes Forklaring gaar ud paa, at det uanset Dateringen maa være fra August eller September, da der staar deri, at han vil ringe op i Telefonen, og da Højstensgaard, hvor han vil have skrevet Brevet, først fik indlagt Telefon i Juli Maaned 1907 (efter det Oplyste den 23 Juli) — ændrede Marie Hansen sin fornævnte Forklaring derhen, at »det er sikkert nok, at hun første Gang saa Sigtede udenfor Biografteatret, men det kan nok være, at dette allerede var om Foraaret, og i saa Fald har hun busket fejl, naar hun tidligere har forklaret, at Mødet paa Torvet var et Par Dage efter første Sammentræf.« Disse Marie Hansens Forklaringer er imidlertid i saa stærk indbyrdes Modstrid, at det findes betænkeligt at tillægge dem nogensomhelst Vægt, og da det ikke ved det under Sagen iøvrigt Oplyste er lykkedes at konstatere, at Tiltalte og Marie kendte hinanden i Juni Maaned, samt da det specielt med Hensyn til, at Marie har paastaaet, at de paa Kapsejladsdagen om Aftenen var til Dans sammen i Karrebæksminde Kro, er godtgjort, at dette næppe er rigtigt, idet det af en Tjenestekarl, Frederik Petersen, er forklaret, at han efter at have overværet Kapsejladsen i Karrebæksminde besøgte Tiltalte paa Højstensgaard og var sammen med ham her fra Kl. 3—4 om Eftermiddagen til Kl. 9—10 Aften, hvorefter Tiltalte vil være gaaet tilsengs, og idet det af et andet Vidne, Handelsmand Hans Chr. Vald. Hansen, er forklaret, at han paa Kapsejladsdagen i ca. 2 Timer fra Kl. 9—11 om Aftenen forgæves søgte efter Tiltalte i Karrebæksminde, er der ikke Feje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han først den 30 Juni lærte Marie Hansen at kende.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om Tidspunktet for de første Samlejer mellem Tiltalte og Marie Hansen, da har denne vel stadig fastholdt, at første Samleje fandt Sted i Herlufsholms Skov, men iøvrigt har hendes Forklaringer angaaende dette Punkt været i højeste

Grad vaklende; til Oplysning herom hidsættes følgende Uddrag af de af hende saavel under Paternitetssagen som under den kriminelle Undersøgelse afgivne Forklaringer:

Forhøret den 21 April 1908 (Bregentved-Gisselfeld Birk).
Er ikke sikker paa, at 1ste Samleje fandt Sted i Juni.

Forhøret den 29 April 1908 (Næstved Politiret).
1ste Samleje fandt Sted i Slutningen af Juni, en Søndag efter Sct. Hansdag.
Ændret derhen, at det maaske fandt Sted Søndag før Sct. Hansdag.

Forhøret den 30 Maj 1908 (sammesteds).
1ste Samleje i Skoven ved Næstved.

Forhøret den 15 Juli 1908 (sammesteds).
1ste Samleje i Herlufsholms Skov i Slutningen af Juni.

Rapport af 15 December 1908 til Politimesteren i Næstved.
1ste Samleje fandt Sted i Herlufsholms Skov i Slutningen af Juni 1907, 2det Samleje fandt Sted 8 Dage derefter i Karrebæksminde Have (paa Kapsejladsdagen), derefter Samleje 1 à 2 Gange til med 14 Dages Mellemrum.

Forhøret den 18 Januar 1909 (Næstved Politiret).
Kan ikke huske, om 1ste Samleje var i Juni eller Juli, men det var en Søndag i Herlufsholms Skov; den paagældende Dag var 2den Gang, hun havde været sammen med ham, idet det var denne Dag, hun havde mødt ham paa Torvet i Næstved, hvor de havde aftalt at mødes om Aftenen ved 8-Tiden; de gik sammen omkring i Byen, og senere var de i Skoven, hvor de havde det første Samleje.

2det Samleje fandt Sted 8 Dage derefter en Søndag i Karrebæksminde (Kapsejladsdagen, den 23 Juni); de havde Samleje i en Have, som stødte op til Gæstgivergaarden, og derefter paany legemlig Omgang i Saltø Skov.

3dje Samleje fandt Sted i Herlufsholms Skov, hun kan ikke huske, om det var 8 Dage efter 2det Samleje, og det var maaske en Lørdag.
Ændring: Det første Samleje foregik maaske en Lørdag, da han ofte kom om Lørdagen.

Ændring: 2den Gang, hun traf Tiltalte, spadserede de vel om Aftenen om i Næstved, men de var ikke i Skoven og havde ikke Samleje.

Forhøret den 16 April 1909 (sammesteds).
Hun traf ham 1ste Gang en Aften ud for Biografteatret i Næstved, 2den Gang vistnok 2 Dage derefter.

3dje Gang, de traf hinanden, havde de første Samleje. Derefter var de sammen i Karrebæksminde paa Kapsejladsdagen (den 23 Juni); de havde da Samleje, nemlig i Krohaven og senere i Saltø Skov; han cyklede med lige til Broen over Aaen ved Næstved.

Senere havde hun ofte Samleje med ham i Skoven ved Næstved.

Forhøret den 21 Maj 1909 (sammesteds).

Samlejet i Karrebæksminde var 8 Dage efter 1ste Samleje, og efter at de 3 Gange havde truffet hinanden.

Forhøret den 8 Juli 1909 (sammesteds).

Den Dag, Marinen var i Land i Karrebæksminde — efter det Oplyste den 11 August — havde de ikke Samleje.

Forhøret den 5 August 1909 (sammesteds).

Bekræfter Tiltaltes Forklaring om de to Samlejer i Karrebæksminde og udsiger, at det vistnok er rigtigt nok, at han den Dag havde kørt Selvbinder, men dengang var deres Forhold allerede begyndt, og hun vedbliver, at første Samleje var i Herlufsholms Skov og før Kapsejladsdagen.

Har ialt haft 2 à 3 Gange Samleje med Tiltalte i Skoven, naar de cyklede hjem om Aftenen.

Forhøret den 7 August 1909 (sammesteds).

Der hengik langt længere Tid end 1 Maaned, inden hun tilstodte ham Samleje.

Fastholder, at 1ste Samleje var før Kapsejladsdagen og i Herlufsholms Skov.

Forsaauidt som Forklaringerne bl. a. gaar ud paa, at 1ste Samleje fandt Sted 8 Dage før den Dag, de i Karrebæksminde 2 Gange havde legemlig Omgang med hinanden, og at Tiltalte denne Dag havde kørt Selvbinder, kunde der findes Momenter i dem til Bestyrkelse af Tiltaltes stadige og med stor Bestemthed fastholdte Paastand om, at den første Gang, hun tilstod ham Samleje, var i August Maaned, idet efter det Anførte hverken det af Marie Hansen paastaaede 1ste eller 2det Samleje kan have fundet Sted tidligere end i August. Marie Hansens samtlige Forklaringer om hendes og Tiltaltes første kønslige Forhold til hinanden er imidlertid i det Hele saa vaklende og prægede af en saadan Upaalidelighed, at de ikke egne sig til at lægges til Grund hverken for eller imod Tiltalte, og Spørgsmaalet om Tiltaltes Straffeskyld bliver derfor alene at afgøre paa Basis af, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen.

I saa Henseende bemærkes nu først, at medens Tiltaltes Forklaring med Hensyn til Tidspunktet for første Samleje i nogen Grad er bestyrket ved en af Tiltaltes daværende Husbond, Proprietær Petersen til Højstensgaard, afgiven Forklaring om, at Tiltalte, der som foranført under Fnatsygdommen overfor Husbonden vil have benægtet da at have haft Samleje med Marie Hansen, engang i Slutningen af August Maaned havde fortalt ham, at hun nu havde tilstaaet ham Samleje, maa det paa den anden Side anses erkendt af Tiltalte, at han i hvert Fald noget ind i September Maaned overfor Marie Hansen havde erklæret sig indforstaaet med, at hun da var svanger ved ham, ligesom han ogsaa maa anses endnu i Marts 1908 at have næret samme Opfattelse, i hvilken Henseende bemærkes, at han i et Brev af 13 nævnte Maaned bl. a. udtaler: »Du vil da ikke være saa god at skrive mig til, naar

Du overstaar det, saa behøver Du ikke at gøre Dig den Ulejlighed at melde mig i Retten, da jeg gerne vil betale.« Mod Tiltalte taler det fremdeles, at det efter det Oplyste er i ikke ringe Grad tvivlsomt, om den af ham omfoklarede Erklæring er skreven og overgigen ham af Marie Hansen. Vel maa det nemlig anses tilstrækkelig godtgjort, at en Erklæring af Indhold som foranført har foreligget, idet baade Tiltaltes Moder i Menstrup og hans daværende Forlovede, Anna Holm paa Svar-tingegaard, efter deres Udsagn har set den, ligesom det ogsaa af Sagfører Houman Hansen i Næstved er forklaret, at en ung Mand i November 1907 har forevist ham en saadan Erklæring samtidig med, at han spurgte ham, om han kunde aflægge Eden paa Bornholm, men ganske bortset fra, at Marie Hansen stadig har benægtet baade at have skrevet og at have overgivet Tiltalte en Erklæring som den ommeldte, maa det efter det Foreliggende anses udelukket, at Marie Hansen den Dag i November, Tiltalte spurgte efter hende i Cortz' Butik, kan have faaet Tid og Lejlighed til at skrive Erklæringen, medens Tiltalte ventede paa hende, ligesom det ogsaa kommer i Betragtning mod Tiltalte, at han ikke, saaledes som fornævnte Sagfører raadede ham til, viste Erklæringen, da han fremstillede sig til Edsaflæggelsen. Men hvor stor Vægt disse mod Tiltalte talende Omstændigheder end har, maa det dog bemærkes, dels at Tiltalte i et Brev af 24 November 1907 til Marie Hansen har udtalt: »Jeg talte med en højere forleden og forespurgte mig, han lo og spurgte mig, om jeg var bleven tosset at tro saadant noget; Nej, før Du har overstaaet det, har Du ingen Krav paa mig«, og saaledes alt da har stillet sig tvivlende overfor Spørgsmaalet om, hvorvidt Marie Hansen var svanger ved ham, dels at den Mulighed ikke er udelukket, at Marie Hansen kan have haft Erklæringen færdig, da Tiltalte i November Maaned søgte hende, hvorved bemærkes, at Tiltalte har forklaret, men Marie Hansen ganske vist benægtet, at de allerede forinden nævnte Besøg i Grunden var enige om, at de ikke havde haft legemlig Omgang med hinanden før den 25 August, og de anførte Omstændigheder give derfor ikke i sig selv Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om Tidspunktet for 1ste Samleje, endsige til at statuere, at dette fandt Sted indenfor det ved Politiretsdommen fastsatte kritiske Tidsrum. Da det derhos med Hensyn til det eneste i denne Henseende foreliggende Moment, nemlig Marie Hansens i hendes Anmeldelse fremsatte Anbringende om, at Tiltalte var den eneste, hun havde plejet legemlig Omgang med, er oplyst, at dette Anbringende er usandt, idet Marie Hansen har indrømmet, at hun tidligere endog har født et Barn, kan Tiltalte ikke anses overbevist om at have aflagt falsk Ed, og da der intet foreligger om, at han har tilsigtet, endsige begaaet noget Bedrageri, vil han, der er født den 15 Januar 1885 og ikke funden forhen tiltalt eller straffet, være i det Hele at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 215. Manufakturhandler **Peter Ferdinand Bonnén's** Konkursbo (Henriques)

contra

Husejer **Julius Jensen** (Ingen),

betræffende Anerkendelse af en Huslejefordring som privilegeret i Boet.

Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdelings Decision af 24 Januar 1910: Den ovennævnte af Husejer Jul. Jensen til Gældbogen under Nr. 18 anmeldte Fordring anerkendes for 1012 Kr. 50 Øre med Renter 5 pCt. p. a. af 562 Kr. 50 Øre fra 2 Februar 1909 og af 450 Kr. fra 11 Marts s. A. som privilegeret Krav i Henhold til Konkurslovens § 33 Nr. 2 a og for 171 Kr. 56 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 29 Maj 1909 kun som simpelt uprivilegeret Krav.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning foreligger den indankede Decision alene Højesteret til Prøvelse, forsaavidt det ved samme er statueret, at Indstævntes Fordring paa Leje af Butikslejligheden for Halvaaret fra April Flyttedag 1909 til Oktober Flyttedag samme Aar maa anerkendes som privilegeret Krav i Medfør af Konkurslovens § 33 Nr. 2 a. I Henhold til de i Decisionen med Hensyn hertil anførte Grunde

kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdelings Decision bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Manufakturhandler Peter Ferdinand Bonnén's Konkursbo, 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Den 26 Marts 1909 blev Manufakturhandler Peter Ferdinand Bonnén's Bo fra 24 s. M. at regne taget under Konkursbehandling her ved Skifteretsafdelingen, og under Nr. 18 anmeldte derefter Husejer Jul. Jensen til Gældbogen følgende Fordring:

- 1) I Henhold til Hof- og Stadsrets Dom af 22 Februar 1909:
 - a. Leje af en Butik i Anmelderens Ejendom, Nørrebros Fælledvej Nr. 22 B og C for Tiden medio Januar til April Flyttedag 1909. . . 225 Kr. 00 Øre
 - b. Leje af en Beboelseslejlighed i nævnte Ejendom for Tiden medio Januar 1909 til Oktober Flyttedag s. A. 337 — 50 —

c.	Omkostningerne ved en den 30 Januar 1909 til Sikkerhed for de nævnte Krav foretagen Arrestforretning	27 Kr. 66 Øre
d.	Renter af nævnte Beløb fra 2 Februar til 19 Marts 1909	3 — 52 —
e.	Skadesløse Omkostninger	85 — 51 —
2)	Omkostningerne ved en i Henhold til bemeldte Dom den 19 Marts 1909 foretagen Udlægsforretning	26 — 66 —
3)	Leje af ovennævnte Butik pr. 11 Marts og 11 Juni 1909 for Tiden April Flyttedag til Oktober Flyttedag 1909	450 — 00 —
4)	Omkostningerne ved en til Sikkerhed for sidstnævnte Krav den 22 Marts 1909 foretagen Arrestforretning	27 — 66 —
5)	Gebyr for Udskrifter af sidstnævnte Arrest- og Udlægsforretninger	4 — 07 —
		ialt 1187 Kr. 58 Øre

med Paastand om skadesløs Betaling af Beløbet med Renter 5 pCt. p. a. fra den 19 Marts 1909 af 562 Kr. 50 Øre og af Restbeløbet fra Anmeldelsesdagen den 29 Maj 1909, alt med Fortrinsret efter Konkurslovens § 33 Nr. 2 a.

Næst i sin Vedtegning i Gældbogsudskriften til den nævnte Fordring at udtale, at skadesløs Betaling ikke kan gives, bemærkede den i Boet antagne Inkassator, Højesteretssagfører Henriques, at medens de under Nr. 1 a og b opførte Beløb tilsammen vilde være at anerkende med 562 Kr. 50 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 2 Februar 1909 — derunder altsaa Renteposten under 1 d — som privilegeret Krav efter Konkurslovens § 33 Nr. 2 a, kunde det under Nr. 3 nævnte Krav paa 450 Kr. ikke anerkendes og de under Nr. 1 c og e, 2, 4 og 5 opførte Krav paa tilsammen 171 Kr. 56 Øre kun anerkendes som uprivilegeret Krav.

Da Anmelderen fastholdt sin Anmeldelses Berettigelse, er der derefter mellem ham og Inkassator paa Boets Vegne opstaaet en Disput om de tvende Punkter, hvorom der som nævnt hersker Uenighed mellem dem, hvilken Disput nu foreligger til Paakendelse, og hvorunder hver af Parterne har nedlagt Paastand i Overensstemmelse med sit ovenangivne Standpunkt.

Den under Nr. 3 omhandlede Butik var ved Lejekontrakt af 3 September 1903 af Anmelderen udlejet til Fallenten for en aarlig Leje af 900 Kr., hvilken Kontrakt afløstes af en ny Kontrakt af 17 Oktober 1908, hvorved Anmelderen for samme Leje udlejede Butikken m. m. til Fallenten fra April Flyttedag 1909 med $\frac{1}{2}$ Aars Opsigelsesvarsel fra Lejerens Side til en April eller Oktober Flyttedag. I begge Kontrakter indeholdtes en Bestemmelse om, at Lejeren, naar Lejen ikke erlagdes til Forfaldstid, eller naar han i noget andet Punkt misligholdt Kontrakten, var pligtig uden videre Varsel eller Opsigelse straks at fraslytte og ryddeligggøre det Lejede samt skadesløst at betale Lejen indtil den Flyttedag, hvortil lovlig Opsigelse i Medhold af Kontrakten kunde ske, hvorhos Ejeren var berettiget til at raade over det Lejede

i enhver Henseende, uden at Lejeren derfor skulde have noget Krav paa ham.

Lejen skulde erlægges fjerdingaarsvis forud hver 11 Marts, 11 Juni, 11 September og 11 December.

Ved Fallittens Indtræden var den pr. 11 Marts 1909 forfaldne Leje ikke betalt, og Anmelderen forlangte derfor, at Inkassator skulde lade Butikken ryddeliggjøre og stille den til hans Disposition, hvilket ogsaa skete inden April Flyttedag 1909. Fra nævnte Flyttedag at regne fik Anmelderen Butikken udlejet til en Anden og har, efter hvad der er uomtvistet, af denne oppebaaret samme Leje, som Fallenten var pligtig at betale.

Anmelderen har til Støtte for sin Paastand om Privilegium efter Konkurslovens § 33 Nr. 2 a for det under Nr. 3 nævnte Beløb anbragt, at Beløbet er et Huslejekrav, som efter Kontrakten tilkommer ham paa Grund af Fallentens Misligholdelse af Lejemaalet, og at han ikke mister dette Krav, fordi han gør Brug af sin Ret til at kræve det Lejede ryddeliggjort og udlejer det til en Anden, medens Inkassator har gjort gældende, at her ikke er Spørgsmaal om et Huslejekrav, men kun om et Krav paa Erstatning for Tab lidt ved Kontraktens Misligholdelse — som dog kun vilde være et simpelt uprilegeret Krav —, men at der, da Butikken er bleven udlejet fra April Flyttedag 1909 for samme Leje, som Fallenten skulde give, intet Tab er lidt. Han har endvidere gjort gældende, at selv om Lejeren maatte være bunden ved den ovennævnte Passus i Kontrakten, som hjemler Husejerens Ret til Dobbeltleje, kan en Vedtagelse af saadan Art ikke være bindende for Lejers Konkursbo.

Det maa — formentlig i Overensstemmelse med Højesterets Praksis — antages, at i et ved en Kontrakt som den omhandlede ordnet Lejeforhold Husværtens Fordring paa, indtil Lejemaalet kunde opsiges med sædvanligt Varsel til almindelig Fardag, at erholde den i Kontrakten betingede Leje, betragtes i dens Helhed som en Fordring paa Husleje, og at det her omhandlede Beløb derfor som et Huslejekrav maa anses privilegeret i Boet i Medfør af Konkurslovens § 33 Nr. 2 a, uden at det i saa Henseende kan have Betydning, at Anmelderen i Henhold til Lejekontrakten paa Grund af den skete Misligholdelse fra Fallentens Side har fordret det Lejede fraslyttet af Boet. Da det dernæst efter Kontraktens Indhold ikke kan gøre nogen Forandring heri, at Anmelderen har erholdt Lejligheden udlejet til og oppebaaret samme Leje, som Fallenten skulde give, af en anden Lejer, vil Anmelderen være at anerkende som privilegeret Fordringshaver i Henhold til ovennævnte Bestemmelse i Konkursloven for det under Nr. 3 omhandlede Krav paa 450 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 11 Marts 1909.

Til Støtte for sin Paastand om, at Beløbene under Nr. 1 c og e, 2, 4 og 5 ere privilegerede Fordringer, har Anmelderen anbragt, at de ommeldte Omkostningsbeløb maa anses som Akcessorier til Huslejekravet og derfor være privilegerede, men da der ikke kan gives ham Medhold heri og der ikke iøvrigt foreligger nogen Hjemmel for at tillægge disse Krav en privilegeret Stilling, kan det under disse Nr. anmeldte Krav paa 171 Kr. 56 Øre ikkun anerkendes som simpelt

upriviligeret Krav med Renter 5 pCt. p. a. fra Anmeldelsesdagen den 29 Maj 1909.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 161. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Nicolaj Fischer (Def. Hindenburg),

der tiltales for falsk Angivelse og Forsøg paa Assurancesvig.

Esbjerg Købstads Ekstrarets Dom af 24 November 1908: Tiltalte Nicolaj Fischer bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne E. Hansen og A. Harek, 25 Kr. og 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Maj 1909: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter de i Dommen citerede Straffebestemmelser, men Straffen findes, jfr. den midlertidige Straffelovs § 13, at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Thi kendes for Ret:

Nicolaj Fischer bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Hindenburg 60 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 20 Oktober 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) København.

som muligt i fersk Tilstand, men efter en 8 Dages Forløb saltede Resterne. Da en Del af Kødet under Saltningen viste sig at være skimlet og slimet, have de vadsket det af og nedsaltet det paany og derefter, efterhaanden som der blev Brug for det, hængt det til Røg 4—8 Dage, undertiden noget længere

Om den Thorvald Hansens Hustru solgte Skinke have de Tiltalte forklaret, at den hidrører fra en slagtet Gris, som de havde købt sammen med en levende Gris — der imidlertid kasseredes i København — for ialt 32 Kr., og at de under Parteringen saa, at der mellem Sidebenene og Lungerne var Tuberkler eller Lignende, som de bortskaar, hvorefter de uden at lade Dyret undersøge saltede Stykkerne, og da Skinken ved Eftersyn viste sig slimet og ildelugtende, fik den en ny Saltning, efter at det Ildelugtende var bortskaaret, hvorpaa den endelig blev røget. Om Grunden til, at de ikke solgte Flæsket i fersk Tilstand, har Tiltalte Hansen anført, at »naar et Dyr har den Slags Tuberkler, er Folk ikke saa meget for at købe, naar de ser det«.

Selv uden Hensyn til, at Grisen efter den herom afgivne Dyr lægeerklæring maa have været et i høj Grad afmagret, enten selvdødt eller dog i en alvorlig sygelig Tilstand nedslaget Dyr, findes de Tiltalte, der efter den første Saltning var opmærksom paa Hestekødets og Flæskets skimlede, slimede og ildelugtende Tilstand, ved at foretage ny Saltning og Røgning af samme for derefter at afsætte det at have gjort sig skyldige i Overtrædelse af Lov Nr. 51 af 27 Marts 1903 § 5, ligesom de ved trods den betydelige sygelige Tilstand hos den slagtede Gris at falholde og afhænde Kødet af samme uden Attest fra Dyr læge have overtraadt Lov Nr. 245 af 27 Maj 1908 § 4.

Forsaavidt Tiltalte Hansen endvidere er tiltalt for bedrageligt Forhold, er der, som Sagen efter den skete Indstævning foreligger, kun Spørgsmaal om hans Forhold i saa Henseende overfor Thorvald Hansens Hustru, Josefine, født Sandberg, om hvilket det ved hans egen Tilstaaelse er oplyst, at han paa hendes Forespørgsel om, hvad det var for Kød, han forhandlede, usandfærdigt angav, at det var Oksekød, hvorefter hun købte det som saadant.

Han vil herfor være at anse efter Straffelovens § 257. Under Sagen er der af Thorvald Hansens Enke nedlagt Paastand om, at de Tiltalte in solidum tilpligtes at betale hende en Erstatning af 2000 Kr., og af Jens Peter Hansens Hustru Paastand om, at de Tiltalte ligeledes in solidum tilpligtes at betale hende i Erstatning 100 Kr., og disse Paastande, mod hvilke de Tiltalte intet have haft at erindre, ere ved Underrettsdommen tagne til Følge.

Straffen for de Tiltalte findes i Medfør af ovennævnte Lov af 1903 § 5 efter Straffelovens § 278, 1ste Stykke, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 13, samt for Tiltalte Hansens Vedkommende tillige efter Straffelovens § 257 at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost for Tiltalte Hansen i 4 Maaneder, for Tiltalte Jensen i 3 Maaneder, hvorved den efter ovennævnte Lov af 1908 § 4 forskyldte Straf vil være absorberet.

Ved Underrettsdommen ere begge Tiltalte for Overtrædelse af ovennævnte Lov 1903 § 5, jfr. Straffelovens § 278, og af ovennævnte Lov 1908 § 4 under Henvisning til disse Lovbestemmelser, jfr. midlertidig Lov 1 April 1905 § 13, og Tiltalte Hansen endvidere for det af ham

udviste bedragelige Forhold under Henvisning til Straffelovens »§ 250« ansete med Straf under Et af Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Hansen i 85 Dage og Jensen i 80 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til de idømte Erstatninger — — — billiges, vil saaledes med den anførte Forandring i Henseende til Straffetiden kunne stadfæstes.

Mandag den 17 Oktober.

Nr. 334. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Poul (Paul) Henrik Schmidt (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 August 1910: Forbedringshusfange Paul Henrik Schmidt bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerene Christensen og Nyholm, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Poul (Paul) Henrik Schmidt til Højesteretssagførerene Asmussen og Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Forbedringshusfange Paul Henrik Schmidt, der tiltales for Tyveri, er født den 27 Juni 1888 og tidligere anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Juli 1905 efter Straffelovens § 228, tildels jfr. § 46 og § 54, disse §§ sammenholdte med §§ 37 og 21, med 12 Rottingslag, hvilken Straf blev ham eftergivet ved kgl. Resolution af 3 Februar 1906, ved Rettens Dom af 12 Marts 1907 efter Straffelovens § 228, § 229, 4de Stk., tildels jfr. § 46, og efter § 238 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 12 Maj 1908 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, ved Rettens Dom af 12 December

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 26.

Torsdag den 6 Oktober.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Nicolaj Fischer, der er født i Aaret 1883, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for falsk Angivelse og Forsøg paa Assurancesvig.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Da Tiltalte Søndag Aften den 22 Marts f. A. ved 11-Tiden, som det maa antages i den Hensigt at forsyne sig med nogle Cigarer, indfandt sig i sine paa Hjørnet af Stormgade og Danmarksgade i Esbjerg beliggende Forretningslokaler, blev han opmærksom paa, at et ud mod sidstnævnte Gade vendende, under Butiken værende Kældervindue var ituslaaet, og at en fra Butiken til Kælderen førende Lem stod aaben, og da det yderligere viste sig, at en Fustage, der havde ligget i Kælderen under Vinduet, var trillet ned, kunde han skønne, at Nogen var passeret gennem Vinduet. Idet han herefter, skønt han ikke i Øjeblikket kunde se, at der var stjaalet Noget, maatte antage, at der var begaaet Indbrud i Forretningen, besluttede han, der var i Pengeforlegenhed, og som nogle Maaneder forinden havde ladet sit til Forretningen hørende Varelager forsikre mod Indbrudstyveri for indtil 2000 Kr. i Aktieselskabet »Tyveriforsikringsselskabet mod Indbrud« i København, at benytte den foreliggende Situation til at besvige Selskabet.

I dette Øjemed, samt idet han gik ud fra, at den af ham tegnede Forsikring ogsaa omfattede Tyveri af kontante Beløb, gemte han en ham tilhørende, i et Reolskab i Kontoret henstaaende Pengekasse, der indeholdt et kontant Beløb af 87 Kr. 08 Øre, 2 Bankbøger, lydende paa henholdsvis 2 Kr. 68 Øre og 6 Kr. 94 Øre, en kvitteret Annonce-regning, en Livsforsikringspolice, en Præmiekvittering, 5 Regninger og to Brevkort, i en i Kontoret staaende Servante og anmeldte derefter den følgende Dag til Politiet, at der Natten forud var sket Indbrud i hans Forretningslokaler og stjaalet en Pengekasse, indeholdende ca. 580 Kr., en paa 4900 Kr. lydende Kontrabog med Grenaa Bank, to andre paa mindre Beløb lydende Bankbøger samt tvende for henholdsvis 300 Kr. og 168 Kr. udstedte Veksler samt endvidere fra et paa Disken i Butiken henstaaende uafslaaset Kassekontrolapparat ca. 3 Kr., hvorimod han, efter hvad han videre angav, ikke kunde se, om der var stjaalet Varer i Butiken.

Da Tiltalte imidlertid senere paa Dagen dels ved at undersøge sin Police, dels ved at konferere med Personalet ved det fornævnte Forsikringselskabs i Esbjerg værende Agentur havde bragt i Erfaring, at Forsikringen ikke omfattede kontante Beløb, tog han i den Hensigt at lede Mistanken for det foregivne Tyveri af Pengekassen hen paa en i hans Forretning ansat Kommis ved Navn Bærentsen, som han ikke ansaa for ganske ærlig, og hvis Forhold han derfor ønskede undersøgt af Politiet, Pengekassen ud af Servanten og anbragte den i en Pose med Sagogryn, hvilken han derefter flyttede fra dens Plads i Lagerrummet bag Butiken ned i Kælderen under denne, idet han forudsatte, at den her vilde blive funden, og Undersøgelsen derefter rettet mod Bærentsen.

Den følgende Dag ved Middagstid blev Pengekassen af en i Tiltaltes Forretning ansat Kommis funden i aflaaet Stand paa det anførte Sted, og efter at Tiltalte derpaa havde underrettet Politiet om Fundet, blev Kassen aabnet i Politiets Overværelse og viste sig da at have det fornævnte Indhold.

Tiltalte forklarede nu, at det beroede paa en Fejltagelse, naar han oprindeligt havde opgivet, at Kontrabogen paa 4900 Kr. og de tvende Veksler havde beroet i Kassen, men fastholdt iøvrigt mod bedre Vidende sin Anmeldelse og navnlig sit Anbringende om, at Kassen havde indeholdt det af ham tidligere opgivne kontante Beløb af ca. 580 Kr.

Under Undersøgelsen, under hvilken det oplystes, at tvende Drengene den fornævnte Aften havde gennem det ovennævnte Kældervindue skaffet sig Adgang til Tiltaltes Forretningslokaler og derfra tilegnet sig dels et kontant Beløb af 1 Kr. 99 Øre, dels Chokolade og Cigaretter til en samlet Værdi af 66 Øre, søgte Tiltalte derhos at henlede Mistanken for at have stjaalet det Beløb, der efter hans Fremstilling manglede i Pengekassen, paa Bærentsen.

Dagen efter, at det ommeldte Indbrud havde fundet Sted, anmeldte Tiltalte derhos telefonisk til fornævnte Agentur, at der ved Indbrud i hans Forretning var stjaalet Varer for ca. 300 Kr. og et kontant Beløb af 570 Kr., i hvilken Anledning han gjorde Krav paa Erstatning i Henhold til den af ham tegnede Forsikring, og efter at Tiltalte derpaa af Selskabet var bleven opfordret til at specificere, hvilke Varer der var ham frastjaalne, underskrev han under 26 Marts f. A., paa hvilket Tidspunkt han var bekendt med, at der af de fornævnte Drengene kun var stjaalet Varer til en samlet Værdi af 66 Øre, en ved Udfyldning af en trykt Blanket affattet Anmeldelse, hvori han opgav, at der ved Indbrud var frastjaalet ham »Cigarer, Kognak, Chokolade m. m.« til en Værdi af 80 Kr.; men da Selskabet i Skrivelse af 3 April s. A. forlangte en nøjagtigere Specifikation, og Tiltalte ikke efterkom dette Forlangende, idet han i Svarskrivelse af 23 s. M. — næst at fastholde, at det af ham angivne Beløb af 80 Kr. var meget lavt regnet — erklærede sig ude af Stand til bestemt at opgive, hvor meget der var stjaalet, lykkedes det ham ikke at opnaa nogen Erstatning.

Tiltalte har nærmere forklaret, at han ikke anede, at der af Assuranceselskabet vilde blive forlangt Specifikation over det Sjaalne, men at hans Tanke var, at han skulde tage saa meget i Erstatning, som

han kunde faa, det vil sige, saa meget som Assuranceselskabet vilde gaa med til uden nærmere Dokumentation; han har i saa Henseende endvidere udsagt, at det slet ikke var faldet ham ind, at Selskabet vilde søge Oplysning hos Politiet angaaende det Stjaalne.

Forsaavidt Tiltalte i en for Overretten fremlagt, til Sagfører Nonbø i Esbjerg stilet Skrivelse af 18 December f. A. har hævdet, at han, da han anmeldte Indbruddet for Forsikringselskabet Agentur, var bekendt med, at Forsikringen ikke omfattede kontante Beløb, vil der ikke overfor hans i Forhøret afgivne gentagne Tilstaaelser i modsat Retning kunne tages noget Hensyn hertil.

For sit i ovenanførte Henseende udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 224 og § 259 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Fredag den 7 Oktober.

Nr. 238. Højesteretssagfører Møldrup

contra

Johannes Stanley Henriksen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 294.

Fleskum Herreds Ekstrarets Dom af 18 August 1909: De Tiltalte Johannes Stanley Henriksen og Thomas Mathiasen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Førstnævnte i 20 Dage og Sidstnævnte i 10 Dage og Jens Marius Jensen Lund med simpelt Fængsel i 4 Dage, dog at Straffens Fuldbyrkelse udsættes, og at Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. Saa bør de Tiltalte Henriksen og Mathiasen in solidum udrede i Erstatning til Gunderup Nøvling Sognes Kasse 60 Kr., til Arbejdsmand H. Chr. Christiansen af Aalborg 10 Kr. og til Aalborg Amts Vejvæsen 2 Kr., og de Tiltalte Henriksen og Lund in solidum udrede i Erstatning til Mekaniker Fr. Wigh af Aalborg 10 Kr., og bør alle de Tiltalte in solidum betale i Erstatning til Sognefoged J. Eriksen af Skoustrup 10 Kr., og bør Tiltalte Henriksen til samme betale 1 Kr. og Lund ligeledes til samme 4 Kr. De Tiltalte bør endelig in solidum betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Rafn, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Knud Petersen, 12 Kr., dog at hver af de Tiltalte bør betale de af hver af dem paadragne Arrestomkostninger. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne

Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Februar 1910: De Tiltalte Jens Marius Jensen Lund, Johannes Stanley Henriksen og Thomas Mathiasen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i henholdsvis 12, 40 og 30 Dage, dog at for Lunds Vedkommende Straffens Fuldbyardelse udsættes, og at Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. Saa bør og de Tiltalte Henriksen og Mathiasen, En for Begge og Begge for En, i Erstatning til Gunderup-Nøvling Sogneraad betale 60 Kr. og til Arbejdsmand Hans Christian Christiansen 10 Kr., samt de Tiltalte Lund og Henriksen, ligeledes En for Begge og Begge for En, til Mekaniker Fr. Wigh 10 Kr. Endelig udrede de Tiltalte Henriksen og Mathiasen, En for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor sammesteds 15 Kr. og til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Heise, 25 Kr. til hver, dog at Tiltalte Lund in solidum med de nævnte Tiltalte udreder en Tredjedel at bemeldte Omkostninger. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Henriksens Vedkommende anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 60 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Stanley Henriksen til Højesteretssagførerne Møldrup og Dietrichson 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Jens Marius Jensen Lund, Johannes Stanley Henriksen og Thomas Mathiasen, der ere fødte, den Førstnævnte den 19 Juli 1894 og de to Sidstnævnte henholdsvis den 14 Marts og den 18 Maj 1892, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, satte under Tiltale for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 294.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

I. Da samtlige Tiltalte den 4 Juni f. A. om Aftenen ved 10-Tiden kommende fra Gistrup passerede Landevejen mellem Aalborg og Hadsund i sydlig Retning, oprykkede de ved fælles Hjælp en ved Romdrupvejen staaende Vejviser, som de ophængte paa Jernstativet paa en ved Vejen staaende Telefonpæl. Da de Tiltalte lidt senere paa Aftenen kom til det ved fornævnte Landevej udfor Lundbykrat staaende offentlige Mindesmærke for Stavnsbaandets Løsning, kom Tiltalte Henriksen paa den Tanke at nedbryde det om Mindesmærket anbragte Jerngitter, hvilket han straks derpaa iværksatte med Bistand af de to Medtiltalte, idet først han og derefter Mathiasen gentagne Gange kastede en Sten af Størrelse som en knyttet Haand mod Gitteret, medens Lund rykkede i dette, hvorved han efter samtlige Tiltaltes Forklaring kan have løsrevet nogle af de ved Stenkastene sønderslaaede Dele af Gitteret. Paa deres videre Vandring Syd paa knækkede Tiltalte Henriksen og Mathiasen endvidere hver et af nogle langs Landevejen plantede unge Træer.

Skaden paa Gitteret, der ved den mod det af de Tiltalte udøvede Overlast ødelagdes i en Udstrækning af omtrent 4 Alen, er af Gunderup-Nøvling Sogneraad, der fører Tilsyn med ovennævnte Mindesmærke, anslaaet til ca. 60 Kr., og de Tiltalte Henriksen og Mathiasen, efter hvis Forklaring den af Tiltalte Lund udøvede Medvirkning til Gitterets Beskadigelse kun har været af ringe Betydning have erkendt sig alene pligtige efter Sogneraadets Paastand at betale det 60 Kr. i Erstatning. Forsaavidt Aktor for Underretten i Henhold til en af ham paaberaabt, ikke fremlagt Skrivelse fra Aalborg Amts Vejvæsen har paastaet de Tiltalte Henriksen og Mathiasen tilpligtede in solidum at betale bemeldte Vejvæsen 2 Kr. i Erstatning for de to ødelagte Træer, vil denne Paastand, der ikke ses at være foreholdt de nævnte Tiltalte, ikke kunne komme til Paakendelse.

II. Den 5 Juni f. A. var de Tiltalte Lund og Henriksen tagne til Aalborg for at overvære en der afholdt Grundlovsfest, og da de samme Dags Eftermiddag passerede Boulevarden i bemeldte By, bemærkede de, at der i Gangen til en Ejendom sammesteds henstod en Cykle. Tiltalte Henriksen, der straks fik Lyst til denne og fremkom med en Udtalelse desangaaende, fattede senere Beslutning om at tilegne sig den, og da han ud paa Aftenen sammen med Tiltalte Lund forlod Festpladsen, lagde de Vejen om ad Boulevarden for om muligt at sætte sig i Besiddelse af Cyklen. Da de ved 11-Tiden var komne til den paagældende Ejendom, gik Tiltalte Lund efter Opfordring af Tiltalte Henriksen gennem Gadedøren, der var uafloaset, ind i ovennævnte Gang og tilvendte sig Cyklen, som han bragte ud til Henriksen, der imidlertid havde holdt ved Døren, og som nu tog mod Cyklen og kørte hjem paa den.

Cyklen, paa hvilken Henriksen ombyttede Sadlen, som han solgte, samt Dæk og Slanger med andre, blev derefter af ham bortbyttet, men er senere tillige med de til den oprindelig hørende Dele med Undtagelse af et Par Taanæser kommen tilstede og efter at være vurderet til 100 Kr. udleveret Ejeren, Mekaniker Fr. Wigh i Aalborg. Denne, efter hvis Forklaring Taanæserne kun havde ubetydelig Værdi, har i Anledning af den Cyklen overgaaede Forringelse paastaet sig tilkendt

10 Kr. i Erstatning hos de Tiltalte Lund og Henriksen, og disse have ikke haft noget mod Erstatningspaastanden at erindre.

III. Den 6 Juni f. A. var de Tiltalte Henriksen og Mathiasen til Fest i Lundbykrat. Efter Aftale med Mathiasen, der ved at høre, hvorledes Henriksen var kommen til den forommeldte Cykle, havde faaet Lyst til at forskaffe sig en paa lignende Maade, gik Henriksen ud paa Aftenen ind i en paa Pladsen værende Cyklestald og tog en Cykle, som han bragte til Mathiasen, der staaende udenfor havde været Vidne til det Passerede, og som straks tog Cyklen i Besiddelse.

Cyklen, paa hvilken Mathiasen ombyttede Sadel, Dæk og Slinger med andre, blev af ham senere bortbyttet. Den er imidlertid bragt tilstede og efter at være vurderet til 75 Kr. tillige med de til den oprindelig hørende Dele udleveret til Ejeren, Tjenestekarl Otto Pedersen i Aalborg. Denne, der har erklæret at ville gøre Erstatningskrav gældende mod Cyklestaldens Indehaver, Arbejdsmand Hans Christian Christiansen, sammesteds, for den Cyklen overgaaede Forringelse, har udtalt, at han formener ikke at have noget Krav paa de Tiltalte. Derimod har Christiansen, der har vedkendt sig sit Ansvar i den ommeldte Henseende, og som maa antages at have betalt Pedersen en Erstatning af 10 Kr., paastaaet sig dette Beløb erstattet af de to sidstnævnte Tiltalte, og disse have erklæret ikke at have noget imod denne Paastand at erindre.

IV. Den 10 Juli f. A. tog Tiltalte Henriksen i den Hensigt at forskaffe sig en Cykle ved Tyveri til V. Brønderslev, hvor han er godt kendt. Efter at være ankommen dertil Kl. godt 10 Aften gik han hen til Gæstgivergaarden sammesteds, hvor han fra et aabentstaaende Skur tilvendte sig en Cykle, paa hvilken han straks kørte hjem.

Cyklen, hvis Styr og Hjul han for at gøre den ukendelig bortbyttede med andre, ligesom han i samme Hensigt tilintetgjorde de paa Cyklen anbragte Skærme og fjernede dens Identitetsmærker, er funden i Tiltaltes Besiddelse, og efter at være vurderet til 75 Kr. tillige med de til den oprindelig hørende Dele undtagen Skærmene, udleveret Ejeren, Tjenestekarl Jens Chr. Jensen Brogaard af Tylstrup, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

V. Den 18 Juli forrige Aar om Aftenen tog Tiltalte Henriksen paany til V. Brønderslev, idet denne Gang Tiltalte Mathiasen efter hans Opfordring fulgte med. Efter de Tiltaltes Forklaringer havde de vel ikke forinden Afrejsen planlagt noget Tyveri, men efter hvad Mathiasen, der var vidende om, at Henriksen den 10 samme Maaned havde tilegnet sig en Cykle i nævnte By, har udsagt, forstod han, da Henriksen spurgte ham, om han vilde med, at det var Mening, at der skulde stjæles en Cykle til ham. Efter at være ankommen til V. Brønderslev gik de sammen ind i den derværende Gæstgivergaards Stald, hvortil Adgangen maa antages at have været uhindret, og hvor Mathiasen tog en af flere der staaende Cykler, paa hvilken de derefter begge kørte til Tylstrup Kro, idet Henriksen kørte Cyklen, medens

Mathiasen stod bag paa. I den til denne Kro hørende Stald, hvortil der var uhindret Adgang, tilvendte de Tiltalte sig Styrret af en derstaaende, Tjenestekarl Johannes Marinus Jensen af Kraghede tilhørende Cykle, hvilket de anbragte paa den af dem medbragte Cykle, hvis Styr Henriksen bortkastede.

Cyklen, hvis Identitetsmærker Mathiasen fjernede for at gøre den ukendelig, er funden i hans Besiddelse og efter at være vurderet til 20 Kr. uden Styr tilbageleveret Ejeren, Snedkerforbundter Valdemar Hvarregaard af Pandrup, der ligesom fornævnte Johannes M. Jensen, der har faaet sit Styr tilbageleveret, har frafaldet Krav paa Erstatning.

VI. Ved sin nysommeldte Nærværelse i den til Tylstrup Kro hørende Stald satte Tiltalte Henriksen sig endvidere i Besiddelse af en derstaaende Cykle, paa hvilken han kørte hjem. Den 24 s. M. kørte han paa Cykle til Aalborg, hvor han hensatte den paa Gaden udenfor en Butik, i hvilken han gik ind. Medens han var inde, kom Tjenestekarl Anton Mikkelsen af Lüneborg tilstede, og da han genkendte Cyklen som sin, gjorde han overfor Tiltalte Krav paa at faa den udleveret, hvad han ogsaa uden Vanskelighed fik.

Efter Tiltaltes Forklaring havde han, da han tog Cyklen — der ifølge bemeldte Mikkelsens til en Rapport afgivne Forklaring havde en Værdi af 50 Kroner — kun til Hensigt at benytte den til den forestaaende Hjemtur, hvorhos han har udsagt, at han havde taget den med til Aalborg for at faa den bragt tilbage til Tylstrup Kro. Der foreligger imidlertid intet til Bestyrkelse af, hvad Tiltalte saaledes har forklaret, hvorimod der efter samtlige foreliggende Omstændigheder maa gaas ud fra, at han har sat sig i Besiddelse af Cyklen for at tilegne sig den.

Anton Mikkelsen har ikke nedlagt Paastand om Erstatning.

For deres udviste Forhold ville de Tiltalte være at anse Henriksen efter Straffelovens §§ 294 og 228, jfr. §§ 37 og tildels 21 og 47, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage

Af de Tiltalte ville derhos overensstemmende med de derom nedlagte Paastande Henriksen og Mathiasen være at tilpligte in solidum at udrede 60 Kroner i Erstatning til Gunderup-Nøvling Sogneraad og 10 Kroner til Arbejdsmand Hans Christian Christiansen i Aalborg, samt Lund og Henriksen, ligeledes in solidum, 10 Kroner til Mekaniker Fr. Wigh, sammesteds.

Nr. 270. Højesteretssagfører Lunn

contra

Carl Christian August Henningsen (Def. Møldrup),

der tiltales for Overtrædelse af Sølovens § 293.

Sø- og Handelsrettens Dom af 10 Maj 1910: Tiltalte, Skibsfører Carl Christian August Henningsen, bør til Statskassen betale en Bøde paa 500 Kr. samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne V. S. Salomonsen og Justitsraad Nyholm, 50 Kr. til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Christian August Henningsen til Højesteretssagførerne Lunn og Møldrup 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Den 13 Februar 1910 Kl 10¹/₄ om Aftenen strandede Dampskibet »Ansgar« af København paa Rejse fra London til Methil i Ballast i mørkt, men fyrklart Vejr ved Elie Ness i Nærheden af Methil. Skibet, der var assureret for 125000 Kroner, blev fuldstændig Vrag og solgt ved Auktion for 500 Kroner. Det lykkedes, om end med Besvær, at redde hele Besætningen.

Tiltalte, Skibsfører Carl Christian August Henningsen, der ved Strandingen var midlertidig Fører af Skibet, tiltales under denne Sag i Henhold til Sølovens § 293. Om de nærmere Omstændigheder ved Strandingen er oplyst Følgende:

Omtrent en Time før Strandingen havde Skibet passeret Bass Rock. 2den Styrmand havde da ved en 4 Stregers Pejling beregnet Afstanden til godt en Kvartmil. Herom underrettede han Tiltalte, der derefter gik ned i Bestiklukafet og udfandt paa Kortet, at Kursen til Methil var NV. ¹/₃ V. Han gik atter op paa Broen og lod, idet han regnede med en Afdrift af omtrent ¹/₂ Streg paa Grund af den stærke Vind, der var drejende imellem VSV. og SV., Kursen lægge NV. til V. Han tog intet Hensyn til Afdrift som Følge af Strømmen. Han vidste, at Strømmen paa det paagældende Tidspunkt løb udad, men regnede med, at han stadig vilde have den lige imod sig, skønt de paa Skibets Kort afsatte Pile maatte kunne vise ham, at Strømmen, efterhaanden

som han nærmede sig Fjordens nordlige Kyst, vilde sætte Skibet over til Styrbord.

Efter at have afsat Kursen gav Tiltalte 2den Styrmand Ordre til at holde denne lige til Methil, men gav ingen andre Instruktioner, fordi det, som han har forklaret, var hans Mening selv at overtage Ansvaret for Navigationen. Tiltalte gik derefter ned for at skrive et Brev og føre nogle Regnskaber. Medens Tiltalte var borte, passeredes forskellige Trawlere, for hvilke Skibet hver Gang maatte vige af til Styrbord, hvorefter Kursen atter lagdes NV. til V. Efter Tiltaltes Forklaring kom han, saavidt han husker, først paany paa Broen Kl. 10, men efter 2den Styrmands Forklaring har han en Gang i Mellemtiden været paa Broen en kort Tid.

Da Tiltalte Kl. 10 kom paa Broen, saa han noget om Bagbord et hvidt Lys fra det nye Fyr paa Elie Ness, der et Aars Tid i Forvejen var opført der og hvert 6te Sekund viser hvidt Blink. Tiltalte, der kun kendte Elies grønne Havnefyr, var ganske ubekendt med det nye Fyrs Eksistens og antog det — efter hvad han under det her afholdte Søforhør har forklaret — for Inch Keith Fyr, et Fyr, der skulde ligge i en ganske anden Retning og kun hvert 30te Sekund viser hvidt Blink. Det nye Fyr paa Elie Ness fandtes ikke afsat paa Skibets Kort, der var et ældre, sidste Gang i 1904 rettet Kort. Skibets Fyrbøger og nautiske Almanak havde Tiltalte ikke eftersat med Hensyn til Fyrene.

Da Tiltalte havde set det omtalte Fyr, gav han 2den Styrmand Ordre til at tage Loggen ind, medens han selv blev paa Broen. Et Par Minutter efter bemærkede Tiltalte nogle hvide Lys om Styrbord næsten tværs og blev nu bange for at være kommen for nær ved Land. Han gav derfor Rorgængerens Ordre til at lægge Kursen en Streg vestligere. Han forvissede sig om, at Ordren blev udført, og gav Rorgængerens Ordre til at holde denne Kurs, men foretog intet for at forvise sig om Skibets Plads. Da 2den Styrmand efter ca. 10 Minutters Forløb atter kom paa Broen, vendte Tiltalte sig agterud og saa da et Blink af May Fyr, hvoraf han tog en flygtig Pejling. Da det forekom ham, at Fyret saas sydligere, end det skulde være, gik han paany ned i Bestiklukafet og undersøgte Kortet. Han saa da, at Skibet efter Retningen fra May Fyr at dømme maatte være lige inde under Land, og løb derfor straks op paa Broen, men ligesom han var kommen op, løb Skibet paa Grund paa et Sted, der ligger ca. 1 Kvartmil Øst for Elie Ness Fyr.

Tiltalte har under Søforhøret ikke blot som ovenfor nævnt forklaret, at han slog sig til Ro med, at det Fyr, han saa, var Inch Keith, et Fyr, som aldeles ikke ligger paa hans Vej til Methil, men langt længere inde i Fjorden i Nærheden af Leith, men han har ogsaa til sin Undskyldning afgivet andre Forklaringer, der synes at tyde paa, at han kun har udvist en ringe Omhu, og at han kun i ringe Grad har haft en Følelse af sit Ansvar. Han har saaledes forklaret, at han, da han afsatte Kursen paa Kortet udfør Bass Rock, regnede med en Afstand til Methil af 23 Kvartmil, omtrent det dobbelte af, hvad den virkelig var. Som Grund hertil har han angivet, at han tog fejl af de paa Kortet afsatte Længde- og Breddeskalaer. Samtidig vil han ogsaa have taget fejl af Klokkeslettet. Selv om man lægger disse Tiltaltes

Forklaringer til Grund, og selv om man deri vilde finde nogen Undskyldning for Tiltalte, maa han betragtes som havende gjort sig skyldig i grove Pligtforsømmelser ved ikke enten at sørge for at have et nyere Kort eller dog at skaffe sig de fornødne Oplysninger om Elie Ness Fyr fra Skibets Fyrbøger og nautiske Almanak, ved ikke at tage fornødet Hensyn til Vind og Strøm (i Virkeligheden er det ganske naturligt, at han er kommen derhen, hvor han er kommen) og ved ikke enten selv i højere Grad at opholde sig paa Broen eller at give Styrmanden, der ikke var særlig kendt i disse Farvande, nærmere Instruktioner. At Styrmanden selv har begaaet Fejl ved ikke at varsko Kaptejnen om Fyret, straks da han saa det, vil ikke kunne diskulperes Tiltalte.

For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der er født den 24 September 1874 i Husby ved Fjerritslev og ikke vides tidligere straffet, nu være at anse efter Sølovens § 293 med en Statskassen tilfaldende Bøde paa 500 Kroner.

Nr. 267. Højesterets-sagfører Asmussen

contra

Hans Anders Martin Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Vinding Herreds Ekstrarets Dom af 29 Januar 1910: Tiltalte Hans Anders Martin Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt udrede alle af Undersøgelsen og Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Overretssagfører Dahlerup, og til Defensor, Sagfører Barfoed, 10 Kr. til hver. I Erstatning bør Tiltalte dernæst inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Tjenestekarl Jens Christian Jacobsen i Paarup betale 18 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Maj 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne M. Carlsen og Paludan, betaler Tiltalte Hans Anders Martin Andersen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Anders Martin Andersen til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vinding Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arbejdsmand Hans Anders Martin Andersen, der er født den 6 Januar 1883 og anset ved nævnte Ekstrarets Dom af 6 December 1900 efter Straffelovens § 253, jfr. §§ 37 og 58, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage, for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at Tiltalte den 24 December forrige Aar har frastjaalet Tjenestekarl Jens Christian Jacobsen en til 2 Kr. vurderet Portemonnæ med Indhold, ca. 16 Kr., hvilken Portemonnæ beroede i Lommen paa et Par Benklæder, som hang paa Væggen i et Karlekammer paa en Gaard i Paarup.

Til Kammeret havde Tiltalte, som det maa antages, uhindret Adgang.

Tiltalte har derhos vedgaaet, at han i sidstafvigte Efteraar har tilegnet sig et fornævnte Tjenestekarl Jacobsen tilhørende Par Gymnastiksko af Værdi ca. 1 Kr., som han fandt staaende ved Gavlen til ovennævnte Gaards Lade. Tiltalte har forklaret, at han, som vidste, at Skoene tilhørte Jacobsen, ikke troede, at denne vilde have dem, da de var smudsige; men til denne hans Forklaring findes der ikke at kunne tages noget Hensyn, og Forholdet vil derfor være at tilregne Tiltalte som Tyveri.

Tjenestekarl Jacobsen har paastaaet sig tilkendt en Erstatning af 18 Kr. hos Tiltalte, og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har fundet at erindre, er ved Underrettsdommen taget til Følge.

For sit nævnte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatning — — tiltrædes, vil saaledes med den nævnte Forandring i Henseende til Straffetiden være at stadfæste.

Mandag den 10 Oktober.

Nr. 89. Hestehandler **Niels Jørgensen** (Ingen)

contra

Husejer **Henrik Jensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Hestehandler Niels Jørgensen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvitte- ring, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 11 Oktober.

Nr. 73. **Nationalforeningen til Tuberkulosens Bekæmpelse**
(Liebe efter Ordre)

contra

Jacob Thommesen og Thorvald Thommesen (Nellemann),

betræffende Spørgsmaal om Berettigelsen af hemmelige Aftaler mellem de under en Licitation Bydende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juni 1909: De Indstævnte, Nationalforeningen til Tuberkulosens Bekæmpelse ved dens Bestyrelses Formand, Overpræsident Oldenburg, bør til Citanterne, Entreprenørerne Peter Thommesens Sønner, Jacob og Thorvald Thommesen af Levring ved Kellerup, betale de paastævnte 17000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 17 December 1908, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær tillægges der Prokurator Mundt 100 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at tvende den 22 Februar 1909 fremlagte, af J. Holm Petersen og N. P. Jørgensen under 16 April 1907 og 18 Juni s. A. paa Tømmermester Thorvald Thommesen trukne og af denne akcepterede Veksler, store henholdsvis 6000 Kroner og 10300 Kroner, ikke ere stemplede.

Højesterets Dom.

Ved Hemmeligholdelsen af den i den indankede Dom omtalte af de 29 Haandværkere trufne Aftale, ved hvilken Licitationens Udfald blev forvansket, have de Indstævnte overfor Appellanten, Nationalforeningen til Tuberkulosens Bekæmpelse, gjort sig skyldige i et retsstridigt Forhold. Da Foreningen nu maa antages derved at være bleven bevæget til at tilsige de Indstævnte 17000 Kroner mere i Vederlag, end den vilde have gjort, ifald Sammenhængen havde været oplyst, maa Foreningen under de foreliggende Omstændigheder kunne vægre sig ved at betale den nævnte Sum, hvorved særlig bemærkes, at der efter det Oplyste ikke kan gives de Indstævnte Medhold i, at Foreningen er fremkommen for sent med sin Reklamation i den nævnte Anledning. I Henhold til det Anførte vil Foreningen være at frifinde.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret findes de Indstævnte in solidum at burde udrede efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Nationalforeningen til Tuberkulosens Bekæmpelse, bør for Tiltale af de Indstævnte, Jacob Thommesen og Thorvald Thommesen, i denne Sag fri at være. Til det Offentlige betale de Indstævnte, En for Begge og Begge for En, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt ikke Sagen for Appellanten havde været beneficeret for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret, samt til OverretsprokuratorMundt og HøjesteretssagførerLiebe i Salarium henholdsvis 100 Kroner og 120 Kroner. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Kontrakt af 19 Marts 1907 forpligtede Citanterne, Entreprenørerne Peter Thommesens Sønner, Jacob og Thorvald Thommesen af Levring ved Kelle-
rup, sig — efter afholdt Licitation — til som Hovedentreprenører for de Indstævnte, Nationalforeningen til Tuberkulosens Bekæmpelse ved dens Bestyrelses-Formand, Overpræsident Oldenburg, for en samlet Entreprisenum af 258500 Kr. at opføre Nybygningerne til det Sanatorium, som Foreningen agtede at anlægge ved Nakkebølle.

Det paatagne Arbejde er derefter af Citanterne blevet udført overensstemmende med Kontrakten, og de have da ogsaa af de Indstævnte erholdt udbetalt af Entreprisenummen 241500 Kr., medens de Indstævnte have vægret sig ved at udbetale dem Restbeløbet 17000 Kr., som Citanterne derfor under nærværende Sag have paastaet de Ind-

stævnte tilpligtede at betale til dem med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 17 December f. A. samt Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte, hvem der er meddelt fri Proces, have ved deres beskikkede Sagfører, Prokurator Mundt, paastaet sig frifundne og Citanterne paalagte Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Mundt.

Det fremgaar af det i Sagen foreliggende, at det, efter at Bygningsarbejdet ved det forommeldte Sanatorium af de Indstævnte var udbudt ved offentlig Licitation, saaledes at Tilbudene skulde være afleverede inden den 14 Marts 1907 Kl. 2, den 12 s. M. ved et Møde i Odense af 29 Tilbud indgivende Haandværkere, deriblandt Citanterne, blev vedtaget, at hver af dem skulde lægge 17000 Kr. til sit Tilbud, hvilket Beløb af den, hvem Arbejdet tilfaldt, successive skulde udbetales til Fordeling mellem de Bydende. Ved Tilbudenes Aabning den 14 Marts viste det sig, at der var indkommet 30 saadanne, af hvilke det laveste, der var fra en i Hjadstrup pr. Kappendrup boende Murmester, som var den eneste af de Tilbydende, der ikke havde deltaget i den ovennævnte, de Indstævnte dengang ukendte Overenskomst, lød paa en Entreprisesum af 239540 Kr.

Da det imidlertid ved Forhandling med denne Murmester viste sig, at han var ude af Stand til at stille nogen Kaution for Arbejdets Udførelse, blev dette overdraget Citanterne, der havde fremsat det derefter laveste Tilbud, for et i Forhold til Tilbudet noget reduceret Beløb af 258500 Kr. — altsaa for en ca. 19000 Kr. højere Entreprisesum, end den fornævnte Murmesters Tilbud lød paa, hvorefter Entrepriseskontrakten afsluttedes med dem den 19 s. M.

Først senere — efter at Arbejdet var paabegyndt — opdagede de Indstævnte tilfældig Eksistensen af den ovennævnte Overenskomst mellem 29 af de 30 Tilbudgivende. Og idet de Indstævnte nu have formænt, at der herved — dem uafvidende — fra Citanternes Side er gjort Brud paa den naturlige Forudsætning, hvorunder de Indstævnte i sin Tid have udbudt Arbejdet, nemlig at erfare de billigste Vilkaar, paa hvilke dette under tilbørligt Hensyn til en rimelig Fortjeneste for vedkommende Haandværker selv, overhovedet vilde kunne udføres, have de hævdet deres formentlige Berettigelse til under de nu oplyste Omstændigheder at vægre sig ved — tiltrods for den ved Kontrakten fastsatte Entreprisesum — at betale Citanterne de 17000 Kr.

I Betragtning af, at der ikke har foreligget nogen de Indstævnte bindende Licitation, saaledes at de ikke have været indskrænket til de Bydendes Kreds, findes nu den Omstændighed, at en Del af det Vederlag, de have fundet deres Regning ved at indgaa paa, skjult for dem havde Karakter af et Ekstratillæg, bestemt til Fordeling indenfor Kredsen for Deltagelse i Licitationen, ikke at kunne medføre deres Fritagelse for Betaling af ogsaa denne Del af den akkorderede Entreprisesum, idet dennes senere Anvendelse — selv om den kunde betegnes som vederlæggende Goder, der ej var dem tilflydte — maa være dem retlig ligegyldig, og idet de ikke ses indenfor Kredsen af de 29 Bydende at have kunnet opnaa billigere Vilkaar end sket, saaledes at Kredsens skjulte Færd ikke ses at have medført nogen reel Forandring i deres Stilling som Medkontraherende.

Herefter vil Citanternes Paastand være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde op-
hæves.

I Salær tillægges der Prokurator Mundt, hvis Sagførelse har været lovlig, 100 Kr., der udredes af det Offentlige.

Nr. 209. Højesterets-sagfører Asmussen

contra

Lars Axel Ferdinand Frithiof Magnusson (Def. Møldrup),
der tiltales for Brandstiftelse og Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Baag Herreds Ekstrarets Dom af 1 Juni 1909: Tiltalte Lars Axel Ferdinand Frithiof Magnusson bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt i Erstatning til »Østifternes Brandforsikring« betale Kr. 2235,50, dog at 5 Dage af Straffetiden bortfalder, naar han udreder nævnte Erstatning. Tiltalte Karen Marie Pedersen, Magnussons Hustru, bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder, dog at Fuldbyrdelsen af denne Straf udsættes, og at Straffen efter 5 Aars Forløb fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. Saa udrede og de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Jensen og Jørgensen, Kr. 20 til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Januar 1910: Tiltalte Lars Axel Ferdinand Frithiof Magnusson bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder og til Østifternes Brandforsikring betale en Erstatning af 1206 Kr. 82 Øre; dog bortfalder Straffen, naar han inden 15 Dage fra denne Doms Forkyndelse udreder bemeldte Erstatning. I Henseende til Sigtelsen for Forledelse til falsk Forklaring for Retten bør Tiltalte for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Cortsen og Sinding, betaler Tiltalte 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er frifunden, forsaavidt angaar Sigtelserne

for Forledelse til falsk Forklaring for Retten og for forsætlig Brandstiftelse.

Men efter de foreliggende, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, vil han heller ikke kunne anses for uagtsom Brandstiftelse, idet det ikke findes tilstrækkelig godtgjort, at Ilden er foraarsaget ved Tiltaltes Henkasten af Tændstikken paa Loftet. Han vil saaledes i det Hele være at frifinde.

Thi kendes for Ret:

Lars Axel Ferdinand Frithiof Magnusson bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Høgsbros Dødsbo samt Højesteretssagførerne Asmussen og Møldrup henholdsvis 30 Kroner, 40 Kroner og 50 Kroner, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Baag Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Lars Axel Ferdinand Frithiof Magnusson, der er født 7 Januar 1873 og ikke funden forhen tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Brandstiftelse og Forledelse til falsk Forklaring for Retten. Under Sagen, der i 1ste Instans tillige angik hans Hustru, Karen Marie, født Pedersen, for hvis Vedkommende den ikke er appelleret, er oplyst Følgende:

Søndag Formiddag den 14 Marts f. A. ved 8-Tiden udbrød der Ild i det Tiltalte tilhørende Hus i Holte, et grundmuret, straatækt Beboelseshus, og saavel dette som et derfra adskilt beliggende Bindingsværks, straatækket Udhus, der indeholdt Brændehus, Svinesti og Hønseshus, nedbrændte i Løbet af nogle Timer til Grunden.

Af Beboerne, der bestod af Tiltalte, hans Hustru og deres 2 Børn paa 4 og 2 Aar, var Hustruen staaet op Kl. ca. 7 $\frac{1}{3}$ og havde i Køkkenet med Spaaner og noget Brænde forsøgt at gøre Ild paa Komfuret, men da kun Spaanerne brændte, og det røg stærkt, bad hun Manden staa op og hente hende tørt Brænde. Efter at han havde klædt sig paa i Køkkenet, og Hustruen havde lavet Mad til Børnene, som forblev i Sengene, var baade Tiltalte og Hustruen ude, hun for at hente flere Spaaner i Brændehuset, og Tiltalte, som hun antog, for at hente tørt Brænde i Svinehuset. Hun lagde de nye Spaaner i Komfuret og tændte dem, men Røgen tiltog, og da Tiltalte ved sin Tilbagekomst i Køkkenet i Anledning af den stærke Røg ytrede, om der ikke

Færdig fra Trykkeriet den 27 Oktober 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Nums Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 27.

Tirsdag den 11 Oktober

var Ild i Huset, saa begge efter og opdagede gennem den aabentstaaende Loftsløb i Bryggerset, at det brændte paa Loftet i Nærheden af Skorstenen, og at Ilden havde saa stærkt fat i Taget, at de ansaa det umuligt at faa den slukket.

Efter det Oplyste maa Ilden antages, straks efter at Tiltalte og hans Hustru havde forladt Køkkenet, at være opstaaet paa Loftet; paa dette henlaa noget Vasketøj og Skrammel samt nogle Knipper Halm i den ene Ende, medens løst Halm var strøet over Loftsgulvet. Til Loftet havdes der Adgang gennem nævnte Lem ad en Trappe, der var til at hejse op, naar den ikke brugtes.

Saa vel til en af vedkommende Politiassistent Dagen efter Branddagen optaget Rapport som i et den 19 Marts afholdt Forhør nægtede Tiltalte at have været paa Loftet den paagældende Morgen, men i et Forhør den 29 Marts f. A. erkendte han, at han efter at have klædt sig paa havde — for at hente tørt Brænde — begivet sig op paa Loftet, og at han, efter der at have taget bl. a. en Stang og en gammel Kasse, havde, da det var temmelig mørkt, afrevet en Tændstik for at finde en Økse, som han antog laa deroppe, og da han ikke saa Øksen, havde han kastet Tændstikken fra sig paa Gulvet uden at lægge Mærke til, om den endnu brændte, eller om den antændte Halmen.

Tiltalte har imidlertid fastholdt, at hans Henkasten af Tændstikken skete af Ubetænksomhed og ikke i den Hensigt at afbrænde Huset, og forklaret, at Grunden til, at han hidtil havde nægtet at have været paa Loftet, var Frygt for ved at omtale saadant at paadrage sig Mistanke for Ildspaaetelse.

Til den ovennævnte Politirapport forklarede endvidere Tiltaltes Hustru, at hendes Mand ikke havde været paa Loftet den paagældende Morgen, hvad hun ikke vilde kunne have undgaaet at bemærke, og denne Forklaring fastholdt hun i de første over hende afholdte Forhør, men efter at Tiltaltes nysaanførte Tilstaaelse var bleven foreholdt hende i et den 30 Marts afholdt Forhør, forklarede hun, at Tiltalte umiddelbart efter at være afhørt af Politiassistenten havde paalagt hende at fortie for denne, at han havde været paa Loftet, og erkendte, at hun i Henhold til dette Paalæg, dels overfor Politiassistenten, dels i de første Forhør, mod bedre Vidende havde benægtet, hvad hun i alt Fald fra Tiltalte selv vidste, at han havde været paa Loftet. Overensstemmende hermed har Tiltalte erkendt, at han havde paalagt sin

Hustru at fortie overfor Politiassistenten, at han havde været paa Loftet, hvilket Paalæg han gav hende af Frygt for at blive mistænkt for forsægtigt at have paasat Ilden, men han vil ikke have tænkt paa at anmode hende om, hvad hun skulde sige, naar hun gav Møde i Retten.

Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Tiltaltes Tilregnelighed, men om end de fremkomne Oplysninger lade antage, at han er et aandeligt svagt udviklet Individ, give de ikke Føje til at betvivle, at han er istand til fuldt ud at indse Betydningen af sine Handlinger.

Medens der nu efter samtlige foreliggende Omstændigheder maa gaas ud fra, at den omhandlede Ildebrand er foraarsaget ved Tiltaltes Henkasten af Tændstikken paa Loftet, findes der ikke Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at det ikke var hans Hensigt at sætte Ild paa Huset, og hans Forhold under denne Del af Sagen vil derfor kun kunne tilregnes ham som uagtsom Brandstiftelse.

Med Hensyn dernæst til Sigtelsen for Forledelse til falsk Forklaring for Retten giver Sagens Oplysninger ikke tilstrækkelig Føje til at gaa ud fra, at Tiltalte ved at give sin Hustru det ovennævnte Paalæg om overfor Politiassistenten at fortie, at han den paagældende Morgen havde været oppe paa Loftet, har haft den Hensigt at forlede hende til i Retten at forklare overensstemmende hermed, og Tiltalte vil derfor i Henseende til den nævnte Sigtelse være at frifinde for Aktors Tiltale.

Medens de mindre Landejendomsbesidderes Brandassuranceforening, der havde forsikret Løsøret for 1379 Kr. og opgivet Skaden til 811 Kr., har frafaldet Erstatning her under Sagen, har Østifternes Brandforsikring, hvori Bygningerne var assurede for 2300 Kr., og som har opgjort Skaden til 2225 Kr. foruden 10 Kr. 50 Øre i Vurderingsomkostninger, paastaet sig tilkendt disse Beløb eller i alt Fald det Beløb, som Selskabet maatte komme til at udrede til Panthaverne med Tillæg af nævnte 10 Kr. 50 Øre, og denne Paastand vil være at tage saaledes til Følge, at Tiltalte vil være at tilpligte at betale til nævnte Brandforsikring — foruden 10 Kr. 50 Øre i Vurderingsomkostninger — en Erstatning af 1196 Kr. 32 Øre, hvilket Beløb ifølge et paa Overrettens Foranstaltning optaget Reassumtionsforhør udgør Panthavernes Fordringer.

For sit Forhold, forsaavidt det efter det Ovenanførte vil være at tilregne ham til Straf, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 284, efter Omstændighederne med en Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder, dog at Straffen bortfalder, naar han udreder den ovennævnte ham idømte Erstatning. Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er dømt efter Straffelovens § 146, jfr. § 52, 1ste Led, og efter § 284 til Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og til Betaling af en Erstatning af 2235 Kr. 50 Øre, dog saaledes at 5 Dage af Straffetiden bortfalder, naar han udreder denne Erstatning, for Tiltaltes Vedkommende være at forandre.

Onsdag den 12 Oktober.

Nr. 230. Højesteretssagfører Winther

contra

Jens Mortensen (Def. Møldrup),

der tiltales for Falsk eller Bedrageri.

Ribe Købstads Ekstrarets Dom af 9 November 1909: Tiltalte, Handelsagent Jens Mortensen, nu af Bramminge, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt betale samtlige de med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Nors, og til Defensor, Sagfører Therkildsen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Februar 1910: Tiltalte Jens Mortensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Johnsen og Sørensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, tildels mangelfulde Oplysninger maa det antages, at det i den indankede Dom ommeldte Firmas Forretningsfører har været bekendt med, at de af Tiltalte indsendte Bestillingssedler for en stor Del var underskrevne af Tiltalte selv, og at Firmaet i det Hele ikke har lagt Vægt paa Underskrifterne som forbindende. Under Hensyn hertil findes det betænkeligt at anse Tiltalte som skyldig i Falsk med Hensyn til de i Dommen omtalte 9 Bestillingssedler, som Sagen efter den skete Indstævning alene drejer sig om. Derimod vil han for i de nævnte Tilfælde svigagtigt at have skaffet sig Provisionsbeløb udbetalt, som ikke tilkom ham, være at dømme efter Straffelovens § 257. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned.

Thi kendes for Ret:

Jens Mortensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i en Maaned. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Høgsbro's Dødsbo og til Højesteretssagførererne Winther og Møldrup henholdsvis 30 Kroner, 40 Kroner og 60 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Jens Mortensen, der er født i Aaret 1867, og som, bortset fra, at han tre Gange har vedtaget Bøder for Næringsforseelser, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Falsk eller Bedrageri.

Efter at Gaardejer Hans M. Hansen af Jedsted i Foraaret 1909 for Politiet havde anmeldt, at Tiltalte havde gjort sig skyldig i Misbrug af hans Navn ved i det foregaaende Aars September Maaned til Aktieselskabet Københavns Frøhandel at indsende en Bestilling paa 104 Pund Frø at levere til ham i Foraaret 1909, skønt han ikke i saa Henseende havde truffet nogensomhelst Aftale med Tiltalte, blev der indledet offentlig Undersøgelse mod Tiltalte, der paa det Tidspunkt, da bemeldte Bestilling indsendtes, var, ligesom han i tidligere Aar havde været, Agent for det nævnte Firma.

Af Undersøgelsen fremgik det, at der med Hensyn til denne Agentvirksomhed benyttedes den Fremgangsmaade, at Tiltalte hos Landmænd og lign. søgte Bestillinger paa Frø at levere til nærmere angivet Tidspunkt, hvilke Bestillinger hver for sig opførtes specificeret paa trykte, Tiltalte af Firmaet leverede Blanketter, der bl. a. var forsynede med særlig angivet Plads til Bestillerens Underskrift. De udfyldte og underskrevne Bestillingssedler indsendtes af Tiltalte til Firmaet, som straks tilstillede ham Forskud paa den ham af hver Ordre tilkommende Provision, medens Resten af denne senere udbetaltes ham, naar Frøet var modtaget, eventuelt betalt, af Køberen.

I visse Tilfælde, nemlig naar de af Firmaet antagne Agenter var ny i Tjenesten, eller naar Firmaet — som det efter det af Firmaets Forretningsfører forklarede i det Hele var Tilfældet for Tiltaltes Vedkommende — ikke nærede Tillid til vedkommende Agent, tilstillede Firmaet efter Modtagelsen af en saadan Bestillingsseddel den i samme angivne Bestiller direkte Forespørgsel om, hvorvidt Ordren var rigtig, og saafremt dette viste sig ikke at være Tilfældet — hvilket for Tiltaltes Vedkommende efter Forretningsførerens videre Forklaring hyppig fandt Sted, uden at Firmaet derfor afbrød Forbindelsen med ham — blev Bestillingen ikke effektueret, eller Varerne, forsaavidt de alt var afsendte, tagne tilbage.

Ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse maa det nu anses tilstrækkeligt godtgjort, at han i 3 Tilfælde, nemlig forsaavidt angaar fornævnte H. M. Hansen af Jedsted samt V. Schlosser af Gerndrup og J. Muusmann af »Bjertle« (hvorved antagelig maa forstaaes Birkelev), har for at skaffe sig den tilsagte Provisionsandel til formeldte Firma indsendt Bestillingssedler paa Frø uden at have modtaget nogen Bestilling af de Paagældende, og at han for hver af disse Bestillinger har underskrevet Sedlerne med de Paagældendes Navne uden hertil at have nogen Tilladelse eller Bemyndigelse.

Forsaavidt angaar 5 andre af Tiltalte i samme Øjemed til Firmaet indsendte Bestillingssedler, forsynede med Underskrift henholdsvis af Navnene H. B. Hansen, Manø, Chr. Kruse, Ø. Vedsted, Las Lassen, Seem, Chr. Dochweiler, Lustrup, og Chr. Nielsen, Vejen, har Tiltalte erkendt, at ogsaa disse Underskrifter ere paaførte de trykte Blanketter af ham, men han har i Forbindelse hermed anført, at han hertil har haft de paagældende Personers Samtykke eller af disse har været an-

modet om at underskrive deres Navne, ligesom han særligt overfor Hansens og Kruses Benægtelser af at have givet Samtykke til Underskrift af deres Navn har forklaret, at han saa maa have gjort sig skyldig i en Fejltagelse eller Misforstaaelse.

Ved de af de anførte Personer under Sagen afgivne, tildels be-
 edigede Forklaringer og det iøvrigt Foreliggende maa det imidlertid
 uanset Tiltaltes Benægtelse anses tilstrækkeligt godtgjort, at saadant
 Samtykke ikke har foreligget, og idet det derhos efter det Foreliggende
 er uantageligt, at Tiltalte har handlet i den Tro, at han havde de Paa-
 gældendes Bemyndigelse til at underskrive, maa han anses overbevist
 om ogsaa i disse Tilfælde at have gjort sig skyldig i falsk Underskrift
 af Andenmands Navn.

Undersøgelsen har fremdeles omfattet henimod en Snes andre Til-
 fælde, hvor Tiltalte for de flestes Vedkommende har forklaret, uden
 at Urigtigheden heraf har kunnet konstateres, at Bestillingssedlerne var
 underskrevne enten af Bestillerne selv eller af ham med de Paa-
 gældendes Samtykke.

Forsaavidt angaar tre Bestillingssedler, der ere forsynede med
 Underskrifter af Navne paa tre i Slesvig boende Personer, har Tiltalte
 derimod erkendt, at han har meddelt disse Underskrifter uden hertil
 at have nogen Tilladelse af de Paa-
 gældende, men da Tiltalte ikke for
 disse tre Tilfældes Vedkommende er funden strafskyldig ved Underretts-
 dommen, der alene er appelleret efter Begæring af Tiltalte og ikke til-
 lige paa det Offentliges Vegne, samt da der ikke findes aldeles tilstræk-
 kelig Anledning til for disse Punktets Vedkommende at hjemvise Sagen,
 bliver der ikke forsaavidt Spørgsmaal om at anse Tiltalte strafskyldig.

Derimod maa det for en enkelt Bestillings Vedkommende, lydende
 paa Truels Sørensen af Ribe Mark, anses godtgjort, at Tiltalte har ud-
 fyldt Bestillingssedlen saaledes, at Ordren kom til at lyde paa 70 Pund
 Frø, medens Bestillingen efter Tiltaltes Forklaring kun angik 50 Pund,
 hvorimod Truels Sørensens Forklaring gaar ud paa, at der ikke kan
 have været Tale om en saa stor Bestilling som 50 Pund Frø, idet
 han ikke har Jord nok til et saadant Kvantum, og at han, hvis han
 overhovedet, som af Tiltalte forklaret, har givet denne Tilladelse til at
 bestille Frø, har handlet i Drukkenskab.

For samtlige de førstnævnte 8 Tilfældes Vedkommende, samt for-
 saavidt angaar den sidstnævnte paa Truels Sørensen lydende Bestil-
 lingsseddel, med Hensyn til hvilke Tilfælde Tiltalte efter det Anførte
 maa anses skyldig, har han oppebaaret Provisionsforskud, hvis Stør-
 relse dog ikke nøjagtig er oplyst, hos oftnævnte Firma, uden at dette,
 der ikke har begært Tiltalte straffet og ikke har nedlagt nogen Erstat-
 ningspaastand — hvilket ej heller er Tilfældet for nogen af de paa-
 gældende »Bestilleres« Vedkommende — kan antages senere herfor at
 have erholdt Godtgørelse hos Tiltalte.

For sit i de forommeldte Tilfælde udviste Forhold vil Tiltalte være
 at anse efter Straffelovens § 268, sidste Led, jfr. midlertidig Lov af
 1 April 1905 § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder
 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fange-
 kost i 80 Dage.

Nr. 64. Agent Hans Peter Jørgensen (Henriques)

contra

Amtmanden over Aalborg Amt paa det Offentliges Vegne
(Ingen),

betræffende Spørgsmaal om ulovlig Prøvehandel.

Fleskum Herreds Politirets Dom af 19 Maj 1909: Tiltalte, Agent Hans Peter Jørgensen af Aalborg, bør til Aalborg Amts Fattiggasse betale en Bøde af 10 Kroner; saa bør han og betale de med nærværende Sag forbundne Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 August 1909: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Sørensen og Heise, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Appellanten ved at søge Bestilling paa den i den indankede Dom omhandlede Symaskine ikke har forevist Eksemplar af nogen saadan Maskine eller nogen Del af samme, har han ikke handlet mod Forbudet i Loven af 23 Maj 1873 § 8, og han vil derfor være at frifinde.

Sagens Omkostninger i de foregaaende Instanser ville være at udrede af det Offentlige, der ligeledes vil have at betale Appellanten, som har indanket Sagen hertil i den civile Proces's Former, Sagens Omkostninger for Højesteret med 150 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Hans Peter Jørgensen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Politiretten og Landsoverretten, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salærer, udredes af det Offentlige, der ligeledes betaler Appellantens Processens Omkostninger for Højesteret med 150 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag tiltales Handelsagent Hans Peter Jørgensen, der er født i Aaret 1870, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af § 8 i Lov af 23 Maj 1873 om Forandring i og Tillæg til Lov om Haandværks- og Fabriksdrift m. m. af 29 December 1857.

Ved Tiltaltes Erkendelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der er Agent for Firmaet Singer & Co.s Udsalg af Symaskiner i Aalborg, en Dag, som det maa antages, i Begyndelsen af April Maaned d. A. har i Gudumholm af en derboende, ikke handelsberettiget Person under Forevisning af et medbragt illustreret Katalog over Symaskiner, som Firmaet kunde levere, for Firmaet modtaget Bestilling paa en Trædesymaskine, som senere blev Køberen tilsendt fra Udsalget i Aalborg.

For dette Forhold er Tiltalte i Medfør af den ovennævnte Lovbestemmelse ved Politiretsdommen rettelig anset efter Næringslovens § 75 med en Bøde til Aalborg Amts Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 10 Kr., og bemeldte Dom, ved hvilken det retteligt er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 15 Kr. til hver.

Under Sagens Behandling ved Politiretten og den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Torsdag den 13 Oktober.

Nr. 118. Skræddermester **Christian Jensen** som Værge for sin umyndige Søn **Hardelfax Fridtjof Blom Jensen** (Bagger)

contra

Fæstehusmand Jens Jensen (Lunn efter Ordre),

betræffende Spørgsmaal om der foreligger en Livsgave med Hensyn til to Sparekassebøger.

Sorø Byting samt Sorø og Baroniet Holberg Birks ordinære Rets Dom af 11 Februar 1909: Indstævnte, Skræddermester Christian Jensen af Stenlille, bør for Tiltale af Citanten, Fæstehusmand Jens Jensen af Store Ebberup, saavel i Hoved- som i Kontinuationssagen fri at være. Begge Sagers Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 August 1909: Appellanten, Fæstehusmand Jens Jensen af Store Ebberup, bør være ejendomsberettiget til de ovennævnte paa Indlaansbevis Nr. 906 og Bankbog Nr. 1846 i »Banken for Sorø og Omegn«, Aktieselskab, indestaaende Beløb, og bør Appelindstævnte, Skræddermester Christian Jensen af Stenlille, under Tvang af en Sorø Amts Fattigkasse tilfaldende Mulkt af 5 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, overfor bemeldte Bank frafalde det af ham dersteds som Værge for hans umyndige Søn Hardelfax Fridtjof Blom Jensen gjorde Forbud mod, at de i Banken i Henhold til ovennævnte Indlaansbevis og Bankbog indestaaende Beløb udbetales Appellanten. Sagens Omkostninger saa-

vel for Under- som for Overretten ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Den 13 April 1907 begav Appellanten, Fæstehusmand Jens Jensen af Store Ebberup, sig i Følge med sin Søn, Appelindstævnte, Skræddermester Christian Jensen af Stenlille, til Banken for Sorø og Omegn, Aktieselskab, dens Filial i Stenlille, hvor han (Appellanten) paa en Kontrabog, betitlet Indlaansbevis Nr. 906, indsatte 1000 Kr. og paa en Kontrabog, betitlet Bankbog Nr. 1846, indsatte 500 Kr.

Ingen af Bøgerne lød paa Navn, men blev i Bankens Bøger efter Appellantens Begæring som Ejer indtegnet hans Sønesøn, Appelindstævntes umyndige Søn, Hardelfax Fridtjof Blom Jensen.

Ifølge de foran i begge Kontrabøger anførte »Regler for Indlaan« maa det antages, at saavel Kapitalafdrag paa Bøgerne som Renteudbetalinger foregaa til Bogens Ihænde-haver uden Ansvar for Banken, som dog er berettiget til at fordrø Kvittering. Den 11 Juni s. A. hævdede Appellanten, der da var i Besiddelse af Kontrabøgerne, hvilket han endnu maa antages at være, paa Bankbog Nr. 1846 et Beløb af 150 Kr. og den 19 Juli s. A. Renter pr. 30 Juni s. A. paa Indlaansbevis Nr. 906. Da han senere vilde hæve et mindre Beløb, nægtede Banken ham Udbetaling deraf under Anbringende af, at der af Appelindstævnte som Værge for dennes forannævnte umyndige Søn var gjort Forbud herimod.

Under nærværende fra Sorø Købstads samt Sorø og Baroniet Holbergs Birkers ordinære Ret hertil indankede Sag, der var anlagt i Henhold til Hoved- og Kontinuationsstævning, paastod i 1ste Instans Appellanten sig overfor Appelindstævnte som Værge for nævnte Umyndige kendt ejendomsberettiget til bemeldte Indlaansbevis og Bankbog og

Appelindstævnte i hans nævnte Egenskab tilpligtet under Tvang af en passende daglig Mulkt at frafalde det af ham for Banken gjorte Forbud mod, at det i den efter Kontrabøgerne indestaaende Beløb udbetales til Appellanten, samt at betale Sagens Omkostninger skadesløst, medens Appelindstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger, og ved Underrettens den 11 Februar d. A. afsagte Dom blev Appelindstævntes Paastand taget til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes.

Her for Retten har Appellanten paastaaet Underretsdommen forandret i Overensstemmelse med hans for Underretten nedlagte Paastand og sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst i begge Instanser, medens Appelindstævnte, skønt lovlig stævnet, ikke er mødt.

Forsaavidt Appelindstævnte i første Række til Støtte for sin Paastand har anbragt, at de af Appellanten paa Bøgerne i Banken indbetalte Beløb ikke tilhørte Appellanten, men dennes kort forinden afdøde Hustru, og at Beløbene var skænket hans (Appelindstævntes) ommeldte umyndige Søn af hende, har han ikke imod Appellantens Benægtelse godtgjort Rigtigheden heraf, og der vil derfor intet Hensyn kunne tages til dette hans Anbringende.

Appelindstævnte har dernæst gjort gældende, at Appellanten ved i hans Overværelse at indsætte Beløbene i Banken paa hans (Appelindstævntes) umyndige Søns Navn har fuldbyrdet en Livsgave til denne, og yderligere anført, at Bøgerne i Banken blev overleveret til ham og af ham bragt til hans Hjem, hvortil Appellanten fulgte ham og ved sin Bortgang uden hans Samtykke medtog Bøgerne.

Appellanten har benægtet, at Bøgerne blev overleveret Appelindstævnte og har anbragt, at han (Appellanten) modtog dem i Banken, at de derefter ikke har været ude af hans Besiddelse, og at det, da han indsatte Beløbene paa Sønesønnens Navn, ikke var hans Agt at give ham dem som Livsgave eller afskære sig selv fra at hæve af Beløbene, men kun, at Sønesønnen skulde være Ejer af, hvad der maatte indestaa til Rest paa Beløbene i Banken ved Appellantens Død.

Appelindstævnte har ikke overfor Appellantens Benægtelse godtgjort Rigtigheden af sit Anbringende om, at Bøgerne blev overleveret ham i Banken og derefter kom i Appellantens Besiddelse paa den paa-staaede Maade, og da der ikke derved, at Beløbene blev indsat i Banken i Appelindstævntes Overværelse paa hans Søns Navn paa de foranførte Udbetalingsvilkaar, kan anses paa tilstrækkelig tydelig Maade af Appellanten at være tilkendegivet, at Beløbene gaves Sønesønnen som Livsgave, vil Appellantens Paastand være at tage til Følge, saaledes at Dagsmulkternes Størrelse fastsættes til 5 Kr., og at de tillægges Sorø Amts Fattigkasse, og Underretsdommen altsaa være at forandre i Overensstemmelse hermed. Sagens Omkostninger i begge Instanser findes at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 296.

Advokat Hindenburg

contra

August Peter Sørensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Juni 1910: Arrestanten August Peter Sørensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Kaae og Prokurator Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte August Peter Sørensen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten August Peter Sørensen, der er født den 7 Juli 1870 og bl. a. anset: ved Højesterets Dom af 9 Januar 1905 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. tildels § 46 og tildels § 54, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og senest ved Kriminal- og Politirettens Dom af 28 September 1909 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 13 og Lov 3 Marts 1860 § 1, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, tiltales for Tyveri under følgende Omstændigheder:

Den 2 April d. A. om Morgenen ved 4-Tiden anmeldte Typograf Axel Martin Strøm til Politiet, at han kort i Forvejen ved Dronning Louises Bro var bleven bestjaalet for et Ur med Kæde af Arrestanten, som derefter ved de to nedennævnte Vidners Mellemkomst havde tilbageleveret det Stjaalne.

Anmelderen har fremdeles edelig forklaret, at han, som bar Ur og Kæde løst i venstre Vestelomme, saaledes at Kæden hang udover Vesten, da han i noget beruset Tilstand passerede nævnte Bro, blev tiltalt af Arrestanten, hvem han ikke kendte.

De fulgtes ad ned i en af Rundingerne ved Broens Ende ved By-siden, hvor Anmelderen lod sit Vand; da de nu vendte tilbage til Broen, savnede han sit Ur og foreholdt straks Arrestanten dette, hvorefter denne, der, uden at Anmelderen havde mærket det, havde tilvendt sig Ur og Kæde, gav ham dette tilbage.

Ved sin Hjemkomst bemærkede Anmelderen, at den øverste Del af hans venstre Vestelomme var udrevet, medens den, da han gik hjemmefra, før han traf Arrestanten, havde været hel.

Musiker Niels Christian Edvard Nielsen og Opvarter Christian Jensen have edelig forklaret, Førstnævnte, at han ved den heromhandlede Lejlighed, da han var ifærd med at passere Dronning Louises Bro, blev opmærksom paa, at Arrestanten antastede Anmelderen, og da ingen Anden var i Nærheden, blev han staaende for at se til.

Han iagttog, at Anmelderen tog sit Ur op og saa, hvad Klokken var, at de derefter begav sig ned ad Rundingen, hvor de stillede sig op nær ved Rækværket, der vender mod Søen, og lod deres Vand, at Arrestanten, da de var færdige hermed, idet han vendte Ryggen mod Vidnet, gik tæt ind paa Anmelderen og puslede ved ham, saaledes at Vidnet fik det Indtryk, at Arrestanten var ved at bestjæle Anmelderen.

De gik derpaa begge op imod Broen, hvor Vidnet stod, og da Vidnet Jensen nu kom tilstede, gjorde Nielsen ham opmærksom paa det Passerede. Vidnet Jensen gik henimod Arrestanten og Anmelderen, hvilken sidste han genkendte som en Person, der kort forud havde været Gæst i den Beværtning, hvor Vidnet er Opvarter, ved hvilken Lejlighed han havde set, at Anmelderen bar sit Ur i venstre Vestelomme, saaledes at Kæden hang ud over denne. Da Vidnet nu ikke saa Urkæden, spurgte han straks Anmelderen: »Hvor er dit Ur?« Anmelderen greb til Vestelommen og udtalte straks derpaa, pegende paa Arrestanten: »Det er ham, der har taget det«.

Begge Vidner have forklaret, at Arrestanten først nægtede at have Bestjaalnes Ur, men efter noget Skænderi fremtog han det af sin ene Bukselomme og tilbageleverede det til Bestjaalne, idet han udtalte, at han kun havde taget det for Spøg. Vidnet Jensen foranledigede derefter Arrestanten anholdt.

Arrestanten har erkendt, at han ved den her omhandlede Lejlighed har taget det nævnte Ur med Kæde, der er vurderet til ialt 2 Kroner, til sig, men har nægtet at have haft til Hensigt at stjæle det. Han har forklaret, at Anmelderen, da de var komne ned i Rundingen, lagde sit Ur, som han indtil da havde holdt i Haanden og dinglet med det, fra sig paa en derstaaende Bænk, at Arrestanten nu tog det til sig, for at det ikke skulde blive borte, og at Grunden til, at han ikke straks paa Opfordring tilbageleverede det til Anmelderen, alene var den, at Vidnerne skulde have noget Plasér ved at se, hvorledes Anmelderen skabede sig.

Ligesom Vidnet Nielsen har forklaret, at Anmelderen og Arrestanten ikke var henne ved de i Rundingen staaende Bænke, saaledes er Arrestantens Forklaring i bestemt Modstrid med Vidnernes Udsagn om hans Forhold, inden han udleverede Uret.

Op naar henses til, at Arrestanten, der ikke kendte Anmelderen, ikke kunde have nogensomhelst Opfordring til at tage sig af hans Ejendele, og til Arrestantens Fortid, findes det uden Betænkelighed at statuere, at Arrestanten ved Tilegnelsen af det oftmeldte Ur og Kæde har gjort sig skyldig i Tyveri.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 50. Syerske **Henriette Margrethe Nicoline Petersen**,
Perssons Hustru (Liebe)

contra

Fyrbøder **Martin Georg Bernhard Christoffersen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaal om Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Oktober 1908: Indklagede, Fyrbøder Martin Georg Bernhard Christoffersen, bør for Klagerinden, Syerske Henriette Margrethe Nicoline Petersen, Perssons Hustrus Tiltale i denne Sag fri at være.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. Højesteretssagfører Liebe tillægges der i Salarium for Højesteret 100 Kroner og i Godtgørelse for Udlæg 46 Kroner 40 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende ifølge Begæring af Overpræsidenten i København anlagte Sag paastaar Klagerinden, Syerske Henriette Margrethe Nicoline Petersen, Perssons Hustru, Indklagede, Fyrbøder Martin Georg Bernhard Christoffersen, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 24 Marts 1908 fødte Barn, Magda Valborg Kirstine Petersen, at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag og Andele af Udgifter efter Øvrighedens Bestemmelse. Indklagede paastaar sig frifunden.

Ifølge en af Statskontoret for Sundhedsvæsenet afgiven Erklæring kan Barnet være avlet i Tiden fra noget efter Midten af Maj til noget efter Midten af Juli 1907.

Indklagede har ikke turdet benægte, at han i det nævnte Tidsrum har haft Samleje med Klagerinden.

Efter det af Klagerinden Oplyste kom hendes Mand den 5 Februar f. A. paa Hospitalet og tog, efter at han i Begyndelsen af Maj s. A. var bleven udskrevet fra Hospitalet, Ophold paa Landet, hvor han forblev indtil den 16 Juli s. A. Den 17 Juli f. A. indfandt han sig derpaa i hans af Klagerinden beboede Lejlighed, hvor han, skøndt Klagerinden opfordrede ham til at fjerne sig, forblev om Natten, uden at dog han og Klagerinden efter hendes af et Vidne bekræftede Forklaring havde Samleje med hinanden. Efter Klagerindens af samme Vidne bekræftede Forklaring forlod hun, der ikke vil have haft Samleje med sin Mand siden den 5 Februar f. A., den følgende Dag med sine Børn Mandens Lejlighed.

Paa Grund af Parternes Ukendskab til Klagerindens Mands Opholdssted har hans Forklaring ikke kunnet tilvejebringes under Sagen.

Efter det Anførte kan der imidlertid ikke anses oplyst Omstændigheder, som udelukke, at det fornævnte Barn kan være avlet i Klagerindens Ægteskab, og Indklagedes Paastand om Frifindelse findes derfor at maatte tages til Følge.

Nr. 337. Højesteretssagfører Møller

contra

Janus Albert Georg Marinus Pedersen
(Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 August 1910: Arrestanten Janus Albert Georg Marinus Pedersen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nyholm og Siesby, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ved de foreliggende Oplysninger maa anses at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har stjaalet samtlige de i den indankede Dom ommeldte til 60 Kroner vurderede Koster, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Janus Albert Georg Marinus Pedersen til Højesteretssagfører Møller og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Janus Albert Georg Marinus Pedersen tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Han er født den 9 Marts 1887 og er tidligere, foruden at han inden det fyldte 18de Aar 4 Gange har været straffet dels for Falsk og for Bedrageri, dels for Tyveri, anset: ved Rettens Dom af 4 December 1906 efter Straffelovens §§ 228 og 253 samt § 270, jfr. § 271, disse sidstnævnte §§ sammenholdte med § 46, samtlige Bestemmelser sammenholdte med midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, ved Rettens Dom af 28 Januar 1908 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og ved Viborg Købstads Ekstrarets Dom af 25 Januar 1909 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., med 18 Maaneders Forbedringshusarbejde.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han den 4 Marts d. A. svigagtig har pantsat 4 til 11 Kr. vurderede Bøger, som af A/S Forlaget »Hver 8de Dag«, for hvilket han var antaget som Agent, var udleverede ham til Brug ved Tegning af Abonnenter.

Iøvrigt ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 23 Marts d. A. Kl. 7 à 7¹/₂ Eftermiddag indfandt Arrestanten sig hos Pantelaaner J. P. Christensen, Rigensgade 28, med en Del Sengetøj, som han vilde pantsætte.

Da Pantelaaneren efter Tøjets Beskaffenhed fattede Mistanke til Arrestanten, lod han denne anholde.

Arrestanten, som blev indbragt til nærmeste Politistation, og som dér, inden han var visiteret, da han angav at skulle lade sit Vand, blev ladet alene i en Gang foran Detentionslokalet, skød sig her med en Revolver, han havde hos sig, i højre Tinding og blev indlagt paa Frederiks Hospital, derfra overført til Kommunehospitalets 6te Afdeling og udskrevet herfra den 29 April.

Den 23 Marts Kl. 8 Eftermiddag anmeldte Enkefru Antoinette Petersen, født Jensen, Sortedamsdossering 95 A, at der samme Dag i Tiden fra Kl. 2¹/₂ Eftermiddag fra hendes Pulterkammer i nævnte Ejendoms Kvistetage ved Indbrud var stjaalet bl. a. en Dundyne, 2 Puder og 2 Vattæpper, ligesom hun senere har forklaret, at der samtidig var frastjaalet hende en Kuffert; det Stjaalne havde beroet i en med Hængelaas aflaaet Kasse, som Tyven havde opbrudt.

Pulterkammeret havde været aflaaet med Hængelaas og almindelig indstukken Laas. Hængelaasen havde Tyven frabrudt, den indstukne Laas maatte være aabnet med falsk Nøgle eller Dirk. I Døren fandtes boret et Hul, der i Dimension svarede til et Bor, som er fundet blandt en Del Indbrudsværktøj i Arrestantens Logi.

Anmelderinden genkendte i de Genstande, som Arrestanten havde søgt at pantsætte, de fornævnte hende frastjaalne Sengklæder.

Ved en Dagen efter Anholdelsen i Arrestantens Logi foretagen Visitation fandtes blandt Andet en Haandkuffert, som da blandt Andet indeholdt en Del Indbrudsværktøj; denne Haandkuffert har Anmelderinden ligeledes genkendt som den hende frastjaalne.

Arrestanten, som til den Politibetjent, der anholdt ham, opgav urigtigt Navn og Boyæl og forklarede, at han havde faaet det Senge-

tøj, han vilde pantsætte, af sin afdøde Bedstemoder, har under Sagen forklaret, at han havde faaet det overleveret til Pantsætning af en Person, der gaar under Navnet »Røde Oskar«, og at han aldrig har haft Kufferten i sin Besiddelse, men at den maa være bleven hensat i hans Logi af samme Person, hvem han vidste, at den tilhørte.

Under Sagen er det oplyst, at en tidligere straffet Person, der gaar under Navnet »Røde Oskar« ikke er identisk med den af Arrestanten omforklarede Person, om hvis Eksistens trods Eftersøgning ingen Oplysning har kunnet tilvejebringes.

Da Bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til samtlige de nævnte til 60 Kr. vurderede Koster og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til disse, afset fra den til 30 Kr. vurderede Dyne, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af disse Koster efter Omstændighederne og under Hensyn til, at Arrestanten har søgt at pantsætte en Del af dem samme Eftermiddag, som de ere stjaalne, til Arrestantens Forhold straks efter Anholdelsen, til hans selvmodsigende og usandsynlige Forklaringer, til hans Fortid og til, at der i hans Logi fandtes Indbrudsværktøj, som svarede til det ved Tyveriet anvendte, som Tyv.

Forsaavidt Arrestanten har været sigtet for den 15 Marts d. A. ved Indbrud paa aflaaet Pulterkammer Aaboulevard 38 at have stjaalet en Del Sengklæder m. m., og han er funden i Besiddelse af Laaneseddel paa et Sengetæppe, der maa anses for stjaalet ved dette Tyveri, og han af Pantelaaner Carlsens Hustru er genkendt som Pantsætteren, ligesom der i Døren til Pulterkammeret af Tyven er boret et Hul, svarende til et af de i Arrestantens Logi fundne Bor, findes der, da Bestjaalne ikke har kunnet aflægge Tilhjemlingsed med Hensyn til Tæppet og ikke har godtgjort sin Ejendomsret dertil, ikke at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til imod Arrestantens Benægtelse at anse ham skyldig i dette Tyveri.

Overlægen paa Kommunehospitalets 6te Afdeling har i to den 6 Maj og 2 Juli dette Aar daterede Erklæringer udtalt, at Arrestanten paa Afdelingen er opfattet som en Degenereret med hysteriske Symptomer, men at der ikke er Grund til at formode, at han har været sindssyg eller i nogen anden væsenlig abnorm Sindstilstand i Tiden forud for Selvmordsforsøget.

Han maa herefter anses som fuldstændig tilregnelig.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri og efter dens § 253 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Fredag den 14 Oktober.

Nr. 277. **Generaldirektionen for De danske Statsbaner**
(Asmussen)

contra

Enke Ane Sophie Bachstein, født Jacobsen (Kondrup),

betræffende Spørgsmaal om Størrelsen af Erstatningen for Tabet af Indstævntes af Statsbanernes Automobil ihjulkørte Mand.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Januar 1910: De Indstævnte, De danske Statsbaner, bør til Citantinden, Enke Ane Sophie Bachstein, født Jacobsen, betale 4900 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 1 September 1909 til Betaling sker. Saa bør de Indstævnte og til det Offentlige betale det Retsgebyr, som skulde have været erlagt, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for Citantindens Vedkommende havde været beneficeret, samt i yderligere Sagsomkostninger til Citantinden 80 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms jovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det Resultat, hvortil Dommen er kommen, billiges, men da Hovedappellanterne efter Dommens Afsigelse have betalt Kontraappellantinden 500 Kroner, vil der kun være at tilkende hende 4400 Kroner med Renter.

Processens Omkostninger for Højesteret ville Hovedappellanterne have at betale til Kontraappellantinden med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanterne, »De danske Statsbaner«, bør til Kontrappellantinden, Enke Ane Sophie Bachstein, født Jacobsen, betale 4400 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 1 September 1909, til Betaling sker. I Henseende til Processens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Hovedappellanterne til Kontraappellantinden med 300 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 3 November 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 28.

Fredag den 14 Oktober.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 7 Februar 1908 blev Citantinden, Enke Ane Sophie Bachstein, født Jacobsens Mand, den 62-aarige Skomagersvend Frederik Theodor Bachstein, paa-kørt af et de Indstævnte, De danske Statsbaner, tilhørende Automobil, og afgik han faa Timer efter ved Døden som Følge af de ham ved Paakørselen tilføjede Læsioner.

Automobilet blev ved den paagældende Lejlighed ført af Statsbanernes Chauffør, Anders Peter Pedersen, der herfor og for ved Overkørsel med Automobilet i det foregaaende Aar at have foraarsaget et andet Menneskes Død blev sat under Tiltale og ved Højesterets Dom af 14 April f. A. blev anset efter Straffelovens § 198, jfr. Lov 30 Marts 1906 § 18, med Straf af simpelt Fængsel i en Maaned, for ikke at have udvist den i Automobilloven af 30 Marts 1906 § 18, 1ste Stykke, krævede Forsigtighed og derfor maatte anses for ved Uagtsomhed at have forvoldt begge de paakørte Personers Død.

Citantinden, hvem der er meddelt fri Proces, dog uden Beskikkelse af Sagfører, har derefter i Henhold til sidstnævnte Lovs § 28 under nærværende Sag paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale hende som Erstatning for Tabet af hendes nævnte Forsørger principalt — efter de Indstævntes Valg — enten 500 Kr. aarlig regnet fra 7 Februar 1908 og til hendes Død eller én Gang for alle det til Erhvervelse af en hertil svarende Livrente nødvendige Beløb, hvilket ifølge en af Statsanstalten for Livsforsikring indhentet Erklæring vil udgøre 6959 Kr., subsidiært Erstatning efter Rettens Skøn, tillige med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 1 September 1909 og Sagens Omkostninger skadesløst, dog i alle Tilfælde med Fradrag i Erstatningen af 100 Kr., som de Indstævnte have betalt hende.

De Indstævnte, der havde forsikret deres Ansvar i den heromhandlede Retning hos Forsikrings-Aktieselskabet »Zürich«, for hvem de, uden at disse dog have givet Møde under Sagen, have denunceret Lis, have erkendt, at der paahviler dem Pligt til at yde Citantinden Erstatning for hendes Forsørgers Død, men have gjort Indsigelse mod Størrelsen af den af hende forlangte Erstatning og paastaet sig frifundne mod at betale hende 1200 Kroner én Gang for alle, svarende til et af nævnte Forsikringsselskab overfor de Indstævnte fremsat Tilbud, eller et af Retten fastsat Beløb. De have derhos paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger.

Citantinden, der er født i Aaret 1849, har med Hensyn til Størrelsen af den af hende forlangte Erstatning anbragt, at hun, der samlevede med Manden og blev forsørgt af ham, er næsten fuldstændig døv og lider af Nervesvækkelse, saaledes at hun praktisk talt er ganske erhvervsudygtig, samt at hendes Mand, der i de sidste 10 Aar før sin Død ikke havde været nævneværdig syg, havde en gennemsnitlig Ugeløn af ca. 15 Kr., foruden at han ved Reparationsarbejde i Hjemmet tjente 5—7 Kr. ugentlig, og hun formener herefter, at den hende tilkommende Erstatning passende kan ansættes til omtrent Halvdelen af Mandens aarlige Indtægt eller 500 Kr. aarlig.

De Indstævnte maa anses at have erkendt, at Citantinden er næsten fuldstændig døv, og at hun i alt Fald kun er lidet arbejdsdygtig, ligesom de ikke have bestridt, at Mandens ugentlige Indtægt kan ansættes til ca. 20 Kr., men de have til Støtte for deres Indsigelse mod Størrelsen af den forlangte Erstatning henvist til, at Manden efter sin Alder næppe kunde paaregne længe at oppebære en saadan Indtægt, og at det ved Fastsættelsen af Erstatning for Tab af Forsøger billigvis ogsaa bør tages i Betragtning, at Citantinden under normale Forhold maa antages at ville have overlevet sin Mand i 7—8 Aar.

Efter Sagens Oplysninger og iøvrigt under Hensyn til samtlige foreliggende Omstændigheder finder Retten, at den Citantinden tilkommende Erstatning passende vil kunne fastsættes til 5000 Kr., hvori dog vil afgaa det Beløb af 100 Kr., som de Indstævnte alt have betalt hende, altsaa 4900 Kr. med Renter, som af Citantinden paastaet.

Sagens Omkostninger ville de Indstævnte have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager samt i yderligere Sagsomkostninger til Citantinden 80 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 44. Fru **Karen Keyper**, født **Simmelkjær**, i Ægteskab med Fabrikant **Christian Keyper**, Fru **Angeliqua Kjeldsen**, født **Keyper**, med Ægtefælle, Læge **Bennet Kjeldsen**, samt Fru **Camilla Storm** med Ægtefælle, Intendant **Ove Storm**, og denne Sidste som Værge for den umyndige **Henny Storm** (Shaw)

contra

Overretssagfører **Axel Kalko** som executor testamenti i Dødsboet efter Grosserer **Josef (Moses) Emil Wessely** og Grosserer **N. F. Wallick** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af et Testamente.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 26 Januar 1909: Den af Grosserer **N. F. Wallick** fremsatte Indsigelse mod Gyldigheden af det af Grosserer **Josef**

(Moses) Emil Wessely under 11 September 1902 oprettede Testament vil være at tage til Følge, saaledes at Boet vil være at skifte og dele uden Hensyn til de i dette Dokument truffene Bestemmelser.

Højesterets Dom.

Foreløbigt bemærkes, at der ikke kan tages Hensyn til det af Appellanterne efter den indankede Decisions Afsigelse optagne, ifølge Bevilling for Højesteret fremlagte Tingsvidne, skønt de Indstævnte have ladet møde under samme, efterdi der ikke ses dermed at være forholdt efter Plakaten af 12 Maj 1784.

Foruden at Indstævnte Wallick har erkendt Ægtheden af afdøde Wesselys Underskrift under det i Decisionen ommeldte Testament, er det uomtvistet, at Vidnerne Bendix og Zichmann, saaledes som af dem forklaret, i en Aarrække personlig have kendt Testator, hvis Veksellerer Bendix var. Under Hensyn hertil og til de af bemeldte Vidner afgivne Forklaringer om det ved den omspurgte Lejlighed i Vidnet Bendix's Forretningslokale passerede maa der ikke alene gaas ud fra, at Testator ved sin Tilstedeværelse, da Vidnet Zichmann efter Opfordring i det nævnte Forretningslokale og i Nærværelse af Vidnet Bendix medunderskrev Testamentet til Vitterlighed, har paa en Forskriften i Fr. 21 Maj 1845 § 24 fyldestgørende Maade lagt for Dagen, at han vedkendte sig Testamentet; men det maa tillige ved de nævnte Vidners Forklaringer anses tilstrækkelig godtgjort, at Testator ved denne Lejlighed var sin Fornuft fuldkommen mægtig, hvad Sagens øvrige Oplysninger ogsaa nærmest bestyrke.

Som Følge heraf, samt idet Højesteret i Henhold til de i saa Henseende i Decisionen anførte Grunde tiltræder, at der ikke er givet bemeldte Indstævnte Medhold i, hvad han iøvrigt har gjort gældende til Støtte for sin Protest mod Gyldigheden af Testamentet, vil denne Protest være at forkaste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Indstævnte Wallick at burde betale Appellanterne med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Den af Indstævnte, Grosserer N. F. Wallick, nedlagte Protest mod Gyldigheden af det ovenommeldte Testamente kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Højesteret betaler bemeldte Indstævnte til Appellanterne med 400 Kroner. Saa betaler han|og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Efter at Grosserer Josef (Moses) Emil Wessely den 21 December 1906 var afgaaet ved Døden, blev hans Bo taget under Behandling af Overretsprokurator J. H. Kalko som executor testamenti og efter denne sidstes Død har

Overretssagfører Axel Kalko som executor testamenti fortsat Behandlingen af Boet.

I Boet forefandtes et af Grosserer Wessely oprettet Dokument, overskrevet »Min sidste Villie«, af følgende Indhold:

»Jeg bestemmer, at den af mig efterladte Formue skal tilfalde Følgende: Fru Camilla Storm, gift med Intendant Ove Storm i Aarhus, 10000 Kr., hendes Datter (min Guddatter) Henny Storm 2000 Kr., Frøken Ellen Monrad, Datter af afdøde Etatsraad Monrad og efterlevende Enke Camilla Monrad 10000 Kr., Frøken Helga Monrad, Ellen Monrads Søster, 2000 Kr., Frøken Gerda Hansen, Datter af Bankbestyrer Hansen i Helsingør og Hustru, født Monrad, Kr. 2000. Resten af min Formue deles lige mellem Frøken Karen Simmelkiær, Datter af Bogtrykker J. H. Simmelkiær og Hustru, født Simmelkiær, 8 Margrethevej, og Frøken Angeliqua Keyper, Datter af afdøde Oberstløjtnant F. Keyper og efterlevende Enke, Emmy Keyper, født Simmelkiær, 13 Classensgade. Til Executor testamenti bestemmer jeg Hr. Overretsprokurator J. H. Kalko, København, der har at realisere og fordele Formuen, som ovenstaaende bestemt; hans Salær bestemmer jeg til Kr. 3000.

København den 11 September 1902.

E. Wessely.

Til Vitterlighed

Julius Bendix,
Veksellerer.

C. Zichmann,
Kasserer.◄

Under Skiftebehandlingen er af 2 af Afdødes Intestatarvinger, Grosserer N. F. Wallick og dennes Søster, Frøken Johanne Wallick, fremsat Protest imod ovennævnte Dispositions Gyldighed som Testament. Efter at Frøken Wallick den 9 Maj f. A. er afgaaet ved Døden, har Grosserer Wallick dels paa egne Vegne, dels som eneste selvskiftende Arving efter hende fastholdt sin Protest og paastaet sig dels paa egne Vegne, dels som Universalarving efter sin nævnte Søster anerkendt som Intestatarving i Boet.

De i Testamentet indsatte Arvinger, Karen Simmelkiær, nu i Ægteskab med Fabrikant Christian Keyper og Angeliqua Keyper, nu i Ægteskab med Læge Bennet Kjeldsen, samt Legataren Fru Camilla Storm og Intendant O. Storm som Værge for den umyndige Legatar Henny Storm have derimod paastaet Testamentet anerkendt som gyldigt og lagt til Grund ved Skiftet og Delingen af Boet.

Den paa Grundlag heraf rejste Disput er forelagt Skiftekommissionen til Afgørelse.

Af de af Testamentsvidnerne Veksellerer Julius Bendix og Kasserer C. Zichmann afgivne edelige Vidneforklaringer fremgaar det, at Afdøde den 11 September 1902 indfandt sig i Veksellerer Bendix's Forretning og anmodede denne om at fungere som Testamentsvidne, hvorefter Afdøde i Bendix's Paasyn underskrev det i Boet foreliggende Testament. Bendix underskrev derefter selv Testamentet til Vitterlighed og tilkaldte derpaa sin Kasserer C. Zichmann, hvem han opfordrede til at underskrive til Vitterlighed paa Wesselys Underskrift. Nævnte Zichmann har derhos forklaret, at Dokumentet var under-

skrevet, da han blev opfordret til at underskrive det til Vitterlighed, at han ikke var bekendt med at det var et Testament, der skulde underskrives, at Afdøde, som endnu var tilstede, da Vidnet underskrev, ikke udtrykkeligt vedkendte sig sin Underskrift paa Testamentet, men at han fra Forretningen kendte Afdødes Signatur og ved den paagældende Lejlighed genkendte Afdødes Underskrift paa det foreviste Dokument.

Bendix har derhos forklaret, at Afdøde, da han underskrev Testamentet, var sin Fornuft fuldkommen mægtig, og Zichmann har forklaret, at Afdøde ved sit omforklarede Besøg i Bendix's Forretning var sin Fornuft fuldkommen mægtig.

Indsigelsen mod den testamentariske Dispositions Gyldighed er støttet paa, at Afdøde, der skal have været lidende af en Sygdom, der ofte angriber Hjernen og for ca. 20 Aar siden havde haft et apoplektisk Anfald, da han underskrev Testamentet, ikke var sin Fornuft fuldkommen mægtig. Under Henviſning til de af Testamentvidnerne afgivne Forklaringer har Grosserer Wallick derhos gjort gældende, at de i Arveforordningens § 24 foreskrevne Former ikke ere iagttagne og i saa Henseende nærmere anbragt, at Testamentet ikke er oprettet for særlig i dette Øjemed tilkaldte Vidner, at Vidnerne ikke overensstemmende med Arveforordningens § 24 have givet Testamentet Paategning om, at Testator var sin Fornuft fuldkommen mægtig, at det ene af Testamentsvidnerne ikke var tilstede, da Testator underskrev Testamentet, samt at Vidnet Zichmann ikke vidste, at det Dokument, hvorpaa han underskrev til Vitterlighed, var et Testament.

De fornævnte i Testamentet indsatte Personer have herimod anbragt, at det ved de af Testamentsvidnerne afgivne beedigede Forklaringer er godtgjort, at Testator ved Testamentets Oprettelse var sin Fornuft fuldkommen mægtig. De have derhos gjort gældende, at de i Arveforordningens § 24 foreskrevne Former ere iagttagne, idet de nærmere have anbragt, at Testamentsvidnerne under de foreliggende Omstændigheder maa siges at være særlig tilkaldte, at en udtrykkelig Paategning paa Testamentet om, at Testator er sin Fornuft fuldkommen mægtig, er unødvendig, at begge Testamentsvidner samtidigt have været tilstede under Testationsakten, samt at det maa være uden Betydning, at det ene Testamentsvidne var ubekendt med at han underskrev til Vitterlighed paa et Testament.

Medens der vel maa gives de i Testamentet indsatte Arvinger samt Legatarerne, der have gjort sig til Parter under Disputen, Medhold i, at det er ufornuddigt, at Testamentsvidnerne tilkaldes af Testator selv, og at Vidnerne i det foreliggende Tilfælde maa siges at være særlig tilkaldte og det af de Paagældende med Rette er anført, at det ikke kan anses for en nødvendig Formforskrift, at Testamentsvidnerne meddele Testamentet Paategning overensstemmende med Arveforordningens § 24, ligesom det ikke i Almindelighed kan være af afgørende Betydning, om Testamentsvidnerne have været bekendte med, at Dokumentet, der bliver underskrevet, er et Testament, skønnes, da Testamentsvidnerne ikke samtidigt have været tilstede under selve Testationshandlingen, ikke ved disses Vidnesbyrd at være tilvejebragt Visshed for, at Testator i Testationsøjeblikket var sin Fornuft fuldkommen

mægtig, og der vil derfor ikke mod den fremsatte Indsigelse kunne tillægges det ommeldte Dokument Gyldighed som Testament.

Intestatarvingernes Paastand vil herefter være at tage til Følge, saaledes at Boet vil være at skifte og dele uden Hensyn til det af Af-døde oprettede Testament.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen.

Nr. 191. Højesteretssagfører Lunn

contra

Martin Hansen og Christen Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 51 af 27 Marts 1903 om Undersøgelse af Levnedsmidler m. m. og Lov Nr. 245 af 27 Maj 1908 om Tilsyn med Udførsel af Kød m. m., Førstnævnte tillige for be-drageligt Forhold.

Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 7 September 1909: De Tiltalte Martin Hansen og Christen Jensen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Nr. 1 i 85 og Nr. 2 i 80 Dage. Saa bør de og in solidum udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Om-kostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, 25 Kr., og til Defensor, Sagfører Hoffmann, 20 Kr., samt i Erstatning til Thorvald Hansens Enke, Josefine Jeannette, født Sandberg, 2000 Kr., og til Jens Peter Hansens Hustru, Karen Marie, født Petersen, 100 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Ad-færd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 De-cember 1909: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Tiltalte Martin Hansen til 4 Maaneder og for Tiltalte Christen Jensen til 3 Maaneder. I Salær til Aktor og De-fensor for Overretten, Overretssagførerne Steinthal og Alfred Christen-sen, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 25 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Ad-færd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiderne ville være at be- stemme for Tiltalte Hansen til 120 Dage og for Tiltalte Jensen til 100 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiderne bestemmes for Tiltalte Martin Hansen til 120 Dage og for Tiltalte Christen Jensen til 100 Dage. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Martin Hansen og Christen Jensen, der ere fødte henholdsvis den 19 Maj 1879 og den 1 Januar 1873 og ikke tidligere tilalte eller straffede, tiltalte for Overtrædelse af Lov Nr. 51 af 27 Marts 1903 om Under-søgelse af Levnedsmidler m. m., og Lov Nr. 245 af 27 Maj 1908 om Tilsyn med Udførsel af Kød m. m., Førstnævnte tillige for bedrageligt Forhold.

Under Sagen er Følgende oplyst:

De Tiltalte, der ikke ere oplærte i Slagterprofessionen, have i Forening forhandlet Okse-, Heste- og Svinekød i fersk, saltet og røget Tilstand samt Pølser, Alt af Dyr, som de enten selv slagtede, særlig Heste, eller indkøbte slagtede. Hvad der ikke solgtes i fersk Tilstand, saakaldet »overhængt Kød«, blev af dem i Forening tilberedt som saltet eller røget eller anvendt i Pølser.

Fredag den 25 Juni 1909 kørte de Tiltalte om med Kød og solgte bl. a. til Arbejdsmand af Charlottendalshusene Thorvald Hansen og Hustru, Josefine, født Sandberg, et Stykke røget Hestekød og 1 Skinke for 2 Kr. Efter at disse og deres 2¹/₂aarige Barn samme Aften og om Lørdagen havde spist saavel af Kødet som af Skinken som Paalæg paa Smørrebrød, blev Manden i Løbet af Lørdagen syg med Opkastning og Diarrhoe, og efter at de atter om Søndagen havde spist af det Købte, forværredes Mandens Tilstand, ligesom Hustruen ogsaa blev syg; saavel disse som Barnet, der ligeledes, om end i mindre Grad, blev angrebet, behandledes i Hjemmet af Læge, indtil Mand og Hustru Onsdag den 30 Juni og Barnet den 3 Juli indlagdes paa Slagelse Sygehus. Dagen efter Indlæggelsen afgik Manden ved Døden, medens Hustruen og Barnet udskreves den 12 Juli; endnu den 31 Juli klagede Hustruen over Mathed.

Samme 25 Juni solgte de Tiltalte til Arbejdsmand af Charlottendalshusene Jens Peter Hansens Hustru, Karen Marie, født Petersen, et Stykke røget Flæsk og et Stykke røget Hestekød for 1 Kr. 80 Øre. Medens Flæsket, der blev stegt og kogt, blev spist uden at bevirke skadelige Følger, vilde derimod Manden og Børnene i Huset, efter at have smagt paa Kødet, ikke spise deraf, hvorimod Hustruen selv spiste deraf. Om Mandagen den 28 Juni blev hun syg med Kvalme, om Tirsdagen derefter havde hun Opkastninger og Diarrhoe, og om Søndagen den 4de Juli indlagdes hun paa Slagelse Sygehus, hvorfra hun

den 12 næstefter blev udskrevet. Den 31 Juli var hun saa rask, at hun kunde gaa paa Arbejde, men følte endnu Mathed og Smertes.

Samme 25 Juni solgte de Tiltalte til Arbejdsmand af Idagaards-husene Christian Peter Jensen nogle Pølser og et Stykke Hestekød, og efter Spisningen heraf blev hans Hustru, Ester Marie, født Petersen, og deres 12aarige Datter syge, men Sygdommen fortog sig, efter at de havde ophørt at spise af Kødet og ligget tilsengs i nogle Dage.

Den 26 Juni solgte de Tiltalte et Stykke røget Hestekød til Tække-mand af Høve Mark, Lars Peder Pedersens Hustru, som har forklaret, at saavel hun selv som hendes 7aarige Datter efter Spisningen heraf følte Mavesmerter, men uden at hun tænkte paa, hvorfra de stammede.

Medens der om de tvende sidstnævnte Sygdomstilfælde ikke haves anden Oplysning end de ovennævnte Forklaringer, har derimod Syge-huslægen angaaende de øvrige afgivet en Erklæring, der gaar ud paa for Thorvald Hansens, hans Hustrus og Barns Vedkommende, at der efter Symptomerne maa antages at foreligge en Forgiftning, og at navnlig Mandens Tilstand tyder paa en Forgiftning ved dekomponerede Fødemidler, og for J. P. Hansens Hustrus Vedkommende, at Sygdoms-billedet passer paa en akut Mave-Tarmkatarrh, fremkaldt ved Forgiftning og rimeligvis ved dekomponerede og forraadnede Fødemidler.

Om hvad der var tilovers hos Thorvald Hansen af røget Hestekød og Skinke og hos Jens Peter Hansen af røget Hestekød, har Københavns Sundhedskommissions Veterinærlæge, Stabsdyrlæge Friis, under 8 Juli 1909 afgivet en Erklæring, der gaar ud paa, at det Thorvald Hansen solgte Kød var stærkt saltet og røget Hestekød, som ikke frembød ligefremme Tegn paa at hidrøre fra noget sygt Dyr, men var i høj Grad harsk og tillige havde en syrlig Lugt; at det J. P. Hansen solgte Kød var stærkt saltet og røget Hestekød, der fandtes overgaaet i en ved Syn og Lugt kendelig Forraadnelsestilstand, at Skinken var en stærkt saltet og røget Skinke af et i høj Grad afmagret Dyr, at de større Kar fandtes fyldte med sort, koaguleret Blod, at der ved Hoft- og Knæled fandtes en større Blødning, at en saadan strakte sig fra Hoftled ned langs Laarbenet, at der paa disse Steder fandtes gelatinøse Udsvedninger og Misfarvninger af Muskel- og Fedt-væv, samt at hele Skinken havde en i høj Grad harsk og delvis forraadnelsesagtig Lugt. Om alle 3 Dele har Stabsdyrlægen erklæret, at de ere utjenlige til Menneskeføde, og at Nydelsen af dem efter hans Skøn kan foranledige Sundhedsfare for Mennesker, for Skinkens Vedkommende med Tilføjende, at den hidrører fra et Dyr, der sandsynligvis har været selvdødt, men i hvert Tilfælde er nedslagtet i en alvorlig sygelig Tilstand.

Efter de saaledes foreliggende Oplysninger maa det antages, at Thorvald Hansens Sygdom og Død, og hans Hustrus og Barns samt J. P. Hansens Hustrus Sygdom maa tilskrives Nydelsen af de dem af de Tiltalte solgte Fødemidler, hvad de Tiltalte selv heller ikke have betvivlet.

Om det Hestekød, der omførtes til Salg den 25 og 26 Juni 1909, have de Tiltalte forklaret, at det hidrørte fra en Hest, som de efter at have brugt den i 2—3 Maaneder selv slagtede, og fra 2 andre slagtede Heste, som efter deres Angivende i Modsætning til førstnævnte Hest blev synede af Dyr lægen, at de først solgte saa meget

1908 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 7 Juni 1910 efter Straffelovens § 243 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Fangen, der fra 14 Februar til 25 April d. A. sad arresteret ved et af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Indbrudstyveri, hvilken Under-søgelse sluttedes med Politidirektørens Samtykke af Mangel paa Bevis, har efter at være begyndt paa Afsoningen af den ham ved Rettens Dom af 7 Juni d. A. idømte Straf erkendt, at Sigtelsen var rigtig, idet han har tilstaaet sig skyldig i følgende Tyverier, hvilken Tilstaaelse stemmer med det i Sagen iøvrigt Oplyste:

Den 30 Decemmer f. A. har Fangen fra et af Statsbanernes Køretøjer, der holdt udenfor Indleveringskontoret i Ny Adelgade, stjaalet 9 Kasser Cigarer af Værdi ialt ca. 37 Kr., tilhørende Firmaet Ernst Nissen.

I Tiden fra den 1 Januar til den 4 Maj d. A. har Fangen begaaet 12 natlige Indbrud i beboede Ejendomme her i Staden, idet han i samtlige Tilfælde har skaffet sig Adgang til de paagældende Lokalteter ved Indstigning gennem Vinduer, som han voldelig havde opbrudt.

Han har paa denne Maade skaffet sig Adgang til Lokaler i følgende Ejendomme:

Aarhusgade Nr. 62,
 Østre Fasanvej Nr. 252,
 Prinsensgade Nr. 11,
 Sølvgade Nr. 8,
 Borgergade Nr. 51,
 Adelgade Nr. 57,
 Adelgade Nr. 68,
 Møntergade Nr. 4,
 Adelgade Nr. 85,
 Adelgade Nr. 68,
 Admiralgade Nr. 31,
 Guldbergsgade Nr. 21.

I 9 af disse Tilfælde har Fangen opbrudt aflaaede Gasautomater og stjaalet disses Indhold, hvilket har beløbet sig til ialt ca. 150 Kr.

I de 3 andre Tilfælde (Borgergade 51, Adelgade 85 og Adelgade 68) har Fangen stjaalet ca. 4 Kr. i rede Penge, 10 Femøres Frimærker samt Vin, Kognak, Cigarer og Lommeknive af Værdi ialt 20 Kr., hvilket alt har ligget enten frit fremme eller i uflaaede Gemmer.

Som Følge af det Anførte vil Fangen være at anse i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri lempet Tillægsstraf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 113. Aktieselskabet «Consol» (Ingen)

contra

Grosserer H. Henriksen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Aktieselskabet »Consol«, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades det med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør det have tabt Sagen, og det ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 88. Literat A. Henry Heymann (Ingen)

contra

Journalist E. M. Olesen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Literat A. Henry Heymann, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 106. Overretssagfører Dam-Nielsen (Ingen)

contra

Firmaet Andersen & Meyer (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Overretssagfører Dam-Nielsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til

bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 293. Højesteretssagfører Bagger

contra

Christen Petersen (Def. Liebe),

der tiltales for uberegtiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.

Hammerum Herreds Politirets Dom af 1 Marts 1910: Tiltalte, Foreningsvært Christen Petersen af Herning bør bøde 320 Kr. til Ringkøbing Amts Fattigkasse samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Maj 1910: Tiltalte Christen Petersen bør til Ringkøbing Amts Fattigkasse bøde 250 Kr. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Petersen til Højesteretssagførerne Bagger og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Christen Petersen sat under Tiltale for uberegtiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.

Tiltalte, der er født i Aaret 1870, har tidligere 5 Gange inden Hammerum Herreds Politiret vedtaget Bøder, nemlig den 19 Maj og

7 Juni 1904 paa henholdsvis 20 og 40 Kr. for 1ste og 2den Gang begaaet uberettiget Brændevinsudskænkning, den 29 August og 5 December s. A. paa hver Gang 80 Kr. for 3dje og 4de Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, og den 3 Februar 1905 paa 160 Kr., som det i Tilførslen til Politiprotokollen hedder, for 4de Gang begaaet uberettiget Brændevinsudskænkning; ved de 4 første Forlig er der derhos tillagt Afgørelsen samme Virkning i Gentagelsestilfælde, som om den var sket ved Dom.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger — der tildels ere tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumptionsforhør — er der godtgjort Følgende:

Efter at Tiltalte i Foraaret 1904 havde købt en Ejendom i Herning bl. a. paa Betingelse af, at han blev Vært i Foreningen »Axelhus«, der havde Lokaler i Ejendommen, har han, der ikke har Adkomst paa at drive Beværternæring, siden udelukkende ernæret sig som Vært for denne Forening, for hvilken han uden Vederlag stillede Lokaler til Disposition, fra først af i den nævnte Ejendom og fra et Aarstid efter i en af ham lejet Lejlighed i en anden Ejendom i Herning. Som Foreningens Vært har Tiltalte mod Betaling og for egen Regning daglig beværtet saavel Medlemmer af Foreningen som Andre, der indførtes overensstemmende med Foreningens Love, med Spise- og Drikkevarer, derunder Brændevin og andre spirituøse Drikke.

Ifølge Foreningens Love kan Ingen købe Noget i dens Lokaler, før han har Medlemsret. Medlem af Foreningen kan enhver blive, der er fyldt 18 Aar, og som bor eller har fast Ophold i Herning, Rind, Gellerup, Snebjerg og Tjørring Sogne, naar han indproponeres ved et Medlem og derhos paa nærmere angiven Maade efter stedfunden Bekendtgørelse i Foreningens Lokaler optages ved en af Bestyrelsen i Forening med 2 særlig dertil valgte Medlemmer foretagen Ballotation. Adgang til Foreningens Lokaler har derhos foruden Medlemmer deres Hustruer og Børn under 18 Aar samt kvindeligt Tyende i Følge med Husbonden, dog at ingen af disse uden selv at være Medlem kan gøre Vareindkøb for egen Regning. Endvidere kunne Fremmede, hvortil, som det hedder, »kan henregnes« Alle, som bo udenfor de nævnte Sogne, indføres ved et Medlem, men skal indføres i Fremmedbogen.

Tiltalte har forklaret, at der med Optagelsen af Medlemmer i Virkeligheden er bleven forholdt saaledes, at den Paagældende har henvendt sig til ham og betalt Medlemskontingentet, der kun andrager 25 Øre aarlig, hvorpaa den Paagældendes Navn er bleven opskrevet paa en Seddel, der ophængtes paa en Krog, og derpaa, naar efter Udløbet af den i Lovene foreskrevne Frist af 4 Dage i alt Fald 3 Medlemmer af Bestyrelsen kom tilstede, er bleven indført i en Bog, hvorefter den Paagældende betragtedes som Medlem. Tiltalte har derhos erkendt, at Foreningen, hvis Formaal ifølge dens Love er at fremme almene Goder, saasom Oplysning og Selskabelighed, blandt dens Medlemmer, men hvis alene af det nævnte Medlemskontingent bestaaende Indtægter foruden til Abonnement paa 2 stedlige Blade og 3 Ugeblade udelukkende ere anvendte til Fortæring til Medlemmer, ikke have væsenlig andet Formaal end Udøvelse af Beværtning. Med Tiltaltes Forklaring stemmer de af forskellige under Sagen afhørte Bestyrelsesmedlemmer afgivne Forklaringer.

Efter det saaledes Foreliggende kan imidlertid den af Tiltalte udøvede Beværtningsnæring ikke anses hjemlet ved Forskriften i Næringslovens § 61 om Beværetning ved sluttet Bord. Som Følge heraf vil Tiltalte i Medfør af Næringslovens §§ 75 og 78 være at anse for 6te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Ringkøbing Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 250 Kroner.

Nr. 317. Højesteretssagfører Liebe

contra

Georg Christian Christiansen og Martinus Tinggaard Christiansen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Hillerslev-Hundborg Herreders Ekstrarets Dom af 14 April 1910: Tiltalte Martin Nielsen, kaldet Gyruup, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Georg Christian Christiansen og Martinus Tinggaard Christiansen bør hensættes i simpelt Fængsel hver i 14 Dage. Saa udrede de tvende sidstnævnte Tiltalte og, En for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Lyhne og Thomsen,, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Juni 1910: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa bør de Tiltalte og, En for Begge og Begge for En, betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Georg Christian Christiansen og Martinus Tinggaard Christiansen, En for Begge og Begge for En, til Højesterets-sagførerne Liebe og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Brødrene Georg Christian Christiansen og Martinus Tinggaard Christiansen, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1886 og 1888, og som, afset fra, at de ved Overrettens Dom af 15 Marts f. A. have været ansete for Overtrædelse af Jagtloven, ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, ere under nærværende Sag — der i 1ste Instans tillige angik en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten — satte under Tiltale for Bedrageri.

Ifølge Sagens Oplysninger købte de Tiltaltes Fader, Gaardejer C. P. Christiansen af Ræhr, kort før Julen 1907 Ejendommen Matr.-Nr. 1 a af Vorupgaard i Hundborg Sogn, i hvilken der indestod 6000 Kr. til Kreditforeningen af jydsk Landejendomsbesiddere og med Prioritet herefter 500 Kr. til »Jydsk Land-Hypotekforening« i Herning ifølge tvende henholdsvis i Aaret 1898 og 1906 udstedte Obligationer.

C. P. Christiansen, der ved Købet forpligtede sig til at tilsvare nævnte Prioritetslaan, for hvilket der tillige var givet Pant i den til Ejendommen hørende Besætning, overlod nogle Maaneder efter Købet Bestyrelsen af Ejendommen til de Tiltalte, saaledes at disse i Forening skulde oppebære Indtægterne af Ejendommen mod at afholde alle Udgifterne, og efter at han den 13 September f. A. var afgaaet ved Døden, fortsatte de Tiltalte Bestyrelsen af Ejendommen, uden at deres Moder, der var forbleven hensiddende i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand, tog nogen Del heri.

Den 21 Oktober f. A. indgav ovennævnte Hypotekforening en Anmeldelse til Politiet om, at det ved et af Foreningen den 14 s. M. foretaget Eftersyn af den nævnte Ejendom havde vist sig, at Besætningen paa Ejendommen, der ved Optagelsen af Hypotekforeningslaanet havde udgjort: 2 Heste, 2 Køer, 2 Stude, 13 Faar og 4 Svin, nu kun bestod af en russisk Hest, om hvilken det senere er oplyst, at den var lejet af de Tiltalte, i hvilken Anledning Foreningen under Anbringende af, at Ejendommen i den Stand, hvori den befandt sig, langt fra vilde kunne dække Foreningens Tilgodehavende, begærede en kriminel Undersøgelse indledet.

Under den derpaa mod de Tiltalte indledede Undersøgelse er det oplyst, at Besætningen paa Ejendommen, da C. P. Christiansen købte denne, bestod af: 2 Heste, 2 Køer, 1 Ungkreatur og 4 Faar foruden nogle Høns, men at Sælgeren af Ejendommen ifølge Aftale med Christiansen medtog begge Hestene, 1 Ko og 2 Faar, saa at Christiansen med Ejendommen kun overtog 1 Ko, 1 Ungkreatur, 2 Faar og nogle Høns, hvilke Besætningsdele han nogen Tid efter dels solgte, dels bortførte fra Ejendommen.

Senere forsynede Christiansen atter Ejendommen med ny Besætning fra en ham tilhørende Gaard i Ræhr, og efter at han derpaa havde foretaget forskellige Transaktioner med Besætningen, bestod denne ved hans Død af: 2 Heste, 1 Ko, 3 Stk. Ungkvæg, nogle Faar, en Del

Færdig fra Trykkeriet den 10 November 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 29—30.

Mandag den 17 Oktober.

Fjerkræ og muligt tillige nogle Grise. Ved de Tiltaltes overensstemmende Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at de efter Faderens Død have solgt hele den paa Ejendommen værende Besætning — af hvilken Hestene udbragtes til 250 Kroner — og anvendt det ved Salget indkomne Beløb med Undtagelse af 50 Kroner, som deres Moder har erholdt udbetalt, til Betaling af dem paahvilende Gæld, der efter den af Tiltalte Martinus afgivne Forklaring dog for en Del hidrørte fra Ejendommens Drift, hvorhos de begge have erkendt, at de vidste, at Besætningen sammen med Ejendommen var pantsat til fornævnte tvende Prioritetshavere.

Det fremgaar endvidere af Sagens Oplysninger, at der den 4 November forrige Aar, efter at de Tiltalte havde undladt at berigtige de i Juni Termin forrige Aar forfaldne Ydelser af Prioritetsgælden, af Kreditforeningen blev foretaget Udlæg i Ejendommen, samt at Kreditforeningen paa den derefter under 14 Januar dette Aar afholdte Tvangsauktion over Ejendommen blev højstbydende med 600 Kroner, for hvilket Bud den som ufyldstgjort Panthaver forlangte sig Ejendommen udlagt ved Fogden, saaledes at der ikke opnaaedes Dækning for nogen Del af Hypotekforeningens Tilgodehavende.

Der er ikke under Sagen nedlagt Paastand paa Erstatning.

For deres i foranførte Henseende udviste Forhold, hvorved de maa anses paa en mod Panthavernes Ret stridende Maade at have afhændet den med Ejendommen pantsatte Besætning, ere de Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte til simpelt Fængsel i 14 Dage for hver, og bemeldte Dom — — — — vil saaledes, forsaavidt den er paanket, være at stadfæste.

Nr. 338. Højesteretssagfører Hansen

contra

Alfred Emanuel Christiansen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 4.

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 23 Juni 1910: Tiltalte Alfred Emanuel Christiansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale Aktionens Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører Mørch, og Defensor, Sagfører V. Petersen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 August 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne ned sættes til 20 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 20 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alfred Emanuel Christiansen til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Smed Alfred Emanuel Christiansen, der er født i Aaret 1878, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 4.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, der for ca. 3 Aar siden købte en Ejendom i Svingelen i Aalborg for en Købesum af 3600 Kr., i de sidste 1½ Aar har udlejet et Loftsværelse i Ejendommen og siden Februar d. A. tillige tvende Værelser i Stuelejligheden — det ene Værelse sammen med et tilstødende Køkken — til Kvinder, der drev erhvervsmæssig Utugt.

Tiltalte har derhos erkendt, at han var paa det Rene med, at de Kvinder, til hvem han udlejede Værelserne, drev Utugt som Erhverv, samt at den Leje, som han oppebar af Værelserne, der var møblerede, nemlig for Loftsværelset oprindeligt 3 Kr., senere 5 Kr., og for Værelserne i Stuelejligheden henholdsvis 7 og 6 Kr. ugentlig, betydelig oversteg, hvad han ved Udlejning til Andre vilde have kunnet opnaa.

For sit i foranførte Henseende udviste Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter midlertidig Lov af 1 April 1905 § 4 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdag den 18 Oktober.

Nr. 298. Højesteretssagfører Hansen
contra

Thomas Peder Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Kvaksalveri og ulovlig Medicinalhandel.

Ulfborg-Hind Herreders Ekstrarets Dom af 5 November 1909: Thomas Peder Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i tre Maaneder og til Ringkøbing Amts Fattigkasse bøde 200 Kr. Saa bør han og betale alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salarium til Aktor, Sagfører Grove 40 Kr. og til Defensor, Sagfører Kamp, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 6 Juni 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Johnsen, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Fængselsstraffens Varighed findes at kunne forkortes til 1 Maaned.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Fængselsstraffens Varighed bestemmes til 1 Maaned. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Thomas Peder Jensen til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Husmand og Fisker Thomas Peder Jensen, der er født i Aaret 1874, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Kvaksalveri og ulovlig Medicinalhandel.

Hvad førstnævnte Sigtelse angaar, er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der ikke har nogen Adkomst til at udøve Lægevirksomhed, og som — bortset fra, at han efter sin Forklaring paa egen Haand har studeret nogle »videnskabelige Værker om Lægekunst« — ikke har modtaget nogen Undervisning i Sygebehandling eller Sygepleje, i stort Omfang har taget Syge under Kur, først nogle Aar i Thy, og i de sidste ca. 12 Aar, før Undersøgelsen i nærværende Sag begyndte, fra sin Bopæl i Rindum, idet hans Virksomhed i Begyndelsen kun omfattede udvortes Sygdomme som Forstuvning, Exzem og Lignende, men senere udvidedes til at angaa alle Sygdomme alene med Undtagelse af »Sygdomme med Feber over 38 °«. Med Hensyn til Omfanget af hans Virksomhed har han nærmere forklaret, at han mener, at han ialt har behandlet flere Tusinde Patienter, og at han navnlig i de sidste 4 Aar før Undersøgelsens Begyndelse har haft saa meget at bestille, at han vanskelig kunde overkomme det, idet han i sit Hjem søgtes af ca. 30 Personer om Ugen og havde Patienter ikke blot fra Egnen omkring hans Bopæl, men ogsaa fra det øvrige Jylland og fra København. I et den 17 September f. A. afholdt Forhør har Tiltalte forklaret, at hans Praksis da var meget mindre, idet han dels var hørt op med at tage ud og tilse Syge, dels skriftlig havde meddelt mange af sine Patienter, at han ikke længere modtog Sygebesøg, saa at han da kun søgtes af forholdsvis faa, om han end endnu behandlede Syge, særlig for »Ledsætning« og Exzem.

Efter Tiltaltes videre Forklaring har han aldrig forlangt noget Vederlag for sin Virksomhed, og i Tiden indtil ca. 1³/₄ Aar før Undersøgelsens Begyndelse ikke under nogensomhelst Form modtaget Vederlag for sin Ulejlighed; medens han i den derefter følgende Tid har modtaget Vederlag, naar saadant af Patienterne tilbødes ham.

Med Hensyn til enkelte af de af Tiltalte behandlede Tilfælde er oplyst Følgende:

1. I Forsommeren 1907 henvendte Vægter Chr. Toft i Ringkøbing i Anledning af en Sygdom i Læben sig til Tiltalte, der, idet han erkendte Sygdommen for Kræft, tilraadede Toft at søge Læge, men da Toft var uvillig hertil, idet han frygtede for, at han i saa Fald skulde opereres, tog Tiltalte ham under Behandling. Ved Behandlingen af Lidelsen, der efter Tiltaltes Forklaring bestod i en vædskende Knude paa Underlæben, hvilken sidste i sin hele Udstrækning var hævet og haard, benyttede han, saavidt han har kunnet erindre, Hjortetaksalve og Kreolindraaber. Efter sin videre Fremstilling gik Tiltalte ud fra, at de anvendte Midler ikke kunde kurere Lidelsen, der kun kunde fjernes ved et operativt Indgreb, men nok kunde lindre Smerterne. Da Toft den 2 Februar 1908 kom under Behandling af Læge Birk i Ringkøbing, var Sygdommen efter Lægens Forklaring saa fremskreden, at han ansaa det for haabløst at forsøge en Operation, men tilraadede dog Toft at indlægge sig paa Frederiks Hospital i København, hvilket

ogsaa skete, uden at Toft dog blev opereret sammesteds, og efter at han paany var kommen hjem fra København og paany var kommen under Behandling af Læge Birk, afgik han i Løbet af Sommeren ved Døden som Følge af Sygdommen. Efter Birks Forklaring er det umuligt at sige, om Sygdommen kunde være bleven helbredet ved rettidig rationel Lægebehandling, men han har tilføjet, at saadant er overvejende sandsynligt. Tiltalte fik intet Vederlag for sin Behandling, men kun Betaling for nogen Medicin.

2. I Efteraaret 1907 blev Tiltalte efter sin Forklaring hentet til ugift Mariane Christensen i Ringkøbing, der led af Koldbrand i sin ene Lilletaa. Tiltalte behandlede hende en otte Dages Tid, hovedsagelig med Pensling, og afklippede en Dag med en lille Lommesaks et Stykke af det sorte Væv, der sad paa den angrebne Taa, men sagde derhos til Patienten, at hun helst maatte paa Sygehus for at blive opereret. Mariane Christensen kom derefter under Behandling af Distriktslæge Strandbygaard, der, efter at have indlagt hende paa sin Klinik, amputerede Taaen, hvorefter hun efter formentlig 18 Dages Forløb blev udskreven. Overfor den af Mariane Christensen, der forøvrigt efter det Oplyste er gammel og svækket, afgivne Forklaring om, at Tiltalte havde givet hende flere Slags Medikamenter, har Tiltalte hævdet, at han kun har givet hende Mandelolie til at smøre paa Taaen for at løsne Saaret paa samme; han har hertil føjet, at han ikke, da han klippede i Taaen, havde til Hensigt at amputere denne, men kun at klippe Hul i Saaret for at skaffe Luft for Bullenskabene, og at han derefter straks saa, at det var nødvendigt at fjerne Taaen, hvorfor han tilraadede Patienten at henvende sig til en Læge.

3. I Februar eller Marts 1908 tog Tiltalte den ca. 80-aarige Enke Ane Christiansen af Holmsland under Behandling for et Brud af Laarbenet. Efter Tiltaltes Forklaring havde hun i mange Aar været noget vanfør som Følge af en Beskadigelse af højre Hofte. Ved hans Tilstedekomst var Ane Christiansen meget lidende, skreg og jamrede sig, men efter at han havde trukket Benet i Leje, følte hun stor Lindring. Tiltalte anlagde derefter en Forbinding, bestaaende af fire Papstrimler, som han anbragte rundt om Laaret og fastgjorde med et Gazebind. Saavidt han husker, tilsaa han i den følgende Tid Ane Christiansen 4 Gange, ved hvilke Lejligheder han strammede Forbindingen, efterhaanden som Hævelsen i Laaret aftog. Da Ane Christiansen klagede over Smerter som Følge af det lange Sygeleje og Liggesaar, erklærede Tiltalte, at han ikke vilde behandle hende for disse, og tilraadede hende at søge Læge, hvad han allerede ved sit første Besøg vil have gjort. Iøvrigt gav han Anvisning paa at bade Liggesaarene med Borvand.

Den 18 April 1908 blev Stiftsfysikus, Professor Melchiorsen, tilkaldt, og han fandt da, at højre Laar var enormt svullent og stærkt forkortet. Efter hans Forklaring kunde det mærkes, at Brudenderne ikke var voksede sammen. Der forefandtes paa Korsbenet et stort, dybt og urent Liggesaar, hvori Bløddelene var sorte og gangrænerede helt ind til Benet, som var blottet. Saarets Rande var derhos saa stærkt svulne, at Saaret saa ud som et dybt Hul, og det havde et

saadant Omfang, at en knyttet Haand omtrent vilde kunne anbringes i det. Da Ane Christiansen ikke kunde taale en rationel Behandling af Saaret, anlagdes der blot en almindelig Forbinding, hvorefter hun efter nogle Ugers Forløb afgik ved Døden.

Efter sin videre Forklaring ansaa Lægen det for hævet over enhver Tvivl, at Liggesaaret var den væsentligste Aarsag til Døden. Han har derhos udtalt, at Patientens Tilstand efter hans Formening ganske utvivlsomt væsenlig maa tilskrives Tiltaltes Ukyndighed samt ganske urigtige og uforsvarlige Behandling, uden at han dog har turdet paa-staa, at Patienten kunde være kommen sig ved kyndig Lægebehandling. Han har hertil føjet, dels at den af Tiltalte anlagte Forbinding — der bestod af et Stykke Pap, saavidt han erindrer af et gammelt Landkort og ikke skaaret i Stykker, men kun bøjet rundt om Laaret, saaledes at et Hjørne af Pappet som en Spids naaede helt op mod Korsbenet — i bedste Tilfælde har været ganske unyttigt, idet den ikke kunde holde Brudenderne i den rigtige Stilling eller Benet i et fast og ubevægeligt Leje, dels at Ansvaret for Liggesaarets Tilstand efter hans Formening maa falde paa Tiltalte.

4. Tiltalte blev engang i Sommeren eller Efteraaret 1908 anmodet om at tilse Gaardejer Niels Sørensens Hustru, Marie Sørensen, »Pederslyst« ved Varde. Ved Undersøgelsen af Patienten, der, efter hvad der meddeltes Tiltalte, havde været under Lægebehandling for Mavekatarrh, kom han efter sin Forklaring ved at føle med Fingrene ind under Patientens Sideben til det Resultat, at hun led af Kræft, ligesom han ogsaa straks var saa nogenlunde paa det Rene med, at der ikke var noget Haab om Helbredelse. Han tog hende imidlertid under Behandling og foreskrev hende Te, tilberedt af Violblade, samt nogle Draaber, sammensatte af Malurt, Hofmanns-, Kamfer- og Rabarberdraaber, af hvilke Midler det første skulde gøre det muligt for Patienten at indtage Næring og det sidste lindre Smerterne. Efter Anmodning tilsaa han endnu engang Patienten, hvis Tilstand da var en saadan, at han fandt det haabløst at fortsætte Kuren. Patienten afgik ved Døden den 18 November 1908.

Sygehuslæge Christoffersen i Varde, der, forinden Tiltalte tog Marie Sørensen under Kur, havde behandlet hende, har forklaret, at hendes Hovedsygdom var en Lungetuberkulose, som han ansaa for uhelelig, derimod ikke Kræft, og at hun tillige led af Mavekatarrh samt af en Svulst paa Livmoderen. Efter Lægens Formening var Tiltaltes Behandlingsmaade fuldstændig meningsløs, og Døden utvivlsomt en Følge af den tilstedeværende Tuberkulose. Tiltalte har erkendt, at han for sine Sygebesøg, for Rejseudgifter og Medicin har modtaget et Vederlag af ialt 20 Kr.

5. Efter at Blikkenslagersvend Arendt Simon Neergaard Henriksen i Ringkøbing i November Maaned 1908 havde paa sit højre Knæ paadraget sig nogle Hudafskrabninger, i hvilke der var gaaet Betændelse, tilkaldte han Tiltalte, efter sin Forklaring dels for at spare Penge til Læge, dels fordi han havde hørt, at Tiltalte vilde være istand til at kurere ham i en Fart. Efter Henriksens videre Fremstilling udtalte Tiltalte ved sin Tilstedekomst, at han sagtens kunde kurere ham i

Løbet af 3 à 4 Dage, og da Henriksen hertil havde udtalt, at i saa Fald skulde Tiltalte faa 10 Kr., sagde Tiltalte, at han kun skulde have Godtgørelse for sine Udlæg til Medicin og Omslag.

Tiltalte ordinerede Røllikeomslag paa Knæet og tilsaa Henriksen 3 Gange, men udeblev derefter, og da Henriksens Saar imidlertid havde forværret sig, blev Sygehuslæge Fogh-Nielsen den 2 December 1908 tilkaldt og beordrede ham indlagt paa Sygehuset, hvor han, der efter Lægens Forklaring led af en Betændelse af Slimsækkene paa den forreste Side af højre Bens Knæskal og havde meget høj Feber samt stærke Smerter, blev underkastet en Operation, hvorefter han efter ca. 5 Ugers Forløb udskreves som helbredet.

Efter hvad Fogh-Nielsen nærmere har forklaret, var de af Tiltalte anvendte Røllikeomslag unyttige, men Behandlingen havde ikke medført anden Følge for Patienten, end at Betændelsen havde faaet Lejlighed til at brede sig, inden den rationelle Lægebehandling begyndte. Imod de af Henriksen og Fogh-Nielsen afgivne Forklaringer har Tiltalte intet haft at erindre.

6. Efter Anmodning indfandt Tiltalte sig i Efteraaret 1908 hos Murmester Mads Christensen af Hvidbjerg for at tilse dennes Hustru, Else Marie Christensen, som nogle Aar forud havde faaet sin Arm amputeret under Albuen paa Grund af en kronisk Betændelse af tuberkuløs Natur. Efter Mads Christensens Forklaring erklærede Tiltalte, at Armstumpen, der siden Operationen havde været Sæde for Betændelse, var angreben af Benedder, muligvis i Forbindelse med Tuberkulose, og foreskrev Medicin, dels i Flasker, dels i Pakker, hvorhos han, efter at Else Christensen havde taget Ophold i hans Hjem i Rindum, fortsatte Behandlingen i 7 à 8 Uger. Efter det Oplyste maa det antages, at den af Tiltalte foretagne Behandling har medført Bedring af Patientens Tilstand, og at navnlig Saarene paa Armens Operationsflade ere helede. For sin Virksomhed har Tiltalte modtaget en Foræring til en Værdi af ca. en halv Snes Kroner samt et kontant Beløb af vistnok 20 Kr.

7. I Vinteren 1908—09 blev Tiltalte efter sin Forklaring kaldt til Ikast for at undersøge Gaardejer Niels Andersen Hedegaards Datter, Helene Hedegaard, som han ved Undersøgelsen fandt lidende af Tuberkulose i det ene Hofteled, hvorom der var lagt en Gibsbandage. Tiltalte anbefalede at anvende Massage og gav Besked desangaaende, hvorimod han ikke vil kunne mindes at have tilraadet at aftage Bandagen. Saavidt Tiltalte erindrer, har han sendt Patienten Olivenolie og »Pain-Expeller«, hvilken sidste skulde blandes i Olien, hvorefter den saaledes fremstillede Blanding skulde anvendes til at smøre Benet ind med, naar det blev behandlet med Massage, hvorimod han ikke vil kunne mindes, hvilken Slags Medicin han har sendt Patienten til indvendig Brug. Med Hensyn til nærværende Tilfælde har Læge Elias Nielsen af Herning, der tidligere havde behandlet Helene Hedegaard, forklaret, at hun den 3 August 1908, da han anlagde Bandagen, ikke havde noget aabent Saar i Hoftens, men derimod i Juni Maaned 1909, da han paany fik hende under Behandling, havde et saadant, og at det var en Forringelse af alvorlig Betydning, at Saaret havde aabnet

sig. Under Sagen er det ikke oplyst, om Bandagen er bleven fjernet paa Foranledning af Tiltalte, ligesom det ikke kan anses godtgjort, at den af ham anvendte Behandlingsmaade har haft skadelige Følger for Helene Hedegaard.

Hvad Sigtelsen for ulovlig Medicinalhandel angaar, er det ligeledes ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han enkelte Gange har indforskrevet Medicin fra Udlandet, men især har indkøbt betydelige Mængder Medicinalvarer paa Apoteket i Ringkøbing for at have en Beholdning, hvorefter han i saa smaa Partier, at han derved har gjort Indgreb i den Apotekerne forbeholdte Eneret, kunde forsyne sine Patienter med, hvad enhver af dem behøvede, ligesom han ogsaa har benyttet nogle af de indkøbte Varer til Sættelse af f. Eks. af Salver, som han benyttede i sin Virksomhed. Han har endvidere erkendt, at han som Regel, om end langt fra i alle Tilfælde, har taget Betaling for Medikamenterne uden dog at beregne sig nogen Fortjeneste paa dem, men har hævdet, at han ikke var bekendt med, at han ved Fordelingen, der er foregaaet i et Tidsrum af mellem 2 à 3 Aar før Undersøgelsens Slutning, gjorde sig skyldig i noget Ulovligt.

For sit i de forommeldte Henseender udviste Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset dels efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Frdn. 5 September 1794 § 5, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, dels efter Frdn. 4 December 1672 § 30 med en Bøde til Ringkøbing Amts Fattigkasse, der ligeledes findes passende bestemt til 200 Kroner, og bemeldte Dom — — — — vil saaledes være at stadfæste.

Onsdag den 19 Oktober.

Nr. 48. Augusta Villijamine Hansine Strand, kaldet Jørgensen (Hansen efter Ordre)

contra

Remisearbejder Søren Christian Madsen (Bagger efter Ordre),

betræffende Spørgsmaal om Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Juli 1909: Naar Indklagede, Remisearbejder Søren Christian Madsen, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlige Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden Augusta Villijamine Hansine Strand, kaldet Jørgensen, i Tiden fra den 9 Juli til den 14 September 1908, bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men træster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Klagerinden og det

af hende den 13 Maj 1909 fødte Pigebarn betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen bestemmes til 15 Dage fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Hansen og Bagger henholdsvis 120 Kroner og 100 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden, Augusta Villijamine Hansine Strand, kaldet Jørgensen, Indklagede, Remisearbejder Søren Christian Madsen, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 13 Maj 1909 fødte Pigebarn at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse, idet hun til Støtte for sin Paastand har anført, at hun flere Gange har haft Samleje med Indklagede i Aaret 1908, bl. a. den 16 August og i Slutningen af August og senest den 13 Oktober 1908.

Ifølge Erklæring fra Statskontoret for Sundhedsvæsenet kan Barnet være avlet i Tiden fra henimod Midten af Juli til henimod Midten af September 1908.

Indklagede paastaar sig frifunden, idet han nægter nogensinde at have haft Samleje med Klagerinden.

Da Klagerinden nu ikke har bevist, at hun har haft Samleje med Indklagede i det af Statskontoret for Sundhedsvæsenet angivne Tidsrum og heller ikke har skaffet nogen Oplysning tilveje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har haft legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra den 9 Juli til den 14 September 1908, hvorimod han i modsat Fald vil være at dømme

efter Klagerindens i Fr. 14 Oktober 1763, Pl. 6 December 1839 og Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 hjemlede Paastand.

Nr. 33. Bager **F. S. M. Dupont-Lund** (Henriques)

contra

fhv. Gæstgiver **Jens Nissen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af nogle Indsigelser mod Betalingen af en Panteobligation.

Rudkøbing Købstads ordinære Rets Dom af 26 Maj 1908: Indstævnte, fhv. Gæstgiver Jens Nissen, Rudkøbing, bør til Citanten, Bager F. S. M. Dupont-Lund, Tronderup, imod Ekstradition i kvitteret Stand af det af Indstævnte den 27 November 1894 udstedte Gældsbevis, udbetale 2000 Kr. med 4 pCt. Rente fra 16 August 1902 til 2 August 1903 samt 5 pCt. Rente p. a. fra 2 August 1903 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at der ikke er forbrugt Stempel til det den 27 November 1894 udstedte Gældsbevis samt til den paategnede Transport af 16 August 1902. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 November 1908: Saafremt Appellanten, fhv. Gæstgiver Jens Nissen, Rudkøbing, inden Retten med sin Ed bekræfter, at den originale Obligation af 27 November 1894 i sin Tid af hans nu afdøde Hustru Cecilie Cathrine Lund Nissen er bleven tilintetgjort som Følge af, at dens Paalydende 2000 Kroner var indbefattet under den ved Obligation af 3 Oktober 1895 konstaterede Gæld til hende af 4000 Kroner, bør han for Tiltale af Appelindstævnte, Bager F. S. M. Dupont-Lund, Tronderup, under denne Sag fri at være, medens han i modsat Fald vil have at betale til Appelindstævnte, imod Ekstradition af den førstnævnte Obligation i kvitteret Stand, 2000 Kroner med Renter deraf 4 pCt. p. a. fra den 16 August 1902 til den 2 August 1903 og derefter, til Betaling sker, 5 pCt. p. a. I begge Tilfælde ophæves Sagens Omkostninger saavel for Underretten som for Overretten. Til Rudkøbing Købstads Kæmnerkasse bøder Sagfører Gasberg af Rudkøbing 80 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom udtalt har Indstævnte ikke ført Bevis for Rigtigheden af sit Anbringende om, at den af ham den 27 November 1894 udstedte Obligation er bleven indfriet ved

Udstedelsen af Obligationen af 3 Oktober 1895 og i den Anledning er bleven tilintetgjort af hans Hustru, og han har ligesaa lidt godtgjort, at det Dokument, hvorpaa Transporten af 16 August 1902 er tegnet, kun er en af ham taget Genpart af Obligationen af 27 November 1894. Men heller ikke findes der tilvejebragt en saadan Formodning for Rigtigheden af de nævnte Anbringender, at Sagens Udfald vil kunne afgøres ved Indstævntes Ed, hvorved særlig bemærkes, at det efter hvad der iøvrigt foreligger om Ægtefællernes Pengemellemværende, ikke findes af nogen videre Betydning, at der ikke er erlagt Rente af Obligationen eller at saadan ikke i den i Dommen omtalte Skrivelse af 1 Juli 1899 fra Hustruen nævnes som en af hende paaregnet Indtægt. Som Følge heraf, og idet der ikke kan lægges Vægt paa, hvad Indstævnte iøvrigt til Støtte for sin Frifindelse har anbragt, maa han anses pligtig at betale Obligationens Paalydende med 2000 Kroner som i Underrettsdommen antaget. Denne, ved hvis Bestemmelser om Renter og Procesomkostninger det maa have sit Forblivende, vil saaledes i det Hele kunne stadfæstes.

I Henseende til Processens Omkostninger for Landsoversamt Hof- og Stadsretten og den Sagfører Gasberg idømte Bøde vil Overrettens Dom være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde forhøjes til 200 Kroner.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Indstævnte have at betale Appellanten med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Henseende til Processens Omkostninger for Landsoversamt Hof- og Stadsretten og den Sagfører Gasberg idømte Bøde bør Overrettens Dom ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 200 Kroner. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte, forhenværende Gæstgiver Jens Nissen, til Appellanten, Bager F. S. M. Dupont-Lund, med 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instans ved Rudkøbing Købstads ordinære Ret anlagte Sag paastod Appelindstævnte, Bager F. S. M. Dupont-Lund, Tronderup, Appellanten, fhv. Gæstgiver Jens Nissen, Rudkøbing, tilpligtet at betale til ham 2000 Kroner med Renter deraf 4 pCt. p. a. fra den 27 November 1894 til den 2 August 1903, 694 Kroner 44 Øre, ialt altsaa 2694 Kroner 44 Øre, som Appellanten skulde skyldte i Henhold til en af ham den 27 November 1894 til sin senere afdøde Hustru Cecilie Cathrine Lund Nissen, der havde Særeje, udstedt Panteobligation, som hun ved Paategning af 16 August 1903 har tiltransporteret Appelindstævnte, hvorhos han yderligere paastod sig tillagt Renter

5 pCt. p. a. af 2000 Kroner fra Forligsklagens Dato, den 2 August 1903, og Sagens Omkostninger skadesløst. Appellanten procederede principalt til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, subsidiært til, at Sagens Udfald gjordes afhængig af hans Ed, men ved fornævnte Rets Dom af 26 Maj dette Aar toges Appelindstævntes Paastand til Følge, dog at Renter først tilkendtes ham fra den 16 August 1902, og at Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Appellanten derefter ved Stævning af 15 Juni d. A. indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande og paastaaet sig Appelsagens Omkostninger tilkendte. Appelindstævnte har, skøndt lovlig stævnet, ikke givet Møde for Overretten.

Appellanten har erkendt, at han den 27 November 1894 — 2 Dage forinden sit Bryllup med fornævnte sin Hustru — af hende laante 2000 Kroner og derfor udstedte den under nærværende Sag anmeldte Obligation. Men han gør til Støtte for sin Paastand om Frifindelse gældende, at bemeldte Obligations Paalydende blev indbefattet i de 4000 Kroner, for hvilke han den 3 Oktober 1895 udstedte en Obligation til Hustruen, hvis Opfyldelse er Genstand for en samtidig med nærværende Sag til Paadømmelse her ved Retten optagen Sag mellem de samme Parter, idet af disse 4000 Kroner kun de 500 Kroner udbetaltes ham kontant, medens Resten angik tidligere stiftet Gæld, nemlig de heromhandlede 2000 Kroner, og et ham af Hustruen senere i Marts 1895 ydet Laan af 1500 Kroner, hvilken ældre Gæld ved Obligationen af 3 Oktober 1895 blev sikkert ved formeligt Pant i hans Ejendom i Rudkøbing, medens der ved Obligationen af 1894 for de 2000 Kroner var givet generelt Pant i Alt, hvad han ejede. Og i Overensstemmelse hermed paastaar han nu, at hans Hustru efter Udstedelsen af Obligationen af 1895 i hans Overværelse iturev den ældre Obligation for de 2000 Kroner, hvorfor det Dokument, som paabe-raabes som Grundlag for nærværende Søgmaal, og hvoraf der af Appelindstævnte er fremlagt en ubekræftet Genpart, saaledes ikke er den hans Hustru i sin Tid overgivne Original af Obligationen af 27 November 1894, men et Duplikat af Obligationen, som han til egen Efterretning opbevarede, men som hans Hustru senere uden hans Vidende og Villie formentlig har tilvendt sig og derefter forsynet med Transport til Appelindstævnte.

Appellanten har ikke mod Appelindstævntes Benægtelse ført noget Bevis for, at det af ham i 1894 modtagne Laan paa 2000 Kroner har udgjort en Del af de 4000 Kroner, for hvilke han den 3 Oktober 1895 gav sin Hustru Obligation, og at Obligationen af 27 November 1894 derefter af hende blev tilintetgjort, og ved ikke under Proceduren for Underretten at foranledige det Dokument, hvorpaa Søgmaalet støttes og hvoraf — som ovenanført — alene en ubekræftet Genpart er fremlagt, fremlagt i originali, har han afskaaret nærværende Ret fra selvstændigt at skønne over, hvorvidt den til Grund for den producerede Genpart liggende Udfærdigelse maatte frembyde Holdepunkter for den af ham hævdede Antagelse, at den ikke er selve den hans Hustru i sin Tid overgivne originale Obligation, men kun et til hans egen Efterretning taget Duplikat af samme. Appellanten har

imidlertid til Støtte for det af ham hævdede Standpunkt yderligere anført, at det af Appelindstævnte paaberaabte Dokument — efter den fremlagte Genpart at dømme — ikke har været forsynet med noget Stempel, medens derimod den Hustruen overgivne originale Obligation var det, at hun i en fremlagt Skrivelse til Appellanten af 1 Juli 1899, ved hvilken Ægtefællernes fremtidige indbyrdes Pengeforhold ordnedes, som den hende hos ham tilkommende aarlige Rente kun nævner et Beløb af 160 Kroner, svarende til 4 pCt. p. a. af 4000 Kroner, men uden at nævne, at der tilkom hende nogen yderligere Rente hos ham af de 2000 Kroner, og endelig, at det, saafremt Appellanten virkelig skyldte hende de 2000 Kroner som en selvstændig, af de 4000 Kroner uafhængig Skyldpost er uforstaaeligt, at hun ikke samtidig med, at hun i August 1898 lod foretage retslige Skridt mod ham med Hensyn til den sidstnævnte Gæld, tillige herunder inddrog Gælden med Hensyn til de 2000 Kroner, der kunde opsiges med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel. Føjes hertil saa yderligere, at der efter Appelindstævntes Rentepaastand overhovedet slet ikke — altsaa heller ikke efter Udstedelsen af Obligationen af 3 Oktober 1895 — er betalt særlige Renter af de heromhandlede 2000 Kroner, saa maa det erkendes, at der, uanset de af Appelindstævnte herimod fremsatte Bemærkninger, herved er tilvejebragt en saadan Grad af Formodning fra Appellantens Side for Rigtigheden af hans Anbringende om, at Laanet paa de 2000 Kroner virkelig ækvivaleredes ved Obligationen af 1895, at det findes berettiget at gøre Spørgsmaalet om, hvorvidt Appellanten, hvis øvrige Indsigelser mod Søgmaalet, hentede fra, at der ved den skete Transport ikke skulde være foretaget nogen gyldig Overdragelse af Fordringen til Appelindstævnte, der ikke kan tillægges nogen afgørende Betydning, kan være pligtig at betale det indtalte Beløb, afhængigt af, om han inden Retten med sin Ed bekræfter, at den originale Obligation af 27 November 1894 af hans afdøde Hustru er bleven tilintetgjort som Følge af, at dennes Paalydende indbefattedes under det ved Obligationen af 3 Oktober 1895 konstaterede Laan paa 4000 Kroner, saaledes at Appellanten, saafremt han aflægger saadan Ed, frifindes for Appelindstævntes Tiltale under Sagen, medens han i modsat Fald bliver at dømme overensstemmende med den indankede Dom med Hensyn til Erlæggelsen af de 2000 Kroner med Renter. I begge Tilfælde findes Sagens Omkostninger saaavel for Underretten som for Overretten efter Omstændighederne at burde ophæves.

For utilbørligt Ophold af Sagen for Underretten vil Sagfører Gasberg af Rudkøbing i Medfør af Forordningen 16 Januar 1828 § 14 have at bøde 80 Kroner til Rudkøbing Købstads Kæmnerkasse.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 324. Højesteretssagfører Bagger

contra

Jens Peter Christensen Kragh (Def. Winther)

der tiltales for Tyveri.

Læsø Birks Ekstrarrets Dom af 23 Maj 1910: Arrestanten Jens Peter Christensen Kragh bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær og Udlæg til Aktor og Defensor, Overretssagfører L. Larsen og Prokurator Kjelgaard, henholdsvis 50 Kr. og 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Juli 1910: Arrestanten Jens Peter Christensen Kragh bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensens, 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Peter Christensen Kragh til Højesteretssagførerne Bagger og Winther 70 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag er Arrestanten Jens Peter Christensen Kragh sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten er født i Aaret 1859 og har tidligere været anset ifølge Fjends-Nørlyng Herreders Ekstrarrets Dom af 13 Juni 1887 efter Straffelovens §§ 185 og 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ifølge Højesterets Dom af 13 November 1890 efter Straffelovens § 230 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt senest ifølge Højesterets Dom af 11 Juni 1894 i Medfør af Straffelovens § 241 som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos der i Aaret 1904 ved Skanderborg Købstads og Hjlemslev-Gjern Herreders Jurisdiktion har været indledet Undersøgelse mod ham for Tyveri, uden at han i den Anledning blev sat under Tiltale.

Efter at Matros Søren Antonius Sørensen af Vesterø paa Læsø for Politiet havde anmeldt, at der Natten mellem den 22 og 23 December 1908 var bortkommet 1 Par Benklæder, 1 Vest og 1 Bordtæppe, der sammen med andet Tøj havde været hængt til Tørring udenfor hans Hus, blev Mistanken for at have tilvendt sig bemeldte Genstande hurtigt henledet paa Arrestanten, om hvem det oplystes, at han de foregaaende Dage havde gaaet omkring ved Vesterø Havn og forhandlet Skeer og Julekort, og at han om Morgenen den 23 December var afrejst med Dampskibet til Frederikshavn.

Paa Grund af Arrestantens stadige Omflakken blev han først den 16 Maj 1909 antruffen og anholdt. Under den følgende Undersøgelse fandtes der i hans Besiddelse, hovedsagelig i hans tidligere Logi i Vejgaarden, Aalborg, en Mængde forskelligartede, til ialt ca. 1400 Kr. vurderede Effekter, som Arrestanten maatte mistænkes for at være kommen i ulovlig Besiddelse af, idet bl. a. mange af Genstandene efter deres Beskaffenhed eller paa Grund af det store Antal, der forefandtes af samme Slags Brugsgenstande, maatte antages at have været uanvendelige for ham, ligesom adskillige af de fundne Klædningsstykker ikke passede Arrestanten, og mange af Effekterne var forsynede med eller kunde ses tidligere at have været forsynede med senere fjernede, fremmede Navnemærker.

Arrestanten har imidlertid i alt Væsenligt gjort gældende og fastholdt, at de i hans Besiddelse fundne Genstande er hans lovlige Ejendom, og om end hans Forklaringer om, hvorledes han er kommen i Besiddelse af Effekterne, kun i enkelte Tilfælde har vist sig rigtige og iøvrigt gennemgaaende har været saa ubestemte, at deres Rigtighed eller Urigtighed ikke direkte har kunnet konstateres, ligesom Arrestanten under de optagne Forhør ofte har maattet erkende at have gjort sig skyldig i usandfærdige Forklaringer, vil der, idet der saaledes kun i et mindre Antal Tilfælde foreligger positive Oplysninger i Retning af, at Arrestanten paa ulovlig Maade er kommen i Besiddelse af Effekterne, eller hvem disse maatte tilhøre, hvorhos de muligt ulovlig tilvendte Genstande i flere af disse Tilfælde maa anses for værdiløse eller saa godt som værdiløse, kun være Anledning til at komme nærmere ind paa Arrestantens Forhold med Hensyn til de nedennævnte Genstande:

1. I Arrestantens Besiddelse er forefundet en til 50 Øre vurderet Bog: »Vort Legeme og dets Pleje«. Det er i saa Henseende oplyst, at Arrestanten fra den 1 April 1908 til den 1 November s. A. tjente hos Skolebestyrer Hass paa Stenhus i Merløse-Tudse Herreders Jurisdiktion, og en af Skolens daværende Lærere, cand. mag. Lars Sørensen, har inden Retten forklaret, at den i Arrestantens Besiddelse fundne Bog i Efteraaret 1908 forsvandt fra en Bogreol paa hans Værelse, til hvilket Arrestanten havde ubindret Adgang.

Arrestanten maa ogsaa anses at have afgivet Tilstaaelse om at have frastjaalet cand. Sørensen Bogen, uden at der efter Omstændighederne vil kunne tages noget Hensyn til, at han senere i samme Forhør søgte at gøre gældende, at han alligevel ikke vidste, hvor han havde faaet Bogen fra. Denne er tilbageleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

2—3. Endvidere er der i Arrestantens Besiddelse forefundet et

Par Fodboldstøvler af hvidt Læder, om hvilke Arrestanten har forklaret, at han har købt dem for nogle Aar siden hos en Marskandiser i Aalborg, uden at han kan huske hos hvilken, da han ikke er kendt i Aalborg — hvilket sidste efter Sagens øvrige Oplysninger næppe kan anses for rigtigt —, og at han selv har benyttet dem ved Fodboldspil.

Den 12-aarige Elev paa Stenhus Carl Vilhelm Lerche har imidlertid forklaret, at Støvlerne ganske ligne et Par ham tilhørende, der, antagelig i Slutningen af Oktober Maaned 1908, er bortkomne fra en Vindueskarm i et Kælderrum paa Stenhus, og da det derhos har vist sig, at Støvlerne er for smaa til Arrestanten, saaledes at det har været ham umuligt at iføre sig dem, og der intet Hensyn vil kunne tages til de derefter af Arrestanten gjorde Forsøg paa at benægte Støvlernes Identitet, findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har tilvendt sig bemeldte Støvler, der er vurderede til 5 Kr. Det samme findes derhos uanset Arrestantens Benægtelser at maatte statuere med Hensyn til 13 Stykker bemeldte Lerche tilhørende, til ialt 10 Øre vurderede Prospektkort, der ligeledes er fundne i Arrestantens Besiddelse, og som efter Lerches Forklaring er bortkomne fra en i hans uafklaasede Værelse beroende Skrivemappe.

Kortene er tilbageleverede Lerche, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

4. Om en i Arrestantens Besiddelse forefunden, til 10 Kr. vurderet Bog: 1ste Del af Danmarks Riges Historie, udgivet af Steenstrup mød Flere, har han oprindelig forklaret, at han for flere Aar siden har købt den hos en Boghandler i Hjørring for 12 Kr. Efter at det, navnlig ved en af Bogbinder M. A. Christensen i Hjørring til en Politirapport afgiven Forklaring i Forbindelse med en skriftlig Erklæring fra Lærer Jacobsen af Skoven Skole, var tilvejebragt vis Formodning om, at Bogen tilhørte og var bortkommen for Øster Vraa Skole, har Arrestanten forklaret, at han ikke ved, hvorledes Bogen er kommen i hans Besiddelse, endvidere, at han »vil ikke forklare det«, hvorhos han under videre Eksamination og under Forehold af, at han havde stjaalet Bogen, enten undlod at svare eller gav meningsløse Svar.

Det findes herefter ikke betænkeligt at gaa ud fra, at Arrestanten ved Tyveri har sat sig i Besiddelse af bemeldte Bog.

5. Arrestanten sigtes endvidere for at have tilvendt sig 3 nye graamelerede, maskinstrikkede Drenguldtrøjer, der efter det Oplyste Søndagen den 20 December 1908 var bleven hængte til Tørring udenfor Gaardejer Lassen-Nielsens Gaard i Byrum paa Læsø og savnedes den følgende Morgen.

Ifølge Arrestantens Forklaring og det iøvrigt [Oplyste] maa det antages, at han har færdedes i Byrum den 20 December 1908 og den følgende Nat logeret i Byrum Kro, der ligger i umiddelbar Nærhed af fornævnte Gaard.

I Arrestantens tidligere Logi i Vejgaarden forefandtes 2 Uldtrøjer som beskrevet, af hvilke den ene bortkom paa Vejen til Læsø, og de foreliggende Oplysninger tyde paa, at Arrestanten har set Lejlighed til at kaste den overbord.

Endvidere er senere en tredje ganske lignende Uldtrøje kommen til Stede, beroende i en Pakke med forskelligt Indhold, som Arrestanten i April Maaned 1909 havde overgivet en i Taars boende Fæstemand til Opbevaring.

Arrestanten har bønøgtet at have stjaalet Uldtrøjerne og derhos gjort gældende, at han selv har haandstrikket dem. Urigtigheden af denne Forklaring fremgaar imidlertid bl. a. af, at Uldtrøjerne efter det Oplyste er maskinstrikkede. Da derhos Lassen-Nielsens Hustru edelig har forklaret, at de tre Uldtrøjer er bortkomne som fornævnt, og at de tilstedekomne to Uldtrøjer ganske ligne de bortkomne, baade hvad Garn, Strikningsmaade og Størrelse angaar, og Kirstine Petrine Johnsen, Skomager Jensens Hustru, edelig har forklaret, at de tilstedekomne Uldtrøjer ganske er Mage til, og at hun ingen Tvivl nærer om, at de er identiske med de to af de tre Uldtrøjer, som hun har maskinstrikket for Lassen-Nielsens Hustru, maa der anses tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har stjaalet de tre Uldtrøjer, der er vurderede til ialt 7 Kr. 50 Øre.

Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning.

6. Hvad angaar det Arrestanten paasigtede Tyveri, der gav Anledning til hans Anholdelse, har han, efter først at have villet gøre gældende, at han allerede havde forladt Læsø den 22 December 1908, overfor de foreliggende Bevisligheder for Urigtigheden heraf maattet erkende, at han først forlod Øen den 23 December om Morgen. Det er derhos oplyst, at han paa sin Vej til Dampskibet har maattet passere forbi den paagældende Tørreplads.

Endvidere har Vidnet Magdalene Kathrine Pedersen af Vejgaarden edelig forklaret, at hun om Eftermiddagen den 23 December 1908 saa Arrestanten i Besiddelse af et Par Benklæder og en Vest af mørkt Stof, begge vaade, om hvilke Arrestanten forklarede, at han havde tilhandlet sig dem paa sin Rejse til Læsø, og som han derefter presede med et Strygejern, som han laante af Vidnet, at Klædningsstykkerne var af samme Stof som en af Bestjaalne under Sagen tilvejebragt Prøve, der skal svare til de stjaalne Klæder, samt at Arrestanten samme Dags Aften forærede hende et under Sagen tilstedekommet rødligt Bordtæppe, hvilket den Gang ligeledes var vaadt eller noget fugtigt.

Saavel Matros Søren Antonius Sørensen som dennes Hustru har edelig forklaret, at det tilstedekomne Bordtæppe tilhører dem og er dem frakommet mod deres Vidende og Villie sammen med de ovennævnte Klædningsstykker.

Arrestanten har efter forskellige Udflugter erkendt, at det ommeldte Tæppe har været i hans Besiddelse og af ham er foræret til Vidnet Magdalene Pedersen, hvorhos han, efter først at have forklaret, at han for flere Aar siden havde købt Tæppet paa en Auktion i Aalborg, har erkendt, at han hverken har købt det eller faaet det af nogen Trediemand, hvorimod han ikke direkte har villet erkende at have stjaalet det, ligesom han hverken har villet indrømme eller benægte at have begaaet Tyveriet af Vesten og Benklæderne, men sluttelig har henskudt sig under, at han intet kan huske, hvilken Forklaring efter det iøvrigt Foreliggende maa anses for utroværdig.

Efter alt det Foreliggende findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har stjaalet de her ommeldte Genstande, af hvilke Tæppet er ansat til en Værdi af 1 Kr. og Klædningsstykkerne, der ikke ere komne tilstede under Sagen, til 9 Kr.

Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning.

Da der var opstaaet Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, har han været indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Aarhus.

Den af Anstaltens Overlæge under 2 April d. A. afgivne Erklæring gaar ud paa, at Arrestanten ikke er sindssyg, men at han er defekt paa det intellektuelle og moralske Omraade, at han følgelig har mindre Modstandskraft mod Tilskyndelser til Forbrydelser og perverse Handlinger, end der maa forudsættes hos voksne, normale Mennesker, at han lider af sygelige kønslige Tilbøjeligheder, og at hans udprægede Tilbøjelighed til Rapseri ogsaa synes at maatte betragtes som sygelig.

Idet der efter det saaledes Foreliggende ikke findes tilstrækkelig Føje til at antage, at Arrestanten, da han forøvede de ovenommeldte Tyverier, ikke skulde have været i fuldt tilregnelig Tilstand, vil han for sit i de foranførte Henseender udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. Lov 1 April 1905 § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Torsdag den 20 Oktober.

Nr. 212.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Carl Oluf Knudsen (Def. Liebe),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt eller Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Nysted Birks Ekstrarets Dom af 3 November 1909: Arrestanten, Slagter Carl Oluf Knudsen bør sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schrader, og Defensor, Sagfører Poulsen, 20 Kr. til hver, samt 50 Kr. i Erstatning til Hansine Kirstine Nikoline Nielsen af Stubberupgaard. At efterkommes under Adfærd efter Loven, for den idømte Erstatnings Vedkommende inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Februar 1910: Tiltalte Carl Oluf Knudsen bør straffes med Fængsel paa

sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Med Hensyn til den Tiltalte idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Godskesen og M. A. Meyer for Overretten betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste.

De de befalede Sagførere for Højesteret tilkommende Salærer, som ville være at udrede af Tiltalte, blive efter de derom nedlagte Paastande at tilkende som nedenfor anført.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Oluf Knudsen til Højesteretssagfører Høgsbros Dødsbo og Højesteretssagfører Liebe 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Nysted Birks Ekstraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Carl Oluf Knudsen, der er født den 16 Februar 1890 og den 4 og 6 Marts 1909 inden Nysted Købstads Politiret har vedtaget at bøde henholdsvis 10 Kr. for uforsvarlig Kørsel og 25 Kr. for voldelig Adfærd paa Værtshus, men iøvrigt ikke findes forhen straffet, for Forsøg paa Voldtægt eller Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Tjenestepige Hansine Kirstine Nikoline Nielsen, 19 Aar gammel, har edelig forklaret, at da hun den 25 August 1909 omtrent ved Midnat paa en Cykletur fra Tokkerup, hvor hun havde set til sit Barn, der dersteds var i Pleje, til Stubberupgaard, hvor hun var i Tjeneste, var kommet i Nærheden af Posthuset i Nysted, i hvilken By hun var steget af Cyklen, blev hun tiltalt af Tiltalte, med hvem hun muligvis engang havde danset paa et offentligt Bal, men ellers ikke kendte. Han spurgte hende, om han maatte følge med hende, hvortil hun svarede, at det var ikke nødvendigt, hun kunde godt gaa alene. Han fulgte imidlertid under Samtale, muligvis om kønslige Forhold, med hende ud af Byen, idet han hjalp hende med at trække Cyklen; et Par Gange tog han hende om Livet, men hun skubbede ham fra sig. Da de paa Vejen var naaede til ca. 300 Alen fra Stubberupgaards Fodermesterhus, lod han Cyklen falde og greb fat i hende, der saa

sagde: »Lad dog være og lad mig køre«. Han trak hende imidlertid hen til Vejens Grøftekant, kastede hende om og spurgte hende gen-tagende, om han maatte have Samleje med hende, hvortil hun svarede Nej, og at hun havde faaet et Barn, samt meddelte ham paa hans Spørgsmaal desangaende, at Faderen var en Karl paa Falster. Han trak, uagtet hendes nævnte Nægtelse, Klæderne op paa hende, lagde sig ovenpaa hende, knappede hendes Benklæder op og smøgede dem ned og førte sit mandlige Lem ind i hendes Kønsele, uagtet hun gjorde al den Modstand, hun formaade herimod ligeoverfor ham, der var hende meget overlegen i Kræfter, skubbete sig til begge Sider og flere Gange grædende bad ham, at han skulde lade være, samt truede med Anmeldelse. Hun skreg ikke, da hun mente, det paa den Tid af Døgnet ikke kunde nytte. Efter nogen Tids Forløb fik hun sig frigjort for ham, men da Tiltalte saa sagde til hende i en bestemt, og som hun syntes truende Tone, at hun havde bare at ligge rolig og være stille, for han var ikke færdig endnu, turde hun ikke modsætte sig hans Villie, da hun var bange for, at han ellers skulde slaa hende, og hun blev derefter liggende rolig, medens han paany førte sit Lem op i hendes Kønsele og gjorde Samlejebevægelser, men bad ham dog flere Gange grædende om at lade hende i Fred. Lidt efter rejste han sig op, uden at hun tror, at Sæden var gaaet fra ham. Efter at hun derpaa havde ordnet sit Tøj, tog hun sin Cykle og vilde begive sig hjem. Tiltalte spurgte hende, om han maatte gaa hjem med hende og ligge hos hende om Natten, hvortil hun svarede, at hun havde Sengekammerater nok. Han rakte saa Haanden ud mod hende og sagde god Nat, og hun gav ham da Haanden og sagde ogsaa god Nat. Hjemkommen fortalte hun sin Medtjenerinde, nedennævnte Ane Marie Elisabeth Larsen, der delte Soveværelse med hende, og dennes i Soveværelset værende Kæreste, nedennævnte Mursvend Adolf Louis Lindgaard Olsen, hvad der var passeret.

Hansine har yderligere forklaret, at hun ikke kan sige sig fri for at have haft Samleje med Flere, men hun indlader sig ikke med Alle og Enhver.

Fornævnte Marie Larsen og Mursvend Olsen have edelig forklaret, at da Hansine den paagældende Nat kom hjem i Soveværelset, hvor der var mørkt, lod det til, at hun var forpustet og forskrækket, og at der var noget ivejen med hende, hvorfor Marie spurgte, om der havde været Nogen efter hende, og, da hun bejaede dette, spurgte hende nærmere ud, hvorefter Hansine fortalte, at Tiltalte havde voldtaget hende i Vejgrøften. Hansine gjorde den 26 August Skridt til at faa Tiltalte draget til Ansvar for det Passerede.

Det er under Sagen oplyst, at Tiltalte er 67½ Tomme høj, medens Hansine kun er 57 Tommer høj og spinkel.

Efter at Tiltalte i de to første over ham afholdte Forhør havde nægtet at have haft Samleje med Hansine, og efter at han i flere følgende Forhør vel havde erkendt at have haft Samleje med hende, men forklaret, at det var godvilligt fra hendes Side, tilstod han i et Forhør den 21 September 1909, at han ved den paagældende Lejlighed kastede hende om, saa at hun kom til at ligge opad den mod Vejen vendende Side af Grøften, tog hendes Klæder til Side, lagde sig ovenpaa hende,

knappede sine Benklæder op og tog hendes Benklæder ned og fik derpaa Samleje med hende, skønt hun gjorde Modstand ved at skubbe sig til Siderne og bad ham om at lade være. Hun gjorde alvorlig Modstand, saa at han nok kunde mærke, at det var alvorligt ment, men hun skreg ikke eller raabte om Hjælp. Under hendes Modstand fik hun engang frigjort sig for hans mandlige Lem, men han sagde da til hende, at hun skulde ligge rolig, for han var ikke færdig endnu, uden at han dog har tænkt paa at ville slaa hende, hvis hun ikke føjede sig efter ham, og førte derpaa paany sit Lem ind i hendes Kønsele, fra hvilke han dog, uden at Sæden gik fra ham, tog det ud igen, fordi hun sagde: »Hold nu op, ellers gør Du mig tyk«. Denne Forklaring fastholdt han i et paafølgende Forhør den næste Dag, men efter at der var dekretet Aktion mod ham, forklarede han under en Reassumption af Forhøret, at han kun havde afgivet Tilstaaelse, fordi Politibetjent ved fornævnte Birk Larsen havde sagt ham, at han for sin Families og sin egen Skyld hellere maatte se at gøre en Ende paa det snarest muligt, og at han ikke kunde slippe for Straf, men at, hvis han ikke tilstod, kunde det godt trække ud et helt Aar, og at det ikke var umuligt, at han kunde faa en »Femaarskontrakt« [betinget Benaadning], og at det i Virkeligheden var frivilligt, efter fælles Overenskomst, at Hansine gik med ham ned i Grøften og havde Samleje med ham, om hun end paa hans første Anmodninger om Samleje svarede Nej, samt at hun ikke under nogen Del af Optrinnet ved og i Grøften gjorde legemlig Modstand mod hans Virksomhed for at forskafe sig Samleje.

Politibetjent Larsen har erkendt Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring ham vedrørende, med Undtagelse af det om, at Sagen kunde trække ud et helt Aar, hvis Tiltalte ikke tilstod, og om en »Femaarskontrakt« anførte.

Efter Anmelderindens egen Forklaring kan hun ikke antages at have gjort nogen Modstand i Gerningen under den sidste Del af Optrinnet, under hvilket Tiltalte skal have skaffet sig Samleje med hende, men idet han under den første Del af Optrinnet maa anses at have anvendt Vold for at bestemme hende til at tilstaa ham Samleje, vil han være at anse efter Straffelovens § 210, jfr. § 185, sidstnævnte Paragraf sammenholdt med midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Den indankede Dom, der har anset Tiltalte efter Straffelovens § 210 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre, medens den med Hensyn til dens Bestemmelser om den Tiltalte paalagte Erstatning af 50 Kr. til Tjenestepige Hansine Nielsen — — — vil være at stadfæste.

Nr. 51. **Sofie Margrethe Jensine Jensen** (Lunn efter Ordre)

contra

Slagtersvend Frederik Balling Hansen (Hansen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaal om Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Marts 1909: Naar Indklagede, Slagtersvend Frederik Balling Hansen, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden, Sofie Margrethe Jensine Jensen, i Tiden fra den 17 April til den 22 Juni 1907, bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Klagerinden og det af hende den 11 Februar 1908 fødte Barn, Karlo Frederik Balling Hansen, betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen bestemmes til 15 Dage fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. I Salarium tillægges der Sagførerne Zwick og Bruun hver 12 Kroner og Højesterets-sagførerne Lunn og Hansen hver 100 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden, Sofie Margrethe Jensine Jensen, Indklagede, Slagtersvend Frederik Balling Hansen, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 11 Februar 1908 fødte Barn, Karlo Frederik Balling Hansen, at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse, idet hun til Støtte for sin Paastand har anført, at hun bl. a. i Tiden fra noget efter Midten af Juni til Slutningen af denne Maaned har haft Samleje med Indklagede.

Indklagede paastaar sig frifunden, idet han nægter at have haft Samleje med Klagerinden tidligere end 20 Juli 1907.

Ifølge Erklæring fra Statskontoret for Sundhedsvæsenet kan Barnet være avlet i Tiden fra noget efter Midten af April til noget efter Midten af Juni 1907.

Da Klagerinden nu ikke har bevist, at hun har haft Samleje med Indklagede i det fornævnte Tidsrum, og heller ikke har skaffet nogen Oplysning tilveje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra den 17 April til den 22 Juni 1907, hvorimod han i modsat Fald vil være at dømme efter Klagerindens i Frdn. 14 Oktober 1763, Pl. 6 December 1839 og Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2, jfr. § 21, hjemlede Paastand.

Fredag den 21 Oktober.

Nr. 370. Højesteretssagfører Hansen

contra

Michael Andreas Marcussen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Varde Købstads Ekstrarets Dom af 20 August 1910: Arrestanten Michael Andreas Marcussen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage samt udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører H. Nonboe, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører A. Harck, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 September 1910: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Michael An-

dreas Marcussen til Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Michael Andreas Marcussen for Tyveri og Betleri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1857, har tidligere 9 Gange været straffet for Betleri tildels i Forbindelse med Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828, senest ifølge Varde Købstads Politirets Dom af 9 April 1906 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Lov 1 April 1905 § 8, 1ste og 2det Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, hvorhos han har været straffet ifølge Øster og Vester Herreders Ekstrarets Dom af 2 November 1904 efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Efter at Kunstdrejer H. V. Blinkenberg i Varde den 28 Juli d. A. for Politiet havde anmeldt, at hans Sølv-Lommeur med vedhængende Kæde den foregaaende Dag var bortkommet fra Skrivebordet i hans Kontor, hvortil der er fri og uhindret Adgang fra hans i Nygade i bemeldte Købstad liggende Butik, oplystes det, at Uret samme Dags Aften, som det var forsvundet, af Arrestanten var solgt for 1 Kr. til Smed C. Marcussen i Varde, og under den derefter mod Arrestanten indledede Undersøgelse erkendte han endvidere at have solgt den til Uret hørende Kæde for 50 Øre til en ligeledes i Varde boende Gæstgiver. Han nægtede derimod vedblivende at have tilvendt sig Uret paa ulovlig Maade, idet han afgav en nærmere Forklaring, gaende ud paa, at han, der vel tidligere, men ikke samme Dag, som Uret savnedes, havde været inde i Blinkenbergs Butik, den 26 Juli d. A. om Eftermiddagen i en Port i Varde traf en ham ubekendt Mandsperson, der spurgte ham, om han vilde købe et Ur, og at han derpaa for 1 Kr. afkøbte Personen det under Sagen omhandlede Ur med Kæde.

Arrestanten har iøvrigt erkendt, at han den 27 Juli d. A. om Formiddagen, som det maa antages ved Ellevetiden, har indfundet sig i forskellige Ejendomme i Blinkenbergs Nabolag, hvor han efter sin Forklaring dels vilde hilse paa Bekendte, dels høre efter noget Værktøj, som han havde laant en af disse; og Murmester Halvor Hansens Datter, Adolphine, har til en Rapport forklaret, at han ved Bortgangen fra det af Vidnet beboede Hus stilede efter Blinkenbergs Dør, uden at Vidnet, der ikke holdt Øje med ham, dog saa ham gaa ind ad denne.

Blinkenberg, hvis Hustru og Tjenestepige edelig have bekræftet, at saavel Ur som Kæde tilhører ham, har derhos foruden ligeledes at vedkende sig de nævnte Genstande som sig tilhørende under Ed forklaret, at de ere ham frakomne uden hans Vidende og Villie, formentlig mellem Kl. 11 Form. og Kl. 7 Efterm. den 27 Juli d. A.

Uret og Kæden ere komne tilstede under Sagen og udleverede Blinkenberg. Medens Uret er vurderet til 8 Kr., er Kæden, der an-

tages oprindelig at have kostet ca. 20 Kr., paa Grund af sin slidte Tilstand erklæret saa godt som værdiløs.

Erstatningspaastand er ikke nedlagt.

Da Arrestantens Forklaring om den Maade, paa hvilken han skal være kommen i Besiddelse af de oftnævnte Genstande, er ganske ubestyrket og forsaavidt Tidspunktet angaar stridende mod Sagens øvrige Oplysninger, [da hans Forklaringer derhos tildels have været vaklende, og da Arrestanten tidligere har gjort sig skyldig i Tyveri af et Lommeur og derom afgivet en lignende, som det maa antages, usandfærdig Forklaring som under nærværende Sag, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til den af ham i heromhandlede Henseende givne Fremstilling, hvorimod der maa anses ved det Foreliggende at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme ham for uhjemlet Besiddelse af Effekterne, og da der efter Sagens Oplysninger maa gaas ud fra, at han selv har tilvendt sig dem, vil hans i saa Henseende udviste Forhold være at tilregne ham som Tyveri.

Ved Arrestantens egen Erkendelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det derhos anses tilstrækkeligt godtgjort, at han under sin forommeldte Færden i Bestjaalnes Nabolag har anmodet Smed H. P. Hansens Hustru i Nygade om at give ham en Tiøre, og at han, da Anmodningen ikke blev efterkommet, yderligere bad hende om en Æske Tændstikker, som han derpaa fik.

For det af Arrestanten — der ved de paagældende Lejligheder maa antages at have været en Del beruset, men dog ikke utilregnelig — i de foranførte Henseender udviste Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og Lov 3 Marts 1860 § 3, disse Bestemmelser sammenholdte med midlertidig Lov 1 April 1905 §§ 8 og 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 347.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Henrik Frederik Moritz Hagelund (Def. Hindenburg),

der tiltales for uterligt Forhold mod et Pigebarn under 12 Aar samt Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 August 1910: Arrestanten Niels Henrik Frederik Moritz Hagelund bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Damm og Winther, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For de af Tiltalte begaaede, i den indankede Dom fremstillede Forbrydelser er han rettelig anset efter de i Dommen nævnte Straffebestemmelser, men Straffen findes at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Niels Henrik Frederik Moritz Hagelund bør hensesættes til Tugthusarbejde i to Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Henrik Frederik Moritz Hagelund, hvis opgivne Alder af 43 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, tiltales for uterligt Forhold mod et Pigebarn under 12 Aar samt Vold.

Han er tidligere anset blandt Andet: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 24 December 1889 efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, sammenholdt med § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 27 August 1892 efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, sammenholdt med § 39 og*) § 16, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt Udvisning af Riget, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 5**) Januar 1895 efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, sammenholdt med § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 20 August 1904 efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, sammenholdt med § 39, med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere, og senest ved Højesterets Dom af 10 Februar 1909 efter Straffelovens § 176, jfr. dens § 173 og tildels § 46, disse §§ sammenholdte med § 39, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Dels ved Arrestantens Tilstaaelse, dels ved Smed Viggo Ferdinand Bruuns edelige Forklaring og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Arrestanten den 11 Juli d. A. har behandlet et den 24 Januar 1903 født Pigebarn uterligt, idet der, forsaavidt Arrestanten har forklaret, at han ikke ved denne Behandling har søgt sanselig Tilfredsstillelse, under Hensyn til de afgivne Vidneforklaringer og Arrestantens Fortid ikke vil kunne tages Hensyn til denne Forklaring.

Da Arrestanten, efter at han havde gjort sig skyldig i det fornævnte Forhold, vilde gaa sin Vej, og nævnte Smed Bruun vilde holde ham tilbage, til Politiet kom, har Arrestanten med sin Stok tilføjet

*) Skal være »og i Medfør af.

**) Skal være 8de.

Bruun først et Slag over Ryggen eller Armen, hvorved Stokken knækkede, og dernæst, efter at de begge var faldne om, men komne paa Benene igen, med det Stykke af Stokken, som Arrestanten beholdt i Haanden, et Slag i Ansigtet, hvorved der blev tilføjet Bruun en Rift over venstre Øje, hvilken Rift blødte.

Ved Bruuns Møde i Retten den 15 Juli var Riften helet, men Øjelaaget var endnu noget misfarvet.

Forsaavidt Arrestanten har forklaret, at Bruun, forinden Arrestanten øvede Vold imod ham, har slaaet Arrestanten, er denne Forklaring ikke imod Bruuns Benægtelse bleven bekræftet.

Arrestanten har under de imod ham i Aarene 1885, 1889 og 1892 indledede Undersøgelser været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling.

Ifølge de den 14 December 1885, den 7 November 1889 og den 7 Juli 1892 afgivne Lægeerklæringer er hans aandelige Evner svækkede i en saadan Grad, at han uden at være Idiot ikke er i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, der findes hos voksne og normale Personer, og efter Fængselslægens under denne Sag den 23 f. M. afgivne Erklæring er der ikke indtraadt nogen Forandring i Arrestantens mentale Tilstand siden den sidst afgivne Erklæring. Arrestanten vil herefter være at anse som ikke fuldt tilregnelig.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 173 og efter dens § 203, disse Bestemmelser jfr. § 39, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 310.

Advokat Hindenburg

contra

Kirstine Marie Pedersen, kaldet Petersens Enke,
(Def. Halkier)

der tiltales for Brandstiftelse, Assurancesvig og falsk Anmeldelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Juli 1910: Arrestantinden Kirstine Marie Pedersen, kaldet Petersens Enke, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Amdrup og Schmidt, 25 Kr. til hver. Saa bør hun og inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse udrede i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 291 Kr. og til det oktr. almindelige Brandassurance Compagni for Varer og Effekter 84 Kr. 50 Øre. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kirstine Marie Pedersen til Advokaterne Hindenburg og Halkier 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Kirstine Marie Pedersen, kaldet Petersens Enke, tiltales for Brandstiftelse, Assurancesvig og falsk Anmeldelse.

Arrestantinden er født den 29 Marts 1867 og tidligere anset: ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 27 Februar 1886 efter Straffelovens § 228, sammenholdt*) med § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Højesterets Dom af 13 April 1893 efter Straffelovens § 228**), jfr. § 241, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 25 Juni 1894 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, jfr. § 241, 2det Stykke, og § 238, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 6 August 1895 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Aalborg Købstads Politirets Dom af 25 September 1897 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 9 Juni 1909 lod Arrestantinden sin Datter, Nielsine Petersen, paa Arrestantindens Vegne anmelde til Politiet, at der samme Dags Eftermiddag i Tiden fra Kl. 3—6¹/₂ var begaaet Indbrudstyveri i hendes Lejlighed, Kapelvej Nr. 47, 4de Sal, og stjaalet 2 Damedragter, hvoraf den ene tilhørte hende selv, den anden hendes fornævnte Datter, en Matrosfrakke, tilhørende hendes da 13 Aar gamle Søn, 2 Kasser med Cigarer, 2 Lagner, 1 Chemise og 1 Hovednøgle, hvorhos Skufferne i et Skrivebord og et Sybord, der stod i Arrestantindens Dagligstue, var bleven gennemrodede, efter at Tyven havde aabnet dem med en falsk Nøgle, som han havde efterladt i Lejligheden.

I Soveværelset angaves Tyven endelig at have stillet en Natpotte op paa et Bord, at have taget Arrestantindens Hat op af en Puf, lagt den oven paa Potten og forrettet sin Nødtørft i Hatten.

Ved en af Politiet i den Anledning foretagen Undersøgelse fremkom intet som helst til Oplysning om Gerningsmanden, som opgaves at have skaffet sig Adgang til Lejligheden ved med Dirk eller falsk

*) Skal være tildels sammenholdt.

**) Skal være § 238.

Nogle at aabne en af Hoveddørene, medens han havde forladt den ad Køkkendøren, der havde været aflaaaset, men efter Tyveriet fandtes uflaaaset.

Arrestantinden, der ved Tillæg til sin fra 5 April 1909 gældende Brandpolice i det kgl. octr. almindelige Brandassurance Compagni for Varer og Effekter havde sine Effekter forsikrede mod Indbrudstyveri for en Sum af 400 Kr., anmeldte den 10 Juni s. A. Tyveriet for Compagniet og modtog derefter af dette 84 Kr. 50 Øre i Erstatning for den ene Damedragt og største Delen af de øvrige som stjaalne anmeldte Koster samt nogle Madvarer, som hun ligeledes angav stjaalne.

Fornævnte Nielsine Petersen har forklaret, at Arrestantinden en Dag hen paa Efteraaret 1909 af en Kommodeskuffe fremtog de to Damedragter og Matrosfrakken, der havde været anmeldte som stjaalne, og gav hende hendes Dragt tilbage, medens Frakken er funden i Arrestantindens Besiddelse og tagen i Bevaring, og at Arrestantinden samtidig forklarede, at hun havde fundet samtlige Koster hos en Marskandiser ved Siden af og betalt 10 Kr. for dem, idet Marskandiseren havde bedt hende om ikke at gøre ham noget.

Arrestantinden har erkendt, at hun har udtalt sig som af Vidnet forklaret, men fastholdt, at den Dragt, hun leverede Datteren, og de øvrige Effekter, hun fremtog, ikke var de stjaalne, og at hun kun brugte den omforklarede Ytring, som hun erklærer var i Strid med Sandheden, fordi hun vidste, at Datteren ikke vilde bruge Dragten, hvis hun erfarede, at den var købt brugt.

Arrestantinden har fremdeles forklaret, at hun har købt den Dragt, hun gav Datteren, og som hun har erklæret var Mage til den stjaalne, af Marskandiser Chr. Andersen, og at hun har købt den i Bevaring tagne Matrosfrakke hos Marskandiserske Claesen, medens den stjaalne Frakke var købt hos Skræder Mads Hansen.

Sidstnævntes Hustru, Emilie Nielsen, har imidlertid edelig forklaret, at hun ved Paasketid 1909 selv har syet og til Arrestantinden solgt den i Bevaring tagne Matrosfrakke, og Marskandiserske Amalie Steffensen, Claesens Enke, har edelig forklaret, at hun ikke til Arrestantinden, hvem hun slet ikke kender, har solgt Frakken, som hun aldrig har haft i sin Besiddelse.

Endvidere har Marskandiser Chr. Andersens Hustru, Dagmar Hansen, edelig forklaret, at hun aldrig har solgt nogen Dragt til Arrestantinden.

Arrestantinden har fastholdt, at hun den 9 Juni f. A. om Eftermiddagen fra Kl. 3—6 opholdt sig hos Karen Hansen, Buntzens Hustru, i Ryesgade for at aflevere noget Sytøj, hvad Buntzens Hustru hverken har kunnet bekræfte eller benægte, og at hun ved sin Hjemkomst blev underrettet om Tyveriet af Datteren Nielsine.

Arrestantindens daværende Logerende, Skotøjsarbejder Valdemar Larsen, har forklaret, at han nævnte Dag kom hjem om Eftermiddagen Kl. 5¹/₄, opholdt sig i sit Værelse og ikke hørte nogen gaa i den øvrige Del af Lejligheden, før Nielsine kom hjem.

Af Husets øvrige Beboere har Bogbinder Gylches Hustru, Josephine Christensen, edelig forklaret, at hun nævnte Dags Eftermiddag fra Kl. 3—5 har opholdt sig i sit Køkken i Lejligheden umiddelbart under

Arrestantindens og bestemt mener, at ingen i den Tid fra Køkken-trappen er passeret ind i Arrestantindens Køkken.

Emma Maturinsen, Linds Hustru, har edelig forklaret, at hun den Dag, Tyveriet skal være begaaet, hele Dagen opholdt sig i sit Køkken, der støder op til Arrestantindens Køkken, at hun hele Tiden hørte nogen gaa inde i Arrestantindens Lejlighed paa samme Maade, som Arrestantinden plejede at gaa der, og at hun, der fra sit Køkken havde Udsigt til Hovedtrappen gennem Ruder i Entrédøren, er sikker paa, at der ingen har været paa Trapperne paa den Tid, Tyveriet skal være begaaet, afset fra en ældre Betler, der ved 5-Tiden kom til hendes Entrédør, men som hun ganske bestemt mener gik ned igen, og fra Folk, der kom hjem ved 6-Tiden, da der er megen Færdsel paa Trapperne.

Efter alt det Fremstillede — navnlig at Arrestantinden maa anses overbevist om efter Anmeldelsen at have været i Besiddelse af nogle af de som stjaalne anmeldte Koster — findes det at være uden Betænkkelighed at statuere, at Arrestantinden har afgivet falsk Tyveri-anmeldelse til Politiet og bevirket, at dette satte sig i Virksomhed, og at hun svigagtig har ladet det fornævnte Forsikringselskab udbetale hende 84 Kr. 50 Øre.

Natten mellem den 5 og 6 Februar d. A. opdagede Børstenbinder Christian Rasmussen, der opholdt sig paa 5 Sal i Ejendommen Kapel-vej Nr. 47, at det brændte i Arrestantindens Lejlighed paa 4de Sal, fra hvis Vinduer stærk Røg og Gnister trængte ud. Han sprængte en af Dørene, der fra Hovedtrappen fører ind til et af Lejlighedens Værelser, og derefter blev den anden Dør aabnet indvendig fra.

Gennem denne gik han ind i Entréen og videre ind i Lejligheden, hvor han saa, at det brændte paa fire forskellige Steder.

Efter at han havde været rundt i Lejligheden, traf han Arrestantinden, der iført Natkjole kom ud fra Pige-kammeret sammen med sine to Sønner, henholdsvis 3 og 14 Aar gamle.

Ilden fandtes indvendig i et Klædeskab i Dagligstuen, hvorfra den havde angrebet Tapetet og var naaet hen til Vinduerne, hvor Gardinerne var brændte, i Soveværelset, hvor det brændte oven i en Dyne, der laa paa en Seng, i noget Tøj, der laa paa Kanten ved Sengens Fodende, samt i et Bord, der var lagt op i en Chaiselong, og i Køkkenet i nogle Beklædningsgenstande, der laa paa en Stol, hvorfra Ilden havde angrebet Tallerkenrækken.

I Soveværelset lugtede der stærkt af Petroleum, navnlig fra det brændende Sengetøj, og Reservefører Kirk fandt Gashanerne i Køkkenet aabne.

Brandinspektør Lunn og Sprøjtefører Rasmus Petersen, der deltog i Slukningsarbejdet, har forklaret, at Ilden i Klædeskabet har brændt temmelig længe, vel et Par Timer, medens den i Køkkenet har været ganske kortvarig og i Soveværelset kun kan have brændt et Øjeblik i Dyngen og lidt længere i Bordet, men heller ikke mere end i Minutter.

De af det tilstedekomne Brandvæsen afhørte og samtlige øvrige Vidner har alle erklæret, at der ikke kan være Tvivl om, at Ilden er paasat, og Arrestantinden har erklæret, at hun anser dette for rimeligt, men benægtet selv at have paasat Ilden.

Hun har forklaret, at hun Aftenen før Branden sammen med sine to Sønner gik i Seng i Pige-kamret Kl. ca. 10¹/₂, og at hun sov, indtil den ene Dør fra Hovedtrappen blev sprængt. Hun løb da ud og aabnede Entredøren, og først da hun saaledes løb ud, opdagede hun, at det brændte i Køkkenet.

Derefter hentede hun Børnene ud fra Pige-kamret, men hun deltog ikke i Slukningen, og hun har paa de Tilstedekomne gjort Indtryk af at være ualmindelig uberørt af det Passerede.

Arrestantinden har erklæret, at hun Dagen før Branden i forskellige Gange, senest om Aftenen ved Titiden, dels ved sin 3 Aar gamle Søn, dels ved en i Huset boende 11-aarig Pige, paa to forskellige Steder har ladet indkøbe ialt 5 Flasker Petroleum.

Efter Branden fandtes i Lejligheden 1 Flaske Petroleum og 1 Flaske, hvori der var lidt Petroleum, af Lamperne er udtømt 1¹/₂ Pægl, og i en Lampe efterladt ca. 1 Snaps Petroleum.

Om Anvendelsen af den manglende Petroleum har Arrestantinden afgivet vaklende og indbyrdes modstridende Forklaringer.

Om hendes økonomiske Forhold er det oplyst, at hun, der har købt en Del Møbler paa Afbetaling, ved Nytaar skulde have betalt et Afdrag af 50 Kr.; hun var vel krævet derfor, men ikke paa nogen indtrængende Maade, og at hun den 5 Februar skulde have betalt Husleje, 26 Kr., som hun ikke havde betalt, men hun har ikke haft Grund til derfor at vente nogen Forfølgning fra Husejerens Side.

Arrestantinden, der havde sit Indbo brandforsikret for 2000 Kr., har erkendt, at hun, hvis hun havde faaet fuld Assurance, vilde have tjent godt derved.

Naar henses til, at det maa anses for sikkert, at Ilden er paasat, at ingen Fremmed har haft Adgang til Lejligheden — hvorved bemærkes, at den Omstændighed, at der efter Branden i Køkkenet er fundet 2 Nøgler med halvt afbrækkede Kamme, efter det under Sagen oplyste ingen Betydning kan have — at Ilden de forskellige Steder i Lejligheden er paasat med Timers Mellemrum, og senest et Øjeblik før Branden blev opdaget, at Arrestantinden Dagen før Branden har foretaget et usædvanlig stort Indkøb af Petroleum, uden at hun har angivet nogen antagelig Grund hertil, at hun har forbrugt et usædvanlig stort Kvantum Petroleum, uden at hun har oplyst, hvortil det er forbrugt, og at forskellige af de antændte Ting var vædede med Petroleum, samt til hele Arrestantindens Fortid, der taler imod hende, findes der at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at hun har foretaget den nævnte Ildspaesættelse, ved hvilken der efter alt det Oplyste ikke kan antages, at Andres Liv har været udsat for Fare, medens der derved blev paaført Ejendommen en Skade, der er opgjort til 291 Kr.

Arrestantinden har under Sagen været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, hvis Overlæge i en den 26 Maj dateret Erklæring bl. a. har udtalt, at hendes etiske Følelser overfor hendes Forsyndelser mod Sædelighed og Ejendomsret synes at være meget svage, men at hun rent forstandsmæssig set er ganske paa det Rene med, hvad der er tilladeligt og hvad ikke.

»Arrestantinden er«, hedder det videre i Erklæringen, »ikke sindsygt eller aandssvag, og der er heller ikke Noget, der taler for, at hun

var i nogen abnorm Bevidsthedstilstand paa det Tidspunkt, da den Ilds vaade, hun mistænkes for at have forvoldt, fandt Sted.

Arrestantinden maa herefter betragtes som fuldstændig tilregnelig.

Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens §§ 224, 259 og 281, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og have at betale — — i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 291 Kr. og til det kgl. oktr. almindelige Brandassurance Compagni for Varer og Effekter 84 Kr. 50 Øre.

Mandag den 24 Oktober.

Nr 321. Højesteretssagfører Hansen

contra

Johan Frederik Olsen Kryger (Def. Liebe),

der tiltales for Brandstiftelse.

Dragsholm Birks Ekstrarets Dom af 15 Februar 1910: Arrestanten Johan Frederik Olsen Kryger bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Sagfører Stæhr og Prokurator Lunøe, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven, saaledes at Fuldbyrdelsen af den idømte Straf dog udsættes, og at Straffen i Medfør af midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April 1905 efter 5 Aars Forløb bortfalder, saafremt Lovens Betingelser overholdes.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Juni 1910: Tiltalte Johan Frederik Olsen Kryger bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Helweg-Larsen og Sinding, betaler Tiltalte 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 282, 1ste Stk. Straffen findes at kunne bestemmes, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den 17 November 1910.

G. E. C. Guds Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frønkeli) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 81—82.

Mandag den 24 Oktober.

Thi kendes for Ret:

Johan Frederik Olsen Kryger bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover-samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Liebe 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Dragsholm Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Skibsfører Johan Frederik Olsen Kryger af Marstal, der er født i Sverrig den 24 April 1862 og ikke fundet forhen straffet, for Brandstiftelse.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 31 December f. A. om Aftenen ved 10-Tiden strandede Skonerten »Elise Marie« af Marstal paa Sjællands Rev, ca. $\frac{1}{4}$ Mil fra Land. Skibet, som var paa Rejse fra Libau til Aarhus med en Ladning Hampefrøkager, blev ført af Tiltalte og havde foruden Føreren en Besætning paa 3 Mand. Ved stadig Pumpning holdtes Skibet, der stod fast paa Revet, læns indtil den følgende Dags Formiddag, da Vandet ved 9-Tiden trængte ind i Lastrummet, hvor det efterhaanden steg til 8 Fod. Under et ved Middagstid den 1 Januar d. A. afholdt Skibsraad blev det paa Tiltaltes Forslag besluttet, at Besætningen skulde forlade Skibet, der var fuldstændigt læk, og hvis Ror var slaaet ud af sit Leje, men forinden sætte Ild paa det for at forebygge, at andre Skibe kom tilskade ved det.

Tiltalte hældte derpaa nogle Potter Petroleum ud over Agterdækket og ned i den derunder værende Kahyt, i hvilken Vandet endnu ikke var trængt ind, og satte Ild paa den udhældte Vædske, medens Skibets Bedstemand efter Tiltaltes Ordre overhældte Forlukafet med Petroleum fra en Dunk, som Tiltalte rakte ham, og stak Ild deri.

Efter Tiltaltes Ordre blev der nu af Mandskabet kastet Plankestumper og Hampefrøkager ned i det brændende Forlukaf, ligesom der blev hugget Hul i Skoddet mellem dette Lukaf og Lastrummet, for at Ilden kunde faa bedre Næring.

Imidlertid var Strandingen, idet den hidtil herskende Taage lettede, bleven bemærket fra Land, og efter at Svitizers Bjærgningsentreprise var bleven underrettet om Strandingen, roede to Fiskere ud til Skibet, paa hvilket de fandt hele Agterdækket og Kahytten i Brand, hvorhos de bemærkede, at der stod Røg og Flammer ud af Forlukafet. Kort efter forlod de, idet Slukningsforsøg maatte anses for unyttige, atter Skibet og samtidig, Kl. ca. 1 $\frac{1}{4}$ Eftermiddag, roede Tiltalte og Skibets øvrige Besætning i Land i Skibets egen Jolle. Kun en ubetydelig Del af Mandskabets Tøj, der ikke var assureret, blev taget med i Jollen. Tiltalte, som havde sit Tøj assureret, medbragte foruden Skibets Papirer sit bedste Sæt Tøj.

Lidt senere samme Eftermiddag, da en Motorbaad ankom til Strandingstedet, lod Tiltalte sig ro ud til Skibet, i hvis Lastrum Vandet nu stod i Højde med Vandet udenfor. Det lykkedes ved denne Lejlighed at bjærge nogle Sejl, en Ankerkæde m. m.

Den næste Dags Morgen kom Bjærgningsdamperen »Bien« til Gniben, men sejlede atter bort uden at have været henne ved Strandingstedet, idet man efter de om Forholdene modtagne Oplysninger ikke mente at kunne gøre noget for Skibets Bjærgning.

Den 3 Januar maa Skibet antages at have været fuldstændigt Vrag, og Bjærgning af det og dets Last udelukket. Overdelen af Skibet var paa dette Tidspunkt borte, og Underdelen hugget itu, medens Masterne, som tilsyneladende ikke var berørte af Ilden, laa ved Siden af Vraget.

Medens det er oplyst, at Agterdækket og Kahytten ere blevene forærede af Ilden, foreligger iøvrigt ingen nærmere Oplysning om den Skade, som er bleven foraarsaget af Ilden, hvorved bemærkes, at Skibet allerede nogle faa Dage efter Strandingen saa godt som fuldstændigt var forsvundet under Vandet.

Skibet var bygget i 1874; det var drægtigt 78,87 Reg. Tons Netto og tilhørte Skibsreder Hans Mortensen Seier med $\frac{25}{100}$, Enkefru Anna Egedia Rasmussen med $\frac{38}{100}$ og Tiltalte med $\frac{37}{100}$. Det var forsikret i Søassuranceforeningen »Ærø« saavel mod Brandskade som mod Søskade for 7500 Kr., saaledes at dette Beløb med Fradrag af 2 pCt. skulde udbetales Ejerne i Tilfælde af totalt Forlis, medens der, saafremt Skibet i Strandingstilfælde blev bjærget uden at være i en saadan Tilstand, at Kondemnation maatte finde Sted, kun vilde blive udbetalt Ejerne en Del af det til dets Istandsættelse fornødne Beløb.

Ladningen var assureret i et tysk Forsikringselskab for 16000 Rmk.

Tiltalte gjorde den 2 Januar Anmeldelse i Henhold til Sølovens § 40 til Dragsholm Birks Kontor om den skete Stranding.

Tiltalte har forklaret, at Tanken om at sætte Ild paa Skibet først er opstaaet hos ham, umiddelbart forinden han lod afholde Skibsraad. Han har herom nærmere forklaret, at han ved Foretagelsen af det

nævnte Skridt dels tilsigtede, saaledes som han foregav i Skibsraadet, at forebygge, at andre Skibe skulde komme i Ulykke ved at støde paa det strandede Skib, dels ogsaa, at man fra Land skulde blive opmærksom paa Skibet og komme ud og bjærge dets Inventar.

Tiltalte har imidlertid erkendt, at hans Hovedbevæggrund til at sætte Ild paa Skibet under de foreliggende Omstændigheder var den, at han derved vilde forebygge, at Skibet blev bjærget, for saaledes at opnaa, at den fulde Forsikringssum med det tidligere omtalte Fradrag af 2 pCt. som Følge af Skibets totale Forlis kunde blive ham og hans Medejere udbetalt, og for at afværge det Tab, som han paa den anden Side som Medejere af Skibet kunde befrygte at komme til at lide ved i Tilfælde af det stærkt beskadigede Skibs Bjærgning at skulle deltage i Udredelsen af de med dets Istandsættelse forbundne betydelige Udgifter.

Under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør har Tiltalte vel tilbagekaldt sin Tilstaaelse om at have paasat Ilden for af den anførte Grund at forhindre, at Skibet blev bjærget, og gjort gældende, at hans Motiv til at sætte Ild paa det strandede Skib udelukkende eller i alt Fald hovedsagelig har været det at hindre Ulykke for andre Skibe, idet han har tilføjet, at han ved Ildspaesættelsen muligvis ogsaa har haft Hidkaldelse af Hjælp for Øje.

Til denne Tiltaltes ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse af sin fornævnte under Forhørene ved Underretten gentagende Gange afgivne Tilstaaelse vil der imidlertid ikke kunne tages noget Hensyn.

Idet endnu bemærkes, at det efter de foreliggende, tildels efter Sagens Paadømmelse tilvejebragte Oplysninger ikke med Sikkerhed kan oplyses, om Skibet, da Ildspaesættelsen fandt Sted, var i en saadan Tilstand, at det kunde bjærges, eller om det allerede paa dette Tidspunkt var Vrag, samt at Fare for Menneskeliv ved Ildspaesættelsen maa anses for at have været udelukket, vil Tiltalte for sit foranførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 281, 1ste og 2det Stk., jfr. § 46, efter Omstændighederne og under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, som i Medfør af Straffelovens § 282, 1ste Stk., jfr. midlertidig Straffelovs § 13, har anset Tiltalte med lige Fængsel i 60 Dage, saaledes at Straffens Fuldbyrkelse i Medfør af sidstnævnte Lovs Kapitel 3 eventuelt skulde bortfalde, være at forandre, medens den i Henseende til Erstatning, hvorpaa der af Tiltaltes Medejere af Skibet og fornævnte Søassuranceforening under Sagen er nedlagt Paastand, men for hvis nærmere Fastsættelse Sagens Oplysninger ikke afgive fornødent Holdepunkt, — — — vil være at stadfæste.

Tirsdag den 25 Oktober.

Nr. 43. Ugift **Dagmar Eleonora Hansen** (Halkier efter Ordre)

contra

Smedesvend **Anders Holm Jensen** (Hindenburg efter Ordre),

betræffende Underholdsbidrag.

Baag Herreds Politirets Dom af 1 Juni 1909: Indklagede, Smedesvend Anders Holm Jensen af Bækager, bør som Fader til det af Klagerinden den 19 Juli 1905 udenfor Ægteskab fødte Barn, Gunnar Hansen, betale Bidrag efter Øvrighedens nærmere Bestemmelse til dets Underhold fra dets Fødsel. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 November 1909: Saafremt Appellanten, Smedesvend Anders Holm Jensen, før af Bækager, nu af Høje Stene, efter foregaaende lovlige Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har haft Samleje med Appellindstævnte, ugift Dagmar Eleonora Hansen af Kadsebølle, i Tiden mellem den 1 og den 15 November 1904, begge Dage inklusive, bør han for Appelindstævntes Tiltale i nærværende Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til det forommeldte af Appelindstævnte den 19 Juli 1905 fødte Barn, Gunnar Hansens Underhold fra dets Fødsel betale Bidrag efter Øvrighedens nærmere Bestemmelse. Sagens Omkostninger i begge Instanser ophæves. Der tillægges Overrettsagfører Munch-Petersen i Salær 30 Kroner, der udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da det i den indankede Dom nævnte Barn ifølge den i Dommen anførte Skrivelse fra Statskontoret for Sundhedsvæsenet kan være avlet noget efter Midten af November 1904, og Indstævnte ikke har turdet benægte paa dette Tidspunkt at have haft Samleje med Appellantinden, vil han være at dømme til at betale Underholdsbidrag til Barnet efter Appellantindens Paastand. Processens Omkostninger ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Smedesvend Anders Holm Jensen, bør betale Bidrag til det af Appellantinden, Dagmar Eleonora Hansen, den 19 Juli 1905 fødte Barn, Gunnar Hansens Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse. Processens Omkost-

ninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges der Overretssagfører Munch-Petersen 30 Kroner og Advokaterne Halkier og Hindenburg hver 80 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Baag Herreds Politiret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appellindstævnte, ugift Dagmar Eleonora Hansen af Kadsebølle, Appellanten, Smedesvend Anders Holm Jensen, før af Bækager, nu af Høje Stene, tilpligtet som Fader til det af hende den 19 Juli 1905 udenfor Ægteskab fødte Barn, Gunnar Hansen, at betale Bidrag til dets Underhold efter Øvrighedens Bestemmelse, medens Appellanten principalt paastod sig pure frifunden og subsidiært Sagens Udfald gjort afhængig af sin Ed, ligesom han i alle Tilfælde paastod sig tillagt Sagens Omkostninger.

Ved Politiretens den 1 Juni d. A. afsagte Dom er Appellanten tilpligtet at betale Underholdsbidrag til det ovennævnte Barn efter Øvrighedens nærmere Bestemmelse fra dets Fødsel, medens Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Appellanten derefter indbragt her for Retten, hvor han, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Munch-Petersen, har paastaaet Politiretsdommen forandret i Overensstemmelse med den af ham for Underretten nedlagte Paastand. Appellanten har derhos paastaaet Appelindstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger her for Retten.

Appelindstævnte har, skønt lovlig stævnet, ikke givet Møde her for Retten.

Det er in confesso under Sagen, at Parterne har haft legemlig Omgang med hinanden — efter Appelindstævntes Paastand to Gange, efter Appellantens Paastand kun 1 Gang — i November eller December 1904. Striden mellem Parterne drejer sig derimod om, til hvilket nærmere Tidspunkt den legemlige Omgang har fundet Sted. Medens Appelindstævntes Anbringende i denne Henseende gaar ud paa, at Samlejerne har fundet Sted i den første Halvdel af November, og at hun ikke i Aaret 1904 har haft Samleje med nogen anden Mandsperson end Appellanten, hvorfor kun denne kan være Fader til det af hende fødte Barn, har Appellanten paa sin Side gjort gældende, at det af ham erkendte Samleje i ethvert Tilfælde først har fundet Sted efter Midten af November, uden at han ser sig istand til at udtale sig om Tidspunktet med større Bestemthed.

Sagen har været forelagt Statskontoret for Sundhedsvæsenet, der i en den 10 Februar d. A. dateret Erklæring har udtalt, at det omhandlede Barn ikke kan antages at være avlet senere end noget efter Midten af November 1904.

Sagens Udfald findes herefter at burde gøres afhængig af Appellantens Ed, saaledes at han, saafremt han efter foregaaende lovlig Omgang

med sin Ed inden Retten bekræfter ikke at have haft Samleje med Appelindstævnte i Tiden mellem den 1 og den 15 November 1904, vil være at frifinde for Appelindstævnets Tiltale. Trøster han sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, vil han være at tilpligte at betale Bidrag efter Øvrighedens nærmere Bestemmelse til det forommeldte Barns Underhold fra dets Fødsel.

Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Der tillægges Appellantens beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været forsvarlig, i Salær 30 Kr., der udredes af det Offentlige.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Onsdag den 26 Oktober

Nr. 363. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Lauritz Kaspersen (Def. Liebe),

der tiltales for Brandstiftelse.

Løve Herreds Ekstrarets Dom af 20 November 1909: Arrestanten Laurits Caspersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar. I Erstatning udreder Arrestanten til efternævnte Brandforsikringsselskaber: til Østifternes Brandforsikring 13210 Kr. 50 Øre, til »Danmark« 700 Kr., til »De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Sorø og tilgrænsende Amter« 606 Kr. 60 Øre og til »Holbæk m. fl. Amters Brandforsikring« 563 Kr. Saa udreder Arrestanten og alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Sagfører Berthelsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører C. A. Hansen af Slagelse, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen forøvrigt og i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 September 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salær til Overretssagførerne A. Damm og A. Bang her for Retten betaler Arrestanten Laurits Kaspersen 30 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes det betænkeligt at forkaste den af Tiltalte afgivne, i den indankede

Dom gengivne Forklaring. Herefter findes han kun at kunne anses efter Straffelovens § 284 efter Omstændighederne med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, hvorhos han vil have at udrede de ham ved Dommen paalagte Erstatninger. Straffen vil dog bortfalde, hvis han betaler disse Erstatningsbeløb.

Thi kendes for Ret:

Laurits Kaspersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i seks Maaneder samt udrede de ham ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom paalagte Erstatninger; dog bortfalder Straffen, saafremt han inden fire Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse udreder disse Erstatninger. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Liebe 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Løve Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Lauritz Kaspersen, der er født den 24 December 1885, og som, fraset tvende arbitrære Straffe under sin Militærtjeneste, ikke er funden forhen straffet, aktioneret for Brandstiftelse.

Natten mellem den 16 og 17 September 1909 opstod der Ild i den Peter Nielsen tilhørende Gaard i Herrestrup, og Gaarden, der bestod af 4 straatækkede Længer, nedbrændte fuldstændig. Ligeledes brændte alt Indbo og Inventarium samt hele Besætningen med Undtagelse af en Hest, en Ko og et Svin. Gaardens Ejer med Hustru reddede ved Halvfiretiden sig og deres 5 Børn af Alder fra ca. 9 til ca. 1½ Aar i sidste Øjeblik ud ad et mod Haven vendende Vindue i Stuehuset, et gammelt Bindingsværkshus, hvis Tag da allerede stod i stærk Brand og udviklede en stærk Varme.

Om Aarsagen til Branden har Arrestanten, der siden engang i August 1909 tjente som Karl hos Brandlidte, hvilken Tjeneste han vil have været meget tilfreds med, forklaret Følgende:

Den 16 September var Arrestanten tilligemed nogle andre Karle beskæftiget med Indkørsel af Sæd, medens Brandlidte var taget bort fra Gaarden. Under og efter Arbejdet nød Arrestanten adskilligt Spiritus, Bajerskøl og Brændevin samt Kognak, saa at han blev i ikke ringe Grad beruset, men han holder dog for tydeligt at huske, hvad derefter passerede.

Efter at Brandlidte var kommen hjem — efter det Oplyste omtrent ved Midnat paa en Vogn, der var ham overladt af Gæstgiveren i Vedde — hjalp Arrestanten Vognens Kusk, Christen Petersen, med at sætte Hesten ind i Stalden. Noget senere paa Natten, efter at

Arrestanten paany havde drukket en halv Flaske Bajerskøl, foreslog Arrestanten, da han syntes, at Luften i Karlekammeret var meget kvalm, Christen Petersen, at de skulde lægge sig til at sove i en Baas i Hestestalden, og de lagde sig derefter begge med Benene ud mod Staldgangen i den i Baasen værende Halm — der efter det Oplyste maa antages oppe ved Krybben at have haft en Tykkelse af over 1 Alen og ud mod Staldgangen vel omtrent $\frac{1}{2}$ Alens Tykkelse, hvorhos der ogsaa laa Halm i Staldgangen ud for Baasen —, men da Christen lidt efter syntes, det var for koldt at ligge saaledes, hentede han fra Vognen sin Kappe, som de derefter bredte ud over Halmen og lagde sig paa. De laa saa og snakkede sammen, indtil det pludselig faldt Arrestanten ind, at en af Hestene kunde rive sig løs, hvilket ikke saa sjældent hændte, og komme ind i den Baas, hvori han og Christen laa, hvorfor Arrestanten, der tænkte sig Muligheden af, at der paa en af Knagerne paa Spilbommene hang et Stykke Reb, vilde tage dette for at binde det tværs over Indgangen til den Baas, hvori de laa. Da det imidlertid var for mørkt til at se Knagerne, fremtog han efter at have rejst sig op og været gaaet udenfor Baasen saaledes, at han stod lige udenfor den i Halmen, en Æske Tændstikker, som han havde i sin Lomme, afstrøg en Tændstik og saa sig om efter Knagerne. Da Flammen nærmede sig hans Fingre, kastede han Tændstikken fra sig enten i Halmen i Baasen eller i den løse Halm udenfor uden at slukke den. Han afstrøg derefter successive 4 à 5 Tændstikker, hvilke han kastede fra sig aldeles paa samme Maade som den første. Han bemærkede ikke netop, at der var Flamme i Tændstikkerne, da han kastede dem, men da der kort efter viste sig Ild i Halmen, har der selvfølgelig været Ild i Tændstikkerne dengang, hvilken Forklaring Arrestanten i senere Forhør har gengivet saaledes, at han kastede de brændende Tændstikker i Halmen. Christen var vaagen under det Passerede og maa utvivlsomt have iagttaget Arrestantens Adfærd, men sagde intet herom til Arrestanten, der ikke ved sin Henkasten af Tændstikkerne tilsigtede at antænde Halmen og dengang slet ikke tænkte over, hvilke Følger hans Adfærd kunde have. Da Arrestanten ikke ved Tændstikkernes Lys opdagede det eftersøgte Reb, lagde han sig paany ned ved Siden af Christen, og kort efter opdagede de, at det brændte i Halmen i Baasen omtrent ved deres Fødder. De kom begge paa Benene og saa, at Halmen brændte i Flamme, hvorefter de begge forsøgte at slukke Ilden ved at trampe paa den med Fødderne og slaa paa den med Hænderne. De troede derved at have faaet Bugt med Ilden og lagde sig derfor atter ned, men kort efter bemærkede de begge en stærk Røg, og ved at undersøge nærmere saa de, at Ilden i Halmen brændte omtrent paa samme Sted som før, dog lidt højere oppe i Baasen. De forsøgte nu atter at slukke Ilden ved at trampe paa den og ved at slaa paa den med Hænderne, hvorhos Christen slog paa den med sin Kappe, og Arrestanten fastholder bestemt, at i alt Fald han for sit Vedkommende troede, at Ilden virkelig var slukket. Stalden var imidlertid saa fuld af Røg, at Arrestanten syntes, at han ikke havde Lyst til at lægge sig at sove der, og uden at skænke det en Tanke, at de i Stalden værende Heste ogsaa maatte lide ved Røgen, sagde han til Christen, at han ikke vilde være længere i Stalden paa Grund af Røgen, hvorimod han ikke sagde noget til Christen om, hvor

han agtede at begive sig hen. Christen svarede hertil, at saa vilde han heller ikke blive der længere, men køre hjem, og uden at videre Ordveksel fandt Sted imellem dem, gik Arrestanten ud af Stalden ad Udgangen mod Vest. Idet han forlod Stalden, hørte han, at Christen trak sin Hest ud ad den østre Udgang mod Gaardspladsen. Arrestanten gik lige fra Stalden op i en Sædstak nær ved Gaarden, hvor han lagde sig og straks faldt i Søvn, og vidste han, da han vaagnede næste Morgen, ikke, at Gaarden var brændt. Kort efter sin Opvaagnen blev han anholdt af en Politibetjent. Samtlige Arrestantens Ejendele beroede paa Gaarden; de var ikke assurede og brændte alle.

Den af Christen Petersen afgivne edelige Forklaring er imidlertid meget uoverensstemmende med Arrestantens og lyder i det Væsentlige saaledes:

Efter at han og Arrestanten, der vel var noget paavirkede af Spiritus, men efter Christens Overbevisning sig selv fuldkommen mægtige, var gaaede ind i Stalden, ytrede Christen, før de lagde sig, at han vilde have sin Kappe fra Vognen, hvortil Arrestanten svarede, at det ikke var værd, at Christen gik ud paa Gaardspladsen med sine Træsko, da det vilde gøre Støj, men at han, der havde Sko paa, nok skulde hente Kappen, hvad han saa gjorde. Christen lagde sig derefter ned i Halmen i Baasen med Kappen over sig, men gav Arrestanten sig nu til at gaa og rumstere lidt nede i Staldgangen, idet han talte noget om, at en af Hestene let kunde rive sig løs og træde paa dem. Pludselig, uden at Christen anede, at Arrestanten havde saadant i Sinde, satte Arrestanten sig paa sine Knæ i Halmen ved Fodenden af Baasen, afstrøg en Tændstik og holdt den, medens den brændte i Flamme, ned til Halmen, der øjeblikkelig fængede og blussede op i en ca. $\frac{1}{2}$ Alen høj Lue. Christen sprang nu, idet han ytrede: »Jeg tror, Du er taabelig, Menneske, vil Du brænde Gaarden af,« op, tog sin Kappe og dækkede denne over Ilden for derved at faa den slukket. Arrestanten blev siddende ganske rolig paa sine Knæ i Halmen og saa paa Christens Bestræbelser for at slukke Ilden; kun ytrede han: »Aa, i Helvede, om ogsaa det gamle Skidt skulde brænde.«

Efter at Christen havde tumlet lidt med Ilden, saas ikke mere Flamme, og i den Tro, at den var fuldstændig slukket, lagde Christen sig derefter atter til Ro i Halmen. Arrestanten lagde sig da ved Siden af ham, men de havde ikke ligget længere end maaske et Kvarter og var ikke faldne i Søvn, da Arrestanten sprang op med Bemærkning: »Lad os nu komme herfra, for her er ikke til at være.« Christen svarede hertil: »Vi kan da ikke være bekendt at gaa vor Vej, thi der maa jo være mere Ild, da det ryger saadan.« Christen stak nu sin Haand ned i Halmen paa det Sted, hvor den havde været antændt, og han mærkede da, at der var Ild i Bunden. Han trampede nu noget omkring i Halmen med sine Træsko og troede derved at faa Bugt med den tilbageværende Ild, men han var nu bleven bange for at være paa Gaarden og sagde til Arrestanten, der havde henstillet sig aldeles uvirksom i Staldøren til Gaarden, at nu vilde han hjem, hvortil Arrestanten svarede, at det var da ikke noget at køre hjem for. Christen trak imidlertid sin Hest ud af Stalden og spændte den for Vognen, hvorefter han gik tilbage til Stalden for at se efter, om Ilden muligt skulde være blussat op paany. Hvor Arrestanten da opholdt sig, ved Christen ikke; han kaldte paa ham, men Arrestanten svarede ikke, og

Christen saa ikke noget til ham. Der var den Gang ingen Ild at opdage, uagtet Christen ragede med sin Haand omkring i Halmen i Baasen. Forinden han forlod Gaarden, bankede han dog paa et af Stuehusets mod Gaardspladsen vendende Vinduer og raabte 2 Gange, saa højt han kunde: »Peter Nielsen, sørg for at komme op, det gaar galt,« fordi han tænkte sig Muligheden af, at Arrestanten paany skulde stikke Ild i Halmen, men om Raabene blev hørte, ved han ikke.

Paa Hjemvejen til Vedde saa Christen sig bestandig tilbage, og da han var kommen ca. 3 Fjerdingvej fra Gaarden, saa han et stærkt Lysskær i den Retning, Gaarden laa, og var da ikke i Tvivl om, at dette Skær hidrørte fra Gaardens Brand. Han fortsatte desuagtet sin Kørsel til Hjemmet, men ved sin Hjemkomst kaldte han paa sin Husbond, Gæstgiveren i Vedde, og fortalte denne, hvad der var sket. Det er hans bestemte Mening, at Arrestanten forsætlig antændte Halmen, og han kan ikke tro andet, end at Arrestanten dermed tilsigtede at afbrænde Gaarden, men hvorfor Arrestanten gjorde dette, kan han ikke tænke sig.

Gæstgiveren i Vedde, Christoffer Poul Christoffersen, har forklaret, at han i omtrent 3 Aar har kendt Christen Petersen, der kom i hans Tjeneste i April 1909, at det er hans Overbevisning, at Christen er en i enhver Henseende hæderlig, retskaffen og absolut sanddru Mand, men at han betragter ham som meget indskrænket i aandelig Henseende, at Christen den 17. September omtrent Kl. 4 om Morgenen kaldte paa ham og meget altereret fortalte ham om det i Nattens Løb passerede overensstemmende med Christens Forklaring til Forhøret, dog at han ikke husker, at Christen sagde, at Arrestanten iagde sig paa Knæ, da han forsætlig antændte Halmen, og at den Omstændighed, at Christen forlod Gaarden uden at være sikker paa, at han havde vækket Brandlidte, sikkerlig kun skyldes Ubetænksomhed og Frygtagtighed.

Det maa efter det Oplyste vel antages, at Brandlidte ikke hørte noget Raab, men Grunden hertil kan være, at han sov i et Værelse, der ikke vendte mod Gaardspladsen.

Den Politibetjent, der anholdt Arrestanten, har forklaret, at da han den 17. September om Morgenen antraf Arrestanten i Nærheden af Gaardens Sædstakke, var det ham klart, at Arrestanten da endnu led af Eftervirkningerne af en betydelig Rus.

Det fremgaar af foranstaaende, at der er Modstrid mellem Arrestantens Forklaring, hvorefter han under sin Søgen efter et paa Knæerne ophængt Reb i Ligeegyldighed vil have henkastet de brændende Tændstikker i den løse Halm paa Gulvet, og Christen Petersens beedigede Forklaring, hvorefter Arrestanten siddende paa Knæ holdt en brændende Tændstik ned i bemeldte Halm, og efter hvilken Forklaring Arrestanten maa anses at have handlet i den Hensigt at stikke Ild paa Gaarden.

Det bliver derfor af afgørende Betydning, om Arrestantens eller Petersens Forklaring skal antages at være den rette.

I saa Henseende er det af Betydning, at Arrestanten i et den 23. September f. A. afholdt Forhør har udsagt, at han ganske vist ikke husker andet, end han har forklaret, men at han godt vil tro, at Petersens Forklaring er fuldstændig rigtig. I Overensstemmelse hermed er ogsaa Arrestantens Forklaring i Forhøret den 30. s. M. og 6. Ok-

tober f. A. Herefter og under Hensyn til, at det efter det Oplyste maa antages, at Arrestanten den paagældende Nat har været til en saadan Grad beruset, at der ikke uden nærmere Bestyrkelse tør bygges paa hans formentlige Erindring om, hvad han i Gerningsøjeblikket foretog sig og havde til Hensigt, samt da der ingen Grund er til at antage, at Petersen løgnagtig vilde paasigte Arrestanten et Forhold, som kunde medføre betydeligt Ansvar for Arrestanten, vil Petersens Forklaring være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og det findes herved at være uden Betydning, at han har handlet uden forklarligt Motiv. Dels maa det nemlig anses godtgjort, at hans Forestillinger i den foregaaende Tid har beskæftiget sig med Tanken om Ildspaesættelse, særlig overfor hans Husbonds Gaard. Dels kan hans berusede Tilstand have formindsket hans Modstandskraft mod saadanne Forestillingers Indvirkning.

Det kan dog ikke antages, at Arrestanten paa Grund af sin Beruselse har været helt utilregnelig, og en af den fungerende Overlæge paa Sindssygeanstalten ved Vordingborg — hvor Arrestanten efter den indankede Doms Afsigelse har været indlagt til Observation — afgiven Erklæring gaar da ogsaa ud paa, at der ikke har været Tale om nogen egentlig patologisk Rus, og at Arrestantens Impuls ikke har haft nogen uimodstaaelig driftsmæssig Karakter. Overlægen konkluderer derefter til, at Arrestanten ikke er sindssyg, men har begaaet Handlingen under en saa høj Grad af Bernelse, at han ikke har været sig dens Rækkevidde og Følger bevidst.

Endvidere har Retslægeraadet med Hensyn til Arrestantens mentale Tilstand i Almindelighed udtalt, at den ikke kan antages at have afvejet mere eller anderledes fra det normale, end Tilfældet er med Flertallet af til Drik forfaldne Personer, og med Hensyn til hans mentale Tilstand paa det Tidspunkt, da han forøvede Handlingen, formener Raadet med den fungerende Overlæge ved Sindssygeanstalten ved Vordingborg, at han ikke har kunnet være sig dens Rækkevidde fuldt bevidst.

Endelig udtaler Raadet, at det foreliggende, herunder navnlig hvad der er oplyst om den Erindring, han har bevaret om det passerede, skønnes ikke at berettige til at betegne ham som havende manglet Bevidsthed i Gerningens Øjeblik.

Arrestanten vil herefter være at anse for forsætlig Brandstiftelse efter Straffelovens § 281, 1 Stykke, jfr. § 39, hvorved bemærkes, at det, uagtet Brandstiftelsen under de foreliggende Forhold har udsat Beboerne for aabenbar Fare for at indebrænde, findes betænkeligt at statuere, at Arrestanten i sin noget omtaagede Tilstand har maattet indse det. Straffen findes at kunne bestemmes til 2 Aars Forbedringshusarbejde, hvorhos Arrestanten vil have i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand at udrede de i den indankede Dom fastsatte Erstatninger.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, som har anset Arrestanten efter § 281, 1 Stykke, med 2 $\frac{1}{2}$ Aars Forbedringshusarbejde samt paalagt ham at udrede fornævnte Erstatninger — — — være at stadfæste med den heraf følgende Nedsættelse af Straffens Størrelse.

Nr. 344.

Advokat Hindenburg

contra

Vaage Christian Assam (Def. Liebe),

der tiltales for Bedrageri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 28 Juni 1910: Arrestanten Vaage Christian Assam og Arrestantinden Hilda Gustavus Nygaard bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i otte Maaneder, Arrestantinden Hilda Gustavus Nygaard med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 90 Dage, hvorhos de En for Begge og Begge for en udreder Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Ole Jensen og Johs. V. Hansen, 75 Kr. til hver, dog at Arrestanten ikke udreder ud over $1\frac{5}{26}$, Arrestantinden ikke ud over $1\frac{1}{26}$. I Erstatning udreder derhos Arrestanten til Lagerforvalter Andreas Christian Hansen 150 Kr., til Husmand Henrik Hansen Andresen 150 Kr., til Augusta Larsen, Andresens Hustru, 250 Kr., til Ejner Andersen af Korsør 200 Kr., til Snedker Alfred Walbech 130 Kr., til Ane Margrethe Holmslykke 183 Kr. 66 Øre, til Else Kristine Frederiksen 300 Kr., til Husjomfru Helene Hansen 210 Kr., til Tjenestepige Rasmine Christiansen 135 Kr., til ugift Petra Christensen 230 Kr., til Tjenestepige Bertha Rasmussen 300 Kr., til Tjenestepige Osvalda Vilhelmine Amalie Larsen 300 Kr., til Ekspeditrice Agnes Petersen 200 Kr., til Frk. Marie Knudsen Søgaard 215 Kr. og til Handelskommis Hermann Ludvig Nielsen 225 Kr., samt Arrestantinden til ugift Hansine Rasmussen 265 Kr., til Vognmand Søren Christian Iversen 230 Kr., til Syerske Laura Lindhardt 250 Kr., til Forvalter Jens Peter Nielsen 230 Kr., til Tjenestepige Ingeborg Jørgensen 350 Kr., til ugift Helga Emma Elisabeth Rasmussen 230 Kr., til Tjenestepige Karen Kristine Christensen 300 Kr., til Mælkeriarbejder Henrik Clausen 144 Kr., til Tjenestepige Christine Jørgensen 330 Kr. og til Tjenestepige Christine Hundahl 150 Kr., medens Arrestanten og Arrestantinden En for Begge og Begge for En i Erstatning til Henriette Jensine Honoré, Jensens fraskilte Hustru, udreder 270 Kr. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 August 1910: Underrettsdommen bør, saa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Chr. Winther og Repsdorph betaler Arrestanten Vaage Christian Assam 80 Kr. til hver samt til Overretssagfører Repsdorph endvidere i Godtgørelse for Udlæg 2 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Vaage Christian Assam til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Liebe 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Vaage Christian Assam, der er født den 28 April 1883, og som ikke er funden tidligere kriminaliter tiltalt eller straffet, er under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret efter hans Begæring hertil indankede Sag, der i 1ste Instans tillige omfattede nedennævnte Hilda Gustavusén Nygaard, for hvis Vedkommende Appel ikke har fundet Sted, sat under Tiltale for Bedrageri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nedennævnte Forhold.

Efter at Arrestanten, der siden Aaret 1905 havde været Indehaver af en bl. a. paa Ordning af Adoptions- og Plejeforhold vedrørende uægte Børn grundet Forretning her i Staden, kaldet »Skandinavisk Commissions-Bureau«, i August 1907 havde flyttet Forretningen til Ejendommen St. Thomas Allé Nr. 13 paa Frederiksberg, begyndte han kort efter at gøre sig skyldig i ulovligt Forbrug af de Summer, der af vedkommende Barnemødre eller andre paa deres Vegne deponeredes hos ham til Ordning af de paagældende uægte Børns Bortadoption, hvorved han i Reglen fulgte følgende Fremgangsmaade:

Naar en Barnemoder, der ønskede sit udenfor Ægteskab fødte Barn bortadopteret, i dette Øjemed havde henvendt sig til ham, og han derpaa ved Bekendtgørelse i Bladene eller paa anden Maade var kommen i Forbindelse med et Ægtepar, der imod Betaling af en Sum én Gang for alle var villigt til at adoptere Barnet, lod han Barnemoderen, af hvem han beregnede sig et Salær af i Reglen 25 Kr., foruden at betale dette, hos ham deponere den Adoptionssum, i Reglen fra 200—400 Kr., hvorom Aftale var bleven truffen; han udbetalte derefter de eventuelle Adoptivforældre et mindre Forskud og lovede dem, at Resten — forsaavidt det da ikke som Betingelse for, at Adoptionsbevilling blev meddelt dem, fordredes, at Summen skulde ind sættes i Overformynderiet — vilde blive dem udbetalt, saa snart Adoptionen ved Erhvervelse af Bevillingen var bleven endelig ordnet.

I Stedet for at anvende de deponerede Summer paa aftalt Maade har Arrestanten, der levede sammen med sin Husholderske, den oven-

nævnte Hilda Gustavusén Nygaard, med hvem han havde et Barn, forbrugt Pengene til at leve for eller paa anden Maade til egen Fordel. Et Par Gange vil Arrestanten have skaffet Dækning for de besvegne Beløb ved Laan, men han fortsatte derefter paany Forbruget af de ham betroede Pengemidler. I Efteraaret 1908 rejste Arrestanten, medtagende ca. 400 Kr. af de betroede Midler, til England for at forsøge der at skabe sig en ny Virksomhed, men da Forsøget mislykkedes, vendte han i December s. A. tilbage til sin herværende Forretning, der under hans Fraværelse var bleven ledet af ovennævnte Hilda Nygaard paa samme bedrageriske Maade som tidligere af Arrestanten, og forbrugte paany af de Adoptionssummer, der deponeredes hos ham, indtil han i Juni 1909, atter overladende Forretningens videre Drift til Hilda Nygaard, begav sig til Norge, hvor han levede som omrejsende Tryllekunstner indtil hans Anholdelse i Februar 1910. Arrestanten har erkendt, at han paa ovenanførte Maade i egen Interesse retsstridigt har disponeret over et Beløb af 4038 Kr. 66 Øre, bl. a. ogsaa til Dækning af tidligere Besvigelser, idet han benyttede de efterhænden indkommende Adoptionssummer tillige til Fyldestgørelse af de Krav, der stilledes til ham i Anledning af, at han havde forbrugt tidligere deponerede Adoptionssummer. Han har imidlertid været ude af Stand til at gøre nærmere Rede for Anvendelsen af de besvegne Beløb, ligesom han aldrig har haft nogen klar Oversigt over eller ført Regnskab over de deponerede Summer og Forbruget af dem.

I nedennævnte Tilfælde er der under Sagen af vedkommende Forurettede nedlagt Paastand overfor Arrestanten om Straf og Erstatning, hvorved bemærkes, at den under Nr. 2 anførte Anmelder vel har erklæret, at det er ham ligegyldigt, om Arrestanten straffes, men ikke har taget sin Anmeldelse tilbage:

1. Af Lagerforvalter Andreas Christian Hansen af Odense for svigagtigt Forbrug af 150 Kr. af en i Marts 1908 hos Arrestantens Bureau deponeret Adoptionssum for ugift Clara Nielsens udenfor Ægteskab fødte Drengbarn, der er adopteret af ham og hans Hustru ifølge Bevilling af 15 Juni 1909.

2. Af Husmand Hendrich Hansen Andresen af Jernvedlund for svigagtigt Forbrug af 150 Kr. af en den 9 April 1908 hos Bureauet deponeret Adoptionssum for Johanne Larsens den 28 Marts 1908 uden for Ægteskab fødte Drengbarn, der er adopteret af ham og hans Hustru ifølge Bevilling af 12 Januar 1909.

3. Af Augusta Larsen, Andersens Hustru af Slagelse, for svigagtigt Forbrug af 250 Kr. af en hos Bureauet for hendes den 27 Juni 1907 udenfor Ægteskab fødte Drengbarn den 21 April 1908 deponeret Adoptionssum.

4. Af Ejner Andersen af Korsør for svigagtigt Forbrug af 200 Kr. af en af ham den 17 Juni 1908 hos Bureauet deponeret Adoptionssum for Elmy (eller Elly) Petersens den 8 s. M. udenfor Ægteskab fødte Drengbarn.

5. Af Snedker Alfred Walbech som Befuldmagtiget for ugift Astrid Aurelia Anna Hansen for svigagtigt Forbrug af 130 Kr. af en af hende i Juni eller Juli 1908 hos Bureauet deponeret Adoptionssum for hendes den 9 Februar 1908 udenfor Ægteskab fødte Pigebarn.

6. Af ugift Ane Margrethe Holmslykke af Sinding for svigagtigt Forbrug af 183 Kr. 66 Øre, hvoraf hun i Anledning af Bortadoption af et af hende den 30 December 1908 udenfor Ægteskab fødte Pigebarn hos Bureauet havde deponeret den 12 Januar 1909 33 Kr. 66 Øre til Erhvervelse af Adoptionsbevilling og den 8 Maj 1909 150 Kr. som Adoptionssum.

7. Af ugift Else Kristine Frederiksen af Taagerup for svigagtigt Forbrug af 300 Kr. af en af hende den 6 Februar 1909 hos Bureauet deponeret Adoptionssum for hendes den 8 Januar s. A. udenfor Ægteskab fødte Pigebarn.

8. Af ugift Helene Hansen for svigagtigt Forbrug af 220 Kr. af en af hende den 13 Februar 1909 hos Bureauet deponeret Adoptionssum for hendes den 23 Januar s. A. udenfor Ægteskab fødte Pigebarn, idet hun dog under Hensyn til, at der af ovennævnte Hilda Nygaard er bleven betalt 10 Kr. til Barnets Plejeforældre, har begrænset sin Erstatningspaastand til 210 Kr.

9. Af ugift Rasmine Christiansen af Tørslev for svigagtigt Forbrug af 225 Kr. af en den 22 Februar 1909 hos Bureauet deponeret Adoptionssum for hendes den 31 Januar s. A. udenfor Ægteskab fødte Drengbarn, idet hun dog under Hensyn til, at der af ovennævnte Hilda Nygaard for Barnet er betalt 90 Kr., har begrænset sin Erstatningspaastand til 135 Kr.

10. Af ugift Petra Christine Christensen af Hedehusene for svigagtigt Forbrug af 330 Kr. af en af hende den 25 Februar 1909 hos Bureauet deponeret Adoptionssum for hendes den 15 s. M. udenfor Ægteskab fødte Barn, idet hun dog under Hensyn til, at der af ovennævnte Hilda Nygaard er betalt Barnets Plejemoder 100 Kr. i Juli Maaned 1909, har begrænset sin Erstatningspaastand til 230 Kr.

11. Af ugift Bertha Rasmussen for svigagtigt Forbrug af 300 Kr. af en for hendes den 19 Marts 1909 udenfor Ægteskab fødte Pigebarn hos Bureauet deponeret Adoptionssum, stor 400 Kr., som hun havde indbetalt med 300 Kr. den 2 April s. A. og med 100 Kr. den 27 Maj s. A.

12. Af ugift Osvalda Vilhelmine Amalie Larsen for svigagtigt Forbrug af 300 Kr. af et som Adoptionssum for hendes den 2 April 1909 udenfor Ægteskab fødte Drengbarn i 2 Gange, sidste Gang den 15 April s. A., hos Bureauet deponeret Beløb.

13. Af ugift Agnes Petersen for svigagtigt Forbrug af 200 Kr. af en den 25 April 1909 hos Bureauet deponeret Adoptionssum for hendes den 19 s. M. udenfor Ægteskab fødte Pigebarn.

14. Af ugift Marie Knudsen Søgaard for svigagtigt Forbrug af 225 Kr. af en hos Bureauet den 30 April 1909 deponeret Adoptionssum for hendes den 14 s. M. udenfor Ægteskab fødte Pigebarn, idet hun dog, da ovennævnte Hilda Nygaard har betalt hende 10 Kr. af det nævnte Beløb, har begrænset sin Erstatningspaastand til 215 Kr.

15. Af Handelskommis Herman Ludvig Melskens af Hillerød for svigagtigt Forbrug af 225 Kr. af en den 9 Maj 1909 hos Bureauet deponeret Adoptionssum for ugift Anna Niensens den 2 Marts s. A. udenfor Ægteskab fødte Pigebarn.

Arrestanten har erkendt at have gjort sig skyldig i retsstridigt Forbrug af de ovennævnte Deposita, og han har ikke fundet noget at indvende imod de nedlagte Erstatningspaaastande, der omfatte et Beløb af ialt 3178 Kr. 66 Øre. I Anledning af, at der i 1 Instans af Henriette Jensine Honoré, Jensens fraskilte Hustru, var nedlagt Paa-stand om Straf for ovennævnte Hilda Nygaard samt om Erstatning for svingagtigt Forbrug af 270 Kr. af en af hende i 2 Gange, henholdsvis 20 December 1909 og 2 Januar 1910, hos Bureauet deponeret Adop-tionssum m. m. for hendes den 30 Juni 1909 udenfor Ægteskab fødte Drengbarn, er Arrestanten endvidere, da Hilda Nygaard har anvendt en Del af nævnte Beløb til Dækning af hans Forpligtelser, gaaet ind paa in solidum med Hilda Nygaard at erstatte det nævnte Beløb.

Arrestanten, til hvis Forklaring om, at han alene betragtede de af ham forbrugte Deposita som Laan, til hvis betemelige Tilbagebetaling han havde forudsat at ville blive i Stand, der efter de foreliggende Oplysninger ikke kan tages Hensyn, er for det af ham udviste Forhold ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 253 med en Straf, der findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Da derhos Dommen rettelig har paalagt Arrestanten at udrede dels de ovennævnte Erstatninger af tilsammen 3178 Kr. 66 Øre til de under Nr. 1—15 anførte bedragne Personer, dels in solidum med Hilda Nygaard i Erstatning til Henriette Jensine Honoré 270 Kr., — — — vil bemeldte Dom, saavidt paaanket er, i det Hele være at stadfæste.

Nr. 369.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Joseph Simmons (Def. Bagger),

der tiltales for Forsøg paa Røveri, forbundet med morderisk Overfald.

Christiansteds Bytings kriminelle Ekstrarets Dom af 22 April 1910: Arrestanten Joseph Simmons bør have sit Liv forbrudt; saa bør han og betale til det Offentlige Fr. 20. 12¹/₂ samt de af Aklionen flydende Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Juli 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Johansen og Richter, betaler Arrestanten Joseph Simmons 25 Fr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Joseph Simmons til Højesteretssagførerne Liebe og Bagger 50 Francs til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Christiansteds Bytings kriminelle Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Joseph Simmons, der maa antages at være 18 Aar gammel, og som ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Forsøg paa Røveri forbundet med morderisk Overfald.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten, der arbejdede som Markarbejder paa St. Croix, men som efter sin Forklaring ønskede at rejse til New York, indfandt sig Onsdag den 2 Marts d. A. om Aftenen hos sin paa Plantagen Upper Love boende Morbroder, William James, hos hvem han fik Tilladelse til at overnatte. Da han den følgende Dags Morgen atter gik bort, medtog han fra det Værelse, hvor han havde overnattet, en gammel og værdiløs James tilhørende Økse af den Slags, som almindelig benyttes til Hugning af Sukkerrør. Arrestanten, der i længere Tid havde tænkt over, hvorledes han skulde skaffe sig Penge til at komme til New York for, og som vidste, at en Mand fra Plantagen Barrenspot ved Navn Thomas Gill — med hvem Arrestanten maa antages tidligere i nogen Tid at have arbejdet sammen paa denne Plantage — hver Fredag paa Plantagen Loves Fabrik hentede Lønningerne til Folkene paa Barrenspot, fik nu, da han havde sat sig i Besiddelse af Sukkerøksen, den Tanke at overfalde og dræbe Gill og røve Pengene, naar denne den næste Dag var paa Hjemvejen fra Lower Love. Overensstemmende med denne Plan stillede Arrestanten sig Fredag den 4 Marts om Eftermiddagen med Sukkerøksen, som han den foregaaende Dag havde slebet, i en Hulning ved Landevejen, der fra Kings Hills Bakke fører til Christiansted, og ad hvilken han vidste, at Gill vilde komme paa sin Vej til Barrenspot. Da Gill, der, efter at Arrestanten havde staaet et Par Timer og afventet hans Komme, omtrent ved 5-Tiden kom kørende i en med en Mule forspændt Karre, var naaet til det Sted, hvor Arrestanten stod, traadte denne frem og hilste »God Dag«, og da Gill ikke standsede, greb han med sin ene Haand fat i Karrens bageste Side og løb saaledes paa en Strækning af ca. 1600 Fod sammen med Karren ned ad Bakken. Paa Grund af den stærke Fart fik han under Løbet ikke Lejlighed til at overfalde Gill, men da de var naaede ned til Foden af Bakken, tilføjede Arrestanten ham med Øksen et Slag i Nakken. Da Gill nu sprang ned fra Karren og gik

løs paa Arrestanten, tilføjede denne ham med Øksen et Slag, der ramte over Armen, men under den derefter opstaaede Brydning mellem dem blev Arrestanten, der havde tabt Øksen, slaaet til Jorden af Gill. Denne slap nu, da Mulen havde fortsat sit Løb ad Barrenspot til, sit Tag i Arrestanten for at løbe efter Køretøjet, hvorpaa Arrestanten kastede Øksen ind i en Sukkermark, hvor den senere blev funden.

Arrestanten, der efter Gills af Arrestanten bestridte Forklaring, efter at han var sprungen af Karren, søgte at faa fat i Pengeposen, der stod foran i Vognen, har fastholdt, at det var hans Hensigt at dræbe Gill, i hvilken Henseende han nærmere har udsagt, at det var ham klart, at han, da Overfaldet forøvedes ved højlys Dag, vilde blive genkendt af Gill.

Bladet og Skaftet paa den af Arrestanten benyttede Økse, der vejer ca. 1 Pd. 70 Kv., er af Jern og i et Stykke; Skaftet, der er hult, har en Længde af $6\frac{1}{4}$ Tm., Bladet er 10 Tm. langt og 4 Tm. bredt og har en skarp Æg.

Ved den af vedkommende Embedslæge foretagne Undersøgelse havde Gill ifølge en af Lægen den 5 Marts d. A. afgiven Erklæring i Nakken i Egnen af Epitrophæus et Snitsaar — af en i Erklæringen ufuldstændig angivet Længde — ind til Hvirvlen samt et ubetydeligt Stiksaar paa venstre Overarm. Efter et Hospitalsophold fra den 4 til den 26 Marts blev han den sidstnævnte Dag udskrevet som helbredet, og ved sit Møde i Retten den 29 Marts erklærede han sig for fuldstændig helbredet. Af Hospitalskommissionen er der under Sagen nedlagt Paastand om, at Arrestanten tilpligtes at betale til det Offentlige Udgifterne ved Gills Hospitalspleje, 20 Fr. $12\frac{1}{2}$ Cent., hvilke denne havde erklæret sig ude af Stand til at betale, og bemeldte Paastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

Foruden de i fornævnte Pengepose værende, af Smaamønt bestaaende Lønninger til Folkene paa Barrenspot, havde Gill endvidere i sin Lomme nogle Seddelpenge til Forvalteren dersteds, men hvor mange Penge han i det Hele førte med sig, er ikke oplyst under Sagen.

For sit ommeldte Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig dømt efter Forordningen 11 April 1840 § 34, jfr. D. L. 6—6—22, til at have sit Liv forbrudt, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om en det Offentlige hos Arrestanten tilkendt Erstatning af Francs 20. $12\frac{1}{2}$ — — — tiltrædes, vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Fredag den 28 Oktober.

Nr. 137. Malermester **E. W. Christensen** (Asmussen)

contra

Slagtermester **J. H. Huss** (Bagger efter Ordre),

betræffende Spørgsmaal om Indstævntes Ret til at hæve et Lejemaal paa Grund af en dertil knyttet Forudsætnings Bristen.

Arrestforretning for 140 Kr. 53 Øre, foretagen hos Indstævnte den 19 Juni 1908 af Byfogden i København.

Københavns Gældskommissions Dom af 27 August 1909: Den ovennævnte Arrestforretning bør være ophævet, og bør Indstævnte, Slagtermester J. H. Huss, for Tiltale af Citanten, Malermester E. W. Christensen, i denne Sag fri at være. Citanten bør til Indstævnte betale 150 Kr. og denne Sags Omkostninger med 5 Kr. 50 Øre. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Mahrt en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 5 Oktober f. A. fremlagte Indlæg. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den den 5 Oktober f. A. fremlagte Opsigelse af 9 Juni s. A. ikke er forsynet med Stempel.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Viceværtinden edelig forklaret, at hun, inden Indstævnte fraflyttede Butikslejligheden, har meddelt ham, at Sundhedskommissionen havde givet fornøden Tilladelse til, at Butiken benyttedes til Kødudsalg. Men selv om der bortses herfra, var der efter Indholdet af Sundhedskommissionens Skrivelse af 18 April 1908 Grund til at vente, hvad ogsaa senere viste sig, at de Vanskeligheder, der havde rejst sig med Hensyn til Butikens Benyttelse til Kødudsalg, vilde kunne fjernes. Indstævnte, der selv i længere Tid havde fundet sig i den tilstedeværende Usikkerhed, findes derfor ikke, ialfald ikke uden nærmere Henvendelse til Appellanten, at have været berettiget til saaledes som sket ensidig at hæve Kontrakten.

Som Følge heraf vil den foretagne Arrestforretning være at stadfæste, og Indstævnte efter den derom nedlagte Paastand være at dømme til at betale Appellanten 140 Kroner 53 Øre, med Renter af 125 Kroner fra den 20 Juni 1908.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at op hæve, hvorhos de nedenfor anførte Salærer for Møde under et Tingsvidne og for Højesteret ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Den foretagne Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Indstævnte, Slagtermester J. H. Huss, til Appellanten, Malermester E. W. Christensen, betale 140 Kroner 53 Øre med Renter af 125 Kroner 5 pCt. aarlig fra den 20 Juni 1908, til Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges der Overretsprokurator Kaas 15 Kroner og Højesteretssagfører Bagger 80 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag søger Citanten, Malermester E. W. Christensen, Indstævnte, Slagtermester J. H. Huss, til Betaling af 140 Kr. 53 Øre, som denne skal skyldes, nemlig som Leje af en Stuebutik i den Citanten tilhørende Ejendom, Saksogade 41, for Tiden fra 15 Juli til Oktober Flyttedag 1908 125 Kr., for Omkostninger ved en hos Indstævnte den 19 Juli 1908 foretagen Arrestforretning 15 Kr. 53 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 15 Juni 1908 af 125 Kr. og Sagens Omkostninger. Citanten paastaar derhos en hos Indstævnte den 19 Juni f. A. ved Byfogden her i Staden til Sikkerhed for fornævnte Lejebeløb m. v. foretaget Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger og paastaar derhos den foretagne Arrestforretning som ulovlig gjort ophævet og sig tillagt Erstatning efter Rettens Skøn for Tort, Tab og Kreditspilde ved den ulovlig foretagne Arrestforretning.

Det fremgaar af Sagen, at Indstævnte ved Kontrakt af 1 April f. A. lejede en Stuebutik af Citanten i den denne tilhørende Ejendom, Saksogade 41, fra April Flyttedag s. A. at regne for en aarlig Leje af 500 Kr., hvoraf $\frac{1}{4}$ Aars Leje betaltes ved Kontraktens Underskrift, medens der hver paafølgende 15 Juni, 15 September, 15 December og 15 Marts skulde betales $\frac{1}{4}$ Aars Leje, og skulde Lejemaalet opsiges 14 Dage før Nytaar eller St. Hansdag til Ophør den paafølgende Flyttedag, at Butikken, som efter Indstævntes Anbringende af ham blev lejet til Slagterforretning med Pøsemageri, ved Lejemalets Afslutning var indrettet til Kødudsalg, at der af Citanten den 31 Marts f. A. var indgivet Andragende til Sundhedskommissionen om Tilladelse til at benytte den ommeldte Butik til Kødudsalg, at Citantens Viceværtinde før Indflytningen tilkendegav Indstævnte, at han nu godt kunde lukke op, at Sundhedskommissionen den 18 April f. A. i en Skrivelse til Citantens Arkitekt svarede, »at det Ansøgte ikke kan tillades i den foreliggende Form, navnlig fordi det af den foreliggende Tegning synes at fremgaa, at Kødudsalget vil faa Forbindelse med Lokaler, der kunde benyttes til Beboelse«, og at Indstævnte derefter fraflyttede Butikken efter hans Anbringende, fordi han nu kunde vente, at Politiet, hvad Dag det skulde være, vilde lukke Butikken, og den 9 Juni f. A. opsigte Lejemaalet til Ophør til Oktober Flyttedag s. A., men at han ikke har betalt for Tiden fra 15 Juli til Oktober Flyttedag f. A.

Indstævnte gør nu til Støtte for sine under Sagen nedlagte Paa-stande gældende, at da Citanten har lejet ham Butikken til Slagterforretning og garanteret ham, at den maatte benyttes til Kødudsalg, saa har han, da Sundhedskommissionen nægtede Tilladelse hertil, været berettiget til uden Opsigelse at fraflytte Butikken.

Citanten har bestridt at have garanteret Indstævnte, at den fornævnte Butik maatte benyttes til Kødudsalg og har anbragt, at det skyldtes Indstævnte selv, at Tilladelse til at benytte Butikken i ommeldte Øjemed blev nægtet, idet Grunden hertil var, at Indstævnte benyttede det bag Butikken værende Rum til Soveværelse, men at Sundhedskommissionen iøvrigt den 3 Juni f. A., inden Indstævnte var fraflyttet Butikken, havde efter et derom den 22 Maj s. A. indgivet An-

dragende meddelt Tilladelse til, at Butikken blev benyttet til Kødudsalg, hvorhos han gør gældende, at Indstævnte ved under 9 Juni f. A. at opsigte Lejemaalet til Fraflytning Oktober Flyttedag s. A. har erkendt sig pligtig til at betale Leje til nævnte Flyttedag.

Overfor Indstævntes Anbringende om, at han opsagde Lejemaalet af Forsigtighedshensyn, findes der nu ikke at kunne gives Citanten Medhold i, at Indstævnte ved Opsigelsen har anerkendt nogen Forpligtelse til at betale Leje som anført, og vel har Indstævnte ikke godtgjort, at Citanten har garanteret ham, at Butikken maatte benyttes til Kødudsalg, men naar Indstævnte som Slagtermester lejer en Butik, der er indrettet til Kødudsalg, findes han berettiget til at forudsætte, at Butikken maa benyttes hertil, og da Citanten ikke har oplyst at have taget noget Forbehold om, at Butikkens Benyttelse i anførte Øjemed var afhængig af Sundhedskommissionens Tilladelse, og da det mod Indstævntes Benægtelse ikke er godtgjort, at der inden hans Fraflytning var givet ham Meddelelse om, at Tilladelsen var givet under 3 Juni f. A., findes Indstævnte, der efter det Foreliggende har haft Føje til at antage, at Politiet vilde forbyde ham at holde Kødudsalg i Butikken, at have været berettiget til uden Opsigelse at fraflytte det Lejede.

Indstævnte vil herefter ikke kunne tilpligtes at betale Citanten det paastævnte Lejebeløb, og vil som Følge heraf den foretagne Arrestforretning være at ophæve, hvorhos Citanten for Tort, Tab og Kreditspilde, som maa antages foraarsaget Indstævnte ved Arrestforretningen, vil have at betale denne en Erstatning, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til 150 Kroner, og Sagens Omkostninger med 5 Kroner 50 Øre.

Nr. 305.

Højesteretssagfører Møller

contra

Niels Peter Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Bjerger-Aasum Herreders Ekstrarets Dom af 26 Februar 1910: Arrestanten Niels Peter Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og skal betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Knudsen, 25 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Frandsen, 20 Kr. De i Arrestantens Besiddelse forefundne 5 Stk. Plyds vil være at udlevere til Manufakturhandler Svend A. Olesen i Odense. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Maj 1910: Tiltalte Niels Peter Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt

at stande, dog at Tiltalte yderligere vil have at 'udrede i Salær til Overretssagfører Amdrup 10 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Axel Bang og Bing, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de fremkomne i den indankede Dom i det Væsenlige gengivne Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har stjaalet den i Dommen ommeldte Pakke Prøver af Værdi ca. 30 Kroner. Han vil herefter være at anse efter Straffelovens § 228. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Iøvrigt vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Niels Peter Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Iøvrigt bør Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Møller og Bagger 50 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bjerge-Aasum Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Niels Peter Nielsen aktioneret for Tyveri.

Tiltalte er født den 8 Juni 1855 og har tidligere været straffet gentagne Gange for Tyveri, senest ved Højesterets Dom af 12 Marts 1877 efter Straffelovens § 232, 1ste Stykke, for 4de Gang begaaet Tyveri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Bjerre Herreds Ekstrarets Dom af 10 Februar 1879 efter samme Straffebestemmelse med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 5 Oktober 1883 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet groft og simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 4 Aar, ved Andst med flere Herreders Ekstrarets Dom af 10 Februar 1888 efter Straffelovens §§ 232, 1ste Stykke, og 225 med Tugthusarbejde i 4 Aar og endelig ved Viborg Landsoverrets Dom af 12 April 1897 efter Straffelovens § 203, jfr. dens § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 11 September f. A. afsendte Manufakturhandler i Odense Svend A. Olesen med en Dagvogn, som kører mellem Odense og Dømmestrup, til Snedker Mads Jørgen Madsen i Nørre Lyndelse en Pakke med Prøver af Plyds til Møbelbetræk, indeholdende 1 Sæt glat Velour, 5 Sæt mønstret Velour og 3 Sæt Mekka, hvert Sæt indeholdende 7—8 Stykker af Størrelse ca. 12 Tommer i hver Side, som var hæftede sammen i den ene Side med en Shirtingsryg med 3 Øjne, saaledes at der var trukken en Snor gennem disse og gennem de paa denne Maade

i hvert Sæt indeholdte Stykker. Pakken blev af Dagvognskusken Christian Pedersen, da han samme Dag henad Aften ankom til Nørre Lyndelse Kro, og Snedker Madsen ikke var tilstede for at modtage den, henlagt i en Krybbe i Kroens Rejsestald, saaledes som han plejede at gøre med Pakker, der ikke straks blev afhentede, og Dagvognskusken har forklaret, at han endnu den 13 s. M. saa Pakken henligge i Krybben, men at den den følgende Morgen var borttaget, hvorfor han troede, at Snedker Madsen havde afhentet den. Sidstnævnte anmeldte imidlertid den 27 s. M. for Politiet, at den ommeldte Pakke ikke var kommen ham ihænde, og at han formodede, at den var stjaalen, og da det blev oplyst, at Tiltalte var set i Besiddelse af nogle Stykker Plyds, blev der indledet kriminel Undersøgelse mod ham, der havde arbejdet som Daglejer paa Herregaarden Bramstrup i Nørre Lyndelse Sogn i Tiden fra 19 August til 11 Oktober f. A. og i den Tid jævnlig er kommen i Nørre Lyndelse Kro om Aftenen, og under denne Undersøgelse fandtes der i en Sæk med Beklædningsgenstande, som Tiltalte havde efterladt i nævnte Kro, 5 Stykker Plyds af ganske samme Størrelse og Beskaffenhed, som de Prøver, der var i den bortkomne Pakke. Selve Pakken med det øvrige foranførte Indhold blev senere bragt tilstede, idet den var fundet henliggende under nogle Ellebuske, ca. 50 Alen fra Faaborg Landevej i Nærheden af Bramstrup. Medens Tiltalte vedblivende har nægtet at kende noget til denne Pakke og at den har været i hans Besiddelse, har han erkendt, at de i hans Sæk forefundne 5 Stykker Plyds har været i hans Besiddelse, og har han herom forklaret, at han i August Maaned f. A. har købt dem hos Sadelmager Bonnesen i Kongensgade i Odense for 4. Kr., og at det var hans Hensigt at benytte Plydsen til Betræk paa Cyklesadler, dels til hans egen Cykle, dels til Foræring til hans Svoger, Statshusmand Christian Knudsen ved Lunderskov, og dennes Hustru.

Nævnte Sadelmager Bonnesen og 4 hos ham i August Maaned forrige Aar arbejdende Svende, de eneste, som i Bonnesens Fraværelse kan have ekspederet Kunderne i hans Butik, have under Sagen edelig forklaret, at ingen af dem har solgt de ommeldte 5 Stykker Plyds til Tiltalte, hvorhos en af Svendene har forklaret, at der paa den angivne Tid ikke i Forretningen fandtes Plyds af den Slags, som de fornævnte Stykker, og Sadelmager Bonnesen, at han aldrig har taget mere end 30 Øre for et saadant Stykke Plyds. Ved edelige Forklaringer, afgivne af Frederik Reimers, Lagerekspedient hos Aktieselskabet C. Olesen her i Staden, fra hvem de nævnte Plydsprøver ere tilsendte Manufakturhandler Svend A. Olesen i Odense, og af Sidstnævnte samt ved Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de hos Tiltalte forefundne 5 Stykker Plyds, der ere ansatte til en Værdi af ialt 2 Kr. 50 Øre, have tilhørt Manufakturhandler Olesen, og da denne har aflagt Tilhjemlingsed, da de af Tiltalte under Sagen afgivne Forklaringer ikke blot med Hensyn til, hvorledes han har erhvervet de ommeldte Stykker Plyds, men tillige paa adskillige andre Punkter, have vist sig urigtige, findes der at være tilvejebragt et efter L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme ham for uhjemlet Besiddelse af de 5 Stykker Plyds, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Tiltalte vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 238, jfr. dens § 61, 2det Stykke, med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte efter nævnte Straffebestemmelser er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre, hvorimod den, forsaavidt angaar — — — Bestemmelsen om, at de fornævnte 5 Stykker Plyds vil være at udlevere til Manufakturhandler Svend A. Olesen, vil være at stadfæste.

Nr. 62. Foreningen af københavnske Manufaktur-Grossisters Akkord- og Konkursafdeling (Henriques)

contra

Kuratorerne i Herreekviperingshandler Erik P. Jensens Konkursbo, Sagførerne J. P. Schou og A. Normann (Ingen),

betræffende Spørgsmaal om en Fordrings Anerkendelse som privilegeret i et Konkursbo.

Hads Herreds Skifterets Kendelse af 6 April 1909: Den ommeldte af Foreningen af københavnske Manufakturgrossisters Akkord- og Konkursafdeling under Nr. 84 anmeldte Fordring i Herreekviperingshandler af Odder Erik Jensens Konkursbo anerkendes som simpel Fordring for 375 Kroner med Renter 5 pCt. p. a. fra 22 Juli 1908 til Betaling sker. Statskassens Ret reserveres m. H. t. Stempling af det af Fallenten udstedte den 12 December 1908 i Skifteretten fremlagte, udaterede Sikkerhedsdokument.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Oktober 1909: Den paaankede Skifteretskendelse bør ved Magt at stande.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanterne nedsat deres i Konkursboet under Nr. 84 anmeldte Krav til det Beløb, 375 Kroner, hvormed det er anerkendt ved den indankede Dom.

Som antaget i Dommen er dette Krav ikke privilegeret, og selv om en lignende Sikkerhedsret som Haandpant har kunnet stiftes over de deponerede Fordringer, uanset at de ikke ere knyttede til noget af vedkommende Debitor udstedt Haandskrift, kan en saadan Ret ialfald ikke anses behørig stiftet, da Underretning om Deponeringen ikke er meddelt Debitorerne.

Dommen vil herefter være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanterne, Foreningen

af københavnske Manufakturgrossisters Akkord- og Konkursafdeling, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Skrivelse af 22 Maj 1907 til Appellanterne, Foreningen af københavnske Manufakturgrossisters Akkord- og Konkursafdeling i København, anmodede Herreekviperingshandler Erik P. Jensen af Odder i Henhold til Lov af 14 April 1905 om Tvangsakkord udenfor Konkurs og om Udvidelse af Adgangen til Tvangsakkord under Konkurs Fritz Iversen af Ordrup og V. Helms i Kolding om henholdsvis som autoriseret handelskyndig og som autoriseret regnskabskyndig Tillidsmand at være ham behjælpelig med at optage en Status i Overensstemmelse med nævnte Lov, hvorhos han i en udateret Paategning paa Skrivelsen tilføjede, at han til Sikkerhed for den Tillidsmændene tilkommende Betaling, der af disse foreløbig var anslaaet til 500 Kr., i Henhold til Lovens § 2 havde deponeret »udestaaende Fordringer ifølge vedhæftede Liste nominelt Kr. 652. 40.«

Ved Udgangen af Maj Maaned tilendebrogte Tillidsmændene deres heromhandlede Hverv, men da det viste sig, at Jensen ikke kunde skaffe nogen Garanti for Opfyldelsen af en eventuel Akkord, lod Appellanterne sig under 1 Juni 1907 af Jensen meddele Fuldmagt til at administrere og foretage en Likvidation af »samtlige hans Formuesforhold«, hvorefter Helms i Anledning heraf efter Anmodning af Appellanterne og som Repræsentant for disse opholdt sig i Odder fra den 21 til 29 Juni, hvor han bl. a. arbejdede for at fremskaffe Tilbud om Køb af Jensens Varelager og øvrige Aktiver. Efterat Statusopgørelsen var afsluttet, udbetalte Appellanterne under 30 Maj og 4 Juni til Helms og Iversen som Vederlag for deres Virksomhed herved henholdsvis 305 Kr. og 135 Kr., hvorhos de under 2 Juli yderligere betalte Helms 135 Kr. for »Ekstraarbejde«, og efterat Jensens Bo derpaa var taget under Konkursbehandling, anmeldte Appellanterne den 22 Juli f. A. i Konkursboet under Nr. 84 en Fordring paa det fornævnte Beløb med Paastand om Betaling af samme tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Anmeldelsens Dato, til Betaling sker, som privilegeret Krav i Henhold til den oftnævnte Lovs § 34 mfl.; samtidig anmeldte Appellanterne under Nr. 85 som simpelt personligt Krav en anden Fordring til Beløb 87 Kr. 96 Øre, i Henhold til en Opgørelse, i hvilken under »Maj 1907« var opført »an 1 pCt. til Afdelingen« 300 Kr., medens der under 21 og 29 Maj for skete Indbetalinger var krediteret Jensen ialt 250 Kr., hvorhos der var debiteret ham en Række Beløb for Porto, Telegrammer, Tryksager og lignende.

Medens Kuratorerne i Konkursboet, de Indstævnte, Sagførerne J. P. Schou og A. Nordmand, begge af Odder, indstillede den sidstnævnte Fordring til Anerkendelse, da Fallenten inden Konkursen havde paataget sig Pligt til at betale, foreslog de derimod den førstnævnte Fordring nægtet Anerkendelse som privilegeret Krav, idet de gjorde gældende, at Betingelserne for saadan Anerkendelse efter nysnævnte Lovs

§ 34, 5te Stykke, ikke var tilstede, hvorhos de henstillede til Skifteretten at nedsætte Fordringen, hvorved de henviste til, at der ifølge Fordringen Nr. 85 var ydet Appellanterne Vederlag. Der udspandt sig derefter for Skifteretten en Disput, under hvilken Appellanterne næst at fastholde Kravet om Fordringens Anerkendelse som privilegeret nedlagde en subsidiær Paastand, gaaende ud paa, at den anmeldte Fordring skulde dækkes forlods af de deponerede Fordringers Provenu. Ved Skifterettens den 6 April d. A. afsagte Kendelse afgjordes Disputen derhen, at Fordringen for et Beløb af 375 Kr. med Renter deraf som paastaet anerkendtes som simpel personlig Fordring, men iøvrigt nægtedes Anerkendelse, og Sagen er nu af Appellanterne efter Stævning til Kuratorerne i Konkursboet indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres for Skifteretten nedlagte Paastande. De Appelindstævnte have ikke givet Møde for Overretten.

Det er under Sagen ubestridt, at Appellanterne ere succederede i Tillidsmændenes Krav paa Vederlag, men da det efter fornævnte Lovs § 34, 5te Stykke, er en Betingelse for, at Tillidsmændene kunne erholde det sammesteds omhandlede Privilegium for deres Krav, at Akkordforhandling efter bemeldte Lov er begyndt, da denne Betingelse, efter hvad der er in confesso under Sagen, ikke er indtraadt, og da der ikke kan gives Appellanterne Medhold i deres Formening om, at Mændene i Analogi af Bestemmelsen skulde have Krav paa Privilegiet, vil Appellanternes principale Paastand ikke kunne tages til Følge.

De Appelindstævntes Indsigelser mod det ommeldte Kravs Størrelse gaa ud paa, dels at det af Helms for hans Virksomhed med at optage Status beregnede Vederlag er uforholdsmæssig højt og for en Dels Vedkommende er Vederlag for Arbejde, der ikke vedrører den optagne Status, dels at det af ham for Ekstraarbejde beregnede Beløb er Boet uvedkommende, da Arbejdet alene er udført paa Appellanternes Vegne og i deres Interesse.

Efter Sagens Oplysninger maa det nu vel antages, at Arbejdet med Optagelsen af Status er bleven vanskeliggjort ved den i Jensens Forretning herskende Uorden, men naar henses til, at Helms Arbejde med Jensens Affærer begyndte allerede den 15 Maj, medens Tilkaldelsen af ham og Iversen som Tillidsmænd først fremkom den 22 s. M., samt at Helms efter det Oplyste i Tiden fra 15 til 31 Maj havde flere Forhandlinger med Jensens Kautionsister, der ikke kunde antages at have staaet i Forbindelse med hans Hverv som Tillidsmand, og om hvilke Helms i en under Sagen fremlagt Skrivelse har udtalt, at de optog en Del af Tiden og Arbejdet, findes der ikke tilstrækkelig Føje til at forandre Skifterettens Kendelse, forsaavidt den af Appellanterne anmeldte Fordring vedrørende de til Helms under 30 Maj og 4 Juni 1908 udbetalte Beløb af ialt 305 Kr. ved samme er nægtet Anerkendelse for et Beløb af 65 Kr.

Hvad dernæst angaar det til Helms for »Ekstraarbejde« udbetalte Beløb af 135 Kr. bemærkes, at der maa gives de Appelindstævnte Medhold i, at det under Anmeldelses Nr. 85 ommeldte Beløb af 300 Kr. i Mangel af anden Oplysning maa antages beregnet paa at skulle tjene til Dækning af Appellanternes Udgifter ved Forsøg paa at faa tilvejebragt en saadan Afvikling af Jensens Affærer som ommeldt i Fuldmagten af 1 Juni 1907, samt at Appellanterne i den nævnte An-

meldelse ikkun have gjort Rede for af dem afholdte Udgifter til samlet Beløb 37 Kr. 96 Øre, medens de, trods dertil gennem de Appellindstævntes Procedure given Opfordring, have undladt iøvrigt at meddele fornøden Oplysning om Sammenhængen med den heromhandlede Fordring.

Som Følge heraf maa det ligeledes billiges, at der ved Skifterettens Kendelse er nægtet den heromhandlede Fordring Anerkendelse.

Hvad endelig Appellanernes subsidiære Paastand angaar, kan der ikke gives dem Medhold, forsaavidt de til Støtte for denne have villet gøre gældende, at der ved den oftnævnte Lovs § 2, sidste Stykke, maa anses at være givet særlige, fra Lovgivningens almindelige Regler angaaende Stiftelse og Beskyttelse af Sikkerhedsrettigheder afvigende Bestemmelser angaaende Sikring af den Tillidsmænd tilkommende Betaling gennem »Depot«.

Efter det foran refererede Indhold af den af Jensen i Forbindelse med hans Skrivelse til Appellanterne af 22 Maj 1907 afgivne Erklæring maa denne forstaas som gaaende ud paa at give Tillidsmændene — eller Appellanterne paa deres Vegne — Haandpant i de i Erklæringen ommeldte mundtlige Fordringer. Da Appellanterne imidlertid end ikke have assereret, ligesom der iøvrigt ikke under Sagen foreligger noget om, at der er meddelt de paagældende Debitorer Underretning om den af Jensen foretagne Deponering, kan der ikke anses at være stiftet nogen Sikkerhedsret for Appellanterne med Hensyn til de oftnævnte Fordringer, og det er derfor ved den indankede Kendelse rettelig statueret, at Appellanernes Paastand om at erholde forlods Dækning af disses Provenu ikke kan tages til Følge.

Den paankede Kendelse vil herefter i det hele være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen samt idet de Appelindstævnte, eom meldt, ikke have givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen anden Stempelovertrædelse end den i Skifteretskendelsen ommeldte at være begaaet.

Nr. 346. Højesterets sagfører Bagger

contra

Andreas Kalsbøll Knudsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 1 Juli 1910: Arrestanten Andreas Kalsbøll Knudsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og Arrestanten Frits Julius Elland Fritze med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos de en for begge og begge for en bør udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær

til Aktor og Defensor, Sagførerne Th. Lund og P. F. C. Larsen, 35 Kr. til hver, dog at Arrestanten Knudsen ikke udreder udover $\frac{3}{5}$ og Arrestanten Fritze ikke udover $\frac{4}{5}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de August 1910: Arrestanten Andreas Kalsbøll Knudsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sinding og Zeuthen, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 80 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved stande, dog at Straffetiden bestemmes til 80 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Andreas Kalsbøll Knudsen til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Andreas Kalsbøll Knudsen for Tyveri og Falsk.

Arrestanten er født den 23 Januar 1878 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom.

De nærmere Omstændigheder ved Sagen, under hvilken i 1ste Instans ogsaa Frits Julius Elland Fritze, for hvis Vedkommende Appel ej har fundet Sted, var tiltalt blandt andet for Tyveri og Falsk, er følgende:

Efter at Tømremester Nielsens Hustru, Anna Sørensen, den 3 Marts d. A. havde anmeldt for Frederiksberg Politi, at der i Løbet af den foregaaende Dag fra en Kælderbutik i Ejendommen Bispeengen Nr. 3 var frastjaalet hende en sortlakeret Damecykle, mærket Koh-i-Noor Nr. 12542 B, meddelte Cyklehandler Hansen, Borgergade 72, den 7 s. M. til Politiet, at han den 3 Marts af en i samme Gade Nr. 53 boende Mandsperson havde for 4 Kr. købt 2 Cyklehjul og modtaget et Cyklestel for om muligt at sælge dette, og at dette Stel senere havde vist sig identisk med Stellet til den i »Politiefterretninger« efterlyste, fra Nielsens Hustru stjaalne Cykle, hvorfor han — uden at sige noget om Grunden — havde forlangt, at den paagældende skulde tage Stellet tilbage tilligemed Hjulene, af hvis Købesum han derefter havde faaet

3 Kr. tilbagebetalt. Den 7 Marts blev saavel Arrestanten, der viste sig at være den af Hansen omforklarede Person, som Fritze anholdt i Arrestantens Logi, Borgergade 53, og fandtes Arrestanten da i Besiddelse dels af en Herrecykle, mærket »Rudge Withworth Nr. 498404«, dels af fornævnte Damecyklestel med tilhørende Hjul og Pedaler, dels endelig af tvende Dokumenter, lydende henholdsvis:

»Solgt den mig tilhørende Damecykle til Hr. Knudsen og Betalingen modtaget Kontant.

⁴/₃ 1910.

L. Lund,
Amerikavej.«

og:

»Modtaget Dags Dato Betaling for den af mig solgte Herrecykle, hvorfor Kviteres.

L. Lund.«

Under den mod Arrestanten og Fritze derefter indledede Under-søgelse har Fritze tilstaaet, at han har stjaalet de to nævnte Cykler, og gaar hans seneste Forklaringer derom ud paa følgende:

Han havde lært Arrestanten at kende ca. 3 Uger før Anholdelsen, og i de sidste ca. 8 Dage var de, der begge var uden Beskæftigelse, daglig sammen. Den 2 Marts spurgte han Arrestanten, om denne kunde have Lyst til at købe en Cykle, hvortil Arrestanten svarede Ja, og Fritze stjal saa om Aftenen den ovennævnte, Nielsens Hustru tilhørende, Cykle, der med Tilbehør er vurderet til 60 Kr. Den stjaalne Cykle bragte han hen til Arrestanten, som købte den for 14 Kr., hvoraf de 5 Kr. straks blev betalt, og Arrestanten gav sig saa til at skille Cyklen ad og opfordrede Fritze til at skrabe Lakeringen af, da Cyklen saa lettere kunde sælges, og med dette Arbejde var de saa hinanden behjælpelige. Samme eller mulig en paafølgende Dag skrev Arrestanten Teksten til det fornævnte, Damecyklen vedrørende Dokument, hvilket han bad Fritze underskrive, idet han tilføjede, at det var ligegyldigt, med hvilket Navn han underskrev, og Fritze underskrev saa — uden at der blev talt nærmere om, hvilken Brug Arrestanten vilde gøre af Dokumentet — dette med det opdigtede Navn »L. Lund«, hvilket Arrestanten efter Fritzes Forklaring godt vidste ikke var dennes rigtige Navn, og efter Arrestantens Anvisning tilføjede Fritze saa Bopælsangivelse »Amerikavej«.

Den 7 Marts spurgte Fritze — efter hans videre Forklaring — Arrestanten, om denne vilde købe endnu en Cykle af ham, og da Arrestanten havde erklæret sig villig hertil, stjal Fritze om Eftermiddagen fra Gaarden til Ejendommen Toldbodgade Nr. 15 den foran omtalte Herrecykle, der tilhørte Grosserer Ove Ege, og som er vurderet til 100 Kr., medens en dertil hørende, ikke under Sagen tilstedekommen, med Ejerens Navn mærket Taske er vurderet til 2 Kr. Den stjaalne Cykle bragte Fritze hen i Porten til Ejendommen Borgergade 53 og fik Arrestanten ned at se paa den; Arrestanten kørte en Tur paa Cyklen, paa hvilken Tasken da sad, medens den var forsvunden, da Arrestanten kom tilbage med Cyklen, som Arrestanten derefter afkøbte Fritze, idet de blev enige om, at Købesummen skulde være 35 Kr.; heraf blev dog intet betalt. Arrestanten udfærdigede derefter det

foranførte til Herrecyklen sigtende Dokument, som han bad Fritze underskrive. Paa Forespørgsel, hvad han skulde skrive, sagde Arrestanten, at han kunde skrive det samme som forrige Gang, og da Fritze udtalte, at da havde han skrevet »Lund«, svarede Arrestanten: »Skriv saa bare det samme nu«; Fritze underskrev saa ogsaa dette Dokument med det tidligere nævnte opdigtede Navn, med hvilket han ellers ikke havde kaldt sig, særligt ikke overfor Arrestanten, der godt kendte hans rigtige Navn.

Arrestanten har paa sin Side erkendt at have været i Besiddelse af flere Dele, hørende til den Nielsens Hustru frastjaalne Cykle, deriblandt navnlig Stellet og Hjulene; hans Forklaring om Maaden, paa hvilken han er kommen i Besiddelse af nævnte Genstande, gaar ud paa, at han en Morgen i Begyndelsen af Marts d. A. siddende paa en Beværtning i Landemærket saa Fritze gaa forbi, bærende Cykledele; han gik saa ud til Fritze, som paa Arrestantens Forespørgsel om, hvad det var for Cykledele, sagde, at dem havde han købt for 10 Kr. Arrestanten afkøbte saa Fritze disse Cykledele for 14 Kr., som han betalte Fritze; senere solgte han Hjulene til Cyklehandler Hansen, hvem han samtidig tilbød 5—6 Damecykler til Salg, og hos hvem han ogsaa stillede Stellet — paa hvilket han nægter at have afskrabet Lakeringen — ind til Salg; Stellet tog han dog senere tilbage paa Foranledning fra Hansens Side. Mandag Eftermiddag den 7 Marts kom han for at købe et Lys over til Hansen; denne ønskede nu, at Arrestanten skulde købe Cyklehjulene tilbage, hvilket Arrestanten indgik paa; først herved fik han Mistanke om, at de af Fritze købte Cykledele kunde være Tyvekoster; han besluttede nu at spørge Fritze, der opholdt sig i Arrestantens Lejlighed, nøjere ud om Tingene, men inden han fik Lejlighed dertil, blev de begge anholdte.

Arrestanten har fremdeles erkendt at have været i Besiddelse af den ovennævnte Herrecykle, som han den 7 Marts købte af Fritze, idet de blev enige om, at Prisen skulde være 35 Kr. Arrestanten, der nægter at have kørt en Tur paa denne Cykle eller at have fjernet en Taske fra den, gik kort efter, at Cyklen var bragt op i hans Lejlighed, i det ovennævnte Ærinde over til Cyklehandler Hansen, og først da var det, at han som nævnt fik nogen Mistanke mod Fritze: Arrestanten har erkendt i de sidste 3 Ugers Tid før Anholdelsen at have færdedes en Del med Fritze, men at denne var arbejdsløs, vil han ikke have vidst, og han vil, lige til Mistanken som nævnt blev vakt hos ham ganske kort før Anholdelsen, have troet paa Rigtigheden af Fritzes Forklaring om at have købt baade Herrecyklen og de til Damecyklen hørende Dele.

Med Hensyn til de udfærdigede Dokumenter gaar Arrestantens Forklaring ud paa, at de blev udfærdigede for eventuelt at benyttes ved senere Salg af det købte; han skrev selv — rimeligvis den 4 Marts — Teksten til det til Damecyklen sigtende Bevis, som Fritze derefter underskrev med Navnet Lund, hvilket Arrestanten vil have troet var Fritzes rigtige Navn, idet han ikke havde Kendskab til, hvad denne, hvem han i Samtale benævnte Carl, egentlig hed; da Arrestanten den 7 Marts havde købt Herrecyklen, skrev han det til denne sigtende Dokument; da han saa kort efter vendte tilbage fra sit ovennævnte Ærinde ovre hos Cyklehandler Hansen, saa han, at Fritze i Mellemtiden

havde underskrevet Dokumentet, som Arrestanten saa stak til sig, inden han blev anholdt; han har ikke forevist noget af Dokumenterne noget Steds.

Den 19 Februar 1910 anmeldte Fru Valborg Mortensen for Politiet, at hun i Løbet af den sidste Maanedes Tid var bleven bestjaalen for en Laaneseddel, lydende paa 4 hvide Strudsfjer, pantsatte i hendes Navn for 5 Kr. paa Laanekontoret Sorøgade Nr. 30, hvilken Seddel havde beroet enten i en paa et Bord i hendes Stue staaende uaflaaset Blikæske eller i en uaflaaset Toiletskuffe; for dette Tyveri sigtede hun Arrestanten, hvis Broder, Arkitekt Johan Kalsbøll Knudsen, boede hos hende, og som en Tid havde haft Tilhold der i Huset.

Arrestanten har erkendt, at han, som i sin Tid efter Anmodning havde besørget de nævnte Strudsfjer pantsatte, senere har givet Laanesedlen til sin Hustru, med hvem han ikke samlevede, og at han, efter at hans Hustru havde indløst Fjerene, har solgt disse for 18 Kr. til Glarmester Thorvald Clausen, overfor hvem han i Strid med Sandheden foregav, at han havde købt dem af en Sømand i Nyhavn. Han har imidlertid nægtet at have tilegnet sig Laanesedlen, men forklaret, at han af sin fornævnte Broder, som havde Bemyndigelse til at raade over Valborg Mortensens Ejendele, havde faaet Tilladelse til at beholde Sedlen, som han enten havde haft hos sig siden Pantsætningen eller efter at have afleveret den atter taget til sig, inden han viste Broderen den med Spørgsmaal, om han maatte beholde den. Naar imidlertid henses til, at Valborg Mortensen, der har ansat Fjerenes Værdi til 60 Kr., har beediget, at Laanesedlen har været i hendes Besiddelse, og til, at Arrestantens fornævnte Broder edelig har forklaret, at han ingen Sinde har givet Arrestanten Tilladelse til at disponere over Laanesedlen, findes det ikke betænkeligt at statuere, at Arrestanten har stjaalet Laanesedlen.

Naar nu fremdeles henses til den ovennævnte af Fritze afgivne Forklaring samt til, at Cyklehandler Hansen edelig har forklaret, at Arrestanten den Dag, han bragte Cyklestellet til ham, flere Gange benævnedes Fritze ved dennes rigtige Efternavn, maa der ved Sagens Paadømmelse gaas ud fra, at Arrestanten har været fuldt paa det rene med og enig i, at de oftnævnte 2 Dokumenter af Fritze falskelig blev underskrevne med opdigtet Navn, og henses endelig til, at Hansen ligeledes edelig har forklaret, at Arrestanten foregav, at de 2 Cyklehjul, han solgte, hidrørte fra en gammel Cykle, han havde haft, saavel som at Cyklestellet ved dets Tilbagelevering til Arrestanten var forsynet med Numer, som imidlertid senere viste sig at være affilet, maa der fremdeles gaas ud fra, at Arrestanten har været klar over, at de Cykledele og den Cykle, han købte af Fritze, var stjaalne.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 238 samt efter dens § 270, jfr. § 275, disse §§ sammenholdte med § 46, og findes Straffen under Hensyn til midlertidig Straffelovs § 13 at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der har bestemt Straffen til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, være at forandre.

Mandag den 31 Oktober.

Nr. 98. Restauratør **H. O. Stentoft** (Ingen)

contra

|Firmaet **Herklotz, Corn & Co.** i New York (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Restauratør H. C. Stentoft, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 76. Gaardskarl **H. H. Hemmingsen** (Selv)

contra

Gaardejer **H. P. Kjep** (Jensen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Andel i en Lotterigevinst.

Stubbekøbing Herredstings Dom af 23 Juli 1907: Indstævnte, Gaardejer i Nørre Alslev H. P. Kjep, bør for Tiltale af Citanten, Gaardskarl H. H. Hemmingsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Juli 1908: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Appellanten, Gaardskarl H. H. Hemmingsen af Nørre Alslev, til Appelindstævnte, Gaardejer H. P. Kjep, sammeds, med 45 Kroner inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 24 November 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 33—34.

Mandag den 31 Oktober.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Efter Sagens Beskaffenhed findes Appellanten i Mulkt for unødigt Trætte at burde betale 200 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Gaardskarl H. H. Hemmingsen, til Indstævnte, Gaardejer H. P. Kjep, med 200 Kroner. Til Justitskassen bør Appellanten for unødigt Trætte bøde 200 Kroner. Saa betaler han og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i første Instans ved Stubbekøbing Herreds ordinære Ret behandlede Sag gik den af Appellanten, Gaardskarl H. H. Hemmingsen af Nørre Alslev, nedlagte Paastand ud paa, at Appelindstævnte, Gaardejer H. P. Kjep sammesteds, tilpligtedes at betale ham 5000 Kr., som udgør Halvdelen af den paa Kvartloddet Nr. 79315 med det kgl. Klasselotteri i September 1905 faldne Gevinst med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 14 April 1906.

Efter at Appelindstævnte i Overensstemmelse med sin nedlagte Paastand var bleven frifunden ved Underrettens Dom, saaledes at Sagens Omkostninger, som begge Parter havde paastaaet sig tilkendt skadesløst, ophævedes, har Appellanten indbragt Sagen for nærværende Overret, hvor han har gentaget sin for Underretten nedlagte Paastand, medens Appelindstævnte paastaar Underrettsdommen stadfæstet.

Det er ubestridt under Sagen, at Parterne i omtrent en halv Snes Aar har spillet sammen paa nævnte Lodseddel, der beroede i Appel-

indstævntes Væрге, og som af denne besørgedes fornyet. Medens Fællesskabet med Hensyn til Lodsedlen bestod, fandt der til uregelmæssige Tider Opgørelser Sted mellem Parterne, af hvilke Appellanten opholdt sig først paa Falster, senere paa Sjælland og saa igen paa Falster, ved hvilke Opgørelser Appellanten refunderede Appelindstævnte dennes Udlæg. Det maa antages, at Fællesskabet stiltiende er bleven fortsat fra den ene Serie til den anden, og Sagens Oplysninger lade ikke antage, at der ved Overgangen fra den ene Halvaars Serie til den anden er brugt anden Fremgangsmaade end ved Overgangen fra den ene Trækning til den anden indenfor samme Serie. Den sidste Opgørelse af denne Art fandt Sted i Efteraaret 1903, medens Appellanten tjente hos Appelindstævnte, og da Appellanten den 1 Maj 1904 fraaadede Tjenesten og fik sin Løn opgjort, blev Lotterimellemværendet ikke omtalt eller taget i Betragtning, uagtet der, Appellanten bekendt, paa Kvartlodet i Foraaret var faldet en Gevinst paa 25 Kr. I den følgende Tid har heller ikke Lotterimellemværendet været paa Bane mellem Parterne.

Først da der i September Maaned 1905 paa Kvartlodet, som Appelindstævnte fremdeles havde fornyet, var falden fornævnte Gevinst, og da Appellanten havde faaet dette at vide, blev det fra hans Side gjort gældende, at han fremdeles spillede paa Kvartlodet i Forening med Appelindstævnte, hvad denne bestred.

Appelindstævnte har anbragt, at den i Efteraaret 1903 stedfundne Opgørelse ikkun udlignede Fornylsespræmierne til den Serie, der sluttedes i September 1903, men derimod ikke Præmierne for det næste Halvaars Serie, og Appellanten har ikke ført Bevis for sit modsatte Anbringende om ved denne Lejlighed at have betalt Præmierne for den kommende Serie, hvorfor Appelindstævntes Anbringende forsaavidt vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Appelindstævnte har vel ikke ført fuldt Bevis for Rigtigheden af sit yderligere Assertum, at Appellanten i Efteraaret 1903 udtrykkelig har opløst Fællesskabet med Udgangen af den i September Maaned 1903 afsluttede Serie, men ligesom den Vidneforklaring, som Tjenestekarl Lars Emanuel Rasmussen Stryg har afgivet under et Tingsvidne, bestyrker Rigtigheden af Appelindstævntes fornævnte Anbringende, saaledes findes Appellanten ved, da han forlod Tjenesten den 1 Maj 1904, at undlade at kræve en Opgørelse med Hensyn til den da faldne Gevinst og ved sin Passivitet i den følgende Tid at have givet Appelindstævnte Føje til at gaa ud fra, at Fællesskabet betragtedes som ophævet.

Det maa derfor billiges, at Appelindstævnte ved den indankede Dom er frifunden for Appellantens Tiltale, og da Dommens Bestemmelse om Sagens Omkostninger tiltrædes, vil den i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten, som begge Parter have paa-staaet sig tilkendte, vil Appellanten have at tilsvare Appelindstævnte med 45 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 265. Højesteretssagfører Winther

contra

Jacob Kristian Kristensen Larsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 199, jfr. Frdn. af 4 August 1819 § 2.

Kronborg østre Birks Politirets Dom af 5 Januar 1910: Tiltalte Jacob Kristian Kristensen Larsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være og Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige, herunder Salær til Aktor, Sagfører Skjold Madsen, 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører A. Raaschou, 12 Kr.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 April 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salærer til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne V. S. Salomonsen og J. Krabbe, udreder det Offentlige 15 Kr. til hver.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Winther og Dietrichson hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Kronborg østre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jacob Kristian Kristensen Larsen aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 199, jfr. Frdn. af 4 August 1819 § 2.

Tiltalte, der er født den 22 Januar 1875, er ikke fundet tidligere straffet.

Ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han, der kørte Brødvogn for Bager Andersen i Helsingør, den 10 Juli 1909 indfandt sig hos Husmand Rasmus Hansen paa Horserød Overdrev for at høre, om han skulde have Brød. Tiltalte traf Ingen i Stuen, men da han var ved at forlade Stedet, saa han gennem en aabentstaaende Dør, der førte ind til Loen, at Rasmus Hansen hang inde i Loen i en Strikke, der var fastgjort i en op mod Væggen rejst Stige. Tiltalte, der blev underlig tilmode ved dette Syn, men ingen nærmere Undersøgelse anstillede om, hvorvidt den Hængte var ilive eller ej, undlod, uagtet han havde en Kniv i Lommen,

at skære ham ned; derimod sendte han en 10-aarig Dreng, der for sin Fornøjelses Skyld var kørt med ham, hen efter en Mand, der i 2 à 300 Alens Afstand gik og rev Hø. Denne Mand kom straks tilstede, og da han paa sin Forespørgsel, om Tiltalte havde skaaret Rasmus Hansen ned, fik at vide, at han ikke havde gjort det, skar han ham øjeblikkelig ned med Bistand af Tiltalte, der løsnede Strikken fra Halsen. Der kan kun antages at være gaaet 1 à 2 Minutter, fra Tiltalte fik Øje paa den Hængte, indtil denne var nedskaaret. Det viste sig, at Rasmus Hansen var stiv og kold, og det udtaltes under Ligsyns-Forretningen, at det maa antages, at Døden var indtraadt allerede den foregaaende Dags Aften.

Tiltalte har som Grund til, at han ikke straks skar den Hængte ned, anført, dels at han har en uovervindelig Afsky for at røre ved Lig eller se paa Lig, naar han er alene, dels at han ikke havde Mod dertil, dels at der var Folk lige ved, som han kunde kalde til Hjælp.

Naar nu henses til, at Tiltalte, der maa antages at have en uovervindelig Afsky for uden Bistand at røre ved Lig, straks tilkaldte Hjælp, og at denne Hjælp, hvad Tiltalte var berettiget til at gaa ud fra, indtraf umiddelbart efter, findes det efter alt Foreliggende betænkeligt at paalægge Tiltalte noget Strafansvar efter de ovenfor nævnte Lovbestemmelser. Tiltalte vil derfor være at frifinde. Da Underrettsdommen er kommet til samme Resultat, — — — vil den indankede Dom saaledes i sin Helhed være at stadfæste.

Nr. 315.

Højesteretssagfører Winther

contra

Henry Comte Dorcy, alias Louis Henry François
(Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Juli 1910: Arrestanten Henry Comte Dorcy, alias Louis Henry François bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og efter udstaaet Straf udbringes af Riget. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Rievers og Godskesen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henry Comte Dorcy alias Louis Henry François til Højesteretssagførerne Winther og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Henry Comte Dorcy, alias Louis Henri François tiltales for Tyveri.

Arrestanten har opgivet, at hans Navn er Henry Comte Dorcy, at han er født den 15 Januar 1866, og at han ikke tidligere har været straffet. Ved Meddelelser fra Politipræfektoret i Paris og fra Politipræsidenten i Berlin, i hvilke Byer Arrestanten tidligere har været anthropometrisk maalt, og hvortil hans af Københavns Politi optagne anthropometriske Signalement har været sendt, og fra Politiet i London, hvor Arrestanten tidligere er daktyloskopisk signaliseret, og hvortil hans af Københavns Politi optagne Fingeraftryk har været sendt, er det godtgjort, at hans rette Navn er Louis Henri François, at han er født i Maresche i Frankrig den 26 Marts 1867, og at han mange Gange har været straffet i Frankrig og Schweiz, blandt Andet for Tyveri.

Hans Alder af 43 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og han er ikke funden forhen straffet her i Landet.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ifølge de af Skomager Søren Martinussen og dennes Hustru, Vilhelmine Ingversen, afgivne edelige Forklaringer indfandt Arrestanten sig den 13 Maj d. A. i deres Forretning paa Østerbrogade Nr. 42 og købte et Par Støvler, som han dog ikke tog med sig, idet han anmodede om at faa dem blokket ud, opgav at han den næste Dag vilde hente dem og betalte 2 Kr. paa Haanden.

Straks efter at Arrestanten havde forladt Forretningen, opdagede Vidnerne, at et til 8 Kr. vurderet Par Støvler, som var forevist ham, var borttaget, og de var paa det Rene med, at Arrestanten havde stjaalet dem, idet ingen Anden havde været tilstede i Forretningen. Arrestanten, der ikke kom den følgende Dag, indfandt sig paany den 18 s. M. i Vidnernes Forretning, hvor da kun Martinussens Hustru var tilstede.

Da Arrestanten var kommen ind i Butikken og havde set Vidnet, vendte han pludselig om og styrtede, uden at have sagt et Ord, ud af Forretningen.

Vidnet fulgte efter ham, saa, at han gik ind i Heymanns Skotøjsforretning i samme Gade Nr. 44, og tilkaldte en Politibetjent.

Fru Paula Heymann, f. Friedländer har edelig forklaret, at Arrestanten den sidstnævnte Dag indfandt sig i hendes Forretning, hvor han købte et Par Støvler, som han ligesom i det forannævnte Forhold forlangte blokkede, og hvorfor han betalte 1 Kr. paa Haanden.

Da Vidnet, efter at hun paa Arrestantens Anmodning havde skrevet sin Adresse, atter vendte sig mod ham, opdagede hun, at et Par Støvler af dem, han havde set paa, var borttagne. Hun tog Arrestantens Overfrakke, som han bar paa Armen, tilside, saa, at Arrestanten stod med de stjaalne Støvler under Armen, og rev dem fra ham, hvorefter hun løb ud paa Gaden og traf den af Fru Martinussen tilkaldte Politibetjent, der anholdt Arrestanten.

De stjaalne Støvler ere vurderede til 12 Kr. 50 Øre.

Skomager Julius Christian Bech og Kontorist Jens Peter Larsen have edelig forklaret, at Arrestanten Pinselørdag den 14 Maj d. A. om Aftenen lige ved Lukketid indfandt sig i førstnævnte Vidnes Forretning, hvor han — som Dagens sidste Kunde — købte et Par Støvler, for hvilke han, som i de fornævnte Forhold fremstillet, betalte 1 Kr. paa Haanden, medens Støvlerne skulde blokkes og senere afhentes af ham.

Vidnet Bech har fremdeles forklaret, at han 2den Pinsedag opdagede, at han var bleven bestjaalet for 2 umage Støvler, der havde staaet i Butiksvinduet.

Arrestanten, der har forklaret, at han først ankom her til Byen den 18 Maj d. A., har nægtet at have været i Martinussens og Bechs Forretninger, derimod har han erkendt, at han har været i Vidnet Heymanns Forretning, men nægtet at have stjaalet Støvler, ligesom han har forklaret, at han ved den Lejlighed har været saa beruset, at han ikke bestemt kan huske, at han der har købt Støvler. Iøvrigt har Arrestanten dels nægtet at udtale sig under Sagen, dels givet undvigende Svar.

Overbetjent Kirkerup og Politibetjent 842, Nielsen, der anholdt Arrestanten, have edelig forklaret, at denne ikke var beruset eller dog i alt Fald ikke anderledes, end at han var fuldstændig tilregnelig.

Medens der nu med Hensyn til de fra Skomager Bech stjaalne Støvler ikke skønnes at være tilvejebragt tilstrækkelige Oplysninger til imod Arrestantens Benægtelse at anse ham som skyldig i Tyveri af disse, findes der ved de afgivne Vidneforklaringer i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i de to andre ham paasigtede Tyverier, og han vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, — — — hvorhos han i Medfør af Straffelovens § 16 vil være at dømme til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget.

Tirsdag den 1 November.

Nr. 354.

Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Adolphus Andrew (Def. Winther)

der tiltales for Manddrab og Forsøg paa Manddrab.

St. Thomæ Bytings Ekstrarets Dom af 17 Marts 1910: Arrestanten Adolphus Andrew bør have sit Liv forbrudt. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og betaler til Alice Amanda George Francs 100,00 samt til St. Thomæ Kolonialkasse Francs 98,75. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juni 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretsprokuratorerne Juel og Nissen betaler Arrestanten Adolphus Andrew 35 Francs til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Adolphus Andrew til Højesteretssagførerne Dietrichson og Winther 80 Francs til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra St. Thomæ Bytings Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Adolphus Andrew, der er født den 10 Oktober 1886, og som den 30 Maj 1908 har vedtaget en Bøde af 20 Francs for Slagsmaal, men iøvrigt ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, aktioneret for Manddrab og Forsøg paa Manddrab, og ved hans egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, maa det anses for tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Om Morgenen tidlig Lørdag den 18 December 1909 vilde den 19-aarige Pige Alice Amanda George begive sig ud paa Landet for at besøge en Veninde, og da hun var ængstelig ved at gaa alene paa Landevejen, bad hun den ca. 50-aarige Markarbejder Jonathan Horsford, som hun netop saa komme ud af sit Hus, og som hun vidste skulde samme Vej, om Tilladelse til at følges med ham, hvilket han indvilgede i. Da Arrestanten, der efter sin Forklaring stod og beredte sig til at gaa ud til et af ham paa Plantagen »Charlotte Amalie« lejet Jordstykke for der at foretage Bortrydning af Buske, saa Pigen, der i flere Maaneder havde samlevet med ham, men den 13 s. M. paa Grund af Mishandling fra hans Side havde afbrudt Forholdet til ham, gaa forbi hans Dør i Følgeskab med Horsford — der var en Bekendt af ham og ligeledes havde lejet Jord paa forannævnte Plantage —, tænkte han, at Pigen, hvis Opholdssted var ham ubekendt, havde ind-

ladt sig i et Forhold til Horsford. Han begav sig derpaa ad den fra St. Thomæ By mod Øst forbi Plantagerne »Thomas« og »Raphoon« førende offentlige Vej og passerede forbi Pigen og Horsford, medens disse, der var gaaede ad samme Vej, undervejs var standsede for at samtale med en Kone ved Navn Doloris. Arrestanten, der i Haanden bar en saakaldt Cutlass (Faskinkniv), som han efter sin Forklaring havde medbragt til Brug ved det af ham paatænkte Rydningsarbejde, huggede under sin videre Gang hen ad Vejen med nævnte Cutlass efter Græs og Ukrudt paa Grøftekantene, og da han, efter hvad han har forklaret, fandt, at Cutlass'en trængte til at slibes, gik han ind i Gaarden ved den til Plantagen »Thomas« hørende Forpagterbolig og bad en derværende Kreaturpasser om at maatte slibe Cutlass'en paa en Slibesten eller laane en Fil til at hvæsse den, men da saadanne Redskaber ikke fandtes der, gik han sin Vej og indhentede paany Pigen og Horsford, der imedens havde fortsat deres Gang og nu befandt sig omtrent udfor det saakaldte »Fleurys Hus«, der ligger ved Landevejen et kort Stykke Øst for Forpagterboligen. Om, hvad der derefter passerede, har Arrestanten afgivet en Forklaring, der gaar ud paa følgende:

Efter at Arrestanten havde spurgt Pigen, som det var hans Ønske igen at komme paa en god Fod med, om hun nu levede sammen med Horsford, ytrede sidstnævnte, medens Pigen intet Svar gav, at det var til ham, at Arrestanten havde at henvende sig, og at Arrestanten ikke havde noget med Pigen at gøre, men skulde lade hende i Fred, og da Arrestanten imedens havde grebet Pigen i Armen for at trække hende bort, tog Horsford ogsaa fat i hende og trak hende i modsat Retning. De var nu begge bleven hidsige, og Horsford, der ligesom Arrestanten havde en Cutlass i Haanden, traadte et Par Skridt tilbage og raabte, at Arrestanten blot skulde komme an, hvorhos han rystede sin Cutlass foran Ansigtet af Arrestanten, idet han ytrede, at det var den rette Mand, han havde truffet. Da Arrestanten gik ud fra, at det vilde komme til Kamp paa Cutlass'er, tildelte han med sin Cutlass Horsford, uden at denne havde rettet noget Hug imod ham, et Hug paa venstre Side af Halsen, hvorved Horsford styrtede død om. Medens Arrestanten erkender, at det var hans Hensigt at ramme Horsford, og at han nok kunde indse, at Hugget, hvis det ramte, kunde blive farligt for Horsfords Liv, vil han dog hverken have tænkt sig, at han vilde ramme Horsford, eller have haft til Hensigt at tilføje ham nogen bestemt Skade, endsige dræbe ham, idet han hævder, at han ikke tænkte nærmere over Virkningerne af Hugget, som han, da han efter Horsfords Optræden mente at have Grund til at vente et Angreb fra hans Side, alene vil have tilføjet ham for at forsvare sig selv, og som han tænkte sig, at Horsford vilde afparere.

Angaaende de nærmere Omstændigheder ved Horsfords Drab har Pigen Alice Amanda George — ifølge hvis Forklaring Horsford, da Arrestanten uanset hendes Protest vilde trække hende bort fra ham, udbrød: »Slip Pigen«, og foreholdt Arrestanten, at denne ikke mere kunde udøve nogen Ret over hende, efter at deres Forhold var blevet endelig afbrudt — yderligere edelig forklaret, at Horsford derefter satte en Blikspand, som han bar i den ene Haand, fra sig paa Vejen, og at Arrestanten derpaa i samme Øjeblik som Horsford atter rejste

sig op, tilføjede ham det ovennævnte Hug, uden at Horsford forinden havde rystet sin Cutlass foran hans Ansigt eller havde faaet Lejlighed til at forsvare sig.

Endvidere har Kokkepige Hilda Normann, der ved den paagældende Lejlighed opholdt sig i et Soveværelse i Plantagen »St. Thomas« Hovedbygning, edelig forklaret, at hun, da hun hørte Støj udenfor paa Vejen og Raabet: »Slip Pigen«, løb til Vinduet og da saa, at Arrestanten efter at have raabt: »Hvad kommer det Dig ved«? traadte lidt tilbage og i samme Nu hævede sin Cutlass og tilføjede Horsford det dræbende Hug, uden at Horsford havde kunnet faa Lejlighed til at forsvare sig, og uden at Horsford forinden havde hævet sin Cutlass imod ham eller i Gerning paa nogen Maade havde udfordret Arrestanten. Ved disse edelige Vidneforklaringer, der blive at lægge til Grund, maa det anses for tilstrækkeligt godtgjort, at Horsford ikke har givet Arrestanten rimelig Anledning til den af Arrestanten udførte Drabshandling, og at denne ikke kan betragtes som udøvet til Nødværge.

Lige efter, at Horsford var dræbt, fattede Arrestanten, der da vil have været i en saa ophidset Tilstand, at han var ude af Stand til at reflektere, den Beslutning at dræbe Pigen Alice Amanda George, og han har i saa Henseende forklaret, at han efter at have spurgt hende, om hun havde set, hvad han havde gjort, og efter derpaa at have faaet et bekræftende Svar, tilraabte hende, at det var hendes Værk, og at det nu var bedst, at de begge kom af med Livet, samt at han derpaa i den Hensigt at dræbe hende tilføjede hende flere Hug med sin Cutlass, medens Pigen, der søgte at flygte, vaklede et Stykke Vej fra ham, indtil hun, da Kræfterne svigtede hende, faldt om paa Vejen. Han bøjede sig da ned over hende, og da hun paa hans Spørgsmaal, om hun var død, svarede Ja, tildelte han hende, ifølge hendes Forklaring, hvis Rigtighed han ikke har turdet bestride, endnu to Hug. Han fremtog derpaa sin Barberkniv, der ifølge hans Forklaring tilfældig havde ligget nogle Dage i hans Lomme, og tilføjede sig med den et overfladisk Hudskaar i Nakken, men han har ikke været at formaa til at gøre nærmere Rede for Grunden dertil og har, uagtet han oprindelig forklarede, at Saaret var tilføjet ham af Horsford, ikke villet indrømme, at det var for at kunne sandsynliggøre en saadan Forklaring, at han tilføjede sig Saaret. Efter derpaa at have kastet Barberkniven i Vejgrøften begav Arrestanten sig til Politikammeret og meldte sig som skyldig i Drabet paa Horsford, idet han samtidig afleverede sin Cutlass. Denne bestaar af en i et 5 Tommer langt Træskæft indskæftet, svagt krummet Klinge, $17\frac{1}{2}$ Tomme lang, og løbende bredt ud mod Enden, saaledes at Klingens Bredde dersteds er $2\frac{1}{4}$ Tomme, medens den ved Skæftet kun er $1\frac{5}{8}$ Tomme. Den er skarpsleben, vejer $1\frac{1}{4}$ Pd. og maa karakteriseres som et overordentlig farligt Redskab.

Ved Obduktionen af Horsfords Lig fremkom som Resultat følgende:

Paa venstre Side af Halsen tæt under Hovedet fandtes et stort, gabende Saar gaaende gennem hele Halsens Tykkelse fra venstre til højre, saa at Hovedet kun hang ved Hud og ubetydelige Muskelrester paa højre Side. Saaret havde overalt glatte Rande, og det var øjen-

synligt bibragt med et eneste vældigt Hug af et skarpt og tungt Redskab, angiveligt en Cutlass. Hvirvelsøjlen var gennemhugget i nedre Del af anden Halsbhvirvel (Epistrophæus), Saaret var absolut dødeligt, og Døden var utvivlsomt indtraadt øjeblikkeligt ved Overhugningen af Rygmarven og de store Halskar.

De Pigen Alice Amanda George af Arrestanten tilføjede Hugsaar beskrives i en af Landfysikus Mortensen afgiven Attest af 25 Januar d. A. saaledes:

1. Paa højre Side af Halsen, ca. 1 Tomme nedenfor Øret, et $3\frac{1}{2}$ Tomme langt Saar, forløbende fra bagre Del af højre store Halsmuskul (sterno-cleido-mastoideus) i lige Linie bagtil og lidt opad; det havde Udseende af et Hugsaar, bibragt med et skarpt Redskab i et Hug, var stærkt gabende, omtrent 1 Tomme dybt. Der var rigelig Blødning fra mindre Aarer, men Saaret naaede ikke saa langt fortil, at de store Halskar var truffne, og Hvirvelsøjlen var ejheller læderet, om end Saaret naaede lige dertil.

2. Omtrent $\frac{1}{2}$ Tomme ovenover det beskrevne Saar, nær under højre Øre, 2 bueformede, sammenløbende, tildels transverselle Saar, det længste af ca. 2 Tommers Længde, begge med skarpe Rande, men kun gaaende gennem Huden og nærmest underliggende Bløddele.

3. Tværs over højre Skulderblad et 4 Tommer langt Hugsaar, forløbende i lige Linie fra øverste Del af højre Arms Udside skraat indad mod Ryggen og lidt opad; det var over 1 Tomme dybt, og i Bunden af det stærkt gabende Saar saas Skulderbladet med Skulderbladskammen (spina scapulæ) i stor Udstrækning omtrent gennemhugget.

4. Omtrent 1 Tomme ovenover Midten af sidstnævnte Saar et ca. $\frac{3}{4}$ Tomme langt transverselt Saar, gaaende gennem Huden og nærmest underliggende Bløddele.

5. Lidt under Midten af højre Overarm paa dens udvendige Side et $1\frac{1}{2}$ Tomme langt, skraat forløbende Saar igennem Hud og Muskulatur.

6. Paa højre Haandryg et longitudinelt forløbende lineært Saar, $\frac{3}{4}$ Tomme langt, gaaende gennem Huden.

7. Over venstre Haandled et $2\frac{1}{2}$ Tomme langt Saar, forløbende skraat ovenfra — udefra nedad og indad paa Haandryggen, gaaende gennem Huden, og

8. Paa Hovedet, bagre Del af højre Isseregion, et ca. 2 Tommer langt lineært, skraatløbende, ganske overfladisk Hudskaar.

Fra de under 1 og 3 beskrevne store og dybe Saar var der betydelig Blødning, og flere Underbindinger maatte foretages.

Pigen henlaa paa Kommunehospitalet paa St. Thomas fra 18 December f. A. til 26 Januar d. A., og om hendes Tilstand den 25 Januar hedder det i forannævnte Attest:

Alle Saarene er nu heldigt og fuldstændigt helede, og Saaredes Tilstand er saaledes, at hun kan udskrives af Hospitalet. Saarene paa Halsen, eller rettere Arrene, er fastvoksede til Underlaget i Dybden, og Halsens Bevægelser er i ikke ringe Grad indskrænkede. Som Følge af det store Saar paa højre Skulder er Armens Bevægelser ind-

skrænkede og smertende, og det maa antages, at de hende overgaaede Legemsbeskadigelser for bestandigt har forringet hendes Førlighed og Arbejdsdygtighed ikke ubetydeligt.

I en senere Erklæring af 27 Februar d. A. udtaler Landfysikus Mortensen, at de i hans Erklæring af 25 Januar d. A. beskrevne Læsioner ikke kan siges at være af den Beskaffenhed, at Pigens Sjæls- og Legemskræfter er i den Grad svækkede, at hun er bleven uskikket til at udføre sine Kaldspligter eller det daglige Livs Sysler enten for bestandig eller dog for ubestemt Tid, saaledes at der ingen rimelig Udsigt er til, at hun igen kan hjælpes; i Forhold til en saadan Tilstand maa Skaden — der i og for sig som angivet i den citerede Erklæring ikke er ubetydelig — siges at være af mindre Betydenhed.

Arrestanten, der erkender at have tilføjet Alice George samtlige ovenfor under Nr. 1—8 anførte Læsioner, har ikke kunnet gøre Rede for, i hvilken Rækkefølge han bibragte Pigen Læsionerne, men har dog ikke turdet benægte Rigtigheden af Pigens Forklaring om, at de under Nr. 1 og 2 anførte Læsioner er de, som han tilføjede hende, efter at hun var faldet om paa Vejen. De øvrige Læsioner er efter Pigens Forklaring tilføjede hende i den Rækkefølge, i hvilken de ovenfor er anførte.

Imod Arrestantens Benægtelse kan det ikke anses tilstrækkeligt godtgjort, at det har været hans Hensigt at dræbe Horsford, men da Arrestanten maatte forudse, at et Hug som det, han rettede mod Horsford, naturligt kunde have dennes Død til Følge, og da Horsford som ovenfor anført ikke har givet Arrestanten rimelig Anledning til den af ham udviste Adfærd, vil Arrestantens Forhold overfor ham være at henføre under Frdn. 4 Oktober 1833 § 10, 1ste Stykke, jfr. § 6.

Hvad hans Forhold overfor Pigen Alice Amanda George angaar, vil dette, da han har erkendt, at det var hans Hensigt at dræbe hende, og hun ligeledes var fuldkommen sagesløs, være at henføre under samme Forordnings § 14, 2det Stykke, jfr. § 6.

I Henhold til de citerede Bestemmelser i Frdn. 4 Oktober 1833 vil Arrestanten herefter være at anse efter D. L. 6—6—1, jfr. Frdn. 24 September 1824 § 1, og efter D. L. 6—6—22 med Livsstraf.

Da den indankede Dom har samme Resultat, og da dens Bestemmelse dels om tvende Arrestanten paalagte Erstatningsbeløb af henholdsvis 100 Francs til Pigen Alice Amanda George for Svie og Smerte, og af 98 Francs 75 Bit til Kolonialkassen for hendes Hospitalsophold, dels — — — ligeledes tiltrædes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 328.

Advokat Halkier

contra

Niels Bertel Christensen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 August 1910: Arrestanterne Niels Bertel Christensen og Adolf Marius Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Christensen i 3 Aar, Nielsen i 18 Maaneder og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Olsen og Hvass, 20 Kr. til hver, dog at Arrestanten Nielsen ikke udreder over $10/13$ af Omkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Niels Bertel Christensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Bertel Christensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Niels Bertel Christensen og Adolf Marius Nielsen tiltales for Tyveri...

Arrestanten Christensen er født den 2 September 1891 og tidligere anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Januar 1909 efter Straffelovens §§ 228, 229, 4de Stykke, og 273, jfr. § 268, disse §§ smh. med § 37, med 1 Aars Forbedringshusarbejde.

Ved Arrestanternes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de har gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanten Christensen har i Tiden fra 15 April til 3 Juni d. A. ved Nattetid forøvet 3 Indbrudstyverier i Forretningslokaler i Ejendommene Silkegade Nr. 13, St. Kannikestræde Nr. 2 og Frederiksberggade Nr. 2, hvortil han har skaffet sig Adgang dels ved at ituslaa Rude i aflaaet Dør og aabne denne med den indvendig siddende Nøgle, dels ved at stige gennem Vindue, som han aabnede efter at have ituslaaet Rude, og dels ved med Dirk at aabne aflaaet Port.

Han har stjaalet ea. 41 Kr. kontant og Beklædningsgenstande

m. m. til samlet Værdi 25 Kr. Det Stjaalne har beroet dels frit fremme, dels i uaflaaset Gemme.

Natten mellem den 29 og 30 April d. A. har samme Arrestant i Henhold til en nogle Dage forinden mellem ham og Medarrestanten truffen Aftale om, at Arrestanten Christensen skulde begaa dette Indbrudstyveri til fælles Fordel, i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til et Forretningslokale i Admiralgade 15, 1ste Sal, idet han med Dirk aabnede den aflaaede Port til Naboejendommen og ved Hjælp af en Stige steg først over et $4\frac{1}{2}$ Alen højt Plankeværk og derefter gennem et Vindue, som han aabnede efter at have ituslaaet en Rude ind i Lokalet, hvor han stjal Frimærker til Værdi ca. 20 Kr., der beroede i uaflaaset Skuffe.

Det Stjaalne solgte han og Arrestanten Nielsen i Forening og delte de indvundne Penge.

Natten mellem den 14 og 15 Maj d. A. har begge Arrestanter i Forening begaaet 4 Indbrudstyverier i Forretningslokaler i Ejendommene Vesterbrogade Nr. 64, Skindergade Nr. 31 og 2 og Fiolstræde Nr. 12, hvortil de skaffede sig Adgang dels ved med Dirk at aabne aflaaet Port, dels ved at ituslaa Rude og stige gennem Vindue, dels ved at ituslaa Rude i aflaaede Døre og aabne disse dels med indvendig siddende Nøgle og dels ved at trykke Døren op.

Det sidstnævnte Sted blev Arrestanten Nielsen staaende udenfor paa Vagt, medens Arrestanten Christensen i Henhold til truffen Aftale udførte Tyveriet.

De stjal kontant ca. 6 Kr. samt Fyldepenne, Prospektkort, Frimærker, Cigarer, Cigaretter, Brocher, 1 Portemonnæ m. m. til samlet Værdi 84 Kr.

Det Stjaalne beroede frit fremme eller i uaflaasede Gemmer.

I Marts, April og Maj Maaneder d. A. har Arrestanten Christensen i 5 Gange i tyvagtig Hensigt ved Nattetid skaffet sig Adgang til Forretningslokaler i Ejendommene St. Kannikestræde Nr. 2, Raadhustorvet Nr. 2 i Roskilde, Vingaardstræde Nr. 18 og Østergade Nr. 13 dels ved at ituslaa Rude i aflaaet Dør og krybe derigennem og dels ved at stige gennem Vindue, som han dels aabnede efter at have ituslaaet Rude, dels fandt staaende paa Klem, og stjaalet ca. 80 Kr. kontant samt Frimærker, Beklædningsgenstande, Stempel- og Banemærker til samlet Værdi ca. 72 Kr. Det Stjaalne beroede dels frit fremme, dels i uaflaasede Gemmer og dels i aflaaet Skuffe, som han opbrød.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanterne være at anse efter Straffelovens § 229, 4de Stykke . . .

. . . for Arrestanten Christensens Vedkommende jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 18 . . . efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Christensen i 3 Aar.

Nr. 348. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Magnus Emanuel Knudsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 1 April 1905 § 4.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 August 1910: Arrestanten Magnus Emanuel Knudsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Siesby og Sinding, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Magnus Emanuel Knudsen til Højesteretssagførererne Asmussen og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Magnus Emanuel Knudsen tiltales for Overtrædelse af Lov 1 April 1905 § 4.

Han er født den 22 Juli 1882 og tidligere anset: ved Randers Købstads Politirets Dom af 19 Januar 1909 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos han bl. a. i Aarene 1908, 1909 og 1910 har været arresteret ved forskellige af Rettens Kriminalkamre, sigtet for Overtrædelse af Lov 1 April 1905 § 4, Tyveri og Hæleri, men disse Sager sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Efter at Karen Kirstine Nielsen den 11 Maj d. A. var bleven anholdt for Overtrædelse af Tilhold og af Lov 30 Marts 1906 § 2, 2det Stykke, forklarede hun, at hun i Tiden fra 21 April d. A. til Anholdelsen havde haft Arrestanten tilhuse i en Lejlighed, som Arrestanten havde lejet, men for hvilken han havde betalt Lejen med Penge, hun havde givet ham dertil, og at hun, der ernærede sig ved Utugt, i samme Tidsrum i det Væsenlige havde underholdt ham, og denne Forklaring har hun fastholdt under Sagen saavel før som efter Udtaaelsen af en hende for dette Forhold idømt Straf.

Arrestanten har erkendt, at han i det ommeldte Tidsrum har boet sammen med Karen Kirstine Nielsen og spist sine Maaltider der,

men har fastholdt, at han har forsørget sig selv og hende ved sin Arbejdsfortjeneste og nægtet at have modtaget Penge eller Penges Værd af hende.

Med Hensyn til det Arbejde, som Arrestanten skal have haft, har han afgivet forskellige Forklaringer, der for Størstedelen, saa vidt de har kunnet kontrolleres, har vist sig at være løgnagtige, hvad Arrestanten derefter har erkendt, at de var, ligesom hans Hænders Udseende faa Dage efter Anholdelsen var saaledes, at han ikke kunde antages i længere Tid at have arbejdet.

Arrestanten, der gentagende har benægtet at have været vidende om, at Karen Kirstine Nielsen ernærede sig ved Utugt, har senere forklaret, at han meget godt tænkte sig, at hun levede af Utugt i den Tid, de levede sammen, og ved Politibetjentene Nr. 437, Gjerslevs, og Nr. 675, Dueholms, Forklaringer er det godtgjort, at Arrestanten i Slutningen af April Maaned jævnligen er gaaet sammen med eller i kort Afstand fulgt efter nævnte Kvinde, naar hun om Aftenen færdedes i Nyhavn for at drive sit Utugtserhverv.

Efter det Anførte, hvortil kommer, at Arrestanten under den i 1908 imod ham verserende Sag var sigtet for at lade sig underholde af samme Kvinde, findes der imod Arrestantens Benægtelse at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han har ladet sig delvis underholde af den oftnævnte Kvinde, og at han har været vidende om, at hun søgte Erhverv ved Utugt.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Lov 1 April 1905 § 4 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder.

Onsdag den 2 November.

Nr. 139. Detailhandler **Edvard Andreas Andresen** (Henriques)

contra

Skattedepartementet (kst Kammeradvokat Aagesen),

betræffende Spørgsmaal, om en Skifterets Afgiftsberegning er en judiciel Afgørelse.

Københavns Gældskommissions Dom af 18 Oktober 1909: Denne Sag afvises. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær til Overretssagfører Hans Levy udreder det Offentlige 40 Kr.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet det tilføjes, at der ikke i Tvangsakkordloven findes nogen Bestemmelse, der har kunnet afskære Appellanten fra at ind-

bringe den af Skifteretten truffne Afgørelse om Afgiftens Størrelse for de almindelige Appelretter, vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Gældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der af Helsingør Købstads Skifteret, som den 13 Oktober 1908 havde stadfæstet et af Citanten, Detailhandler Edvard Andreas Andresen, Helsingør, i Henhold til Tvangsakkordloven af 14 April 1905 indgivet Akkordforslag, i Henhold til Lovens § 38 var beregnet Akkordafgift til Statskassen med 169 Kr. 25 Øre af Boets Aktivmasse uden Fra-drag af Gæld, nemlig 47,677 Kr. 31 Øre, har Citanten, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces, under Anbringende af, at saavel den Boet tilhørende faste Ejendom som dets Indbo ifølge den indleverede Statusopgørelse var behæftet udover deres takserede Værdi og derfor i Opgørelsen var opført til Værdi »Null«, og at den faste Ejendom og Indboet derfor ikke bør medregnes ved Beregningen af Akkordafgifterne, hvorefter den afgiftspligtige Aktivmasse kun andrager 17,577 Kr. 31 Øre, saaledes at Skifteretten har beregnet 81 Kr. 25 Øre for meget i Gebyr, under nærværende Sag paastaaet Skattedepartementet, som har godkendt den nævnte Afgiftsberegning, tilpligtet at refundere ham det fornævnte Beløb 81 Kr. 25 Øre med Renter 5 pCt. pro anno fra Stævningens Dato, den 23 April d. A., og Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører.

Da den fornævnte, af bemeldte Skifteret foretagne Afgiftsberegning imidlertid maa anses som en judiciel Afgørelse, er nærværende Ret udelukket fra at paakende Beregningen, og Sagen vil følgelig være ex officio at afvise.

Sagens Omkostninger vil efter Omstændighederne være at op-hæve, og forsaavidt de Indstævnte har paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat, vil der som Følge af foranstaaende ikke kunne tilkendes ham noget saadant.

Der tillægges den for Citanten beskikkede Sagfører, Overrets-sagfører Hans Levy, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 40 Kr., som udredes af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 311.

Advokat Halkier

contra

Villiam Charles Christian Francesko Pierri (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Juli 1910: Arrestanten Villiam Charles Christian Francesko Pierri bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Carlsen og Becker, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For de af Tiltalte begaaede, i den indankede Dom fremstillede Forbrydelser vil han være at anse efter Straffelovens §§ 231, I og II, eller i Medfør af dens § 241, II, efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri. Da det findes at kunne have sit Forblivende ved den valgte Straf, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Villiam Charles Christian Francesko Pierri til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Villiam Charles Christian Francesko Pierri, der er født den 18 December 1870 og tidligere anset bl. a.: ved Højesterets Dom af 27 August 1906, dels i Medfør af Straffelovens § 64, med en efter dens § 238 lempet Tillægsstraf, dels i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest ved Kriminal- og Politirettens Dom af 16 April 1907 efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, tildels jfr. § 46 eller i Medfør af § 241, 2det Stykke, efter § 238, som for 3die Gang begaaet Hæleri, disse Bestemmelser sammenholdte med § 18 i Lov 1 April 1905 med Tugthusarbejde i 2 Aar, tiltales for Tyveri.

Sagens Omstændigheder er følgende:

I Tiden fra November 1909 til 19 Februar d. A. har Grosserer Emil Henius, Grosserer Hother Neckelmann, Handelsrejsende Heinrich

Nielsen og Bibliotekassistent Henry Moritz anmeldt — for Henius' Vedkommende fremkom Anmeldelsen dog først her under Sagen — at der i Ejendommene Thorvaldsensvej 24, Schlegels Allé 5, Bianco Lunos Allé 5 og St. Marcus Sideallé 2 var begaaet Indbrudstyveri fra deres aflaaede Pulterkamre, til hvilke Tyven havde skaffet sig Adgang dels ved at frabryde Hængelaase, dels ved Hjælp af falsk Nøgle eller Dirck, samt at der var frastjaalet dem Beklædningsgenstande og Linned m. m.

Den 3 Februar d. A. anmeldte Hotelejer Julius Klinge, at han samt hans Datter Asta Klinge den foregaaende Dags Formiddag fra uafaaet Pulterkammer var frastjaalet en Del Beklædningsgenstande, Smykker, Bøger og Linned m. m.

En til 40 Kr. vurderet, Frk. Asta Klinge frastjaalet Spadseredragt fandtes derefter pantsat hos Pantelaanerske Emilie Nielsen, der edelig har forklaret, at hun bestemt genkender Arrestanten som den, der den 2 Februar om Eftermiddagen pantsatte Dragten.

Iøvrigt er Arrestanten dels funden i Besiddelse af og har dels erkendt at have solgt forskelligt af de ved disse Tyverier stjaalne under Sagen tilstedebragte Koster, nemlig 2 Jakkesæt og 1 Par Benklæder til samlet Værdi 80 Kr., frastjaalne Grosserer Henius, 14 Chemiser, 6 Natkjoler, 5 Par Damebenklæder, 3 Par Strømper, 5 Dynebetræk og 7 Pudevaar til samlet Værdi 40 Kr., frastjaalne Grosserer Neckelmann, et Sæt Sommertøj og en graa Dragt til samlet Værdi 40 Kr., frastjaalne Handelsrejsende Nielsen, og 1 Kjole, 1 Broche, 1 Sølje og 1 Medaillon til samlet Værdi 40 Kr., frastjaalne Hotelejer Klinge og Asta Klinge, ligesom han har erkendt at have haft en Bibliotekassistent Moritz frastjaalen Frakke i sin Besiddelse, hvilken Frakke er pantsat den 23 Februar d. A., uden at Arrestanten, der ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af Laanesedlen, har villet erkende, at han har pantsat den eller ladet den pantsætte.

Arrestanten, der vedholdende har nægtet at have gjort sig skyldig i Tyverierne eller at have været vidende om, at de ommeldte Koster var stjaalne, har om sin Adkomst til disse forklaret, at han har faaet Størstedelen af dem overleverede til Pantsætning eller Salg af en Kvinde ved Navn Frederikke Nielsen eller Nissen og købt Resten af en ubekendt Mand, der indfandt sig hos ham i Henhold til et af Arrestanten indrykket Avertissement.

Om den angivne Kvinde har Arrestanten givet forskellige Forklaringer, der imidlertid ikke har ført til hendes Udfindelse, og ifølge de ved anstillet Eftersøgning tilvejebragte Oplysninger i Forbindelse med den Omstændighed, at ingen af de Personer, hos hvem Arrestanten har boet, eller med hvem han er kommen sammen, har erfaret, at Arrestanten stod i nogen Forbindelse med en Kvinde af det opgivne Navn, maa det antages, at hans Forklaring derom er opdigtet.

Da nu de Bestjaalne, Grossererne Henius og Neckelmann, Handelsrejsende Nielsen, Bibliotekassistent Moritz, Hotelejer Klinge og Frk. Asta Klinge hver især har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de fornævnte for hvers Vedkommende tilstedebragte Koster, og da de paa tilstrækkelig fyldestgørende Maade har godtgjort deres Ejendomsret til disse, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11,

jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af disse Genstande efter Omstændighederne som Tyv, hvorved endnu bemærkes, at de Arrestanten, der som anført nu er fundet i Besiddelse af Koster, stjaalne ved 5 Kvistkammertyverier, 3 sidste overgaaede Domme angaa Tyveri fra Kvistkamre eller Hæleri med Hensyn til saadanne Tyverier, og at der ved Visitationen i hans Logi fandtes sædvanligt Indbrudsværktøj, nemlig en Æske med 17 Nøgler, 1 Savskærer og 1 Lys.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, for 3die Gang begaaet Tyveri eller i Medfør af dens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Torsdag den 3 November.

Nr. 236.

Advokat Halkier

contra

Carlo Marius Bartels (Def. Hansen),

der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Hillerød Købstads Ekstrarets Dom af 10 August 1909: Tiltalte Carlo Marius Bartels bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Erstatning til Tjenestepige Christiane Bertine Nielsen af Hillerød udreder Tiltalte 500 Kr. Saa bør Tiltalte og betale denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Wimmer, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Marts 1910: Tiltalte Carlo Marius Bartels bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, og bør han udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Underretssagfører Wimmer 12 Kroner og til Overretssagfører Rievers 20 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-

**taler Tiltalte Carlo Marius Bartels til Advokat Hal-
kier og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.**

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Carlo Marius Bartels for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Tiltalte er født den 27 December 1886 og ikke funden forhen straffet.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, der til Dels er tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumptionsforhør, at Tiltalte, som i Oktober Maaned 1908 i København havde Samleje mod Betaling med en ham ubekendt Kvinde, og som en Ugestid senere vil have mærket sig behæftet med Kønssygdom, den 6 November s. A. henvendte sig til en Læge i Hillerød, som konstaterede Syfilis — haard Chanker — og ordinerede Smørekure, at Konsultationerne fortsattes den 13, 16 og 24 s. M. samt 3 og 5 December, at Lægen ved sidste Konsultation, da Saaret var forsvundet, og der af Sygdommens Symptomer kun var indolente Svulster tilbage, paalagde Tiltalte at opbruge, hvad der var blevet ham ordineret, hvorhos han tilkendegav ham, at han fremtidig kun skulde møde, saasnart der viste sig noget Symptom, men bemærkede, at Smørekurene senere kunde gentages, at Tiltalte den 9 Februar 1909 efter kort Tid forinden at have bemærket et Par Smaasaar i Hovedets Haarbund samt Synkebesværligheder henvendte sig til den paagældende Læges Ammanuensis, som konstaterede friske Papler i Svælget og i Haarbunden, og at han derfor paany fik ordineret Smørekure i et Antal af omtrent 20 til 25 med Paalæg om at komme igen, naar Halvdelen af Smørekurene var brugt, men at han ikke efterkom dette Paalæg, i hvilken Henseende Tiltalte derhos har forklaret, at han, da han ikke længere opdagede noget Sygdomstegn paa sin Krop, ophørte at bruge Kurene, skønt der da var flere tilbage.

Fremdeles er det oplyst, at Tiltalte i Tiden fra Oktober Maaned 1908 til Marts Maaned 1909 har haft Samleje med flere forskellige Tjenestepiger i Hillerød, nemlig med en Pige, Bertine Christiane Nielsen, første Gang i Slutningen af Oktober 1908 eller de første Dage af November s. A., anden Gang efter Pigens Angivende kort Tid derefter, efter Tiltaltes kort før Jul, og 3die Gang Nytaarsaften 1908, med en Pige, Oline, den 13 December 1908, 17 Januar 1909 og en Gang i Begyndelsen af Marts 1909, med en Pige, Valborg, flere Gange fra de første Dage i Februar til Slutningen af Marts og med en Pige, Betty, 2 Gange i Februar eller Marts, saaledes at Tiltalte i Maanederne Februar og Marts vil have haft Samleje hveranden eller hver-tredie Aften.

Fornævnte Bertine Christiane har forklaret, at hun nogle Dage ind i Januar 1909 mærkede Smerter og i Marts Maaned blev lidende af Saar og Udslet ved Kønssdelene, men at hun af Undseelse undlod at søge Lægehjælp.

Den 31 Marts 1909 indlagdes hun imidlertid for offentlig Regning paa Amtssygehuset i Hillerød som lidende af Syfilis.

Medens Tiltalte i de første Forhør udtalte den Formening, at han var bleven smittet ved det fornævnte Samleje med den ham ubekendte Kvinde i København, erklærede han i Forhør den 17 April 1909, at han ikke var sikker paa, om det ikke var Bertine Christiane, der havde smittet ham, omend han vedblivende nok troede, at hans første Samleje med hende fandt Sted efter hans Besøg i København.

Sluttelig har han i Reassumtionsforhøret den 22 December 1909 udtalt, at han føler sig overbevist om, at det ikke er ham, der har smittet hende.

Imidlertid har vedkommende Sygehuslæge under Sagen afgivet den Erklæring, at Begyndelsen af bemeldte Piges Sygdom, efter hvad der maa anses ganske utvivlsomt, faldt betydelig senere end 1 November 1908, og at det ikke er umuligt, at Smitten er hende paaført ved Samlejet Nytaarsaften s. A., ligesom Sundhedsstyrelsen har udtalt, at Pigens Sygdom kan antages hende paaført ved nævnte Samleje.

Tiltalte har anbragt, at han mente sig helbredet paa Tiderne for hans forskellige Samlejer og har til Støtte herfor anført, at han efter Lægebesøget den 5 December 1908 ikke mærkede Symptomer paa Sygdommen, at Lægen den nævnte Dag afregnede med ham og modtog Restbetaling for Behandlingen, og at han, Tiltalte, i samme Maaned blev antagen til Livsforsikring uden nogen Vanskelighed, efter at vedkommende Forsikringsagent, hvem han havde givet Meddelelse om Sygdommen, havde henvendt sig til Lægen.

Ligeledes har Tiltalte anbragt, at han kort Tid efter Lægebesøget den 9 Februar 1909, da Saarene i Haarbunden lægtes, og han iøvrigt intet mistænkeligt bemærkede ved sig, ansaa sig for helbredet, og at dette var Grunden til, at han ikke efterkom Paalæget om at komme igen.

Der er ikke leveret Tiltalte den i Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 7 omhandlede Blanket, og medens det af Sagen fremgaar med Hensyn til Læge Jensens Behandling, at Lægen saavel ved første Konsultation som senere har advaret Tiltalte mod Samleje, kan det ikke anses sikkert, at nævnte Læge ved den sidste Konsultation den 5 December 1908 har tilkendegivet Tiltalte, at denne stadig var smittefarlig, idet Tiltalte desangaaende har forklaret, at Lægen da udtalte, at naar »det Par« — efter Tiltaltes Forklaring 2 à 3 — resterende Kure var opbrugte, var det godt, og at han saa ikke skulde møde oftere, medens Lægen har erklæret, at han ikke føler sig overbevist om, at han da gjorde Tiltalte opmærksom paa den stadige Smittemulighed, omend han anser det rimeligt, i hvilken Forbindelse han har tilføjet, at Tiltaltes Sygdom vel var godartet og mildt forløbende, men at Syfilis kan være til Stede i flere Aar uden at vise Udbrud, og at han var forberedt paa, at Tiltalte kunde faa nyt Udbrud, hvorfor han ogsaa stillede ham i Udsigt, at Smørekurene kunde gentages.

Herefter og i Betragtning af det ovennævnte, af Tiltalte til

Støtte for ham anførte, findes det betænkeligt at forkaste hans Forklaring om, at han den 5 December 1908 ansaa sig dimitteret af Læge Jensen som helbredet, og da han saaledes ikke er overbevist om at have vidst eller haft Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte ved de derefter stedfundne Samlejer, vil han ikke herfor kunne drages til Ansvar til Straf og da ejheller for Bertine Christianes Vedkommende til Erstatning efter Lov 30 Marts 1906 § 4.

Hvad derimod angaar Tiltaltes senere Sygdom — Paplerne i Haarbund og Svælg — maa han anses at have haft i alt Fald Formodning om dens Karakter som smitsom venerisk Syge, ikke blot fordi det ifølge Sagens Oplysninger maa antages at have været ham klart, at der her forelaa et nyt Udbrud af hans syfilitiske Sygdom, men ogsaa fordi han ved sin Henvendelse desangaaende til Læge Ingerslev den 9 Februar 1909 ifølge Sagens Oplysninger fik udtrykkelig Tilkendegivelse om, at han var smittefarlig, og Forbud mod kønslig Omgang med andre samt Paalæg om at bruge Smørekure og møde paany, hvilke Paalæg han som fornævnt overtraadte. Naar han da ikke desto mindre, som ovenfor omtalt, paa denne Tid plejede legemlig Omgang med andre, maa han anses at have paadraget sig Strafskyld efter Straffelovens § 181, og vil Straffen efter Omstændighederne være at bestemme til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage.

I Overensstemmelse med foranførte vil Underrettens den 10 August 1909 afsagte Dom, ved hvilken Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 181 er anset med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt i Medfør af Lov 30 Marts 1906 § 4 er tilpligtet at betale 500 Kroner i Erstatning til fornævnte Bertine Christiane Nielsen efter hendes derom nedlagte Paastand være at forandre.

Nr. 292.

Advokat Hindenburg

contra

Søren Christian Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for personlig Vold og Legemsbeskadigelse.

Skive Købstads og Sallingland Herreders Ekstrarets Dom af 12 Februar 1910: Tiltalte Søren Chr. Hansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa udreder han i Erstatning til Overfaldne, Slagtersvend H. Petersen, Aarbjerg, 50 Kr. og alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Bøttern, og til Defensor, Overretssagfører Borch Jakobsen, henholdsvis 15 Kr. og 10 Kr. Der vil derhos være at give ham Tilhold om i 2 Aar efter sin Løsladelse ikke at nyde spirituose Drikke i nogen Næringsdrivendes Lokale eller færdes udenfor sit Hjem i kende-

lig beruset Tilstand. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Maj 1910: Tiltalte Søren Christian Hansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. I Henseende til den Tiltalte idømte Erstatning og til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, hvorhos Tiltalte i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Johnsen, betaler 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Christian Hansen til Advokat Hindenburg og Højesterets-sagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Søren Christian Hansen, der er født i Aaret 1889, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for personlig Vold og Legemsbeskadigelse.

Den 18 December f. A. henad Kl. 7 Eftermiddag opholdt Tiltalte sig sammen med sin Fader, Husmand Jens Chr. Hansen, og Kreaturtrækker Niels Brøns, begge af Rønbjerg, paa en Beværtning i Skive, hvor de siddende ved et Bord nød en Del Kaffepunche i Selskab med hinanden, medens Slagtersvend Hans Petersen af Aarbjerg og Formerne Anders Jørgen Andersen og Marius Peter Hansen, begge af Skive, havde Plads ved et Bord i Nærheden.

Da der opstod Uenighed mellem Værten og Brøns angaaende Betalingen af en »Omgang«, rettede Værten til det sidstnævnte Selskab Spørgsmaal om, hvorvidt ikke nogen af samme havde hørt, at Omgangen var bleven krævet, og da Petersen derpaa gav et bekræftende Svar, sagde Tiltaltes Fader til Brøns, at han skulde »svinge sin Pisk over Hovedet paa det andet Selskab«. Hertil ytrede Former Hansen, nærmest henvendt til sit eget Selskab, at de ikke var vante til at have Pisen over Hovedet til enhver Tid, idet han kort efter tilføjede, at det var muligt, at Jeppe Aakjær »havde noget af den Slags i sin sidste Komædie«, og det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, efter at have grebet en paa Bordet staaende Trepægleflaske ved Halsen, med Ordene: »Siger De, at vi ikke har betalt?« og, som

det maa antages, med stor Kraft bagfra tilføjede Petersen, der sad med Ryggen til Tiltalte, et Slag med Flasken i Ansigtet.

Forsaavidt Tiltalte har villet gøre gældende, at han slog Petersen i Hidsighed i Anledning af, at der som Følge af en Udtalelse af en af Formerne var opstaaet Skænderi mellem Petersens og Tiltaltes Selskaber, finder hans i saa Henseende afgivne Forklaring ingen Bestyrkelse ved det iøvrigt Fremkomne.

Ved Slaget tilføjedes der Petersen en Læsion, som i en af Læge Lindemann i Skive, der kort efter Overfaldet undersøgte ham, samme Dag afgiven Erklæring beskrives som et omtrent tiørestort kontunderet Saar paa Næseryggen, hvorhos der ifølge Erklæringen endvidere fandtes nogle indtørrede Blodskorper i begge Næseborene.

I en den 21 December f. A. om Udfaldet af en af bemeldte Læge foretagen fornyet Undersøgelse afgiven Erklæring udtales det, at Petersens Tilstand i det Væsenlige var uforandret, idet det kun viste sig, at Næsebenene var let nedtrykte, altsaa frakturerede, og Øjenlaagene svulne og blodunderløbne, at Læsionen næppe vilde medføre varige Følger for hans Helbred, men at der sandsynligvis vilde blive en let Defiguration af Næsen.

Endelig hedder det i en af samme Læge den 8 Januar d. A. om Udfaldet af en samme Dag stødfuld Undersøgelse af Petersen afgiven Erklæring, at Saaret paa Næseryggen for største Delen fandtes lægt, men dog endnu i Midten dækket af en lille Skorpe, i hvis »Omfang« Petersen angav at føle Smerte ved Tryk, at der fandtes en Fraktion af Næsebenene med en ringe Depression af disse, særlig paa højre Side, at Læsionen formentlig ikke vilde faa nogen Indflydelse paa Petersens Arbejdsevne, men at der derimod vilde blive nogen Afsladning af Næsen og dermed følgende Vansiring af Ansigtet tilbage.

I et sidstnævnte Dag afholdt Forhør har Petersen forklaret, at han fraregnet nogen Ømhed i Næsen ikke længere havde Mên af det ham af Tiltalte tilføjede Slag.

Petersen, der efter sin Forklaring er Undermester paa det private Slagteri i Skive med en Ugeløn af 26 Kr., har angivet, at han som Følge af Slaget har været uarbejdsdygtig og mistet sin Arbejdsfortjeneste i 5 Dage. Han har derhos paastaaet sig hos Tiltalte tilkendt 50 Kr. i Erstatning for Næringsstab, Svie, Smerte, Lyde og Vansir, og denne Paastand, med Hensyn til hvilken Tiltalte, der har erkendt sig erstatningspligtig overfor Petersen, har erklæret, at han anser 30 Kr. for et passende Beløb, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

Umiddelbart efter at have tilføjet Petersen fornævnte Slag løb Tiltalte med Flasken i Haanden ud af Beværtningslokalet, forfulgt af Petersen, der ved det ham tilføjede Slag straks var bleven en Del forstumlet, og de to Formere. Efter hvad Hansen, der var forrest af Forfølgerne, har forklaret, bibragte Tiltalte ham, lige da han var kommen udenfor Døren, med Flasken et Slag i Ansigtet udfor det venstre Øre, ved hvilket Slag der tilføjedes ham et med Hævelse forbundet Saar.

Efter Petersens Forklaring saa han ved denne Lejlighed Tiltalte slaa Hansen med Flasken i Hovedet, hvorved Hansen blev ramt ved venstre Øje og fik en mindre Hudafskrabning.

Andersen har endelig afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at

han vel ikke har set Tiltalte slaa Hansen med Flasken, men at han ved den heromhandlede Løjlighed saa, at Hansen var fortumlet og ikke kunde deltage i Forfølgelsen af Tiltalte, samt at han kan bevidne, at Hansen ikke havde Saar eller Hævelse foran Øret, medens de sad sammen i Beværtningen, men at der derimod fandtes en saadan Hævelse, da de »straks efter« mødtes igen.

Ved Hansens Møde i Forhør den 21 December f. A. forefandtes der i Egnen foran hans venstre Øre nogen Hævelse og et overfladisk Saar, belagt med Skorpe, hvorhos Hansen efter sin Forklaring var øm sammesteds, men iøvrigt ikke havde nogen Møn af det ham tilføjede Slag. Han har ikke nedlagt nogen Erstatningspaastand under Sagen.

Tiltalte, der har vedtaget de af Hansen og Andersen afgivne Forklaringer som »rigtige uden Edsaflæggelse«, har vedholdende erklæret ikke at erindre, at han har slaaet Hansen med Flasken, men efter samtlige foreliggende Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Voldsgerning og derved har tilføjet Hansen de ovennævnte Beskadigelser.

For sit i de foranførte Henseender udviste Forhold vil Tiltalte, der efter det Oplyste vel maa antages ved Udøvelsen af samme at have været under Paavirkning af nydte Drikkevarer, uden at saadant dog har haft Indflydelse paa hans Tilregnelighed, være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

I Henseende til den Tiltalte idømte Erstatning — — — vil Underrettsdommen — — — være at stadfæste.

Fredag den 4 November.

Nr. 21. **Andelsmejeriet »Brydebjerg«** (Lunn)

contra

Fabrikken »Guldborg« af Nykøbing p. F. ved dens eneste ansvarlige Indehavere **K. B. Bruun** og **E. B. Bruun** (Winther),

betræffende Spørgsmaalet om Betydningen af 2 af Fabrikken kvitterede Regninger og 2 af Formanden for Andelsmejeriet udstedte Veksler i et Regnskabsmellemværende mellem Parterne.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Februar 1908: De Indstævnte, Andelsmejeriet »Brydebjerg«, bør til Citanterne, Fabrikken »Guldborg«, Nykøbing p. F., ved dens eneste ansvarlige Indehavere, K. B. Bruun og E. B. Bruun, betale 9781 Kr. 88 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 13 Januar 1902, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Til Københavns Fattig-

væsens Hovedkasse bør Overretssagfører J. Deichmann og Højesterets-sagfører C. Winther hver bøde 30 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Andelsmejeriet »Brydebjerg«, til de Indstævnte, Fabrikken »Guldborg« af Nykøbing p. F. ved dens eneste ansvarlige Indehavere K. B. Bruun og E. B. Bruun, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaa Citanterne, Fabrikken »Guldborg«, Nykøbing p. F., ved dens eneste ansvarlige Indehavere, K. B. Bruun og E. B. Bruun, de Indstævnte, Andelsmejeriet »Brydebjerg«, tilpligtede at betale 9964 Kr. 67 Øre, som de Indstævnte ifølge dem tilstillet Kontokurant skulle skyldte Citanterne for udført Arbejde, leverede Materialier og indfrieede Veksler m. m., tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 13 Januar 1902 og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger imod at betale 3594 Kr. 44 Øre uden Renter.

I Foraaret 1900 vedtog Interessenterne i Andelsmejeriet »Brydebjerg« at opføre en ny Mejeribygning med Osteri, og Mejeriets Bestyrelse, der erholdt Bemyndigelse til at foretage det i den Anledning Fornødne, vedtog senere at overdrage den væsenligste Del af Arbejdet, nemlig Maskinindlægget, til Citanterne, der derefter i Tiden fra Efteraaret 1900 til Foraaret 1901 udførte dette Arbejde. Efter Citanternes Anmodning udbetalte Formanden for Mejeriets Bestyrelse, Gaardejer Rasmus Larsen af Døllefjelde, den 23 November 1900 til Citanterne à conto paa Akkordsummen 3000 Kr. og den 2 Februar 1901 6000 Kr., hvorhos han under Paaberaabelse af, at et paatænkt Laan endnu ikke var ordnet, og at Mejeriet derfor manglede kontante Penge, den 20 April 1901 til Citanterne udstedte en paa 7000 Kr. lydende 2 Maaneders egen Veksel. Da der ifølge Citanternes Halvaarsopgørelse pr. 1 Juli 1901 af deres Mellemværende med Mejeriet var en Saldo i Citanternes Favør af 2325 Kr. 19 Øre, udstedte Larsen endvidere under nævnte Dato til Citanterne en paa dette Beløb lydende 3 Maa-

neders egen Veksel. Vekslen af 20 April 1901 fornyedes først den 4 Juli s. A. og senere den 27 September s. A., hver Gang ved Udstedelsen af en 3 Maaneders Veksel — sidste Gang lydende paa Firmaet J. B. Bruun & Søn, hvis Indehavere var identiske med Fabrikken »Guldborg«s Indehavere —, og endelig fornyedes Vekslen af 2 Juli 1901 den 1 Oktober s. A. paa 3 Maaneder. Samtlige ovennævnte Veksler var af Larsen underskrevne »Andelsmejeriet »Brydebjerg«, R. Larsen. Da de sidst udstedte Veksler af 27 September og 1 Oktober 1901 ikke ved Forfaldstid indfries, blev de protesterede, hvorefter Citanterne indfries dem hos de Banker, hvor de var blevne diskonterede.

Forskellen mellem de paastævnte 9964 Kr. 67 Øre og det Beløb af 3594 Kr. 44 Øre, som de Indstævnte ere villige til at betale, altsaa 6370 Kr. 23 Øre, fremkommer derved, at de Indstævnte, medens de vel erkende Rigtigheden af de Beløb, der ifølge en fremlagt Udskrift af Citanternes autoriserede Handelsbøger ere debiterede dem i Anledning af selve de af Citanterne for dem udførte Arbejder, gøre gældende, dels at der foruden de ovennævnte à conto Beløb, der den 23 November 1900 og 2 Februar 1901 ere krediterede dem med henholdsvis 3000 Kr. og 6000 Kr., tilsammen 9000 Kr., yderligere burde være krediteret dem 6008 Kr. 22 Øre, dels at de ikke ere pligtige at betale de Beløb af ialt 362 Kr. 01 Øre, som Citanterne ifølge Opgørelsen have debiteret dem i Diskonto samt som Stempeludgifter og Protestomkostninger vedrørende de ovennævnte Veksler.

Med Hensyn til det første Punkt have de Indstævnte fremlagt to, de her omhandlede Arbejder vedrørende kvitterede Regninger fra Citanterne, lydende henholdsvis paa 11553 Kr. 92 Øre og 3454 Kr. 30 Øre, ialt 15008 Kr. 22 Øre, altsaa 6008 Kr. 22 Øre mere end det de Indstævnte ifølge det ovenfor bemærkede krediterede Beløb af 9000 Kr. Hvad dernæst angaar de af Rasmus Larsen udstedte Veksler, gør de Indstævnte gældende, at disse, eftersom de ikke er udstedte af Mejeriets Bestyrelse, men af R. Larsen, der manglede den dertil fornødne Bemyndigelse, ikke kunne være forpligtende for de Indstævnte, og at de ovennævnte Udgiftsbeløb derfor ogsaa maa være dem uvedkommende. De Indstævnte have i saa Henseende henvist til den af Interessenterne i Mejeriet den 31 December 1885 oprettede, den 5 August 1886 med kgl. Konfirmation forsynede og den 18 s. M. tinglæste Interessentskabskontrakt, ifølge hvis § 2, der angiver, hvilken Myndighed der tilkommer Bestyrelsen, denne bl. a. har Myndighed til retsgyldigt at stifte Laan, og dens Medlemmer solidarisk ere ansvarlige for dens Handlinger, medens det i Kontraktens § 3 bestemmes, at Bestyrelsens Formand er berettiget til at fungere som Kasserer og Regnskabsfører, og at Regnskabsføreren aflægger alle Regnskaberne.

Citanternes Fremstilling gaar derimod ud paa, at de i Anledning af Kvitteringen af de ovennævnte to paa tilsammen 15008 Kr. 22 Øre lydende Regninger ingen kontant Betaling have modtaget, men at de, da Rasmus Larsen, der foruden at være Formand tillige var Kasserer og Regnskabsfører ved Mejeriet, ønskede at benytte Regningerne som Bilag til det Regnskab, som han skulde aflægge, kvitterede dem, idet de som Betaling af deres Resttilgodehavende pr. ultimo Juni 1901 modtog den ovennævnte Veksel af 1 Juli 1901, stor 2325 Kr. 19 Øre,

dog saaledes, at det fra deres Side var en Forudsætning, at saavel denne som den samtidig løbende Veksel, stor 7000 Kr., honoreredes. Da Rigtigheden af denne Fremstilling bekræftes ved de Vidneforklaringer, som dels Rasmus Larsen, der opholder sig i Nordamerika, dels Mejeriejer Rahbeck, der overværede den paagældende Ordning, har afgivet under Sagen, medens de Indstævnte udover den Omstændighed, at Regningerne ere kvitterede, og deres Beløb førte til Udgift i Mejeriets Regnskab, ikke iøvrigt have tilvejebragt Bevisligheder for, at Regningerne ere blevne betalte af dem, findes Citanternes Fremstilling efter Omstændighederne at burde lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, og den af de Indstævnte — der ikke imod Citanternes Benægtelse have ført noget Bevis for, at der for dem er resulteret noget Tab ved, at Citanterne paa det ommeldte Tidspunkt have forsynet Larsen med en Kvittering, der uden Forbehold anerkender den hele omstridte Gæld som betalt — fremsatte Paastand om det paastævnte Beløbs Nedsættelse med de ovennævnte 6008 Kr. 22 Øre kan derfor ikke tages til Følge. Hvad dernæst angaar de af Rasmus Larsen paa Mejeriets Vegne til Citanterne udstedte Veksler, findes Citanterne, naar henses til, at Larsen var Formand for Bestyrelsen, og til, at han efter de foreliggende Oplysninger var den, der paa Bestyrelsens Vegne forhandlede med Citanterne angaaende de nærmere Enkeltheder ved de her omhandlede Arbejder, og at det drejede sig om en efter det Ovenførte de Indstævnte virkelig paahvilende Gæld, at have haft tilstrækkelig Føje til at gaa ud fra, at han havde Bemyndigelse fra Bestyrelsen til at udstede Vekslerne, og idet disse herefter ville være at anse for gyldigt udstedte med Undtagelse af de to Veksler, som Larsen har udstedt, efter at han den 25 September 1901 var ophørt at være Medlem af Bestyrelsen, altsaa Vekslerne af 27 September og 1 Oktober 1901, vil det ovennævnte Beløb af 362 Kr. 01 Øre være at tilkende Citanterne med Fradrag af de Beløb af ialt 182 Kr. 79 Øre, som Citanterne ifølge Sagens Oplysninger have debiteret de Indstævnte som Diskonto, Stempeludgift og Protestomkostninger vedrørende disse to Veksler.

I Henhold til Foranstaaende, hvorefter det paastævnte Beløb kun bliver at nedsætte med 182 Kr. 79 Øre, ville de Indstævnte være at tilpligte at betale Citanterne 9781 Kr. 88 Øre med Renter deraf som paastaaet.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

For utilbørligt Ophold af Sagen ville Overretssagfører J. Deichmann og Højesteretssagfører C. Winther i Medfør af Frdn. 16 Januar 1828 § 14 hver være at anse med en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 30 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandag den 7 November.

Nr. 129. Gaardejer Niels Jensen (Rée efter Ordre)

contra

Forsørgelsesforeningen »Bikuben« (Jensen),

betræffende Spørgsmaal om ekstinktiv Erhvervelse af en Haandpanteret.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Juni 1909: De Indstævnte, Forsørgelsesforeningen »Bikuben« ved dens Direktører, Overretssagfører S. Bülow, Professor, Dr. polit. H. Westergaard og cand. mag. V. Berg, bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer Niels Jensen, i denne Sag fri at være. I Sagsomkostninger betaler Citanten 50 Kr. til de Indstævnte. Det Idømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Gaardejer Niels Jensen, til Indstævnte, Forsørgelsesforeningen »Bikuben«, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Rée 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmissér ere saalydende: I Henhold til et med Citanten, Gaardejer Niels Jensens Navn underskrevet Dokument, saalydende:

»Transport.

Undertegnede Gaardejer Niels Jensen transporterer og overdrager herved til Hr. Justitsraad, Sagfører Peschardt, der har fyldestgjort mig for Overdragelsen, vedhæftede mig tilhørende Panteobligation, ud-

stedt 29 November 1907 af Københavns Magistrat for Kroner 62670 49 Øre, tinglæst den 9 December s. A., med Pant i Matr. Nr. 3 a af Vanløse.

København, den 3 Januar 1908.

Niels Jensen.

Til Vitterlighed:

Erik Hansen. C. Nielsen.

modtog de Indstævnte, Forsørgelsesforeningen »Bikuben«, den 11 Januar 1908 fra daværende Sagfører Peschardt som Haandpant for et ham af Foreningen samtidig ydet Laan, 55000 Kr., der skulde forrentes med 8 pCt. aarlig og tilbagebetales paa Anfordring, den i det citerede Dokument ommeldte, 4½ pCt. rentebærende Panteobligation, der var udstedt af Københavns Magistrat til Citanten i Anledning af Kommunens Køb af hans Ejendom, Matr. Nr. 3 a af Vanløse.

Senere viste det sig, at Transporten var bleven til paa den Maade, at Sagfører Peschardt, da Citanten den 3 Januar 1908 var tilstede paa hans Kontor, for denne foregav, at en Citanten tilhørende Panteobligation, paa hvilken resterede nogle faa Hundrede Kroner, agtedes indfriet af Debitor, der i den Anledning ønskede Obligationen overført til sig ved Transport, hvorhos Peschardt forelagde Citanten til Underskrivning et saalydende Dokument:

»Transport.

Undertegnede Gaardejer Niels Jensen transporterer og overdrager herved til
der har fyldestgjort mig for Overdragelsen, vedhæftede mig tilhørende Panteobligation.

København, den 3 Januar 1908.*

og at Peschardt, da dette Dokument var underskrevet af Citanten med de tvende ovennævnte Vitterlighedsvidner, senere svingagtig havde indført sit eget Navn som Cessionarius og tilføjet den ovenfor citerede Beskrivelse af Panteobligationen som den af Københavns Magistrat udstedte.

»Bikuben« har, efter at dens Tilgodehavende ifølge Haandpanteobligationen er forfaldet paa Anfordring, under 7 August 1908 oppebaaret og paa sit Tilgodehavende afskrevet de paa den pantsatte Obligation for Tiden fra 11 December 1907 til 11 Juni 1908 skyldige Renter, 1410 Kr. 8 Øre.

Under Anbringende af, at den af »Bikuben« paa Grundlag af fornævnte Transport erhvervede Haandpanteret over fornævnte Panteobligation maa være ugyldig, paastaar Citanten under nærværende Sag de Indstævnte, Forsørgelsesforeningen »Bikuben« ved dens Direktører, Overretssagfører S. Bülow, Professor, Dr. polit. H. Westergaard og cand. mag. V. Berg, dømte til Betaling af ovennævnte Rentebeløb, 1410 Kr. 8 Øre, med Renter deraf, 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 17 Oktober 1908, indtil Betaling sker, medens de Indstævnte paastaa sig frifundne, idet de hævde Haandpanteretten som gyldig ifølge ekstinktiv Erhvervelse.

Naar Citanten til Støtte for sin Formening om Haandpanterettens Ugyldighed anfører, at Transportdokumentet, da han afgav det i underskrevet Stand til Peschardt, maatte betragtes som et endeligt Dokument, og at han da ikke kan være ansvarlig for den af Peschardt givne Tilføjelse, kan der, under Hensyn til, at Dokumentet af Citanten var bestemt til Udfyldning af Peschardt, ikke gives denne Betragtning Medhold.

Endvidere gør Citanten gældende, at de Indstævnte, hvis Tro paa, at Transporten med det for dem foreliggende Indhold stammende fra Citanten, ikke bestrides, have savnet objektiv Begrundelse for denne Tro, og derfor maa være udelukkede fra den ekstinktive Erhvervelse.

I saa Henseende henviser Citanten til, at Peschardt i finansielle Kredse var mistroet, at selve Transporten efter sit Udvisende burde have vakt Mistanke hos de Indstævnte om efter at være underskrevet af Citanten, at være bleven suppleret med andet Indhold end af ham bestemt, og at ogsaa den Omstændighed, at Transporten var løs istedetfor at være paategnet selve Panteobligationen, burde have manet de Indstævnte til Undersøgelse om, hvorvidt den virkelig af Citanten var ment at skulle angaa denne Panteobligation.

Idet Retten imidlertid ikke finder, at Transporten, som in originali er fremlagt under Sagen, har et paa foranførte Maade mistænkeligt Ydre, og idet der ikke kan tillægges de af Citanten iøvrigt fremhævede Momenter Betydning, maa de Indstævnte anses at have haft en til ekstinktiv Erhvervelse af Haandpanteretten tilstrækkelig begrundet god Tro.

Herefter ville de Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale, hvorhos denne efter Omstændighederne findes at burde godtgøre de Indstævnte Sagens Omkostninger, som enhver af Parterne har paastaaet sig tilkendt skadesløst, med 50 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdag den 8 November.

Nr. 365. Højesteretssagfører Lunn

contra

Harald Ingus Marinus Jacobsen (Def. Møller),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt eller Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Nysted Birks Ekstrarets Dom af 29 Juli 1910: Arrestanten Harald Ingus Marinus Jacobsen bør sættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til

Aktor, Sagfører Schrader, og Defensor, Sagfører Hovmand, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 September 1910: Arrestanten Harald Ingus Marinus Jacobsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Tegner og Prokurator Nissen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de tilvejebragte, i den indankede Dom fremstillede Oplysninger maa det anses bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i et Forhold, der maa henføres under Straffelovens § 168, jfr. § 46. Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Harald Ingus Marinus Jacobsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Møller 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der er indanket hertil fra Nysted Birks Ekstraret, er Arrestanten Harald Ingus Marinus Jacobsen tiltalt for Forsøg paa Voldtægt eller Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Arrestanten er født den 12 Marts 1875 og anset ved Amager Birks Politirets Dom af 18 Maj 1899 efter Lov 11 Maj 1897 § 1, jfr. Straffelovens § 200, og Lov 4 Februar 1871 § 6, jfr. Politivedtægten for Amager Birk § 4, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, ved Lollands Nørre-Herreds Politirets Dom af 26 Juni 1901 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med lige Straf, ved Nykøbing paa F. Købstads Politirets Dom af 29 November 1907 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 8, 1ste Stykke, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, ved Københavns

Færdig fra Trykkeriet den 1 December 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 35.

Tirsdag den 8 November.

Kriminal- og Politirets Dom af 8 Februar 1909 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage og senest ved samme Rets Dom af 7 April 1909 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Angaaende den mod Arrestanten under nærværende Sag rejste Sigtelse er Følgende oplyst:

Af Enken Ane Lund er afgivet nedenstaaende edelige Forklaring:

Den 5 Juli d. A. om Aftenen ca. Kl. 10 indfandt Arrestanten og en anden Arbejder ved Navn Ingvar, der var en Del berusede, sig i den af hende beboede Stue paa Kettinge Fattighus og lovede hende 50 Øre hver for at koge Kaffe til dem. Da hun havde lavet Kaffen, drak de den efter først at have blandet den med Brændevin, som de selv medbragte i en Flaske, der indeholdt $\frac{1}{2}$ Pot, og som de helt tømte.

Under Drikkeriet faldt den ene Arbejder — Ingvar — i Søvn; Arrestanten begyndte nu at blive nærgaaende og sagde, at han vilde lege med hende og bød hende 3 Kroner derfor; han tog flere Gange Penge op af Lommen og viste hende dem, men puttede dem i Lommen igen.

For at undgaa Arrestantens Tilnærmelser løb hun ud af Huset, men Arrestanten løb efter hende, blev ved at tage fat paa hende og tage hende op under Skørterne. Da hun ikke kunde slippe fra Arrestanten, gik hun først hen udenfor sin Nabos, Chr. Jørgensens, Lejlighed og raabte ind til ham, om han ikke vilde komme ud og hjælpe hende, men da han ikke kom ud, søgte hun hen til en nærboende Arbejdsmand, Julius Christensen, der imidlertid henviste hende til Gaardejer Niels Olsen, der er Medlem af Sogneraadet og har Tilsyn med Fattighuset; inden hun naaede at komme saa langt, kastede Arrestanten hende om ved Fattighusets Gavl, smøgede hendes Klæder op over Hovedet paa hende, saa at hun ikke kunde se, og lagde sig ovenpaa hende. Han stak derpaa en Finger ind i hendes Kønnsdele, og da han fandt dem for snævre, skældte han ud og sagde: »Du har jo ingen Kusse«, hvortil hun sagde: »Jo, gu' har jeg en Kusse«. Han prøvede derefter at føre sit Lem ind i hendes Kønnsdele, hvilket dog ikke rigtigt lykkedes for ham. I den Stilling laa han og tumlede med hende i længere Tid; der kom flere Cyklister kørende forbi paa Vejen, og hun raabte til dem: »Kom dog og hjælp mig«, men de agtede ikke

paa hendes Raab. Arrestanten sagde flere Gange til hende: »Hold Kæft — eller jeg kvæler Dig«, og slog hende flere Gange med flad Haand paa Siden af Hovedet. Tilsidst blev hun saa udmattet og forstumlet, at hun ikke husker Andet, end at der kom en Mand (Politibetjent Larsen) og tog Arrestanten væk fra hende. Efter hendes Forklaring var Arrestanten ved den paagældende Lejlighed dygtig beruset, men hun mener dog, at han alligevel nok vidste, hvad han foretog sig.

Ane Lund, der er ca. 70 Aar gl., er efter den hende overgaaede Vold underkastet Undersøgelse af Stiftsfysikus, Dr. med. C. Hansen, hvis Erklæring gaar ud paa, at Ane, der er lille og spinkel samt lidende af Kortaandethed, ved Undersøgelsen den 6 Juli d. A. befandtes at have en Blodudtrædning paa venstre Øje og Kind, hvilket sandsynligvis kan være fremkaldt ved de hende tildelte Slag. Om hendes Tilstand hedder det videre:

»Ved Undersøgelse af Kønssdelene ses paa Indsiden af venstre Storlæbe 3 overfladiske, stregformede Rifter af ca. 1 Centimeters Længde, svagt buede med Konveksitet udad, ligeledes en ganske lille overfladisk Ekskoration paa venstre Side af Urethralpapillen. Der er en svag Rødme af Partiet, men ikke nogen Hævelse, og hun angiver at føle lidt Svie og Ømhed paa Stedet. De omtalte Rifter ere utvivlsomt frembragte af Neglen paa den introducerede Finger. Hun er noget kortaandet, dog nok ikke mere end sædvanligt; men det er jo rimeligt, at den udstandne Angst og det forcerede Løb har taget paa den svagelige Kones Kræfter«.

Politibetjent A. C. Larsen har edelig forklaret, at da han Kl. ca. 1 om Natten mellem den 5 og 6 Juli d. A. kom cyklende ad Landevejen gennem Kettinge og var i Nærheden af Fattighuset, gjorde Gaardejer Viggo Petersen af Frejlev ham opmærksom paa, at der var Nogen, der jamrede sig henne ved Fattighuset. Da han ved Fattighusets vestre Gavl saa Arrestanten ligge ovenpaa Ane Lund, som jamrede sig højlydt og stadig gentog: »Lad mig dog være« eller Lignende, var han straks klar over, at hvad der foregik, foregik mod hendes Villie, og han trak nu Arrestanten bort fra Ane, hvorved han saa, at Arrestanten laa med opknappede Benklæder mellem hendes Ben og med sit mandlige Lem saa tæt ind til hendes Kønssdele, at det saa ud, som om han havde det lidt inde. Ane Lund havde Klæderne smøgede op over Maven og var i en saa udmattet og ophidset Tilstand, at hun ikke kunde svare paa Spørgsmaalet om, hvem hun var, og hvor hun boede. Arrestanten var vel dygtig beruset og ikke helt klar i Hovedet, men han var da ikke mere beruset, end at han vidste, hvad han foretog sig; han talte fornuftigt og kendte baade Larsen, der var civilklædt, og Gaardejer Viggo Petersen.

Gaardejer Viggo Petersen har edelig forklaret, at han den ommeldte Nat kom gaaende ad Landevejen, der fører forbi Fattighuset, og hørte da, at der fra Fattighuset kom nogle Lyde, som om Nogen jamrede sig.

Da Politibetjent Larsen i det samme kom kørende paa Cykle ad Landevejen, gjorde Petersen ham opmærksom paa, hvad han havde hørt; Larsen gik hen til Fattighuset, medens Petersen blev staaende paa Landevejen, og derfra hørte han, at Larsen spurgte Arrestanten, hvad det var, han foretog sig, hvortil Arrestanten svarede som ovenfor

af Larsen forklaret. Arrestanten var beruset, men dog ikke mere, end at han formentlig vidste, hvad han foretog sig.

Petersen hørte Arrestanten sige: »Det er jo Viggo Petersen«, og paa det Tidspunkt var Petersen saa langt borte, at Arrestanten næppe kan have kendt ham paa Andet end Stemmen.

Sogneraadsmlem Niels Olsen af Kettinge har edelig forklaret, at han kørte Arrestanten ind til Nysted den omtalte Nat; Arrestanten var en hel Del beruset og vrøvlede noget, men talte dog ogsaa fornuftigt og spurgte bl. a. Politibetjent Larsen om, hvad han kunde faa for den Historie, saa at han altsaa paa dette Tidspunkt var paa det Rene med, at han havde gjort noget galt.

Arbejdsmand Christian Ferdinand Jørgensens Hustru, Ellen Sofie Christiansen, har edelig forklaret, at da Klokken slog 12 paa Kirkens Ur, hørte hun Ane gaa udenfor og flere Gange raabe: »Lad mig være«, hvorhos hun saa Arrestanten gaa efter Ane. Hun blev oppe til Kl. 12 $\frac{1}{2}$ og hørte ikke mere til, hvad der passerede mellem Ane og Arrestanten.

Den næste Dag fortalte Ane Lund hende overensstemmende med, hvad denne har forklaret om det Passerede, men tilføjede, at Arrestanten havde budt hende 3 Kr. for at faa Samleje med hende, og at hun ikke havde faaet de 3 Kr., men havde hun faaet dem, havde de maaske ikke behøvet at strides saa meget derom.

Ane Lund har angaaende denne sidste Bemærkning forklaret, at det kan godt være, at hun har sagt saadan til Chr. Jørgensens Hustru, men at hun alligevel ikke godvillig vilde have tilstaaet Arrestanten Samleje, selv om hun havde faaet de 3 Kr.

Arrestanten har forklaret, at han og Jernbanearbejder Ingvar Larsen den 5 Juli d. A. om Aftenen gik ind til Chr. Jørgensens Hustru og bad hende om at koge Kaffe til dem; det vilde hun ikke, men henviste dem til en anden Kone; denne kogte derpaa Kaffe til dem; de havde selv medbragt Brændevin, som de hældte i Kaffen. Han paastaar imidlertid, at han paa Grund af Beruselse ikke kan huske, hvad han senere har foretaget sig.

Efter Beskaffenheden af den anvendte Vold, og idet det efter det Foreliggende ikke kan anses for udelukket, at Arrestanten har opfattet Ane Lunds Modstand som ikke alvorlig ment, findes det overvejende betænkeligt at statuere, at der fra hans Side er udvist et virkeligt Voldtægtsforsøg. Derimod vil Arrestanten, der, om han end har været stærkt beruset, dog ikke kan antages at have været dette i en saadan Grad, at han ikke vidste, hvad han gjorde, for det af ham udviste Forhold være at anse efter Straffelovens §§ 210 og 185 med en Straf, der efter Omstændighederne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 168, sammenholdt med §§ 46 og 39, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Nr. 343. **Vilhelmine Christine Meyer** (Lunn efter Ordre)

contra

Sadelmagersvend **Thygo Erik Christian Lieberkind** (Ingen),

betræffende Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 December 1909: Naar Indklagede, Sadelmagersvend Thygo Erik Christian Lieberkind, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden Vilhelmine Christine Meyer i Tiden fra den 11 Marts til den 14 Maj 1904, bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til det af hende den 12 Januar 1905 fødte Barn Tycho Vilhelm Meyer betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 1 omhandlede Bidrag fra den 30 April 1908 at regne efter Øvrighedens Bestemmelse.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse bestemmes til 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden, Vilhelmine Christine Meyer, Indklagede, Sadelmagersvend Thygo Erik Christian Lieberkind, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 12 Januar 1905 fødte Barn Tycho Vilhelm Meyer at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 1 omhandlede Bidrag til Barnet fra den 30 April 1908 at regne efter Øvrighedens Bestemmelse, idet hun til Støtte for sin Paastand har anbragt, at hun bl. a. i Marts 1904 har haft Samleje med Indklagede, formentlig i Slutningen af Maaneden og i hvert Fald efter den 12te.

Ifølge Erklæring fra Retslægeraadet kan Barnet være avlet i Tiden fra kort før Midten af Marts til kort før Midten af Maj 1904.

Indklagede paastaar sig frifunden, idet han har gjort gældende, at han senest har haft Samleje med Klagerinden den 2 Marts 1904.

Da Klagerinden nu ikke har bevist, at hun har haft Samleje med

Indklagede i det i Retslægeraadets Erklæring angivne Tidsrum, og heller ikke har skaffet nogen Oplysning tilveje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlige Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra den 11 Marts til den 14 Maj 1904, hvorimod han i modsat Fald vil være at dømme efter Klagerindens i Forordning 14 Oktober 1763, Plakat 6 December 1839 og Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 1, jfr. § 21, hjemlede Paastand.

Nr. 49. Ekspeditrice **Agnès Emilie Petrea Petersen**
(Møldrup efter Ordre)

contra

Retoucheur **Henrik Bornstein** (Ingen),

betræffende Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 September 1909: Naar Indklagede, Retoucheur Henrik Bornstein, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlige Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden Agnes Emilie Petrea Petersen i Tiden fra den 15 Juni til den 17 August 1908, bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Klagerinden og det af hende den 19 April 1909 fødte Pigebarn betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse bestemmes til 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellantinden 2 Kroner. Der tillægges Højesterets sagfører Møldrup

i Salarium for Højesteret 120 Kroner samt i Godtgørelse for Udlæg 39 Kroner 25 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden, Agnes Emilie Petrea Petersen, Indklagede, Retoucheur Henrik Bornstein, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 19 April 1909 fødte Pigebarn at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse, idet hun til Støtte for sin Paa-stand har anbragt, at hun bl. a. i Juli 1908 — formentlig den 20 Juli — har haft Samleje med Indklagede.

Ifølge Erklæring fra Statskontoret for Sundhedsvæsenet kan Barnet være avlet i Tiden fra Midten af Juni til Midten af August 1908.

Indklagede paastaar sig frifunden, idet han gør gældende, at han ikke har haft Samleje med Klagerinden i Tiden efter den 3 Juni 1908 eller Dagene deromkring.

Da Klagerinden nu ikke har bevist, at hun har haft Samleje med Indklagede i det fornævnte Tidsrum og heller ikke har skaffet nogen Oplysning tilveje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra den 15 Juni til den 17 August 1908, hvorimod han i modsat Fald vil være at dømme efter Klagerindens i Fr. 14 Oktober 1763, Pl. 6 December 1839 og Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 hjemlede Paastand.

Nr. 314.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Hans Johannes Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

Hassing-Refs Herreders Ekstrarets Dom af 9 Maj 1910: Arrestanten Hans Johannes Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa udreder Arrestanten og følgende Erstatninger: 1. Til Fisker Poul Poulsen Skalsbøj, Odde-sund Nord, Kr. 10, 2. Til Fisker Christen Tønning, Odde-sund Nord, Kr. 5, 3. Til Fisker Mads

Peder Christensen, Serup, Kr. 10, 4. Til Husmand Peder Christian Pedersen, Lønneklint Kr. 12. 20, 5. Til Husmand Christen Larsen, Lønneklint, Kr. 7. 40, 6. Til Husmand Bertel Thomsen, Ribe Mark-Kr. 5. 85, 7. Til Fisker Martinus Lyngge, Jegindø, Kr. 3, 8. Til Lærer, inde Marie Nicolajsen, Oddesund Nord, Kr. 5, 9. Til Fisker Peder Mortensen, Oddesunds Drag, Kr. 5. 15. Endelig udreder Arrestanten alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Eugen Schoug, Hurup, 40 Kr., og Salær til Defensor, Sagfører A. M. Abildhauge, R. af D., Vestervig, 20 Kr. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Juni 1910: Arrestanten Hans Johannes Hansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar. I Henseende til de Arrestanten idømte Erstatningsbeløb bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 40 Kr., til Defensor sammesteds 30 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Jørgensen og Heise, 50 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Johannes Hansen til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Hans Johannes Hansen for Bedrageri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1875, har tidligere, foruden at han tvende Gange, sidst den 14 December 1906, inden Politiretten har vedtaget Bøder af henholdsvis 10 Kr. og 200 Kr. for ulovlig Om-løben med Varer, ved Kolding Herreds Ekstrarets Dom af 24 Februar 1897 været anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Viborg Købstads Ekstrarets Dom af 27 Oktober 1899 dels efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, dels efter Frdn. 13 Februar 1775 § 4 og Plakat 27 November 1839 § 1 med en Bøde af 15 Kr. til vedkommende

Politikasse og Konfiskation af de paagældende Varer, ved Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 18 Februar 1901 efter Straffelovens § 275, jfr. § 268, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 7 Marts 1901 efter samme Bestemmelser med en efter Straffelovens § 64 lempet Tillægsstraf af samme Art Fængsel i 5 Dage, ved Rinds-Gislum Herreders Ekstrarets Dom af 2 Oktober 1901 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ved Overrettens Dom af 20 Marts 1905 dels efter Straffelovens § 146 med samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage, dels efter Pl. 27 November 1839 § 1 med en Bøde af 40 Kr. til vedkommende Politikasse, ved Højesterets Dom af 19 Oktober 1905 dels efter Straffelovens § 257, tildels i Forbindelse med § 64, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, dels efter Plakat 27 November 1839 § 1 med en Bøde af 100 Kr. til vedkommende Politikasse, ved Overrettens Dom af 13 Juli 1908 efter Straffelovens §§ 257 og 275 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder og ved Hasle m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 31 Marts 1909 efter Straffelovens § 251, tildels jævnført med § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Arrestanten, efter at han den 4 Oktober f. A. efter Udtaaelsen af den ham ved den sidstnævnte Dom ikendte Straf var bleven løsladt af vedkommende Straffeanstalt, har i Tiden, indtil han den 11 December s. A. blev anholdt i Hassing-Refs Herreders Jurisdiktion, i nordlig Retning gennemrejt Størstedelen af Jurisdiktionerne langs Jyllands Vestkyst, idet han under Forevisning af et i København af det derværende Snedkerlaugs Afdeling for Møbelsnedkere udgivet Bind Møbeltegninger og en Prøve Lærred har henvendt sig til Folk paa Landet for at opnaa Bestillinger paa Møbler og Lærred, dette i Partier paa ikke under 100 Alen. Der foreligger under Sagen Oplysninger med Hensyn til lidt over et halvt Hundrede Personer, af hvilke han saaledes har modtaget Bestillinger paa Varer af de nævnte Arter, undertiden ogsaa paa Stueure og Symaskiner, idet Købesummen for de bestilte Genstande som oftest har andraget mindre end et halvt Hundrede Kroner, men dog i over en halv Snes Tilfælde er højere uden at overstige 122 Kr. og i et enkelt Tilfælde har andraget 200 Kr.

Det fremgaar endvidere af Sagens Oplysninger, at Arrestanten efter at have modtaget Bestillinger afkrævede Køberne et kontant Beløb, i Reglen 10 pCt. af den aftalte Købesum, som Afdrag paa denne, hvilket Afdrag han ogsaa i henvend 40 af de særligt oplyste Tilfælde har faaet betalt med Beløb af mellem 1 og 14 Kr. 90 Øre, som oftest ikke over 5 Kr., medens Køberne i de andre Tilfælde have nægtet at betale et saadant, at Arrestanten iøvrigt indrømmede Køberne Adgang til at betale Købesummen i mindre Afdrag med lange Mellemrum, og at Køberne i intet Tilfælde have modtaget de bestilte Varer, som Arrestanten i hvert Fald som oftest i de Tilfælde, i hvilke han modtog et kontant Afdrag paa Købesummen, lovede selv i den nærmest paafølgende Tid at overbringe Køberne.

Arrestanten har forklaret, at han har udøvet sin ovennævnte Virksomhed som provisionslønned Agent for Snedkerlauget i København, og at han til dette har indsendt de af ham modtagne Bestillinger og

Penge, idet han nærmere har udsagt, at han ved Modtagelsen af en Bestilling plejede at lade Køberen underskrive en Seddel angaaende samme, hvilken han derpaa tilligemed det modtagne Pengebeløb indsendte til Snedkerlauget, at dette derefter sendte de bestilte Møbler til ham til videre Besørgelse og foranledigede, at bestilt Lærred tilsendtes ham fra vedkommende Fabrik, at Lauget samtidig med Varerne tilstillede ham Udkast til en Købekontrakt angaaende samme til Underskrift af den paagældende Køber, hvilken Kontrakt efter Underskriften af Arrestanten tilbagesendtes Lauget, at han i det Tidsrum, i hvilket han har drevet sin ovennævnte Virksomhed, mange Gange fra Lauget har faaet tilsendt Kontrakter og Varer, hvilke sidste af ham ere leverede Køberne, at han i samme Tidsrum 2 à 3 Gange ugentlig har sendt Lauget Penge, hver Gang i Sedler, indlagte i almindelige Breve, og at Lauget ligeledes i samme Tidsrum har sendt ham Forskud paa Provision, efter hvad han først har forklaret, kun én Gang, nemlig i Slutningen af Oktober eller Begyndelsen af November Maaned 100 Kr., efter hans senere Forklaring yderligere flere Gange, uden at han dog har kunnet huske noget nærmere om disse Forsendelser.

Af Sekretæren for ovennævnte Snedkerlaugs Afdeling for Møbel-snedkere, Anders Christensen, er det imidlertid forklaret, at Lauget eller dets nævnte Afdeling ikke giver sig af med at sælge eller modtage Bestillinger paa Møbler, ikke har haft nogetsomhelst Kendskab til eller Forbindelse med Arrestanten og ej heller har modtaget Bestillinger eller Penge fra ham eller sendt Penge til ham.

Efter at det fornævnte Bind Møbeltegninger, der af Arrestanten er benyttet som Legitimation for hans heromhandlede Virksomhed, er bleven forevist Christensen, har han erklæret, at der intet er til Hinder for, at Tegningerne, som af Lauget ere udgivne for dets Medlemmer, ogsaa kunne erhverves af Andre. Arrestanten har derhos erklæret, at han ikke erindrer noget enkelt Sted, hvor han har afleveret bestilte, fra Snedkerlauget modtagne Varer, og en af Postvæsenet foretagen Undersøgelse har ikke tilvejebragt nogen Oplysning, der kunde bestyrke Rigtigheden af Arrestantens Forklaring med Hensyn til af ham modtagne Pengeforsendelser. Forsaavidt Arrestanten endelig har opgivet at have en Del af de fornævnte Kontrakter i underskrevet Stand beroende i en Kuffert, som af ham er afsendt med Jernbane fra Flensborg til København, har en af Jernbanevæsenet begge de nævnte Steder foretagen Undersøgelse givet til Resultat, at en Forsendelse som den ommeldte ikke har fundet Sted, ligesom en Eftersøgning af Kufferten har været forgæves.

Arrestantens Forklaring om, at han, naar han som forommeldt henvendte sig til Folk for at faa Bestillinger, udgav sig for Agent for Snedkerlauget i København, bestyrkes ved de Forklaringer, som ere afgivne af en stor Del af de paagældende Købere. Af disse har endvidere Størstedelen forklaret, at han overfor dem er fremkommen med Ytringer, gaaende ud paa, at den Forretning, han repræsenterede, nød Statsunderstøttelse, hvorfor han alene maatte sælge til Smaakaarsfolk, og Arrestanten har overfor disse Forklaringer erklæret, at han vel ikke mindes at have udtalt sig i de nævnte Retninger, men at han dog ikke tør benægte at have gjort det.

Af de Personer, af hvilke Arrestanten har modtaget Bestillinger,

have 9 nedlagt Paastand om, at Arrestanten tilpligtes at betale dem Erstatning svarende til de Beløb, de have udbetalt ham, og disse Paastande ere ved Underrettsdommen tagne til Følge.

Arrestanten er paa sin ovennævnte Rejse ofte optraadt under sin Broder Hans Madsen Hansens Navn, og han har til Forklaring heraf anført, at han antog sig efterlyst som Alimentant og ønskede at undgaa Afsoning af skyldige Bidrag. Det er derhos ved hans med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har undertegnet 14 af de Kvitteringer, han udstedte for modtagne Beløb, med Broderens Navn, idet han enten har underskrevet sig Hans Madsen, H. Madsen eller H. M. Hansen.

Forsaavidt Arrestanten endelig har været sigtet for bedrageligt Forhold mod Vært Chr. J. P. Hansen i Landbohjemmet i Odde Sund Nord, er han ved Underrettsdommen frifunden for Aktors Tiltale, og da Dommen alene er indanket efter Arrestantens Begæring og ikke tilige paa det Offentliges Vegne, bliver hans Forhold i bemeldte Henseende ikke at tage under Paakendelse af Overretten.

Efter det Oplyste maa det antages, at Arrestantens Foregivender saavel om at være antagen som Agent for Snedkerlauget i København som om, hvad han har foretaget til de af ham modtagne Bestillingers Iværksættelse, ere usande, og idet der herefter maa gaas ud fra, at han har søgt at opnaa Bestillinger som ovenmeldt i den Hensigt svigagtig at tilegne sig de Beløb, som maatte blive ham udbetalt, vil han for sit i de ovenanførte Henseender udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 251, tildels sammenholdt med § 46, samt, idet Aktionsordren ikke findes at være til Hinder herfor, efter dens § 268 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i et Aar.

I Henseende til de Arrestanten idømte Erstatningsbeløb vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Onsdag den 9 November.

Nr. 304.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Lauritz Thomasen (Def. Hansen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 4 April 1909: Tiltalte Lauritz Thomasen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale i Erstatning til Georg Krause af København 139 Kr. 44 Øre. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hilbert, og til Defensor, Sagfører Mimer, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes

inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juni 1910: Tiltalte, Jordbruger Lauritz Thomasen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretsprokurator Nissen og Overretssagfører Rievers, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. i Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lauritz Thomasen til Højesteretssagførerne Lunn og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne fra Københavns Amts nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Jordbruger Lauritz Thomasen, der er født den 17 Januar 1852 og ikke funden forhen straffet, for bedrægeligt Forhold.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Efter at Tiltalte ved et den 11 Maj 1908 ratihaberet Forlig af 21 Marts s. A. havde forpligtet sig til at betale sin fra kontante Laan stammende Gæld til Georg Krause, blev der den 5 September 1908 efter Krauses Begæring afholdt en Fogedforretning paa Tiltaltes Bopæl i Hjortespring, ved hvilken der til Dækning af Krauses Resttilgodehavende, 131 Kr. 55 Øre med Renter og Omkostninger opgjorte til 46 Kr. 3 Øre, blev dekretet Udlæg i det paa Ejendommen værende Fjerkræ, der ansloges til at udgøre ca 150 Høns og Kyllinger, vurderede til 125 Kr., ca. 14 Kalkuner og Kyllinger, vurderede til 20 Kr., og ca. 50 Ænder, vurderede til 75 Kr., medens Stykketallet i Virkeligheden maa antages at have været noget mindre.

Da Tiltalte ikke var personlig tilstede ved Udlægsforretningen, blev han i Henhold til Konkurslovens § 167 tilsagt til Møde for Fogedretten den 7 s. M., hvor han da næst at forklare, at han intet yderligere kunde paavise til Genstand for Udlæg, udtalte, at det udlagte Fjerkræ efter hans Formening var indbefattet under Pantsætningen af hans faste Ejendom med Inventar og Tilbehør.

Den 27 November s. A. blev Forretningen kontinueret, idet Krause begærede sig det udlagte Fjerkræ udleveret, men Tiltalte erklærede da, at dette — antagelig 2 Dage i Forvejen — med Tiltaltes Tilladelse

var blevet afhentet af senere afdøde Sagfører Ringsted, som havde Pant deri. 5 Ænder og en halv Snes Høns, som Tiltalte efter sit Anbringende havde tilbage paa Ejendommen, begærede Tiltalte under Paaberaabelse af Konkurslovens § 160 undtagne fra Udlæg.

Tiltalte har nu erkendt, at han i Løbet af de første 14 Dage efter Udlægsforretningen af 5 September 1908 af det udlagte Fjerkræ solgte ca. 40 Høns og ca. 20 Ænder for ialt 110 Kr., og at det var i Strid med Sandheden, naar han under Forretningen den 27 November overfor Fogden foregav, at Sagfører Ringsted havde afhentet det udlagte Fjerkræ.

Endvidere har Tiltalte erkendt, at han under sidstnævnte Forretning paa Forespørgsel fra Fogdens Side om, hvor meget Fjerkræ der var paa Ejendommen, svarede, at det vidste han ikke, det maatte Fogden selv undersøge, uagtet han var paa det Rene med, at de 5 Ænder og 10 Høns, som Fogedvidnerne derefter bemærkede, kun var en ringe Del af det Fjerkræ, han da var i Besiddelse af, nemlig ca. 100 Stk. af forskellige Slags, medens Resten paa Grund af det daarligere Vejr havde gemt sig i Ejendommens Bygninger, hvilket Tiltalte, skønt opfordret til at sige, hvor de Høns, han havde, var, intet nævne om, idet han derimod udtrykkelig sagde, at der ikke var andre Høns end dem, man kunde se.

Tiltalte har forklaret, at af de Penge, han inden den 27 November 1908 indvandt ved Salg af Fjerkræ, udlagt den 5 September s. A., indbetalte han 100 Kr. til Sagfører Ringsted, som han troede havde Pant bl. a i dette Fjerkræ, og som, da Tiltalte fortalte ham om det gjorte Udlæg, sagde, at Fjerkræet var hans (Ringsteds), og, da Tiltalte udtalte, at han trods det gjorte Udlæg var nødt til at sælge deraf, ikke advarede ham mod saadant Salg.

Af det Fjerkræ, som Tiltalte endnu var i Besiddelse af den 27 November 1908, solgte han i Løbet af Vinteren for ca. 100 Kr., af hvilket Beløb han betalte Krause 50 Kr.

Efter hvad der er oplyst under Sagen, havde Sagfører Ringsted i Virkeligheden ikke Pant i Tiltaltes Fjerkræ.

Da nu den nævnte Samtale med Sagfører Ringsted — selv Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring derom forudsat — ikke findes at have kunnet give Tiltalte Beføjelse til at tro, at han kunde bortsælge af det udlagte Fjerkræ, og da han ved sin Optræden den 27 November 1908 har forhindret, at det den 5 September s. A. udlagte Fjerkræ, som da endnu var i hans Besiddelse, udleveredes til Udlægshaveren, vil han være at anse efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der har bestemt Straffen til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at forandre, medens den, hvis Bestemmelse — — — med Hensyn til en Krause hos Tiltalte tilkendt Erstatning billiges, iøvrigt vil være at stadfæste.

Nr. 366.

Højesteretssagfører Winther

contra

Augusta Cecilie Rasmussen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181 samt Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 September 1910: Arrestantinden Augusta Cecilie Rasmussen bør straffes med Tvangsarbejde i 30 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Siesby og Prokurator Mundt, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faa nogen Betydning for Sagens Udfald,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Augusta Cecilie Rasmussen til Højesteretssagførerne Winther og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Augusta Cecilie Rasmussen, der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181 samt Polititilhold, er født den 28 Oktober 1889 og senest anset: ved Kolding Købstads Politirets Dom af 26 Februar 1910 efter Lov 3 Marts 1860 § 2, jfr. § 1 og midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 8, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Maj 1910 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 18 Dage.

Ved Arrestantindens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun har overtraadt et hende den 16 Juni d. A. til Københavns Politis 3dje Afdelings Tilholds- og Meldingsprotokol i Henhold til Lov 30 Marts 1906 § 1 og Lov 3 Marts 1860 § 2 under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, der blandt Andet gik ud paa, at hun skulde søge lovligt Erhverv, og at hun skulde melde sig i nævnte Afdeling hver Tirsdag for at give Oplysning om, hvorledes hun ernærede sig, idet hun i Tiden fra Tilholdets Modtagelse til sin Anholdelse under nærværende Sag den 7 Juli d. A. ikke har haft eller gjort noget alvorligt Forsøg paa at skaffe sig lovligt Erhverv, men udelukkende ernæret sig ved Utugt og i samme Tidsrum har afgivet urigtig Melding til Politiet om sit Erhverv.

Arrestantinden, som ved sin Anholdelse fandtes lidende af smittefarlig Syfilis i meget forsømt første Udbrud, der efter vedkommende Læges Udsagn antageligt var nogle Uger gammelt og i samme Tidsrum maatte have vækket hendes Opmærksomhed, har erkendt, at hun i de sidste 8 Dage før Anholdelsen under Udøvelsen af sit Utugts-erhverv har haft Samleje med flere forskellige Mandspersoner, uagtet hun var bleven opmærksom paa nogle Pletter paa hendes Kønssdel.

Hun har imidlertid gjort gældende, at hun ikke tænkte sig, at Pletterne stode i Forbindelse med Syfilis, af hvilken Sygdom hun ikke tidligere har lidt, eller med nogen anden Kønssygdom, men kun var en almindelig Hudløshed, og da der efter Omstændighederne ikke findes aldeles tilstrækkelig Føje til at forkaste denne Forklaring, vil hun forsaavidt være at frifinde.

Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Torsdag den 10 November.

Nr. 339.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Rasmus Rasmussen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 262 og 263.

Nysted Købstads Ekstrarets Dom af 17 Januar 1910: Tiltalte, fhv. Dampmøller Rasmus Rasmussen, bør sættes i simpelt Fængsel i 40 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hovmand, og Defensor, Sagfører Poulsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Juli 1910: Tiltalte, fhv. Dampmøller Rasmus Rasmussen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne A. Sally og Siesby, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at det efter de foreliggende Oplysninger ikke med tilstrækkelig Sikkerhed tør antages, at Tiltalte har gjort sig skyldig i grov Uorden ved Førelsen af sine Bøger und-

tagen med Hensyn til de i Dommen nævnte 9 Poster paa til- sammen 1455 Kroner, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Rasmussen til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er fhv. Dampmøller Rasmus Rasmussen, der er født den 2 Oktober 1875, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens §§ 262 og 263.

Ifølge de under Sagen, tildels under et i Henhold til Overrettens Kendelse afholdt Reassumptionsforhør, tilvejebragte Oplysninger købte Tiltalte ved Slutseddel af 13 Januar 1909 Nysted Dampmølle for en Købesum af 52000 Kr., som han berigtigede ved at overtage den paa Ejendommen hvilende Prioritetsgæld af 43512 Kr. 20 Øre samt forskellig Sælgeren paahvilende Vekselgæld til Beløb af ialt 8487 Kroner 80 Øre. Kort forinden dette Køb afsluttedes, havde Tiltalte, der i længere Tid havde været beskæftiget ved Mejerivirksomhed, afhændet det ham tilhørende Mejeri i Nebbelunde og herfor modtaget en konstant Sum af 10000 Kr., ligesom han i Løbet af Januar Maaned oppebar et Beløb af ialt 4100 Kr. ved Salg af en Svinebesætning af hvilke Midler dog mindst 13500 Kr. i Løbet af Januar Maaned medgik til Afbetaling af Gæld, saaledes at han, der iøvrigt Intet ejede, ikke var i Besiddelse af nogen Kapital, da han paabegyndte Møllens Drift. Derimod paahvilede der ham, trods de nævnte Afbetalinger, paa dette Tidspunkt adskillig Gæld fra tidligere Virksomhed, hvis nærmere Størrelse han ikke selv vil have været paa det Rene med, men hvoraf et Beløb af 14793 Kr. 2 Øre ses at være anmeldt og anerkendt ved den senere indtrædende Konkursbehandling af hans Bo.

Ved Overtagelsen, der fandt Sted den 14 Januar, viste Møllen sig at være i forsømt Stand, saavidt angik Maskiner og Inventar, ligesom der manglede Beholdning af Korn og Mel. Da Tiltalte, der ganske savnede Kendskab til Mølle drift, derhos efter det Anførte var belastet med en betydelig Gæld, og da Møllens Omsætning efter hans Forklaring ikke svarede til, hvad Sælgeren havde stillet ham i Udsigt, opstod snart pekuniære Vanskeligheder, hvorved Tiltalte hurtig vil være bleven klar over, at Driften ikke kunde svare sig. Allerede den 11 Marts 1909 blev hans Bo taget under Konkursbehandling, hvorunder Boets Passiver, bortset fra Prioritetsgælden, ere anslaaede til 35349 Kr. 83 Øre, medens Aktiverne andrage ca. 7890 Kr. Da Boets Kuratorer forment at have forefundet grove Uordener i Fallentens Bogførelse, indledtes en kriminel Undersøgelse, hvorefter Tiltale rejstes

efter Straffelovens § 262. Af en Kreditor er derhos under Forhørene fremsat Begæring om Straf i Henhold til Straffelovens § 263.

Om end nu Tiltalte, som det af ham under Forhørene er erkendt, maa siges at have handlet letsindigt ved under de ovenfor skildrede Omstændigheder at indlade sig paa Købet af Møllen, findes denne Handling dog efter det under Sagen Oplyste ikke at være tilstrækkelig egnet til at paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 263. Da det endvidere efter det Oplyste maa antages, at Tiltaltes personlige Forbrug ikke har været større end passende, hvorved navnlig bemærkes, at et af ham under et ca. 3 Ugers Ophold i København i Begyndelsen af Marts Maaned forbrugt Beløb af omtrent 400 Kr. ikke findes at overstige det tilladelige Forbrug i saa betydelig Grad, at det i Forhold til Boets hele Status kan siges væsenlig at have forøget Kreditorernes Tab, vil han i det Hele være at frifinde, saa vidt angaar Aktors Tiltale efter Straffelovens § 263, og overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, der har anset Tiltalte med Straf for de nævnte Forhold, være at forandre.

Med Hensyn til Tiltalen efter Straffelovens § 262 bemærkes, at Tiltalte, der i Nysted havde Udsalg af Mølleprodukter, og som i Henhold til Fr. 1 Juni 1832 var pligtig at føre Handelsbøger, i sin Forretning førte Hovedbog, Journal, Kassebog og Kladdebog, foruden en saakaldet Byttebog og Malebog, af hvilke Bøger dog ikkun de to første var autoriserede. Bøgernes Førelse var overladt en Bogholderske og Bestyreren af Tiltaltes Udsalg i Nysted. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det nu godtgjort, dels at Kassebogen har været mangelfuld ført, idet heri kun indførtes Totalsummen af Dagens Regnskabsposter uden nærmere Specifikation, dels at Tiltalte har undladt at lade indføre forskellige af ham personlig foretagne Udbetalinger, ialt 9 Poster til Beløb af 1455 Kr., og en Del Indtægtsposter, deriblandt 2 Poster for ca. 2400 Pd. Korn, der leveredes Møllen in natura, samt 2 Beløb paa henholdsvis 400 Kr. og ca. 240 Kr., som han hævede, umiddelbart forinden han i Begyndelsen af Marts foretog den ovennævnte Rejse til København. Ligeledes er det oplyst, at Tiltalte oftere af Dampmøllens Kasse til personligt Forbrug har udtaget større Beløb i Reglen 50—100 Kr. ad Gangen og paa denne Maade ialt ca. 1500 Kr., uden at disse Summer bogførtes, idet Tiltalte blot i Kassen henlagde en Seddel, paa hvilken det udtagne Beløb var noteret, og som derefter ved Opgørelsen af Kassen taltes sammen med de indkomne Kontanter. Da Tiltalte ved disse Forhold, hvorved han efter det Fremkomne ikke kan antages at have forbundet svigagtig Hensigt, findes at have gjort sig skyldig i grove Uordner i Henseende til Førelsen af sine Handelsbøger, for hvis Rigtighed han maatte bære Ansvar, uanset at den daglige Indførelse af ham var overladt Andre, vil han som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 262, 2det Stk.,

Færdig fra Trykkeriet den 8 December 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Nums Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 86.

Tirsdag den 8 November.

med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage, og med den heraf følgende Forandring af Straffens Længde vil Underrettsdommen, der har anset Tiltalte med Straf af simpelt Fængsel i 40 Dage, — — — herefter være at stadfæste, saavidt angaar den efter Straffelovens § 262 rejste Tiltale.

Nr. 260.

Advokat Halkier

contra

Wilhelm Emil Seyer Christensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Frdn. af 6 Oktober 1753.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Maj 1910: Tiltalte, Husejer Wilhelm Emil Seyer Christensen bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 200 Kroner og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Wilhelm Emil Seyer Christensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husejer Wilhelm Emil Seyer Christensen tiltales for Overtrædelse af Frdn. 6 Oktober 1753.

Tiltalte er født den 19 November 1842 og anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Maj 1907 efter Frdn. af 6 Oktober 1753 § 3 med en Bøde af 100 Kr.

Ved Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste er Følgende bevist:

Tiltalte har i ca. 25 Aar været Ejer af Ejendommen Slotsgade Nr. 12 her i Byen, hvor der i en Stuelejlighed i de sidste 14—15 Aar har været Spillebule, af hvilken der tidligere svaredes en betydelig højere Leje end af de tilsvarende Lejligheder.

Da der i den Anledning gjordes Ansvar gældende mod Tiltalte ved den ovennævnte Retssag, og den tidligere Lejer, Michael Münster, som havde maattet betale mangfoldige Bøder for Hazardspil, ikke længere kunde beholde Lokalet, skaffede han en ny Lejer til Lokalet, nemlig en tidligere Spiller, Adolph Johansen, der dog kun skulde betale sædvanlig Leje af Lokalet, hvorimod Münster blev boende paa 1ste Sal i Stedet og til Gengæld erstattede Tiltalte den ham idømte Bøde af 100 Kr.

I Kontrakten med Johansen blev indført: »Nogetsomhelst ulovligt Spil maa ikke finde Sted i det Lejede, f. Eks. Hazardspil, Terningspil m. m.«

Johansen, der maa antages at have haft Bopæl andetsteds, benyttede imidlertid omtrent lige fra Begyndelsen Lokalet til Hazardspil om Natten, hvilket var almindelig kendt i Kvarteret, og hvorom der ogsaa rejstes Retssager. Beboerne i Stedet blev jævnlig forulempet heraf og klagede til Viceværten, der bragte Klagerne videre til Tiltalte, som imidlertid intet foretog. En Nat var Trappegælænderet knust af Spillerne, der med Ballustrene ituslog Ruderne; men Münster lod straks næste Morgen Haandværkere hente.

Tiltalte har erkendt, at han havde erfaret, at Lokalet ogsaa i Johansens Tid blev benyttet til Spillelokale, men hævdede, at han ikke vidste, om det var Hazardspil, der blev spillet.

Tiltalte har ikke før denne Retssag foretaget sig Nogetsomhelst for at hindre dette, men slaaet sig til Ro med Bestemmelsen i Lejekontrakten, og maa efter det Oplyste antages med Forsæt ikke at have søgt nærmere Oplysning om, hvilke Spil der dreves.

Da Tiltaltes Forklaring om ikke at have været vidende om Hazardspillet herefter maa anses for urigtig, vil Tiltalte være at anse efter Frdn. 6 Oktober 1753 § 3 som skyldig for 2den Gang i Hazardspil efter Omstændighederne med en Bøde af 200 Kroner til Københavns Kommunes Kasse.

Nr. 325.

Advokat Halkier

contra

Niels Pedersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Nørresundby Købstads og Kjær Herredstings Dom af 15 Marts 1910: Tiltalte, Arbejdsmand Niels Pedersen af Gudumholm, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Derhos bør han udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Olesen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Wiese, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Maj 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 40 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretts-sagførerne Dahl og Sørensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Pedersen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Pedersen, der er født i Aaret 1887, og som 2 Gange har været anset for Voldsforbrydelser, begaaede inden hans fyldte 18 Aar, men iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 9 Oktober f. A. om Aftenen kom Tiltalte til Nørresundby og gik ved Ottetiden ind i en Barberstue. Da der imidlertid sad Mange og ventede, forlod han straks Stuen, hvorefter han tilegnede sig en i et Stativ udenfor staaende Cykle, paa hvilken han kørte til Aalborg, hvor han, som det maa antages, under et falsk Navn samme Aften pantsatte Cyklen til en Pantelaaner for 12 Kr.

Cyklen, der tilhørte Møllersvend Anders Sørensen af Hedelunds Mølle, af hvem den var hensat i Stativet, medens han var inde i Barberstuen, er kommen tilstede og efter at være vurderet til 50 Kr. udleveret Sørensen, der har frafaldet Krav paa Erstatning hos Tiltalte.

For sit anførte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13 fastsat Straf, men denne, der er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, findes efter Sagens Om-

Tiltalte Vilhelm Madsen (Matson) til Højesterets-
sagfører Liebe og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissør hedder det: Under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Vilhelm Madsen (Matson), der har opgivet at være født den 22 Februar 1857 i Sverrig, hvilken Alder af 53 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og som ikke er funden tidligere straffet, sat under Tiltale for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han i afvigte Efteraar i Løbet af en Maanedes Tid en halv Snes Gange har afkøbt to 14-aarige Læredrenge ca. 61 Pd. ny Kobbertraad, som disse, der arbejdede paa Nordisk Kabelfabrik, stjal derved og derefter falbød i Forretningen hos Tiltalte, der havde Jernhandlerbevilling paa Frederiksberg. Første Gang, Drengene indfandt sig med Kobbertraad, vil Tiltalte ikke have tænkt over, hvorvidt de var i lovlig Besiddelse af den, men da de derefter kom igen, var han klar paa, at det var stjaalne Genstande, de solgte. Desuagtet købte han Kobbertraaden, som han senere forsøgte paa at sælge sammen med den Kobbertraad, han første Gang havde afkøbt Tyvene. Tiltalte betalte Tyvene 30 Øre for Pundet af Kobbertraaden, hvis virkelige Værdi var omtrent den dobbelte.

Medens Tiltalte ikke ved det omhandlede Forhold ses at have gjort sig skyldig i Tyveri, er han for dette ved den indankede Dom rettelig anset for Hæleri efter Straffelovens § 238, jfr. midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April 1905 § 13, idet Aktionsordrens Indhold ikke findes at være til Hinder herfor, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, findes passende at kunne bestemmes til samme Strafart i 40 Dage, og Underrettsdommen — — vil derefter være at stadfæste med den anførte Modifikation med Hensyn til Straffetiden.

Nr. 274.

Højesterets-
sagfører Liebe

contra

Jørgen Nielsen, kaldet Jens Søholt (Def Winther),

der tiltales for Bedrageri.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 18 Januar 1910: Tiltalte Jørgen Nielsen, kaldet Jens Søholt, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor

og Defensor, Sagførerne H. Bang og H. Nonboe, 15 Kr. og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 April 1910: Tiltalte Jørgen Nielsen, kaldet Jens Søholt, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgen Nielsen til Højesteretssagførerne Liebe og Winther 30 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Cyklehandler Jørgen Nielsen, kaldet Jens Søholt, der er født i Aaret 1875, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et paa Overrettens Foranledning optaget yderligere Forhør, maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har udvist følgende Forhold, hvorom der, saaledes som Sagen foreligger her for Retten, idet den kun er appelleret efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, alene bliver Spørgsmaal:

1. Den 9 September f. A. pantsatte Tiltalte, som da var i Pengeforlegenhed, for $2\frac{1}{2}$ Kr. hos Pantelaaner Schmidt i Esbjerg en Kikkert af Værdi 14 Kr., som han samme Sommer havde laant af Bogholder Brykmann i Bramminge til Afbenyttelse under en Teaterforestilling.

2. Den 23 s. M. pantsatte Tiltalte for 7 Kr. hos ovennævnte Pantelaaner et hans daværende Forlovede, Thyra Jensen, med hvem han nu er gift, tilhørende Lommeur af Værdi 15 Kr., hvilket Ur han kort Tid forud havde laant af hende, idet hun samtidig gav ham Tildelse til at sælge Uret for 10 Kr. paa Betingelse af, at hun fik enten Købesummen eller et andet Ur istedet, hvad hun imidlertid ikke har faaet.

3. Antagelig i Slutningen af September Maaned f. A. solgte Tiltalte til samme Pantelaaner for 30 Kr. en Damecykle af Værdi 60 Kr., som han et Par Dage forud havde lejet af Cyklehandler Lund i Es-

bjerg for et Tidsrum af 2 Timer, saaledes at han skulde tilbagelevere den efter at have benyttet den paa en Tur til Bramminge.

4. Den 1 Oktober f. A. solgte Tiltalte til fornævnte Pantelaaner for 18 Kr. 1 Cykle af Værdi 25 Kr., som han, som det maa antages kort Tid forinden, havde laant hos Cyklehandler Berg i Esbjerg, overfor hvem han forpligtede sig til at tilbagelevere Cyklen den 4 Oktober forrige Aar.

Cyklehandler Berg har forklaret, at han ved en tidligere Lejlighed, da han ligeledes havde laant Tiltalte Cyklen, havde givet ham Tillaelse til at sælge den for 25 Kr., hvoraf Tiltalte da selv skulde have 3 Kr., og at han ikke vilde have indvendt noget, om Tiltalte, da han senest havde Cyklen tillaans, havde solgt den til den aftalte Pris og betalt Berg Pengene.

5. I Begyndelsen af Oktober Maaned f. A. solgte Tiltalte endvidere til Pantelaaner Schmidt for 30 Kr. 1 Cykle af Værdi 70 Kr., som han Dagen forud havde lejet af Cyklehandler Anton Nielsen i Esbjerg med Løfte om at bringe den tilbage næste Dags Formiddag og derpaa havde benyttet paa en Tur til Skads.

6. Den 19 Oktober f. A. pantsatte Tiltalte endelig hos samme Pantelaaner for 15 Kr. en Cykle af Værdi 70 Kr., som han samme Dag havde lejet af Cyklehandler N. P. Mogensen i Esbjerg i det Øjemed at benytte den paa en Tur, som han foretog til Jerne.

Tiltalte, der vil have brugt de indkomne Penge til at leve for, har forklaret, at han ikke i noget af de omhandlede Tilfælde har forskaffet sig Cyklerne i den Hensigt at sælge eller pantsætte dem til egen Fordel, men at han, som i nogen Tid havde sviret en Del, i sin noget omtaagede Tilstand har ladet sig friste til at foretage de ommeldte Transaktioner.

Laanesedlerne paa Uret, Kikkerten og den under Nr. 6 omhandlede Cykle samt et Tiltalte selv tilhørende Lommeur, som han ligeledes har pantsat til Pantelaaner Schmidt, solgte han senere til 2 Gæstgivere i Esbjerg for ialt 30 Kr.

Medens den under Nr. 3 omhandlede Cykle ikke er kommen tilstede, er under Sagen det Thyra Jensen tilhørende Ur med hendes Samtykke udleveret til de to Gæstgivere, af hvem Brykmann har faaet den under Nr. 1 omhandlede Kikkert udleveret imod Betaling af 2 Kr., ligesom Mogensen efter Overenskomst med dem har faaet Ret til at indløse den under Nr. 6 omhandlede Cykle med 10 Kr. Cyklerne under Nr. 4 og 5 ere af Pantelaaner Schmidt under Sagen solgte henholdsvis til Cyklehandler Berg for 9 Kr. og til Cyklehandler Nielsen for 15 Kr.

Samtlige Besvegne have frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit i de foranførte Henseender udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 253, 257 og 256, jfr. tildels midlertidig Lov 1 April 1905 § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Fredag den 11 November.

Nr. 45. Statshusmand **Carl Olsen** (Halkier efter Ordre)

contra

Skifteforvalteren i Arts-Skipinge Herreder, Herredsfoged **Basse** og Tømmermestrene **Simon Jesper Ostermann** og **Johannes Peter Rasmus Sørensen** (Aagesen),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af et over Appellanten afsagt Konkursdekret.

Arts-Skipinge Herreders Skifterets Kendelse af 25 Juni 1909: Statshusmand af Viskinde Carl Olsens Bo tages under Skifterettens Behandling som konkurs.

Højesterets Dom.

Af Sagens Oplysninger fremgaar, at det i den indankede Kendelse omtalte Brev ved en Fejltagelse fra Postvæsenets Side først er kommet Appellanten i Hænde Dagen efter Konkursdekretets Afsigelse. Da Skifteretten imidlertid ved Dekretets Afsigelse var ubekendt med, at Brevet ikke var naaet til Appellanten, og efter de da foreliggende Oplysninger ikke havde nogen Anledning til at foranstalte en ny Indkaldelse, er der ikke Føje til, saaledes som af Appellanten paastaaet, at ophæve Kendelsen af anførte Grund.

Da der nu ved den af Appellanten den 23 Juni 1909 afgivne Erklæring, og ved hvad der iøvrigt er fremkommet i Sagen, er tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Appellanten var iinsolvent, vil Kendelsen efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til de Indstævnte, Tømmermestrene Ostermann og Sørensen, med 150 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Skifterettens Kendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Statshusmand Carl Olsen, til de Indstævnte, Tømmermestrene Simon Jesper Ostermann og Johannes Peter Rasmus Sørensen, med 150 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Før den indankede Kendelses Afsigelse er Følgende anført:

Arts-Skipinge Herreders Skifteret den 25 Juni 1909 Kl. 4³/₄ Eftermiddag.

Skifteforvalteren bemærkede, at Overretssagfører Schultz for Tømmermestrene Ostermann & Sørensen i Kallundborg i Gaar den 24de Kl. 9³/₄ Formiddag til ham havde indgivet Begæring af 23de forud om Konkursbehandling af Statshusmand af Viskinde Carl Olsens Bo. Begæringen, der var bilagt en Erklæring af 23 s. M. fra Rekvisitus, fremlagdes.

Denne Erklæring lyder saaledes:

Jeg, Statshusmand Carl Olsen af Viskinde, erkender, at jeg er d'Hrr. Ostermann & Sørensen skyldig som Rest paa Byggearbejde ca. 1000 Kr., og at jeg ikke for Tiden har noget at betale med eller kan skaffe Dækning for Beløbet. Jeg har gjort mine nævnte Kreditorer det Tilbud at afdrage Gælden med 100 Kr. om Aaret.

p. t. Aarby Mark den 23 Juni 1909.

Karl Olsen.

Overretssagfører Schultz . . . henholdt sig til det Fremlagte, idet han gentager sin Begæring om Fallit. Paa Anledning erklærer han, at han indestaar for de med Fallitbehandlingen forbundne Omkostninger.

Rekvisitus var ikke mødt.

Skifteforvalteren bemærkede, at han i Gaar ved anbefalet Brev havde indkaldt Rekvisitus til Møde i Dag, hvilket Brev han efter rigtig Postgang skal have modtaget Dags Formiddag; endvidere, at Rekvisitus efter vedkommende Realregisters Udvisende er indtegnet som Ejer af Matr.-Nr. 6 c og 16 f af Viskinde, der ere undergivne Loven af 22 April 1904.

Da den fremkomne Begæring fandtes at have Hjemmel i Konkursloven af 25 Marts 1872 § 42, blev den taget til Følge.

Onsdag den 16 November.

Nr. 31. **Thoreby Andelsmejeri (Bache)**

contra

Gaardejer **P. Møller (Rée)**,

betræffende Opgørelsen af en Interessents Andel i et Mejeri ved Udtrædelsen af samme.

Musse Herreds ordinære Rets Dom af 23 Januar 1908: De Indstævnte, Thoreby Andelsmejeri, ved dets Formand, Gaardmand R. Hansen Høj, Nagelsti, bør til Citanten, Gaardejer P. Møller, Thoreby, betale 47 Kr. 34 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 27 Maj f. A. til Betaling sker, men forøvrigt for Citantens Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 December 1908: De Appelindstævnte, Thoreby Andelsmejeri, bør til Appellanten, Gaardejer P. Møller af Thoreby, betale de paastævnte 225 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 21 Maj 1907, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom antaget kan Indstævnte ikke paa de i samme anførte Bestemmelser i Vedtægternes §§ 2 og 15 støtte noget Krav paa at faa udbetalt 25 Kroner for hver Andel, selv om dette ikke stemmer med Mejeriets virkelige Status paa Udtrædelsestiden. Men der kan ej heller gives Indstævnte Medhold i, at i et Interessentskab som det foreliggende et enkelt Medlem er berettiget til ved sin Udtrædelse at forlange Interessentskabet opløst og Værdien af hans Anpart udfundet ved Skifterettens Mellekomst eller ved Auktion. Denne Værdi maa derimod udfindes ved Vurdering. Forsaavidt nu Indstævnte har anket over, at Mejeriet ikke ved den afholdte Vurderingsforretning er vurderet som arbejdende, kan der ikke gives ham Medhold i, at Vurderingen skulde have været udført efter denne Maalestok, og de andre af ham fremsatte Indsigelser mod Vurderingsforretningen kunne allerede af den Grund ikke komme i Betragtning, at de burde have været gjort gældende under en af ham foranstaltet Overskønsforretning. Resultatet af den skete Vurdering vil derfor være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Som Følge af det Anførte har Indstævnte ikke Krav paa mere end det af Appellanten tilbudte Beløb af 47 Kroner 34 Øre, og Underrettsdommen, ved hvilken Appellanten er frifunden mod Betaling af dette Beløb med Renter, medens Processens Omkostninger ere ophævede, vil saaledes efter Appellantens Paastand kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og

Stadsretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Gaardejer P. Møller, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge Love vedtagne 11 Maj 1887 stiftedes der under Benævnelserne »Thoreby Andelsmejeri« et Andels-Interessentskab med det Formaal, som det i Lovene hedder, ved Sammenslutning at bringe det mest mulige ud af Mejeriprodukterne. §§ 2 og 14 i bemeldte Love ere saalydende:

§ 2.

»For den til Mejeriet stiftede Gæld kautionerer Andelshaverne solidarisk for det i nævnte Øjemed til enhver Tid skyldige Beløb. Indbyrdes i Foreningen paahviler Kautionsforpligtelserne de enkelte Andelshavere i Forhold til det Antal Køer, de hève tegnet sig for«, og

§ 14.

»Enhver Andelshaver er bunden ved sine her indgaaede Forpligtelser i 10 Aar, dog er det tilladt at sælge sin Andelsret i Mejeriet, naar Køberen bliver antaget af Bestyrelsen. Ligeledes er han løst fra sine Forpligtelser, naar han sælger eller fraflytter sin Bopæl. Ved Dødsfald ere Arvingerne ikke pligtige at overtage en Andelshavers Pligter eller Rettigheder, men have Ret til at beholde disse, eller sælge dem efter foranstaaende Bestemmelser«.

I Tilslutning til den i sidstnævnte Paragrafs Begyndelse indeholdte Bestemmelse havde samtlige Medlemmer af Andelsmejeriet bundet sig til at være Medlemmer i 10 Aar, regnet fra 31 Marts 1887.

Paa en Generalforsamling i Februar 1897 vedtoges det dernæst at fortsætte Mejeriets Virksomhed i 10 Aar at regne fra 1 April 1897, hvorhos Medlemmerne — efter de Appelindstævnte Thoreby Andelsmejeris Anbringende ønskede Ingen da at udtræde — deriblandt Appellanten, Gaardejer P. Møller af Thoreby, der under 1 Marts 1889 var bleven Medlem, underskrev en saalydende Deklaration:

»Vi underskrevne Andelshavere i Thoreby Andelsmejeri indgaa herved paa, efter Mejeriets 10-aarige Virksomhed, at fortsætte Driften af samme og forblive indbyrdes delagtige i Andelsmejeriets Aktiver og Passiver (Ejendele og Forpligtelser) i Forhold til det Antal Køer, hvorfor vi inden 1 April 1897 tegne os, og forpligte vi os til i et Tidsrum af 10 Aar fra 1 April 1897 at regne at vedblive at være Andelshavere«.

Efter at der under 27 Maj 1894 var vedtaget nye, i alt Væsenligt og, forsaavidt angaar de foran citerede §§ 2 og 14, med de tidligere aldeles enslydende Love, vedtoges der under 8 Oktober 1899 de

for det indstævnte Mejeri nu gældende Vedtægter, hvis § 2 har faaet følgende Affattelse:

»For den til Mejeriet stiftede Gæld kautionerer Andelshaverne solidarisk for det i nævnte Øjemed til enhver Tid skyldige Beløb. Indbyrdes i Foreningen paahviler Kautionsforpligtelserne de enkelte Andelshavere i Forhold til deres Andele. Hver indtegnet Ko (se Deklarationen) udgør en Andel = 25 Kr., der forrentes med 4 pCt. p. a. Nye Andelshavere kunne til enhver Tid optages mod at betale til Mejeriet saa mange Andele, som de have Køer, samt yderligere et Indskud efter Bestyrelsens Skøn, hvorhos der i Vedtægternes § 15 — iøvrigt enslydende med de tidligere Loves § 14 — blev fastsat følgende Bestemmelse:

»Ved Dødsfald, Fraflytning og Lignende er Mejeriet pligtig til at overtage vedkommende Andele mod at betale dem med $\frac{2}{5}$ af deres Værdi.

Under 10 Januar 1907 tilstillede derpaa Appellanten og en Del andre Medlemmer af Andelsmejeriet dettes Bestyrelse en saalydende Skrivelse:

»Undertegnede Andelshavere i Thoreby Mejeri tillade sig herved at meddele Bestyrelsen, at vi med nuværende 10-aarige Kontrakts Udløb, den 1 April 1907, udmelde os som Andelshavere i Thoreby Mejeri. Ligeledes anmode vi Bestyrelsen om, at vore Aktier til samme Tid maa blive os udbetalte.

Det er om Forstaaelsen af, hvad der herefter tilkommer Appellanten, at nærværende fra Musse Herreds ordinære Ret hertil indankede Sag drejer sig.

Under Anbringende af, at han, der ved Udtrædelsen af Mejeriet var indtegnet med 9 Køer, er berettiget til, idet ifølge Vedtægtens § 2 hver indtegnet Ko udgør en Andel, af Mejeriet at erholde udbetalt 225 Kr., søgte i 1ste Instans Appellanten de Appelindstævnte til at betale nævnte Beløb med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 21 Maj 1907 og Sagens Omkostninger.

De Appelindstævnte, der have fortsat Mejeriets Drift og overtaget samtlige Aktiver, paastod sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger imod at betale Appellanten et paa nedenfor angivne Maade til 47 Kr. 34 Øre udregnet Beløb, og ved Underrettens den 23 Januar d. A. afsagte Dom blev denne de Appelindstævntes Paastand tagen til Følge, saaledes at dog Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Appellanten her for Retten paastaaet forandret overensstemmende med sin for Underretten nedlagte Paastand, medens de Appelindstævnte procedere til den indankede Doms Stadfæstelse.

Begge Parter paastaa sig derhos tillagt Appellens Omkostninger.

Ifølge de Appelindstævntes Fremstilling tilsigtedes der ikke ved Affattelsen af § 2 i de nugældende Vedtægter at skabe nogen Forandring i Princippet for Ansvarer for Mejeriets Gæld eller for Medlemmernes Berettigelse til den til enhver Tid opsparede Kapital, idet

det stadig var Meningen, at Gælden, som i de tidligere Love fastsat, skulde paahvile Medlemmerne indbyrdes efter det indmeldte Koantal, og at Formuen skulde deles paa samme Maade, hvorved de have henvist til Indholdet af den fornævnte i 1897 udstedte Deklaration.

Forholdet var, ifølge de Appelindstævntes Anbringende, derimod det, at der af Andelsmejeriet — ud fra den Betragtning, at nye tiltrædende Medlemmer ved at delagiggøres i den ved Mejeriets Drift opsparede Kapital lige med de gamle Medlemmer, der alene havde løbet Risikoen ved dennes Erhvervelse, vilde komme til at nyde en Fordel paa de gamles Bekostning — efterhaanden af nye Medlemmer var forlangt erlagt et kontant Indskud, der efter at være begyndt med 4 Kr. var steget i 1899 til 25 Kr.

For nu at mildne sidstnævnte store Ydelse enedes Mejeriets Medlemmer efter de Appelindstævntes videre Anbringende om at indrømme tiltrædende Medlemmer en aarlig Rente af 4 pCt. af bemeldte Indskud, men Billighed krævede da, at ogsaa de tidligere Medlemmer nød samme Rente.

De nye Vedtægters § 2 blev da affattet overensstemmende hermed og saaledes, at der reserveredes Bestyrelsen Ret til at forlange yderligere Indskud. Det, der tilsigtedes, var efter de Appelindstævntes Anbringende kun at fastslaa en Norm for Renteberegningen, men ingenlunde at fastslaa en »Andels« Værdi til netop 25 Kr., hvilket Tal alene valgtes, fordi nye Medlemmers Indskud som nævnt dengang var fastsat til 25 Kr.

I Modsætning hertil hævder Appellanten, at en Andels Størrelse blev fikseret ved Vedtægternes § 2 til 25 Kr., netop fordi den havde en tilsvarende reel Værdi, og at Indholdet af den i 1897 udstedte Deklaration, som han iøvrigt ikke kan erkende er stridende imod det af ham nysansførte, allerede af den Grund ikke kan komme i Betragtning herimod, at den er udstedt forinden de gældende Vedtægter.

Der findes nu forsaavidt at maatte gives de Appelindstævnte Medhold i det af dem hidtil Anførte, som det ikke i Vedtægternes § 2 ved en Andels Fastsættelse til 25 Kr. kan anses tilsigtet at fastslaa de enkelte Medlemmers Part i Andelsmejeriet til 25 Kr. pr. indtegnet Ko uden Hensyn til, om et saadant Beløb i det givne Øjeblik som Følge af Formuens vekslende Størrelse ikke maatte svare til de virkelige Forhold, men der maa paa den anden Side indrømmes Appellanten, at det ikke kan antages, at Andelens Fastsættelse i Vedtægterne til 25 Kr. skulde staa uden virkelig Forbindelse med den Størrelse, som Medlemmernes Parter i Mejeriets Formue i 1899 har udgjort, og at Mejeriets Medlemmer ikke skulde være gaaet ud herfra, ligesom det vilde tage sig meget vilkaarligt ud, at det Beløb: $\frac{3}{5}$ af »Vedkommendes Andele«, \circ : efter § 2 af 25 Kr., der ifølge Vedtægternes § 15 kommer til Udbetaling ved et Medlems Død, Fraslytning etc., skulde antages fastsat uden Rapport til den virkelige Størrelse af en Part.

Det skønnes herefter ikke rettere, end at Appellanten maa anses at have været beføjet til som sket under Paaberaabelse af Vedtægters § 2 at forlange sig udbetalt 9 Andele à 25 Kr., saaledes at de Appelindstævnte kun ved at føre Beviset for, at Appellantens Tilgodehavende hos Mejeriet ikke ved Udtrædelsen androg saa meget, kunne befris herfor.

Et saadant Bevis mene de Appellindstævnte nu ogsaa at have ført.

De henvise i saa Henseende til, at Mejeriets Ejendomme, Bygninger m. m. ifølge en efter foregaaende lovlig Varsling til samtlige Medlemmer, der agtede at udtræde, i April Maaned 1907 foretagen, under Sagen fremlagt Vurderingsforretning ere vurderede til 12576 Kr., og at Mejeriets Status pr. 1 April 1907, hvilken findes paaført et for Tiden fra 1 Maj 1906 — 31 Marts 1907 fremlagt Regnskab, der er forsynet med følgende af Appellanten selv anden den 2 Maj 1907 undertegnet Paategning: »Undertegnede har gennemgaaet ovenstaaende Regnskab og fundet det overensstemmende med de til samme hørende Bilag samt Mejeriets Bøger«, udviser paa Aktivsiden den fornævnte Vurderingssum 12576 Kr. + Reservefond 315 Kr., altsaa ialt 12891 Kr., og paa Debetsiden 8800 Kr., hvorefter den opsparede Formue efter de Appellindstævntes Formening udgør Differencen mellem disse Beløb eller 4091 Kr.

Gaaende ud fra et indmeldt Koantal af 777, have de Appellindstævnte derpaa opgjort Appellantens Tilgodehavende ved Udmeldelsen til 47 Kr. 34 Øre — det nøjagtige Beløb skal dog kun være 46 Kr. 98 Øre — hvilket Beløb blev tilsendt Appellanten, der imidlertid vægrede sig ved at modtage samme.

Appellanten protesterer imod, at der tillægges Vurderingsforretningen og Statusopgørelsen nogen Betydning, idet han navnlig under Henvisning til tidligere Regnskabers Statusopgørelser, til den over Mejeriet optagne Vurdering til Ejendomsskyld, hvorved dets faste Ejendomme ere skyldsatte for 25000 Kr., og til, at der ifølge det fornævnte Regnskab fra 1 Maj 1906 til 31 Marts 1907 er udbetalt — efter Vedtægternes § 15 — 13 Andele med $\frac{3}{8}$ af 25 Kr. pr. Andel, hævder, at Vurderingssummen er meget for lav.

Han hævder endvidere, at han ikke har været pligtig til ved 10 Aars Periodens Udløb at finde sig i Udløsning efter Vurdering, men at det maa være de Appellindstævntes Sag, naar de vægrede sig ved at betale ham de 9 Andele med det i Vedtægternes § 2 bestemte Beløb, ved Auktion at erholde fastslaaet Værdien af Formuen.

Der findes nu at maatte gives Appellanten Medhold i, at han ikke uden særlig Bestemmelse i Vedtægterne — og en saadan findes ikke — har været pligtig at lade sig udløse efter Vurdering, og i, at han ikke efter det Foreliggende har givet de Appellindstævnte Føje til at gaa ud fra, at han er indgaaet paa at lade sig udløse paa saadan Maade, ligesom i, at de Appellindstævnte i Mangel af saadan Bestemmelse ikke med Nytte kunne henvise til en for de Medlemmer, der maatte ønske saadant, formentlig tilkommende Ret til at fortsætte Virksomheden som sket i nærværende Tilfælde.

Og da Appellanten endelig ikke ved at give Regnskabet fra 1ste Maj 1906 til 31 Marts 1907 den fornævnte Paategning kan anses for sit Vedkommende at have accepteret Status — hvad der vilde staa i Strid med hans Standpunkt — findes det efter samtlige foreliggende Omstændigheder at maatte statuere, at Appellanten har været beføjet til at forlange det indtalte Beløb udbetalt af de Appellindstævnte, der derfor ville være at tilpligte at betale ham dette Beløb med Renter som paastaat.

Sagens Omkostninger i begge Instanser ville være at ophæve.
Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 284. Højesteretssagfører Møller

contra

Peter Andersen Jepsen (Def. Halkier),

der tiltales for voldelig Adfærd mod Patienter paa Sindssygeanstalten i Viborg.

Viborg Købstads Ekstrarets Dom af 7 Februar 1910: Tiltalte Peter Andersen Jepsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Ørum, og til Defensor, Sagfører Schou, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 April 1910: Tiltalte Peter Andersen Jepsen bør til Statskassen bøde 50 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Betaling regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Andersen Jepsen til Højesteretssagfører Møller og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 15 December 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 87—88.

Onsdag den 16 November.

I den indånkede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Peter Andersen Jepsen sat under Tiltale for voldelig Adfærd mod Patienter paa Sindssygeanstalten i Viborg.

Tiltalte, der er født i Slesvig i Aaret 1883, har været anset ved Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 18 Juli 1908 efter Straffelovens §§ 257 og 252, jfr. midlertidig Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, idet der dog i Dommen var truffet Bestemmelse overensstemmende med sidstnævnte Lovs § 20, men ses iøvrigt ikke at have været tiltalt eller straffet.

Konrad Cecilius Frederiksen, der fra 1 Maj 1908 har gjort Tjeneste som Opsynskarl paa Sindssygeanstalten i Viborg, men som den 31 Oktober f. A. er bleven afskediget paa Grund af upassende Forhold overfor en Patient, har forklaret, at han 2 Gange, vistnok i December 1908 og Januar f. A., har set Tiltalte, der er ansat som Opsynskarl paa nævnte Anstalt, mishandle en Patient ved Navn Vang, i hvilken Henseende hans Forklaring nærmere gaar ud paa, at Tiltalte i første Tilfælde gik mellem Vang — der er ganske utilregnelig, meget vanskelig og tilbøjelig til at fare paa de andre Patienter — og en anden Patient, at Tiltalte da stod ovenpaa Vang, der laa paa Ryggen, trampede paa ham, sparkede ham i Underlivet og slog ham med sit Nøgleknappe i Hovedet, saa et dette kom til at bløde, og at han i det andet Tilfælde sparkede Vang paa Skinnebenene, saa at Blodet flød af Vangs højre Ben, og der kom Mærker paa det andet.

Christen Peter Edvard Andersen, der tidligere har været Opsynskarl og Køkkenkarl paa Anstalten, men fratraadte denne sidste Tjeneste nogle Dage efter, at Undersøgelsen mod Tiltalte var begyndt, har forklaret, at han, vistnok i April Maaned f. A., har set Tiltalte mishandle Vang, idet Tiltalte baade sparkede og slog Vang, som herved fik flere Skrammer og Mærker, og at Tiltalte i samme Maaned endvidere har mishandlet en anden Patient ved Navn Simon Thygesen, hvem Tiltalte slog mod Muren og mod Borde og Bænke samt sparkede, uden at han dog ved, om Patienten tog nogen Skade deraf, og uden at han om noget af disse Tilfælde, der ikke overværedes af andre Opsynsmænd, gjorde Anmeldelse til sine Foresatte.

Den 2 September f. A. var ca. 50 mandlige Patienter samlede paa en af Anstaltens Spisestuer for at drikke Kaffe. Herunder be-

gyndte en af Patienterne ved Navn Nexø at blive urolig, idet han slog i Bordet og raabte op. Da Tiltalte nu vilde berolige ham, blev en anden tilstedeværende Patient Rasmus Peter Rasmussen (Sneum), urolig hvorfor Tiltalte forsøgte at stille ogsaa ham tilfreds, men i det samme tilføjede Rasmussen Tiltalte et Slag i Ansigtet med knyttet Haand, hvorved Tiltaltes Næse efter flere Tilstedeværendes Udsagn sprang op at bløde. Med Hensyn til, hvad der nu videre passerede, er der af det øvrige tilstedeværende Personale afgivet følgende Forklaringer:

Opsynskarl Vilhelm Hermann Christesen har ndsagt, at det forekommer ham, at Tiltalte fik Rasmussen bragt paa Plads, men at Rasmussen derefter gled ned under Bordet. Saavidt Christesen mindes, gik Tiltalte nu ud for at vaske Blodet af sig, og da han kom tilbage, søgte han med Assistance af Opsynskarl Christen Laursen Glud at faa Rasmussen rejst op, hvad ogsaa lykkedes, hvorefter de fik ham bragt ud i Køkkenafdelingen. Christesen har herved bemærket, at det er sædvanligt, at Patienter, der blive urolige, fjernes for ikke at forurolige de andre Patienter. Efter Christesens videre Forklaring saa han, da Tiltalte og Glud kom tilbage med Rasmussen, at denne havde lidt Blod i Ansigtet, og at der paa hans Isse var anbragt et lille Stykke Vat, der, efter hvad han formodede, dækkede et lille Saar, hvorimod han ikke har set, at Tiltalte eller nogen Anden har tilføjet Rasmussen nogensomhelst Vold, idet han med Hensyn til Saaret i Hovedet har udtalt, at Rasmussen let kan have faaet dette ved, at han, medens han laa paa Gulvet og sparkede om sig, har slaaet Hovedet mod Bordbenene eller ved, at en af de andre Patienter, der sad ved samme Bord, har sparket til ham.

Fornævnte Glud har forklaret, at han, da Rasmussen var ustyrlig, og Tiltalte ikke alene kunde klare sig overfor ham, traadte til for at hjælpe Tiltalte, at han i Forening med Tiltalte, fik Rasmussen, der laa paa Gulvet og ikke vilde rejse sig, slæbt ud, og at han ikke har set Tiltalte slaa, sparke eller mishandle Rasmussen, men alene bemærket, at Tiltalte, efter at Rasmussen var ført ud af Spisestuen, tilføjede ham nogle Slag i Bagdelen med sin flade Haand, hvilke Slag dog var aldeles uskadelige.

Endvidere har Opsynskarl Christian Peder Bach Svendsen, der først kom tilstede, da Rasmussen laa paa Gulvet, forklaret, at Rasmussen var rasende samt sparkede og slog om sig, medens Tiltalte og Glud havde fat i ham og søgte at faa ham op. Efter hvad der forekommer Svendsen, sparkede Tiltalte efter Rasmussen, men Svendsen har erklæret sig ude af Stand til at sige, om Tiltalte ramte Rasmussen. Da Rasmussen ikke vilde staa op og stadig satte sig til Modværge, slæbte Tiltalte og Glud ham ud i Køkkenet.

Fremdeles har Opsynskarl Vilhelm Martin Hansen, der ligeledes kom tilstede, medens Rasmussen laa paa Gulvet, forklaret, at han ved sin Tilstedekomst saa Tiltalte og Glud have fat i Rasmussen, der var stærkt ophidset, og som holdt sig fast i Bordbenet og ikke vilde staa op, hvorfor de slæbte ham langs Gulvet ned i Køkkenet. Medens Rasmussen laa paa Gulvet, slog saavel Tiltalte som Glud ham med Hænderne, ligesom Tiltalte gentagne Gange sparkede ham og herved ramte ham engang i Hovedet og flere Gange paa Kroppen, hvorhos han, efter at Rasmussen var bragt ned i Køkkenet, med Haanden til-

føjede ham flere Slag rundt om paa Kroppen. Hansen har hertil føjet, at han ikke tør paastaa, at Tiltalte sparkede Rasmussen for at gøre ham Fortræd, at det er muligt, at Tiltaltes Bevægelser ikke var egentlige Spark, men at han dog opfattede dem som saadanne, at Rasmussen blødte en Del, men at han efter at være vasket selv gik tilbage til Spisestuen, uden at der var noget usædvanligt at mærke paa ham, at han ikke kan sige, om Tiltalte eller Glud har tilføjet Rasmussen de Skrammer eller Saar, hvoraf han blødte, eller om Rasmussen selv har paadraget sig dem under Brydningen med Opsynet, og at han følte sig oprørt over den Behandling, Rasmussen havde været Genstand for, hvorfor han den følgende Dags Formiddag anmeldte det Passerede til Overopsynsmand H. Rimmen.

Endelig har Opsynskarl Jens Johan Carl Clemmensen forklaret, at han, der ikke var tilstede, da Optrinet med Rasmussen begyndte, ved sin Tilstedekomst saa, at Rasmussen, der var meget urolig og ustyrlig, laa paa Gulvet mellem Bordet og Bænken, at Tiltalte og Glud havde fat i ham og rykkede i ham, at de, da det ikke lykkedes at faa ham op, slæbte ham ud af Stuen, og at det forekommer ham, at Tiltalte sparkede hen mod Rasmussen og derved ramte denne, uden at han dog er vis derpaa, hvortil han har føjet, at Tiltaltes Bevægelse med Foden hen imod Rasmussen muligt ikke har været et Spark, men kun en tilfældig Bevægelse.

Desuden har fornævnte Overopsynsmand Rimmen forklaret, at det den 3 September f. A. meddeltes ham, at Rasmussen var syg og ikke vilde staa op, hvorfor han tilsaa ham, uden at han dog fandt noget særligt at bemærke, men at han senere paa Formiddagen, efter at fornævnte Hansen havde gjort ham opmærksom paa, at Rasmussen Dagen forud havde været Genstand for Overlast eller Mishandling fra Opsynets Side, gjorde Anmeldelse herom til Anstaltens Overlæge, Dr. med. Geill, der derefter tilsaa Rasmussen og beordrede ham henflyttet til Sygestuen.

Endelig har Overlægen forklaret, at han, efter at han af Rimmen havde faaet Meddelelse om, at Rasmussen, der i de Dage var i en særlig urolig og ophidset Periode, var syg og havde et Par Skrammer i Hovedet, straks undersøgte ham. Ved Undersøgelsen viste det sig, efter hvad Overlægen videre har udtalt, at Rasmussen, der laa til-sengs og havde Vanskelighed ved at sidde oprejst samt var noget tung eller halvdsig, havde 2 mindre Saar i Hovedbunden og derhos var noget forslaaet paa Skinnebenene, og han, hvis Saar ikke blødte, laa efter at være overført til Sygestuen stille hen og afgik den paafølgende Dags Formiddag ved Døden.

Efter Overlægens videre Fremstilling foretog han straks en Afhøring af Opsynet — Tiltalte, Glud og Christesen — der alle overensstemmende erklærede, at der ikke var anvendt unødigt Kraft overfor Rasmussen, og at denne rimeligvis havde faaet Saarene ved at støde Hovedet og sparke Benene mod Bordbenene.

Ved den derefter foretagne Obduktion af Afdøde viste det sig, at Saarene i Hovedet kun gik gennem Huden, at der ikke havde samlet sig Blod mellem Huden og Kraniet, der var ganske uskadt, at der ikke var Blødninger hverken i eller udenfor Hjernen, at der derimod fandtes en fuldstændig Sammenvoksning mellem Hjertet og Hjerteposen,

at Liget, særlig dets Hjerne, var meget blodfyldt, og at der paa Skinnebenene fandtes nogle Hudafskrabninger og paa Overarmene nogle blaa Mærker, som tydede paa, at der var taget fat paa dem, men derimod intet Tegn paa, at der var udøvet forsætlig Vold mod Afdøde.

Overlægen har derhos udtalt, at de Saar, som fandtes paa Afdøde, efter hans Formening ubetinget maatte være fremkomne ved, at Afdøde havde slaaet Hovedet og Skinnebenene mod Bordbenenes skarpe Kanter, samt at der ikke kunde være Tale om, at de paa Liget forefundne Saar hverken direkte eller indirekte havde kunnet medføre Døden, der derimod var hidført ved den tilstedeværende Hjerte- og Nyresygdom og muligt var fremmet ved den Ophidselse, Afdøde havde været i dels før, dels under det den 2 September f. A. foregaaede Optrin.

Tiltalte har bestemt benægtet Rigtigheden af den af Frederiksen afgivne Forklaring, men erkendt, at han ved en Lejlighed, da Frederiksen var tilstede, tog fat i Vang, der var meget urolig, og med sit ene Knæ gav ham et Stød, der ramte ham paa Siden af det ene Laar, for saaledes at berolige ham, der ogsaa straks blev rolig.

Hvad den af Andersen afgivne Forklaring angaar, har Tiltalte ligeledes benægtet dennes Rigtighed og særlig med Hensyn til sit Forhold overfor Thygesen udtalt, at han, naar Thygesen har været urolig, har maattet gribe ham i Ryggen og tvinge eller kaste ham om paa Gulvet, uden at dette dog er sket med Kraft eller haardt, og uden at han har taget nogen Skade deraf.

Tiltalte har derhos erkendt, at han, efter at Rasmussen var kommen ned i Køkkenet, har givet ham, der vedblev at være urolig, og som vilde undløbe, nogle Slag med sin flade Haand paa Ryggen og Sædet, hvorimod han har benægtet at have tilføjet ham Spark eller paa anden Maade mishandlet ham, og at han desuden har tilføjet enkelte andre Patienter nogle Puf og Stød, men uden at de herved have lidt nogen Skade, hvilket ogsaa har ligget ganske udenfor hans Hensigt.

Under Sagen er det oplyst, at Vilhelm Hansen i Aaret 1906 har været anset efter Straffelovens § 248, og Konrad Frederiksen har erkendt, at han i Udlandet har været straffet for Bedrageri.

Ligesom der allerede som Følge heraf ikke vil kunne tillægges Hansens og Frederiksens Forklaringer nogen afgørende Betydning, saaledes vil der ej heller kunne tages nogen videre Hensyn til den af Andersen afgivne isoleret staaende Forklaring, hvorimod den af Tiltalte — der af en Række Personer, som have haft Lejlighed til at iagttage hans Adfærd overfor de under hans Opsyn staaende Patienter, er skildret som en godmodig, stille og rolig Mand, hvem de aldrig have set gøre sig skyldig i Mishandling af nogen Patient — afgivne Forklaring vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Ligesom imidlertid det Forhold, hvori Tiltalte herefter har gjort sig skyldig, ikke er udøvet under saadanne Omstændigheder, at det kan anses hjemlet ved Lovgivningens Bestemmelser om Nødværge, saaledes kan det ej heller antages, at Tiltalte ifølge sin Stilling har været berettiget til at anvende de Magtmidler, hvoraf han ved de paa-gældende Lejligheder har gjort Brug, i hvilken Henseende bemærkes, at fornævnte Overlæge under Sagen har udtalt, at Tiltalte selvfølgelig ikke har maattet med flad Haand slaa til Patienterne eller støde til dem.

Tiltalte vil herefter være at ansæ efter Straffelovens § 144, 1ste Stykke; jfr. § 125, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskasse af 50 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 8 Dage.

Nr. 319. Højesteretssagfører Møller

contra

Kristian Marius Sofus Nielsen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 28 Februar 1910: Tiltalte Kristian Marius Sofus Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, dog at Fuldbyrnelsen af denne Straf udsættes; og at Straffen efter 5 Aars Forløb fra denne Doms Afsigelse og under de i Lov af 1 April 1905 § 20 fastsatte Betingelser bortfalder. Sagens Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Sagfører Hilbert, og til Defensor, Sagfører Ørn, 12 Kr. til hver, betales af Tiltalte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juni 1910: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffens Udstaaelse ikke bør udsættes i Medfør af midlertidig Straffelovs § 20. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Hvass og Tegner, bør Tiltalte Kristian Marius Sofus Nielsen udrede 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset med den i Dommen anførte Straf. Efter de foreliggende Omstændigheder findes imidlertid Fuldbyrnelsen af den Tiltalte idømte Straf i Henhold til midlertidig Lov af 1 April 1905 at burde udsættes, saaledes at Straffen, saafremt Lovens Betingelser overholdes, bortfalder efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse. Underretsdommen, der har samme Resultat, vil herefter være at stadfæste saaledes som nedenfor anført.

Thi kendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Femaarsfristen regnes fra denne Højesteretsdoms Afsigelse. Saa udreder Tiltalte Kristian Marius Sofus Nielsen og de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Møller og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Ekstreret hertil indankede Sag er Kristian Marius Sofus Nielsen, der er født den 10 Juni 1878, og som ikke er funden forhen straffet ifølge Dom, sat under Tiltale for Tyveri.

Tiltalte sigtes for at have den 23 Januar d. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 5 og 7 stjaalet en til 25 Kr. vurderet Cykle, som Tjenestekarl Martin Andreas Nielsen havde stillet udenfor Herløv Kro op mod Muren ved Siden af Døren til Kælderstuen, medens han opholdt sig der som Gæst. Tiltalte har i Overensstemmelse med det iøvrigt Oplyste erkendt, at han, da han kom ud fra Kælderstuen, hvor han ogsaa havde opholdt sig som Gæst, satte sig i Besiddelse af Cyklen og førte den med paa sin Vandring til Islegaard, hvor han dengang havde Arbejde og Logi. Paa Vejen dertil lagde han sig imidlertid til at sove i en Stak udenfor en Gaard og stillede Cyklen ved Siden af Stakken, men da han var bleven vækket af Gaardens Bestyrer, Jens Johansen af Herløv, gik han videre, medtagende Cyklen, som han stillede i et paa Herløv Mark liggende til Islegaard hørende ubeboet Hus, hvor Politiet, til hvem Bestjaalne havde givet Anmeldelse om Tyveriet, fandt den næste Dag. Tiltalte har hævdet, at han ved den paagældende Lejlighed var beruset, og at han derfor ikke havde tænkt nærmere over, hvad han vilde med Cyklen. Efter de under Sagen, tildels ved et i Henhold til Appelininstansens Kendelse afholdt Reassumtionsforhør, tilvejebragte Oplysninger maa det vel antages, at Tiltalte, dengang han forlod Kælderstuen, var en Del paavirket af Spiritus, men dog ikke i saa høj Grad, at han maa anses for at have været utilregnelig, i hvilken Henseende særlig skal fremhæves, at Tiltalte var istand til at tage Cyklen og føre den med sig samt stille den ved Siden af Stakken, forinden han lagde sig til at sove, at han har kunnet give en nogenlunde detailleret Forklaring om, hvad han foretog sig, efter at han havde taget Cyklen, og at fornævnte Gaardbestyrer Jens Johansen og de Personer, Tiltalte havde været i Selskab med i Herløv Kro den 23 Januar d. A., overensstemmende have forklaret, at Tiltalte vel gjorde Indtryk af at være paavirket af Drik, men dog ikke i højere Grad, end at han tilsyneladende kunde klare sig, hvorhos Gaardbestyrer Johansen særlig har forklaret, at Tiltaltes Tale lød fornuftig nok under den Ordveksling de havde sammen, under hvilken Tiltalte fortalte, at han hvilede sig lidt, da han var bange for at falde med Cyklen og brække Halsen. Naar dernæst henses til, at Tiltalte, da han senere rejste sig op fra Stakken, medtog Cyklen og anbragte den bag det ca. 1500 Meter fra Vejen fjernede ubeboede Hus, hvor han stillede den saaledes, at den ikke kunde ses fra Vejen, samt at Tiltalte har erkendt, at han, da han den paafølgende Dag af den rapporterende Betjent sigtedes for at have tilvendt sig Cyklen, til en Begyndelse nægtede at kende noget til Sagen og først paa nærmere Forehold indrømmede at have taget Cyklen ved Herløv Kro, findes der ingen Tvivl at kunne være om, at han, der havde stillet sin egen Cykle i Haandpant for en ham paahvilende Gæld og saaledes var forhindret i at benytte denne, har sat sig i Besiddelse af Cyklen i tyvagtig Hensigt.

Som Følge heraf findes Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset skyldig i Tyveri efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffe-

lovs § 13, og da den valgte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage findes passende, — — — vil den indankede Dom være at stadfæste, dog saaledes, at der ikke findes at være tilstrækkelig Føje til Straffens Udsættelse i Medfør af midlertidig Straffelovs § 20.

Torsdag den 17 November.

Nr. 117. **Købmand Valdemar Sømod** (Bagger)

contra

Konstruktør Jørgen Christian Skovsø (Asmussen efter Ordre),

betreffende Spørgsmaal om Betaling for Salg af en Opfindelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 August 1909: Indstævnte, Købmand Valdemar Sømod, bør til Citanten, Konstruktør Jørgen Christian Skovsø, betale de paastævnte 500 Kroner ued Renter 5 pCt. aarlig fra den 30 Juni f. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Appellanten har taget sin Ansøgning om Patent paa den i den indankede Dom ommeldte Opfindelse tilbage, og der som Følge heraf ikke blev udfærdiget noget Patent, maa det allerede anses at følge af Ordlyden af § 5 i den mellem Parterne oprettede Kontrakt, hvorefter de 500 Kroner skulle betales, naar »han (Appellanten) har faaet Patent paa Skovsøs Opfindelse«, at der ikke kan tilkomme Indstævnte Krav paa det ommeldte Beløb.

Appellanten vil som Følge heraf være at frifinde.

Processens Omkostninger findes Indstævnte at burde tilsvare Appellanten for begge Retter med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Købmand Valdemar Sømod, bør for Tiltale af Indstævnte, Konstruktør Jørgen Christian Skovsø, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Anledning af at Indstævnte, Købmand Valdemar Sømod, havde opfundet en Konstruktion af en Skærm til Anbringelse foran paa Sporvogne og lignende Køretøjer, og at Citanten, Konstruktor Jørgen Christian Skovsø, der indsaa, at denne Opfindelse ikke kunde forbindes med de nu brugte Haandbremsere, havde opfundet en Anordning til et andet Sving paa Haandbremserne, blev der den 2 Maj 1907 indgaaet en Kontrakt mellem Parterne, hvorved Citanten overdrog Indstævnte sin Opfindelse, derunder Retten til at søge Patent paa den.

Som Vederlag herfor betalte Indstævnte kontant Citanten 100 Kr. og skulde yderligere betale 500 Kr., naar, som det hedder i Kontrakten, »han har faaet Patent paa Skovsøs Opfindelse«.

Kontrakten indeholdt derhos i § 6 følgende Bestemmelse:

»Saafremt Sømod opgiver at søge Patent paa den ene eller begge Opfindelser, eller saafremt han i 6 Maanedeg fra Dato ikke indgiver Ansøgning om Patent paa Skovsøs Opfindelse eller indenfor samme Tid undlader at foretage de normale Skridt til Patentets endelige Udtagelse, falder Opfinderretten til dette tilbage til Skovsø, der da er berettiget til at indtræde i den mulig indgivne Ansøgning og benytte alt, hvad Sømod har anskaffet med Patentet for Øje, Tegninger, Model etc., ligesom nærværende Kontrakt i det Hele bortfalder. Dog kan Sømod ikke forlange de alt betalte 100 Kr. tilbage«.

Under Anbringende af, at Indstævnte har faaet bevilget Patent paa Citantens fornævnte Opfindelse, søger Citanten under nærværende Sag Indstævnte til Betaling af de aftalte 500 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 30 Juni f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Indstævnte den 22 Maj 1907 indgav Ansøgning til Patentkommissionen om Patent paa Citantens Opfindelse, at han den 16 Marts 1908 tilskrev Citanten, at han havde opgivet at udtage Patent paa Opfindelsen, hvorfor Kontrakten mellem dem var bortfalden og Opfinderretten falden tilbage til Citanten, at dennes Sagfører i Skrivelse af 17 samme Maaned svarede, at Citanten ikke for Tiden vilde overtage Indstævntes Patent, men vilde holde sig til Kontrakten og forlange de 500 Kr. betalte af Indstævnte, og at Indstævnte, der, som det maa antages, havde faaet Meddelelse fra Patentkommissionen om, at det ansøgte Patent vilde blive udfærdiget, naar den for dets Udstedelse foreskrevne Afgift af 10 Kr. indbetaltes inden 3 Uger, ved Skrivelse af 10 April f. A. tog sin Ansøgning om Patent tilbage, hvorefter der ikke er udfærdiget noget Patent paa Opfindelsen.

Medens Citanten til Støtte for sit Søgemaal gør gældende, at de ham efter Kontrakten tilkommende 500 Kr. ere forfaldne, da Indstævnte har faaet sin Ansøgning om Patent bevilget, og at Indstævntes senere Tilbagetagelse af Ansøgningen ikke kan fri Indstævnte for hans Forpligtelse til at betale de 500 Kr., da den Indstævnte i Kontraktens § 6 hjemlede Ret til ved at opgive at søge Patent at frigøre sig fra Kontraktens Forpligtelser kun gjaldt i 6 Maanedeg fra Kontraktens Dato, hævder Indstævnte, at de 500 Kr. først ere forfaldne, naar han

virkelig har faaet Patentet, hvilket han ikke har, og at han lige til dette Tidspunkt kunde opgive at tage det og derved fri sig for at betale de 500 Kroner.

Der findes nu at maatte gives Citanten Medhold i, at Betingelsen for hans Ret til at fordre de i Kontrakten fastsatte 500 Kr. er opfyldt ved, at Indstævnte har faaet sin Ansøgning om Patent paa Opfindelsen bevilget, og da derfor Indstævntes først derefter til Citanten afgivne Erklæring om, at han havde opgivet at udtage Patentet, ligesom hans senere Tilbagetagelse af Patentansøgningen maa blive uden Betydning, vil Citantens Paastand være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Fredag den 18 November.

Nr. 233.

Advokat Hindenburg

contra

Johan Peter Sørensen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Beskyttelse for Varemærker af 11 April 1890 § 12, 2det Stk., jfr. § 13.

Aarhus Købstads Politirets Dom af 10 December 1909: Tiltalte, Fabrikant Johan Peter Sørensen, bør til Aarhus Købstads Politikasse bøde 200 Kr. samt under en Bøde til Aarhus Købstads Kæmnerkasse af 4 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, borttage de ovenomhandlede ulovligt anbragte Mærker eller i fornødent Fald tilintetgøre Varerne, forsaavidt de endnu ere i hans Besiddelse eller staa til hans Raadighed. Saa betaler Tiltalte ogsaa denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Marts 1910: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde forhøjes til 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 500 Kroner, og saaledes at

Fristen for Efterkommelsen af det i Dommen givne Paalæg sættes til fjorten Dage fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johan Peter Sørensen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Fabrikant Johan Peter Sørensen, der er født i Aaret 1865, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov om Beskyttelse for Varemærker af 11 April 1890 § 12, 2det Stykke, jfr. § 13.

Den 5 September 1903 erholdt Firmaet Schornstein-Aufsatz- und Blechwaaren-Fabrik, J. A. John, Aktien-Gesellschaft, Ilversgehofen ved Erfurt, i Henhold til Anmeldelse af 21 August 1903 her i Landet Ordet »Voldampf« indregistreret som Varemærke, der angaves at skulle anvendes som en særlig opfunden Benævnelse for Vaskemaskiner.

Efter at Tiltalte, der siden Aaret 1905 havde haft Borgerskab i Aarhus som Købmand og drev Forretning med Støbegods og Isenkramvarer, i Aarene 1906 til 1908 havde forhandlet de af det nævnte tyske Firma fabrikerede, med Ordet »Voldampf« mærkede Vaskemaskiner, dannede han i Juli Maaned 1908 et Aktieselskab, kaldet »John«, med en Aktiekapital af 10000 Kr., hvoraf Tiltalte selv ejede de 9000 Kr., medens Resten var fordelt lige paa hans to eneste Medaktionærer, og dette Aktieselskab, for hvilket Tiltalte hele Tiden har været Direktør og Leder, overtog derefter den Del af Tiltaltes hidtidige Virksomhed, der havde bestaaet i Forhandling af Gasovne og Vaskemaskiner, medens Tiltalte ved Siden af at lede Aktieselskabet fortsatte for egen Regning sin Forretning med Isenkramvarer.

Som det maa antages, omtrent samtidig med Dannelsen af bemeldte Aktieselskab begyndte Tiltalte at lade lignende Vaskemaskiner som de hidtil for det tyske Firma forhandlede tilvirke paa en Fabrik i København, og for disse Maskiner, som han lod forsyne med en paaskruet Metalplade, hvori var indstøbt Ordene: Dansk »Fulldamp« A/S. Fabrikken »John« Aarhus, søgte han derefter Af sætning, medens han afbrød Forretningsforbindelsen med det tyske Firma.

Efter at bemeldte Firma med Begæring om offentlig Undersøgelse og Tiltale havde for Politiet gjort Anmeldelse om Tiltaltes Benyttelse dels af Betegnelsen »Dansk Fulldamp«, der formentes let at kunne forveksles med Firmaets indregistrerede Varemærke »Voldampf«, dels af Firmabetegnelsen »John« som værende i Strid med Firmaets Ret til Benyttelse af eget Navn som Firmanavn, benægtede Tiltalte at have været bekendt med den af det tyske Firma opnaaede Indregistrering af det ovennævnte Varemærke, men han indrømmede dog, at han efter under 25 Januar 1909 at være bleven bekendt med Anmeldelsens Indhold og derigennem med den skete Registrering havde fortsat Forhandlingen af de med formeldte Metalplade forsynede danske Vaskemaskiner, men han bestred derhos, at de to Betegnelser for Vaskemaskiner let kunde blive Genstand for Forveksling.

Hvad dernæst angaar Benyttelsen af Navnet »John« for det af Tiltalte stiftede Aktieselskab, forklarede Tiltalte, at han, der gennem sin Virksomhed som Forhandler af det tyske Firmas Maskiner selvfølgelig var bekendt med Firmaets Navn, havde valgt Navnet »John« til sit Aktieselskab ikke i den Hensigt at efterligne det tyske Firmavn, men fordi Aktieselskabet skulde have et kort og fyndigt Navn, og han valgte da Navnet »John«, fordi han selv i sin Familie og blandt Bekendte er bleven benævnet saaledes.

Ligesom imidlertid Ordene »Fulldamp« og »Voll dampf« — bortset fra Sprogforskellen, der hos dem, blandt hvilke Afsætningen af Vaskemaskiner maa antages væsenligst at foregaa, nærmest maatte opfattes som alene havende Hensyn til Afsætningsstedet — findes at frembyde en saadan Lighed med hinanden, at Forveksling let kan opstaa, uden at Muligheden herfor kan anses ophævet ved Tilføjesen af Ordet »Dansk« til den førstnævnte Betegnelse, saaledes findes Tiltalte ikke i sit Døbenavn eller nogen anden foreliggende Omstændighed at have haft Hjemmel til Benyttelse af Firmanavnet »John«, som han vidste var en Del af det tyske Firmas Firmabetegnelse.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte for sit udviste Forhold være at anse efter den foran citerede Lovbestemmelse med en Bøde til Aarhus Købstads Politikasse, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 200 Kr., og idet det ligeledes billiges, at Tiltalte ved Politiretsdommen er tilpligtet under en Mulkt af 4 Kr. til Købstadens Kæmnerkasse for hver Dag, han i saa Henseende maatte sidde Dommen overhørig, at borttage de ulovligt anbragte Mærker eller i fornødent Fald tilintetgøre Varerne, forsaavidt de endnu maatte være i hans Besiddelse eller staa til hans Raadighed, medens den af Firmaet nedlagte Erstatningspaastand med Føje findes ikke at være tagen til Følge paa Grund af de i saa Henseende foreliggende mangelfulde Oplysninger, vil bemeldte Dom — — — saaledes være at stadfæste.

Mandag den 21 November.

Nr. 54. Handelsfirmaet **Meyer & Schou** (Jensen)

contra

Grosserer **Chr. Honoré** (Stein),

betræffende Spørgsmaal om Modregningsret.

Sø- og Handelsrettens Dom af 6 August 1909: Saafremt Indstævnte, Grosserer Charles Honoré, efter forudgaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten benægter at have været vidende om, at Citanterne, Handelsfirmaet Meyer & Schou, i Februar, Marts og April Maaneder d. A. have drevet den i Sagen ommeldte Protokolfabrik for egen Regning, bør Indstævnte for Tiltale af Citanterne i denne Sag fri at være og Sagens Omkostninger at være ophævede. Drister Indstævnte sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Citanterne betale de paastævnte 1783 Kr. 91 Øre med Renter her-

af 6 pCt. p. a. fra den 6 Maj 1909, indtil Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 175 Kroner. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de foreliggende Oplysninger, der i det Væsenlige ere fremstillede i den indankede Dom, maa der anses at være tilvejebragt fuldt Bevis for, at Emanuel Jensens Forretning fra Slutningen af Januar 1909 er bleven drevet for Hovedappellanternes Regning og paa deres Risiko, og at Kontraappellanten har været eller i alt Fald har burdet være klar derpaa. Allerede som Følge heraf vil Kontraappellanten ikke overfor Hovedappellanternes Fordring paa Betaling for Arbejder og Varer, udført og leveret efter nævnte Tidspunkt, kunne bringe til Modregning de Krav, han tidligere har erhvervet overfor Emanuel Jensen, og han vil saaledes være at dømme til, som af Hovedappellanterne paastaet, at betale disse de paastævnte 1783 Kroner 91 Øre med Renter heraf 6 pCt. aarlig fra den 6 Maj 1909.

Kontraappellanten vil derhos have at betale Hovedappellanterne Sagens Omkostninger for begge Instanser med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kontraappellanten, Grosserer Charles Honoré, bør til Hovedappellanterne, Handelsfirmaet Meyer & Schou, betale 1783 Kroner 91 Øre med Renter heraf 6 pCt. aarlig fra den 6 Maj 1909, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger for Sø- og Handelsretten og for Højesteret med 500 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Det er in confesso under nærværende Sag, at Bogbinder Jensen i sin Tid drev en Protokolfabrik i nogle af Indstævnte, Grosserer Charles Honoré, til ham fremljede Lokaler, at Citanterne, Handelsfirmaet Meyer & Schou, hvem Jensen er et større Beløb skyldig, da Protokolfabrikken efter deres Mening blev daarligt ledet, i August Maaned 1908 fik en Overenskomst i Stand med Jensen om, at denne mod fast Ugeløn skulde lede det daglige Arbejde paa Fabrikken, medens alle Indbetalinger skulde ske til Citanterne, der skulde kvittere saaledes for dem: »Modtaget for Regning Emanuel Jensen ved Meyer & Schou«, at der desangaaende den 31 August 1908 udsendtes et Cirkulære til Jensens Kunder, deriblandt ogsaa til Indstævnte, at Indstævnte, som havde over 2200 Kr. tilgode hos Jensen, og som maa antages næstefter Citanterne at have været hans største Kreditor, paatog sig at have noget Tilsyn med Fabrikkens Drift, at Indstævnte stadig flk Arbejde udført paa Fabrikken, samt at der angaaende hans Mellemværende foretoges ugentlige Afregninger paa Grundlag af en Kontrabog, i hvilken Citanterne paa to Undtagelsestilfælde nær i Overensstemmelse med Cirku-

læret kvitterede paa ovennævnte Maade for de af Indstævnte maanedlig foretagne Betalinger i Henhold til Kontrabogen.

Det er endvidere in confesso, at Citanterne, da de stadig var tilfredse med Jensens Ledelse, den 23 Januar 1909 fik Jensen til at underskrive en saalydende Erklæring:

»Jeg Emanuel Jensen forpligter mig til at forlade min Stilling som Leder af det af mig under Firma Emanuel Jensen drevne Bogbinderi uden noget Varsel, saafremt jeg uden skellig Aarsag udebliver fra eller paa anden Maade forsømmer Ledelsen af denne Forretning to Dage i Træk«,

hvilken Erklæring Indstævnte har paategnet som Vitterlighedsvidne, at Forretningen efter den Tid førtes under Navn af »Protokolfabrikken«, at Indstævnte i sine Følgesedler med Varer, han sendte Forretningen til Forarbejdelse, ogsaa betegnede Fabrikken med dette Navn, at Citanterne derefter kvitterede i den omhandlede Kontrabog under deres eget Firma for den af Indstævnte for Jan. d. A. gjorte Indbetaling, og at Citanterne den 12*) Februar d. A. ved Fogden lod sig indsætte i Besiddelsen af Fabrikkens Maskiner, som de havde solgt Jensen paa Købekontrakt med Bevarelse af deres Ejendomsret, indtil Købesummen var erlagt, hvilken Kontrakt var misligholdt, samt at Jensen i Henhold til den foran citerede Erklæring af 23 Januar i Indstævntes Overværelse af Citanterne bortvist fra Fabrikken den 12 Februar dette Aar.

Indstævnte vedblev ogsaa herefter at lade Arbejde udføre paa Fabrikken, men betalte Intet efter den 30 Januar d. A., idet han ved gentagne Paakrav fremkom med forskellige Undskyldninger for ikke at have Penge dertil.

Da Indstævnte stadig ikke betalte, have Citanterne anlagt nærværende Sag, hvorunder de paastaa Indstævnte dømt til at betale for Arbejde udført og Varer leverede ham af Protokolfabrikken i Februar, Marts og April d. A. 1783 Kr. 91 Øre med Renter 6 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 6 Maj d. A., indtil Betaling sker, og denne Sags Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig principalt frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger og har derhos nedlagt forskellige subsidiære Paastande.

Medens Citanterne til Støtte for deres Paastand have gjort gældende, at de fra 23 Januar d. A. have drevet Protokolfabrikken for egen Regning og saaledes for egen Regning leveret Indstævnte det Arbejde og de Varer, til hvis Betaling han søges, samt at Indstævnte har været fuldt vidende herom, har Indstævnte til Støtte for sin principale Paastand anbragt, at han har været af den Formening, at Jensens Forretning, ligesom den fra 31 August f. A. dreves under Citanternes Administration til Fordel for Jensens samtlige Kreditorer, vedblivende, ogsaa efter at Jensen var udsat af Forretningen i Slutningen af Januar eller Begyndelsen af Februar d. A., under Navnet af »Protokolfabrikken« af Citanterne er administreret til Fordel for samtlige hans Kreditorer, men ikke, at Forretningen var overtaget af Citanterne for egen Regning, hvilket efter hans Formening vilde have været et ulovligt Skridt fra Citanternes Side. Han har yderligere anbragt, at han,

*) Skal være 9.

der har bestilt paagældende Arbejde og Varer, hvoraf Størsteparten, efter hvad der er uomtvistet, er bestilt inden Udgangen af Januar d. A., udført og leveret af Jensen, [og] stadig har staaet i den For-
 mening, at det er blevet udført og leveret ham af »Jensen under Ad-
 ministration«, ikke af Citanterne, at Citanterne derfor ikke er rette
 Sagsøgere overfor ham, at han i Tiden efter 31 August f. A. har
 undladt at gøre sin Modregningsret med Hensyn til fornævnte ca.
 2200 Kr. gældende, fordi han ikke, naar Forretningen administreredes
 til Fordel for samtlige Kreditorer, vilde indtage en Særstilling, at han
 har Modregningsret for bemeldte Beløb, altsaa mere end det paa-
 stævnte Beløb, overfor Jensen, at selv om Citanterne havde overtaget
 Forretningen for egen Regning, dette kun kan være sket efter en
 Delegation fra Jensen, og at Jensen ikke kunde overdrage Citanterne
 sine Krav paa Indstævnte, saaledes at dennes Modregningsret fortabtes.

Citanterne har ikke mod Indstævntes Benægtelse ført tilstrækkeligt
 Bevis for, at han har haft Kundskab om, at de drev Protokolfabriken
 for egen Regning i de tre Maaneder, hvori her under Sagen
 ommeldte Arbejde og Varer er leveret, men da Indstævnte var til
 Stede, da Jensen underskrev den ovenciterede Erklæring, og da Jen-
 sen fjernedes fra Fabriken, da Indstævnte uden Indsigelse den 30
 Januar 1909 modtog Kvittering i Kontrabogen i Citanternes eget
 Navn og har modtaget Varer fra og selv afsendt Varer til Fabriken
 under dens nye Navn »Protokolfabriken«, da Indstævnte har haft
 Kundskab om den Føgedforretning, hvorved Fabrikens Maskiner til-
 bagetoges af Citanterne, samt da Indstævnte ved de skete Paakrav
 Intet har anført om at have Modkrav, maa der anses at være til-
 vejebragt en til Paalæggelse af Benægtelsesed tilstrækkelig Formodning
 om, at Indstævnte har været vidende om Forretningsovergangen, og
 der vil derfor være at give Dom saaledes, at Indstævnte, dersom han
 med sin Ed benægter at have været vidende om, at Citanterne i Fe-
 bruar, Marts og April Maaneder d. A. har drevet »Protokolfabriken«
 for egen Regning, vil være at frifinde og Sagens Omkostninger at op-
 hæve, medens han, saafremt han ikke drister sig til at aflægge saadan
 Ed, vil være at tilpligte at betale Citanterne de paastævnte 1783 Kr.
 91 Øre med Renter 6 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 6 Maj
 d. A., indtil Betaling sker, og denne Sags Omkostninger med 175 Kr.
 Stempelovertrædelse foreligger ikke

Tirsdag den 29 November.

Nr. 203.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Olaf Elimar Hansen (Def. Henriques), **Otto Hamburger** (Def. Liebe) og **Emil Knud Levy** (Def. Rée),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens Kapitel 26.

Kommissionsdom af 17 December 1909: De Tiltalte, Bankdirektørerne Olaf Elimar Hansen og Otto Hamburger samt Overretssagfører Emil Knud Levy, bør straffes med simpelt Fængsel, Hansen i 2 Maaneder, Hamburger i 1 Maaned og Levy i 3 Maaneder, og En for Alle og Alle for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Højesteretssagfører Bülow, 500 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige kunne tiltrædes, maa det billiges, at de Tiltalte for de i Dommen nærmere angivne Forhold ere fundne strafskyldige efter Straffelovens § 257, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, for Tiltalte Levy i 60 Dage, for Tiltalte Hansen i 40 Dage og for Tiltalte Hamburger i 20 Dage.

Thi kendes for Ret:

Emil Knud Levy, Olaf Elimar Hansen og Otto Hamburger bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Levy i 60 Dage, Hansen i 40 Dage og Hamburger i 20 Dage. Saa udrede de Tiltalte og, En for Alle og Alle for En, Aktionens Omkostninger, derunder det i Kommissariernes Dom fastsatte Salarium og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen, Rée og Liebe, henholdsvis 800 Kroner, 600 Kroner og 600 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under 4 April 1908 udfærdigedes der allerhøjeste Ordre til undertegnede Overretsassessor Frederik Carl Gram Schrøder til at anstille nærmere Undersøgelse med Hensyn til Sager, som af Bankkomitéen af 9 Februar 1908 maatte blive henvist til Undersøgelse af ham.

Ved Skrivelse af 28 April 1908 fremsendte Bankkomitéen til undertegnede Assessor Schrøder et gennem Justitsministeriet modtaget Andragende fra Overretssagfører J. C. S. Dreyer m. fl. om, at der maatte blive indledet kriminel Undersøgelse mod Direktionen og Bankraadet for Aktieselskabet »Københavns Grundejerbank« til Oplysning om, hvem Ansvarer for den af Banken den 26 Oktober 1906 udstedte Indbydelse til Aktietegning paaavilede. Ved Fremsendelsen henviste Komitéen særlig til et vedlagt Eksempel af bemeldte Tegningsindbydelse med Bemærkning, at dennes Udtalelse om, at af de udbudte Aktier 4 Mill. Kr. var fast overtagne af en fransk Bankgruppe, var det, hvorpaa Andrageren væsentligst støttede sin Klage, idet han paa-stod, at den havde dannet Forudsætning for hans Aktietegning, og at den havde haft til Hensigt at forlede de ældre Aktieejere til at tegne Aktier ved en falsk Fremstilling af Forholdene.

Ved Skrivelse af 13 November 1908 anmodede Komitéen om, at ogsaa Grundejerbankens sidste Regnskabsaflæggelse for Aaret 1907 maatte blive optaget til Undersøgelse.

I Skrivelse af 13 Januar d. A. fra Justitsministeriet til Undersøgelseskommissionen har Ministeriet derhos udtalt, at det var gjort opmærksom paa, at det i Grundejerbankens Kontrabøger for Indskud i Banken er anført, at en Aktiekapital paa 20 Mill. hæfter for Indskudene, hvorfor Ministeriet ønskede, at ogsaa dette Forhold fra Bankens Side maatte blive gjort til Genstand for Undersøgelse.

Efter at de ved de nævnte 3 Skrivelser foranledigede Undersøgelser var sluttede, blev det ved allerhøjeste Ordre af 11 Februar d. A. paalagt Overretsassessor Lütken og undertegnede Assessor Schrøder at sammentræde i en Kommission til om fornødent yderligere at undersøge samt til at paakende denne Sag, under hvilken Direktør for Aktieselskabet »Københavns Grundejerbank« Olaf Elimar Hansen, forhenværende Direktør for samme Otto Hamburger samt Overretssagfører Emil Knud Levy i Anledning af de af Undersøgelsen fremgaaende Sigtelser mod dem vilde være at tiltale for Overtrædelse af Straffelovens Kap. 26. Da det imidlertid under 19 Februar d. A. tillodes Assessor Lütken at underkaste sig den ved Højesterets-Instruksen anordnede Prøve for derefter at beskikkes til Assessor i Højesteret, blev det ved allerhøjeste Ordre af 25 s. M. paalagt undertegnede Kriminalretsassessor Erland Tybjerg at indtræde i Kommissionen i Assessor Lütkens Sted.

Sagen er optaget til Dom den 15 Oktober d. A.

Tiltalte Hansen er født den 24 August 1869 og ikke fundet straffet.

Tiltalte Hamburger har opgivet at være født i Østrig den 4 November 1871 og saaledes nu at være 38 Aar gammel, hvilken Alder er skønnet stemmende med hans Udseende. Han er ikke fundet straffet.

Tiltalte Levy er født den 9 April 1870 og — bortset fra en arbitrær militær Straf — ej heller fundet straffet.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ifølge de for Aktieselskabet »Københavns Grundejerbank« den 11 Marts 1905 vedtagne ændrede Love varetages dens Interesser af Generalforsamlingen, Repræsentantskabet, Bankraadet, Direktionen og Revisorerne.

Repræsentantskabet bestaar af 25 af Generalforsamlingen valgte ulønnede Medlemmer. Dets Opgave er navnlig »efter Indstilling af Bankraadet at vedtage de nærmere Bestemmelser om Bankens Virksomhedsomraade og Virkemaade.«

Bankraadet bestaar af 9—13 Medlemmer, »det har den øverste Styrelse af Banken og af alle dens udenfor den daglige Forretningsførelse hørende Anliggender« og »tager enhver Beslutning med Hensyn til Bankens almindelige Anliggender, som ikke er forbeholdt Generalforsamlingen eller Repræsentantskabet«. Dets Medlemmer vælges efter Bankraadets Indstilling af Generalforsamlingen paa 4 Aar ad Gangen og lønnes med Tantieme.

Direktionen, der vælges af Bankraadet, bestaar efter dettes Bestemmelse af indtil 3 Direktører. Den har »Ledelsen af Bankens

daglige Forretning« og »repræsenterer Banken i alle Forhold, forsaavidt det ikke særlig er forbeholdt Bankraadet eller Repræsentantskabet«.

Tiltalte Hansen har i en Aarrække været Direktør i Banken. Han var først Enedirektør, men fik fra 1 Januar 1906 Tiltalte Hamburger som Meddirektør. Som Direktører var de lønnede dels med fast Gage, dels med Tantième, og saaledes at Tiltalte Hansen fik 5 pCt., Tiltalte Hamburger $2\frac{1}{2}$ pCt. af en vis Del af Overskudet. I deres indbyrdes Forhold maa Tiltalte Hansen antages at have været den Ledende, medens det dog af det Oplyste fremgaar, at han med Hensyn til de Forhold, som nærværende Sag angaar, har handlet under stadigt Samraad med og i Forstaaelse med Tiltalte Hamburger.

Tiltalte Levy, der var Medlem af Grundejersbankens Bankraad, var derhos ifølge Skrivelse fra dette af 18 August 1905 antaget til mod et aarligt Honorar af 2500 Kr. at bistaa Bankens Direktion »med Indledelsen og Afslutningen af særlige udenfor den daglige Bankforretning forefaldende Forretninger«, hvorhos det i Skrivelsen hedder, at det herved var en Forudsætning, at Tiltalte Levy »ikke kunde staa i et lignende Forretningsforhold til nogen anden herværende Bank og i det Hele taget ikke kunde arbejde for andre Banker«.

Ved sukcessiv Aktie-Emission havde Grundejersbanken forhøjet sin Aktiekapital, saaledes at den i Begyndelsen af Aaret 1906 udgjorde 10 Mill. Kr. I Foraaret 1906 var man i Bankens Ledelse betænkt paa om muligt at udvide Aktiekapitalen yderligere. Medens nemlig paa den ene Side Bankens Kapital for en væsentlig Del var bundet i enkelte store Foretagender, var paa den anden Side Posten »Diverse Kreditorer« steget betydeligt, saaledes at den pr. 30 April 1906 androg 7,802,111 Kr. og ved Udgangen af Maj samme Aar 8,647,274 Kr.

Den 10 Maj 1906 afholdtes der et Bankraadmøde for at drøfte et Forslag fra Bankens to Direktører, de Tiltalte Hansen og Hamburger, om at søge Generalforsamlingens Bemyndigelse til en eventuel Udvidelse af Bankens Aktiekapital fra 10 til 20 Millioner Kroner. Den 18 s. M. nedsattes der et Udvalg, »som paa letteste og hurtigste Maade kunde træffe Aftale med Direktionen om Aktiekapitalens Udvidelse«. Til Medlem af dette Udvalg valgtes blandt andre Tiltalte Levy. I de følgende Maanedes gjordes der dog tilsyneladende intet for Udvidelsen af Aktiekapitalen. Imidlertid steg stadig Passivposten »Diverse Kreditorer« saaledes, at den pr. 31 August 1906 androg 11,211,048 Kr., og i September samme Aar blev Sagen taget op med større Kraft, idet navnlig Tiltalte Levy i Forstaaelse med Direktionen viste sig ivrig for Udvidelsen. Aktieemissionen sattes derhos i Forbindelse med Køb af Bankierfirmaet D. B. Adler & Co. Forhandling herom indlededes af en Ven af Tiltalte Levy, Direktør Ludvig Elsass, og de videre Forhandlinger, i hvilke ogsaa Levy deltog, endte med, at man enedes om en Afstaaelsessum af 650,000 Kr. for selve Forretningen (goodwill), medens Firmaets Aktiver og Passiver skulde overtages efter nærmere Regler. I Provision for sin Medhjælp til at bringe Overenskomsten i Stand fik Direktør Elsass af Firmaet udbetalt 25,000 Kr., og af dette Beløb har Elsass senere til Levy,

der under Forhandlingerne havde slaaet paa, at han ventede at faa en Andel af Provisionen, hvad Elsass fandt ganske naturligt, udbetalt 10,000 Kr. Samtidig var Tiltalte Levy virksom for Dannelsen af et Konsortium, der kunde garantere Aktieemissionen, og henvendte sig i September 1906 i den Anledning til Etatsraad Oskar Davidsen.

Etatsraad Davidsen har herom inden Retten forklaret, at Tiltalte Levy ved sin Henvendelse til ham erklærede, at Banken nærmest skulde have dette Konsortium som en Sort Staffage, der kunde staa i Indbydelsen til Aktietegningen, at der sikkert ikke var forbundet nogen Risiko med Overtagelsen af denne Garanti, idet Konsortiet givet ikke vilde faa andet at gøre end hæve sin Provision, at Konsortiet skulde hedde dansk-engelsk Konsortium, samt at Direktør Hansen ønskede, at Levy selv skulde deltage i Konsortiet, for at han gennem en Del af den Provision, der kunde indvindes ved denne Forretning, kunde faa en Cadeau til Gengæld for de Tjenester, han havde ydet Banken ved at arbejde for Erhvervelsen af den D. B. Adler'ske Forretning, for hvilket Arbejde han, efter hvad han udtalte til Davidsen, hverken fik Provision fra Banken eller D. B. Adler.

Konsortiet kom til at bestaa af Etatsraad Oskar Davidsen, dennes Broder, Emil Davidsen, der var Prokurist i Oskar Davidsens Forretning og ligesom denne bosat her i Byen, samt Tiltalte Levy, og under 24 September 1906 tilstilledes der Grundejersbanken en af Tiltalte Levy affattet Skrivelse, undertegnet »Paa Konsortiets Vegne O. Davidsen«, hvori denne paa et dansk-engelsk Konsortiums Vegne — dets Medlemmer navngaves ikke — tilbød at overtage Garantien for Tegningen af 7 Mill. Kr. af de nye Aktier til en Kurs af 116 pCt. og bl. a. paa Betingelse af, at Banken udenfor Danmark placerede de resterende 3 Mill. Kr. til en for Banken mindst lige saa gunstig Kurs, som Konsortiet opnaaede. Samme Dag oprettedes en Kontrakt mellem de 3 Deltagere i Konsortiet indbyrdes, hvorefter hver af dem skulde participere med $\frac{1}{3}$ Del, dog at Tiltalte Levy af det Overskud, som maatte blive tilbage, efter at al Risiko Forretningen vedrørende var afviklet, forlods skulde have 7500 Kr. som Vederlag for sit Arbejde for Arrangementets Gennemførelse.

Under 26 s. M. tilstillede Tiltalte Levy Grundejersbankens Direktion en Skrivelse, hvori han 1) meddelte de Vilkaar, paa hvilke det var lykkedes ham at skaffe Banken D. B. Adler & Co. paa Haanden, hvorved han bemærkede, at da han ikke stod i noget som helst Forhold til Firmaet eller nogen til dette knyttet Person, havde han i denne Sag udelukkende søgt at gavne Bankens formentlige Interesser, 2) meddelte, at der ved hans Foranstaltning var fremskaffet Tilbud til Direktionen fra »et dansk-engelsk Konsortium, hvis Soliditet vil være godtgjort for Direktionen, men hvis Medlemmer ikke ønsker sig nævnte«, om Garanti af indtil 7 Mill. Kr. ny Aktier og 3) anbefalede og motiverede et Forslag om Udvidelse af Bankraadets Medlemsantal fra 13 til 21.

Efter at Bankraadet i et Møde den 29 s. M. havde krævet, at Konsortiet ogsaa overtog de 3 Mill. Kr. Aktier, tilstillede Konsortiet under 1 Oktober s. A. Banken en ligeledes af Levy affattet og af

Oskar Davidsen underskrevet Skrivelse, hvori Konsortiet udvidede Garantitilbudet til at omfatte samtlige 10 Mill. Kr. Aktier, dog fremdeles paa Vilkaar, at Direktionen af al Evne søgte at placere indtil 6 Mill. Kr. Aktier i Udlandet. Dette Tilbud blev endnu samme Dag akcepteret af Grundejerbankens Direktion, og samme Dag oprettedes endvidere en Overenskomst mellem Konsortiets 3 Deltagere om, at de ogsaa for denne Forretnings Vedkommende deltog hver med $\frac{1}{3}$ baade i Henseende til Avance og Risiko.

Etatsraad Davidsen har videre forklaret, at han, da Levy udtalte, at Konsortiet skulde hedde et dansk-engelsk Konsortium, erklærede, at han var overbevist om, at han kunde faa nogle af sine engelske Forbindelser med, i alt Fald sin Broder Paul Davidsen (der da var bosat i Newcastle), samt at han, efter at Tilbudene af 24 September og 1 Oktober var akcepterede af Banken, og nedennævnte Kontrakt med »Banque française« afsluttet, sagde til Levy, at han nu vilde henvende sig til de engelske Forbindelser og søge at faa dem med, men at Levy da erklærede, at det jo var rent at smide Pengene paa Gaden. Davidsen sagde saa, at han i alt Fald vilde have en Udtalelse fra Bankens Direktion om, at Banken ikke havde noget imod, at der ingen engelske Finansmænd var med. Levy lovede at spørge Direktionen, og noget efter fik han (Oskar Davidsen) den Besked fra Levy, at det var Direktør Hansen tilstrækkeligt, naar han havde ham (Oskar Davidsen) som ansvarhavende for Konsortiet.

Nogle af de af Oskar Davidsen afgivne Forklaringer er bestridte af Tiltalte Levy, tildels dog paa en ret ubestemt Maade. Tiltalte mener saaledes, at naar han selv kom med i Konsortiet, er det gaaet til paa den Maade, at han er kommen til Oskar Davidsen og har sagt: »Her er en Forretning at gøre, og jeg er selv ikke bange for at gaa med til den«, eller noget lignende. Han nægter at have sagt, at Konsortiet maatte betragtes som en ren Staffagefigur, saavel som at han skulde med i Konsortiet som en Cadeau for ydet Arbejde, hvorimod han har erklæret det »yderst rimeligt«, at han har fremsat en Bemærkning om, at Direktionen vist nærmest ansaa det for en Cadeau at kunne indtræde i Konsortiet, samt at Samtalen godt kan være falden saaledes, at Brødrene Davidsen kan have faaet det Indtryk, at Direktionen vidste, at Tiltalte var med i Konsortiet og undte ham en Fortjeneste derigennem for Arbejde, han havde ydet Banken. Endelig vil Tiltalte »absolut ikke kunne erindre«, men har dog ikke turdet bestride at have bragt Oskar Davidsen den Besked fra Direktør Hansen, at det var Banken ligegyldigt, om der blev taget Englændere med op i Konsortiet eller ej, hvorhos han har forklaret, at det er rigtigt nok, at han, efter at Kontrakten med Banque française var afsluttet, ansaa Konsortiets Risiko for saa ringe, at han foreslog at undlade at optage Englændere, da han under disse Omstændigheder mente, at der ikke var Grund til at dele Provisionen paa flere Hænder.

Emil Davidsen har i Overensstemmelse med Oskar Davidsen forklaret, at man af Levys Udtalelser maatte faa det Indtryk, at det var en Forudsætning, at han (Levy) skulde med i Konsortiet, og at Bankens Direktion ønskede at give ham en Cadeau for ydet Arbejde, samt at han (Emil Davidsen) af Levy selv har modtaget telefonisk

Meddelelse om, at rette vedkommende i Grundejerbanken ikke holdt paa, at der behøvede at være udenlandske Forbindelser med i Konsortiet.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, om de Tiltalte Hansen og Hamburger var bekendte med, at det saakaldte »dansk-engelske« Konsortium kun bestod af Brødrene Oskar og Emil Davidsen og Tiltalte Levy, foreligger der modstridende Forklaringer.

Tiltalte Hansen har forklaret, at han vel var paa det rene med, at Banken direkte kun havde Oskar Davidsen at holde sig til — hvad han dog ogsaa vil have anset for tilstrækkeligt betryggende, idet han ansaa Oskar Davidsen for en Mænd paa i alt Fald over $\frac{1}{2}$ Mill. og mente, at der i uheldigste Fald kunde blive Spørgsmaal om Dækning af en Kursdifference paa 2 à 300,000 Kr. — at han iøvrigt ikke vidste, hvem Konsortiet bestod af, men vil have hørt nævne, at foruden Emil Davidsen endvidere Paul Davidsen i Newcastle og Generalkonsul Faber i London var Deltagere deri, at han aldrig overfor Levy har erklæret, at det var Banken ligegyldigt, om der var engelske Deltagere i Konsortiet, og at han egentlig først i Sommeren 1907 fik Mistanke om, at Levy selv var Medlem deraf.

Tiltalte Hamburger har for sit Vedkommende givet en lignende Forklaring om dette Punkt som Tiltalte Hansen.

Tiltalte Levy har under Forhørerne antydnet, at de Tiltalte Hansen og Hamburger maa have vidst, hvem Konsortiet bestod af, da dettes Tilbud blev afgivet, og har — efter at Tiltalte er rejst — gennem sin Defensor med megen Styrke gjort gældende, at de Medtiltaltes Forklaringer paa dette Punkt er usandfærdige, og at særlig Tiltalte Hansen fra først af har været fuldt paa det rene med, at Tiltalte Levy selv var Medlem af Konsortiet.

Oskar Davidsen har om dette Punkt forklaret, at han ikke mindes, at Tiltalte Hansen nogensinde har spurgt ham, hvem Konsortiet bestod af, men at han af Grunde, som han nærmere har angivet, gik ud fra, at dette var Hansen bekendt.

Som Sagen saaledes foreligger, kan der ved Paadømmelsen ikke gaas ud fra, at de Tiltalte Hansen og Hamburger har vidst, hvorledes Konsortiets Sammensætning var, men det maa paa den anden Side fremhæves, at det havde været deres Pligt at skaffe sig Underretning derom, samt at de intetsomhelst har gjort for at sikre Banken, at den i paakommende Tilfælde havde et pengestærkt Konsortium at holde sig til.

Om hvad der er passeret i Bankraadsmødet den 29 September 1906, paa hvilket Forslaget om Udvidelsen af Aktiekapitalen fremsattes, foreligger der en Række Forklaringer, af hvilke navnlig den af Bankraadets Formand, Etatsraad Emil Arntzen, afgivne afviger en Del fra de iøvrigt foreliggende. Da imidlertid Arntzens Forklaring i ethvert Fald paa et enkelt væsentligt Punkt — nemlig forsaavidt han har gjort gældende, at Tiltalte Hansen paa selve dette Møde nævnte Generalkonsul Faber som Medlem af Konsortiet — maa antages urigtig, og da Arntzens Forklaringer under nærværende Sag iøvrigt nærmest gaar ud paa, at han har været uvidende om forskellige Forhold, som det i hvert Fald havde været hans Pligt som Bankraadets Formand at skaffe sig Underretning om, derunder hvem Konsortiet bestod af, vil

der under denne Sag ikke kunne tillægges de af ham afgivne Forklaringer nogen Vægt.

Efter de iøvrigt foreliggende Forklaringer maa det antages, at der paa Bankraadmødet — paa hvilket alle 3 Tiltalte var tilstede — skete dette, at Tiltalte Hansen fremsatte Forslag om Aktiekapitalens Udvidelse og Køb af den D. B. Adlerske Forretning, idet han blandt andet oplæste Oskar Davidsens Tilbudsskrivelse af 24 September 1906 (uden dog at nævne Davidsens Navn), at Tiltalte Hansen endvidere overfor fremsatte indtrængende Spørgsmaal erklærede, at det var en Hemmelighed, hvem Konsortiet bestod af, men at dog alle Oplysninger i saa Henseende selvfølgelig stod til Raadighed for Bankraadets Formand, at Bankraadets Medlemmer af Tiltalte Hansens Udtalelser maatte faa det Indtryk, at det var et solidt og pengestærkt Konsortium, der garanterede Emissionen, samt at Bankraadet, der fandt den tilbudte Kurs overordentlig gunstig, vedtog at acceptere Forslaget, dog paa Betingelse af, at Konsortiet yderligere overtog de 3 Mill. Kr.

Som ovennævnt udvidede Konsortiet ved Skrivelse af 1 Oktober 1906 Garantien til at omfatte samtlige 10 Mill. Kr.

Under 5 s. M. blev der indgaaet en Overenskomst mellem Oskar Davidsen og Bankens Direktion, hvorved førstnævnte paa et Konsortiums Vegne overfor Banken forpligtede sig til at sørge for, at Kursen paa Bankens Aktier paa Københavns Børs indtil den forestaaende Aktieemissions sidste Tegningsdag inklusive, dog senest den 15 November s. A., ikke blev lavere end $126\frac{7}{8}$, mod at Banken 1) forpligtede sig til ikke inden sidste Dag at sælge af sin daværende Beholdning af egne Aktier til en Kurs under $127\frac{1}{2}$, 2) ydede Konsortiet et Vederlag af 5000 Kr. og 3) gav Konsortiet Ret til i Banken at belaae de Aktier, som det i den her omhandlede Anledning maatte købe, til ialt 1 Mill. Kr., dog at Konsortiet altid skulde have dækket 10 pCt. af Depotets Værdi. Laanet skulde bogføres under en Separatkonto for Grosserer Emil Davidsen, men saaledes at Oskar Davidsen hæftede som Selvskyldnerkautionist derfor. Konsortiet skulde dog ikke være forpligtet til at købe mere end $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Aktier, hvoraf alt selve Overenskomstdagen var indkøbt 150,000 Kr.

Samme Dag blev der under Hensyn til denne Overenskomst sluttet en dertil svarende Tillægsoverenskomst mellem de 3 Konsortiedeltagere indbyrdes.

Den 6 Oktober 1906 afholdtes et nyt Bankraadmøde, paa hvilket det »vedtoges at overlade til Direktionen, naar Emissionen af de nye Aktier skulde finde Sted, at overlade et Beløb til de ældre Aktionærer af mindst 5 Millioner eller derover.«

Grundejerbankens Direktion, der allerede i April 1906 havde indledet Forhandlinger med »Banque française pour le Commerce et l'Industrie« i Paris om Indførelse af Bankens Aktier paa Pariserbørsen, havde samtidig med, at Oskar Davidsen paa Konsortiets Vegne overtog Garantien for samtlige 10 Mill. Kr. nye Aktier, givet ham »en moralsk Garanti« for, at et Parti af omkring 3 Mill. Kr. deraf vilde kunne afsættes til Frankrig, og i Begyndelsen af Oktober 1906 rejste derfor de Tiltalte Hansen og Levy paa Bankens Vegne til Paris for at forhandle med »Banque française« om Overtagelsen af et Parti af de nye Aktier. Banken viste sig ogsaa villig til at overtage 4 Mill.

Kr. for at faa dem indført paa Pariserbørsen. I saa Henseende opstod der imidlertid Vanskeligheder, idet den franske Regering som Følge af det Folketinget den 2 Oktober 1906 forelagte Forslag om Beskatning af Vin vilde nægte sin Autorisation til den officielle Notering i Paris af Værdipapirer fra danske Selskaber.

Under Hensyn dertil forlangte »Banque française« udtrykkelig indført i Kontrakten, at hvis Noteringen paa Pariserbørsen ikke fandt Sted senest den 15 Juni 1907, skulde Aktierne tilbagetransporteres til Grundejerbanken mod Tilbagebetaling af det samme Beløb, som »Banque française« havde givet for dem tilligemed 5 pCt. Renter fra Udbetalingsdagen. I et Brev af 15 Oktober 1906 til Tiltalte Hamburger giver Tiltalte Hansen ham Meddelelse om denne Sagens Stilling og tilføjer: »En saadan Garanti kan Banken selvfølgelig ikke antage, da det jo eventuelt vilde betyde det samme som, at de 4 Mill. 15 Juni atter skulde overtages af os, men jeg formoder, at der i saa Henseende let maa kunne træffes et Arrangement med Konsortiet mod et mindre passende Offer fra Bankens Side. Selvfølgelig er det vanskeligt at faa Regeringen til at tage sit Forslag tilbage, men dens Interesser i denne Sag synes mig saa store, at den maa kunne bevæges til at ændre Forslaget i Frankrigs Favør, og disse Interesser koncentrerer sig navnlig omkring Hypotekbanken, som man jo fra Agrarpartiet har sat saa meget ind paa. Jeg forudsætter nemlig, at dens Obligationer ogsaa vilde blive nægtede Indførelse her og dens Tilværelse dermed ret illusorisk. Angaaende dette Punkt agier jeg i Morgen at gøre den danske Gesandt Forestillinger og skal derefter komme tilbage til Sagen. . .«

Under samme Dato, altsaa den 15 Oktober 1906, sendte »Banque française« en Skrivelse, hvori den i Fortsættelse af tidligere Underhandling erklærede sig beredt til at interessere sig for Forøgelsen af Grundejerbankens Aktiekapital fra 10 til 20 Mill. Kr. og til at paatage sig Indførelsen af dens Aktier paa Markedet i Paris paa visse under Punkt 1—9 angivne Vilkaar, hvoraf skal nævnes, at Grundejerbanken af de 10 Mill. Kr. Aktier skulde stille til Disposition for »Banque française« 4 Mill. Kr. nominel Kapital, 3: 20,000 Aktier, lydende paa 200 Kr. til en Kurs 116,75 pCt., betalbare med 16,75 pCt. den 1 November 1906, 50 pCt. den 15 December samme Aar og 50 pCt. den 1 Februar 1907, alt med Renteberegning pr. 1 Januar 1907, hvorhos det i Punkt 8 hedder: »Vi ere alene Herre over, naar Indførelsen skal finde Sted, og til hvilken Pris,« og i Punkt 9: »Hvis Noteringen ikke fra nu af til den 15 Juni er bleven bevilget, have vi Ret til paa denne Dato at tilbagetransportere til Dem helt eller delvis de omtalte 20 Tusinde Aktier til den Pris (i Francs), som vi have betalt, med Tillæg af 5 pCt. Rente af vore Udlæg at regne fra de Datoer, paa hvilke de har faaet de respektive Beløb krediteret.«

I Overensstemmelse hermed blev under 15—20 Oktober 1906 Kontrakt afsluttet mellem Grundejerbanken og »Banque française.« Den 17 Oktober 1906 telegraferede de Tiltalte Hansen og Levy til Tiltalte Hamburger: »Banken og Konsortiet maa i Fællig opretholde omtrentlig Kurs foreløbig.« Nogle Dage senere rejste de Tiltalte Hansen og Levy tilbage til København.

Den 23 Oktober 1906 afholdtes Repræsentantskabsmøde i Grund-

ejerbanken til Behandlingen af Forslaget om Aktiekapitalens Udvidelse fra 10—20 Mill. Kr. Forslaget anbefaledes af Bankraadets Formand, Etatsraad Arntzen, der ifølge Repræsentantskabsprotokollen derom udtalte sig saaledes: »Det var en glædelig Udvidelse, der nu foretoges, og den var fuldt begrundet ved den mægtige Udvidelse af Virksomheden. De 10 Mill. Kr. var overtagne til en for Banken meget gunstig Kurs. Udvidelsen stod i Forbindelse med Overtagelsen af D. B. Adler og Co., som var sket ikke alene for den økonomiske Fordels Skyld, men paa Grundlag af dette gamle Bankhus's store Anseelse. Det Konsortium, der overtager Aktierne, er engelsk-dansk, og de 5 Mill. Kr. anbringes i Paris, medens de 5 Mill. Kr. kan tegnes af de nuværende Aktionærer. Samtidig med, at de 5 Mill. Kr. Aktier overtages i Paris, optages Bankens Aktier til Notering paa Pariserbørsen, og det er tilmed det første danske Aktieselskab efter »Store Nordiske Telegraf-selskab,« der nyder den Ære. Den Kurs, Konsortiet betaler, er 118, men herfra gaar som sædvanlig Omkostninger af Provisioner, saaledes at man kan beregne, at ca. 16 pCt. tilflyder Reservefonden, der jo saaledes faar en meget betydelig Forøgelse. Endnu oplyste Taleren, at Aktierne var optagne til Notering paa Berlinerbørsen og her havde faaet en meget velvillig Modtagelse. . . .« Ifølge de af Repræsentantskabets Formand, Direktør Hans C. Holm, samt af Arkitekt Niels Olaus Mynster og Bogtrykker Nicolai Cohen afgivne Forklaringer udtalte Etatsraad Arntzen endvidere paa Mødet, at den ene Halvdel (eller 4 Mill. Kr.) var fast anbragte i Paris, og den anden Halvdel (eller 6 Mill. Kr. var overtaget af et Konsortium, hvis Medlemmer han kendte, men ikke turde nævne, og som var meget fint.

Udvidelsen blev derefter vedtaget af Repræsentantskabet og 2 Dage senere — paa Anbefaling af Etatsraad Arntzen samt af Repræsentantskabets Næstformand, Overretssagfører Volmer — af en i det Øjemed indkaldt ekstraordinær Generalforsamling.

Dagen forud — altsaa den 24 Oktober 1906 — var der mellem Grundejersbankens Direktion og Oskar Davidsen afsluttet en Overenskomst, gaaende ud paa, at i Anledning af, at Banken havde maattet forpligte sig overfor »Banque française« til eventuelt Tilbagekøb af indtil 4 Mill. Kr. Grundejersbank-Aktier, forpligtede Davidsen sig paa et Konsortiums Vegne til, forsaavidt Banken senest 1 Juli 1907 skulde forlange det, at afkøbe Banken det Kvantum Grundejersbank-Aktier, som den i Henhold til ovenstaaende eventuelt maatte købe af »Banque française,« paa følgende Vilkaar: 1) Kursen, til hvilken Davidsen eventuelt skulde købe Aktierne, skulde være 118 pCt. + 5 pCt. løbende Rente fra 1 Januar 1907, 2) Banken forpligtede sig til paa Davidsens Forlangende at stille Bankens Garanti for det Laan, han maatte ønske at optage paa Aktierne, dog at dette Laans Beløb ikke maatte overstige de belaaente Aktiers Paalydende + 10 pCt. og saaledes, at Laanet skulde indfries af ham med mindst en Fjerdedel hvert Halvaar. 3) For Overtagelsen af den i heromtalte Skrivelse omhandlede Forpligtelse skulde der betales Davidsen 5000 Kr. kontant.

Den 26 Oktober 1906 udstedtes saa Indbydelse til Tegning af Kr. 5 Mill. nye Aktier i Københavns Grundejersbank.

I denne Indbydelse hedder det:

»Paa den i Københavns Grundejerbank den 25 ds. afholdte ekstraordinære Generalforsamling blev det vedtaget — i Henhold til Repræsentantskabets og Bankraadets enstemmige Forslag — at udvide Aktiekapitalen fra 10—20 Mill. Kr. ved Udstedelse af nye Aktier til et samlet Beløb af Kr. 10 Mill., hvilke Aktier tager Del i Bankens Udbytte fra 1 Januar 1907.

Denne Udvidelse skyldes dels Hensynet til den store Udvikling af Forretningerne, særlig paa Handelens og Industriens Omraade, dels Overtagelsen af Bankhuset D. B. Adler & Co., der fra 1 Januar 1907 indgaar i Banken.

Hele den nye Emission 10 Mill. Kr. er overtaget af et internationalt Finanskonsortium med den Forpligtelse, at der forbeholdes de ældre Aktionærer Ret til at tegne Kr. 5,000,000 Aktier, saaledes at de for hver 400 Kr. ældre Aktier kan tegne 200 Kr. nye Aktier. De nye Aktier udstedes i Stykker paa Kr. 2000, Kr. 1000 og Kr. 200.

Af de øvrige 5 Mill. Kr. er 4 Mill. Kr. fast overtagne af en fransk Bankgruppe under Ledelse af »Banque française pour le Commerce et l'Industrie,« der agter at indføre Aktierne paa Børsen i Paris.

Tegningskursen er 118 pCt., hvoraf erlægges:

- 18 pCt. ved Tegningen.
- 50 — den 15 December 1906.
- 50 — den 1 Februar 1907.

Tegningen foregaar i Dagene fra den 26 ds. til 30 ds. begge Dage inkl. . . «

Hvem der har affattet denne Indbydelse eller Udkastet dertil, er ikke oplyst under Sagen, men alle 3 Tiltalte har erkendt, at de har været bekendt med den inden dens Udstedelse og intet Forbehold har taget mod dens Indhold paa noget Punkt.

Det fremgaar af det ovenanførte, at det er urigtigt og vildledende, naar det i Indbydelsen hedder, at hele den nye Emission er »overtaget af et internationalt Finanskonsortium,« samt at denne Urigtighed har været de Tiltalte bevidst, idet Tiltalte Levy vidste, at Garantikon-sortiet kun bestod af de heri Byen bosiddende Brødre, Oskar og Emil Davidsen, og ham selv, og saaledes ikke med nogen Føje kunde betegnes som et internationalt Konsortium, medens de Tiltalte Hansen og Hamburger i hvert Fald maa have været klare over, at Indbydelsen vilde blive forstaaet, som om Banken med Hensyn til Emissionen havde sikret sig et internationalt Finanskonsortiums Garanti, medens det virkelige Forhold var, at Banken kun havde Oskar Davidsen at holde sig til.

Det fremgaar endvidere af det ovenanførte, at Bemærkningen om, at de 4 Mill. Kr. var fast »overtagne af en fransk Bankgruppe« er urigtig og vildledende, og at dette har været de Tiltalte bevidst, idet Banken jo overfor »Banque française« har maatte forpligte sig til eventuelt Tilbagekøben af disse 4 Mill. og overfor Oskar Davidsen havde forpligtet sig til at stille Bankens Garanti for det Laan, han

maatte ønske at optage paa alle de saaledes tilbagekøbte Aktier, som han igen skulde afkøbe Banken. Tiltalte Hamburger har vel forklaret, at han, da han gennemlæste Udkastet til Indbydelsen, forhørte sig hos Tiltalte Hansen vistnok ogsaa hos Tiltalte Levy, om man paa Dansk kunde sige, at de 4 Mill. Kr. var fast overtagne, idet han, der af Nationalitet er Østriger, var paa det rene med, at han ikke paa Tysk i denne Forbindelse vilde skrive »fest übernommen,« men ikke følte sig sikker med Hensyn til danske Sprogfinesser. Da Tiltalte Hamburger imidlertid da havde været Forretningsmand her i Landet ca. 11 Aar og siden 1 Januar 1906 havde fungeret som Grundejerbankens Direktør, findes der ikke at kunne tages Hensyn til hans Forklaringer om manglende Forstaaelse af Udtrykket »fast overtaget.«

De Tiltalte har derhos forklaret, at de er gaaet ud fra, at Tilbagekøbekravet ikke vilde blive gjort gældende mod Banken, idet de har følt sig overbevist om, at den danske Regering inden den 15 Juni 1907 vilde have naaet en Overenskomst med den franske Regering, hvorved Adgangen til Pariserbørsen aabnedes, særlig fordi Regeringen omtrent ved samme Tid havde faaet Loven om Hypotekbanken ført ud i Livet, ved hvilken Lov det netop tilsigtedes at skaffe fransk Kapital herind ved Hypotekbankobligationernes Placering i Frankrig.

Hertil maa imidlertid siges, at denne de Tiltaltes personlige Formening om, hvad der vilde ske, ikke forandrer Urigtigheden af Udtrykket »fast overtagen,« og at iøvrigt Statsgældsdirektør P. O. A. Andersen under Sagen har forklaret, at det var kendt af enhver Børsmand, at første Serie af Hypotekbankobligationerne allerede i første Halvdel af Oktober 1906 var solgt til »Credit Lyonnais« til en Kurs af $94\frac{3}{4}$, og at ingen kunde vide, om der vilde gaa et Aar eller 2, inden en ny Serie vilde blive udbudt, til hvilken Forklaring de Tiltalte intet har haft at bemærke.

Emissionen mislykkedes.

Grundejerbankens Aktier, der den 25 Oktober 1906 noteredes til $126\frac{3}{4}$ —127, var den 1 November s. A. faldet til $124\frac{3}{4}$ — $125\frac{1}{4}$, skønt der for at modvirke Kursens Falden blev gjort betydelige Opkøb af Grundejerbankaktier saavel af Banken selv som af Konsortiet. Bankens Beholdning af gamle Aktier, der den 15 Oktober 1906 beløb sig til 791,000 Kr., steg i de følgende 14 Dage med ca. $1\frac{1}{2}$ Mill., saa at den den 1 November 1906 var 2,238,400 Kr. I samme Tidsrum opkøbte Konsortiet for over 1 Mill. Kr. gamle Aktier, saa at Banken og Konsortiet tilsammen laa inde med ca. 4 Mill. Kr. gamle Aktier. Da der derhos i en Berlinerbank laa 600,000 Kr. gamle Grundejerbankaktier, der heller ikke deltog i Tegningen af de udbudte 5 Mill. Kr., var det ganske naturligt, at der af disse i det hele kun blev tegnet ca. 3 Mill. Kr.

Efter Emissionen indbetalte »Konsortiet« 240,000 Kr., hvilket i Forbindelse med dens Garantiprovision, ialt opgjort til 67,000 Kr., ifølge Oskar Davidsens Forklaring udgjorde hele Konsortiets Kapital.

De fornævnte 600,000 Kr. var en Del af en Post, som »Berliner Handelsgesellschaft« ved den forrige Emission havde overtaget. Da »Berliner Handelsgesellschaft« erklærede, at den ikke kunde faa disse Aktier solgt i Tyskland, og at de derfor maatte sælges paa det danske Marked, blev de til Undgaaelse heraf den 26 Februar 1907 overtagne

af Oskar Davidsen paa Konsortiets Vegne mod Grundejerbankens Kaution.

Da Aktierne ikka blev indført paa Pariserbørsen, maatte Banken i Juni 1907 tage de til »Banque française« solgte 4 Mill. Kr. Aktier, hvis Købesum Grundejerbanken alt havde trukket tilbage, hvilket ved en Kontrakt af 3 til 6 Juli 1907 mellem »Banque française«, Oskar Davidsen og Grundejerbanken ordnede paa den Maade, at Davidsen mod Grundejerbankens Kaution fik et 6 pCt. Laan i »Banque française« paa de paagældende Aktier, stort 5,520,000 Francs, medens Grundejerbanken, da »Konsortiet« ikke kunde betale, kontant maatte udbetale til »Banque française« 1,074,800 Francs. Laanet skulde derhos tilbagebetales den 15 September, eventuelt den 15 December 1907. Da denne Ordning var truffen, laa Grundejerbanken i Virkeligheden inde med en Beholdning af egne Aktier — dels for egen Regning, dels belaaente — paa ca. 12 Mill. Kr., heri indbefattet de Aktier, der mod dens Kaution var belaaent i Paris og Berlin. Samtidig var Kursen pr. 1 Juli 1907 faldet til $110\frac{3}{4}$ —111.

Den 29 Juni 1907 var der mellem Tiltalte Levy og Oskar Davidsen oprettet to Overenskomster, hvorved Davidsen frigjorde Levy for enhver Forpligtelse som Medlem af Konsortiet mod en kontant Indbetaling af 40,000 Kr., dog saaledes at Levy, der i Dokumentet tilsagde Davidsen »ogsaa for Fremtiden af al Magt at arbejde i det oprindelige Konsortiums Interesse,« under visse Eventualiteter henholdsvis skulde have en Del deraf tilbage eller yderligere indbetale indtil 36,000 Kr. Samtidig frigjorde Oskar Davidsen Emil Davidsen, forsaa vidt som han indgik paa, at dennes samlede Tab som Deltager i Konsortiet ikke skulde overstige det Beløb, han maatte have indskudt i Konsortiet ifølge dettes Bøger, og aldrig mere end 100,000 Kr. Tiltalte Levy har med Hensyn til denne sin Frigørelse forklaret — og mod denne Forklarings Rigtighed har Oskar Davidsen intet haft at indvende — at Oskar Davidsen fra først af har været bekendt med, at Tiltalte i paakommende Tilfælde ikke vilde være i Stand til at præstere større Udbetalinger, samt at han ved den nævnte Ordning ydede alt, hvad han efter sin økonomiske Evne formaaede.

For Oskar Davidsens Vedkommende er Forholdet endelig ordnet ved en Overenskomst mellem ham og Banken af 28 Januar d. A., ifølge hvilken han frigjordes for sin Restgæld til Banken, stor ca. 8 Mill. Kr., mod kontant at indbetale til den ca. 22,000 Kr., overdrage den Aktiver af samlet Paalydende ca. 78,000 Kr. samt udstede Gældsbevis til den for 200,000 Kr.

Da det til »Banque française« skyldige Beløb forfaldt den 15 December 1907, kunde hverken Konsortiet eller Grundejerbanken betale, og Banken fik derfor yderligere Henstand til 15 Februar 1908 mod at stille Værdipapirer til Beløb ca. 800,009 Kr. til Sikkerhed.

Den 25 Januar 1908 var Kursen paa Bankens Aktier gaaet ned til ca. 100 og faldt i de følgende Dage yderligere til ca. 93, hvilket atter havde til Følge, at Publikum i stedse stigende Grad udtog Indlaan og Sparemidler.

Den 29 Januar 1907 om Morgenen afholdtes et Bankraadsmøde, paa hvilke Tiltalte Hansen meddelte, at man som Følge af Kursfaldet maatte ønske at faa fremmet Aarsregnskabet saa meget som muligt.

Han gav detaljerede Oplysninger om Bankens Fortjeneste i 1907 og oplæste en Liste over en Række Tab, som maatte nødvendiggøre en Afskrivning af betydelige Beløb. Derefter gennemgik han, hvorledes Sagen Baku-Telefonen stod, og fremhævede, hvorledes det vilde være af stor Betydning for Regnskabet, om man paa dette kunde opføre 800,000 Kr. som Fortjeneste paa Baku-Anlægget.

Da imidlertid Etatsraad Arntzen absolut modsatte sig dette Forslag som uforvarsligt, blev Mødet udsat, og ved et Bankraadmøde den følgende Dag meddelte Titalte Hansen, at han nu mente at kunne foreslaa følgende:

- a) Baku-Telefon-Aktivet ansattes til en Værdi af 200,000 Kr.
- b) Bankraadsmedlemmerne og Bankdirektørerne garanterede et Køb af 100,000 Kr. Aktier i Baku-Aktieselskabet til pari Kurs.
- c) Man undlod at tilskrive Reservefonden Renter.
- d) Afskrivningen fastsattes til ca. 900,000 Kr.
- e) Banken gav 5 pCt. Udbytte for 1907.

Efter at Revisor, Grosserer Christian Eriksen, havde anbefalet dette Forslag, vedtog Bankraadet enstemmigt de nævnte Punkter som Basis for Aarsregnskabet.

Direktionen tilstillede derefter Bladene en Meddelelse om, at Banken vilde give 5 pCt. i Udbytte for Aaret 1907 og afskrive 900,000 Kr.

Paa Regnskabet, der ikke naaede endelig Afslutning og Offentliggørelse, var Aarets Overskud angivet til 2,186,844 Kr. 42 Øre, hvoraf som nævnt 900,000 Kr. afskrevs som Tab, og 1 Mill. Kr. skulde udbetales som 5 pCt. Udbytte til Aktionærerne, medens Resten ifølge Loven skulde fordeles til Reservefond, Tantième, Pensionsfond, Bonus og næste Aars Regnskab.

Da der paa Bankens Beholdning af Fonds og Aktier ved Optagelse til Kurs pr. 31 December 1907 vilde fremkomme et Tab paa ca. 300,000 Kr., hvoraf ca. 275,000 Kr. var Tab paa Bankens egne Aktier, og da Titalte Hansen ikke ønskede, at man af Regnskabet skulde kunde se, at Banken havde lidt et saadant Tab, dækkede han det ved Oprettelse af en ny Konto »for Tab ved Fonds«, hvilket han har forsvaret ved Henviisning til, at Tabet reelt var imødegaaet ved den fornævnte betydelige Afskrivning af 900,000 Kr.

Imidlertid sank Kursen paa Bankens Aktier stadig, saa den den 6 Februar 1908 var naaet til ca. 83. Da Indskud stadig udtoges, da Direktionen i Forventning om den større Kapital, der ved Udvidelsen vilde komme til at staa til Disposition, havde indladt sig paa Forretninger, hvorved store Kapitaler fastgjordes, og da Gælden til »Banque française« forfaldt den 15 Februar 1908, maatte Banken den 7 Februar 1908 standse sine Betalinger.

Efter at Repræsentanter for Staten og de københavnske Hovedbanker var traadt sammen til Forebyggelse af yderligere Sammenbrud, garanteredes Opfyldelsen af Bankens Forpligtelser, og dens Ledelse overdroges til foromtalt Bankkomité. Paa Bankens Regnskab pr. 31 December 1908 findes Afskrivninger til Beløb ca. 7 Mill. Kr., hvorved imidlertid maa fremhæves, at Medlem af Bankkomiteen, Kontorchef Emil Meyer, under Sagen nærmere har angivet, hvorledes For-

skellen mellem de to Regnskaber først og fremmest skyldes den i Forbindelse med Aktie-Emissionens mislykkede Udfald staaende Forringelse af Bankens Værdier.

Endnu skal nævnes, at Banken fra det Tidspunkt, da Udvidelsen af Aktiekapitalen var vedtaget, saavel i sine offentliggjorte maanedlige Regnskabsoversigter som i sine Kontrabøger har angivet Bankens Aktiekapital til 20 Mill. Kr.

Efter alt saaledes foreliggende maa det lægges de Tiltalte til Last, at de paa forskellig Maade forsætlig har virket til hos de deri interesserede Kredse og da særlig hos den Del af Publikum, der derefter bestemte sig til at tegne sig for Bankens nye Aktier, at fremkalde urigtige Forestillinger om Aktie-Emissionens Grundlag og Bankens hele økonomiske Stilling.

Det findes i saa Henseende at maatte tilregnes de Tiltalte Hansen og Hamburger som strafbart efter Straffelovens § 257, dels at de har udsendt den nævnte vildledende Indbydelse til Aktietegning, dels at de under Omstændigheder som de foreliggende, hvor nye Aktier bragtes i Markedet, og hvor det i Indbydelsen fremstilledes, som om denne Aktie-Emission var sat udenfor Bankens Risiko, har arbejdet for at holde Kursen oppe ved hemmelig for Publikum at opkøbe og belaae betydelige Beløb af Bankens egne Aktier. Tiltalte Levy findes at have gjort sig skyldig i et efter Straffelovens § 257 strafbart Forhold, dels derved at han, skønt Medlem af Bankraadet og Bankens lønnede Konsulent, har undladt i Bankraadmøderne at berigtige de fejlagtige Forestillinger om det garanterende Konsortiums Beskaffenhed, som — efter hvad der ikke kan have været ham ubekendt — maa antages at have medvirket til, at Aktie-Udvidelsen besluttedes, tilmed som det i Indbydelsen til Aktietegningen fremhæves »enstemmig«, dels derved at han har godkendt den oftnævnte Indbydelse til Aktietegning.

Straffen findes efter Omstændighederne at burde fastsættes til simpelt Fængsel, for Tiltalte Levy i 3 Maaneder, for Tiltalte Hansen i 2 Maaneder og for Tiltalte Hamburger i 1 Maaned.

Onsdag den 30 November.

Nr. 218. Mælkeforpagter **Hans Petersen** (Bagger)

contra

Gaardejer **Peter Lykke** (Ingen),

betræffende Spørgsmaal om Erstatning for Kontraksbrud.

Københavns Amts nordre Birks ordinære Rets Dom af 28 April 1909: Kontracitanten, Mælkeforpagter Hans Petersen bør til Hovedcitanten, Gaardejer Peter Lykke, betale 190 Kr. 20 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 29 Maj 1907, til Betaling sker, og Hovedsagens Omkostninger med 15 Kr. Forsaavidt angaar et Beløb af 100 Kr. afvises Kontrasagen. I denne bør iøvrigt Hovedcitanten

til Kontracitanten betale et saa stort Beløb, som Kontracitantens ovenommeldte Tab for Tiden 25 Maj 1907 til 1 September s. A. efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skøn andrager, dog ikke udover 5000 Kr. med Renter af det Beløb, som maatte blive fastsat, 5 pCt. aarligt fra den 4 Juni 1907, til Betaling sker, Kontrasagens Omkostninger ophæves. I Mulkt til Justitskassen betaler Kontracitanten 8 Kr. Det Idømte at efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Januar 1910: I Kontrasagen bør Appellanten, Gaardejer Peter Lykke, Vangede, for Tiltale af Appelindstævnte, Mælkeforpagter Hans Petersen, Brøndbyvester, fri at være. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Til Københavns Amts Fattigkasse bør Overretssagfører Heinrich bøde 30 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Saaledes som Sagen foreligger for Højesteret, drejer Tvisten sig alene om den af Appellanten under Kontrasagen fordrede Erstatning for Kontraksbrud. I denne Henseende har Appellanten for Højesteret anbragt, at den i den skriftlige Kontrakt mellem Parterne indeholdte Bestemmelse om, at Betalingen skulde erlægges ugevis hver Fredag for det da leverede Kvantum Mælk, ved mundtlig Aftale mellem Parterne er bleven forandret derhen, at den ugentlige Opgørelse kom til at omfatte ikke den Mælk, der var leveret i Ugen fra Lørdag til Fredag, men derimod den, der var leveret i Ugen fra Søndag til Lørdag, og han gør som Følge heraf gældende, at det Beløb, der blev afkrævet ham den 25 Maj 1907, ikke da var forfaldent, men først vilde være forfaldent efter Afleveringen af nævnte Dags Aftenmælk. Til det nævnte Anbringende vil der imidlertid intet Hensyn kunne tages, da det ikke har været fremsat eller i ethvert Fald ikke med tilstrækkelig Tydelighed har været fremsat i de foregaaende Instanser, og Indstævnte ikke har givet Møde for Højesteret.

Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom forsaavidt angaar Kontrasagen, anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at erindre, vil Dommen, ved hvis Bestemmelse om den Overretssagfører Heinrich idømte Bøde det maa have sit Forblivende, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kontrakt af 27 Marts 1906 forpligtede Appellanten, Gaardejer Peter Lykke, Vangede, sig til at levere Mælken fra sin Ejendom »Mosegaarden« til Appelindstævnte, Mælkeforpagter Hans Petersen, Brøndbyvester, der da ogsaa boede i Vangede By; Mælken skulde leveres frit tilkøbt paa Appelindstævntes Bopæl, og dens Fedtindhold maatte ikke være under 2,75 pCt.; Betalingen for Mælken, der skulde leveres efter Vejning paa den Appellanten tilhørende Decimalvægt, var oprindelig fastsat til $4\frac{7}{8}$ Øre pr. Pd. sød Mælk, men blev senere forhøjet til 5 Øre pr. Pd.; i Kontrakten bestemtes, at Betalingen skulde erlægges ugevis hver Fredag for det da leverede Kvantum Mælk, og at Kontrakten, der fra begge Sider kunde opsiges med 3 Maaneders Varsel til den 1ste i en Maaned, hvis nogen af Parterne misligholdt sine Forpligtelser efter den, straks og uden Varsel kunde hæves af Medkontrahenten, samt at den Misligholdende skulde betale ethvert af Misligholdelsen flydende Tab.

Under Anbringende af, at Appelindstævnte skyldte 190 Kr. 20 Øre for Mælk leveret ham i Ugen til Fredag den 24 Maj 1907, anlagde Appellanten ved Københavns Amts nordre Birks ordinære Ret Sag mod Appelindstævnte, hvem han paastod dømt til Betaling af nævnte Beløb med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 29 Maj 1907, og Sagens Omkostninger skadesløst. Appelindstævnte paastod sig frifunden mod Betaling af 190 Kr. 20 Øre uden Renter og Omkostninger, og anlagde derhos en Kontrasag mod Appellanten, hvem han paastod dømt til at betale dels 5000 Kr. som Erstatning for Tab tilføjet ham ved, at Appellanten ikke havde leveret ham Mælk siden den 25 Maj 1907 om Morgen, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Kontraforligsklagens Dato, den 4 Juni 1907, og Kontrasagens Omkostninger skadesløst, dels et Beløb af 100 Kr., som Appelindstævnte havde maattet betale i Bøde, fordi den ham af Appellanten leverede, af Appelindstævnte videre solgte Mælk havde vist sig at have et mindre Fedtindhold end tilladt. Appellanten paastod sig frifunden i Kontrasagen med Tillæg af Kontrasagens Omkostninger.

Ved Underrettsdommen blev Sagen afgjort saaledes, at Appelindstævnte i Hovedsagen blev dømt til at betale Appellanten 190 Kr. 20 Øre med Renter deraf som paastaaet og Hovedsagens Omkostninger med 15 Kr.; i Kontrasagen blev Appellanten dømt til at betale Appelindstævnte et saa stort Beløb, som hans Tab ved ikke at have faaet leveret Mælk i Tiden fra 25 Maj til 1 September 1907 efter uvilige af Retten udmeldte Mænds Skøn maatte andrage, dog ikke udover 5000 Kr., med Renter af Beløbet som paastaaet; forsaavidt Paastanden om Erstatning for de i Bøde erlagte 100 Kr. angik, blev Kontrasagen afvist; Kontrasagens Omkostninger ophævedes. Som udebleven fra Forligsmæglingen i Hovedsagen blev Appelindstævnte endelig idømt en Bøde til Justitskassen af 8 Kr.

Denne Dom har Appellanten nu indbragt her for Retten, hvor han har paastaaet Dommen stadfæstet, forsaavidt Hovedsagen angaar, men, forsaavidt Kontrasagen angaar, forandret saaledes, at han frifindes; han har derhos i alle Tilfælde paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for begge Retter. Appelindstævnte har paastaaet den

indankede Dom stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger for begge Retter.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger og Proceduren, at Betalingen for den af Appellanten leverede Mælk i de sidste ca. 5 Maaneder før den 24 Maj 1907 foregik paa den Maade, at Appellanten samtidig med om Lørdagen at sende Mælk over til Appelindstævnte tilstillede denne en Opgørelse over det Beløb, som han havde tilgode for Mælk leveret i Ugen til den foregaaende Dag, hvorpaa Appelindstævnte betalte Pengene. Da Appellanten den 25 Maj 1907 sendte sin Karl over til Appelindstævnte med Aftenmælken, medgav han Karlen Regning for den foregaaende Uge med Paalæg om at faa denne betalt, inden han afleverede Mælken. Karlen traf Appelindstævnte paa Marken og krævede Regningen betalt med Tilføjende, at han ellers ikke maatte aflevere Mælken, og da han ingen Penge fik, kørte han tilbage til Appellantens Gaard med Mælken uden at have været paa Appelindstævntes Bopæl. Appellanten leverede saa ikke senere Mælk til Appelindstævnte, og denne foretog paa sin Side Intet overfor Appellanten og gjorde navnlig ikke Betalingstilbud paa Appellantens Bopæl.

Appelindstævnte har nu hævdet, at efter den Forretningssgang, der havde udviklet sig, maatte det være Appellantens Sag at kræve ham for Betaling for den leverede Mælk paa hans (Appelindstævntes) Bopæl, og at han, da saadant ikke er sket, ikke er kommen i mora med Hensyn til Betalingen, hvorimod Appellanten ved at undlade at levere Mælk har misligholdt den indgaaede Kontrakt og derfor maa erstatte det derved lidte Tab; men heri kan der ikke gives ham Medhold.

Da det nemlig den 25 Maj 1907 var blevet Appelindstævnte tilkendegivet, at Appellanten ikke vilde levere Mælk, før den i den foregaaende Uge leverede Mælk var bleven betalt, burde Appelindstævnte, saafremt han fremdeles vilde fordre, at Appellanten leverede ham sin Mælk, have gjort denne Tilbud om Betaling af det forfaldne Beløb, og da saadant Tilbud ej er gjort, maa der gives Appellanten Medhold i, at han efter Bestemmelsen i Kontraktens § 8 har været beføjet til at anse Kontrakten som hævet.

Som Følge af det Anførte vil Appellanten i Kontrasagen være at frifinde for Appelindstævntes Tiltale, medens Appelindstævnte i Hovedsagen vil være at dømme til at betale Appellanten 190 Kr. 20 Øre med Renter og Omkostninger som i Underrettsdommen bestemt. Med Hensyn til den ved Underrettsdommen statuerede delvise Afvisning af Kontrasagen og med Hensyn til den Appelindstævnte idømte Bøde til Justitskassen vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Kontrasagens Omkostninger og Sagens Omkostninger her for Retten findes at burde ophæves.

For utilbørligt Ophold af Sagen i Underinstansen vil Overretssagfører Heinrich i Medfør af Fr. 16 Januar 1828 § 14 være at anse med en Bøde til Københavns Amts Fattigkasse af 30 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Torsdag den 1 December.

Nr. 229. Aktieselskabet **Københavns Grundejerbank** (Jensen)

contra

Overretssagfører **J. C. S. Dreyer** (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til at kræve Tilbagebetaling af et Beløb, hvorfor han har tegnet Aktier i Banken.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Marts 1910: Mod Ekstradition af Interimsbevis i Aktieselskabet Københavns Grundejerbank til Paalydende 13400 Kr. bør de Indstævnte, Københavns Grundejerbank, Aktieselskab, i Administration, til Citanten, Overretssagfører J. C. S. Dreyer, betale 15812 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 1 Januar 1907 til 1 April 1908 og 6 pCt. p. a. fra 1 April 1908, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 150 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som anført i den indankede Dom indeholder den i Dommen omtalte Aktieindbydelse flere væsentlige Urigtigheder, og ved Højesterets Dom af 29 November d. A. ere Grundejerbankens Direktører for imod bedre Vidende at have fremsat disse Urigtigheder ansete efter Straffelovens § 257. Da der nu maa gaas ud fra, at disse vildledende Oplysninger have været i alt Fald medbestemmende for Indstævnte ved Tegningen af de nye Aktier, maa Indstævnte have Krav paa Handelens Tilbagegang og Tilbagebetaling af de 15812 Kroner, som han har erlagt i Henhold til Tegningen.

Hvad de af Indstævnte paastaede Renter angaar, har Appellanten i Henhold til kongeligt Reskript af 21 September d. A. nedlagt Paastand om, at der kun tilkendes Indstævnte Renter fra 1 April 1908. Denne Paastand vil dog under Hensyn til den udviste Svig ikke kunne tages til Følge. Derimod vil Renten i Overensstemmelse med en af Appellanten subsidiært nedlagt Paastand kun være at beregne med 4 pCt. aarlig fra 1 Januar 1907 til 1 April 1908 og derefter med 5 pCt. aarlig.

Processens Omkostninger for begge Instanser vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 500 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 22 December 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 39—40.

Torsdag den 1 December.

Thi kendes for Ret:

Mod Udlevering af Interimsbevis i Aktieselskabet Københavns Grundejerbank til Paalydende 13400 Kroner bør Appellanten, nævnte Bank, til Indstævnte, Overretssagfører J. C. S. Dreyer, betale 15812 Kroner med Renter heraf 4 pCt. aarlig fra 1 Januar 1907 til 1 April 1908 og 5 pCt. aarlig fra 1 April 1908, til Betingelse sker, samt Sagens Omkostninger for begge Retter med 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 26 Oktober 1906 udstedte Aktieselskabet Københavns Grundejerbank en Indbydelse til Tegning af for 5 Mill. Kr. nye Aktier i bemeldte Bank. I Indbydelsen udtales det, at det paa en den 25 s. M. afholdt Generalforsamling i Henhold til Repræsentantskabets og Bankraadets enstemmige Forslag er vedtaget at udvide Bankens Aktiekapital fra 10 til 20 Mill. Kr. ved Udstedelse af nye Aktier til et samlet Beløb af 10 Mill. Kroner, hvilke Aktier tage Del i Bankens Udbytte fra 1 Januar 1907. Efter en Udtalelse om, at Udvidelsen skyldes Hensynet til den store Udvikling af Forretningerne samt Overtagelsen af Bankhuset D. B. Adler & Co., hedder det derhos:

»Hele den nye Emission, 10 Mill. Kr., er overtaget af et internationalt Finanskonsortium med den Forpligtelse, at der forbeholdes de ældre Aktionærer Ret til at tegne 5000000 Kr. Aktier, saaledes at der for hver 400 Kr. ældre Aktier kan tegnes 200 Kr. nye Aktier. De nye Aktier udstedes i Stykker paa Kr. 2000, 1000 og 200.

Af de øvrige 5 Mill. Kroner ere 4 Mill. Kroner fast overtagne af en fransk Bankgruppe under Ledelse af »Banque Française pour le Commerce et l'Industrie«, der agter at indføre Aktierne paa Børsen i Paris.

Tegningsprisen er 118 pCt., hvoraf erlægges:

18 pCt. ved Tegningen,
50 — den 15 December 1906,
50 — den 1 Februar 1907.

For de to første Indbetalinger godtgøres 5 pCt. p. a. fra Indbetalingsdagen til 1 Januar 1907. Af Restindbetalingen erlægges 5 pCt. Rente p. a. fra 1 Januar til Indbetalingsdagen. Aktierne kunne indbetales straks med det fulde Beløb, og godtgøres da 5 pCt. Rente fra Indbetalingsdagen til 1 Januar 1907. Tegningen foregaar i Dagene fra den 26 til den 30 ds., begge Dage inklusive . . .«

Citanten, Overretssagfører J. C. S. Dreyer, tegnede i Henhold til denne Indbydelse for 13400 Kr. nye Aktier, som han betalte med 15812 Kr., og hvorfor han modtog Interimsbevis til senere Ombytning med nye Aktier. Ombytning af Interimsbeviset med nye Aktier skete imidlertid ikke, uagtet Citanten derom rettede Henvendelser til Banken, der den 6 Februar 1908 standsede sine Betalinger. Under Anbringende af, at den fornævnte Indbydelse til Aktietegning indeholder en vildledende og urigtig Fremstilling af de faktiske Forhold, samt under Hensyn til, at Banken, idet den paagældende Emission mislykkedes, efter Betalingsstandsningen har været ude af Stand til at præstere de af Citanten tegnede nye Aktier, har Citanten nu under nærværende Sag paastaet de Indstævnte, Københavns Grundejerbank, Aktieselskab, i Administration, tilpligtede at tilbagebetale ham det foranførte Beløb af Kr. 15812 med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 1 Januar 1907 til Forligsklagens Dato og 6 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 1 April 1908, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de gøre gældende, at der stadig staar 13400 Kr. i Bankens Aktier til Disposition for Citanten mod Tilbagelevering af Interimsbeviset i kvitteret Stand.

Citantens Paastand om, at han ved vildledende Oplysninger i Indbydelsen til Aktietegning er bleven bevæget til at tegne det oftnævnte Beløb, grundes særlig paa, at Bemærkningen om, at Emissionen af samtlige nye Aktier var overtaget af et internationalt Finanskonsortium, er usandfærdig, ligesom det er urigtigt, at 4 Mill. Kr. var fast overtaget af en fransk Bankgruppe. Citanten har i saa Henseende nærmere anført, at det omtalte internationale Konsortium aldrig har eksisteret, og at den franske Bank, hvortil der sigtes ved Udtrykket »en fransk Bankgruppe«, ikke er indgaaet paa en fast Overtagelse af 4 Mill., idet Overtagelsen var knyttet til en Betingelse, som ikke er indtraadt, hvorfor det for de 4 Mill. Kr. Aktier indbetalte Beløb atter har maattet tilbagebetales.

Citanten har endelig gjort gældende, at han ikke kan være forpligtet til at modtage de af de Indstævnte tilbudte Aktier, idet disse ere gamle Aktier, altsaa ikke Aktier i en overensstemmende med Indbydelsen bestaaende Bank med en udvidet Aktiekapital af ialt 20 Mill. Kroner.

Med Hensyn til det første Punkt, det »internationale Konsortium«s Overtagelse af hele Emissionen, er Følgende oplyst:

Under 24 September 1906 rettede Etatsraad O. Davidsen »paa et dansk-englisk Konsortiums Vegne« et skriftligt Tilbud til Københavns Grundejerbank, gaaende ud paa under visse Forudsætninger at overtage Garanti for Tegningen af 7 Mill. Kr. af den nye Aktiekapital paa Betingelse af, at Banken udenfor Danmark placerede de resterende 3 Mill. Kr. til for Banken mindst ligesaa gunstig Kurs, som Konsortiet opnaaede, og saaledes, at den Kurs, hvortil Konsortiet overtager de nye Aktier, er 116 pCt., og den Kurs, til hvilken de nye Aktier skal tilbydes de gamle Aktionærer, fastsættes til 118, eventuelt $\frac{1}{2}$ pCt. lavere. Dette Tilbud udvidedes under 1 Oktober 1906 til at omfatte samtlige 10 Mill. Kr. nye Aktier, dog paa Betingelse af, at Direktionen søger at placere indtil 6 Mill. Kr. Aktier i Udlandet, og modtoges i denne Form af Banken.

Nævnte Etatsraad Davidsen har under Sagen som Vidne forklaret, at han vel optraadte paa fornævnte Konsortiums Vegne, men at Forholdet iøvrigt var det, at han alene og personlig hæftede overfor Grundejerbanken. Under Sagen er det derhos uimodsaagt anført, at det under en i Anledning af Grundejerbankens Forhold foranstaltet kriminel Undersøgelse er oplyst, at det paagældende Konsortium hverken var »internationalt« eller »dansk-englisk,« men foruden af Etatsraad Davidsen kun bestod af dennes Broder og en herværende Overretssagfører. Det er endelig af Formanden for »Bankkomiteen af 9 Februar 1908,« Konferensraad Falbe-Hansen, under Sagen som Vidne forklaret, at der senere, efter at Emissionen var mislykket, og Banken havde maattet standse sine Betalinger, er sluttet en Overenskomst med oft-nævnte Davidsen gaaende ud paa, at han ialt skal betale 100,000 Kr. straks og 200,000 Kr. i 10 aarlige Afdrag i Anledning af den Forpligtelse, han havde paataget sig med Hensyn til Aktieemissionen.

Med Hensyn til det andet Punkt, den franske Bankgruppes Overtagelse af 4 Mill. Kr., er følgende oplyst:

Under 15 Oktober 1906 tilskrev »Banque française pour le Commerce et l'Industrie« Grundejerbanken, at førstnævnte Bank i Henhold til Begæring fra Grundejerbankens Direktør, Hr. O. Hansen, var tilbøjelig til at interessere sig for den paatænkte Ahtiekapitaludvidelse fra 10 til 20 Mill. og til at paatage sig Indførelsen af Grundejerbankens Aktier paa Parisermarkedet paa forskellige nærmere angivne Betingelser, deriblandt, at af de nye Aktier saadanne til et samlet Paalydende af 4 Mill. — 20,000 à 200 Kr. — stilledes til »Banque française«s Disposition, at Aktierne overtoges til en Kurs af 116,75 pCt. og saaledes, at »de Pengebeløb, vi ville komme til at skyldte Dem paa Grund af denne faste Overtagelse ville blive Dem krediteret paa Deres Konto hos os, det vil sige i Francs til en fast Kurs af Francs 1,30 for en Krone . . .«, at Grundejerbanken godtgør fornævnte »Banque française,« at de resterende 6 Mill. af Aktiekapitalen er anbragte i Danmark og Tyskland, at sidstnævnte Bank alene skal være Herre over, naar Indførelsen skal finde Sted og til hvilken Pris, samt endelig paa følgende Vilkaar:

»Hvis fra nu af til 15 Juni Noteringen ikke er bleven tilstaaet,

skulle vi have Ret til paa denne Dato at tilbagetransportere til Dem helt eller delvis de paagældende 20 Tusinde Aktier til den Pris (i Francs), som vi har betalt for dem, med Tillæg af 5 pCt. Rente af vort Ud-læg at regne fra de Datoer, paa hvilke De er bleven krediterede for de paagældende Beløb.«

Samtidig med, at »Banque Française« afsendte dette Brev, tilskrev fornævnte Direktør O. Hansen fra Paris sin Meddirektør Hamburger et Brev, hvori han nævner de Vanskeligheder, der er opstaaede som Følge af, at den franske Regering søger at tage Repræssalier i Anledning af et dansk Lovforslags Bestemmelser om Afgiftsforhøjelser paa Vin til Skade for franske Producenter og derfor agter at lægge Hindringer i Vejen for danske Papirers Indførelse paa Pariserbørsen. Det hedder derefter i Brevet efter en Bemærkning om, at der jo ikke er noget at sige til, at franske Banker ikke ønsker at overtage et Papir, som ikke kan indføres paa Børsen: »og har man derfor taget det Standpunkt, at hele Beløbet, saafremt Bankerne ikke i Mellemtiden har kunnet placere det, skal købes tilbage til Overtagelsespris, det vil sige 116 med Tillæg af 5 pCt. løbende Rente, saafremt omskrevne Toldsag ikke under en eller anden Form er ordnet saaledes, at Papiret senest 15 Juni 1907 vil kunne indføres her. En saadan Garanti kan Banken selvfølgelig ikke antage, da det jo eventuelt vil betyde det samme som, at de 4 Mill. 15 Juni atter skulde overtages af os, men jeg formoder, at der i saa Henseende let maa kunne træffes et Arrangement med Konsortiet mod et mindre, passende Offer fra Bankens Side«

Grundejerbanken modtog fornævnte Tilbud af 15 Oktober 1906 og erholdt derpaa et Arrangement med oftnævnte Davidsen paa Konsortiets Vegne, i Henhold til Skrivelse fra Davidsen af 24 Oktober 1906, hvori han i Anledning af den eventuelle Tilbagetransportering af Aktier til et Paalydende af ialt 4 Mill. Kr. forpligter sig til at afkøbe Grundejerbanken det Kvantum Grundejerbankier, som den eventuelt maatte afkøbe »Banque Française,« dog saaledes, at Grundejerbanken, saafremt Davidsen forlanger det, skal stille Bankens Garanti for det Laan, han maatte ønske at optage paa Aktierne — hvilket Laans Beløb ikke maa overstige de belaante Aktiers Paalydende + 10 pCt. — og saaledes, at der for Overtagelsen af den paagældende Forpligtelse udbetales ham kontant 5000 Kr.

Under 13 Maj 1907 meddelte »Banque Française« Grundejerbanken, at Notering af sidstnævnte Banks Aktier paa Pariserbørsen var nægtet, hvorfor man saa sig nødsaget til at gøre Brug af den i Overenskomsten forbeholdte Ret til Tilbagetransportering af de modtagne 20,000 Aktier. Grundejerbanken kunde herefter, og da yderligere Korrespondance ikke førte til noget gunstigere Resultat, ikke undgaa at tilbagebetale den paagældende Købesum, for hvilken Banken havde trukket paa »Banque Française.«

Etatsraad Davidsen forsynede derpaa sin fornævnte Erklæring af 24 Oktober 1906 med en Paategning dateret 18 Juni 1907 gaende ud paa, at han, efter at være bleven gjort bekendt med, at Notering paa Pariserbørsen af Grundejerbankens Aktier ikke var opnaaet, og at »Banque Française« havde forlangt, at Aktier til Beløb 4 Mill. Kr.

skulde tilbagekøbes, forpligtede sig til paa Anfordring at opfylde de af ham i Henhold til fornævnte Erklæring paatagne Forpligtelser.

Som foran nævnt har Etatsraad Davidsens Ansvar efter de af ham udstedte Erklæringer imidlertid været uden væsentlig pekuniær Betydning for Grundejersbanken, idet de Indstævnte har maattet lade sig nøje med den fornævnte forligsmæssige Ordning angaaende Erlæg-gelse til fuld Afgørelse af ialt 300,000 Kr., hvorhos det af Sagens Oplysninger, derunder ogsaa den af Davidsen under Sagen afgivne Vidneforklaring, fremgaar, at Davidsen i det hele har handlet som en Slags Kommissionær for Grundejersbanken, bl. a. ved paa »det dansk-engliske Konsortiums Vegne,« efter Bankdirektionens Anmodning og forstrakt med de nødvendige Pengemidler hertil af samme, at opkøbe gamle Grundejersbankaktier til et Paalydende af 600,000 Kr., som ud-bødes til Salg paa Københavns Børs af en tysk Bank, idet man frygtede, at det store Udbud ellers vilde have trykket Kursen. Det er derhos under Sagen uimodsagt anført, at Maaden, paa hvilken Davidsen indløste sin Forpligtelse efter Tilbudet af 24 Oktober 1906, var den, at Grundejersbanken betalte hele Købesummen saaledes, at et Beløb af Francs 5,520,000 blev betalt i Davidsens Navn, medens Resten, Francs 1,072,119,80, betaltes i Bankens eget Navn, oprindeligt dog kun paa Papiret, hvilket — da Betaling i Penge blev fordret — fremkaldte Grundejersbankens Fald.

I Henhold til det foranførte findes det at være med Urette, at det i Indbydelsen til Aktietegningen er anført, at hele Emissionen, 10 Mill. Kr., er overtaget af et internationalt Finanskonsortium, et Udtryk, der maatte vække den Forventning hos Lysthavende, at Emissionen var sikret ved Assistance af et kapitalstærkt Selskab, der selv mod fuld Valuta kunde overtage de Aktier, der ikke paa anden Maade maatte blive afhændede, medens det virkelige Forhold, angaaende hvilket Bankens Administration maatte være forpligtet til at sikre sig fornøden Kundskab, var, at kun en enkelt, som det maa antages end ikke særlig formuende Mand, hæftede overfor Banken.

Det findes ligeledes at give et urigtigt Billede af de virkelige Forhold, naar det i Indbydelsen hedder, at for 4 Mill. Kr. Aktier var fast overtagne af en fransk Bankgruppe, idet det — helt bortset fra, at Grundejersbanken kun har haft Forbindelse med en enkelt Bank — selv under Hensyn til, at Udtrykket »fast overtaget« er brugt i denne Banks Skrivelser til Grundejersbanken, var egnet til at vildlede eventuelle Lysthavende, at der ikke blev gjort opmærksom paa, at endelig Overtagelse var betinget af et Forhold, hvis Indtræden var yderst problematisk, en Betingelse, hvis Ikke-Indtræden senere havde skæbne-svangre Følger for Banken.

Citanten, der udelukkende vil have tegnet og senere betalt det paastævnte Beløb i Tillid til Rigtigheden af de i Indbydelsen givne Oplysninger, hvis Urigtighed paa væsentlige Punkter han, som foran anført, maa anses tilstrækkeligt at have godtgjort, og som ikke findes at kunne være forpligtet til i Stedet for Aktier, udstedte overensstemmende med det i Tegningsindbydelsen givne Løfte, at modtage ældre Aktier, som han ikke har ønsket at købe, findes herefter at maatte have Krav paa Tilbagebetaling af det paastævnte Beløb med Renter som paastaaet, dog kun mod Ekstradition af det paagældende Interims-

bevis, hvorved bemærkes, at Banken som saadan maa anses for forpligtet til Udredelsen af det paagældende Beløb, uanset at Ansvaret for den urigtige Tegningsindbydelse paahviler den da fungerende Administration.

De Indstævnte vil herefter være at dømme overensstemmende med den nedlagte Paastand, saaledes at de Sagsomkostninger, de vil have at godtgøre Citanten, bestemmes til 150 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Fredag den 2 December.

Nr. 383. Højesteretssagfører Møller

contra

Laurits Rasmussen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Oktober 1910: Arrestanten Laurits Rasmussen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Tegner, og Defensor, Overretssagfører Olivarius, 35 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Laurits Rasmussen til Højesteretssagførererne Møller og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Laurits Rasmussen, der tiltales for Tyveri, er født den 6 Februar 1889 og ved Dom anset ved:

1. Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 8 Januar 1909 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Straffens Fuldbyrdelse blev udsat i Medfør af midlertidig Straffelovs § 20.

2. Grenaa Købstads Ekstrarets Dom af 17 Maj 1909 efter Straffelovens § 230 I, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

En Gang i Sommeren 1907 frastjal han paa Skagens Badehotel, hvor han var Kelner, Hotellets Direktør, Georg Jørgensen, en Diamantnaal og en Brillantring til samlet Værdi 250 Kr.

I September 1908 frastjal Arrestanten Handelsrejsende Harald Johan Andersson, hos hvem han var i Besøg, en Del Klædningsstykker, en Haandkuffert og to Tinbægere til samlet Værdi 60 Kr. Det stjaalne beroede dels frit fremme, dels i uafsaasede Gemmer.

Den 11 Januar om Aftenen og en Aften i December samme Aar begik Arrestanten to grove Tyverier i Ejendommen Nr. 4—6, Søndergade i Aarhus, hvorved han fra et Skotøjslager, til hvilket han begge Gange skaffede sig Adgang ved at stige gennem et Vindue, stjal Fodtøj, første Gang til Værdi 48 Kr., anden Gang til Værdi 32 Kr. 50 Øre.

Natten mellem den 30 og 31 Januar d. A., frastjal Arrestanten paa et Hotel i Holstebro Handelsrejsende Johan Theodor Stougaard en til 50 Kr. vurderet Pels.

Henholdsvis en Gang i Februar samme Aar og den 2 Marts samme Aar frastjal Arrestanten ved Lommetyverier Statshusmand Peter Gadegaard og Boelsmand Jens Petersen paa Beværtninger hver et Ur henholdsvis 15 Kr. og 20 Kr.

Den 13 Juni s. A. frastjal Arrestanten Sygeplejerske Elna Hansen og Dr. Helge Petersens Hustru, der begge ligesom Arrestanten boede i Højskolehjemmet, Colbjørnsensgade Nr. 30, henholdsvis en Jaket til Værdi 10 Kr. og en Nederdel til Værdi 2 Kr.

Den 14 s. M. tilegnede Arrestanten sig fra en uafsaaset Trappegang en Grosserer Helge Nimb tilhørende, til 35 Kr. vurderet Cykle, og den 23 s. M. tilegnede han sig en Lærling Otto Larsen tilhørende, til 40 Kr. vurderet Cykle, der stod fremme i Vester Farimagsgade.

Han har vel gjort gældende, at han kun vilde bruge disse Cykler nogle Dage, men da han har erkendt, at det var hans Hensigt derpaa at stille dem fra sig paa andre Steder, end hvor han havde taget dem, og at det ikke var hans Tanke, at Ejerne igen skulde faa dem, som han ogsaa har efterladt, den ene i et Pensionat, som han forlod, den anden hos en Familie, som ikke kendte ham, vil disse Forhold være at tilregne ham som Tyveri.

Den 15 s. M. frastjal han Læge Emil Wanscher en til 12 Kr. vurderet Overfrakke fra en Korridor i et Pensionat i Hornbæk. Den 17 og 27 s. M., begge Gange tidlig om Morgenen, skaffede Arrestanten sig i tyvagtig Hensigt Adgang til forannævnte Højskolehjem i Colbjørnsensgade Nr. 30, idet han hver Gang aabnede Højskolehjemmets Entrédør med den til denne hørende Nøgle, som var udleveret ham, medens han boede i Højskolehjemmet, og som han, da han den 14 s. M. hemmelig forlod det, havde glemt at aflevere.

Han stjal derpaa ialt 5 Par Fodtøj til samlet Værdi 30 Kr.

Natten før den 24 s. M. begik Arrestanten et groft Tyveri i et Pensionat, Helgolandsgade Nr. 17, 1 Sal, idet han med falske Nøgler

aabnede Entrédøren. Han stjal derpaa en Kuffert, indeholdende Klæder m. m., samt et Bordtæppe og to Par Støvler til samlet Værdi 43 Kr.

Den 26 s. M. stjal Arrestanten en Dr. med. Peter Hald Tetens tilhørende, til 40 Kr. vurderet Cykle, som han løftede ud over Tremmerne i et aflaaet Cykleskur paa en Trappegang.

Endelig frastjal han den 28 s. M. Bud Carlo Petersen, hos hvem han havde faaet Lov at overnatte, nogle til 20 Kr. vurderede Klædningsstykker.

Som Følge af det anførte vil Arrestanten være at anse dels i Medfør af Straffelovens § 64 med efter dens §§ 228 og 230 II lempede Tillægsstraffe, dels efter dens § 231 for 3 Gang begaaet simpelt og groft Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 373.

Advokat Hindenburg

contra

Josef John Georg Hoffmann (Def. Lunn),

der tiltales for Pengeafpresning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 September 1910: Arrestanten Josef John Georg Hoffmann bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Christensen og Carlsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Josef John Georg Hoffmann til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Josef John Georg Hoffmann, der tiltales for Pengeafpresning, er født den 22 Februar 1891 og anset: ved Randers Købstads Ekstrarets Dom af 8 Maj 1908 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 62, og midlertidig Straffelovs § 16, 2det Stykke, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, hvilken Strafs Fuldbyrkelse ved Dommen blev udsat

i Henhold til Lov 1 April 1905 § 20, men senere er fuldbyrdet, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 28 September 1909 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten, der havde Udsigt til at faa en Plads som Tjener paa et Hotel, men manglede Penge til at ekvipere sig, skrev den 5 August d. A. til Husejer Niels Peter Simonsen Mou i Randers et Brev, i hvilket det bl. a. hedder:

»De erindrer jo nok, at Deres Løbebane i Militæret har været helt ærlig. Jeg hentyder her til den Historie med Vognmanden og jeg vil blodt meddele Dem, at den Sag slet ikke er for gammelt til at genoptages«, og »jeg har slaaet ned paa Historien fra Tjenesten fordi De ikke maa tro, at De staar som et fuldstændig rent og uskyldig Menneske overfor mig«.

Efter at Arrestanten derefter havde meddelt, at han maatte fra Hovedstaden, og at det i modsat Fald gjaldt enten hans Frihed eller hans Liv, og anmodet ham om 60 Kr. til Hjælp til Rejsen, sluttede han Brevet saaledes:

»Jeg forventer nu Deres Svar, og saafremt dette skulde udeblive, garanterer jeg ikke for, at mit næste Brev bliver til Politidirektøren med en fuldstændig Forklaring over den omtalte Sag«.

Arrestanten afsendte derpaa Brevet til Mou i den Hensigt, at denne skulde frygte, at Arrestanten vilde anmelde den ommeldte Sag angaaende Vognmanden for Politiet, og Mou for at undgaa denne Anmeldelse skulde give Arrestanten 60 Kr.

Arrestanten, der intet bestemt vidste, men havde hørt, at Mou der har været Underofficer, havde gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold med Hensyn til Kørselsregninger, vil ikke have haft til Hensigt at melde Mou til Politiet.

Efter det Oplyste er Sigtelsen mod Mou fuldstændig ugrundet, og Mou sendte ikke Pengene, men gjorde Anmeldelse om Arrestantens Forhold.

Som Følge af det Anførte og med Bemærkning, at en senere Forklaring af Arrestanten, hvorefter han ved de anførte Ytringer kun vilde bevæge Mou til at svare ham og ikke ventede, men dog haabede at faa Pengene, maa blive uden Betydning, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 245 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 377. Højesteretssagfører Lunn
 contra
Alfred Emil Madsen (Def. Hansen),

der tiltales for ulovlig Tilegnelse af fremmed Gods.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 24 August 1910: Arrestanten Alfred Emil Madsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt udrede Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Mandal Bertelsen, 16 Kr., og til Defensor, Sagfører P. F. Chr. Larsen, 14 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 September 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Chr. Fr. Olivarius og M. Carlsen, betaler Arrestanten Alfred Emil Madsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alfred Emil Madsen til Højesteretssagførerne Lunn og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Alfred Emil Madsen for ulovlig Tilegnelse af fremmed Gods.

Arrestanten er født den 9 Oktober 1872 og er, foruden at være straffet adskillige Gange for Belleri og Overtrædelse af Polititilhold, anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 23 December 1896 efter Straffelovens § 228, kfr. dens § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Juli 1897 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og i Medfør af dens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238, som for 2den Gang begaaet Hæleri, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 29 Oktober 1898 i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri, med Fængsel paa Vand og Brød i 6

Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 6 November 1900 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, eller i Medfør af dens § 241, 2det Stykke, efter dens § 238, som for 4de Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ved samme Rets Dom af 13 Juni 1908 efter Straffelovens § 232, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stykke, efter dens § 238, som for 5te Gang begaaet Hæleri, samt efter Straffelovens § 236 og Lov 3 Marts 1860 § 3, med lige Straf i 15 Maaneder, samt senest ved samme Rets Dom af 1 Maj 1909 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 8, med Tvangsarbejde i 6 Maaneder.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Tjenestekarl Svend Jensen har edelig forklaret, at han, da han den 19 Juli d. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 6 og 7 kom gaaende ad Roskildevej, mødte Arrestanten og 3 andre Personer, at han da, efter at der var vekslat nogle Bemærkninger mellem dem, paa Arrestantens Anmodning om at faa at vide, hvad Klokken var, tog sit Ur op af Lommen, samt at Arrestanten, inden han fik Uret lagt tilbage i Lommen, snappede det ud af Haanden paa ham og derefter fjernede sig med Uret tilligemed de andre Personer.

Paa Foranledning af Bestjaalne blev der telefoneret efter Politiet fra en nærliggende Beværtning, men inden dette kom tilstede, gik Bestjaalne, ledsaget af Opvarter Carl Christian Hansen og Arbejdsmand H. P. Petersen, efter Arrestanten og de 3 Personer, som var i Følge med ham, og traf dem liggende i en Grøft ved den nærliggende Floras Vej.

Efter Hansens og Petersens beedigede Forklaringer opfordrede Førstnævnte Arrestanten til at aflevere Uret, hvortil denne svarede, at han ikke havde noget Ur, og paa yderligere Forespørgsel erklærede, at det var ham, den tykke — hvorved sigtedes til en af hans Ledsagere, Lauritz Larsson — der havde faaet det, hvad Larsson imidlertid benægtede.

Arrestanten har i Retten først forklaret, at han ikke har taget Uret og ikke har set det, men har senere erkendt at have været i Besiddelse af dette og har herom forklaret, at det blev givet ham af Ejeren, for at han kunde pantsætte det for denne, og at han gav det til fornævnte Larsson, for at denne midlertidigt kunde opbevare det.

Bestjaalne har edelig benægtet at have anmodet Arrestanten om at pantsætte Uret. Dette, der er vurderet til 6 Kr., blev samme Dag fundet ved det forannævnte Sted paa Floras Vej.

Efter samtlige foreliggende Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Ran med Hensyn til det ommeldte Ur, og han vil derfor være at anse efter Straffelovens § 237, jfr. dens § 232, som for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stykke, efter § 238, som for 6te Gang begaaet Hæleri med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Den indankede Dom, der har samme Resultat, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som det er paalagt Arrestanten at udrede, billiges, vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 207. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Frederik Christian Mathiesen (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri.

Ribe Købstads Ekstrarets Dom af 16 November 1909: Tiltalte Frederik Christian Mathiesen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage samt betale samtlige de med denne Sag forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Tranberg-Jensen, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Holger Jensen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Januar 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Johnsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Christian Mathiesen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Frederik Christian Mathiesen for Bedrageri.

Tiltalte, der er født i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1873, har tidligere her i Riget været straffet ifølge Ribe Købstads Ekstrarets Dom af 13 August 1894 efter Straffelovens § 203 med en Bøde af 50 Kr. til Statskassen, subsidiært simpelt Fængsel i 8 Dage, og ved Overrettens Dom af 31 December s. A. efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Ifølge Sagens Oplysninger henvendte Tiltalte, da hans Moder, der nød Alderdomsunderstøttelse, i Februar Maaned f. A. var afgaaet ved Døden, sig til Ribe Byraads Udvalg for Alderdomsunderstøttelse med Anmodning om Begravelseshjælp, idet han opgav, at der udover nogle temmelig værdiløse Løseregenstande ikke i Boet fandtes Midler til at bekoste Begravelsen, og der udbetaltes ham derefter en Begravelseshjælp af 35 Kr. Da det imidlertid var kommen til Udvalgets Kundskab, at der i Anledning af Begravelsen var af Selskabet »De danske

Forsvarsbrødres Begravelseskasse i Ribe udbetalt Tiltalte 85 Kroner og af Begravelseskassen for Crome & Goldschmidts Fabrikkers Arbejdere i Ribe 55 Kroner, gjorde Udvalget i en Skrivelse af 24 Juni samme Aar Anmeldelse til Politiet om Tiltaltes Forhold med Tilføjende, at han havde nægtet at tilbagebetale det ham af Udvalget udbetalte Beløb.

Tiltalte, hvem der foruden de ommeldte Understøttelser senere af Forsvarsbrødrenes Begravelseskasse er udbetalt et Restbeløb af 2 Kr. 50 Øre, har erkendt, at han var vidende om, at hans Moder var Medlem af de nævnte Begravelseskasser, og at der i Anledning af hendes Død vilde blive udbetalt Begravelseshjælp af begge Kasser; men han har hævdet, at »Pengene var hans«, i hvilken Henseende hans Forklaring gaar ud paa, at han, idet den hans Moder tilstaaede Alderdomsunderstøttelse var utilstrækkelig til hendes Underhold, maatte yde hende Hjælp, og at hun, som Vederlag herfor, ca. 3 Aar før sin Død havde overdraget ham Kravene paa de tvende Begravelseskasser, hvorhos han har anført, at han i de sidste Par Aar betalte det hende paahvilende Medlemskontingent til Kasserne. Iøvrigt har Tiltalte, efter hvis Fremstilling den nævnte Overdragelse skete mundtligt og uden nogen skriftlig Overenskomst, forklaret, at det ham, som meldt, ialt udbetalte Beløb af 177 Kroner 50 Øre er medgaaet dels til Udgifter ved Begravelsen, dels til Dækning af Regningsgæld, paahvilende hans Moder.

Under den mod Tiltalte indledede Undersøgelse er der intet fremkommet til Bestyrkelse af hans Forklaring om, at hans Moder havde overdraget ham de ommeldte Krav; men selv om en Overdragelse til ham af Kravene har fundet Sted, maatte han dog være paa det Rene med, at de tvende Selskaber udbetalte Begravelseshjælpen til ham som den, der havde paataget sig at drage Omsorg for Begravelsen, og han findes herefter at have handlet svigagtigt ved, da han henvendte sig til Byraadsudvalget om Begravelseshjælp, at fortie, at der var bleven eller vilde blive udbetalt ham saadan Hjælp andetsteds fra.

For sit i den anførte Henseende udviste Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 263.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Laurits Marius Sørensen (Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri.

Odense Herreds Ekstrarets Dom af 13 September 1909:
Tiltalte Laurits Marius Sørensen bør straffes med Fængsel paa Vand

og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger, herunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Rasmussen, og Defensor, Overretssagfører Gram, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 April 1910: Tiltalte Laurits Marius Sørensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Sally og Overretsprokurator Nissen, betaler Tiltalte 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Saaledes som Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte ved Dommen er anset efter Straffelovens § 253, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Thi kendes for Ret:

Laurits Marius Sørensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tyve Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Ekstreret hertil indankede Sag er Laurits Marius Sørensen, der er født den 4 December 1871, og som den 9 Marts 1900 ved Baag Herreds Politiret har vedtaget en Bøde, stor 10 Kr., til Sønderby Kommunes Kasse for ulovligt Jagt, men som iøvrigt ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, sat under Tiltalte for Bedrageri.

Af Sagens Oplysninger, derunder et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør, fremgaar følgende:

1. Den 24 Marts 1909 blev der af Fogden i Odense Herred efter Begæring af Sagfører Valdemar Andersen i Odense foretaget en Udlægsforretning hos Tiltalte paa den denne tilhørende Gaard i Naarup. Under Forretningen — ved hvilken Tiltalte ikke var til Stede, idet han nogle Dage forud var afrejst til England — dekretedes Udlæg bl. a. i den paagældende Gaard med Besætning og Inventarium, hvorefter Ejendommen »med Bygninger samt Besætning, Inventar og Avlsredskaber« blev overleveret Sagfører Andersen til brugeligt Pant.

Efter at Tiltalte den 3 Maj s. A. var vendt hjem fra England, henvendte han sig den paafølgende Dag — altsaa den 4 Maj — til Sagfører Andersen for at opnaa Ordning med denne angaaende deres Mellemværende. Der blev da ved denne Lejlighed truffet den Overenskomst mellem dem, at Tiltalte indtil videre skulde bestyre Gaarden, hvorhos det blev aftalt, at Tiltalte skulde søge at faa to Køer, som Tiltaltes Hustru under Mandens Fraværelse, men forinden Eksekutionsforretningen, havde bortbyttet til Husmand Hans Larsen og Gaardejer Hans Rasmussen, tilbage. Tiltalte overtog derefter Bestyrelsen af Gaarden, og det lykkedes ham i de følgende Dage at faa de nævnte tvende Personer til at tilbagelevere Køerne mod, at Tiltalte betalte dem Byttesummerne, hvorimod de ikke erholdt udleverede de to Køer, som de ifølge Byttehandelen havde leveret Tiltaltes Hustru, idet Sagfører Andersen før Tiltaltes Hjemkomst havde solgt disse.

Den 11 Maj s. A. afholdtes Tvangsauktion over Ejendommen, under hvilken Sagfører Andersen oplyste, at en Køber af Ejendommen i Stedet for to efter Udlægsforretningen solgte Køer havde Ret til at beholde to andre Køer, som forefandtes paa Ejendommen »mod at aflevere de 108 Kr., som de to bortsolgte Køer havde kostet.«

Auktionen sluttede med, at Sagfører Andersen erholdt Ejendommen udlagt som ufyldestgjort Panthaver.

Nogle Dage forinden Tiltalte — i Slutningen af Juni — fratraadte Bestyrelsen af Ejendommen, solgte han den af Gaardejer Hans Rasmussen tilbageleverede Ko til en ham ubekendt Person for 110 Kr., hvilket Beløb han derefter anvendte til eget Forbrug.

Tiltalte har gjort gældende, at han, da den paagældende Ko dels ikke var omfattet af den den 24 Marts foretagne Eksekution og dels var bleven foranlediget tilbageleveret derved, at Tiltalte betalte Hans Rasmussen den af denne erlagte Byttesum, for sit Vedkommende er gaaet ud fra, at Koen ikke kunde tilhøre Sagfører Andersen.

Tiltalte har derhos forklaret, at han vel var tilstede ved Tvangsauktionen men ikke har lagt Mærke til den til Protokollen skete Tilførsel om, at Koen fulgte med ved Salget af Ejendommen, om han end ganske vist vil have tænkt sig, at dette var Andersens Mening.

Tiltalte har endelig forklaret, at han ogsaa af den Grund ansaa sig for berettiget til at sælge Koen, at Sagfører Andersen den 4 Maj — hvad denne iøvrigt har bestridt, men Tiltaltes Hustru bekræftet — tilsagde ham som Vederlag for Bestyrelsen af Gaarden foruden forskellige Naturalydelser 2 Kr. om Dagen, hvoraf Andersen imidlertid kun havde betalt ham en Del, hvorfor Tiltalte var kommen i trykkende Forlegenhed.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder skønnes det overvejende betænkeligt at statuere, at Tiltalte ved sin foran beskrevne Handlemaade har gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, og der vil derfor ikke herfor kunne paalægges ham noget strafferetligt Ansvar.

2. I Henhold til tvende henholdsvis den 4 November og 14 December 1908 oprettede Købekontrakter erkendte Tiltalte af Kreaturhandler P. Hansen af Naarup at have købt resp. 18 Svin og 1 Hest for en Pris af 197 Kr. og 210 Kr. Det hedder derhos i den første Kontrakt, at Betalingen erlægges til Sagfører Andersen, der som Inkasator er indtraadt i Sælgerens Ret, og i den sidste Kontrakt, at Kø-

beren (Tiltalte) er bleven Købesummen skyldig til Sagfører Andersen, der er indtraadt i Sælgerens Ret, og i begge Kontrakter, at Ejendomsretten først overgaar til Køberen samtidig med Betalingen.

Tiltalte har erkendt, at han, uagtet han ikke havde betalt Købesummen eller nogen Del af denne og til Trods for, at han vidste, at det var i Strid med Kontrakterne, har solgt 11 à 12 af Svinene, og at han har slagtet og i egen Husholdning forbrugt 4 à 5 af Svinene, samt at han har bortbyttet Hesten til en Tredjemand for ca. 30 Kr. og en anden Hest, som dog siden er død.

Kreaturhandler Hansen har forklaret, at han ikke har givet Tiltalte Tilladelse til at sælge Kreaturerne, om han end var paa det rene med, at Tiltalte vilde søge at sælge Dyrene ved Løjlighed med Fordel, og at han ikke har modtaget Købesummen for Kreaturerne og ikke heller paa anden Maade er bleven fyldestgjort.

3. I Henhold til en den 1 Februar 1909 oprettet Kontrakt købte Tiltalte af Hestehandler P. Rasmussen en Vallak for en Pris af 345 Kr. I Kontrakten findes optaget samme Bestemmelser som under Nr. 2 angivet med Hensyn til Kontrakten af 14 December 1908. Ca. 3 Uger efter bortbyttede Tiltalte, der da ikke havde betalt Købesummen hverken helt eller delvis, Vallakken til en Tredjemand for 40 à 50 Kr. i Bytte og en Hest, der senere er død.

Rasmussen har forklaret, at det lykkedes ham ved Overenskomst at reducere sit Tab til ca. 150 Kr., og at han ikke har givet Tiltalte Tilladelse til at sælge Hesten.

4. Endelig har Tiltalte erkendt, at han den 3 Marts 1909 paa en offentlig Auktion i Slukefter, ved hvilken Auktion Herredsfuldmægtig Sten Andersen var Inkassator, købte en Vallak og en Hoppe for ca. 300 Kr. Stk., og at han, uagtet han vidste, at Dyrene ifølge Auktionsvilkårene først blev hans Ejendom, naar Købesummen fuldt var erlagt, omtrent 8 Dage efter Auktionen har solgt Vallakken for 320 Kr. og bortbyttet Hoppen for en Hest og 25 Kr.

Herredsfuldmægtig Andersen har forklaret, at han ikke har givet Tiltalte Tilladelse til at sælge Hestene, men endog forlangt Sikkerhedsstillelse af Tiltalte, og at denne, skønt han ytrede, at han kunde skaffe Kaution og i denne Anledning fik et Kautionsbevis udleveret til Underskrift, ikke senere indfandt sig hos ham.

Andersen har opgivet det ham tilføjede Tab til 300 Kr.

Tiltalte har forklaret, at han har brugt de Penge, som han har indvundet ved at bortbytte og sælge Kreaturer, som i det foregaaende nærmere angivet, dels til at leve for og dels til Bestridelse af de med hans Rejse til England forbundne Omkostninger. Det maa derhos efter det oplyste antages, at Tiltalte ikke har haft nogen bestemt Udsigt til at komme i Besiddelse af de til Dækning af de skyldige Købesummer fornødne Beløb.

Der er ikke under Sagen nedlagt nogen Paastand om Erstatning.

For sit foran under Nr. 2, 3 og 4 beskrevne Forhold vil Tiltalte — hvem det ikke kan diskulperes, at han, som han angiver, har været af den Formening, at det uanset de fornævnte Kontraktsbestemmelser var almindelig Skik og Brug at sælge Dyrene, og at Sælgerne ikke beklagede sig herover, naar de blot fik deres Penge, hvad de i de

her foreliggende Tilfælde netop ikke har faaet — være at anse efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorefter Tiltalte i Medfør af samme Bestemmelse er anset for samtlige de foran beskrevne Forhold med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, være at forandre.

Tirsdag den 6 December.

Nr. 158. Gaardejer **Niels Christensen** (Dietrichson efter Ordre)

contra

Rentier **C. Jensen** (Asmussen),

betræffende Spørgsmaal om en Mands Berettigelse til overfor en godtroende Ihænde­haver af en Veksel at gøre den Indsigelse gældende, at han er narret til at paategne Vekslen som Endossent.

Vallø Birks og Bjev­erskov Herreds Rets Dom af 16 September 1909: Indstævnte, Gaardejer Niels Christensen, Sædder pr. Thureby, bør for Tiltale af Citanten, Rentier C. Jensen af Frederiksberg, i denne Sag fri at være. Til Justitskassen betaler Citanten 1 en Mulkt af 20 Kr. Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 60 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Januar 1910: Appelindstævnte, Gaardejer Niels Christensen af Sædder, bør til Appellanten, Rentier C. Jensen af Frederiksberg, betale de paa­stævnte 3523 Kr. 69 Øre, tilligemed Renter af 3500 Kr., 6 pCt. aarlig fra den 28 Juni 1909, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger for begge Retter skadesløst. Den Appellanten idømte Mulkt bortfalder. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige For­kyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Selv om den i den indankede Dom nævnte Veksel maatte have været udfyldt, da Appellanten skrev sit Navn m. m. paa dens Bagside, findes Appellanten ikke efter den i Dommen cite­rede Lovbestemmelse at være afskaaret fra her under Sagen at gøre gældende, at han ikke har tegnet Endossement paa Vekslen. Appellanten har imidlertid i al Fald gjort sig skyldig i Uforsig­lighed, i hvilken Henseende bemærkes, at han efterhaanden paa den i Dommen nævnte Maade har ladet sig narre til at skrive sit Navn m. m. paa ikke mindre end 4 eller 5 Veksler ved-

rørende samme Gældsforhold, af hvilke Veksler Indstævnte endnu har to i Hænde, nemlig foruden den under Sagen indtalte en den 3 April 1909 af Selma Svendsen til Appellanten udstedt 14 Dages Veksel stor 3500 Kroner. Idet Appellanten saaledes ikke er uden Skyld i, at Vekslen efter sit Udseende fremtræder som endosseret af ham, og da Indstævnte efter det Oplyste maa antages at have modtaget den i beføjet god Tro til, at dette var Tilfældet, findes Appellanten at maatte anses forpligtet efter denne. Idet derhos de af Appellanten iøvrigt fremsatte Indsigelser som i Dommen antaget ikke ville kunne komme i Betragtning, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, dog saaledes at Appellantens Betalingspligt, forsaavidt angaar det idømte Beløb med Renter, overensstemmende med en af ham nedlagt subsidær Paastand, vil være at betinge af, at Indstævnte udleverer ham de to nævnte Veksler.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte skadesløst.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Appellanten, Gaardejer Niels Christensens Forpligtelse til at betale det idømte Beløb med Renter betinges af, at Indstævnte, Rentier C. Jensen, udleverer ham de ovennævnte to Veksler. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten til Indstævnte skadesløst. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Dietrichson 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Fremlæggelse af en af Selma Svendsen den 27 Marts 1909 til Appelindstævnte, Gaardejer Niels Christensen af Sædder, udstedt, den 28 Juni s. A. de non solutione protesteret 3 Maaneders Solaveksel, hvilken Veksel paa dens Bagside har Paategning:

»Gaardejer N. Christensen,
 . Sædder
 pr. Thureby.«,

har Appellanten, Rentier C. Jensen af Frederiksberg, som Ejer af Vekslen under nærværende Sag i 1ste Instans ved Vallø Birks og Bjeverskov Herreds ordinære Ret, hvor Sagen behandlede gæsteretsvis, søgt Appelindstævnte til i Egenskab af Endossent af bemeldte Veksel at indfri denne ved Betaling af dens Paalydende 3500 Kroner, tilligemed Renter heraf 6 pCt. p. a. fra dens Forfalds- og Præsentations-

dag den 28 Juni 1909, Provision 11 Kr. 67 Øre, Protestomkostninger 12 Kr. 02 Øre samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Appelindstævnte paastod principalt Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring, medens han subsidiært paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorhos han nedlagde forskellige andre Paastande.

Ved Underrettsdommen er Appelindstævnte frifunden for Appellantens Tiltale, hvorhos denne er tilpligtet at betale Appelindstævnte Sagens Omkostninger med 60 Kr. samt i Mulkt for unødigt Trætte at bøde til Justitskassen 20 Kr. Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande samt nedlagt Paastand om, at den ham idømte Mulkt bortfalder, medens Appelindstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse. Begge Parter har derhos paastaaet sig tilkendte Appellansens Omkostninger.

Appelindstævnte har erkendt, at han paa ovennævnte Veksels Bagside har skrevet sit Navn og Adresse som ovenanført, men han har til Støtte for sin Frifindelsespaastand i første Række gjort gældende, hvad ikke er bestridt af Appellanten, at bemeldte Paategning ikke blev givet, som den var bestemt til at være Endossement paa en Veksel.

Med Hensyn hertil maa det dels efter Parternes Procedure, dels efter hvad der er oplyst under et ved Københavns Kriminal- og Politiret over ovennævnte Selma Svendsen optaget Forhør, hvoraf Ekstraktudskrift er fremlagt her under Sagen, antages, at Selma Svendsen, der var kommen i Forbindelse med Appelindstævnte i Anledning af, at denne, der er Enkemand, søgte en Husbestyrerinde, har forskaffet sig hans Navnepaategning bl. a. paa den her under Sagen omhandlede, senere af Appellanten diskonterede Veksel paa den Maade, at hun svøbte den med dens Forside vendt indad om en Bog og under Foregivende af, at hun vilde sende Bogen til en af Appelindstævntes Døtre, som hun kendte, fik Appelindstævnte til at skrive sit Navn og Adresse udenpaa. Appelindstævnte, der saaledes var ubekendt med, at det var en Veksel, han paategnede, har nu gjort gældende, at Vekselblanketten først er bleven udfyldt, efter at han havde paategnet dens Bagside, men Rigtigheden heraf, der er bestridt af Appellanten, er ikke under den fornævnte offentlige Undersøgelse mod Selma Svendsen eller iøvrigt bleven oplyst, og der vil derfor i Medfør af Vekselproceslovens § 3 imod Appellantens Protest ikke kunne tages Hensyn til Appelindstævntes her nævnte Indsigelse. Da derhos det af Appelindstævnte til Støtte for hans Frifindelsespaastand iøvrigt anførte ifølge den citerede Lovbestemmelse ikke heller mod Appellantens Protest kan tages i Betragtning her under Sagen, vil Appelindstævnte være at dømme efter Appellantens Paastand.

Da der har manglet Føje til at idømme Appellanten Mulkt for unødigt Trætte, vil den ham ikendte Mulkt være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 361. Højesteretssagfører Bagger

contra

Oluf Christoffer Olsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri, Hæleri og Røveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 August 1910: Arrestanterne Søren Nielsen Høy, Peter Kristian Villiam Petersen, Jens Peter Lindgaard, Andreas Mathias With og Oluf Christoffer Olsen og Arrestantinden Alma Stefansson, Høys Hustru, bør straffes: Arrestanterne med Forbedringshusarbejde, Høy i 5 Aar, Petersen i 4 Aar, Lindgaard i 18 Maaneder, With og Olsen hver i 3 Aar og Arrestantinden Høys Hustru med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og, En for Alle og Alle for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Paludan og Cortsen, 50 Kr. til hver, og til Defensor, Overretssagfører Becker, 25 Kr., dog at Arrestanterne Høy, Petersen, Lindgaard og With og Arrestantinden ikke deltage i Udredelsen af Salæret til den for Olsen beskikkede Defensor, og Arrestanten Olsen ikke i Udredelsen af Salæret til de øvrige Arrestanters Defensor, og at Arrestanten Høy ikke udreder over $\frac{24}{25}$, Petersen ikke over $\frac{12}{25}$, Lindgaard ikke over $\frac{1}{5}$, With ikke over $\frac{6}{25}$, Olsen ikke over $\frac{4}{25}$ og Arrestantinden ikke over $\frac{1}{25}$ af de respektive Omkostningers samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Olsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oluf Christoffer Olsen til Højesteretssagførerne Bagger og Dietrichson 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Søren Nielsen Høy, Peter Kristian Villiam Petersen, Jens Peter Lindgaard, Andreas Mathias With og Oluf Christoffer Olsen og Arrestantinden Alma Stefansson, Høys Hustru, tiltales: Arrestanterne for Tyveri og Hæleri, Høy og With tillige for Ran og Røveri, Petersen og Olsen tillige for Røveri, Arrestantinden for Hæleri.

Arrestanten Søren Nielsen Høy er . . .

Arrestanten Peter Kristian Villiam Petersen er . . .

Arrestanten Jens Peter Lindgaard er . . .

Arrestanten Andreas Mathias With er . . .

Arrestanten Oluf Christoffer Olsen er født den 1 Juni 1886 og, foruden at han som Soldat 3 Gange har været straffet ved Krigsretsdøm, tillige anset: ved Rettens Døm af 6 Marts 1909 efter Straffelovens § 228 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Arrestantinden Alma Stefansson, Høys Hustru . . .

Ifølge Arrestanten Withs og Arrestantindens Forklaring indfandt nævnte Arrestant ifølge med Arrestanten Olsen sig den 8 December f. A. i Arrestantindens Hjem, medbringende en Pakke, der viste sig at indeholde Strømper, som Arrestanterne sagde, at de »havde faaet fat i,« saaledes at Arrestantinden straks var paa det rene med, at de havde stjaalet dem.

Arrestanten With har med Hensyn hertil forklaret, at han og Arrestanten Olsen den nævnte Dag, da de tilfældig var komne ind i »Gardergaarden« paa Vestergade, traf Aftale om til fælles Fordel at stjæle af nogle frit fremme beroende Pakker.

De tog derefter hver en Pakke, men medens Arrestanten With straks stillede den af ham stjaalne, der indeholdt Gær, fra sig, bragte de den af Olsen stjaalne til Arrestantindens Hjem, hvor de sammen med hende aabnede den. Arrestantinden gik nu, medens Arrestanten With blev tilbage for at passe hendes Børn, sammen med Arrestanten Olsen ud og pantsatte en Del af de stjaalne Strømper, idet hun har forklaret, at hun udførte Pantsætningen forskellige Steder, medens Olsen blev staaende udenfor.

Arrestanten With har fremdeles forklaret, at han samme Dags Aften ifølge med Arrestanten Olsen besøgte Pigen Nielsine Petrea Petersen, at han fra Høys Hjem hentede nogle af de stjaalne Strømper, af hvilke Arrestanten Olsen gav nævnte Pige nogle Par, og Nielsine Petrea Petersen har edelig forklaret, at hun ved den omhandlede Lejlighed af Arrestanten Olsen har modtaget nogle Par Strømper, som var svarende til nogle af de stjaalne Strømper, der er tagne i Bevaring under Sagen, og at hun ikke mere end denne ene Gang har modtaget Strømper af Olsen.

Endelig har Arrestanten Høy, der ligesom Arrestantinden har udvist hælerisk Virksomhed dels ved at modtage en Del af de stjaalne Koster, for hans Vedkommende til Værdi 2 Kr., dels ved at deltage i Forbrug af ca. 2 Kr., som Arrestantinden havde modtaget af de ved hendes Pantsætning indvundne Penge, uagtet at han var paa det rene med, at Kosterne var stjaalne, forklaret, at Arrestanten Olsen har fortalt ham, at Tyveriet var begaaet af Olsen og With.

Arrestanten Olsen har benægtet Rigtigheden af samtlige de afgivne Forklaringer, idet han vel har erkendt, at han, da han sammen med With var oppe hos Nielsine P. Petersen, har givet hende et Par Strømper, men fastholdt, at det var et Par, han havde købt.

Ved alt det foran anførte findes der imidlertid at være tilvejebragt

tilstrækkeligt Bevis til imod hans Benægtelse at anse Arrestanten Olsen som skyldig i dette Tyveri.

De stjaalne Strømper, der havde en samlet Værdi af 75 Kr., tilhørte Fabrikant W. Weidemann, hvis Værkfører, Chr. Møller Jensen, har genkendt de i Bevaring tagne, derunder de af Vidnet Nielsine P. Petersen genkendte Strømper, som frakomne Bestjaalne ved den omdelte Lejlighed.

Arrestanten Høy har tilstaaet, at han den 11 December f. A. traf Aftale med Olsen om til fælles Fordel at begaa Tyveri i en Gæstgivergaard paa Vestergade, hvor de uhindret gik ind, at Olsen her stjal en Pakke, der senere viste sig at indeholde 20 Pd. Kaffe, og hvormed de gik bort, at de derefter mødte Arrestanten Petersen, hvem de fortalte om Tyveriet, og at de alle tre fulgtes til en Beværtning, hvor de forgæves søgte at sælge den stjaalne Kaffe.

Arrestanten Petersen har forklaret, at han ved den omhandlede Lejlighed tilfældig mødte Arrestanterne Høy og Olsen, af hvilke førstnævnte bar den fornævnte Pakke, og fortalte, at han havde stjaalet den, at alle 3 Arrestanter derefter fulgtes til en Beværtning og forgæves søgte at sælge Kaffen, og at Arrestanten senere har modtaget og forbrugt $\frac{3}{4}$ Pd. af den stjaalne Kaffe.

Arrestanten Olsen har nægtet sig skyldig i Tyveriet og forklaret, at han ved denne Lejlighed først traf Arrestanten Høy, der bar en Pakke med Kaffe, og senere Arrestanten Petersen, og at de alle 3 fulgtes til en Beværtning, hvor de forgæves søgte at sælge Kaffen.

Overfor Arrestantens Benægtelse findes der nu, navnlig ogsaa under Hensyn til. at Arrestanten Høys Forklaring paa dette Punkt har været vaklende, ikke at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at dømme ham for Tyveri, men da han efter foreliggende maa antages ligesaavel som Arrestanten Petersen at have været paa det rene med, at Kaffen var stjaalet, findes han ved sin Deltagelse i Falbydelsen af den at have gjort sig skyldig i Hæleri.

Kaffen, der er vurderet til 15 Kr., tilhørte Grossererne Haar & Møller.

Arrestanterne Høy, Petersen og With har tilstaaet, at de den 18 December f. A. ved 5-Tiden om Eftermiddagen i Forening med Arrestanten Olsen har frarøvet Jordbruger Jørgen Godtfredsens en Pung, indeholdende godt 2 Kr., og nærmere forklaret, at alle 4 Arrestanter til nævnte Tid gik sammen ad Landevejen i Nærheden af Husum for at begaa Tyveri et eller andet Sted, at de her mødte Godtfredsens, der i noget beruset Tilstand kom kørende med et Enspænderkøretøj, og traf Aftale om med Magt at fratage ham hans Penge til fælles Fordel, at Arrestanten Petersen greb Godtfredsens i Brystet og trak ham ned paa Jorden, hvorefter Arrestanterne Høy og With holdt ham fast, saa at han ikke kunde røre sig, og af hans Bukselomme udtog Pungen med Indhold, og at Arrestanten Olsen imens stod og holdt ved Køretøjet.

Godtfredsens har forklaret, at der var 4 Personer om Røveriet, men har ikke kunnet genkende andre af Arrestanterne end Petersen.

Arrestanten Olsen har nægtet sig skyldig i Røveriet, men overfor Arrestanternes og Godtfredsens samstemmende Forklaringer findes det uden Betænkelighed at anse ham som medskyldig deri.

Arrestanterne Høy, Petersen og With har tilstaaet, at de den 21 December f. A. i Forening med Arrestanten Olsen har frastjaalet Aktieselskabet Simon Olesen en Pakke, indeholdende 18 Uldtrøjer og 18 Par Muffediser af samlet Værdi ca. 21 Kr., der beroede paa en Trækvogn, der henstod paa Gaden.

Om Tyveriets Udførelse har de førstnævnte 3 Arrestanter forklaret, at de den nævnte Dag drev om sammen paa Gaden. Arrestanterne Høy og Olsen, der gik foran, traf Aftale om til fælles Fordel for alle 4 at stjæle en Pakke fra Trækvognen; medens Arrestanten Olsen gik op i Gangen til en Forretning, hvor Vognens Fører antoges at være inde, for eventuelt at opholde ham, stjal Arrestanten Høy i Petersens og Withs Paasyn Pakken med Uldtøj og bragte den ifølge med Olsen til sit Hjem, hvorhen de to andre Arrestanter, der straks havde været paa det rene med, at Tyveriet skulde begaaes til fælles Fordel, ogsaa begav sig.

Arrestantinden, der ogsaa har udvist hælerisk Virksomhed dels ved af de stjaalne Koster at modtage 2 Trøjer til samlet Værdi 1 Kr. 60 Øre og dels ved at pantsætte en Del af dem til Værdi 5 Kr. 60 Øre, har forklaret, at Arrestanterne Høy og Olsen ved den heromhandlede Lejlighed kom i hendes Hjem med en Pakke Uldtøj, som de sagde, at de havde stjaalet, at de to andre Arrestanter kom lidt senere, og at de derefter i Forening aabnede Pakken og, efter at hun havde pantsat en Del deraf, delte Resten af Indholdet saaledes, at Arrestanten fik 2 Trøjer.

Else Sofia Valborg Christiansen har forklaret, at hun ved afvigte Jul af Arrestanten Olsen har faaet en Uldtrøje, der er tagen i Bevaring under Sagen; denne Trøje har Bestjaalnes Lagerchef Viktor Christensen genkendt som Aktieselskabet tilhørende og frakommet ved den heromhandlede Lejlighed.

Arrestanten Olsen har forklaret, at han ved afvigte Jul har foræret Vidnet Christiansen 2 Uldtrøjer, men fastholdt, at han har købt dem af Arrestanten Høy, der har nægtet at have solgt Olsens Trøjer.

Iøvrigt har Arrestanten Olsen nægtet sig skyldig i Tyveriet, men der findes ved de afgivne Forklaringer at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til mod hans Benægtelse at anse ham medskyldig deri.

Arrestanten With har forklaret, at han den 15 Januar d. A. ifølge med Arrestanten Olsen traf en Person, der ikke er bragt tilstede under Sagen, og om hvem Arrestanten kun har forklaret, at hans Fornavn var Carl.

Da de vilde have noget at drikke, og ingen Penge havde, erklærede Carl, at han skulde skaffe nogle, og gik op i Ejendommen, Frederiksborggade Nr. 27, saaledes at Arrestanten, der ventede udenfor, var paa det rene med, at han vilde begaa Tyveri til fælles Fordel. Carl kom tilbage med et Par Damesko, et Ur med Kæde og en Børste, som han opgav at have stjaalet fra et aflaaet Kvistværrelse, som han havde aabnet med falsk Nøgle eller Dirk; dette Opgivende har under Sagen vist sig at være rigtigt, idet Bestjaalne, Tjenestepige Anna Thomsen, samme Dag har gjort Anmeldelse til Politiet om Tyveriet.

Arrestanten pantsatte Skoene, Arrestanten Olsen Uret, Carl beholdt Børsten. Det stjaalne havde en Værdi af ialt 21 Kr.

Arrestanten Olsen har benægtet Rigtigheden af Arrestanten Withs Forklaring, forsaavidt den angaar ham, og der findes ikke at [være] tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til imod hans Benægtelse at anse ham medskyldig i dette Tyveri.

Som Følge af det anførte vil Arrestanterne og Arrestantinden være at anse:

Arrestanten Oluf Christoffer Olsen dels efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, dels i Medfør af § 241, 1ste Stykke, efter § 238 for anden Gang begaaet Hæleri, og efter dens § 243 . . . efter Omstændighederne, Arrestanterne med Forbedringsarbejde . . . Olsen i 3 Aar . . .

Onsdag den 7 December.

Nr. 109. Fhv. Urtekræmmer **Knud Bøttcher** (Aagesen)

contra

Ejendomsmægler **Johannes Thomsen** (Winther efter Ordre),

betræffende et Salærspørgsmaal.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 26 Juni 1908: Adcitatus, Murmester Aug. E. V. Lampe, bør for Tiltale af Citanten, Ejendomsmægler Johannes Thomsen, i denne Sag fri at være, og Sagens Omkostninger for hans Vedkommende være at ophæve. Saafremt Indstævnte, fhv. Urtekræmmer Knud Bøttcher, efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at han ikke overfor fornævnte Fuldmægtig Benecke har lovet, hvis den ovennævnte Handel kom i Stand, at betale et Salær af 11000 Kroner, bør han for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være, hvorhos i saa Fald Sagens Omkostninger ophæves. Trøster Indstævnte sig derimod ikke til at aflægge denne Ed, bør han til Citanten betale 3333 Kr. 33 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 15 September 1906, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 60 Kr. Til Justitskassen bøder Adcitatus, Murmester Aug. E. V. Lampe, 8 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Juni 1909: Appelindstævnte, Murmester Aug. E. V. Lampe af Frederiksberg, bør for Tiltale af Hovedappellanten, Ejendomsmægler Johannes Thomsen sammesteds, i denne Sag fri at være, og bør Sagens Omkostninger for begge Retter for hans Vedkommende være ophævede. Kontraappellanten, fhv. Urtekræmmer Knud Bøttcher af Frederiksberg, bør til Hovedappellanten betale de paastævnte 3333 Kr. 33 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 15 September 1906, til Betaling

sker, og Sagens Omkostninger for begge Retter med 100 Kroner. I Henseende til den Appelindstævnte paalagte Bøde til Justitskassen bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ligesom det ikke er sandsynligt, at Appellanten Böttcher skulde have indladt sig paa uden Hensyn til, hvorledes hans Medinteressenter stillede sig, at give et endeligt og bindende Løfte om at betale det i den indankede Dom omhandlede Salær af ialt 11000 Kroner, saaledes kan der ej heller ved de afgivne Vidneforklaringer anses at være tilvejebragt Bevis eller Formodning for, at et saadant Løfte er givet. I denne Henseende bemærkes, at Fuldmægtig Benecke efter de foreliggende Oplysninger maa anses interesseret i Sagens Udfald, og at Overretssagfører Tegnors Forklaring er for ubestemt til, at der kan bygges noget Væsenligt paa den. Appellanten vil herefter være at finde for Indstævnte Thomsens Tiltale.

Processens Omkostninger i alle Instanser findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, forhenværende Urtekræmmer Knud Böttcher, bør for Tiltale af Indstævnte, Ejendomsmægler Johannes Thomsen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Winther 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Frederiksberg Birks ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Hovedappellanten, Ejendomsmægler Johannes Thomsen af Frederiksberg, principaliter Kontraappellanten, fhv. Urtekræmmer Knud Böttcher, tilpligtet at betale 3333 Kroner 33 Øre, som han skulde skyldes Hovedappellanten som vedtaget Salær for dennes Virksomhed ved Salget af Ejendommen Matr.-Nr. 3 k og 3 l af Valby, med Renter af det paastævnte Beløb 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 15 September 1906 og Sagens Omkostninger skadesløst, men efter at Hovedappellanten under Sagens Drift havde under et Adcitationssøgmaal medindstævnet Appelindstævnte, Murmester Aug. E. V. Lampe, paastod han subsidiært Kontraappellanten og Appelindstævnte tilpligtet in solidum at betale det fornævnte Beløb 3333 Kr. 33 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Adcitations-Klagens Dato den 1 Maj 1907 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Kontraappellanten og Appelindstævnte paastode sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, og ved bemeldte Rets Dom af 26 Juni 1908 blev Appelindstævnte Lampe frifunden for Hovedappellantens Tiltale, og Sagens Omkostninger for hans Vedkommende ophævede, medens han som udebleven fra Forligsprøven for unødigt Trætte i Medfør af Frd. 11 August 1819 blev anset med en Justitskassen tilfaldende Bøde af 8 Kroner; for Kontraappellantens Vedkommende blev Sagens Udfald derimod gjort afhængig af dennes Ed, saaledes at han, saafremt han med sin Ed bekræftede, at han ikke overfor Fuldmægtig Benecke havde lovet at betale et Salær af 11000 Kroner, saafremt den under Sagen omkandlede Handel kom i Stand, frifandtes for Hovedappellantens Tiltale, og Sagens Omkostninger ophævedes, medens han, saafremt Eden ikke aflagdes, tilpligtedes at betale Hovedappellanten det paastævnte Beløb med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 15 September 1906 og Sagens Omkostninger med 60 Kroner.

Denne Dom har Hovedappellanten derefter indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin for Underretten nedlagte principale og subsidiære Paastand, og derhos mere subsidiært har paastaaet, at Edste maet formuleres saaledes, at Kontraappellanten med Udelukkelse af Fuldmægtig Beneckes Navn skal fralægge sig overhovedet at have lovet et Salær paa 11000 Kroner.

Hovedappellanten paastaar sig endvidere tillagt Sagens Omkostninger her for Retten.

Kontraappellanten paastaar sig principaliter pure frifunden for Hovedappellantens Tiltale, subsidiært paastaar han den indankede Dom stadfæstet, hvorhos han i begge Tilfælde paastaar sig tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser.

Appelindstævnte procederer til den indankede Doms Stadtæstelse og paastaar sig tillagt Appelsagens Omkostninger hos Hovedappellanten.

Det fremgaar af Sagen, at den fornævnte Ejendom i Valby, der ejedes af Kontraappellanten, Appelindstævnte og en Tredjemand, blev solgt i Aaret 1906 for 285000 Kroner, at Hovedappellanten i Forbindelse med Malermester Anthon Jensen havde været medvirkende til at bringe Handelen i Stand, at der i Anledning af Handelen af Sælgerne blev betalt Overretssagfører Tegner, der i flere Aar havde administreret Ejendommen, 6000 Kr. i Salær og dennes Kontorfuldmægtig Benecke 1500 Kroner, samt at der af Køberne blev indbetalt til Overretssagfører Tegner for Papirernes Udfærdigelse m. v. 3000 Kroner, hvilket Beløb denne overlod til sin nævnte Kontorfuldmægtig, der heraf beholdt 1000 Kroner og overlod Resten til Hovedappellanten og dennes Medhjælper, Malermester Jensen, men medens Hovedappellanten har anbragt, at han af Kontraappellanten var anmodet om at medvirke til Ejendommens Salg, og at denne havde lovet, saafremt Salg fandt Sted, at betale i Salær 11000 Kroner, hvoraf de 6000 Kroner skulde tilfalde Overretssagfører Tegner og Resten deles mellem ham, Fuldmægtig Benecke og Malermester Jensen i lige Dele, har Kontraappellanten gjort gældende, at han hverken har anmodet Hovedappellanten om at medvirke ved Handelen eller tilsagt ham noget Salær herfor, og at han ikke kan være pligtig at betale noget Salær, da Hovedappellanten, som det fremgaar af foranførte, har faaet Salær af Køberne af Ejendommen.

Under Sagen har fornævnte Fuldmægtig Benecke, der efter at have faaet udbetalt de foranførte 1500 Kroner af Ejendommens Sælger har frafaldet Krav paa yderligere Salær af disse i Anledning af Salget, som Vidne forklaret, at Kontraappellanten i hans Overværelse udtrykkeligt har anmodet Hovedappellanten om ved Henvendelse til de Mænd, som senere købte Ejendommen, at søge tilvejebragt en Handel, at Kontraappellanten og en anden af Ejendommens Medejere havde lovet, saafremt Ejendommen blev solgt, at betale i Salær 11000 Kroner at erlægge til Overretssagfører Tegners Kontor, saaledes at Fordelingen af Beløbet skulde foretages af Tegner, samt at der af denne forinden Salget blev forelagt Kontraappellanten et Salærbevis, lydende paa 11000 Kroner, til Underskrift, men at Kontraappellanten vægrede sig ved at underskrive Beviset, idet han motiverede dette med, at det ikke var nødvendigt, da han ikke vilde uddrage sig sin Forpligtelse.

Overretssagfører Tegner har som Vidne under Sagen forklaret, at han, forinden Salget af Ejendommen fandt Sted, præsenterede Kontraappellanten et Salærbevis, lydende paa 11000 Kroner, til Underskrift, men at Kontraappellanten vægrede sig ved at underskrive det med Bemærkning, at det ikke var nødvendigt, samt at Kontraappellanten efter Salget paa Vidnets Kontor til sine tidligere Medejere af Ejendommen har udtalt, at han ikke mente, at de — Sælgerne — kunde slippe for at betale de 5000 Kroner til Kommissionæren.

Under et efter Sagens Appel ved nærværende Rets 1ste Vidnekammer i Henhold til meddelt Bevilling til at føre nye Vidner optaget Tingsvidne har fornævnte Malermester Anthon Jensen som Vidne forklaret, at Kontraappellanten ikke blot til Vidnet ved flere Lejligheder, sidste Gang samme Dag, paa hviken Handelen blev berigtiget, har udtalt, at Salærspørgsmaalet var i Orden, og at de 11000 Kroner skulde fordeles saaledes, at Overretssagfører Tegner fik 6000 Kroner, medens de 5000 Kroner skulde fordeles mellem Hovedappellanten, Fuldmægtig Benecke og Vidnet, men at Kontraappellanten ogsaa i Vidnets Overværelse har sagt til Hovedappellanten, at der blev betalt 11000 Kroner i Salær, naar Handelen gik i Orden.

Om nu end dette Vidne har forklaret, at det under 26 April 1908 har transporteret sin Andel i Salæret til en Svoger, findes der dog ikke at kunne tillægges dette Vidnes Forklaring nogen afgørende Betydning, da Vidnet yderligere har forklaret, at Transporten er sket til Sikkerhed for Udlæg, som Svogeren har gjort for det, og at det forventer, hvis Udlægene ikke maatte udgøre saa stort et Beløb som det transporterede, at faa det overskydende refunderet, og Vidnet saaledes maa antages at have egen Interesse i Sagen. Ved den af Fuldmægtig Benecke afgivne Vidneforklaring, der paa væsentlige Punkter er bekræftet ved Overretssagfører Tegners Forklaring, findes imidlertid Rigtigheden af Hovedappellantens Sagsfremstilling saaledes bestyrket, at den vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og idet der herefter ikke findes Anledning til for Kontraappellantens Vedkommende at gøre Sagens Udfald afhængig af hans Ed, vil Kontraappellanten være at dømme efter Hovedappellantens principale Paastand, dog saaledes at Sagens Omkostninger for begge Retter bestemmes til 100 Kroner.

Appelindstævnte vil herefter være at frifinde for Hovedappellan-

tens Tiltale, og vil Sagens Omkostninger for hans Vedkommende være at ophæve i begge Instanser.

I Henseende til den Appelindstævnte paalagte Bøde til Justitskassen bør Underrettsdommen ved Magt at stande.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Torsdag den 8 December.

Nr. 134. Smed **Knud Hansen** (Møller efter Ordre)

contra

Gaardforpagter **Peter Christiansen** (Asmussen),

betræffende Spørgsmaal om, hvorvidt en Legemsskade, Appellanten har lidt ved Cykleuheld, er forårsaget af Indstævntes Hunde.

Lejre Herreds ordinære Rets Dom af 29 Juni 1908: Indstævnte, Gaardforpagter Peter Christiansen af Lyndby, bør til Citanten, Smed Knud Hansen, Gevninge, betale 100 Kroner med Renter 5 pCt. p. a. fra 24 Maj 1907 til Betaling sker, men bør han forøvrigt for Tiltale af Citanten under denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Citantens beskikkede Sagfører, Sagfører N. C. P. Petersen, tillagte Salær, 25 Kr., og hans Udlæg, 8 Kr., udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Maj 1909: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Casse i Salær 40 Kroner, der udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige kunne tiltrædes, vil den efter Indstævntes Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for

Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Smed Knud Hansen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Møller 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instans ved Lejre Herreds ordinære Ret procederede Sag paastod Appellanten, Smed Knud Hansen af Gjevninge — hvem der var meddelt Bevilling til fri Proces — Appelindstævnte, Gaardforpagter Peter Christiansen af Lyndby, dømt til at betale ham i Erstatning for Skade paa Helbred, Næringstab, Lægeudgifter m. m., et Beløb af 2000 Kr. eller et af Retten eller af uvillige inden Retten udmeldte Mænd fastsat Beløb tilligemed Renter af det ham tilkendte Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 24 Maj 1907, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører, hvilket denne i ethvert Tilfælde paastod sig tillagt af det Offentlige.

Appelindstævnte paastod sig principalt pure frifunden og subsidiært frifunden mod at betale Appellanten det denne ved det nedenfor ommeldte Fald med Cyklen direkte tilføjede Tab efter Rettens eller uvillige af Retten udmeldte Mænds Skøn. Appelindstævnte paastod sig derhos i begge Tilfælde tillagt Sagens Omkostninger hos Appellanten.

Ved Underrettens den 29 Juni f. A. afsagte Dom blev Appelindstævnte tilpligtet at betale Appellanten i Godtgørelse for Svie og Smerte 100 Kroner med Renter deraf som paastaaet, medens han iøvrigt blev frifunden for Appellantens Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes, ligesom der tillagdes Appellantens beskikkede Sagfører, N. C. P. Petersen af Roskilde, et Salær af 25 Kroner samt i Godtgørelse for hafte Udlæg, 8 Kr., hvilke Beløb det paalagdes det Offentlige at udrede.

Denne Dom har Appellanten derefter indbragt for Overretten, hvor han, hvem der ligeledes er meddelt fri Proces her for Retten, ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Casse, har gentaget sin for Underretten nedlagte Paastand samt paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger her for Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører, hvilket denne i ethvert Tilfælde har paastaaet sig tillagt af det Offentlige.

Appelindstævnte har principalt gentaget sin for Underretten nedlagte Frifindelsespaastand, subsidiært paastaaet sig frifunden mod at betale det Appellanten ved Underrettsdommen tilkendte Beløb 100 Kroner. Han har derhos paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger her for Retten.

Den af Appellanten givne Sagsfremstilling gaar ud paa følgende:

Da Appellanten den 1 Oktober 1906 paa Cykle kom kørende fra sit Hjem ad den offentlige Vej forbi Lyndby, blev han, da han passerede Appelindstævntes Mark, angreben af to Appelindstævnte til-

hørende Hunde, en sort og en broget, der kom løbende fra Marken, hvor Appellindstævntes to Karle gik og pløjede. Medens den brogede Hund omsværmende Appellantens Cykles Baghjul og søgte at bide ham i Benet, saa at han med et Spark maatte søge at holde den fra sig, fo'r den sorte Hund ind paa Forhjulet, hvilket havde til Følge, at Appellanten væltede og forslog sit Knæ saa meget, at han ikke kunde fortsætte Cyclingen, hvorfor han, efter at have forsøgt at gaa hjem, af en forbikørende Vogn lod sig køre til sit Hjem, hvor han maatte gaa til Sengs. Efter at han havde ligget syg i ca. 14 Dage, uden at Benet bedredes, tilkaldte han Læge, hvilket skete den 18 s. M., og han var derefter under Lægebehandling for den ham ved Væltningen tilføjede Skade, Blødning i Knæleddet, indtil han den 14 December s. A., da han med Lægens Tilladelse bevægede sig lidt ude, støttet til to Stokke faldt i det glatte Føre og brækkede Benet paa to Steder, hvorefter han maatte holde Sengen i 11 Uger og endelig først i Juni 1907 paany blev i Stand til at arbejde.

Da det nu af de under Sagen tilvejebragte Oplysninger — derunder navnlig de af Appellindstævntes tvende ovennævnte Karle afgivne Vidneforklaringer — maa antages, at den forommeldte brogede Hund ikke har forulempet Appellanten paa anden Maade, end at den har gøet ad ham, i hvilken Henseende det bemærkes, at det vel er oplyst, at Hunden havde den Vane at gø ad forbipasserende Cyklister, men ikke at den nogensinde har bidt dem eller forsøgt derpaa, og da det derhos ikke er bevist, at den sorte Hund har foraarsaget Appellantens Fald med Cyklen ved at komme i Kollision med Cyklens Hjul, hvorved bemærkes, at det efter Karlenes Forklaring maa antages, at Hunden end ikke var kommen ind paa Vejen paa det Tidspunkt, da Appellanten væltede, og da endelig den Omstændighed, at Appellanten ved at sparke efter den brogede Hund mulig har tabt Ligevægten og er styrtet med Cyklen, ikke vil kunne bevirke, at den derved Appellanten paaførte Skade kan fordres erstattet af Hundens Ejer, vil den af Appellanten nedlagte Paastand ikke kunne tages til Følge, og Underrettsdommen, om hvis Forandring i Appellindstævntes Favør der, saaledes som Sagen foreligger indanket, ikke bliver Spørgsmaal, og hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger samt om Salær og Godtgørelse for Udlæg til Appellantens for Underretten beskikkede Sagfører, billiges, vil herefter være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten vil være at ophæve.

Der tillægges Appellantens for Overretten beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Casse, i Salær 40 Kr., der udredes af det Offentlige.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Fredag den 9 December.

Nr. 335.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Ditlev Carl Christian Behrendtsen og Peter Ditlev Wildt Behrendtsen (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri, Sidstnævnte tillige for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 August 1910: Arrestanten Christian Melgaard Christensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanterne 1) Ditlev Carl Christian Behrendtsen, 2) Peter Ditlev Wildt Behrendtsen, 3) Kajus Peter Madsen, 4) Knud Clement, 5) Albert Frederik Theobald Jensen, 6) Axel Johannes Martinus Johansen og 7) Hans Kristian Poulsen bør straffes: Arrestanten Ditlev Carl Christian Behrendtsen med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, Arrestanten Peter Ditlev Wildt Behrendtsen med lige Straf i 5 Aar, Arrestanten Madsen med lige Straf i 3 Aar, Clement, Jensen og Johansen med lige Straf hver især i 2 Aar og Arrestanten Poulsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nyholm og Sally, 50 Kr. til hver, udredes for Arrestanten Christensens Vedkommende af det Offentlige, men forsaavidt angaar de øvrige Arrestanter af disse, En for Alle og Alle for En, dog at Arrestanten Ditlev C. C. Behrendtsen ikke udreder over $10/21$, Arrestanten Peter D. W. Behrendtsen ikke over $12/21$, Arrestanten Madsen ikke over $2/21$, Arrestanten Clement ikke over $3/21$, Arrestanten Jensen ikke over $5/21$, Arrestanten Johansen ikke over $7/21$ og Arrestanten Poulsen ikke over $2/21$ af disse Aktionsomkostningers samlede Sum. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de Tiltalte Ditlev Carl Christian Behrendtsen og Peter Ditlev Wildt Behrendtsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Ditlev Carl Christian Behrendtsen og Peter Ditlev Wildt Behrendtsen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Lunn og Winther 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Ditlev Carl Christian Behrendtsen, Peter Ditlev Wildt Behrendtsen, Kajus Peter Madsen, Christian Melgaard Christensen, Knud Clement, Albert Frederik Theobald Jensen, Axel Johannes Martinus Johansen og Hans Kristian Poulsen tiltales for Tyveri, Peter Behrendtsen, Madsen, Christensen og Johansen tillige for Hæleri, Poulsen tillige for Betleri.

Arrestanten Ditlev Behrendtsen er født den 29 Marts 1888 og tidligere straffet — foruden 7 Gange for Tyveri inden hans 18de Aar — ved Frederiksberg Birks Sørets Dom af 2 December 1908 efter Lov 1 April 1892 § 298 med 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost og senest: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 4 December 1908 efter Straffelovens §§ 228, 229, 4de Stk., 238 og 247, sammenholdt med § 62, jfr. tildels § 54, med 1 Aars Forbedringshusarbejde.

Arrestanten Peter Behrendtsen, der er Broder til fornævnte Arrestant, er født den 29 Marts 1888 og tidligere straffet — foruden 3 Gange for Tyveri inden hans 18de Aar — blandt Andet: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 18 August 1906 i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228 og 229, 4de Stk., jfr. § 54, lempet Tillægsstraf af 8 Maaneders Forbedringshusarbejde og senest: ved samme Rets Dom af 20 Maj 1908 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med 1 Aars Forbedringshusarbejde.

Der har i 1908 ved et af Rettens Kriminalkamre verseret en Sag mod Arrestanten, hvorunder han var sigtet for Delagtighed i Røveri, hvilken Sag sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

X. Den 29 December 1909 anmeldte Urmager Janniche, at der den foregaaende Nat fra et udenfor hans Forretning, Skindergade Nr. 44, hængende Skab, der var blevet opbrudt med Vold, var frastjaalet ham bl. a. 20 Gulddouble- og 20 Nikkelkæder.

Arrestanterne Peter og Ditlev Behrendtsen og Clement have tilstaaet, at de i Forening efter forud truffen Aftale have begaaet dette Tyveri, idet Ditlev Behrendtsen, som det maa antages, i de Andres Paasyn opbrød Skabet, hvorfra de stjal de ommeldte Kæder.

Arrestanterne have derhos overensstemmende forklaret, at de paa Vejen derfra mødte Arrestanten Christensen, hvem de viste Kæderne og fortalte, at de var stjaalne, hvorefter han modtog 2 Gulddoublekæder og 1 Nikkelkæde.

Disse sidste Kæder, der ere bragte tilstede under Sagen, har Arrestanten Madsen erkendt at have modtaget af Arrestanten Christensen, for de 2 første Kæders Vedkommende for at han kunde gørejdem i Penge for Christensen, og at han selv har pantsat den ene og har faaet Clement til at pantsætte den anden Kæde.

Færdig fra Trykkeriet den 29 December 1910.

G. E. C. Gads Forlag.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 41—42.

Fredag den 9 December.

Kæderne, af hvilke der maa antages at have været 20 af hver Slags, ere vurderede: Gulddoublekæderne til 2 Kr. pr. Styk, Nikkelkæderne til 50 Øre pr. Styk.

Den 4 Januar 1910 anmeldte Skrædermester Anders Hansen, at der den foregaaende Nat var forøvet Indbrud i hans Forretningslokaler, Nørrevold Nr. 8, Stuen, og var der ved den Lejlighed frastjaalet ham en Del Beklædningsgenstande.

Arrestanten Johansen har tilstaaet at have i Forening med Arrestanten Christensen begaaet dette Tyveri, som Christensen, da de den paagældende Nat ca. Kl. 2—3 fulgtes fra »Valkyrien«, foreslog, at de skulde udføre, idet han sagde, at han tidligere havde talt med Arrestanterne Behrendtsen om at begaa Tyveri der.

Ifølge Johansens Tilstaaelse aabnede Christensen i Johansens Paasyn med falsk Nøgle den aflaaede Gadedør og opbrød derefter med Vold en Dør ind til Butikken, hvor de begge gik ind, og hvor de stjal en Del frit fremme beroende Beklædningsgenstande af Værdi ialt 220 Kr., hvilke de derefter bragte hen i en tom Lejlighed i Lille Kongensgade, hvor Christensen lukkede sig ind med en Dirk, iførte sig et Par blaa Benklæder, der hørte til det stjaalne, som de iøvrigt for Størstedelen har pantsat i Forening, ligesom de har delt de derved indvundne Penge.

Ifølge Arrestanten Clements Udsagn har Christensen overfor Clement erkendt at have udført dette Tyveri.

Arrestanten Christensen har nægtet enhver Delagtighed i dette Tyveri.

Han, der ved Anholdelsen under Sagen var iført et Par blaa Benklæder, der ere genkendte som stjaalne fra Skræder Hansens Forretning den her omhandlede Nat, forklarede først at have tilbyttet sig disse af en Mand, som han foreløbig ikke vilde navngive. Senere i samme Forhør udtalte han, at denne Mand var Arrestanten Peter Behrendtsen, men da denne straks efter blev afhørt, erklærede han, at Christensen ikke havde tilbyttet sig de blaa Benklæder af ham, og lignende Forklaring gav Arrestanten Ditlev Behrendtsen, hvorhos begge Brødrene paastod, at de ikke havde begaaet Tyveriet i den heromhandlede Skrædderforretning, men erkendte, at det mellem dem og

Christensen havde været paa Tale at begaa Indbrud i en Skræderforretning paa Nørrevoldgade.

I et senere Forhør, efter at Arrestanten Johansen havde forklaret, at Brødrene Behrendtsen Dagen efter Tyveriet havde fortalt ham, at de havde været i Skræderforretningen samme Nat, forandrede de denne Forklaring og erkendte, at de i Forening med Arrestanten Madsen havde, da de ved 4-Tiden om Morgenen passerede Skræderforretningen og saa, at baade Gadedøren og Døren ind til Forretningen stod aaben, begaaet Tyveri der, idet de alle 3 var gaaede ind i Butikken, hvor de stjal en brugt Regnfrakke af Værdi 4 Kr. og et Par blaa Benklæder af Værdi 5 Kr., hvilke sidste Peter Behrendtsen gav Christensen i Bytte for et Par andre blaa Benklæder.

Arrestanten Madsen har for sit Vedkommende afgivet en hermed stemmende Tilstaaelse.

IX. Den 10 Januar 1910 anmeldte Skrædermester Holger Rüssling *) at der den foregaaende Nat var sket Indbrud i hans Forretning, Store Kongensgade Nr. 85, Stuen, og frastjaalet ham en Del Beklædningsgenstande.

Arrestanterne Peter Behrendtsen, Madsen og Clement har tilstaaet at have i Forening med Arrestanten Christensen begaaet dette Tyveri, idet de nærmere har forklaret, at Tyveriet skete efter fælles forudtruffen Aftale, der gik ud paa, at Madsen og Clement skulde blive staaende paa Gaden, dog uden at holde Vagt, medens Christensen og Peter Behrendtsen skulde udføre Tyveriet.

Sidstnævnte har forklaret, at han og Christensen uhindret gik til en aflaaet Fløjdør, der fra Gangen fører ind til Butikken, og som han aabnede ved at trykke den ene Halvdør saa meget tilbage, at han med Fingeren kunde trække Skyderne ud af deres Lejer, hvorefter han ved at trykke begge Halvdørene tilbage fik Laasen til at gaa op.

De gik derefter begge ind i Butikken, hvor de stjal en Del Beklædningsgenstande, hvoraf en Del blev efterladte paa Ejendommens Køkkentrappe, da de troede sig overraskede.

Af det iøvrigt stjaalne fik Christensen en Regnfrakke og et Sæt brunt Tøj.

Arrestanterne Madsen og Clement har forklaret, at de efter nogen Tids Venten paa Gaden gik til Peter Behrendtsens Logi, hvor denne kort efter kom med noget Tøj, og hvor Christensen lidt senere indfandt sig, idet han fortalte, at han havde gemt det stjaalne Tøj inde i Byen, at de den følgende Dag var sammen med Christensen, der paa Assistenthuset pantsatte en Regnfrakke, som han sagde hidrørte fra Tyveriet, og desuden lod Madsen pantsætte en brun Jakkeklædning, som han ligeledes sagde hidrørte fra dette Tyveri, og at de alle 3 delte de ved disse Pantsætninger indvundne Penge.

Ved egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt oplyste, er det bevist, at de nedennævnte Arrestanter har gjort sig skyldige i følgende Forhold:

*) Skal være Ringling.

XIII. Arrestanterne Ditlev og Peter Behrendtsen har Natten til den 30 December 1909 efter forud truffen Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordel indfundet sig i den beboede Ejendom, Vinkelvej Nr. 29, hvor Peter, medens Ditlev stod udenfor Porten og ventede, med falsk Nøgle aabnede den aflaaede Dør til en i Ejendommen værende Skræderforretning, hvor Ditlev derefter gik ind og stjal en Del frit fremme beroende Klædningsstykker af Værdi 87 Kr., som de derefter begge bragte bort.

III. De samme Arrestanter i Forening med Arrestanten Jensen har den 15 Januar 1910 om Morgenen Kl. 6 efter forud truffen Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordel indfundet sig i den beboede Ejendom, Vesterbrogade 132, hvor Jensen blev staaende i Gaarden for at tage imod Kosterne, medens de 2 andre Arrestanter efter med Vold at have opbrudt et Vindue ind til en i Ejendommen værende Smørforretning begge gennem Vinduet steg ind i det til Forretningen hørende Bagværelse, hvorfra de ved voldelig at opbryde den med indvendig Jernstang stængede Dør ind til Butikken skaffede sig Adgang til denne, hvor de stjal fra uafaaet Pengeskuffe ca. 1 $\frac{1}{2}$ Kr. i rede Penge og desuden Smør, Æg, Glas, Kopper m. v., der beroede frit fremme og er vurderet til ialt 22 Kr. 50 Øre.

II. Arrestanterne Ditlev Behrentsen og Jensen har den 16 Januar 1910 Kl. 6 om Morgenen efter forud truffen Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordel indfundet sig i den beboede Ejendom, Værnedamsvej Nr. 16, hvor de efter med Vold at have opbrudt et Vindue, der fra Gaarden førte ind til Bagværelset til en i Ejendommen værende Kaffe-forretning, begge gennem Vinduet steg ind i Værelset, hvor de voldelig opbrød en Dør ind til Butikken, hvor de fra uafaaede Gemmer stjal en Portemonnæ, 1 Daase Kakao, Skeer, Gasler m. v. af Værdi ialt 15 Kr.

Arrestanten Peter Behrendtsen har gjort sig skyldig i Hæleri ved til Opbevaring at modtage 6 Skeer, 6 Gasler og 17 Teskeer af Værdi ialt 10 Kr., vidende om, at de hidrørte fra Tyveriet.

VIII. Arrestanterne Peter Behrendtsen, Madsen og Clement har den 16 Januar 1910 Kl. 5 Morgen efter forud truffen Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordel indfundet sig i den beboede Ejendom Værnedamsvej Nr. 15, hvor Peter Behrendtsen i de andres Paasyn opbrød et Vindue, der fra Gaarden førte ind til en i Ejendommen værende Chokoladebutik.

Medens Madsen ventede i Gaarden, steg de 2 andre Arrestanter gennem Vinduet ind i Butikken, som de imidlertid, da de ikke fandt Penge, forlod uden at stjæle noget.

V. De samme Arrestanter har samme Morgen Kl. 6 efter forud truffen Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordel indfundet sig i den beboede Ejendom Vesterbrogade Nr. 79.

Medens Clement ventede paa Gaden, opbrød de 2 andre et Vindue, der fra Gaarden førte ind til Bagværelset til en i Ejendommen værende Frugtforretning. De steg begge gennem Vinduet ind i Butikken, hvor de stjal ca. 2 Kr. fra uafaaet Skuffe samt nogle frit fremme liggende Vindruer og Konserves af Værdi ialt 10 Kr.

Arrestanterne Peter og Ditlev Behrendtsen, Madsen, Jensen og

Clement har den 18 Januar 1910 Kl. 6 Morgen efter forud truffen Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordel indfundet sig i den beboede Ejendom Vesterbrogade 206, hvor Brødrene Behrendtsen, medens de 3 andre holdt Vagt dels paa Gaden, dels i Gaarden, med Vold opbrød en aflaaet Dør, der fra Køkkentrappen førte ind til Bagværelset til en i Ejendommen værende Skræderforretning, hvor de begge gik ind, og hvor de stjal en Del frit fremme beroende Beklædningsgenstande af Værdi ialt 300 Kr.

Det stjaalne kastede de fra sig i Ejendommens Kælder, da de troede sig overraskede.

I. De samme Arrestanter har den 20 Januar 1910 om Morgenen Kl. 5—6 efter forud truffen Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordel indfundet sig i den beboede Ejendom Aaboulevarden Nr. 39, hvor Brødrene Behrendtsen og Madsen, medens de 2 andre blev staaende paa Gaden paa Vagt, voldelig opbrød en med Kroge indvendig lukket Dør, der fra Kældergangen førte ind til et i Kælderen værende Skomagerværksted, hvor de alle 3 gik ind, og derfra gennem en Lem op i Skomagerbutikken, hvor de stjal 32 Par Støvler, der laa frit fremme og er vurderede til alt 270 Kr.

XII. De samme Arrestanter med Undtagelse af Ditlev Behrendtsen har Natten mellem den 18 og 19 Januar 1910 efter forud truffen Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordel indfundet sig i den beboede Ejendom Frederiksberg Bredegade Nr. 7, hvor de alle steg over en $3\frac{1}{4}$ Alen høj Gitterport ind i Gaarden, hvor Peter Behrendtsen og Madsen, medens de 2 andre holdt Vagt i Gaarden, med Vold opbrød Vinduet til en i Ejendommen værende Skræderforretning.

Peter Behrendtsen steg gennem Vinduet ind i Bagværelset, opbrød den aflaaede Dør ind til Butikken, hvor han dog intet stjal; derimod stjal han fra Bagværelset en Del frit fremme beroende Beklædningsgenstande af Værdi ialt 120 Kr.

VI. Arrestanterne Ditlev Behrendtsen og Clement har den 22 Januar 1910 Kl. 6 Morgen efter forud truffen Aftale om at begaa Tyveri til fælles Fordel indfundet sig i den beboede Ejendom Vesterbrogade 60, hvor Ditlev Behrendtsen i den andens Paasyn med Vold sprængte Fyldingen i en Dør, der fra Trappen førte ind til en i Ejendommen værende Manufakturbutik, hvor han, der gennem Aabningens krøb ind i Butikken, dog intet stjal, da han ingen Penge fandt.

XXI. Arrestanterne Peter og Ditlev Behrendtsen har i November 1909 i Forening frastjaalet Købmand L. S. Christensen 7 til 3 Kr. vurderede Nøgler, der sad udvendig i en Butiksdør, som de passede forbi.

VII. Arrestanterne Ditlev Behrendtsen og Clement har Natten mellem den 21 og 22 Januar 1910 frastjaalet Urtekræmmer Anders M. Sørensen 4 halve Flasker Kakaolikør af Værdi 4 Kr. Flaskerne stod indenfor Butiksvinduet, hvorfra Clement i den andens Paasyn tog dem gennem Trækruden.

XVI. — — — — —

XV. — — — — —

XVII. — — — — —

Det skal ikke lades ubemærket, at hverken Arrestanten Ditlev Behrendtsen, som den 31 August 1909 blev løsladt fra Straffeanstalten,

der betegner ham som en doven og demoraliseret, forsoren og ret ligeglad Person, eller Arrestanten Peter Behrendtsen, der den 28 Januar 1909 blev løsladt fra Straffeanstalten, der kalder ham en fortrukken Drivert og komplet Laban, efter Løsladelsen har haft noget fast Arbejde. Saavel deres mange tidligere Domme, som hvad der under denne Sag er oplyst, viser, at de begge maa antages i alt Fald delvis at ernære sig ved Forbrydelser.

Arrestanterne med Undtagelse af Arrestanten Christensen vil her-
efter være at straffe saaledes:

Arrestanten Ditlev Carl Christian Behrendtsen efter Straffelovens § 230 1ste Stykke og efter samme §'s 2det Stykke, tildels jfr. § 46, efter Omstændighederne og under Hensyn til midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 18, med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Arrestanten Peter Ditlev Wildt Behrendtsen efter Straffelovens § 231 1ste Stykke og efter samme §'s 2det Stykke, tildels jfr. § 46, og i Medfør af Straffelovens § 241 1ste Stykke efter dens § 238 som for 3 Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne og under Hensyn til midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 18 med Forbedringshusarbejde i 5 Aar.

Nr. 333. Højesteretssagfører Winther

contra

Søren Laurits Christensen Rank (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 2 November 1909: Tiltalte Søren Laurits Christensen Rank bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og betale 800 Kr. til Anna Faaborg samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Thorsen, 12 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juni 1910: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden fastsættes til 60 Dage. I Salær til Aktor, Overretssagfører H. H. Schmidt, betaler Tiltalte, Urtekræmmer Søren Laurits Christensen Rank, 20 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. i Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Laurits Christensen Rank til Højesteretssagfører Winther og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Urtekræmmer Søren Laurits Christensen Rank, der er født den 2 Maj 1887 og ikke tidligere straffet, naar undtages, at han den 29 Juli f. A. inden Frederiksberg Birks Politiret har vedtaget en Bøde af 10 Kr. til Kommunens Kasse i Henhold til Næringslovens § 75, sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Af Sagen fremgaar Følgende:

Efter at Tiltalte i Januar f. A. havde mærket, at han var lidende af en Kønssygdom, henvendte han sig den 21 s. M. til en herværende Læge, som konstaterede, at Tiltalte led af et venerisk Saar paa sit mandlige Lem. Efter at den paagældende Læge havde smurt Tiltalte med Noget og tilkendegivet ham, at han var lidende af en smittefarlig Kønssygdom, paalagde Lægen Tiltalte, at denne ikke maatte have Samleje med Nogen, før han af en Læge var bleven erklæret for rask. Tiltalte konsulerede ikke senere den nævnte Læge, men behandlede sig selv med Klorvand, som han havde faaet udleveret af Lægen til Hjemmebehandling, og efter nogen Tids Forløb forsvandt Saaret.

I Marts Maaned s. A. gjorde Tiltalte Bekendtskab med en nitten-aarig Pige, Anna Kirstine Faaborg, og med hende havde han Natten mellem den 7 og 8 April s. A. legemlig Omgang, ved hvilken Lejlighed han maa antages at have paaført hende Syfilis. Hun blev den 3 Juli indlagt paa Vestre Hospital, hvor hun forblev indtil den 9 August f. A. uden dog ved Udskrivningen at være bleven helbredet. I en under Sagen fremlagt Erklæring har Overlægen udtalt, at det kan antages for rigtigt, at hun er bleven smittet som anført.

Den af Tiltalte under Sagen først afgivne Forklaring gaar ud paa, at han paa Samlejets Tid var vidende om, at han led af Syfilis eller Gonorrhoe, men at han paa den anden Side ikke troede, at det kunde gøre noget, at han havde Samleje med den ommeldte Pige, da Saaret paa hans mandlige Lem paa det Tidspunkt var forsvundet. Denne Tilstaaelse har Tiltalte senere i et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør ændret derhen, at han paa Samlejets Tid vel vidste, at han kort forinden havde lidt af Kønssygdom i smittefarlig Grad, men at han, som under Behandlingen med Klorvand havde set

det ovenfor nævnte Saar svinde bort, haabede og troede, at hans Sygdom ikke længere var tilstede.

Overfor Tiltaltes tidligere saavel overfor Politiet den 18 Juli f. A. som derefter s. A. den 14 August og 28 September, altsaa med betydelige Mellemlum, afgivne Forklaringer, maa der imidlertid gaas ud fra, at Tiltalte paa det Tidspunkt, da han havde Samleje med Pigen Anna Faaborg, i hvert Fald havde Formodning om at være behæftet med venerisk Smitte.

Anna Faaborg har paastaaet sig tillagt en Erstatning hos Tiltalte af 800 Kr. Medens Tiltalte under Forhøret i Anna Faaborgs Nærværelse har erklæret ikke at have noget at erindre mod denne Paa-stand, har han her for Retten ved sin privat engagerede Defensor paa- staaet sig frifunden.

For sit forommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 181 efter Omstændighederne med en Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og Underrettsdommen, efter hvilken Tiltalte i Medfør af samme Lovbestemmelse er anset med lige Straf i 80 Dage, vil derfor forsaavidt være at forandre, medens den med Hensyn til dens Bestemmelse om Tilkendelse af en Erstatning af 800 Kroner til den paagældende Pige — — — vil være at stadfæste.

Mandag den 12 December.

Nr. 52. **Camilla Mathilde Svensson, født Dupont**
(Hindenburg efter Ordre)

contra

Vævermester Carl Knud Johansen (Liebe efter Ordre),

betræffende Spørgsmaal om Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 November 1909: Naar Indklagede, Vævermester Carl Knud Johansen, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden, Camilla Mathilde Dupont, Svenssons fraskilte Hustru, i Tiden fra den 10 September til den 20 November 1908, bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Klagerinden og det af hende den 20 Juli 1909 fødte Pigebarn betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse.

Højesterets Dom.

Ved de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Af- sigelse tilvejebragte Oplysninger i Forbindelse med Indstævntes

undvigende og forbeholdne Procedure maa det anses godtgjort, at det mellem Parterne bestaaende kønslige Forhold er fortsat ind i Oktober Maaned 1908. Som Følge heraf vil han være at dømme efter Appellantindens Paastand, hvorhos han vil have at betale Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Vævermester Carl Knud Johansen, bør til Appellantinden, Camilla Mathilde Svensson, født Dupont, og det af hende den 20 Juli 1909 fødte Pigebarn betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse. Saa betaler han og det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellantindens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Advokat Hindenburg 100 Kroner. Til Justitskassen betaler han 2 Kroner. Der tillægges Højesteretssagfører Liebe i Salarium for Højesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden, Camilla Mathilde Dupont, Svenssons fraskilte Hustru, hvis Ægteskab blev ophævet ved kgl. Bevilling af 21 Marts 1905, Indklagede, Vævermester Carl Knud Johansen, tilpligtet, som Fader til det af hende udenfor Ægteskab avlede, den 20 Juli 1909 fødte Pigebarn, at betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse, idet hun til Støtte for sin Paastand har anført, at hun bl. a. i Oktober f. A. har haft Samleje med Indklagede.

Ifølge Erklæring fra Retslægeraadet kan Barnet være avlet i Tiden fra midt i September til midt i November 1908.

Indklagede paastaar sig frifunden, idet han har nægtet at have haft Samleje med Klagerinden senere end August f. A.

Foreløbig bemærkes, at Indklagede i Retsmødet den 1 Oktober d. A., i hvilket Sagen blev optaget, har begært Anstand i 14 Dage for at »give Indlæg i Sagen og gøre Retsforfølgelse mod dem, der have vidnet, og mod Klagerinden«.

Klagerinden har protesteret mod, at der bevilges Indklagede yderligere Anstand i Sagen under Hensyn til, at han, da Sagen er bleven inkamineret den 7 Juni d. A. og er foretaget i flere Retsmøder, har haft tilstrækkelig Tid til at fremkomme med Indlæg.

Da Indklagede, som stadig under Sagen har taget til Genmæle med Hensyn til, hvad han ønsker at anføre i et Indlæg, ikkun har udtalt, at det vil han — der ikke under Sagen har givet Møde ved

Sagfører — overlade til sin Sagfører, findes der at maatte gives Klagerinden Medhold i den af hende nedlagte Protest.

Maren Michaelsen, Fischers Hustru, har edelig forklaret, at hun, da hun en Morgen mellem Kl. 5 og 5¹/₂ omkring Midten af Oktober f. A. kom op til Klagerindens Lejlighed, og Døren til denne blev lukket op af Klagerinden i det blotte Linned, saa, at Indklagede laa paaklædt og sov i Klagerindens Værelse.

Indklagede, som ikke straks efter Afgivelsen af den nævnte Vidneforklaring turde udtale sig om dennes Rigtighed, har senere benægtet Forklaringens Rigtighed.

Han har derimod erkendt, at han, efter at han sidste Gang havde haft Samleje med Klagerinden, flere Gange har besøgt hende i hendes Lejlighed og meget mulig ved saadanne Besøg været alene sammen med hende.

Da Klagerinden nu ikke har bevist, at hun har haft Samleje med Indklagede i det fornævnte Tidsrum, i hvilket Barnet kan være avlet, og da de foreliggende Oplysninger ikke heller tør tillægges saadan Betydning, at de kunne medføre et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra den 10 September til den 20 November 1908, hvorimod han i modsat Fald vil være at dømme efter Klagerindens i Frdn. 14 Oktober 1763, Pl. 6 December 1839 og Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 hjemlede Paastand.

Nr. 375. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Kristian Peter Nielsen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Oktober 1910: Arrestanterne Olaf Valdemar Andreasen, Kristian Peter Nielsen og Charles Fritiof Rosling bør straffes, Andreasen med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, Nielsen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Rosling med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Arrestanterne Nielsen og Rosling betale derhos, En for Begge og Begge for En, i Salær til den for dem beskikkede Defensor, Overretssagfører Becker, 25 Kr., og Arrestanten Andreasen til den for ham beskikkede Defensor, Overretssagfører Cortsen, ligeledes 25 Kr., medens samtlige Arrestanter, En for Alle og Alle for En, betale Aktionens øvrige Om-

kostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Amdrup, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Niensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristian Peter Nielsen til Højesteretssagførerne Asmussen og Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Olaf Valdemar Andreasen, Kristian Peter Nielsen og Charles Fritiof Rosling tiltales for Tyveri, Arrestanten Nielsen tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Arrestanten Nielsen er født den 25 Marts 1885 og bl. a. anset ved Højesteretsdom af 25 Juli 1904 efter Straffelovens § 230 2det Stykke, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Oktober 1904 efter Straffelovens § 230 1ste Stykke, jfr. § 54, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 29 Januar 1907 efter Straffelovens § 231 1ste Stykke og i Medfør af Straffelovens § 241 1ste Stykke, efter § 238, som for 3dje Gang begaaet Hæleri, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

En mod ham i Foraaret 1909 ved et af Rettens Kriminalkamre for Alfonseri og Tyveri indledet Undersøgelse sluttedes uden Tiltale.

Sagens Omstændigheder er følgende:

Den 22 og 25 Februar d. A. gjorde svensk Postekspeditør Erik Wetterlund til Politiet Anmeldelse om, at han Natten mellem den 21 og 22 s. M. i Beværtningen »Rydbergs Kælder« var blevet bestjaalet bl. a. for en Vinterfrakke, en Tegnebog, som han dog havde faaet tilbage, og et Lommeur, og sigtede han for Tyveriet 3 Mandspersoner, med hvem han havde været sammen i nævnte Beværtning.

Om selve Tyveriet kunde Anmelderen, der ved den paagældende Lejlighed var meget beruset, iøvrigt ikke give nærmere Oplysning.

Arrestanterne, som er sigtede for at have forøvet Tyveriet, har overensstemmende forklaret, at de den paagældende Nat alle opholdt sig i Dansesalonen »Valkyrien«, hvor ogsaa Anmelderen var til Stede, at Arrestanten Andreasen ikke tidligere havde haft noget Kendskab til Medarrestanterne, der derimod kendte hinanden, og at Arrestanterne Andreasen og Nielsen ved 2-Tiden fulgtes med Anmelderen fra Danse-

Fredag den 16 December.

Nr. 368.

Højesteretssagfører Møller

contra

Sophie Marie Jørgensen, Fremmings Hustru (Def. Halkier),

der tiltales for Mishandling af et Plejebarn.

Helsingør Købstads Ekstrarets Dom af 30 Maj 1910: Tiltalte Sophie Marie Jørgensen, Fremmings Hustru, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, dog at Straffens Fuldbyrkelse udsættes, og, saafremt de i midlertidig Straffelov af 1 April 1905, Kap. 3, fastsatte Betingelser overholdes, efter 5 Aars Forløb helt bortfalder. Saa bør og Tiltalte betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Skjold-Madsen, 35 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Mourier, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 September 1910: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Busch og C. Becker, betaler Tiltalte Sophie Marie Jørgensen, Fremmings Hustru, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter den i Dommen nævnte Straffebestemmelse, men Straffen findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. Straffens Fuldbyrkelse vil kunne udsættes under de i midlertidig Lov af 1 April 1905 foreskrevne Betingelser.

Thi kendes for Ret:

Sophie Marie Jørgensen, Fremmings Hustru, bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage, dog at Fuldbyrkelsen af Straffen udsættes, og at Straffen efter fem Aars Forløb fra denne Højesteretsdoms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Møller og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Helsingør Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Sophie Marie Jørgensen, Fremmings Hustru, der er født den 7 December 1871 og

ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Mishandling af Plejebarn. Af Sagen fremgaar Følgende:

Under 21 August 1909 skete der Anmeldelse til Helsingør Købstads Politi om, at det hos Tiltalte og hendes Mand anbragte Plejebarn, Mary Marie Hansen, født den 15 April 1898, var Genstand for Mishandling af Tiltalte.

Under det derefter optagne Forhør har bl. a. Sergent Laurits Peter Hansen — der er Marys Onkel og karakteriserer Mary som et sandfærdigt og godt Barn — under Ed som Vidne forklaret, at han, da Mary engang besøgte ham, har set Skorper af Rifter saavel paa Marys Arme som hendes Øjne. Rifterne — der efter Barnets Udsagn var tilføjede det af Tiltalte — var af den Art, at Børn ikke vilde have haft Kraft til at tilføje dem, og flere af Rifterne var efter Vidnets Skøn tilføjede ved Kneb, saaledes at Neglene ere gaaede gennem Huden og havde efterladt Saar.

Endvidere har Dykker Petersens Hustru under Ed som Vidne forklaret, at hun flere Gange har set, at Marys Arme var baade gule og blaa og bar Spor af Neglirifter, ligesom Barnet efter Vidnets Skøn paa forskellig Maade blev overanstrengt.

Endelig har Arbejds mændene Møllers og Bengtsons Hustruer — begge under Ed — forklaret at have set Rifter paa Barnet, og efter det første Vidnes Forklaring havde Mary engang en stærk Rift over det ene Øjelaag og en Rift i Øreflippen.

Tiltalte har bestemt benægtet at have knebet eller revet Barnet, og det skønnes heroverfor ikke tilstrækkeligt godtgjort, at de fornævnte Læsioner ere tilføjede Barnet af Tiltalte.

Om det Forhold, der gav Anledning til Anmeldelsen, har Tiltalte forklaret, at hun Dagen før Anmeldelsen, altsaa den 20 August, tildelede Mary en korporlig Revselse med et Spanskrør. Vel har Tiltalte erkendt, at hun ved den angivne Lejlighed har slaaet Barnet for haardt; men hun har i Forbindelse hermed forklaret, at hun slog Barnet, fordi det fortjente en Afstraffelse, idet det var grebet i Løgnagtighed.

Ifølge en den 21 August 1909 dateret, af Statsfysikatet afgiven Lægeattest fandtes ved Undersøgelsen paa Bagsiden af begge Overarme blodunderløbne Pletter og ligeledes paa Sædet paa højre Side en meget betydelig blaa violet, blodunderløben Flade, paa venstre Side en lignende, men mindre, samt her flere stribeformede Misfarvninger af Huden. Attesten udtaler dernæst, at Læsionerne kunne se ud, som om de var frembragte paa Armene ved Kniben, paa Sædet ved Slag med flad Haand eller med Spanskrør, og at de formentlig ville forsvinde i Løbet af 8—14 Dage uden at efterlade Følger.

Det skønnes herefter ikke rettere, end at Tiltalte ved den ommeldte, et Pige barn af den paagældende Alder for den nævnte Forseelse tildelede Revselse i den Grad har overskredet Revselsesrettens Grænser, at hendes Forhold kan karakteriseres som Mishandling. Tiltalte vil herefter være at anse efter Straffelovens § 202, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, og da Underrettsdommen har samme Resultat, og da dens Bestemmelser dels om, at Straffens Fuldbyardelse i Medfør af midlertidig Straffelov af 1 April 1905, Kapitel 3, udsættes, og, saafremt de i

salonen hen i »Rydbergs Kælder,« hvor Arrestanten Rosling kom i deres Selskab.

Arrestanterne har alle benægtet, at de i Forening har begaaet Tyveriet, men har iøvrigt afgivet indbyrdes stærkt modstridende Forklaringer.

Arrestanten Andreasen har forklaret, at Arrestanten Nielsen, medens hele Selskabet sad sammen i et af Beværtningsens Kabinetter, henvendt til Arrestanten Rosling, ytrede: »Der skal stjæles fra Manden, vi skal have hans Tegnebog,« hvilket Forslag Rosling gav sin Tilslutning, at Andreasen fraraadede Tyveriet med Bemærkning, at det var bedre at bede Anmelderen om Penge til Øl, hvad Arrestanterne ogsaa fik, at han (Andreasen) derefter gik ind i et tilstødende Kabinet, og at han, da han efter faa Minutters Forløb vendte tilbage til Selskabet, saa Arrestanten Rosling i Besiddelse af en Tegnebog, som han aabnede og derefter kastede over til Arrestanten Nielsen, der puttede den i Anmelderens Lomme.

Arrestanten Andreasen har yderligere forklaret, at Nielsen derefter ytrede til Rosling: »Vi skal have hans Ur,« og efter at Rosling havde løsnat Anmelderens Urkæde fra Vesten, derpaa tog Uret og Kæden og overgav disse Genstande til Rosling, som forlod Beværtningen, og at Nielsen noget senere, og efter at Anmelderen havde opdaget Tyveriet af Uret, ytrede til Arrestanten: »Vi skal ogsaa have hans Frakke,« og derefter i Arrestantens Paasyn stjal Frakken, der hang paa en Knage, og overgav den til Arrestanten, som modtog den, hvorefter begge Arrestanter forlod Beværtningen.

Efter Arrestanten Andreasens yderligere Forklaring pantsatte Nielsen den følgende Dag Frakken for 12 Kr., hvoraf Arrestanten modtog de 6 Kr., og overgav Arrestanten inden Pantsætningen et i Frakkens Lommer beroende Par Handsker, som Arrestanten derefter pantsatte.

Arrestanten Niensens seneste Forklaring gaar ud paa, at han, medens Selskabet opholdt sig i »Rydbergs Kælder,« viste Anmelderen og Arrestanten Andreasen op til det til Beværtningen hørende Pissoir. Da Andreasen kom tilbage herfra, overgav han Arrestanten et Ur og en Tegnebog, som han fremtog af sine Lommer, og bad Arrestanten give disse Genstande til Arrestanten Rosling.

Paa Arrestantens Forespørgsel erklærede Andreasen, at Genstandene var Svenskerens, som han havde taget. Arrestanten modtog Tingene, men gav Rosling senere Tegnebogen, som han dog modtog tilbage og derefter puttede i Anmelderens Lomme.

Efter at have forladt Beværtningen overleverede han derefter Roslings Kæreste, hvem han traf paa Gaden, Uret med Anmodning om at give det til Rosling. Den følgende Dag hentede han imidlertid efter Andreasens Anmodning atter Uret, som han forstod, at han skulde pantsætte, og overgav det til en under nærværende Sag ikke tiltalt Person med Anmodning om at foretage Pantsætningen, men han saa ikke denne Person senere.

Arrestanten nægter at have nogensomhelst anden Andel i Tyveriet af Overfrakken, end at han, da han og Andreasen forlod Lokalet, saa, at Andreasen tog en Overfrakke, om hvilken han senere erklærede, at det var Svenskerens, og at han tillod Andreasen at opbevare Frakken

i Arrestantens Logi Natten over, uagtet han saaledes vidste, at Frakken var frastjaalet Anmelderen.

Arrestanten Rosling har forklaret, at han i Beværtningen hørte, at Andreasen — hvad denne benægter, men Nielsen erklærer for meget muligt — opfordrede Nielsen til at stjæle Anmelderens Pung, og at Nielsen hertil svarede, at det kunde han ikke, da der var saa mange i Nærheden.

Arrestanten har yderligere forklaret, at Nielsen, da Selskabet kom fra Pissoiret, gav Arrestanten en Tegnebog, som han bad Arrestanten holde lidt, og som Arrestanten modtog, men som han dog, da han fik Betæneligheder, kort efter tilbageleverede Nielsen, som derefter puttede Bogen i Anmelderens Lomme.

Arrestanten har i et over ham den 16 April afholdt Forhør erkendt, at han, da han modtog Tegnebogen, tænkte sig, at Nielsen havde stjaalet den fra Anmelderen, og forsaavidt han senere har tilbagekaldt denne Tilstaaelse og gjort gældende, at han ikke tænkte sig, at Bogen var stjaalet, vil der intet Hensyn kunde tages til denne ganske ubestyrkede Tilbagekaldelse, saa meget mindre som Tilstaaelsen er bestyrket ved den af Slagtersvend Christian Larsen afgivne beedigede Forklaring, hvorefter Rosling, da han modtog Tegnebogen, søgte at skjule dette.

Om Uret har denne Arrestant forklaret, at hans Kæreste, hvem han traf, efter at han havde forladt Beværtningen, fortalte ham, at Nielsen havde givet hende et Ur, for at hun igen skulde give Arrestanten det. Arrestanten vilde imidlertid ikke modtage det, da han formodede, at det var stjaalet, og opfordrede hende til at tilbagelevere Nielsen det.

Den følgende Dags Eftermiddag fortalte Nielsen ham, at Andreasen havde stjaalet Uret fra Svenskeren, og da han var bange for at have det, havde overgivet det til Nielsen, der atter havde givet det til Roslings Kæreste, hos hvem Nielsen igen havde hentet det, hvilket sidste Kæresten samme Dag bekræftede. Den 23 Februar krævede Andreasen i »Valkyrien« Arrestanten for Uret.

Arrestanten Rosling har dernæst erkendt, at han den 22 Februar om Formiddagen af Arrestanten Nielsen modtog et kontant Beløb af 1 Kr., uagtet det efter [det] foreliggende maa antages, at han gik ud fra, at dette Beløb stammede fra Tyveriet.

Arrestanten Rosling har endelig forklaret, at Nielsen ved denne Lejlighed fortalte ham, at Andreasen havde taget Tegnebogen paa Pissoiret, undersøgt den og givet den til Nielsen, der havde fundet den tom, samt at Andreasen ogsaa var løbet med Anmelderens Frakke.

Hvad Arrestanterne Nielsen og Rosling efter det foranførte havde forklaret om sidstnævntes Kærestes Forhold til Uret, er benægtet af Kæresten og i Strid med Sagens øvrige Oplysninger.

Uret med Kæde og Overfrakken er funden pantsatte her i Staden, uden at det har kunnet oplyses, hvem der har foretaget Pantsætningen.

Naar nu henses til, at samtlige Arrestanter har været sammen med Anmelderen baade i Dansesalonen og i Beværtningen, at de alle har været i Besiddelse af enkelte af de Anmelderen frastjaalet Genstande, at deres Forklaringer har været vaklende og løgnagtige, og at

Arrestanterne Nielsens og Andreasens Fortid stempler disse Arrestanter som tyvagtige, findes det uden Betænkelighed at statuere, at der har foreligget en i hvert Fald stiltiende Aftale mellem samtlige Arrestanter om i Forening og til fælles Fordel at bestjæle Anmelderen, og at det er i Henhold til denne Aftale, at samtlige de ovennævnte Genstande, af hvilke Tegnebogen er vurderet til 1 Kr., Uret og Kæden til ialt 15 Kr., Frakken til 30 Kr. og Handskerne til 2 Kr., af Arrestanterne er frastjaalne Anmelderen.

Ifølge den af vedkommende Forhørsdommer, Kriminalretsassessor Schulin Schmidth til Retsprotokollen den 25 Juli gjorde Tilførsel, hvis Rigtighed er tiltraadt af Protokolfører C. Poulsen, Retsvidnet Nielsen og de i Kammeret tjenstgørende Betjente, Overbetjent Nr. 9, Andersen, og Politibetjent Gram, optraadte Arrestanten Nielsen i dette Retsmøde i høj Grad fornærmeligt mod Forhørsdommeren.

Paa dennes Opfordring til at forklare, hvorledes det tilgik den paagældende Nat, raabte Arrestanten, at Dommeren havde faaet Vidnerne til at vidne falsk, at Dommeren var en Djævel i Menneskeskikkelse og en Sjover.

Efter at have kastet en Stol i Gulvet og efter at være gaaet rundt paa Gulvet, udstødende Trusler og raabende op, løb Arrestanten Hovedet mod en Skabsdør, sprang derefter hen foran Skranken, kastede Frakken og raabte, idet han med begge Hænder truede mod Dommeren: »I skal have paa Tæven, fordi I vil gøre mig til Forbryder, jeg har ingen Ting gjort.«

Efter at Dommeren, der hele Tiden havde forsøgt at tale Arrestanten til Rette, paany havde formanet ham til at forholde sig rolig, raabte Arrestanten, idet han med begge Hænder slog i Skranken og med knyttede Hænder truede ad Dommeren: »Jeg skal springe det hele i Luften, I vil have gjort mig til Forbryder, I har holdt mig her i 4 Aar, jeg har ingen Ting gjort, jeg vil ud.«

Arrestanten vedblev at rase, slog i Skranken og strakte sig med knyttede Hænder henover denne mod Dommeren, ligesom han nægtede at forlade Retslokalet, hvad han først gjorde, efter at der var kommen Assistance fra Politikammeret. Hele dette Oprin varede et godt Kvarter.

Arrestanten har erklæret, at han ikke mindes det passerede, men at han ikke betvivler, at alt er tilgaaet, som i Protokoltilførslen anført.

Efter Fængselslægens Erklæring er Arrestanten ikke sindssyg eller aandssvag, og han forstaar Gerningens og Straffens Betydning.

Som Følge af det anførte vil Arrestanterne være at anse Arrestanten Nielsen efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter dens § 101 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. . . .

Tirsdag den 13 December.

Nr. 386. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Gustaf Persson (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Oktober 1910: Arrestanten Gustaf Persson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Cortsen og Prokurator Nissen, 35 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde ned-sættes til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Gustaf Persson til Højesteretssagførererne Asmussen og Dietrichson 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Gustaf Persson, der tiltales for Tyveri eller Hæleri, og hvis opgivne Alder af 34 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er ikke funden forhen straffet her i Landet.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Efter at det var meddelt Københavns Politi, at Arrestanten i Tomelilla i Sverrig havde afhændet en Del Cykler uden at kunne gøre Rede for sin Adkomst dertil, blev han anholdt. Han fandtes da i Besiddelse af en Cykle; i en Kælder, som han havde lejet i Haderslevgade, fandtes en Cykle og en Del brugt Tilbehør til Cykler, og ved en Undersøgelse i Tomelilla og Omegn bragtes tilstede 42 Cykler, som Arrestanten har erkendt at have afhændet i de sidste Aar.

Med Hensyn til omtrent Halvdelen af de nævnte 44 Cykler foreligger ingen Oplysning om nogen Ulovlighed; Resten ere genkendte som stjaalne paa Vesterbro og Frederiksberg, og medens Sagen for de øvriges Vedkommende er sluttet uden Tiltale af Mangel paa Bevis,

har nedennævnte Personer med Hensyn til 12 af Cyklerne aflagt Tilhjemlingsed og præsteret behørigt Ejendomsbevis, nemlig:

Kontorchef Hother Ploug,
 hans Hustru Johanne Marie Aggersborg,
 Lygtetænder Peder Olsen,
 Tømrer H. Holm,
 Malermester Sofus Fr. Petersen,
 Husbestyrerinde Vilhelmine Lindkvist,
 Frk. Nicoline Poulsen,
 Dekorationsmaler E. Danielsen,
 Glarmester Albert Sønderberg,
 Frk. Ellen Jensen,
 Malersvend Niels Jensen Kjeldsen og
 Frk. Ellen Rasmussen,

ifølge hvis Forklaringer hver af dem i Tiden fra den 11 Oktober 1908 til 23 Oktober 1909 er bestjaalet for en af Cyklerne, som be-roede for de 3's Vedkommende i 2 Kælderrum, der maa antages at have været aflaaede og være aabnede af Tyven med falsk Nøgle, en i en Gaard, en i en uafaaet Gennemgang og Resten paa uafaaede Trappegange.

De nævnte 12 Cykler havde en Værdi af ialt 700 Kr.

Arrestanten har vedblivende hævdet at have været i lovlig Besiddelse af alle Cyklerne, som han vil have købt her i Byen af forskellige Personer, hvilke han hovedsagelig traf paa Gaden, han har dog ikke, skønt han med de fleste har handlet flere Gange, om nogen af dem kunnet give saadanne Oplysninger, at de har kunnet findes og afhøres.

Naar henses til det saaledes Oplyste og til, at Arrestanten efter sin Forklaring af forskellige Personer har købt Koster, hidrørende fra en Del forskellige Tyverier, at han under Sagen har søgt at skjule, at han havde det ovennævnte Lokale i Haderslevgade, at han har afhændet alle de ovennævnte Cykler i Sverrig, at han til nogle af Køberne har foregivet at have købt Cyklerne paa Pantelaanerauktioner, at han har holdt sine Paarørende i Uvidenhed om, at han i stort Omfang drev Handel med brugte Cykler, og at han i Forhørene har afgivet væklende og i hvert Fald i et Tilfælde bevist løgnagtig Forklaring om sine Hjemmelsmænd, findes der at være ført efter D. L. 6—17—10 og Forordningen 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis for, at han har været i ulovlig Besiddelse af de oftnævnte 12 Cykler, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Som Følge af det Anførte og under Hensyn til Omfanget af den hæleriske Virksomhed vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 239 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Onsdag den 14 December.

Nr. 152. Enkefru **Karen Marie Christine Nielsen**, født **Petersen** (Liebe efter Ordre)

contra

Aktieselskabet Banken for Fredericia og Omegn (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt en Haandpanteret er stiftet, og om, hvorvidt Panthaveren har opfyldt sin Bevaringspligt.

Fredericia Bytings Dom af 27 April 1909: Indstævnte, Enkefru Karen Nielsen, bør til Citanterne, Banken for Fredericia og Omegn, mod Udlevering af den ovennævnte af hende til dem haandpantatte Obligation betale 4000 Kr. Sagens Omkostninger hæves. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at det ikke af den fremlagte Afskrift af den af Indstævnte den 14 December 1906 til Citanterne udstedte Obligation fremgaar, om Originalen er stemplet. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Oktober 1909: Mod Udlevering i kvitteret Stand af den ovennævnte af Indstævnte, Enkefru Karen Marie Christine Nielsen, født Petersen, den 14 December 1906 til Appellanterne, Banken for Fredericia og Omegn (Aktieselskab), udstedte Panteobligation bør hun til dem betale 4000 Kr. tilligemed Renter heraf 8 pCt. p. a. fra den 11 December 1907, indtil Betaling sker, og Processens Omkostninger for begge Retter skadesløst. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det ikke kan tillægges nogen Betydning for Sagens Udfald, at den i den indankede Dom nævnte Forskrivning til Partikulier Bayer tilligemed Obligationen af 10 December 1906 efter hvad der er oplyst for Højesteret, først er overgivet til ham i Juli Maaned 1907, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser findes at burde ophæves.

Processens Omkostninger for Højesteret ville ligeledes være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for Underretten og Landsoverretten ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves ligeledes. Til Justits-

kassen betaler Appellantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Liebe 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 14 December 1906 udstedte Indstævnte, Enkefru Karen Marie Christine Nielsen, født Pedersen, i Fredericia til Appellanterne, Banken for Fredericia og Omegn (Aktieselskab), ligeledes i Fredericia, en Panteobligation, hvorved hun erkendte at have modtaget til Laans af Banken et Beløb, stort 4000 Kr., som hun forpligtede sig til at tilbagebetale den 14 Marts 1907, til hvilken Dag Renten var betalt, hvorhos hun forpligtede sig til, saafremt Laanet skulde henstaa længere, at forrente Beløbet fra Forfaldsdagen, indtil Betaling sker, med den Rente, Banken maatte notere. I Obligationen hedder det bl. a.: »Til Sikkerhed for skadesløs Betaling af Kapital, Renter og mulige Omkostninger af enhver som helst Art stilles herved Banken for Fredericia og Omegn til haandfaaet Pant: Obligationen fra Detailist Anders Gert Peter Thomsen af Fredericia til mig, stor 14000 Kr., med oprykkende Prioritet i Ejendommen M.-Nr. 638 af Fredericia Bygrunde (Jyllandsgade), dateret 10 December 1906, læst 11 s. M., næstefter 13000 Kr. til Kreditforeningen.«

Samme Dag, som Haandpanteobligationen blev underskrevet af Indstævnte, meddelte derhos daværende Fuldmægtig paa Byfogedkontoret i Fredericia, Carlsen, Appellanterne en skriftlig Tilstaaelse for, at han af dem havde modtaget den pantsatte Obligation »til Tinglæsning.«

Indstævnte ønskede imidlertid at rejse et større Laan mod Sikkerhed i den til Appellanterne pantsatte Obligation, og da der tilbød sig Lejlighed til at laane 6000 Kr. paa Obligationen hos Partikulier Robert Bayer af Strib, underskrev hun en Forskrivning til bemeldte Bayer, ifølge hvilken hun til Sikkerhed for det nævnte Beløb meddelte ham Haandpant i Obligationen, hvorpaa hun overgav Forskrivningen til sin juridiske Konsulent, fornævnte Carlsen, der — som det maa antages i Januar Maaned 1907 — overgav baade Forskrivningen og Obligationen til Bayer og modtog Laanesummen, hvilken han imidlertid har tilegnet sig uden senere at dække Indstævntes Gæld til Appellanterne.

Da Indstævnte ikke har indfriet det ovennævnte hos Appellanterne optagne Laan, har disse under nærværende Sag i 1ste Instans søgt hende til Betaling af Obligationens Paalydende, 4000 Kr., tilligemed Renter heraf 8 pCt. p. a. fra den 11 December 1907, indtil Betaling sker, og da hun overensstemmende med en af hende derom nedlagt subsidiaer Paastand ved Underretsdommen alene er tilpligtet at betale Hovedstolen uden Renter og ikkun mod Udlevering af den, som meldt, haandpantsatte Obligation, har Appellanterne nu indanket Sagen her for Retten, hvor de har gentaget deres ovennævnte Paastand, som de dog har begrænset derhen, at Betalingen gøres afhængig af Ekstradition i kvitteret Stand af den af Indstævnte til Banken udstedte Obligation. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for sin fornævnte Paastand har Indstævnte gjort gældende, at naar Appellanterne har udleveret Fuldmægtig Carlsen — hvis Bo senere er taget under Konkursbehandling, og som nu er afgaaet ved Døden — den til dem haandpantatte Obligation, maa de selv bære Ansvar for, hvad Brug Carlsen senere maatte have gjort af den, i hvilken Henseende hun videre har anbragt, at hun vel, som meldt, har underskrevet en Forskrivning til Partikulier Bayer, hvorefter han skulde have Panteret i Obligationen, men at det var en Forudsætning for Optagelsen af dette nye Laan, at det tidligere Laan hos Appellanterne først betaltes, saaledes at Haandpantet blev frigjort til derefter at overgives Bayer.

Naar nu henses til, at den ovennævnte Tilstaaelse er udfærdiget kun 3 Dage efter, at den haandpantatte Obligation var bleven tinglæst, ligger det nær at antage, at bemeldte Obligation, da Tilstaaelsen meddeltes, var beroende paa Byfogedkontoret i Anledning af dens Tinglæsning, og at Øjemedet med Tilstaaelsen alene har været at skaffe Appellanterne den til Haandpanterettens Stiftelse fornødne Sikkerhed for, at Obligationen efter stedfunden Ekspedition vilde blive udleveret dem. Men selv om Obligationen virkelig af Appellanterne maatte være bleven overleveret Carlsen, findes den Omstændighed, at han, inden der endnu var forløbet saa lang Tid, at Appellanterne med Sikkerhed kunde gaa ud fra, at Ekspeditionen maatte være tilendebragt, har disponeret over den som sket, ikke at kunne tilregnes dem som et Brud paa den dem overfor Indstævnte paahvilende Pligt til at drage Omsorg for Pantets Bevaring. Herefter maa imidlertid Indstævnte, uanset at Appellanterne er ude af Stand til at tilbagelevere hende Pantet, anses pligtig at indfri det hende ydede Laan, og hun, der ikke har fremsat nogen Indsigelse mod Størrelsen af den beregnede Rente, vil derfor være at dømme til mod Udlevering i kvitteret Stand af den ovennævnte, af hende den 14 December 1906 til Appellanterne udstedte Panteobligtion, at betale det indsøgte Beløb tilligemed Renter heraf som paastaet.

I Overensstemmelse med Obligationens Bestemmelser i saa Henseende vil hun derhos være at tilpligte at godtgøre Appellanterne Processens Omkostninger for begge Retter skadesløst.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 322. Damperen »Draupner«s Rederi, Johan C. Gjertsens Efterfølger i Bergen (Asmussen)

contra

Aktieselskabet **Københavns Kul- og Kokes-Kompagni**
(Henriques),

betræffende Spørgsmaal om, hvorvidt Indstævnte paa Grund af Strike er fritaget for at betale Liggedagspenge.

Sø- og Handelsrettens Dom af 20 Juli 1910: De Indstævnte, Akts. Københavns Kul- og Kokes-Kompagni, bør for Tiltale af Citanterne, Dampskibet »Draupner«s Rederi, Johan C. Gjertsens Eftfl., Bergen, fri at være. Sagens Omkostninger betale Citanterne til de Indstævnte med 35 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at det den 29 Juni d. A. af de Indstævnte fremlagte, den 26 Marts d. A. oprettede Certeparti ikke er stemplet.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger kan det ikke antages, at der med Hensyn til Indtrædelsen af den paagældende Strike eller Fremskyndelsen af Udlosningen kan lægges Indstævnte noget til Last. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Damperen »Draupner«s Rederi, Johan C. Gjertsens Efterfølger, til Indstævnte, Aktieselskabet Københavns Kul- og Kokes-Kompagni, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanterne, Dampskibet »Draupner«s Rederi, Johan C. Gjertsens Eftfl., Bergen, de Indstævnte, Akts. Københavns Kul- og Kokes-Kompagni, til Betaling af et Beløb af 12 £ med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 21 Juni d. A., og Sagens Omkostninger. De Indstævnte have nedlagt Paastand paa Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det paastævnte Beløb angives at skyldes for 1 Liggedag, der paa løb, da Dampskibet »Draupner«, der ved Certeparti af 26 Marts d. A. var befragtet af de Indstævnte til at bringe en Ladning Kul til København, lossede her i Byen.

Det er in confesso, at der til Losningen her medgik en Dag udover den i Certepartiet bestemte Tid, og at Betalingen for denne Dag er 12 £. Opholdet skyldtes, efter hvad der er uomtvistet, en Strike blandt Lossearbejderne, idet de Indstævnte, der tidligere havde ført Forhandlinger med Arbejdsmændenes Forbund om kun at beskæftige Medlemmer af nævnte Forbund eller give dem Fortrinsret ved alt under Firmaets Virksomhed forefaldende Arbejde, uden at der dog var kommet nogen bindende Aftale i Stand derom, havde nægtet at be-

nytte et Hold Arbejdere ved Losningen af Dampskibet »Draupner«, da Firmaet under en tidligere Losning havde været utilfreds med disses Arbejde. Disse Hold bestod saavel af organiserede som af uorganiserede Arbejdere.

Citanterne have til Støtte for deres nævnte Paastand henvist til Certepartiets Artikel 12, hvori det bl. a. hedder: »I Tilfælde af Strike, Lock-out'er, borgerlige Uroligheder, ulykkelige Hændelser eller nogen anden Omstændighed, hvorover Losningsmodtagerne ikke ere Herrer, og som hindrer eller forsinker Losningen, regnes den saaledes medgaaede Tid ikke, medmindre Damperen allerede er begyndt at ligge over . . .«

De paastaa, at denne Bestemmelse kun fritager Modtagerne for at betale Liggedagsgodtgørelse, naar Striken, der er Skyld i Skibets Ophold, er af den Art, at det staar*) i Modtagernes Magt at afbøde dens Følger eller forhindre den, men at det netop stod i Modtagernes Magt at hindre Striken, idet de, naar de ikke var istand til at lade Losningen foretage ved Mandskab udenfor de organiserede Arbejdere, kunde have givet efter for de Fordringer, der stilledes til dem.

De Indstævnte have heroverfor gjort gældende, at Modtagerne var ganske uden Skyld i Striken, der kom uventet og ikke kunde være undgaaet, men iøvrigt hævde de, at enhver Strike mellem Lossearbejderne, naar den er Skyld i Skibets Ophold, efter Certepartiet maa fritage Modtagerne for Ansvar med Hensyn til Lossetiden.

Retten skønner nu ikke rettere, end at Ladningsmodtagerne i nærværende Tilfælde maa være fritagne for at tilsvare Liggedagsgodtgørelse til Skibet. Vel maa Certepartiets Artikel 12, efter hvad der maa antages at være Meningen med den i Regel 6 i de bag paa Certepartiet trykte »The Baltcon Strike Rules« indeholdte Definition af Strike, antages ved Strike kun at forstaa en saadan Strike, hvorover Modtagerne ikke ere Herrer, saaledes at kun en saadan skulde fritage for Ansvar med Hensyn til Lossetiden, men i nærværende Tilfælde findes der dog ikke at kunne paalægges Modtagerne noget Ansvar, da det ikke af Citanterne, hvem Bevisbyrden herfor maa paahvile, overfor de Indstævntes Benægtelse er godtgjort, at de Indstævnte kunde have ladet Losningen foretage ved andre end organiserede Arbejdere, eller at de kunde have forebygget eller forhindret Striken paa anden Maade, i hvilken Henseende det bemærkes, at der ikke kan gives Citanterne Medhold i, at de Indstævnte ubetinget kunde være pligtige at afværge Striken ved at give efter for Lossearbejderne, hvad enten disses Fordringer maatte anses berettigede eller ikke. De Indstævntes Paastand vil derfor være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 35 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde i Anledning af, at det den 29 Juni d. A. af de Indstævnte fremlagte, den 26 Marts d. A. oprettede Certeparti ikke er stemplet.

Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

*) Skal være »ikke staar«.

Torsdag den 15 December.

Nr. 398.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Nehemiah James, kaldet **William James** (Def. Asmussen),

der tiltales for Drab.

Christiansteds Bytings kriminelle Ekstrarets Dom af 31 Maj 1910: Arrestanten Nehemiah James, kaldet William James, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør han og betale de af Aktionen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 August 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Zeuthen og H. Steinthal, betaler Arrestanten Nehemiah James, kaldet William James, 30 Francs til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Nehemiah James, kaldet William James, til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 60 Francs til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instans er paadømt ved Christiansted Bytings kriminelle Ekstraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd og derefter indanket hertil, er Arrestanten Nehemiah James, kaldet William James, hvis Alder af Retten er skønnet at være ca. 35 Aar, og som ikke er funden forhen straffet, sat under Tiltale for Drab:

Sagens nærmere Omstændigheder er følgende:

Natten mellem den 24 og 25 December 1909 blev Arrestantens Nevø, en ca. 25-aarig Negerarbejder, David Charles, fundet dræbt udenfor Arrestantens Bopæl paa Plantagen »Orange Grove« tæt ved

Christianssted. Liget laa udstrakt paa Ryggen ca. 36 Fod fra Arrestantens Bopæl. Bortset fra et Stiksaar paa venstre Side af Brystet nedenunder Kravebenet, fandtes der paa Liget ikke Mærker af Vold, og Klæderne var hele, Skjorten stærkt gennemtrængt af Blod.

Ifølge den under Sagen foretagne medicolegale Obduktion var Døden indtraadt som Følge af et ca. $\frac{1}{2}$ Tomme langt, absolut dødeligt Stiksaar, der var trængt gennem Arterie pulmonalis ind i venstre Hjertekammer.

Arrestanten, der samme Nat i stærkt beruset Tilstand anholdtes paa sin Bopæl, hvor han fandtes liggende under sin Seng, indrømmede straks dels overfor Betjenten, der anholdt ham, dels overfor Politimesteren at have begaaet Drabet. I det første den 25 om Formiddagen Kl. 10 afholdte Forhør forklarede han, der da endnu gjorde et beruset Indtryk, at han efter en forudgaaet Ordstrid havde stukket den Dræbte, som han ikke kendte, og da Arrestanten blev oplyst om, at den Dræbte var hans egen Nevø, blev han tilsyneladende meget forbavset derover. I det følgende, den 27 s. M. over Arrestanten afholdte Forhør tilbagetog han imidlertid sin Tilstaaelse, idet han nu forklarede, at han vel erindrede, at han den paagældende Nat udenfor sin Dør havde truffet en ham ubekendt Person kommende fra Døren, hvem han spurgte om, hvad han havde der at gøre, hvortil Personen svarede: »Det er min Sag,« men at han, der da var fuldstændig drukken, ikke kunde erindre, hvem denne Person var, og ikke erindrede at have stukket Personen eller nogen anden, saalidt som han, der vel hørte, at der blev en Del Spektakel, men ikke vidste hvorfor, vil kunne huske, hvorledes han kom ind under Sengen, hvor han ved sin Anholdelse fandtes. Denne Forklaring har Arrestanten senere fastholdt.

Om det iøvrigt passerede er ved Arrestantens og de under Sagen afhørte Vidners Forklaringer oplyst følgende:

Arrestanten havde aftalt med sin nævnte Nevø, med hvem han stod paa en venskabelig Fod, at de 1ste Juledags Morgen, den 25 December, skulde slagte et Svin paa Arrestantens Bopæl. Den 24 om Eftermiddagen havde Arrestanten været inde i Byen — Christianssted — paa forskellige Beværtninger og der faaet noget at spise samt en Del at drikke, hvorved han efter sin Forklaring var bleven »noget beruset om end ikke helt fuld.« Paa Hjemvejen fra Byen til sin Bopæl senere hen paa Eftermiddagen mødte Arrestanten David Charles, der sammen med en anden Person kom kørende i en Karre. David Charles fortalte Arrestanten, at han havde afleveret Svinet paa »Orange Grove« og nu vilde til Byen for at købe en Flaske Rom til at traktere dem med, der skulde hjælpe til ved Slagtingen. Arrestanten ytrede da, at han var paa Vej hjem, men senere vilde komme til Byen til Gudstjeneste. Ud paa Aftenen gik Arrestanten atter til Byen, hvor han paa forskellige Beværtninger drak en Del Rom. Han traf her atter sammen med David Charles, der i Mellemtiden havde købt den omtalte Flaske Rom, og som efter Arrestantens Forklaring anmodede ham om at bringe denne hjem, hvilken Anmodning han dog atter tilbagetog, fordi Arrestanten var for fuld til, at han turde betro ham Rommen. Istedet for fulgtes David Charles senere ved 11-Tiden om Aftenen med en anden af sine Bekendte til Arrestantens

Bopæl, hvor han, der ikke traf Arrestanten hjemme, afleverede Rommen til Arrestantens Konkubine, Viola Jackson. Han fulgtes derefter atter med sin Ledsager ind ad Byen til og skiltes fra ham ved dennes Hjem tæt udenfor Byen, hvortil han nu paany begav sig for at søge efter Arrestanten. Denne havde ved Midnatstid, efter sin Forklaring, alene begivet sig hjemad.

Om det derefter mellem Arrestanten og David Charles passerede har der ikke kunnet tilvejebringes andre Oplysninger end fornævnte Viola Jacksons edelige Forklaring.

Denne gaar ud paa, at hun, der noget før Kl. 9 den paagældende Aften var gaaet til Sengs i sit og Arrestantens fælles Værelse, noget senere blev vækket af sin Søvn ved, at David Charles bankede paa Døren og spurgte, om Arrestanten var hjemme. Hun stod da ud af Sengen, aabnede Døren og sagde til ham, at Arrestanten var taget ind til Byen, hvortil han svarede, at han saa vilde tage ind til Byen for at søge efter ham. Han afleverede derefter en Flaske Rom, som han bad hende opbevare. Hun forstod, at det var hans Mening, at han vilde sove hos Arrestanten den Nat, for at de næste Morgen kunde staa tidlig op sammen for at slagte Svinet. Da David Charles var gaaet, faldt hun i Søvn igen, men blev senere vækket ved, at David bankede paa Døren og bad hende lukke op. Hun stod da op, løftede Krogen fra og gik atter til Sengs, hvorefter hun hørte David sige et Par Gange: »Gaa ind, Onkel!« Herpaa hørte hun intet Svar, men lidt efter hørte hun David udbryde: »Oh Gud!« Hun stod da straks op af Sengen, aabnede Døren og gik udenfor; hun saa i det klare Maaneskin Arrestanten staa nogle faa Alen fra Døren og fik derefter Øje paa Afdøde, der laa et Stykke borte, tilsyneladende død. Arrestanten havde en Tyrepik i den ene Haand, men hun saa ikke, om han havde nogen Kniv eller lignende i Haanden. Hun saa ikke andre Personer paa Stedet. Hun spurgte straks Arrestanten, hvad han havde gjort ved sin Nevø, hvortil Arrestanten intet svarede. Hun raabte derpaa om Hjælp, og der blev sendt Bud til Christianssted efter Politi. Arrestanten, der imidlertid havde gaaet omkring ved og i sit Hus, fandtes, da Politiet kort efter kom tilstede, som nævnt liggende under Sengen, hvorfra en af hans Fødder stak frem.

Politibetjent Nr. 5, Vallade, der paagrebt Arrestanten, har edelig forklaret, at han, da han fik Øje paa Arrestanten, greb ham i Foden og sagde til ham, at han skulde komme frem, hvad Arrestanten, der, i Fald han havde sovet, i hvert Fald ikke var vanskelig at vække, ogsaa straks gjorde. Paa Betjentens Udtalelse: »Se nu, hvad Du har gjort, Du har dræbt en Mand,« svarede Arrestanten: »Ja, jeg har bragt mig selv i Ulykke, men han gjorde mig vred først.« Da Betjenten derefter tog fat i Arrestanten og førte ham hen til Liget, fulgte han villig med og sagde, da han saa den Dræbte, kun, at han var villig til at følge med, og at hvad der skulde ske, maatte ske. Arrestanten blev derpaa bragt til Arresten paa Christiansværnfortet.

Ved de af Politiet i Anledning af Drabet foretagne Undersøgelser fandtes næste Morgen af Betjent Vallade en Daggert med en ca. 4 Tm. lang og ca. $\frac{1}{2}$ Tm. bred meget spidst tilløbende Klinge, paa hvilken der paa et Stykke paa ca. $2\frac{1}{2}$ Tm. fra Spidsen og opad sad et Stof,

som Betjent Vallade og Forpagter Barry, der hjalp førstnævnte med at søge efter Daggerten, under Ed har forklaret var en rød, klæbrig Masse, som de sikkert tror var Blod.

Daggerten laa skjult under andre Genstande i en Bordskuffe, hvor Arrestanten plejede at lægge den, naar han kom hjem, men hvorledes den er kommen derind den nævnte Nat, vil han ikke kunne huske. Derimod har han forklaret, at han stak Daggerten, som han bar som et Forsvarsvaaben, til sig, inden han gik til Byen om Eftermiddagen, ligesom at han ved, at omtalte Stof ikke sad paa Klingen den Gang.

Paa den Skjorte, Arrestanten bar ved sin Anholdelse, fandtes paa højre Skulder og Ærme nogle smaa Pletter, som Arrestanten ikke vil have set der før, og viste det sig ved en af V. Steins Laboratorium i København, hvortil Stykket af Skjorten med paasiddende Pletter var sendt, foretagen Undersøgelse, at Stoffet, hvoraf disse Pletter bestod, var Menneskeblod. Derimod kunde der ifølge Erklæringen af 8 Marts d. A. fra bemeldte Laboratorium, hvortil Daggerten samtidig med Skjorten var sendt til Undersøgelse, ikke paavises Blodspor paa denne, men bemærkes det i samme Erklæring, at Dannelsen af de for Blod karakteristiske Hæminkrystaller vanskeliggøres, eventuelt forhindres af Rust.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes der nu at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har begaaet Drabet. At han imidlertid i Gerningsøjeblikket har været i høj Grad beruset findes bestyrket derved, at Arrestanten efter det oplyste i Løbet af Eftermiddagen og Aftenen den 24 December har nydt ret anelige Mængder Rom, ligesom baade Politimesteren, Politiaassistenten og den vagthavende Betjent har erklæret, at Arrestanten den paagældende Nat var saa beruset, at han ikke kunde give nogen fornuftig Forklaring om det passerede. I en under Sagen afgiven Erklæring har Landfysikus for St. Croix udtalt, at det ikke blot er muligt, men i højeste Grad sandsynligt, særlig ogsaa i Betragtning af, at der intet-somhelst rimeligt Motiv foreligger for Drabshandlingen, at denne er foretaget af Arrestanten ganske uvitterligt, og at Bevidstheden og Erindringen om den har været ganske udslettet.

Arrestanten maa iøvrigt antages under almindelige Forhold at være en rolig, fredsommelig og arbejdsom Mand.

Efter det foreliggende maa det billiges, at Arrestanten, der ikke kan antages i Gerningens Øjeblik at have manglet al Bevidsthed, ved Underrettsdommen er anset efter Frdn. 4 Oktober 1833 § 2, sidste Stk., men Straffen, der ved bemeldte Dom er ansat til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, vil efter Omstændighederne være at forhøje til lige Straf i 3 Aar.

nævnte Lov fastsatte Betingelser overholdes, efter 5 Aars Forløbet helt bortfalder, og dels om Sagens Omkostninger, som det ved Underrettsdommen rettelig er paalagt Tiltalte at udrede, billiges, vil Underrettsdommen i det Hele være at stadfæste.

Mandag den 19 December.

Nr. 404. Aktieselskabet Rederisyndikatet (Asmussen)

contra

Firmaet Helmsing & Grimm, Riga (Stein),

betræffende Appellantens Forpligtelser til som Veksellakseptant eller paa anden Maade at hæfte for et Dampskibsselskabs Gæld.

Sø- og Handelsrettens Dom af 9 November 1910: De Indstævnte, Aktieselskabet »Rederisyndikatet« ved dets Bestyrelse, Direktør, Vicekonsul P. L. Fisker, Direktør, Kaptajn V. T. Hein og Sekretær Bayer, bør mod Ekstradition af den omhandlede Veksell i kvitteret Stand til Citanterne, Firmaet Helmsing & Grimm, Riga, betale 755 Rubler 21 Kopek med Renter 6 pCt. heraf fra den 18 Oktober d. A., til Betaling sker, samt nærværende Sags Omkostninger skadesløst. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da den i den indankede Dom ommeldte, den 23 August 1910 udstedte Veksell er trukket paa og akcepteret af Dampskibsselskabet Dan, kan der ikke tilkomme det indstævnte Firma nogen Veksellfordring paa Appellanten, Aktieselskabet Rederisyndikatet. Men heller ikke ad anden Vej kan der af det Foreliggende udledes nogen Forpligtelse for Rederisyndikatet til at betale det paastævnte Beløb. Af den mellem Dampskibsselskaberne og Rederisyndikatet oprettede Overenskomst fremgaar det utvetydigt, at dette alene skulde overtage Forretningsførelsen for Selskaberne og ikke vilde paatage sig nogen Forpligtelse overfor Tredjemand, og i Overensstemmelse hermed er ogsaa Anmeldelsen til Rederiregistreret, idet den alene gaar ud paa, at den tidligere Forretningsfører for Selskaberne er frattraadt, og Syndikatet tiltraadt i hans Sted som Forretningsfører. Da der nu efter Proceduren maa gaas ud fra, at det indstævnte Firma har været bekendt med denne Anmeldelse, og der ikke er oplyst Omstændigheder, som med Føje have kunnet bibringe Firmaet den Forestilling, at Syndikatet overfor det desuagtet vilde hæfte for Selskabernes Gæld, vil Syndikatet være at frifinde.

Processens Omkostninger i begge Instanser findes det indstævnte Firma at burde tilsvare Syndikatet med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Aktieselskabet Rederisyndikatet, bør for Tiltale af Indstævnte, Firmaet Helmsing & Grimm, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter Beslutninger tagne paa de den 13 Februar 1909 afholdte Generalforsamlinger i Dampskibsselskaberne »København,« »Union,« »Østersøen,« »Inga,« »Dan« og »Ocean,« som alle var i økonomiske Vanskeligheder, afsluttedes der den 23—24 Februar en Overenskomst mellem disse Selskaber og et Aktieselskab, der under Navn af »Rederisyndikatet« samtidig dannedes med en Kapital af 600000 Kr. paa Foranledning af de 2 Banker, der hidtil havde været Selskabernes Bankforbindelse.

Overenskomsten gik ud paa, at Rederisyndikatet skulde overtage Fællesdriften af Dampskibsselskaberne, at det som Følge heraf skulde anmeldes som Forretningsfører for disse, »uden« som det hed: »at der dog herved gøres nogen Indskrænkning i Selvstændigheden udadtil for de enkelte Dampskibsselskaber.«

Overenskomsten gik videre ud paa, at Fragtkontrakter skulde afsluttes og Forpligtelser paatages i de enkelte Selskabers Navn, men at alle Indtægter og Udgifter skulde indgaa i og afholdes af Rederisyndikatet, og at der efter hvert Regnskabsaars Afslutning skulde foretages en Fordeling af Overskud eller Underskud efter et vist Forhold, der rettede sig efter Værdien af hvert Selskabs Dampskibsflaade.

Forstrækninger, som Rederisyndikatet udenfor den almindelige Drift maatte yde noget af Dampskibsselskaberne til Indfrielse af ældre Gæld, skulde debiteres vedkommende Selskab, saaledes at de andre Selskaber dog hæftede subsidiært derfor overfor Rederisyndikatet, der ikke havde nogen Forpligtelse til at yde saadanne Forstrækninger, ligesom det heller ikke havde Pligt til i Driften at udrede Udgifter, der ikke var dækkede ved indgaaede Indtægter.

Det hed sluttelig, at Dampskibsselskaberne skulde give Rederisyndikatet Skadesløsbreve i deres Dampskibe med Prioritet næst efter de samme da paahvilende Hæftelser for, hvad Rederisyndikatet maatte faa til gode i Henhold til Overenskomsten hos de enkelte Selskaber.

Under 23 Februar afholdtes en konstituerende Generalforsamling i Aktieselskabet »Rederisyndikatet.«

I de Love, der vedtoges paa denne Generalforsamling, hed det, at Aktieselskabet »har til Formaal at drive Rederivirksomhed ved Fællesdrift af« de fornævnte Dampskibsselskaber i Overensstemmelse med den paa disse Selskabers Generalforsamlinger den 13 s. M. ved-

tagne Ordning, at Aktiekapitalen 600000 Kr. var fuldt indbetalt, og at Generalforsamlingen traf Bestemmelse om Anvendelse af det aarlige Overskud, efter at den fornævnte Overenskomsts Bestemmelser var iagttagne.

Der gjordes derefter Anmeldelse til Rederiregistreret om, at den tidligere Forretningsfører i de fornævnte Selskaber var fratraadt, og at Aktieselskabet »Rederisyndikatet« var tiltraadt i hans Sted som Forretningsfører ifølge Generalforsamlingsbeslutning af 13 Februar 1909.

Dampskibsselskabernes Drift lededes derefter af »Rederisyndikatet« indtil indeværende Aars Oktober Maaned, da Virksomheden standsedes.

Nogle af Selskaberne, deriblandt Dampskibsselskabet »Dan« er tagne under Konkursbehandling ved nærværende Rets Skifteretsafdeling.

Under 23 August 1910 havde Citanterne under nærværende Sag, Firmaet Helmsing & Grimm i Riga, trukket en den 18 Oktoker d. A. forfaldende Veksel, stor 775 *) Rubler 21 Kopek paa Dampskibsselskabet »Dan,« og denne Veksel var forsynet med en Akceptpaategning, der lød:

Dampskibsselskabet Dan
Rederisyndikatet

og som derunder var forsynet med Underskrifter af 2 af »Rederisyndikatet«s Bestyrelses-Medlemmer.

Vekselbeløbet betaltes ikke ved Forfaldstid, men Citanterne henvises til »Dan«s Konkursbo.

Citanterne har derefter anlagt nærværende Sag mod Aktieselskabet »Rederisyndikatet« og paastaet dette dømt principaliter til som Vekselakceptant at betale Vekselbeløbet med Renter 6 pCt. aarlig fra den 18 Oktober d. A. og skadesløse Sagsomkostninger, subsidiært dømt til som simpel Skyldner at betale Beløbet med Renter og Omkostninger efter Rettens Skøn.

De Indstævnte har paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

De hævder, at »Rederisyndikatet« kun er og aldrig har været andet end Forretningsfører, »bestyrende Reder« for »Dan« og Søsterselskaber. Vekslen er trukken paa »Dan,« det er »Dan« og »Dan« alene, der er Akceptant. »Rederisyndikatet«s Navn paa Vekslen er kun den »bestyrende Reder«s Underskrift paa »Dan«s Vegne, »Rederisyndikatet« og dette Selskabs Kapital er lige saa lidt forpligtet ved denne Underskrift, som den tidligere Forretningsfører eller hans personlige Formue var det tidligere, naar han satte sit Navn under »Dan«s.

Citanterne, der fremhæver, at den afsluttede Overenskomst ikke i sine Detailler har været offentlig tilgængelig, hævder, at den Omstændighed, at man har benyttet Formen af et Aktieselskab, maa bevirke, at Aktiekapitalen maa hæfte for Forpligtelser som den her omhandlede hidrørende fra Rederivirksomheden. Den brugte Form maa hos Tredjemand vække den Forestilling, at Kreditorerne kan holde sig til Aktiekapitalen. Hvis noget andet var Mening, var en Aktiekapital uforuden. Bankerne kunde da have opnaaet deres Formaal ved at stille de 600000 Kr. til Disposition for en nydannet Bestyrelse som

*) Skal være 755.

et Driftslaan. Den valgte Form er saaledes egnet til at vække en Tillid og skabe en Kredit, som ikke paa samme Maade var kommen Selskaberne til gode, hvis Tredjemand havde været klar over, at det var Meningen, at enhver Kreditgivning alene skete til de oprindelige, i Forvejen insolvente Selskaber, og at ethvert Forbrug af Aktiekapitalen skete som et Laan til Selskaberne, sikret ved et Skadesløsbrev, der gjorde Rederisyndikatets Krav paa Tilbagebetaling fortrinsberettiget frem for andre Kreditorers Fordringer.

De Indstævnte har ikke oplyst, hvorledes de har bogført de af dem afholdte Udgifter til Driften af de enkelte Selskaber, om som Laan til det enkelte Selskab eller som fælles Driftsudgifter. De har heller ikke oplyst noget nærmere om det til Grund for Vekslen liggende Forretningsforhold mellem Citanterne og de Indstævnte. De har antydet, at hele Aktiekapitalen — og mere til — er opbrugt, inden Virksomheden standsedes, saaledes at en Domfældelse af Rederisyndikatet vil være uden al reel Interesse for Citanterne, men noget nærmere herom har de ikke oplyst, og Retten maa altsaa se bort herfra. Det Spørgsmaal, der er Retten forelagt, er, om Rederisyndikatet hæfter — med sin Aktiekapital — for den her omhandlede Gæld.

Retten maa nu gaa ud fra, at Citanterne virkelig har Ret i, at Folk i Almindelighed har opfattet, og Retten maa finde, at de har haft Føje til at opfatte Forholdet derhen, at Rederisyndikatets Aktiekapital skulde hæfte for den Kredit, der ydedes Driften. Selv bortset fra, at de trufne Aftalers Indhold næppe alle har været tilgængelige for Publikum, kan Retten ikke finde, at der i det foreliggende findes en klar Hjemmel for den modsatte Forstaaelse. Den Omstændighed, at Selskabet er anmeldt til Skibsregistret som Forretningsfører, skønnes ikke at have afgørende Betydning, da det under Hensyn til de foreliggende Omstændigheder, navnlig Ordningens midlertidige Karakter, var ret naturligt, at Anmeldelsen skete saaledes. Vekslens Akceptpaategning skønnes under de givne Forhold meget vel at kunne forstaaes som bindende for Rederisyndikatet.

Retten maa efter det saaledes foreliggende gaa ud fra, at Citantfirmaet har haft Føje til at betragte Rederisyndikatet som hæftende for den her omhandlede Gæld.

Der maa herefter gives Dom efter Citanterne principale Paastand. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdag den 20 December.

Nr. 39. Fisker **Hjalmar Albert Hartmann Ditlevsen**
(Winther efter Ordre)

contra

Hofjægermester **F. C. C. Greve Holstein** til Grevskabet
Holsteinborg (Møldrup),

betræffende Spørgsmaal om Jagtretten paa Holsteinborg Nor.

Holsteinborg Birks Politirets Dom af 22 Marts 1907: Indklagede, Fisker Hjalmar Albert Hartmann Ditlevsen af Karrebæk, bør til Klageren, Lensgreve Holstein Holsteinborg til Grevskabet Holsteinborg, betale en Bøde af 20 Kr. Sagens Omkostninger hæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Marts 1909: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger her for Retten ophæves. Der tillægges Prokurator Leth i Salær 150 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 2 Kr. 70 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger væsenlig bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville ligeledes efter Indstævntes Paastand være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Fisker Hjalmar Albert Hartmann Ditlevsen, 2 Kroner. I Salarium tillægges der Højesteretssagfører Winther for Højesteret og Sagfører N. Th. Sørensen for Møder under Tingsvidner henholdsvis 150 Kroner og 25 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag, der er indanket hertil fra Holsteinborg Birks Politiret, paastod i 1ste Instans Appelindstævnte, Lensgreve Holstein-Holsteinborg, Appellanten, Fisker Hjalmar Albert Hartmann Ditlevsen af Karrebæk anset med Bøde efter Jagtloven af 8de Maj 1894 § 23, jfr. § 25, og tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst, medens Appellanten procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagsomkostninger.

Ved den indankede Dom blev Appelindstævntes Paastand tagen til Følge, saaledes at den Appelindstævnte tilfaldende Bøde bestemtes til 20 Kr., og saaledes at Sagens Omkostninger ophævedes.

Her for Retten har Appellanten, hvem der er meddelt Bevilling til fri Proces for Overretten, gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand og paastaaet Appelindstævnte dømt til at udrede Sagens

Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører, Prokurator Leth, og Godtgørelse for Udlæg til samme 2 Kr. 70 Øre.

Appelindstævnte paastaar Politiretsdommen stadfæstet, og at det paalægges Appellanten at udrede Sagens Omkostninger her for Retten.

Det er under Sagen uomtvistet, at Appellanten den 21 og 22 November 1905 har drevet Jagt efter Fuglevildt paa det saakaldte »Holsteinborg Nor;« dette Nor danner den inderste Del af en Vig, der fra Søen mellem Smaalandene skærer sig ind mellem Glænø og Sjællands Kyst og udgør den Del af denne Vig, som ligger Nord og Vest for Ormø, hvilken lille Ø er beliggende mellem Glænø og Kalvnæs paa Sjælland. Noret, der, naar det ikke er usædvanligt Højvande, kun kan befares med smaa fladbundede Pramme og til Tider er ufarbart endog med saadanne Fartøjer, er mod Vest ved en Dæmning, der fører over til Glænø, adskilt fra Basnæs Nor, men har Forbindelse med den ydre (østlige) Del af Vigen, i Almindelighed betegnet Bisserup Fjord, ved Løb paa Øst og Vestsiden af Ormø.

Appellanten støtter nu sin Frifindelsespaastand paa, at da Noret er en Del af Havet, maa Jagt dersteds efter Jagtlovens § 5 staa aaben for alle og enhver, hvorimod Appelindstævnte gør gældende, at Jagten paa Holsteinborg Nor, der overalt afgrænses af Grevskabets Besiddelser, i Henhold til Undtagelsesbestemmelsen i nævnte § 5 i Jagtloven tilkommer ham som Besidder af Grevskabet, idet Jagten dersteds fra ældre Tider har været betragtet som tilkommende Grevskabet.

Ved de af Appelindstævnte for Politiretten fremlagte Bevisligheder findes det nu ogsaa at være tilstrækkeligt godtgjort, at Jagten paa Holsteinborg Nor fra ældre Tid har været betragtet som tilhørende Grevskabet, og de af Appellanten her for Retten fremførte Bevisligheder skønnes ikke at kunne føre til noget andet Resultat.

Som Følge af det anførte vil Politiretsdommen, hvis Bestemmelser om Bødens Størrelse tiltrædes, og hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger der, saaledes som Sagen foreligger her for Retten, ikke kan blive Spørgsmaal om at forandre i Appelindstævntes Favør, være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten findes at burde ophæves.

Der tillægges Appellantens beskikkede Sagfører her for Retten, Prokurator Leth, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 150 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 2 Kr. 70 Øre, hvilke Beløb vil være at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Færdig fra Trykkeriet den 5 Januar 1911.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 48.

Onsdag den 21 December.

Nr. 269.

Advokat Hindenburg

contra

Caroline Cathrine Pffor, Weiss' fraseparerede Hustru
(Def. Hansen),

der tiltales for Hæleri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 4 Marts 1910: Arrestanten Heinrich Theodor Weiss og Tiltalte Caroline Cathrine Pffor, Weiss's fraseparerede Hustru, bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, samt, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Ørn og R. A. B. Larsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Maj 1910: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Overretssagførerne Otto Bing og Axel Damm betaler Tiltalte Caroline Cathrine Pffor, Weiss' fraseparerede Hustru, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte tilbagekaldt de af hende afgivne Tilstaaelser. Medens der nu under det i den Anledning optagne Reassumtionsforhør ikke er fremkommet noget til Bestyrkelse af disse Tilstaaelser, er der derimod oplyst forskellige Omstændigheder, der gøre det betænkeligt at antage, at Tiltalte har haft en saadan Formodning om, at de under Sagen ommeldte Genstande var stjaalne, at en Domfældelse for Hæleri kan bygges derpaa. Tiltalte vil herefter være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger for hendes Vedkommende vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Caroline Cathrine Pforr, Weiss' fraseparerede Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger for hendes Vedkommende, derunder de hende ved Landsver- samt Hof- og Stadsrettens Dom paalagte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesterets-sagfører Hansen, 60 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmissør hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Caroline Cathrine Pforr, Weiss' fraseparerede Hustru, der er født den 18 August 1867 og ikke tidligere fundet tiltalt eller straffet, aktioneret for Hæleri under følgende Omstændigheder:

Tiltaltes hos hende boende Søn Heinrich Theodor Weiss, født den 17 Marts 1891, som under fornævnte Sag var aktioneret for Tyveri, har under Sagen tilstaaet, at han bl. a. i Tiden fra 5 Marts 1907 til 14 April 1908, da han med enkelte Afbrydelser som Opvarter sejlede med »Det forenede Dampskibsselskab«s Skibe, har frastjaalet disse Skibe 2 Tæpper, 2 Pudetræk, 2 Haandklæder, 1 Dug, 8 Nikkelskeer, 8 do. Gaffler og do. Knive, vurderede under Sagen til ialt 23 Kr., og at han har afleveret disse Effekter til sin Moder, som afbenyttede dem i Hjemmet.

Tiltalte har erkendt, at hun har modtaget disse Effekter af Sønnen og brugt dem som anført, uagtet hun havde Mistanke om, at Effekterne, der var forsynede med Dampskibsselskabets Navn, var stjaalne af Sønnen.

Endvidere har hun erkendt i Maj 1908 at have modtaget i Foræring af en hos hende da boende, nu til Amerika bortrejst Kelnar Oscar Larsen, en til 25 Øre vurderet Gaffel, mrk. »Z. H.« og »C. Kehlet,« uagtet hun havde Mistanke om, at han havde stjaalet den fra Zoologisk Haves Restaurant, hvor bemeldte Larsen da var Opvarter.

For disse Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 238, jfr. tildels § 46, jfr. Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og da Underretsdommen — ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 238, jfr. Lov af 1 April 1905 § 13, og som er indanket efter Tiltaltes Begæring, og ved hvilken hendes nævnte Søn blev anset efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 37, og efter § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — har samme Straffebestemmelse, — — — vil den, for saa vidt påanket er, være at stadfæste.

Nr. 329.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Anna Marie Clausen, Arbejdsmand **Rasmus Nielsens** Hustru
(Def. Hansen),

der tiltales for Mishandling af sit Barn.

Fuglse Herreds Ekstrarets Dom af 24 Maj 1910: Tiltalte Anna Marie Nielsen, født Clausen, Arbejdsmand af Bindernæs Rasmus Nielsens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører J. P. Hansen, og Defensor, Sagfører S. Bang, Maribo, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juli 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Levy og M. Carlsen, betaler Tiltalte Anna Marie Clausen, Arbejdsmand Rasmus Nielsens Hustru, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anna Marie Clausen, Arbejdsmand Rasmus Nielsens Hustru, til Højesteretssagførerne Liebe og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Fuglse Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Anna Marie Clausen, Arbejdsmand Rasmus Nielsens Hustru, der er født den 6 Marts 1880, og som ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Mishandling af sit Barn.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Kort efter at Tiltalte i Januar Maaned 1906 havde indgaaet Ægteskab, tog Ægtefællerne deres den 10 August 1901 fødte Datter, Helene Viola, der forinden Ægteskabet havde været i Pleje andetsteds, hjem til sig.

Tiltalte har nu erkendt, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at nævnte Barn, hvem hun ikke kunde lide, efter at være kommen hjem til Forældrene, er bleven mishandlet af hende, dog at hun i Barnets yngre Aar aldrig vil have slaaet det med Stok, men kun med Hænderne, undertiden med et Ris.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at hun den 6 April d. A. med en Hasselkæp har slaaet Helene paa hendes bare Krop, og at hun samme Dag — efter hendes Forklaring i Hidsighed over, at Helene, med hvem hun sad og læste, ikke kunde komme ud af Læsningen — har med en Brødkniv, der laa paa Bordet, tilføjet Barnet et Snitsaar paa Albuen. Det er ligeledes oplyst, at Tiltalte et Par Dage tidligere, da hun vilde tugte Barnet — der efter hendes Forklaring var uartig — og ikke havde noget Redskab ved Haanden, har taget Helenes Haand og bidt hende i Fingeren.

Den 8 April d. A., da Helene blev undersøgt af en Læge, har hun ifølge en af Lægen samme Dag afgiven Erklæring overalt — i Ansigtet, paa Halsen, paa Kroppen, Armene og Benene — Mærker og Saar efter Slag og Kradsninger; paa Ryggen fandtes en Stribe efter Stokkeslag; paa venstre Haands Fingre fandtes Saar efter Bid og paa venstre Albue et 2 cm. langt, tværløbende Snitsaar, der var Sæde for nogen Betændelse. De nævnte Læsioner, som Tiltalte har erkendt at have tilføjet Barnet, var ifølge en af Lægen den 7 Maj afgiven Erklæring denne Dag lægte.

Tiltalte har forklaret, at Helene var tyvagtig og løgnagtig, hvad der dog ikke er bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 202, dog at der ved Straffens Bestemmelse tillige bliver at tage Hensyn til Straffelovens § 203, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. Ved Underretsdommen er Tiltalte anset efter Straffelovens § 202 og midlertidig Lov 1 April 1905 § 1 med samme Art Fængsel i 60 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse angaaende Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, tiltrædes, vil saaledes med den af det Anførte følgende Forandring af Straffetidens Længde og Straffens Hjemmel, være at stadfæste.

Nr. 396.

Højesteretsadvokat Liebe

contra

Hildam Elias Holger Kristian Petersen, kaldet Hilmer
(Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 177.

Odense Købstads Ekstrarets Dom af 27 April 1907: Arresterne Julius Frederik Porst og Hildam Elias Holger Kristian Pe-

tersen, kaldet Hilmer, samt Tiltalte Anders Peter Hansen bør hver især straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Justitsraad Krarup, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Kjørboe, 12 Kr. bør Arrestanterne in solidum udrede med $\frac{2}{3}$, Tiltalte med $\frac{1}{3}$, dog saaledes, at Arrestanterne tillige hæfte solidarisk for denne Kvotadel. At efterkommes under Adfærd efter Loven,

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Oktober 1907: De Tiltalte Julius Frederik Porst og Anders Peter Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Hildam Elias Holger Kristian Petersen, kaldet Hilmer, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Justitsraad Krarup og Sagfører Kjørboe, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr., og til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne A. Sally og Paludan, hver 30 Kr., udredes med $\frac{1}{3}$ af Tiltalte Petersen og $\frac{2}{3}$ af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Petersens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet andet Væsenligt findes at bemærke end, at Henvisningen til Straffelovens § 39 bør udgaa,

kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hildam Elias Holger Kristian Petersen, kaldet Hilmer, til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Købstads Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte . . . Hildam Elias Holger Kristian Petersen, kaldet Hilmer . . . som er født henholdsvis den . . . 22 Juni 1877 . . . og af hvilke ingen tidligere er straffet, aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 177.

Sagens nærmere Omstændigheder ere ifølge dens Oplysninger, som delvis ere tilvejebragte under to paa Foranledning af Overretten optagne Reassumptionsforhør, følgende:

Tiltalte Porst har forklaret, at han i Tidsrummet fra November 1898 til Januar eller Februar 1900 adskillige Gange har tilfredsstillet sin Kønsdrift med en omtrent jævnaldrende, nu i Udlandet værende Mandsperson med dennes Samtykke paa den Maade, at han har lagt sig ovenpaa denne, indbragt sit mandlige Lem mellem hans Laar og

foretaget Samlejobevægelser, indtil Sæden gik fra ham, ligesom han har fundet sig i, at denne behandlede ham paa tilsvarende Maade.

Tiltalte Porst har yderligere, i Overensstemmelse med, hvad Tiltalte Petersen har afgivet, forklaret, at han i Januar eller Februar 1903 nogle Gange har behandlet denne Tiltalte paa den oven omfklarede Maade og ladet sig behandle af ham paa samme Maade.

Han har endvidere forklaret engang i 1899 af en nu bortrejst Købmand . . .

Tiltalte Petersen har forklaret ganske overensstemmende med Tiltalte Porst om sit ovennævnte Forhold til denne, samt at han har ladet sig behandle paa den forommeldte Maade af den fornævnte Købmand, ligesom han, hvad der stemmer med Tiltalte Hansens Forklaring, har forklaret flere Gange at have behandlet denne og ladet sig behandle af denne paa den oftnævnte Maade.

Endvidere har Tiltalte Petersen forklaret ikke at turde benægte tvende Gange, vistnok i Sommeren 1899, overfor en den 5 September 1888 født Dreng at have forsøgt utugtige Tilmærkelser ved at forsøge paa at opknappe dennes Benklæder, men den nærmere Sammenhæng med dette Forhold har ikke kunnet oplyses nøjere.

Endelig har Tiltalte Petersen tilstaaet, af en Del forskellige Mandspersoner, der dog ikke have kunnet afhøres under Sagen, at have ladet sig behandle paa den oftnævnte Maade samt at have fundet sig i, at flere af disse yderligere have ført deres mandlige Lem ind i hans Endetarm og bevæget det frem og tilbage der, indtil de fik Sædafgang. Om dette sidste Forhold har han forklaret, at slikt har fundet Sted mangfoldige Gange lige fra hans tidligste Alder, men at det i de sidste 10 Aar før Forkyndelsen af Stævningen i denne Sag kun har fundet Sted ca. 10 Gange, hver Gang under hans Ophold her i Staden i 1905 og med ham ubekendte Mandspersoner, som han traf paa Gaden, og med hvem han fulgte hjem til deres Bopæl, samt at han aldrig har forlangt eller modtaget Vederlag derfor i Penge eller paa anden Maade. Han har derhos forklaret i enkelte Tilfælde, men næppe mere end 2 Gange, i de sidste 10 Aar selv at have behandlet Mandspersoner paa sidstnævnte Maade.

Tiltalte Hansen har, overensstemmende med Tiltalte Petersen, forklaret i de sidste 5 à 6 Aar af og til at have behandlet denne og ladet sig behandle af denne paa den oftommeldte Maade.

. . . har Tiltalte Petersen forklaret, at han, hvis Kønndrift tidlig er vaagnet, aldrig har følt sig kønsligt tiltrukket af Kvinder, men kun af Mandspersoner, og at han aldrig har haft Samleje med nogen Kvinde.

. . . Medens Tiltalte Petersen ikke ved det om hans Forhold overfor de to andre Tiltalte og den ovennævnte Købmand oplyste findes at have overtraadt Straffelovens § 177, ligesom han heller ikke paa det foreliggende Grundlag, ved sit Forhold overfor den ovennævnte Dreng, kan anses at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 185, og medens han ifølge Justitsministeriets Resolution af 29 August d. A. i Henhold til Straffelovens § 70 ikke vil være at tiltale for de af ham tilstaaede over 10 Aar gamle Tilfælde, i hvilke han har gjort sig skyldig i egentlig Pæderasti som passiv Deltager, samt medens han ikke, paa Grund af Ubestemtheden af hans Forkla-

ring i saa Henseende, kan anses overbevist om at have gjort sig skyldig i egentlig Pæderasti som aktiv Deltager, findes han ved sin egen Tilstaaelse, der maa anses bestyrket ved det iøvrigt om hans Forhold oplyste, overbevist om i 1905 ved forskellige Lejligheder at have gjort sig skyldig i egentlig Pæderasti som passiv Deltager. For dette sit Forhold vil Tiltalte Petersen, om hvem Stadslægen i Odense i en paa Foranledning af Overretten indhentet Erklæring har udtalt, at det maa antages, at han, ifølge det under Sagen Oplyste og det ved Stadslægens Undersøgelse konstaterede, lider af Kontrærseksualitet, der har givet sig tilkende meget tidlig i Livet og beror paa et medfødt sygeligt Anlæg i Hjerneorganisationen, og hvem det derfor, skønt han efter Lægeerklæringen dog ikke frembyder Tegn paa Sindssygdом eller Aandssvaghed, og der ikke findes Grund til at betvivle, at han fuldt ud har kunnet bedømme Betydningen af sine Handlinger, ligesom der ikke er noget, der tyder paa, at hans Kønssdrift er væsenlig stærkere udviklet end normalt, findes betænkeligt at anse for fuldt tilregnelig, være at anse efter Straffelovens § 177, sammenholdt med § 39, med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Torsdag den 22 December.

Nr. 406.

Højesteretssagfører Kondrup

contra

Knud Hans Kristian Christiansen (Def. Henriques),

der tiltales for Tyveri.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 13 Oktober 1910: Arrestanten Knud Hans Kristian Christiansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Gulmann, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører, Justitsraad Rasmussen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 November 1910: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Johnsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Knud Hans

Kristian Christiansen til Højesteretssagførerne Kon-
drup og Henriques 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende Sag er Arrestanten Knud Hans Kristian Christiansen sat under
Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1888, har tidligere været anset
ved Kriminal- og Politiretts Dom af 20 Februar 1906 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved samme Rets Dom af 9 Marts 1907 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved Esbjerg Købstads, Skads Herreds samt Fanø Birks Politirets Dom af 7 December 1907 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage, ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 11 Juni 1908 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 13 August 1909 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Led, jfr. §§ 47 og 54, samt i Medfør af dens § 241 efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, da han den 29 September d. A. om Eftermiddagen var gaaet ombord paa den i Aarhus Havn henliggende Galease »Kattegat« for at besøge Skibsfolkene, har tilegnet sig et Matros Thomas Peder Thomsen tilhørende Ur med vedhængende Kæde, der hang paa et Søm i Skibets Folkelukaf, hvortil Adgangen var uhindret. Uret og Kæden, som Arrestanten nogle Dage senere solgte til et Lem paa Fattiggården i Aarhus, hvor Arrestanten imidlertid var bleven indlagt som subsistensløs, for 2 Kr., ere bragte tilstede under Sagen og vurderede til ialt 2 Kroner, hvorimod de ikke ved Sagens Paadømmelse i første Instans var tilbageleverede Bestjaalne, idet han er afsejlet fra Aarhus med det omdelte Skib.

For sit anførte Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom — — vil saaledes være at stadfæste.

Fredag den 23 December.

Nr. 309. Højesteretssagfører Winther

contra

Axel Peter Johansen og Jens Edvard Madsen (Def. Lunn),

der tiltales for Mishandling af Patienter paa Middelfart Sindssygeanstalt og Tilegnelse af Mad m. v. sammesteds, Johansen tillige for Mishandling af Lemmer paa Korsør Arbejdsanstalt.

Middelfart Købstads Ekstrarets Dom af 11 Januar 1910: Tiltalte Axel Peter Johansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og Tiltalte Jens Edvard Madsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og Tiltalte Jørgen Marius Jørgensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage, hvorhos Tiltalte Axel Peter Johansen bør udrede samtlige Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Møller, 25 Kr. og til Defensor, Sagfører Ph. Hansen, 20 Kr., dog at Tiltalte Jens Edvard Madsen in solidum med ham udreder $\frac{1}{3}$, og at Tiltalte Jørgen Marius Jørgensen in solidum med de 2 andre Tiltalte udreder $\frac{1}{6}$ af de ommeldte Omkostninger. Straffens Fuldbyardelse bliver for Tiltalte Jørgen Marius Jørgensens Vedkommende at udsætte overensstemmende med Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 20, og vil i Medfør af bemeldte Lov Straffen bortfalde efter 5 Aars Forløb, saafremt Lovens Betingelser overholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Maj 1910: De Tiltalte Axel Peter Johansen og Jens Edvard Madsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Johansen i 100 Dage og Madsen i 40 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretsprokuratorerne Kaas og Nissen, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Madsens Vedkommende findes at kunne forkortes til 20 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Jens Edvard Madsens Vedkommende bestemmes til 20 Dage. I Salarium for Højesteret betaler fornævnte Tiltalte og Tiltalte Axel Peter Johansen, En for Begge

og Begge for En, til Højesteretssagførerne Winther og Lunn 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I denne fra Middelfart Købstads Ekstraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik en Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Axel Peter Johansen og Jens Edvard Madsen for Mishandling af Patienter paa Middelfart Sindssygeanstalt og Tilegnelse af Mad m. v. sammesteds, Johansen tillige for Mishandling af Lemmer paa Korsør Arbejdsanstalt.

Tiltalte Johansen er født den 28 Februar 1886 og ikke fundet forhen straffet.

Tiltalte Madsen er født den 30 Juli 1879 og anset ved Livgardens Liniebataillons Krigsrets Dom af 30 Marts 1903 efter Straffelov for Krigsmagten § 158 med 4 Dages ensom Arrest.

Begge de Tiltalte have indtil 1 November 1908 — Madsen fra 1 Maj 1906, Johansen fra 1 November 1907 — været antagne som Opsynskarle paa Statens Sindssygeanstalt ved Middelfart; de var fæstede halvaarsvis mod maanedlig Løn, begyndende med 20 Kr., fri Uniform og Underbeklædning samt Kost og Logi og var Tyendelovens Regler undergivne. Fra 1 November 1908 blev Tiltalte Johansen antaget som Opsynsbetjent paa Korsør Arbejdsanstalt med en aarlig Løn, begyndende med 450 Kr., fri Uniform, Kost og Logi og med gensidig Opsigelsesvarsel af 3 Maaneder til 1 November eller 1 Maj; i denne Tjeneste, der skulde udføres overensstemmende med en ham overleveret trykt »Instruks for Opsynet«, forblev Tiltalte Johansen, indtil han den 25 September forrige Aar anholdtes i Anledning af nærværende Sag.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Ved Tiltalte Johansens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han, medens han var ansat paa Middelfart Sindssygeanstalt, af og til har tilegnet sig noget af den Mad, som var bestemt for Patienter af 2den Klasses Pleje, idet han stundom istedetfor har givet dem sin, noget ringere Mad, samt at han nogle Gange har tilvendt sig Chokolade, Appelsiner o. l., som Patienter havde faaet tilsendt fra deres Paarørende.

Tiltalte Madsen har erkendt, at han nogle enkelte Gange, naar han som Opsynskarl paa Middelfart Sindssygeanstalt skulde servere Mad til Patienter af 1ste og 2den Pleje, har tilegnet sig noget af denne Mad.

Tømmersvend af Middelfart Jens Peter Gram har som Vidne forklaret Følgende:

En Dag i December 1907 havde Vidnet Arbejde i de Rum paa Middelfart Sindssygeanstalt, hvor Patienternes Badning finder Sted; han saa da, at Tiltalte Johansen gentagne Gange slog en Patient ved Navn Thrane, som kun havde en Arm, til Gulvet, og, mehs denne lå paa Gulvet, og Tiltalte lå over ham med det ene Knæ trykket

mod Thranes Bryst, slog ham — dels med flad, dels med knyttet Haand — baade i Ansigtet og paa Kroppen. Efter at Thrane var kommen paa Benene igen, tog Tiltalte Johansen en Sko, med hvilken han slog Thrane saaledes, at Skoens Hæl ramte Thrane, der under den hele Behandling var afklædt, og som klagede og bad for sig, over Tærerne.

Vidnet har fremdeles forklaret, at han derefter saa, at Tiltalte Johansen tog fat paa en anden Patient og bøjede dennes Hoved ned mellem sine Ben, hvorpaa Tiltalte Madsen, mens Tiltalte Johansen, holdende Patienten i stramt bøjet Stilling, raabte: »Slaa til for Satan«, med en Lædersele tildelte Patienten, der var nøgen, og som klagede sig ynkeligt, flere alvorlige Slag over Bagdelen.

Endelig har dette Vidne forklaret, at han saa, at Tiltalte Johansen, efter at en 3dje Patient — Gadstrup — af egen Drift havde afklædt sig og lagt sig i Badekarret, med sin støvlebeklædte Fod traadte Patienten ned under Vandet, hvorpaa han rev Patienten op af Karret og gentagne Gange tildelte ham Slag med Haanden.

Mejerist Jens Peter Villiam Hansen af Vesterholm paa Samsø har som Vidne forklaret, at han, der var Opsynskarl paa Middelfart Sindsygeanstalt fra 18 September 1907 til Maj 1908 sammen med de Tiltalte Johansen og Madsen, paa den af Vidnet Gram omforklarede Dag besørgede Patienternes Badning. Medens Vidnet var begyndt at afklæde Patienten Thrane, gav denne, der var af en onskabsfuld Natur og tilbøjelig til Voldsomheder, Vidnet »en Lussing«, hvorfor Vidnet af Hensyn til, at han selv havde en daarlig Finger, bad Tiltalte Johansen om at fortsætte med Thranes Afklædning, hvilket Johansen saa gjorde. Vidnet saa derefter, at Tiltalte Johansen kastede Thrane 3 Gange i Gulvet, hvorimod Vidnet, der var beskæftiget med at tappe Vand i Badekarrene, ikke saa Johansen slaa Thrane med Haanden eller med en Sko.

Dette Vidne har videre forklaret, at han saa, at Tiltalte Madsen, efter at denne havde afklædt den anden af Vidnet Gram omtalte Patient, nogle Gange »tjattede« denne Patient over Ryggen med en Sele af den Slags, Patienterne benytter, hvorimod Vidnet ikke saa Tiltalte Madsen slaa nævnte Patient med Selen, medens Tiltalte Johansen holdt Patientens Hoved mellem sine Ben, saa lidt som han saa Tiltalte Johansen træde paa eller slaa den tredje af Gram omtalte Patient.

Tiltalte Johansen har erkendt overfor Patienten Thrane at have udvist saadan Adfærd som af Gram forklaret, blot at han ikke vil kunne huske — men paa den anden Side ej tør benægte — at have slaaet Thrane over Tærerne med en Sko; han har som Grund til sin Adfærd angivet Hidsighed over, at Thrane paa Gangen udenfor Badeværelset havde givet ham (Johansen) et Slag i Ansigtet.

Tiltalte Johansen har ligeledes erkendt at have traadt paa og bagefter at have slaaet den af Gram nævnte 3dje Patient — Gadstrup.

Med Hensyn til den af Gram nævnte anden Patient — Krogsgaard — gaar Tiltalte Johansens Forklaring ud paa, at han ikke vil kunne erindre, men paa den anden Side ej heller tør benægte Rigtig-

heden af Vidnet Grams Forklaring om, at han og Tiltalte Madsen i Forening have mishandlet denne Patient.

Tiltalte Johansen har forklaret, at han ikke erindrer, at de to sidstnævnte Patienter have givet ham Anledning til at optræde som beskrevet.

Han har derhos vedgaaet, at han flere Gange har givet Patienter »Lussinger«, idet han her som ved de andre Lejligheder lod sit hid-sige og brutale Sind løbe af med sig.

Tiltalte Madsen har overfor de af Vidnerne Gram og Hansen afgivne Forklaringer, vedrørende det ved en Badning i December 1907 passerede, nægtet at have slaaet Patienten Krogsgaard med en Lædersele enten paa Bagdelen eller Ryggen.

Forsaavidt han har været sigtet for Voldshandlinger mod andre Patienter, har han afgivet den Forklaring, at »det godt kan være, at han har givet Patienter Lussinger, naar han har været nødt dertil, fordi han brødes med dem.«

En Eftermiddag i August 1909 kom den 30-aarige Arbejdsmand Hans Julius Carlsen, som af sin Forsørgelseskommune var anbragt paa Korsør Arbejdsanstalt, for sent og i beruset Stand tilbage til Anstalten.

Tiltalte Johansen sagde saa til ham, at han havde Ordre til at indsætte ham i Celle, men Carlsen vilde, skønt Tiltalte søgte at tale ham tilrette, ikke følge med, men forsøgte at undløbe. Tiltalte fik ham imidlertid indhentet og kastet til Jorden, hvorpaa Carlsen af Tiltalte, der fik Hjælp af Anstaltens Gartner og af Inspektørens Søn, blev belagt med Haandjern og, trods at han gjorde Modstand ved at sparke om sig, baaret hen til Anstaltens Port, hvorfra han selv gik hen til den Celle, i hvilken han skulde indsættes.

Ved Tiltalte Johansens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han, efter at Carlsen var kommen ind i Cellen, og medens Carlsen laa ned paa Gulvet, har slaaet ham med knyttet Haand paa Armene og i Hovedet, hvorved Carlsens Ansigt kom til at bløde, hvilket Tiltalte vil have gjort i Hidsighed og Vrede over, at Carlsen udenfor Anstalten havde sat sig til Modværg og derved ramt Tiltalte i Hovedet med sin Træsko, og over at Carlsen inde i Cellen skældte ud og sparkede om sig.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte Johansen, da han senere paa Aftenen sammen med Anstaltens Inspektør var inde i Cellen, hvor Carlsen endnu laa paa Gulvet med Haandjern paa, har, i Hidsighed over, at Carlsen, idet Tiltalte bøjede sig over ham for at løfte ham op, søgte at give Tiltalte en »Skalle«, med knyttet Haand tildelt Carlsen nogle Slag paa Brystet.

Tiltalte Johansen har endelig erkendt, at han, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, under sin Tjeneste paa Korsør Arbejdsanstalt nogle Gange har øvet Vold mod Arbejdsmand Hans Olsen, der var Lem paa Anstalten, idet han engang har slaaet ham over Nakken med flad Haand og nogle Gange har dels tildelt ham »Lussinger«, dels slaaet ham paa Armen med knyttet Haand; Tiltalte har forklaret, at han har gjort dette i Hidsighed, fordi Olsen, der ikke var helt normal, var tilbøjelig til at »slaa sit Madtøj o. l. itu.«

Forsaavidt Tiltalte Johansen yderligere har været sigtet for voldelig Adfærd dels mod et tredje Lem paa Korsør Arbejdsanstalt, dels mod to Patienter paa Middelfart Sindssygeanstalt — Homburg og Jørgensen, kaldet Skydeberg — er der mod hans Benægtelse ikke tilvejebragt Bevis i saa Henseende.

I en trykt »Anvisning for Opsynfolkene ved Sindssygeanstalten ved Middelfart«, af hvilken 1 Eksemplar blev overleveret Tiltalte Madsen ved hans Antagelse, medens Tiltalte Johansen efter sin Forklaring i Foraaret 1908 tilfældig kom i Besiddelse af et andet Eksemplar deraf, indskærpes det Opsynfolkene, at de aldrig maa tage sig selv tilrette eller straffe vanskelige eller ufredelige Patienter.

Da de af Tiltalte Madsen i Sagen afgivne Forklaringer have været ubestemte og tilbageholdne, og da Tømmersvend Gram har aflagt Ed paa den af ham afgivne Forklaring, vil denne — der finder Bestyrkelse i den af Vidnet Hansen afgivne, ligeledes bedigede Forklaring — forsaavidt angaar det ved Badningen i December 1907 passerede, i sin Helhed være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse baade for Tiltalte Johansens og for Tiltalte Madsens Vedkommende.

Medens det herefter maa anses bevist, at Tiltalte Madsen i Forening med Tiltalte Johansen har mishandlet Patienten Krogsgaard — efter Sagens Oplysninger kan det ikke antages, at der derved er tilføjet denne nogen varig Mên — findes der ikke at være tilvejebragt Bevis for, at Tiltalte Madsen har udøvet ulovlig Vold mod andre Patienter paa Sindssygeanstalten.

Idet det endnu bemærkes, at heller ikke den af Tiltalte Johansen mod andre end Krogsgaard udøvede Vold kan antages at have foraarsaget varig Mên, og at de Tiltalte som Opsynskarle paa Middelfart Sindssygeanstalt maa betragtes som offentlige Bestillingsmænd, hvilket ligeledes gælder med Hensyn til Tiltalte Johansens Stilling som Opsynsbetjent paa Korsør Arbejdsanstalt, ville de Tiltalte som Følge af alt det Anførte være at anse efter Straffelovens § 144, 1ste Stykke, jfr. §§ 125 og 141, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Johansen i 100 Dage og Madsen i 40 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der har fastsat Straffen til Fængsel paa Vand og Brød, henholdsvis i 3 Gange 5 Dage og i 5 Dage, være at forandre. — — —

Det maa misbilliges, at Vidnet Hansen under en ved nærværende Rets Kendelse foranlediget Reassumption af Forhøret er bleven edfæstet inden Middelfart Købstads Politiret, uden at de Tiltalte have været tilstede eller have været tilsagte til at paahøre Edfæstelsen.

Nr. 297. **Højesteretssagfører Lunn**

contra

Carl Byrholt (Def. Møller),

der tiltales for ulovlig Næring og Brændevinsudskænkning.

Nørresundby Købstads Politirets Dom af 14 April 1910: Tiltalte Carl Byrholt bør til Nørresundby Kæmnerkasse bøde 160 Kr. og til Nørresundby Købstad og Kær Herreds Politikasse bøde 20 Kr. Derhos bør han udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. Den hos ham Dags Dato forefundne Beholdning af destillerede stærke Drikke konfiskeres til Fordel for Kæmnerkassen. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Maj 1910: Tiltalte Carl Byrholt bør til Nørresundby Købstads Kæmnerkasse bøde 200 Kroner, hvorhos de hos ham forefundne, under Sagen i Bevaring tagne destillerede stærke Drikke bør være konfiskerede til Fordel for samme Kasse, og derhos bør han til Nørresundby Købstads Politikasse bøde 20 Kr. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, 15 Kr. til hver. De idømte Bøder udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning foreligger Sagen for Højesteret alene til Paakendelse forsaavidt angaar Tiltalen for ulovlig Næring og Brændevinsudskænkning.

I Henhold til de under denne Del af Sagen anførte Grunde, hvorved intet andet Væsenligt findes at bemærke, end at Tiltalte vil være at anse ikke for 2den, men for 3dje Gang begaaet uberegtiget Næringsbrug,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Byrholt til Højesteretssagførerne Lunn og Møller 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Carl Byrholt sat under Tiltale for ulovlig Næring og

Brændevinsudskækning samt for Overtrædelse af §§ 53 og 56 i Politivedtægten for Nørresundby.

I Politivedtægtens § 53, saaledes som denne Paragraf lyder ifølge et af Aalborg Amt under 16 Juli 1909 udfærdiget Tillæg til den oprindelige Vedtægt, er det bl. a. bestemt: »I offentlige Beværtnings- eller Udskækningssteder maa der ikke udskænkes stærke eller berusende Drikke til Personer under 18 Aar eller til alt Berusede«, og i Politivedtægtens § 56 er det bl. a. bestemt: »Offentlige Beværtningssteder, hvor Vin eller destillerede stærke Drikke eller nogen dermed tilberedt Drik ud sælges eller udskænkes, skulle holdes lukkede fra Kl. 11 Aften til Kl. 5 Morgen, og maa i bemeldte Del af Døgnet ingen Beværtning eller Udskækning finde Sted, og ingen Gæster indlades eller opholde sig paa slige Beværtningssteder«.

Tiltalte, der er født i Aaret 1873, har tidligere, foruden at han i Aaret 1900 har vedtaget at erlægge en Bøde af 10 Kr. for Forsømmelse af sine Pligter som Brandfoged, den 26 Oktober 1909 inden Nørresundby Købstads og Kær Herreds Politiret vedtaget for Overtrædelse af Næringslovens §§ 75 og 78 at erlægge en Bøde af 30 Kr. til nævnte Købstads Kæmnerkasse, saaledes at denne Afgørelse i Gentagelsestilfælde skulde have samme Virkning som en Dom, hvorhos han ved Overrettens Dom af 4 April d. A. er anset efter Næringslovens § 78 for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskækning med en Bøde til fornævnte Kæmnerkasse af 80 Kr.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, dels at Tiltalte, efter at Politiretsdommen i nysnævnte Sag under 30 Januar d. A. var forkyndt for ham, har uden at være i Besiddelse af nogen Næringsadkomst drevet Næring som Værtshusholder i Nørresundby og derunder udskænket forskellige Slags destillerede stærke Drikke, dels at han i Løbet af Marts og April Maaneder d. A. flere Gange har udskænket destillerede stærke Drikke til Personer under 18 Aar, dels endelig at han Natten mellem den 2 og 3 Marts d. A. har haft Gæster siddende i sit Beværtningslokale indtil Kl. 5 Morgen.

For sit i de anførte Henseender udviste Forhold vil Tiltalte være at anse dels efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 3dje Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskækning med en Bøde til Købstadens Kæmnerkasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 200 Kroner samt med Konfiskation til Fordel for samme Kasse af de hos ham forefundne, under Sagen i Beværing tagne destillerede stærke Drikke, dels efter Lov om Politiet udenfor København af 4 Februar 1871 § 6 med en Bøde til Købstadens Politikasse, der findes passende at kunne bestemmes til 20 Kroner.

Nr. 388.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Morten Kjøller, Holger Elias Jørgensen og Manfred Joel Pedersen (Def. Møller),

der tiltales for Overtrædelse af Politivedtægten for Allinge og Sandvig Købstæder af 7 September 1898 §§ 3 og 6.

Hammershus Birks offentlige Politirets Dom af 28 September 1910: De Tiltalte Niels Morten Kjøller, Holger Elias Jørgensen og Manfred Joel Pedersen bør hver især til Hammershus Birks Politikasse bøde 30 Kroner og derhos in solidum betale Sagens Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Niels Morten Kjøller, Holger Elias Jørgensen og Manfred Joel Pedersen, En for Alle og Alle for En, til Højesterets-sagførerne Lunn og Møller 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge en til Politibetjenten i Sandvig indkommen Anmeldelse havde tre Personer Natten mellem den 6 og 7 August d. A. »lavet et frygteligt Spektakel« i Sandvig dels ved at banke paa Døre og Vinduer, dels ved at raabe og skrige op udenfor, og som sigtede for saaledes at have forset sig, tiltales nu under nærværende Sag Niels Morten Kjøller, 19 Aar gl., Holger Elias Jørgensen, 20 Aar gammel, og Manfred Joel Pedersen, 19 Aar gammel.

Af de Tiltalte have Kjøller og Pedersen erkendt, at de den paa-gældende Nat have banket paa Vinduet, dels til en Pige paa Carlsens Hotel, dels til en Pige i Bygmester Linds kort derfra liggende Ejendom, men samtlige Tiltalte have benægtet, at de have lavet Spektakel.

Færdig fra Trykkeriet den 12 Januar 1911.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.]

Nr. 44.

Fredag den 23 December.

Ifølge de af Bygmester Lind og sidstnævnte Pige — Hilma Nielsen — afgivne beedigede Vidneforklaringer maa det imidlertid anses tilstrækkeligt godtgjort, baade at der har fundet Spektakler Sted, saaledes som anmeldt til Politiet, og at disse Spektakler ere forøvede af de tre Tiltalte i Forening, og idet disse herved have gjort sig skyldige i Overtrædelse af Politivedtægten for Allinge og Sandvig Købstæder af 7 September 1898, dens § 3 og 6, ville de være at anse med Bøder til Hammershus Birks Politikasse, hvilke Bøder efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 30 Kr. for hver.

Nr. 362.

Advokat Hindenburg

contra

Anders Hansen Pedersen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens 18de Kapitel.

Horns Herreds Ekstrarets Dom af 27 April 1910: Tiltalte, fhv. Gaardbestyrer Anders Hansen Pedersen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører A. C. Hansen, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Nøkkentved, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Juli 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Vilhelm Rievers og Bentzen, betaler Tiltalte, fhv. Gaardbestyrer Anders Hansen Pedersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte under

Hensyn til de Højesteret forelagte nye Oplysninger findes at kunne forkortes til 40 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 40 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Hansen Pedersen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Horns Herreds Ekstreret hertil indankede Sag er fhv. Gaardbestyrer Anders Hansen Pedersen sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens 18de Kapitel.

Tiltalte, der er født den 7 Oktober 1857, og som ikke tidligere er fundet straffet eller tiltalt, blev den 26 September 1890 gift med sin nuværende Hustru, Vilhelmine Amalie, født Christiansen. I de første Aar var der ingen Børn i Ægteskabet, og Ægtefolkene adopterede derfor i Foraaret 1896 Drengen Christian Theodor Ricard Gade, født 2 Maj 1895. Den 22 Februar 1898 fødtes deres eneste Fællesbarn, Rigmor Stella Petersen.

Godt 1 Aar forinden Undersøgelsen i denne Sag begyndte, blev Tiltalte, der tidligere havde haft Plads som Gaardbestyrer paa Toftegaard ved Ølstykke, paa Grund af Drikfældighed afskediget fra denne Stilling, dog saaledes, at han med Familie fik Tilladelse til vedblivende at bo paa Gaarden. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt under Sagen Oplyste er det godtgjort, at Tiltalte navnlig efter denne Tid har vist sig brutal overfor sin fornævnte Hustru og har øvet Vold mod hende.

I saa Henseende er Følgende nærmere oplyst:

Da de 2 Børn engang i Efteraaret 1908 var komne op at skændes, slog Tiltalte Datteren Rigmor i Hovedet, saaledes at hun fik en Bule i Panden. Tiltaltes Hustru badede da Barnets Hoved med Borsyrevand, men da Tiltalte saa dette, blev han vred, tog sin jernbeslaaede Træsko af og slog med denne Hustruen i Hovedet. Slaget ramte hende paa Kindbenet mellem Øjet og Øret, saaledes at Kinden hovnede op. I en den 15 Marts 1910 udstedt Erklæring har Læge Krarup i Viksø udtalt, at Tiltaltes Hustru den 22 Oktober 1908 — hvilket efter hendes Forklaring var 4 Dage efter, at Slaget var tilføjet hende — henvendte sig til ham, og at der da paa hendes højre Kindben fandtes en stor, lidt ekskorieret Hævelse, der hindrede hende betydeligt.

Ved en anden Lejlighed sendte Tiltalte Bud efter Læge Krarup, efter Tiltaltes Forklaring fordi Hustruen var syg. Da Lægen kom, udtalte hun, at det kun var en af de sædvanlige Scener, og at der havde han (Lægen) Patienten, hvormed hun sigtede til Tiltalte. Herover blev denne vred og gav hende i Lægens Nærvarrelse en Lussing.

Endelig er det oplyst, at Tiltalte den 26 Februar d. A. har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Da den nævnte Dag Datteren Rigmor om Morgenen Kl. ca. 6 $\frac{1}{2}$, skulde gaa til sin Plads og ikke straks kunde finde sit Overstykke, som Moderen havde hængt tilside, udbrod Datteren: »Du kunde ogsaa gerne have ladet det ligge«, eller noget Lignende. Herover blev Tiltalte, der laa i Sengen, vred, sprang op og tog en Stok for dermed at slaa Datteren. Da Tiltaltes Hustru ikke kunde lide, at Tiltalte slog Børnene, fordi han var saa voldsom, raabte hun til Datteren: »Skynd Dig at løbe«. Herover blev Tiltalte rasende, vendte sig og slog hende i Hovedet med Stokken. Slaget ramte hende oven i Hovedet paa den behaaede Del, saaledes at hun fik et blødende Saar. Ifølge en af Læge Krarup den 1 Marts d. A. afgiven Erklæring fandtes der under en Undersøgelse, han foretog ca. 1 $\frac{1}{2}$ Time efter, at Slaget var blevet tilføjet hende, paa den forreste Del af Hovedets behaaede Del en ca. 1 $\frac{1}{2}$ Tm. lang, ca. $\frac{1}{4}$ Tm. dyb »solutio continui« i Retning forfra bagtil. Saaret havde blødt stærkt, og Omfanget var noget hævet.

Stokken, hvormed Slaget blev slaaet, havde en Vægt af $\frac{1}{2}$ Pd., en Længde af 1 Al. og ca. 12 Tm. og en Omkreds af 3 $\frac{1}{2}$ Tm.

Tiltaltes Hustru, der er 48 Aar gammel, har tidligere 2 Gange været sindssyg, men er hver Gang bleven fuldstændig restitueret, dog saaledes, at hendes Hoved vedblivende har været svagt. Under Sagen har hun — der iøvrigt paany er bleven indlagt som sindssyg paa Sygehuset i Frederiksborg, uden at Læge Krarup i en af ham afgiven Erklæring bestemt har kunnet udtale sig om, hvorvidt hendes nuværende Sygdom skyldes Mandens Mishandlinger — selv erkendt, at hun af Naturen var hidsig og noget slem til at bruge Munden, hvilket navnlig skete, naar Tiltalte, hvad han havde for Skik, drillede hende og gjorde Nar ad hende.

Efter det under Sagen Oplyste, maa det ligeledes antages, at hun har været sjusket og uordentlig i Hjemmet.

Om Tiltalte selv er det oplyst, at han har været en Del forfalden til Drik.

Efter det saaledes Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. § 202, med en Straf, der passende findes at kunne sættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Da Underretsdømmen har samme Resultat, — — — vil den i det Hele være at stadfæste.

Hermed endte anden ordinære Session.

Tredje eller ekstraordinære Session.

Mandag den 2 Januar 1911.

Nr. 387. Højesteretsadvokat Bagger

contra

Forbedringshusfange **Henry Christian Rasmussen** (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri og Forsøg paa denne Forbrydelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 September 1910: Forbedringshusfangerne Henry Christian Rasmussen og Anders Louis Viggo Pedersen og Arrestanterne Viggo Edvard Emil Petersen, Karl Edvard Bentzen, Karl Gustav Bernhard Nilsson og Niels Peter Nielsen bør straffes: Forbedringshusfangerne Rasmussen og Pedersen og Arrestanterne Petersen og Nielsen med Forbedringshusarbejde, Rasmussen og Petersen hver i 18 Maaneder, Pedersen i 6 Maaneder og Nielsen i 1 Aar og Arrestanterne Bentzen og Nilsson med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Bentzen i 60 Dage og Nilsson i 80 Dage, og, En for Alle og Alle for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overrettsadvokaterne Damm og Paludan, 50 Kr. til hver, dog at Forbedringshusfange Rasmussen ikke udreder over $\frac{5}{26}$, Forbedringshusfange Pedersen ikke over $\frac{6}{26}$, Arrestanten Petersen ikke over $\frac{1}{3}$, Arrestanten Bentzen ikke over $\frac{4}{26}$, Arrestanten Nilsson ikke over $\frac{1}{26}$ og Arrestanten Nielsen ikke over $\frac{1}{13}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Rasmussens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henry Christian Rasmussen til Højesteretsadvokaterne Bagger og Liebe 70 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Forbedringshusfangerne Henry Christian Rasmussen og Anders Louis Viggo Pedersen samt Arrestanterne Viggo Edvard Emil Petersen, Karl Edvard Bentzen, Karl Gustav Bernhard Nilsson og Niels Peter Nielsen tiltales for Tyveri, Rasmussen og Bentzen tillige for Forsøg paa denne Forbrydelse.

Forbedringshusfange Rasmussen er født den 3 Januar 1891 og anset: ved nærværende Rets Dom af 14 Juni 1910 efter Straffelovens § 228 og § 229, 4de Stykke, jfr. tildels § 37, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Forbedringshusfange Pedersen er . . .

Arrestanten Petersen er . . .

Arrestanten Bentzen er . . .

Arrestanten Nilsson er . . .

Arrestanten Nielsen er . . .

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere de overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Forbedringshusfange Rasmussen har i Marts 1908 begaaet 2 grove Tyverier, det ene i Birkegade Nr. 9, hvor han ved Nattetid ved at stige gennem et Vindue og opbryde en Dør skaffede sig Adgang til en Butik og af en uafaaet Skuffe stjal 6—7 Kr. kontant, det andet paa Nørrebrogade Nr. 53 A, hvor han opbrød et Vindue og derigennem skaffede sig Adgang til en Butik, her stjal han fra en Skuffe, som han opbrød, ca. 1 Kr. i rede Penge.

Samme Tiltalte og Arrestanten Petersen have i Forening i Tiden fra Begyndelsen af Januar 1909 til den 22 Maj samme Aar begaaet 8 grove Tyverier, hvorved de have stjaalet Beklædningsgenstande, et Ur, et Armbaand, en Naal, en Dolk og Cigarer m. m. til en samlet Værdi 47 Kr. 50 Øre og kontant ca. 28 Kr.

Tyverierne ere begaaede i Forretningslokaler i:

Jernbanegade Nr. 4, Stuen,
Ryssenstengade Nr. 6, Stuen,
Birkegade Nr. 9, Stuen,
Solitudevej Nr. 2, Kælderen,
Klerkegade Nr. 12, Stuen,
Badstuestræde Nr. 8, Stuen,

og to Gange i Løngangsstræde Nr. 37, Stuen.

Forbedringshusfanger og Arrestanten skaffede sig i Tiderne fra Klokkeren 9 Aften til Kl. 3 Nat Adgang til de paagældende Lokaler, i et Tilfælde gennem et Vindue, hvis Hasper Arrestanten, der var ansat i vedkommende Forretning, i Forvejen havde aftaget for at lette Tyveriet, og i de andre Tilfælde ved Indstigning gennem Vinduer, som de opbrød eller aabnede, i et Tilfælde tillige ved at opbryde en Dør.

Kosterne beroede frit fremme eller i uafaaede Gemmer eller i aflaaede Gemmer, som de opbrød.

De samme have i Forening i April 1909 frastjaalet Konfiturehandler Carl Pandrup 10 Kr. i rede Penge og i Juni samme Aar opbrudt en Akts. Københavns Telefonautomater tilhørende Telefonautomat og derfra stjaalet 40 Øre.

Den 22 Januar samme Aar har Forbedringshusfange Rasmussen

ifølge Aftale med Arrestanterne Petersen og Nielsen og til fælles Fordel for alle tre frastjaalet Gartner Chr. Mortensen en til 60 Kr. vurderet Cykle.

Natten før den 23 samme Maaned have de samme tre Tiltalte begaaet groft Tyveri i Ejendommen Nørrebrogade 44, hvor de ved Indstigning gennem et Vindue skaffede sig Adgang til et Vaskeri og stjal en Del Beklædningsgenstande m. m., en Dug og et Blækhush til samlet Værdi 40 Kr.

Forbedringshusfange Rasmussen har efter Aftale med Arrestanten Bentzen og til fælles Fordel for begge Natten til den 12 Februar d. A. begaaet groft Tyveri i Ejendommen Nørrebrogade 40, til hvilken han i Bentzens Paasyn skaffede sig Adgang ved at opdirke Gadedøren, hvorpaa han, medens Bentzen forlod Stedet, gennem et Vindue steg ind i et Forretningslokale i Stuen og fra en Skuffe, som han opbrød, stjal 75 Øre.

En Nat i afvigte Foraar har Forbedringshusfange Rasmussen ligeledes efter Aftale med Arrestanten Bentzen om Tyveri til fælles Fordel ved at stige over et ca. 3 $\frac{1}{2}$ Alen højt Plankeværk skaffet sig Adgang til Gaarden til en Ejendom paa Hjørnet af Nørrebrogade og Blaagaardsgade, hvorefter han forgæves bestræbte sig paa at opbryde en Dør til en Forretning i Kælderen.

Han opgav derefter Forsøget.

Arrestanten var forbleven paa Gaden udenfor Stedet.

Efter Aftale med Arrestanten Bentzen om Udførelsen af Tyveri til fælles Fordel for dem alle tre, har Forbedringshusfange Rasmussen og Arrestanten Nilsson Natten før den 26 Februar d. A. ved Indstigning gennem et Vindue og ved at sprænge en Dør skaffet sig Adgang til en Forretning, Fælledvej Nr. 14 i Stuen; her stjal de nogle Cigarer m. m. til Værdi 2 Kr. 50 Øre.

Forbedringshusfange Rasmussen i Forening med en ikke tiltalt Person have Natten før den 3 Marts d. A. begaaet groft Tyveri i en Forretning, Svanemosegaardsvej Nr. 9—11, hvor de steg ind gennem et Vindue og stjal ca. 2 Kroner kontant og et Par Manchetknapper og 2 Spil Kort m. m. til Værdi ialt 1 Krone, hvilket alt beroede dels i en Skuffe, som de opbrød, dels frit fremme.

Forbedringshusfangerne Rasmussen og Pedersen have i Forening i Tiden fra Natten før den 12te til Natten før den 20 Marts d. A. begaaet 6 natlige grove Tyverier, hvorved de fra Forretningslokaler:

Værnedamsvej Nr. 5, Stuen,
 Gl. Kongevej 168, Stuen,
 Nørre Farimagsgade 64, Stuen,
 Nansensgade 30, Stuen,
 Frederiksborggade 27, Stuen, og
 Holbergsgade 9, Stuen,

stjal Beklædningsgenstande, 1 Ur, Vin og Chokolade m. m. til Værdi ialt 102 Kr. 50 Øre og kontant ca. 168 Kr. samt Frimærker til Værdi

17 Kr., hvilket alt beroede enten frit fremme eller i uafsaasede eller aflaaasede Gemmer, hvilke sidste de opbrød.

Til Lokalerne skaffede de sig Adgang i to Tilfælde ved at opbryde Vinduer, i et Tilfælde ved at opdirke en Gadedør og opbryde Døre, og i 3 Tilfælde ved at bryde en Fylding ud af en Dør, flere Gange steg de tillige over $3\frac{1}{4}$ — $3\frac{3}{4}$ [Alen] høje Plankeværker og engang over en Gitterport.

 Som Følge af det Anførte ville Forbedringshusfangerne og Arresterne være at anse:

Forbedringshusfangeren Rasmussen efter Straffelovens § 229, 4de Stykke, jfr. § 37, samt efter dens § 228 og § 229, 4de Stykke, tildels sammenholdt med § 46.

 . . . efter Omstændighederne: Forbedringshusfangerne Rasmussen og . . . med efter Straffelovens § 64 lempede Tillægsstraffe af Forbedringshusarbejde, Rasmussen i 18 Maaneder . . .

Nr. 303. Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Peter Pedersen (Def. Møller),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Juni 1910: Tiltalte Hans Peter Pedersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fængselkost i 80 Dage og betale Sagens Omkostninger samt i Erstatning til Firmaet Hans Berthelsens Eftfl. betale 1906 Kr. 63 Øre. I Medfør af Bestemmelserne i Kap. 3 i midlertidig Straffelov af 1 April 1905 udsættes Straffens Fuldbyrdelse, og efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder den, alt saafremt de i nævnte Lov anførte Betingelser overholdes. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige kunne tiltrædes, vil den kunne stadfæstes, dog saaledes, at Bestemmelsen om Udsættelse af Straffens Fuldbyrdelse findes at burde bortfalde.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om Udsættelse af Straf-

fens Fuldbydelse bortfalder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peter Pedersen til Højesteretssagførerne Bagger og Møller 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte Hans Peter Pedersen, der er født den 9 Februar 1849 og anset: ved Vordingborg nordre Birks Ekstrarets Dom af 14 December 1896 efter Straffelovens § 284 med simpelt Fængsel i 14 Dage, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist om at have fra September 1907 til den 25 April d. A. som Inkassator hos Firmaet Hans Berthelsens Eftfl. til egen Fordel inkassøret og forbrugt 1906 Kr. 63 Øre, vil han være at anse efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage — — —.

I Erstatning til nævnte Firma vil Tiltalte efter derom nedlagt Paastand have at betale 1906 Kr. 63 Øre.

I Medfør af Bestemmelserne i Kap. 3 i den midlertidige Straffelov findes Straffens Fuldbydelse at burde udsættes og efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalde, alt saafremt de i nævnte Lov anførte Betingelser overholdes.

Tirsdag den 3 Januar.

Nr. 256. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Jens Skak Jensen (Def. Møller),

der tiltales for Dyrplageri.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 18 Februar 1910: Tiltalte Jens Skak Jensen bør til Statskassen bøde 100 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Han betaler derhos Sagens Omkostninger, herunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Knudsen og Sagfører Petersen, 15 Kr. til Førstnævnte og 12 Kr. til Sidstnævnte. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 April 1910: Tiltalte Jens Skak Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens

Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 12 Kr., Defensor sammesteds 10 Kr., samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, i Salær hver 15 Kr., uddes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Medens der ikke er oplyst tilstrækkeligt til at paalægge Tiltalte Strafansvar for hans mangelfulde Røgt og Pleje af Gaardens Besætning i det Hele, vil han ikke kunne undgaa at anses efter Straffelovens § 297 for sit i den indankede Dom ommeldte Forhold overfor Svinene paa Gaarden. Straffen findes at kunne bestemmes til en Bøde af 100 Kroner til Statskassen, subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage. Tiltalte vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Jens Skak Jensen bør til Statskassen bøde 100 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden 15 Dage efter denne Højesterets Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Saa betaler Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Dietrichson og Møller 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Jens Skak Jensen, der er født i Aaret 1857, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Dyrplageri.

Efter at der af Godsejer Sass til Leerbæk og 3 andre i Hover Sogn bosiddende Mænd i Midten af November Maaned f. A. var indgivet en Anmeldelse til Politiet om, at Tiltalte, der da ejede en Gaard i Uhre i nævnte Sogn, formentlig gjorde sig skyldig i Dyrplageri overfor den paa Gaarden værende Besætning, blev der indledet en offentlig Undersøgelse mod ham, under hvilken det er oplyst, at Tiltalte da havde en Besætning af 2 Heste, henholdsvis 3 Aar og 6 Aar gamle, et 6 à 7 Maaneder gammelt Føl, 14 Køer, 4 Kalve og nogle Faar, at hele hans Svinebesætning var død, idet 2 Svin var døde et Par Maaneder forinden Undersøgelsens Begyndelse, og Resten, 3 Stykker, i Dagene fra den 17 til den 20 November f. A., at en 27 eller 28 Aar gammel Hest, som Tiltalte i Midten af Oktober Maaned f. A. havde solgt til fornævnte Sass, et Par Dage efter havde maattet skydes, fordi den efter Sass' Opgivende ikke havde kunnet taale det rigeligere Føder, den fik, efter at den var kommen i hans Besiddelse,

og at en anden Tiltalte tilhørende Hest af samme Alder var død den 21 November f. A. Det er fremdeles oplyst, at Tiltalte, hvis Gaard havde et Tilliggende af ca. 84 Tdr. Land, den foregaaende Sommer hverken havde avlet Byg eller Rug, men kun noget Havre, og at der ved Undersøgelens Begyndelse til Fodring af Besætningen ikkun fandtes paa Gaarden 3 à 4 Læs Hø og lidt Halm.

Med Hensyn til den til Sass solgte Hest har Dyrlæge Østergaard i Vejle i en den 19 Oktober forrige Aar udstedt, under Sagen fremlagt Erklæring udtalt, at Hesten, der ved Undersøgelsen laa ned og ikke ved egen Hjælp kunde bringes paa Benene, var saa radmager og bar Præg af en saa fuldstændig Mangel paa Pleje, at det efter hans Opfattelse maatte anses for utilbørligt saaledes at forsumme et Dyr.

Hvad Tiltaltes øvrige Besætning angaar, har Dyrlæge Bernth Bech, ligeledes i Vejle, der paa Politiets Foranledning i Forening med en Politibetjent har undersøgt samme, i en under Sagen fremlagt Erklæring af 22 November f. A. udtalt, at saavel Heste som Køer var mere eller mindre magre og langhaarede, at man fik Indtrykket af, at de vel kunde leve af den Føde, de fik, men at samtlige Dyr fik en mangelfuld Pleje og Røgt.

Det udtales derhos i Erklæringen, at den forommeldte den 21 November f. A. døde Hest, der var noget oppustet af at henligge i Stalden, var meget mager og sikkert var død af Alderdom i Forbindelse med tarvelig Forplejning, at det viste sig, at de i Dagene fra den 17—20 November f. A. døde Svin, der ved Dyrlægens Tilstedekomst paa Gaarden var nedgravede i Møddingen, men som blev afdækkede, havde meget store Hoveder og lange Børster samt var i højeste Grad magre, og at det saavel efter deres Udseende som Magerhed bestemt maatte antages, at de var døde af Sult.

Tiltaltes Husholderske, Christine Nielsen, har forklaret, at hun, der i den sidste Tid forinden Undersøgelens Begyndelse tildels havde passet Svinene, havde fodret dem dels med Grøntfoder, dels med Mælk, som Tiltalte modtog tilbage fra Mejeriet, og at Behandlingen af Svinene i den sidste Tid maaske nok havde været temmelig tarvelig.

Tiltalte, der, medens Undersøgelsen i første Instans stod paa, har afhændet hele sin Besætning og ligeledes har solgt sin Gaard, har paa Forehold af det i Sagen oplyste forklaret, at han ikke vidste, hvad Grunden til Svinenes Død har været, og paa særlig Forehold af Dyrlægens forommeldte Udtalelse om, at det bestemt maatte antages, at de 3 sidst døde Svin var døde af Sult, udsagt, at naar Dyrlægen udtaler sig saaledes, »maa man jo tro, at det passer«, at den til Sass solgte Hest efter hans Formening har faaet saa meget at æde, som den behøvede, at den Hest, der døde den 21 November forrige Aar, i nogle Dage havde været syg og kun havde villet æde meget lidt, og at Grunden til, at han har passet sin Gaard saa slet, vel nærmest maa skyldes Ligegyldighed.

Efter det Foreliggende maa den Behandling, som Tiltalte har givet sin Besætning, navnlig Svinene, vel betegnes som utilbørlig, men idet der mangler Føje til at anse Tiltaltes Forhold i ommeldte Hen-

seende enten som raa Mishandling eller som anden grusom og op-
 ørende Behandling, vil han være at frifinde for Aktors Tiltale i
 denne Sag.

Nr. 18. Fabrikant **Peder Nielsen** (Hansen)

contra

Husfæster **Niels Møller** og Inspektør **W. Stamer** (Ingen),

betreffende Spørgsmaal om Betaling for en Opfindelse.

Børglum Herreds ordinære Rets Dom af 25 Juni 1908: Indstævnte, Fabrikant Peder Nielsen, Pedershaab, Vester Brønderslev, bør til Citanterne, Husfæster Niels Møller af Ellidshøj og Inspektør W. Stamer af Villestrup, En for Begge og Begge for En, betale 9135 Kroner med Renter heraf à 5 pCt. p. a. fra 23 August 1905 til Betaling sker. Men iøvrigt bør Indstævnte for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. De forannævnte af Citanterne om Indstævnte i Proceduren benyttede fornærmelige Udtryk bør være døde og magtesløse. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 November 1908: Gæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten i Henhold til erhvervet kongelig Bevilling fremsat den ny Indsigelse, at den Opfindelse, som de Indstævnte have forpligtet sig til at overdrage Appellanten, ikke kunde patenteres, idet den tidligere har været bragt til Udførelse her i Landet og er beskrevet paa en saadan Maade i offentlig tilgængeligt Skrift, at den ifølge Patentlovens § 1 ikke kan patenteres. Denne Indsigelse vil imidlertid ikke kunne komme i Betragtning, allerede fordi det i de tidligere Instanser har været uomtvistet, at der ved Indgaaelsen af den i den indankede Dom omhandlede Kontrakt ingen Hindring forelaa for Erhvervelse af Patent. Til de øvrige af Appellanten for Højesteret fremsatte ny Anbringender, hvis Fremkomst ikke er hjemlet ved Bevilling, vil der derhos ikke kunne tages Hensyn.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Appellanten er tilpligtet at betale de Indstævnte det i den nævnte Kontrakt omtalte Vederlag, og da der ikke findes Føje til at nedsætte det de Indstævnte ved Dommen tilkendte Beløb, vil denne være at stadfæste, dog saaledes at den givne Mortifikation maa bortfalde, idet de paagældende i de Indstævntes Underretsprocedure indeholdte Udladelser ikke skønnes at burde medføre Ansvar som usømmelig Skrivemaade.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at den givne Mortifikation bortfalder. Til Justitskassen betaler Appellanten, Fabrikant Peder Nielsen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en under 15 Marts 1902 indgaaet skriftlig Kontrakt overdrog Firmaet Niels Møller & Co. til Citanten, Fabrikant Peder Nielsen af Pedershaab i Vester Brønderslev Sogn, for et Tidsrum af 3 Aar — som det i Kontrakten hedder — »al Fabrikation af vore patenterede Mejeapparater«, hvorimod Citanten forpligtede sig til at forfærdige Apparaterne »saaledes som disse i Patentet ere beskrevne eller med mulige Forbedringer, som vi maatte blive enige om«, for en Pris af 30 Kr. for hvert af de først afsatte 200 Stykker og 25 Kr. for hvert af de senere afsatte, saalænge Forhandlingsprisen kunde holdes i 40 Kr. for hvert Apparat, hvorhos det endvidere bestemtes, at Citanten for egen Regning skulde sælge Apparaterne og efterhaanden, som Betalingen indgik, udbetale Niels Møller & Co. deres Part.

Idet de Indstævnte, Husfæster Niels Møller af Ellidshøj og Inspektør W. Stamer af Villestrup som eneste Indehavere af Firmaet Niels Møller & Co., have anbragt, at Citanten har afhændet et Antal af mindst 1400 af de fornævnte Mejeapparater, have de under nærværende i 1ste Instans efter Hoved- og tvende Kontinuationsstævninger gæsteretsvis behandlede Sag under Hovedsagen søgt Citanten til Betaling af:

10 Kr. for hvert af de 200 først afsatte Apparater . . .	2000 Kr.
og 15 Kr. for hvert af de øvrige 1200	18000 —
	<u>ialt 20000 Kr.</u>

efter Fradrag af Forskud, der ere dem ydede af Citanten	
dels i Varer, dels i Penge med tilsammen.	560 Kr.
	<u>altsaa til Rest 19440 Kr.</u>

tilligemed Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra Hovedstævningens Dato, den 23 August 1906, indtil Betaling sker. De Indstævnte have derhos under Kontinuationssøgmaalene under videre Anbringende af, at Citanten indtil Sagernes Anlæg yderligere har afhændet ikke under henholdsvis 250 og 300 Apparater, paastaet ham tilpligtet for disse at betale dem 3750 Kr. og 4500 Kr. tilligemed Renter af Beløbene, 5 pCt. p. a., fra de vedkommende Stævningers Datoer, den 17 August 1906 og den 12 Oktober 1907, indtil Betaling sker. Ved Gæsteretsdommen er Citanten i Hovedsagen tilpligtet at betale de Indstævnte in solidum 9135 Kr. med Renter deraf som paastaet, medens han iøvrigt er frifunden for de Indstævntes Tiltale, hvorhos en Del af de

af Indstævnte under Proceduren for Underretten benyttede Udladelser som fornærmelige for Citanten ere mortificerede, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instans har paastaet sig fuldstændig frifunden for de Indstævntes Tiltale. De Indstævnte have ikke givet Møde for Overretten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Indstævnte Møller, der i Aarene 1899—1900 havde opfundet et Mejeapparat til Slaamaskiner, og som havde overdraget Overretssagfører J. K. Larsen i Nørresundby Retten til Opfindelsen, efter at Larsen den 23 Marts 1901 i eget Navn havde indgivet Begæring om Patent paa Opfindelsen, henvendte sig til ham for at opnaa hans Bistand til Erhvervelse af Patent paa et Mejeapparat af en noget anden Konstruktion end fornævnte, hvilket Mejeapparat han i Forening med Indstævnte Stamer senere havde opfundet, men at Larsen tilraadede ham at stille Sagen i Bero, indtil den første Patentsag var bragt i Orden, idet han stillede i Udsigt, at Patentet paa det sidst opfundne Mejeapparat kunde ordnes som et Tillægspatent. Nogen Tid efter blev der mellem de Indstævnte og Citanten indledet Forhandlinger, der, efter at Citanten havde modtaget en Model af Mejeapparatet og prøvet dets Brugbarhed, førte til Afslutningen af den ovennævnte Kontrakt, uden at de Indstævnte forinden sørgede for Udtagelse af Patent, ligesom de heller ikke senere, bortset fra, at Indstævnte Stamer efter de Indstævntes Fremstilling hos et Patentbureau i København skaffede sig Oplysning om, hvad der skulde iagttages ved Patentets Løsning, foretog noget Skridt til en endelig Ordning af Patentet.

Det fremgaar endvidere af Sagens Oplysninger, at Citanten, efter i Slutningen af April Maaned 1902 at have udsendt et Cirkulære, i hvilket han til Forhandlere udbød »Niels Møllers Kornaflægningssapparat« for en Pris af 40 Kr. med Tillæg af 1 Kr. 25 Øre for Emballage, bragte Mejeapparatet i Handelen, at de Indstævnte i Løbet af Sommeren og Efteraaret paa forskellig Maade bistod Citanten med at faa Mejeapparatet afsat, at Citanten, efter at Indstævnte Møller havde anmodet ham om Afregning under 2 Oktober 1902, paa hvilket Tidspunkt der, efter hvad der maa anses in confesso, ikke længere kunde opnaas Patent paa Apparatet, tilskrev ham et Brev, i hvilket han bl. a. udtaler: »Du forlanger Regning opgjort og udbetalt efter Kontrakten, dette er vel ikke Meningen. Du er vel paa det Rene med, at Du ifølge K. intet har Krav paa, jeg har i hvert Fald intet udbetalt, som jeg formener mig pligtig til ifølge Kontrakten, da der jo ikke blev udtaget Patent paa det Apparat, jeg lavede, men derimod paa et helt andet«, samt at Citanten derefter vedvarende nægtede at vedstaa Kontrakten, medens han dog fortsatte med Fabrikationen af Mejeapparatet.

Citanten har nu til Støtte for sin Frifindelsespaastand anbragt, at de Indstævnte under de forinden Kontraktens Oprettelse førte Forhandlinger opgav, at Larsen for dem havde erhvervet Patent paa Mejeapparatet, og at det blev aftalt, at de Indstævnte skulde søge Tillægspatent paa en senere foretagen Forandring ved Apparatet.

Under et af Citanten optaget Tingsvidne har Handelsrejsende Peder Jensen i København, der overværede Forhandlingerne ved Kontraktens Oprettelse, afgivet en Forklaring, der er i Overensstemmelse

med Citantens ovennævnte Anbringende; men selv om det herefter og efter selve Kontraktens Indhold mod de Indstævntes Benægtelse maatte anses tilstrækkelig godtgjort, at det ved Kontraktsforholdets Indgaaelse var en væsenlig Forudsætning for Kontraktens Gyldighed, at der i hvert Fald erhvervedes Patent paa det i samme omhandlede Mejeapparat, og om end de Indstævnte mod Citantens Benægtelse ikke have godtgjort Rigtigheden af et af dem fremsat Anbringende om, at det alene skyldtes en Henstilling fra Citantens Side, at de undlod at løse Patentet, findes Citanten, der efter sin Fremstilling i første Halvdel af April Maaned 1902 blev bekendt med, at der intet var foretaget til Patentets Løsning, men som desuagtet kort Tid efter, uden at sikre sig, at der forinden foretoges det Fornødne til Patentets Udtagelse, bragte Mejeapparatet i Handelen, anses at have frafaldet Kravet paa Løsning af Patentet, ligesom han under de foreliggende Omstændigheder i hvert Fald maa have været uberettiget til at hæve Kontrakten, samtidig med at han vedblev at udnytte den i Kontrakten omhandlede Opfindelse, og han maa derfor være bunden ved Kontrakten, indtil denne udløb den 15 Marts 1905.

Med Hensyn til det de Indstævnte herefter tilkommende Krav har Citanten anbragt, at han i Tiden indtil den 23 August 1905 ikkun har afhændet 713 Stykker af det omhandlede Mejeapparat, samt at han, naar Rabatten til Forhandlerne og Udgifterne til Reklame, Tegninger, Prislister og Rejser m. v. fradrages, ikkun har opnaaet en Pris af 36 Kr. pr. Stk., saaledes at der ikkun tilkommer de Indstævnte 6 Kr. for de først solgte 200 Apparater og 11 Kr. for Resten.

Under en af de Indstævnte foranstaltet Vidneførsel har Kontorist Laurits Peter Christiansen, der siden Efteraaret 1902 har været i Citantens Tjeneste, forklaret, at der, saavidt Vidnet erindrer, i Aarene 1902 til 1904 er solgt lidt over 700 Stykker af Mejeapparaterne, medens der iøvrigt ikke er tilvejebragt Oplysninger til Bestemmelse af den de Indstævnte efter Kontrakten tilkommende Andel af Salgsprovenuet, hvorover Citanterne ikke have aflagt noget Regnskab. Herefter maa det billiges, at bemeldte Andel ved Gæsteretsdommen i Overensstemmelse med de Indstævntes Paastand er fastsat til 10 Kr. for de 200 først afsatte Apparater og til 15 Kr. for Resten, og da der efter de foreliggende Oplysninger ikke kan antages indtil Kontraktens Udløb at være solgt færre end 713 Mejeapparater, og der efter Sagens processuelle Stilling ikke bliver Spørgsmaal om at forandre Gæsteretsdommen til Skade for Citanten, vil bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede og hvis Bestemmelser i Henseende til den givne Mortifikation ikke af de Indstævnte ere gjorte til Genstand for Paaanke, saaledes i det Hele være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen og idet de Indstævnte, som meldt, ikke have givet Møde for Overretten bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdag den 4 Januar.

Nr. 376. Højesteretssagfører Winther

contra

Tugthusfange Daniel Leary (Def. Møller),

der tiltales for Vold mod en Opsynsbetjent ved Straffeanstalten ved Horsens.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 13 Juli 1910: Tiltalte, Tugthusfange Daniel Leary, bør straffes med Tugthusarbejde for Livstid. Saa bør han og udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Prokurator Bjerregaard, og Defensor, Sagfører Ziegler Sørensen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 September 1910: Tiltalte, Tugthusfange Daniel Leary, bør have sit Liv forbrudt. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de foreliggende Oplysninger er den af Opsynsbetjent Karner afgivne Forklaring saaledes bestyrket, at den i sin Helhed vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke der ikke findes noget Væsenligt at erindre, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Daniel Leary til Højesteretssagførerne Winther og Møller 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Tugthusfange Daniel Leary sat under Tiltale for Vold mod en Opsynsbetjent ved Straffeanstalten ved Horsens.

Tiltalte, der efter sit Opgivende er født i London og fyldt 40 Aar, hvilken Alder er funden stemmende med hans Udseende, og som efter sin Forklaring nogle Gange i England har været idømt Fængselsstraf for Drukkenskab og Hærværk, blev ved Kriminal- og Politirettens

Dom af 28 Juli 1906 anset efter Straffelovens § 168 med Tugthusarbejde i 16 Aar og den 3 August s. A. hensat i Straffeanstalten ved Horsens til Afsoning af Straffen.

Under sit Ophold i Straffeanstalten har Tiltalte været straffet disciplinært 2 Gange med Advarsler, dels for Overgreb paa, dels for Klammeri med en Medfange, en Gang med 9 Slag Rotting for respektstridigt Forhold og Nægtelse af at arbejde og en Gang med Nedsættelse paa 1ste Klasse i 6 Maaneder for Overfald paa en Medfange.

Med Hensyn til det Tiltalte paasigtede Forhold har Opsynsbetjent ved Straffeanstalten Sejer Peter Karner afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa Følgende:

Da han den 10 Juni d. A. om Morgenen ved Femtiden var ifærd med at besørge Opmønstringen af Fangerne paa den saakaldte lyse Gang i Anstaltens Interimsafdeling eller Straffekvarter og herunder kom udfor den i nævnte Afdeling beliggende saakaldte mørke Gang, der støder ud til den lyse Gang, saa han Reservebetjent Niels Sørensen, der var beskæftiget med at opmønstre Fangerne i den mørke Gang, staa udenfor den derværende Celle Nr. 21, hvori Tiltalte den foregaaende Aften ved 6-Tiden var bleven indsat paa Grund af Overfald paa en Medfange, af hvem han mente sig fornærmet. Da han vidste, at Tiltalte, hvem han kendte fra dennes tidligere Ophold i Interimsafdelingen, sad i nævnte Celle, og da han hørte Sørensen sige noget til den i Cellen værende Fange og derhos tænkte, at der kunde være Et eller andet ivejen med Tiltalte, gik han ind i den mørke Gang og spurgte Sørensen, om der var noget ivejen med Tiltalte. Herpaa svarede Sørensen: »Nej, men han skal blot sætte sin Potte ud«. Da han imidlertid var kommen hen i Nærheden af bemeldte Celle og saa, at Tiltalte, der kun var iført Skjorte, stod i Cellen et Par Skridt indenfor Døren med Ansigtet vendt ud mod Gangen, sagde han til ham: »Tag saa Potten og sæt den udenfor Døren«. Umiddelbart efter begyndte Tiltalte at hyle og skrige, hans Ansigt fik et ondt og hævngerigt Udseende og hans Øjne spillede vidt op, og idet han samtidig sprang om bag Døren, der er til at aabne ind i Cellen, men et Øjeblik efter med et raskt Spring kom frem igen, holdende i sin højre Haand den til Cellen hørende Metalnatpotte, der havde sin Plads i Cellemuren bag Døren, stillede han sig i Kampstilling et Par Skridt indenfor Døraabningen med Ansigtet vendt mod denne og med Potten, som han holdt i Hanken, løftet op i Skulderhøjde noget bagud. Da han nu fik det bestemte Indtryk, at Tiltalte, der raabte og hylede højere end tidligere, vilde slaa Indholdet af Potten, der ikke var bleven tømt, siden Tiltalte den foregaaende Dags Eftermiddag var bleven hensat i Cellen, i Hovedet paa ham, rakte han, som i sin højre Haand, der hang lige ned, holdt sit Nøgleknippe, sin venstre Arm ud mod Tiltalte, idet han udtalte: »De kan prøve paa at gøre det, De kan vove det«. Tiltalte sprang nu hen i Døraabningen, stadig med Potten i

Færdig fra Trykkeriet den 19 Januar 1911.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bøgertrykkeri (G. L. Lind & Nums Frønkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 45.

Onsdag den 4 Januar.

højre Haand, og da Tiltalte gjorde ligesom et Tilløb til at ville slaa Potten efter ham, trak han sig nogle Skridt tilbage hen ad Gangen, hvorhos han med Ansigtet nærmest vendt bort fra Tiltalte og med venstre Arm hævet op over Nakken bøjede sig noget ned i det højre Knæ for saaledes at undgaa at faa Pottens Indhold i Ansigtet, men idet han som anført bukkede sig ned, følte han Pottens Indhold af Vand og Ekskrementer op ad Ryg, Hals, Nakke og Baghoved. Umiddelbart efter mærkede han, idet han vilde rejse sig, et efter hans Formening med fuld Kraft ført Slag ramme ham bagfra midt paa Issen. Han, der kunde mærke, at han var ramt med en ret skarp Genstand, var straks paa det Rene med, at det var Tiltalte, der havde slaaet med Potten. Blodet styrtede ud af et ved Slaget fremkaldt Hul ned ad hans Ansigt og Uniform, det sortnede for ham, og han var klar over, at det gjaldt Livet for ham, idet han mente at kunne vente flere Slag fra Tiltaltes Side. Da han, der ved Slaget var falden noget i Knæ, nu vilde rejse sig, fik han, inden han havde rejst sig op, og førend han havde vendt sig om, endnu et Slag, der ramte ham i Nakken lidt nedenfor det Sted, hvor det første Slag havde ramt. Han kunde mærke, at ogsaa dette Slag var ført med Kraft, men mærkede tillige, at det var mere dumpt end det første, antagelig fordi han var bleven ramt af Pottens Side. Straks efter at han havde faaet det andet Slag, kaldte han paa Sørensen, og idet han derefter vendte sig om, saa han, at Sørensen allerede bagfra havde slaaet sine Arme om Tiltaltes Hals. Da han nu vilde hjælpe Sørensen med at holde Tiltalte, søgte denne at slaa ham i Ansigtet med knyttede Næver, og for at forhindre Tiltalte heri, tilføjede han ham med sit Nøgleknippe et Slag i Hovedet og gav ham med venstre Haand nogle Stød for Brystet samt greb ham i Brystet. Herved væltede baade Tiltalte og Sørensen baglæns om paa Gulvet, saaledes at Sørensen kom til at ligge nederst med Ryggen nedad og med Tiltalte ovenpaa sig. Medens han med Assistance af Tugthusfange Jens Stryg Nielsen, der var kommen tilstede, holdt Tiltalte nede, hidkaldte Sørensen, der imidlertid havde gjort sig fri af Tiltalte, gennem den nærmeste Telefon flere Betjente, ved hvis Hjælp Tiltalte med Magt blev ført ind i sin Celle og belagt med Haandjern.

Fornævnte Reservebetjent Niels Sørensen har afgivet følgende be-
edigede Forklaring:

Da han den paagældende Morgen under Opmønstringen, der bestaar i, at Fangerne henter deres paa en udenfor Cellen staaende Køjefod anbragte Tøj og derefter bringe deres Køje og en Maatte samt den til Cellen hørende Metalnatpotte udenfor Cellen, var kommen til Tiltaltes Celle, var der intet usædvanligt eller onskabsfuldt at mærke paa Tiltalte, der anbragte Køjen paa Køjefoden og tog sit Tøj med ind i Cellen. Da han derefter gav Tiltalte Ordre til at komme med sin Natpotte, spurgte Karner, som netop kom tilsyne i den lyse Gang, om der var noget ivejen, hvortil han svarede, at der ikke var noget ivejen, og at det kun var Tiltalte, der skulde have sin Potte ud.

Karner, der imidlertid var kommen et Stykke op ad den mørke Gang, udtalte da ret højt og ligesom henvendt til Tiltalte noget om, at Potten skulde sættes ud. Idet han nu gik ud fra, at Karner sørgede for, at Tiltaltes Potte kom ud paa Gangen, begav han sig skraas over Gangen til en paa den modsatte Side af denne værende Celle. Han hørte imidlertid to stærke Hyl eller Brøl, og da det ikke faldt ham ind, at Hylene kom fra Tiltalte, men han derimod tænkte sig, at de kom fra den Celle, som han stiledede over mod, forvissede han sig om, at nævnte Celle var rigtig lukket. Da han nu hørte Spektakel paa Gangen bagved sig og i den Anledning vendte sig om, saa han Karner staa et Stykke nede i Gangen i en noget bøjet Stilling med Ansigtet vendt mod den lyse Gang og med den ene Arm hævet op og noget bagud. Han fik det Indtryk, at Karner havde hævet Armen for at afbøde et Slag. Tiltalte stod da lidt bag ved Karner med Potten, som ikke da var forsynet med Laag, i sin opløftede højre Haand, idet han holdt den i Hanken, og indtog i det Hele en Stilling, som om han var beredt til at bruge Potten til Slag. Samtidig hørte han Karner klage sig, og Tiltalte hyle, og da han nu saa, hvad der var paafærde, løb han ned ad Gangen, paa hvis Gulv der rundt omkring laa spredt Ekskrementer og Vand, som han antog hidrørte fra Potten, hen til Tiltalte og slog begge sine Arme bagfra fast om dennes Hals og Skuldre. I samme Øjeblik blev Karner ramt i Nakken af et Slag af Pottens venstre Side. Slaget, der gav en dump Lyd, var efter hans Skøn ført med fuld Kraft, men som Følge af hans Tag om Tiltalte faldt det ikke med fuld Kraft. Medens han nu arbejdede sit Tag fra Tiltaltes Hals og Skuldre ned om hans Arme, for at forhindre Tiltalte i at slide sig løs, rejste Karner sig helt op, vendte sig om mod Tiltalte og fo'r løs paa ham, idet han med sit Nøgleknippe i højre Haand slog Tiltalte oven i Hovedet og med venstre Haand gav Tiltalte nogle Stød, hvorved Sørensen og Tiltalte blev trængte noget tilbage og begge faldt baglæns ned paa Gulvet i samme Stilling som af Karner forklaret. Om det derefter Passerede har han afgivet en med Karners overensstemmende Forklaring.

Med Hensyn til det Passerede har Tugthusfange Jens Stryg Nielsen forklaret Følgende:

Da han, der besørgede Gulvvasnkningen i den fornævnte Afdeling, den paagældende Morgen var kommen ind i den mørke Gang, blev han Øjenvidne til Opmønstringen af Tiltalte, idet han saa denne komme ud paa Gangen med sin Køje, som han henlagde paa dens Plads. Paa Sørensens Anmodning anbragte Tiltalte, der gjorde Indtryk af at være vred, Maatten, som han først havde lagt ovenpaa Køjen, paa dens

Plads indenfor Køjefoden op ad Cellevæggen. Straks efter, at Karner havde anmodet Tiltalte om at sætte Potten ud, hørte han nogle kraftige Hyl. Samtidig hermed vendte Sørensen sig om mod den skraas overfor beliggende Celle, medens Karner sagde til Tiltalte: »Pas nu paa, pas nu paa«, og derefter, som det forekommer Vidnet, gik nogle Skridt ned mod den lyse Gang, efterfulgt af Tiltalte, der i sin højre, noget bøjedede Arm holdt Potten. Potten, som han holdt i Hanken, var hævet omtrent i Brysthøjde. Tiltalte tilføjede nu bagfra Karner to Slag, af hvilke det ene ramte Karner i Hovedet med Pottens skarpe Underkant, det andet med Siden Karners Nakke. Umiddelbart efter det første Slag havde Sørensen bagfra slynget sine Arme om Tiltaltes Skuldre og Arme, hvorved det andet Slag blev ført med mindre Kraft end det første. Nielsen kom imidlertid og tog Potten, som Tiltalte holdt i sin løftede højre Haand, fra ham. Om det videre Forløb af Overfaldet har han givet en med Karners og Sørensens i det Væsenlige overensstemmende Forklaring.

Den af Tiltalte afgivne Forklaring gaar ud paa Følgende:

Efter at han under Opmønstringen havde hentet sit Tøj fra Gangen ind i Cellen og hensat Køjen og Maatten paa Køjefoden, gik han, der ikke vil have forstaaet, at Sørensen sagde noget til ham om at komme ud med Potten, ind i Cellen for at hente den og bringe den ud paa Gangen. Idet han nu kom frem med Potten, og medens han endnu stod indenfor Celledøren med Potten i højre Haand, fremkom Karner, som imidlertid var kommen tilstede, med en Udtalelse, som han ikke forstod, og løftede derhos Haanden med Nøgleknippet noget tilvejs. Tiltalte, hvem Karner ved en tidligere Lejlighed havde slaaet med Nøgleknippet, og som var bleven ophidset, fordi Karner løftede Nøglerne i Vejret, sagde da til Karner paa Engelsk: »Hvad er der nu ivejen. I det samme greb Karner Tiltalte, der stod i bar Skjorte, i Skjortekraven og trak ham ud paa Gangen samtidig med, at han løftede Nøglerne, efter Tiltaltes Formening for at slaa med dem. Medens Karner saaledes trak Tiltalte nogle Skridt hen mod den lyse Gang, løftede Tiltalte Potten, som han holdt i højre Haand, tilvejs, hvorved dens Indhold sprøjtede rundt omkring og tildels faldt paa ham selv, og idet han løftede Potten lidt over og bag sit Hoved og bøjedede sig selv tilbage, førte han af al Magt Potten i et svingende Slag mod Karners Hoved. Han sigtede netop efter Hovedet, som han havde til Hensigt at ramme, uden at han dog gjorde sig nogen Tanke om, hvor i Hovedet eller med hvilken Del af Potten han vilde ramme, og efter hans Formening er der ingen Tvivl om, at Potten, saafremt han ikke samtidig med, at han førte Slaget, var bleven grebet bagfra, og Slaget derved havde mistet noget af sin Kraft, vilde have kløvet Karners Hoved og muligvis dræbt ham. Omtrent samtidig med, at han gav Karner nævnte Slag, tilføjede Karner ham med Nøgleknippet først et Slag oven i Hovedet og derefter endnu et Slag samt puffedede ham, der ikke vil have slaaet mere end et Slag, tilbage, saa at han faldt bagover med Ryggen mod Gangens Gulv. Om hvad der herefter passerede har han paa Grund af den ophidsede Tilstand, hvori han var kommen, ikke kunnet erindre noget udover, at en Opsynsbetjent holdt ham nede paa Gulvet, og at han af nogle Betjente blev ført ind i sin Celle.

Overfor den af Tiltalte afgivne Forklaring har saavel Karner som Sørensen og Nielsen fastholdt Rigtigheden af deres Forklaringer. Medens derhos Sørensen yderligere har forklaret, at han vel ikke har set Tiltalte tilføje Karner mere end et Slag, men at han deraf, at Karner klagede, at Potten, da han saa Tiltalte hæve den til Slag, ikke var forsynet med Laag, og at Pottens Indhold laa spredt rundt omkring paa Gulvet, slutter, at Tiltalte allerede da havde slaaet Karner en Gang med Potten. har Nielsen udtalt, at Karner hverken trak Tiltalte i Skjortekraven henad Gangen eller truede ham med Nøgleknippet eller slog ham med dette, forinden Tiltalte havde tilføjet ham de to Slag.

Om Grunden til, at han slog Karner med Potten, har Tiltalte, der ikke forud vil have tænkt paa eller lagt Planer om at overfalde Karner, forklaret, at han var ophidset over, at Karner trak ham i Skjorten og truede ham med Nøgleknippet, og at han var bange for, at Karner skulde slaa ham i Hovedet med Nøglerne og derfor vilde væрге sig, saa godt han kunde.

Den omhandlede Potte er en af emaillet Jernblik forarbejdet Dobbelpotte med Hank og aftageligt Laag og vejer 1015 Gram, hvoraf Laaget alene 230 Gram. Den ydre Potte er $12\frac{1}{4}$ Ctm. høj, i Bunden $17\frac{1}{4}$ Ctm. bred, foroven $20\frac{3}{4}$ Ctm. paa den ene Led og 19 Ctm. paa den anden. Langs dens øverste og nederste Kant findes en Forstærkning af henholdsvis $3\frac{1}{2}$ og 2 Ctm.s Højde. Den indre Potte er 10 Ctm. høj, foroven 18 Ctm. bred paa den ene Led og $16\frac{3}{4}$ paa den anden. Hanken har foroven en Bredde af 3 Ctm., forneden af 2 Ctm. Laaget er $19\frac{1}{2}$ Ctm. bredt, dets Kant $2\frac{1}{2}$ Ctm. høj og er forsynet med en Jernring. Mellem ydre og indre Potte findes foroven en Rille, der er $\frac{3}{4}$ Ctm. bred og $2\frac{1}{2}$ Ctm. dyb.

I en af Straffeanstaltens Læge samme Dag, som Overfaldet fandt Sted. udstedt, under Sagen fremlagt Erklæring udtales, at Karner midt paa Issen havde et ca. 1 Tomme langt, tværførløbende, friskt Hudskaar og lidt nedenfor dette paa Hovedets Nakke en ca. kronestor Bule, der var øm ved Berøring, at Karner om Formiddagen havde været noget tung i Hovedet og lidt svimmel, men at der ikke syntes at være Fare for varige Følger af Beskadigelserne. I en Kontinuationserklæring af 27 Juni d. A. udtaler Lægen, at den Svimmelhed og Tyngde i Hovedet, som Karner led af den første Ugestid efter Overfaldet, da havde fortaget sig, at Saaret i Hovedet vel ikke endnu var helt lægt, men sandsynligvis vilde være lægt i Løbet af ca. 1 Uge, og at der var al Sandsynlighed for, at der ikke kunde ventes varige Følger af Overfaldet. Lægen har derhos i en Erklæring af 29 s. M. udtalt, at et af en voksen Mand med Kraft ført Slag med den skarpe Underkant af den under Sagen omhandlede Potte utvivlsomt vil kunne frembringe et Brud paa Hjerneskalen, hvis denne tilfældigvis er noget tynd paa det Sted, hvor Slaget rammer, og at et saadant Brud altid medfører Livsfare.

Karner, der i Forhøret den 15 Juni d. A. forklarede, at Saaret i Issen stadig vædskede, at den ham tilføjede Bule var øm ved Berøring, og at han siden Overfaldet og som en Følge af dette havde haft 3 Svimmelhedsanfald, stadig Hovedpine og daarlig Søvn om Natten, har i et den 25 s. M. afholdt Forhør udtalt, at Bulen da havde fortaget sig og ikke længere var øm, at han ikke havde haft flere

Svimmelhedsanfald, at han siden den 15 s. M. kun nogle faa Gange havde haft Hovedpine, og at han ogsaa nu sov godt om Natten, naar han ikke hvilede Hovedet paa det Sted af Issen, hvor han havde faaet det første Slag, hvorhos han endelig i Forhøret den 2 Juli d. A. har forklaret, at han, der da endnu var sygemeldt, men som ventede i Løbet af nogle faa Dage at kunne genoptage sit Arbejde, bortset fra, at han endnu kunde mærke ligesom nogen Kløe eller Stikken i Saaret i Issen, havde forvundet Følgerne af Overfaldet.

Karner har frafaldet Krav paa Erstatning hos Tiltalte.

Idet nu efter det Foreliggende den mod Karner udøvede Voldshandling maa anses at have medført Livsfare for ham, vil Tiltalte, om hvis Tilregnelighed der ikke foreligger Grund til at tvivle, for sit i foranførte Henseende udviste Forhold i Medfør af Straffelovens §§ 65 og 111 være at dømme efter Plakat 31 August 1813 § 10 til at have sit Liv forbrudt.

Nr. 401. Højesteretssagfører Møller

contra

Avgust Emil Kristian Harald Henrik Arentsen og Otto Emanuel Olsen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 November 1910: Arrestanterne Avgust Emil Kristian Harald Henrik Arentsen og Otto Emanuel Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arentsen i 2 Aar, Olsen i 1 Aar, og, En for Begge og Begge for En, betale Aktiøns Omkostninger, derunder Salær til Aktør og Defensor, Overretssagførerne Carlsen og Schmidt, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Avgust Emil Kristian Harald Henrik Arentsen og Otto Emanuel Olsen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Møller og Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne 1) August Emil Kristian Harald Henrik Arentsen og 2) Otto Emanuel Olsen tiltales for Tyveri.

Arrestanten Arentsen er født den 21 November 1889 og tidligere anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Juni 1906 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved nærværende Rets Dom af 22 December 1906 dels med en i Medfør af Straffelovens § 64 efter dens § 253 lempet Tillægsstraf, dels efter § 253 og efter § 229, 4de Stk., jfr. § 46, samtlige §§ sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ved samme Rets Dom af 8 Maj 1909 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. §§ 54 og 238, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Arrestanten Olsen er født den 24 August 1884 og tidligere anset foruden 2 Gange henholdsvis for Tyveri og for Ran, begaaet før hans 18de Aar, bl. a.: ved Højesterets Dom af 14 Oktober 1904 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Maj 1906 efter Straffelovens § 200, jfr. Lov af 11 Maj 1897 § 2, med Tvangsarbejde i 30 Dage, ved Højesterets Dom af 10 December 1906 efter midlertidig Straffelovs § 4 med Tvangsarbejde i 6 Maaneder, og senest ved Højesterets Dom af 16 Marts 1909 efter Straffelovens § 245 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Tirsdagen den 19 Juli d. A. om Morgenen ved 5-Tiden anmeldte Herreekviperingshandler Valdemar Gottliebsen, at der ca. 1 Time forinden var frastjaalet ham:

- 1 Tegnebog, indeholdende ca. 250 Kr.,
- 1 Tegnebog, indeholdende 7 Klasselotterisedler,
- 1 Guldur med vedhængende Kæde af Guld og
- 1 Paraply med Sølvhaandtag,

alt under følgende nærmere Omstændigheder:

Da han om Natten ved 3-Tiden var paa Vej hjem fra Dansesalonene »Kæden«, traf han en Kvinde, efter hvis Opfordring han gik med til hendes Hjem i Møntergade, hvor han, der var meget beruset, straks faldt i Søvn paa en Chaiselong. Han blev vækket af Kvinden og fandt sig da liggende paa Ejendommens Trappegang og savnede straks sine Ejendele, som Kvinden sagde, at 2 Mænd, der havde været oppe hos hende, maatte have taget.

Disse Mænd havde han sammen med Kvinden forgæves eftersøgt paa forskellige Beværtninger, og da han paa Vejen til Stationen paany var oppe i hendes Værelse for at se efter sin Paraply, havde hun givet ham Stangen til hans Urkæde, som hun sagde, at hun havde fundet i Chaiselongen.

Denne Forklaring, som han senere i Retten har vedstaaet under Ed, har han i Forhøret yderligere suppleret med, at han ikke nøje kan sige, hvormange Penge der var i Tegnebogen, dog var der i hvert Fald over 200 Kr. og deriblandt en Halvtredskroneseddel, og at Kvinden, da hun vækkede ham, sagde: »Skynd Dem og kom op, »de« har stjaalet Deres Tegnebog og Ur, og jeg vil ikke hænge paa den«.

Kvinden, der var fulgt med Anmelderen til Stationen, hvor hun opgav at hedde Dagmar Nielsen, Olsens forladte Hustru, og at bo i Møntergade Nr. 10, har afgivet en Forklaring, som hun i Forhøret har vedstaaet under Ed, og som gaar ud paa, at hun, der ikke vilde have Anmelderen, hvem hun ikke kunde faa vækket, liggende paa sin Chaiselong, for ikke at risikere Ubehageligheder, hvis han et eller andet Sted havde mistet Noget, gik ned paa Gaden, hvor hun traf 4 Mænd, hvem hun bad om at hjælpe sig med at faa Manden ud af Lejligheden.

To af Mændene, nemlig Opvarterne Johansen og Jensen, svarede Nej, men Arrestanten Arentsen gik med hende op i Lejligheden, som havde været aflaaet, medens hun var borte, og bar Anmelderen ud paa Trappen, hvor hun saa Arrestanten opknappe Anmelderens Jakke og Vest og tilvende sig Noget af hans indvendige Vestelomme og lægge det i sin egen Jakkelomme.

Arrestanten trak derefter Anmelderen ved Benene ad de 6 Trin fra 1ste Sal til Reposen i Stuen, og hun fulgte nu med Arrestanten ud paa Gaden, hvor de kaldte paa Arrestanten Olsen, for at denne kunde hjælpe at faa Manden ned ad de sidste Trapper.

Medens hun blev paa Gaden, gik begge Arrestanter sammen ind i Ejendommen. Arentsen kom først ud, og idet han sagde: »Der er ikke noget at gøre — der er vel ingen Politi«, satte han i Løb mod Pilestræde.

Straks efter kom Olsen ud og gik bort ligeledes mod Pilestræde. Hun saa nu Anmelderen ligge lige indenfor Gadedøren. Stangen til Urkæden fandt hun paa Chaiselongen, da hun senere med Anmelderen kom op i Værelset. Paraplyen havde hun stillet paa Trappen ved 1ste Sal, da Arentsen slæbte Anmelderen ned, og siden saa hun den ikke.

Rigtigheden af hendes Forklaring om, hvorledes Arrestanterne paa hendes Anmodning ere gaaede ind i Ejendommen er bekræftet saavel af:

Malersvend Holger Emil Schollert, der yderligere har forklaret, at han saa Arrestanterne løbe bort mod Købmagergade, den ene ad Kronprinsensgade, den anden ad Klareboderne, og at han paa Opfordring af Kvinden, der sagde, at hun mente, at de 2, der løb, havde bestjaaet en fuld Mand, fulgte med hende ind i Ejendommen, hvor Anmelderen laa lige indenfor Gadedøren med opknappet Jakke og Vest, som af de fornævnte 2 Opvartere, Otto Theodor Johansen og Frederik Georg Jensen, der yderligere saa Arrestanterne fortsætte deres Løb ad Købmagergade, hvor Arrestanterne anraabte en Automobil-droske, som de sprang op i.

Friederiche Hansen, født Pfensig, der bor i Stueetagen i Ejendommen, hvor Dagmar Olsen bor, har edelig forklaret, at hun den Morgen, Tyveriet skete, hørte En eller Flere løbe over Trappegangen. Da hun kiggede ud, saa hun Anmelderen, der sad paa Trappen nærmest Gadedøren, og en anden Person, der efter hendes Beskrivelse maa antages at have været Arrestanten Olsen, hvem hun ogsaa tror, at det var.

Hun saa Sidstnævnte blive puffet ud af Gadedøren og hørte En, hun mener, at det var Anmelderen, sige: »Din Tyveknægt«. Lidt efter aabnede hun Døren igen og saa nu Dagmar Olsen og en Mand, der fik Anmelderen op i en Droske. Dette første Oprin har Anmelderen dog ikke bevaret nogen tydelig Erindring om.

Arrestanten Olsen blev samme Dags Eftermiddag ca. Kl. 2 anholdt i sit Logi.

Til Politirapporten forklarede han, at han om Morgenens ved 4-Tiden havde ved Pilestræde truffet en ham ubekendt Mand, han troede dog, at Manden hed August. Denne var efter Anmodning af en Kvinde gaaet op i en Ejendom i Møntergade for at fjerne en fuld Mand, og kort efter var han selv, hidkaldt af Kvinden, gaaet hen til Ejendommen, hvor han saa August staa og ruske i den fulde Mand, der laa lige indenfor Gadedøren.

Da der i det samme kom 2 Betjente gaaende fra Vognmagergade, gik han og straks efter August hurtigt bort, og da de nu mødtes paa Købmagergade, standsede August en Automobildroske og inviterede ham med paa en Køretur.

Han var dengang i Besiddelse af 25 Kr., muligt 35, ja maaske 50 Kr.

Efter ca. $\frac{1}{2}$ Times Forløb skiltes han fra August efter først at have laant 1 Kr. af ham, og i Løbet af Formiddagen svirede han sine Penge op paa nær dels et Beløb af 1 Kr. 55 Øre, som han havde ved Anholdelsen, dels et Beløb af 25 Kr., som han skyldte bort og havde tilbagebetalt.

I de over ham afholdte Forhør supplerede og ændrede han denne Forklaring med:

at han havde været August behjælpelig med at bære Anmelderen ned ad Trappens sidste Trin — noget han dog først erkendte, efterat han i tidligere Forhør havde nægtet at have været inde paa Trappegangen;

at han havde fundet det mistænkeligt, at August løb hurtigt ad Kronprinsensgade, og da han senere spurgte August om Grunden, svarede denne, at han havde været i Karambolage med Betjentene Aftenen forud;

at August først havde givet Chauffeuren Ordre til at køre ad Amager, men i Nærheden af Knippelsbro lod August Chauffeuren køre ad Vesterbro til en Beværtning paa Søndre Boulevard, og

at han, da han Tirsdag Morgen begav sig paa Automobiltur, kun havde ca. $\frac{1}{2}$ Snes Kroner, hvoraf han brugte de fleste i Løbet af Morgenens.

Dagen efter Tyveriet, om Onsdagen, indfandt sig paa Politistationen Mekaniker Axel Nielsen, der oplyste, at han den foregaaende Aften havde paa en Beværtning været sammen med en Person ved Navn August Arentsen, der havde fortalt, at han den foregaaende Nat havde sammen med en anden Mand i Pilestræde frastjaalet Herreekviperingshandler Gottliebsen i Korsgade 215 Kr. og 1 Guldur.

Paa Grundlag af denne Meddelelse blev Arrestanten Arentsen samme Eftermiddag anholdt paa den af Nielsen opgivne Bopæl.

Nielsen har senere i Retten vedstaaet sin Meddelelse til Politiet med Tilføjende, at han ved samme Lejlighed hørte Arentsen sige: »Saa var der ogsaa et Guldur, og det gravede vi ned i Søndermarken«.

Arentsen erkendte straks at have været med til at bære Anmelderen ud af Dagmar Olsens Lejlighed i Møntergade, men nægtede at have

bestjaalet Manden. Iøvrigt gaar hans Forklaring ud paa, at han vel paa Trappen havde fat i Anmelderens Vest, men kun for at knappe den, da han syntes, at det saa underligt ud, at den stod aaben, naar Manden kom ud paa Gaden, og at han løb fra Møntergade, fordi Olsen sagde, at der kom 2 Betjente, og han ikke vilde ses af dem, fordi han en 14 Dage forinden havde været i Klammeri i Sværtgade.

Han har yderligere forklaret, at da han og Olsen i Automobil var kørte til Søndre Boulevard, gik de til Søndermarken og spadserede derefter paa nogle Veje ved Valby, han ved dog ikke hvilke. Derfra tog de med Sporvogn til Nørrebro, hvor de begge gjorde forskellige Indkøb hos en Herreekviperingshandler; senere købte de hver et Par Støvler og gjorde yderligere forskellige Indkøb i Forretningen »Den hvide Flip«. Han var, afset fra ca. 1 Time, da han var et Ærinde hos en Pige, som han ikke vil navngive, sammen med Olsen lige til Middagstid.

Om sine Pengeforhold har han forklaret, at han, da han kørte i Automobil med Olsen, havde ca. 85 Kr., hvoraf 25 Kr. var Penge, han havde laant af sin Søster, medens han om Natten ved 2-Tiden havde faaet 50 Kr. af en homoseksuel engelsk Herre, hvem han havde truffet paa Gaden, og som havde givet ham Pengene blot for at faa Lov til at holde ham i Haanden paa en Bænk ved Vestre Boulevard. Olsen havde selv betalt for sine Indkøb og havde ikke hertil faaet Penge af Arrestanten.

Ved nærmere anstillet Forhøring blev det oplyst, at Arrestanterne i den paagældende Herreekviperingshandel havde købt for nogle og tredive Kroner, som Olsen havde betalt med en Halvtredskroneseddel, og at Olsen hos en Skomager havde købt et Par Støvler til 14½ Kr.

Da dette foreholdtes Olsen, ændrede han sin tidligere Forklaring derhen, at han ca. 8 Dage før sin Anholdelse i Spil havde vundet 100 Kr., og at Halvtredskronesedlen hidrørte herfra, idet han nu erkendte at have foretaget disse Indkøb. Han har dog ikke kunnet nærmere opgive, hvor han har vundet disse Penge, udover, at det var i en Sidegade paa Vesterbro.

De i den ene Tegnøbog værende 7 Klasselotterisedler blev samme Dag — den 19de — Kl. 9½ Formiddag fundne iturevne paa Fortovet i Vigerslev Allé ved Valby af den patruillerende Betjent.

Begge Arrestanter have søgt at skjule, hvad der blev oplyst under Sager, at de om Formiddagen ved 10-Tiden havde været i Olsens Faders Forretning og der begge fremvist en Del Pengesedler saavel for Olsens Fader som for hans Bestyrer.

Endelig har Olsen først efter nogen Benægten erkendt, at han om Formiddagen havde betalt sin Logiværtinde, Anna Billof, dels 50 Øre, som han skyldte hende, og som han efter hendes Forklaring havde laant til Mad et Par Dage før hans Anholdelse, dels et Forskud paa Leje.

Det maa efter det Oplyste antages, at de patruillerende Betjente have været ved Møntergade omkring det Tidspunkt, da Arrestanterne var i Dagmar Olsens Hus, eller da de forlod det, men Betjentene have forøvrigt erklæret ikke at kende noget til Arrestanten Arentsen.

Begge Arrestanter have vedblivende fastholdt deres Uskyldighed

og have nægtet at have bestjaalet Anmelderen og i det Hele nægtet at kende noget til det overfor ham begaaede Tyveri.

Naar imidlertid henses til deres Flugt fra Gerningsstedet og Køren bort i Automobil uden bestemt Maal, til de afgivne, tildels beedigede Vidneforklaringer samt endvidere til, at Arrestanterne have færdedes i Nærheden af den Vej, hvor de stjaalne Lotterisedler kort efter blev fundne; at de straks efter Tyveriet have været i Besiddelse af mange Penge, om hvis Erhvervelse de have givet tildels ret usandsynlige Forklaringer, ligesom Olsen har søgt at skjule at have været i Besiddelse af disse Penge, hvoriblandt var en Halvtredskroneseddel, og en saadan netop fandtes blandt de stjaalne Penge, at Arrestanterne og da navnlig Olsen have afgivet usandfærdige Forklaringer i Sagen, samt at begge Arrestanters Fortid i høj Grad taler imod dem, findes det uden Betænkelighed at statuere, at de i Forening have frastjaalet Anmelderen de 2 Tegnebøger, der ere vurderede til ialt 5 Kr., med Indhold af Penge og Lotterisedler, hvilke sidste ere vurderede til 110 Kr., samt Uret med Kæde, af Værdi ialt 100 Kr., hvorimod det Foreliggende ikke kan anses at afgive tilstrækkeligt Holdepunkt for ogsaa at anse dem skyldige i Tyveri af Paraplyen, der kan være taget fra Trappegangen i den Tid, da Dagmar Olsen og Anmelderen søgte efter Arrestanterne paa Morgenbeværtninger.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse, Arentsen efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Olsen i Medfør af Straffelovens § 246 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., eller i Medfør af Straffelovens § 241, 2det Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Arentsen i 2 Aar, Olsen i 1 Aar.

Torsdag den 5 Januar.

Nr. 405. Højesteretssagfører Bache

contra

Frederik Johansen Hansen (Def. Harboe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 November 1910: Arrestanten Frederik Johansen Hansen og Tiltalte Andreas Madsen Rugaard bør straffes, Arrestanten med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og Tiltalte med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Wolff og Richter, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Hansens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-anket er, ved Mægt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Johansen Hansen til Højesteretssagførerne Bache og Harboe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Frederik Johansen Hansen og Tiltalte Andreas Madsen Rugaard tiltales for Tyveri.

Arrestanten er født den 1 Maj 1875 og tidligere anset bl. a.: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 1 April 1905 efter Straffelovens § 228 og Lov 6 Marts 1869 § 13, 2det Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og senest: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 17 September 1909 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 24 Dage. En mod ham i December 1909 ved et af Rettens Kriminalkamre for Tyveri indledet Undersøgelse sluttedes uden Tiltale, idet han for Overtrædelse af Politivedtægtens § 9 vedtog en Bøde, stor 25 Kr.

Tiltalte . . .

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 27 Maj d. A. om Eftermiddagen Kl. 3³/₄ foranledigede Markandiserske Emilie Petersen, født Drewes, Borgergade Nr. 48, at Arrestanten og Tiltalte, der havde indfundet sig hos hende for at sælge Flasker, blev anholdte. Tiltalte tilstod straks overfor Politiet, at han og Arrestanten kort i Forvejen havde i Forening stjaalet 2 Kasser med tomme Flasker og Flaskehylstre, som de ved Anholdelsen var ifærd med at sælge.

Denne Tilstaaelse, som Tiltalte har fastholdt i Forhøret, og som stemmer med det iøvrigt Oplyste, gaar nærmere ud paa, at da han og Arrestanten om Eftermiddagen ved 2¹/₂-Tiden i Nyhavn kom forbi to ved Bolværket paa Gaden staaende Kasser med Flasker, traf de Aftale om at stjæle disse til fælles Fordel. Efter at Tiltalte havde laant en Trækvogn, læssede de i Forening Kasserne paa Vognen og kørte dem til Markandisersken i Borgergade, hvor Tiltalte først solgte 8 Flasker, hvorefter de begge gik ind i Forretningen og tilbød hende Resten af Flaskerne, som de var begyndt at læsse af Vognen, da de blev anholdte.

Arrestanten nægtede til Politirapporten at afgive nogensomhelst Forklaring udover, at han, gjort bekendt med, hvad Tiltalte havde forklaret, erklærede dette for Usandhed fra Ende til anden. I det første over ham afholdte Forhør forklarede han, at han havde truffet

Tiltalte i Nyhavn, hvor Tiltalte kom kørende med Flaskerne. Tiltalte, der ikke talte om, hvor han havde Flaskerne fra, opfordrede ham til at gaa med hen i Borbergade for at faa »en lille en«, og han fulgte derefter med Tiltalte og saa denne bære Flaskerne ind i Marskandiserforretningen, men straks efter blev han — Arrestanten — anholdt, medens han stod ved Vognen. Han paastod, at han ikke vidste, hvor Tiltalte havde Flaskerne fra, og at det ikke var efter Aftale med ham, at de var stjaalne.

Marskandisersken har forklaret, at efter at hun af Tiltalte havde købt 8 Flasker, kom saavel han som Arrestanten ind i Forretningen med en Del andre Flasker, som en tredje Person, der har vist sig at være Arbejdsmand Jens Peter Jensen, var dem behjælpelig med at bære ind. Paa hendes Spørgsmaal om, hvor de havde Flaskerne fra, svarede en af dem, hun tror sikkert, at det var Arrestanten: »Vær De kun rolig, Madam, jeg er Flaskeopkøber.«

Nævnte Arbejdsmand Jensen har forklaret, at han saa Arrestanten ved Vognen i Borbergade og fik af Arrestanten, der sagde, at han var bleven Flaskehandler, 3 Flasker, som Vidnet bragte ind i Marskandiserforretningen for at sælge. Han hørte, medens han stod ved Vognen, Tiltalte sige til Arrestanten, at denne ikke kunde give Flaskerne bort, hvortil Arrestanten svarede: »Det kan jeg vel nok. Flaskerne ere vel ligesaa godt mine som dine, vi ere vel lige gode om dem.«

Vidnet hørte ogsaa Arrestanten i Butikken sige til Marskandisersken: »Vær De kun rolig, jeg har mange Flasker at sælge, jeg er Flaskehandler.«

Politibetjentene 136, Hougaard, og 232, Chrstrup, have som Vidner edelig forklaret, at de saa saavel Arrestanten som Tiltalte beskæftigede med at bringe Flasker fra Kasserne ind i Marskandiserforretningen, og da de forlangte Forklaring om deres Adkomst til Flaskerne, var det Arrestanten, der tog Ordet, idet han sagde, at de skulde svare en Vinhandlerkarl paa Larsens Plads 4 Øre for hver Flaske og bringe Kasserne tilbage.

Foreholdt Vidneforklaringerne, har Arrestanten erkendt, at han har været med til at bringe Flaskerne ind i Forretningen, men han har nægtet, at han overfor Marskandisersken har fremsat den ovenfor ommeldte Udtalelse om, at han var Flaskehandler, og nægtet, at han overfor Tiltalte er fremkommen med Udtalelsen om, at Flaskerne lige saa godt var hans. Det er muligt, saaledes forklarer han, at han overfor Betjentene er fremkommen med den foran refererede Ytring, og dette Udsagn har da været Usandhed. Iøvrigt har han vedblivende hævdet at være uden Delagtighed i Tyveriet og ikke at have gjort sig nogen Tanke om, hvor Tiltalte havde Flaskerne fra. Ifølge det Oplyste maa det antages, at Kasserne med Indhold have været saa tunge, at én Mand ikke har kunnet løfte dem op paa Vognen.

Imidlertid findes det ved Paadømmelsen uden Betænkelighed at lægge til Grund Tiltaltes Forklaring, ogsaa forsaavidt angaar Arrestantens Deltagelse i Forbrydelsen, i hvilken Henseende den væsentlig bekræftes ved de afgivne, delvis beedigede Vidneforklaringer og yderligere bestyrkes, naar henses til Arrestantens vaklende og tilbageholdne Forklaringer, hvorved det heller ikke skal lades ubemærket, at det af

Arrestantens tidligere Sager fremgaar, at han oftest er bleven dømt imod sin Benægtelse.

Idet herefter Arrestanten og Tiltalte maa anses at have i Forening begaaet Tyveriet af de 2 Kasser med Flasker og Flaskehylstre af Værdi ialt 10 Kr., der have vist sig at tilhøre resp. Vinhandler Georg Bestle og Københavns Vinkompagni og at have været lossede fra det ved Nyhavns Bolværk dengang liggende Dampskib »Guldborgland«, ville Arrestanten og Tiltalte være at anse Arrestanten efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., sammenholdt med midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, og Tiltalte efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne Arrestanten med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og Tiltalte med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Mandag den 9 Januar.

Nr. 15. Aktieselskabet B. Berendsens Olie- og Tjærekom-
pagni (Stein)

contra

Ingeniør E. M. Gerlyk (Aagesen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Berettigelse til Erstatning i Anledning af, at han er afskediget i Utide fra en Stilling hos Appellanten, hvortil han var antagen paa længere Aaremaal.

Sø- og Handelsrettens Dom af 9 Oktober 1908: De Indstævnte, Aktieselskabet B. Berendsens Olie- og Tjærekompani, bør til Citanten, Ingeniør E. M. Gerlyk af Odense, betale 14000 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 27 November 1907 og Sagens Omkostninger med 400 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Til den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling føjes, at Forholdet mellem Parterne ifølge Kontrakten af 29 December 1906 var uopsigeligt i 5 Aar indtil den 1 Januar 1912.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde, mod hvilke der ikke findes noget Væsenligt at erindre, og idet der ikke kan tillægges det af Hovedappellanten iøvrigt Anførte nogen Betydning, maa det billiges, at der ved Dommen er tilkendt Kontraappellanten Erstatning, men denne findes efter Omstændighederne at burde fastsættes til 10000 Kroner med Renter som paastaat.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Hovedappellanten at burde tilsvare Kontraappellanten med 800 Kroner.

Det maa misbilliges, at Hovedappellantens Sagfører for

Højesteret, Højesteretssagfører Stein, ikke har fremmet nærværende Sag, der er anteciperet, med behørig Hurtighed.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, Aktieselskabet B. Berendsens Olie- og Tjærekompagni, bør til Kontrappellanten, Ingeniør E. M. Gerlyk, betale 10000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 27 November 1907, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger for begge Retter med 800 Kroner. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, der ikke havde taget anden Eksamen end Maskinisteksamen, startede i sin Tid en Forretning i Nykøbing som Maskinfabrikant, men denne Forretning maatte standse, og hans Bo kom under Fallitbehandling.

Hans Hustru, der havde Særformue, startede senere en Agentur-Forretning »Fulton«, der i Maj 1905 indgik en Kontrakt med Grosserer B. Berendsen, der da havde en Olie- og Tjæreforretning her i Byen, hvorefter »Fulton« mod en vis Provision skulde besørge Grosserer Berendsens Rejser m. v.

Disse Rejser udførtes af Citanten, der saaledes arbejdede for Grosserer Berendsen indtil den 1 August 1906, da Grosserer Berendsens Forretning gik over til et Aktieselskab — det her under Sagen indstævnte Aktieselskab B. Berendsens Olie- og Tjære-Komp. — med Grosserer Berendsen som administrerende Direktør. Det blev nu en Aftale med Citanten personlig, at denne skulde overtage Stillingen som Rejsende for Aktieselskabet, samt at han skulde lønnes ikke med Provision, men med en fast Gage.

Paa Forslag af Citanten, der mente sig særlig kyndig paa Maskinhandelens Omraade, blev det besluttet, at Aktieselskabet ved Citantens Hjælp ogsaa skulde paabegynde en Handel med Maskiner, og Forhandlingerne jendte med, at der under 29 December 1906 oprettedes en skriftlig Kontrakt mellem Citanten og det indstævnte Selskab, hvori det blev stipuleret, at Citanten var antaget som Firmaets Rejsende og Repræsentant for Danmark, at han skulde rejse til Stadighed dog med en vis aarlig Ferie, og at Selskabet var berettiget til at lægge hans Rejserute, noget, der dog i Almindelighed overlodes til ham selv. Citanten skulde som Vederlag oppebære en aarlig Sum af 9600 Kr., som betaltes ham med 800 Kroner den 1ste i hver Maaned. Den nævnte Sum skulde indbefatte alle hans Rejse- og Repræsentationsudgifter. I Sygdomstilfælde skulde han, i et Tidsrum af indtil 6 Uger, have 100 Kr. om Ugen.

Det var yderligere stipuleret, at over den Gren af Forretningen, der omfattede Køb og Salg af Maskiner m. m., skulde der føres en særskilt Konto i Firmaets Bøger, samt at Halvdelen af det, der —

efter forskellige Fradrag — indvandt ved denne Handel, samt 5 pCt. af Selskabets øvrige Netto-Udbytte tilkom Firmaet »Fulton« som Vederlag for, at nævnte Firma har overdraget Selskabet dets Forretning i Maskiner, Remme m. m.◀

Efter at Citanten i nogen Tid havde virket som Aktieselskabets Rejsende, fremsatte Selskabet — der ikke var helt fornøjet med hans Omsætning, og som fandt, at han ved i for høj Grad at indlade sig med usolide Kunder skaffede Forretningen Tab, som burde være undgaaet, navnlig ved Maskinsalget — under 9 September 1907 Forslag til en ændret Overenskomst. Forandringerne gik navnlig ud paa, at Citanten mod, at hans Gage forhøjedes til 10800 Kr. om Aaret, skulde i Forbindelse med sin Hustru overtage halv Andel i ikke blot det Udbytte, men ogsaa de Tab, Maskinkontoen maatte give.

Citanten vilde ikke indgaa herpaa. Den gensidige Misfornøjelse steg, og da Citanten i September 1907 efter de Indstævntes Opfattelse havde handlet paa Trods af givne Instrukser med Hensyn til et Salg af en Baadmotor til 2 Fiskere i Tejn, opsagde de under 26 Oktober 1907 Citanten til Fratrædelse den 1 November s. A.

Citanten har derfor ved Stævning af 27 November 1907 anlagt nærværende Sag, hvorunder han har paastaet de Indstævnte dømte til at betale ham en Erstatning for det begaaede Kontraktsbrud. Til Grund for Beregningen af denne Erstatning lægger han det Beløb af 100 Kr. pr. Uge, som de Indstævnte havde paataget sig ogsaa i Sygdomstilfælde at udbetale ham, og kommer herved til et Beløb for Tiden fra 1 November 1907 til 1 Januar 1912 af 21600 Kr. Dette Beløb, som efter hans Beregning ikke fuldt vilde svare til, hvad han udenfor Sygdomstilfælde vilde tjene som Overskud, efter at samtlige hans Rejse- og Repræsentationsudgifter var fradragne, har han principalt paastaet sig tilkendt med Renter 5 pCt. fra Stævningens Dato og Sagens Omkostninger.

Subsidiært har han paastaet sig tillagt en passende Erstatning efter Rettens Skøn.

De Indstævnte have paastaet sig frifundne og sig tillagte Sagens Omkostninger, idet de hævde, at Citanten i forskellige Retninger har misligholdt sine Pligter efter Kontrakten og tilsidesat de Hensyn, han skyldte sit Firma, saaledes, at de have været berettigede til at hæve Kontrakten. De have i saa Henseende gjort gældende, at han langtfra har fyldestgjort de Forventninger, der næredes til hans Forretningsdygtighed, og langtfra har skaffet den Omsætning, der burde være kommet istand, de have under Fremdragelse af en Række forskellige Eksempler søgt at paavise, at Citanten har forvoldt Selskabet forskellige større eller mindre Tab ved at handle med insolvente eller umyndige Kunder samt ved at købe og videresælge Maskiner uden at undersøge deres Brugbarhed, og at han har tilsidesat Selskabets Salgsbetingelser og handlet mod givne Instrukser, de have paastaet, at Citanten i sine Skrivelser til Selskabet ikke altid udtalte sig ganske passende, og de have henvist til, at han uden polyteknisk Eksamen har kaldt sig Ingeniør og derved bidraget til, at de Indstævnte have næret en overdreven Tillid til hans Kyndighed.

De Indstævnte findes imidlertid ikke at have godtgjort, at Citanten i noget Tilfælde og navnlig heller ikke ved Handelen med Fiskerne i

Tejn, har udvist en saadan Adfærd, at de af den Grund kunde anses berettigede til at afskedige ham i Utide. De maa derfor anses pligtige at yde ham Erstatning for det ved Kontraktbrudet tilføjede Tab; hvad Erstatningens Størrelse angaar, findes Citantens Beregning at kunne danne Grundlaget, dog saaledes, at der fradrages et saadant Beløb, som svarer dels til den Fordel, Citanten opnaar ved, at hele Erstatningen udbetales ham nu, dels til den Indtægt, han efter de under Sagen fremkomne Oplysninger maa antages at ville indvinde ved at anvende sin Arbejdskraft paa anden Maade. I sidstnævnte Henseende er det af Citanten angivet, at han hos et nydannet Aktieselskab »Fulton«, hvis Aktier for største Delen ejes af hans Hustru, er fast ansat mod en maanedlig Gage af 100 Kr.

I Mangel af andre Oplysninger findes denne Gage efter Omstændighederne at maatte lægges til Grund ved Fradragets Beregning, og Erstatningen vil herefter kunne sættes til 14000 Kr., saaledes at de Indstævnte dømmes til at betale Citanten dette Beløb med Renter som paastaet og Sagens Omkostninger med 400 Kr.

Stempelovertrædelse ses ikke at foreligge.

Nr. 397. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Heinrich Poul Claus Altenborg og Hustru, **Christine, født Jensen** (Def. Bagger),

der tiltales: Førstnævnte for Rufferi og Overtrædelse af et ham i Henhold til § 60 i den for Horsens Købstad udfærdigede Politivedtægt meddelt Tilhold, og Sidstnævnte for Rufferi og Bedrageri.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 5 August 1910 Tiltalte, Gæstgiver Heinrich Poul Claus Altenborg og Tiltalte Christine Altenborg bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost henholdsvis i 60 Dage og 60 Dage, og Tiltalte Heinrich Altenborg tillige bøde 50 Kr. til Politikassen. Endelig bør de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Mortensen, 25 Kr. og til den beskikkede Defensor, Prokurator Bjerregaard, 20 Kr. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 26 Januar 1911.

G. E. C. Gads Forlag.

Friers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 46.

Mandag den 9 Januar.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Oktober 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Jørgensen, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 25 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 80 Dage for hver af de Tiltalte.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 80 Dage for hver af de Tiltalte. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Heinrich Poul Claus Altenborg og Hustru, Christine, født Jensen, satte under Tiltale, Førstnævnte for Rufferi og Overtrædelse af et ham i Henhold til § 60 i den for Horsens Købstad udfærdigede Politivedtægt meddelt Tilhold, og Sidstnævnte for Rufferi og Bedrageri.

Medens Tiltalte Altenborg, der efter sit Opgivende er født i Burg paa Femern i Aaret 1844, hvilken Alder af Retten er funden stømmende med hans Udseende — bortset fra, at han trende Gange har vedtaget at erlægge Bøder for Politiforseelser — ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, har Tiltalte Christine Jensen, der er født i Aaret 1856, tidligere været anset ved Højesterets Dom af 19 Juni 1878 efter Straffelovens § 228, kfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Tiltalte Altenborg, der siden 1884 har drevet en Vognmandsforretning i Horsens, har tillige fra Aaret 1905 drevet Gæstgiveri sammesteds i en ham tilhørende Ejendom, i hvis Stueetage der foruden privat Bolig for ham og Familie findes 2 Restaurationslokaler, medens Ejenkommens første Sal og Loftsetage er indrettede dels til Beboelse, dels til Gæsteværelser.

I Tiden fra Aar 1905 til 1909 have Pigerne Kristine Inger Marie Nikoline Jensen, Jensine Magdalene Christensen, Betty Eleonora Marie Larsen og Agnes Malfrida Lauritzen med Mellemrum dels haft fast Tjeneste hos de Tiltalte, dels faaet Kosten og haft Tilhold hos dem om Dagen, men om Natten opholdt sig andetsteds. Efter de Tiltaltes Erkendelse have Pigerne, naar de have haft fast Tjeneste hos de Tiltalte, foruden at udføre almindelig Pigegerning deltaget i Opvartningen og Underholdningen af de i Forretningen kommende mandlige Gæster, medens de, naar de kun have haft Tilhold hos de Tiltalte, ikke have haft væsenlig anden Beskæftigelse end at opvarte og underholde Gæsterne. Pigerne, der alle, med Undtagelse af Agnes, om hvem saadant ikke er oplyst, have været straffede for Tyveri eller Hæleri, have i det Væsenlige overensstemmende forklaret, at de jævnlig, navnlig paa Markeds- og Torvedage, have haft Samleje med en Del af de Gæstgiveriet besøgende Mandspersoner, idet de, efter at disse i Restaurationslokalerne havde nydt en Del spirituøse Drikkevarer samt hermed trakteret Pigerne og undertiden ogsaa de Tiltalte, have begivet sig med Mandspersonerne op i Gæsteværelserne og der haft Samleje med dem, at de ved saadanne Lejligheder altid fra Restaurationen have medbragt, som oftest af egen Drift, men undertiden ogsaa efter Rekvision af Gæsterne, en halv Flaske Vin, Cidril eller Lignende, at de gik ud fra, uden at de Tiltalte dog udtrykkelig havde sagt det, at en saadan Flaske skulde medtages for at faa Adgang til Værelserne ovenpaa, at Gæsterne betalte de medbragte Drikkevarer, af hvilke Cidril'en kostede de Tiltalte 20 Øre pr. Halvflaske, med 2 Kr. Halvflasken, hvilket Beløb, der blev erlagt, uanset om der blev drukket lidt eller meget af Flaskens Indhold, undertiden betaltes i Restaurationen af Gæsten, men som Regel til Pigen, til hvem Gæsten ogsaa betalte for Samlejet et Beløb, der i Almindelighed udgjorde 5 Kr., men ogsaa kunde være større eller mindre, og at de Tiltalte vel ingensinde direkte har opfordret dem til at øve Utugt med Gæsterne, men paa den anden Side aldrig forbudt dem at gøre det, uagtet de Tiltalte efter de 3 førstnævnte Pigers Formening ikke kunde være uvidende om, at Hensigten med at gaa op paa Værelserne var at bedrive Utugt. Pigen Kristine har derhos forklaret, at Tiltalte Christine Jensen ofte kaldte paa hende og sagde, at »der var en Fyr inde, som skulde med ovenpaa«, eller Lignende, og at Tiltalte Altenborg som Regel sagde, at »nu var der En, der vilde igen«, eller Lignende, og Pigen Agnes, hvis Forklaring er bekræftet med Ed, har udtalt, at Tiltalte Christine Jensen var utilfreds med hende, naar hun ikke vilde gaa ovenpaa med en Gæst eller lade sig traktere.

Under Sagen har en Række af de Mandspersoner, der ere komne i de Tiltaltes Gæstgiveri, afgivet Forklaringer, af hvilke nogle ere bedigede, bl. a. gaende ud paa, at de, der havde hørt omtale, at der hos de Tiltalte opholdt sig Piger, med hvem der kunde opnaas Sam-

leje, have indfundet sig i Gæstgiveriet som Regel for at øve Utugt med Pigerne, at de da først nød nogle »Genstande« i Beværtningslokalerne i Selskab med Pigerne, men undertiden ogsaa med de Tiltalte, at de derefter begav sig op i Gæsteværelserne med en af Pigerne, at der ved saadanne Lejligheder blev paa Værelset serveret en halv Flaske Vin, Cidril eller Lignende, som de betalte med 2 Kr., uagtet Indholdet ofte ikke eller kun tildels blev drukket, at de havde Samleje med den paagældende Pige og herfor som Regel betalte 5 Kr. til Pigen, der ogsaa som Regel modtog Betalingen for Drikkevarerne, at Betalingen for disse dog undertiden blev betalt i Restaurationen til Tiltalte Christine Jensen, at denne Tiltalte næsten altid og Tiltalte Altenborg ofte opholdt sig i Gæstgiveriet, naar Personerne sammen med Pigerne forlod dette for at begive sig ovenpaa, at de vel ikke bestemt tør udtale, at de Tiltalte have været vidende om, i hvilken Hensigt de og Pigerne gik ovenpaa, men at de Tiltalte efter Vidernes Formening ikke have kunnet være uvidende om, at Hensigten med at gaa ovenpaa var at øve Utugt i de derværende Værelser, hvortil de naaede enten ved at gaa ud ad Døren i det forreste Restaurationslokale og derefter passere en Trappe eller ved, at de — snart efter Tiltalte Christine Jensens Anvisning, snart paa egen Haand — fra den bageste Gæstestue passerede gennem de Tiltaltes Køkken og Lejlighed.

De Tiltalte have erkendt at have været vidende om, at de Piger, som opholdt sig i deres Hus, undertiden sammen med Mandspersoner ere gaaede fra Restaurationen op i Værelserne ovenpaa, at der ved saadanne Lejligheder er blevet serveret Drikkevarer oppe i Værelserne, og at de have haft Fortjeneste af at servere Drikkevarerne. Medens Tiltalte Christine Jensen derhos har erkendt, at hun har været vidende om, at Pigerne fik Penge af Gæsterne, og at hun, skønt hun ikke vidste, at Pengene var Vederlag for Samleje, dog tænkte sig, at dette var Tilfældet, gaar den af Tiltalte Altenborg afgivne Forklaring nærmere ud paa, at han ikke ved noget om, hvorvidt der under de anførte Omstændigheder altid er bleven serveret Drikkevarer, at han ikke har gjort sig nogen Tanke om, i hvilken Hensigt Pigerne og Mandspersonerne begav sig ovenpaa, at han godt kunde tænke sig, at en Pige og en Mandsperson uden at medtage Drikkevarer kunde gaa ovenpaa alene for at tale sammen, at han aldrig har hørt Pigerne, Gæsterne eller hans Hustru fremkomme med Udtalelser om, at der foregik Løsagtighed i hans Hus, at han vel vidste, at Pigen Jensine havde været løsagtig, forinden hun fik Ophold hos ham, men ikke tænkte sig, at hun vedblev med sin Løsagtighed, efter at hun var kommen i hans Hus, at han hverken direkte eller indirekte har opfordret Pigerne til at øve Utugt med Gæsterne, og at han, der ingensinde har gjort noget alvorligt Forsøg paa at forhindre Pigerne i at gaa ovenpaa, skønt han, som han har udtrykt sig, »var en Hader af det«, ønskede, at Pigerne skulde opholde sig i hans Hus, for at formaa Gæsterne til at drikke.

Ved Tiltalte Christine Jensens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste, maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at hun nogle Gange af Gæster, der havde nydt Drikkevarer i Gæstgiveriet, har taget Betaling 2 Gange for de samme Varer, uagtet hun, naar hun anden Gang modtog Betaling, var vidende om, at der allerede var betalt en Gang. Det

har altid været overfor Berusede, der ikke kunde erindre, at de havde betalt en Gang, at hun benyttede denne Fremgangsmaade, og det har kun drejet sig om mindre Beløb, efter hvad hun tror, ingensinde om mere end 1 Kr. ad Gangen.

Tiltalte Altenborg, hvem der i Medfør af den fornævnte Bestemmelse i Horsens Købstads Politivedtægt under 19 Marts 1906 var meddelt Tilhold om ikke under Strafansvar til Opvarntning, Underholdning eller anden Hjælp i de Lokaler, hvor Gæster opholde sig, at benytte andre kvindelige Personer end sin Hustru og egne voksne Børn, har erkendt, at han i den siden da forløbne Tid, dog ikke i det sidste Aar før Undersøgelsens Begyndelse, har overtraadt dette Tilhold ved som meldt at lade de nævnte Piger underholde og drikke med Gæsterne.

Idet det efter det Foranførte maa anses efter Omstændighederne tilstrækkeligt godtgjort, at de Tiltalte for Vindings Skyld have tilstedt, at der i deres Gæsteværelser blev øvet Utugt, ere de for deres Forhold i saa Henseende og for det af dem iøvrigt udviste Forhold ved Underrettsdommen rettelig ansete efter § 3, 2det Stykke, i Lov om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte af 30 Marts 1906, Tiltalte Christine Jensen tillige efter Straffelovens § 256, og Tiltalte Altenborg efter § 6 i Lov om Politiet udenfor København af 4 Februar 1871, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte for Tiltalte Altenborg til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og en Bøde til Horsens Købstads Politikasse af 50 Kr., og for Tiltalte Christine Jensen til samme Art Fængsel i 60 Dage. Bemeldte Dom, — — — vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdag den 10 Januar.

Nr. 331. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Jens Jørgen Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Vold.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 9 Juni 1910: Arrestanten Jens Jørgen Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder samt i Erstatning til Bolsmand Andreas Petersen, St. Almstok, betale 100 Kr. og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Gyntelberg, og Defensor, Sagfører Petersen, 15 Kr. til Førstnævnte og 12 Kr. til Sidstnævnte. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Juli 1910: Tiltalte Jens Jørgen Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt i Erstatning til Bolsmand Andreas Petersen betale 50 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr. og til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overrettsagførerne Heise og Sørensens, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Erstatningen findes at burde ansættes, som i Underretsdommen sket, til 100 Kroner.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til Erstatningen bør Herredstingsdommen, iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Jørgen Nielsen til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Gaardejer Jens Jørgen Nielsen af Store Almstok, der er født i Aaret 1875, og som, bortset fra, at han engang inden Politiretten har vedtaget en Bøde af 20 Kr. for Slagsmaal paa et Marked, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Vold.

Den 17 Maj d. A. hjemførte Bolsmand Andreas Petersen, der er Nabo til Tiltalte, sammen med sin 16-aarige Søn et Læs Tørvejord fra sin Mose, saaledes at Sønnen gik ved Siden af Vognen og holdt Tømmerne, medens Petersen kom gaaende lidt bagved, idet han i Haanden bar et Par Træsko. Under Kørselen benyttede Petersen for at skyde Genvej paa en Strækning af ca. 170 Alen en over Tiltaltes Ejendom førende Markvej, ad hvilken Petersen ikke havde nogen Ret til at passere, og da han med Køretøjet herunder var naaet udenfor Tiltaltes Gaard, kom Tiltalte tilstede og bebrejdede Petersen, at denne kørte paa hans Ejendom, hvorefter der opstod en Ordveksling mellem dem, som, efter hvad Tiltalte overensstemmende med det iøvrigt Oplyste har tilstaaet, endte med, at Tiltalte greb en ved et Havegærde staaende Rive, med hvilken han, idet han holdt om Skaftet — efter sin Forklaring med højre Haand, efter hvad Petersen har forklaret derimod med begge Hænder — tilføjede Petersen et Slag paa højre Side af Hovedet, hvorved navnlig Kinden ramtes af Rivens Tænder. Medens Petersen ved Slaget faldt til Jorden, hvor han efter sin Forklaring et

Øjeblik henlaa uden Bevidsthed, fjernede Tiltalte sig straks efter at have bibragt Petersen Slaget.

Den af Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed benyttede Rive er bragt tilstede under Sagen og befunden at være forsynet med et 75 cm. langt Træskaft samt en 27 cm. lang Jernkam med 6 firkantede, 6 cm. lange, stærkt rustne Jerntænder.

Petersen blev kort efter Sammenstødet undersøgt og taget under Behandling af Læge Jakobsen i Bredsten, der i en samme Dag afgiven Erklæring har udtalt, at højre Side af Ansigtet befandtes at være Sæde for en meget betydelig Svulst, at Kindens Hud var spændt og rød, at Huden paa tre Steder var gennemboret, nemlig 1) paa Underkæben udfor 2den ægte Kindtand, 2) paa Kinden 3 cm. under Øjet og 3 cm. til højre for yderste (højre) Øjekant og 3) paa højre Side af Næsen ved nederste Kant af Næsebenet, at disse tre Huller var af betydelig Dybde, at de to gik helt igennem Kinden, saaledes at de saas fra Mundhulen, at udfor det nederste var den tilsvarende Tand (2den Molar i Undermundon) knækket af, og at Saarene var friske og blødende. Det tilføjes derhos i Erklæringen, at Petersen klagede over stærke Smerter i det beskadigede Parti og over Hovedpine, og at Situationen, da Læsionen var frembragt med et urent, af Jord tilsmudset Redskab og var af temmelig betydelig Grad, var ret alvorlig og betænkkelig, ligesom Følgerne ikke i Øjeblikket var til at overskue og fastslaa, idet der kunde indtræde Betændelse (Blodforgiftning) eller Stivkrampe. I en senere under 23 Maj d. A. udstedt Erklæring har samme Læge imidlertid udtalt, at det ikke saa ud til, at den Petersen tilføjede Beskadigelse skulde faa videre Følger, idet Saarene helede uden Betændelse, og Svulsten omtrent helt var forsvunden, ligesom Petersen ikke mere havde Smerter i det læderede Parti af Ansigtet.

Petersen har nedlagt Paastand om hos Tiltalte at tilkendes i Erstatning for Svie og Smerte 100 Kr., overfor hvilken Paastand Tiltalte har anført, at Petersen efter hans Formening ikke har nogen Grund til at fordre Erstatning.

Tiltalte har derhos under Forhørene villet gøre gældende, at Petersen under den mellem dem stedfundne Ordstrid udskældte ham for en Pjalt og holdt de Træsko, han havde i Haanden, op for Ansigtet af Tiltalte samt slog denne for Brystet, og har hævdet, at det var til Selvforsvar, at han greb Riven og med denne slog Petersen. Ligesom Petersen imidlertid bestemt har benægtet at have udskældt eller truet Tiltalte eller overhovedet at være gaaet angrebsvis tilværks mod denne, saaledes tyde de af Petersens Hustru og Søn afgivne Forkiaringer nærmest hen paa, at Tiltaltes heromhandlede Forklaring er urigtig, og der vil derfor ikke kunne tages noget Hensyn til samme. Derimod maa det efter de under Sagen fremkomne Oplysninger antages, at der igennem flere Aar har bestaaet et mindre godt Forhold mellem Tiltalte, der er skildret som noget sygelig og af et hidstigt Temperament, og flere af Sognets Beboere, derunder navnlig Petersen, der maa antages oftere ved sin Adfærd at have drillet Tiltalte, og efter det Foreliggende maa der særlig gaas ud fra, at Tiltalte har følt sig i betydelig Grad udæsket ved, at Petersen ved den under Sagen omhandlede Lejlighed,

skønt han havde anden Vej til sin Mose, uberettiget kørte over Tiltaltes Ejendom.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, hvorhos han i Erstatning for Svie og Smerte vil have at betale Petersen et Beløb, der efter det Foreliggende findes at kunne fastsættes til 50 Kroner.

Nr. 332. **Anna Johanne Petersen** (Bagger efter Ordre)

contra

Sergent William Oscar Julius Martens (Ingen).

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Februar 1910: Naar Indklagede, Sergent William Oscar Julius Martens, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden, Anna Johanne Petersen, i Tiden fra den 6 November 1908 til den 8 Januar 1909, bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Klagerinden og det af hende den 9 September 1909 fødte Barn, Axel Ejgil Petersen, betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse.

Højesterets Dom.

Stævningmændenes Paategning paa Højesteretsstævningen lyder paa, at Stævningen er forkyndt for Sergent William Oscar Julius Martens, boende paa Sølvgadens Kaserne, i hans Fraværelse ved hans Kompagnis Stabssergent Hedin. Da Stævningen herefter ikke kan anses for lovlig forkyndt for Indstævnte, som ikke har givet Møde, og da der derhos ikke ses at være gjort Anmeldelse om Indstævningen for Indstævntes Chef, vil Stævningen være at afvise.

Thi kendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises.

Onsdag den 11 Januar.

Nr. 108. Sogneraadet for Sengeløse Kommune
(Nellemann efter Ordre)

contra

Kommunelærer **J. P. Nielsen** (Lunn efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at betale Skat.

Københavns Amts søndre Birks ordinære Rets Dom af 13 April 1908: Sengeløse Sogneraad bør til Kommunelærer J. P. Nielsen, betale 43 Kr. 60 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 17 Juni 1907, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær tillægges der Sagførerne Thorsen og Joh. V. Hansen hver 30 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Februar 1909: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Overretssagførerne H. F. Helweg-Larsen og Richter hver 50 Kr., som udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende i den indankede Dom gengivne Oplysninger har Indstævntes Forhold til Sengeløse Kommune ikke været af en saadan Beskaffenhed, at han kan anses foruden i København at have haft fast Ophold i nævnte Kommune i hele det i Dommen ommeldte Tidsrum. Da nu derhos de i Dommen omhandlede Ferieophold, ikke have haft en saadan Varighed som efter Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 § 1 kræves til at begrunde Skattepligt, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Sogneraadet for Sengeløse Kommune, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paaanke Appellanterne, Sogneraadet for Sengeløse Kommune, en inden Københavns Amts søndre Birks ordinære Ret den 13 Maj f. A. paakendt Sag, hvorved Sogneraadet efter Paastand af Appelindstævnte, Kommunelærer J. P. Nielsen, er tilpligtet at tilbagebetale ham det af ham til bemeldte Kommune for Tiden fra 1 Oktober 1905 til 1 April 1907 erlagte Skattebeløb af 43 Kr. 60 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 17 Juni 1907, til Betaling sker, hvorhos Sagens Omkostninger, som hver af Parterne havde paastaaet sig tillagte, blev ophævede, medens der tillagdes de for Parterne, hvem der var meddelt fri Proces, beskikkede Sagførere, Thorsen og Joh. V. Hansen, i Salær hver 30 Kr. hos det Offentlige.

Appellanterne, hvem der ligesom Appelindstævnte er tilstaaet fri Proces ogsaa her for Retten, har ligesom i forrige Instans paastaaet sig frifundne for Appelindstævntes Tiltale, medens denne har paastaaet Underretsdommen stadfæstet. Hver af Parterne har derhos paastaaet Modparten tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, herunder Salær til deres beskikkede Sagførere, hvilket i alt Fald paastaas udredet af det Offentlige.

Det fremgaar af Sagen, at Appelindstævnte ejer en Ejendom i Sengeløse Kommune, hvor hans Familie, bestaaende af Hustru, Barn og Moder, bor og fører Hus, medens han selv som Lærer ved en af Københavns Kommuneskoler først boede en Tid i Frederiksberg Kommune og fra 1 Oktober 1905 bor i København. Medens Appelindstævnte boede paa Frederiksberg, var hans Kommuneskat ved Amtets af Indenrigsministeriet approberede Afgørelse fordelt mellem Frederiksberg og Sengeløse Kommuner med $\frac{1}{3}$ til Førstnævnte og $\frac{2}{3}$ til Sidstnævnte, og da Appelindstævntes Bopælsforhold, efter at han flyttede til København, ere ganske lignende som tidligere — idet han bebor et af ham lejet og møbleret Værelse, hvor han indtager sine Maaltider, naar han ikke spiser paa Restauration — har han efter Paakrav fra Sogneraadets Side fremdeles betalt en lignende Skatteandel til Sengeløse Kommune.

Da imidlertid Københavns Kommune efter Tilflytningen hertil begærede Indenrigsministeriets Bestemmelse om Skattens Fordeling, og Ministeriet nægtede at foretage en saadan, forinden det ved Dom var afgjort, om Appelindstævnte er skattepligtig til Sengeløse Kommune, er der afkrævet ham fuld Kommuneskat til København, hvilken ogsaa er betalt af ham.

Det er med Hensyn til Appelindstævntes paastaaede Ophold i Sengeløse oplyst, at han, foruden — som anført — at have en Ejendom der, hvor hans Hustru, Barn og Moder bor, i Reglen hveranden Uge fra Lørdag Eftermiddag til Søndag Aften eller Mandag Morgen samt ligeledes for en væsenlig Del i Skoleferier opholder sig hos Familien i Sengeløse.

Da imidlertid et Ophold af den anførte Beskaffenhed, selv om det ikke — hvad Appelindstævnte paa Grundlag af en af ham opført Beregning har anbragt — maatte have været af kortere Varighed end 3 Maaneder aarlig, ikke kan anses for et saadant fast Ophold, der efter Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 § 1, 4de Punkt, begrunder Skattepligt, maa det billiges, at Appelindstævntes Paastand ved den ind-

ankede Dom er tagen til Følge, og da den indankede Doms Bestemmelser om Sagens Omkostninger og om de de beskikkede Sagførere tilkendte Salærer ligeledes tiltrædes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve.

Der tillægges de her for Retten beskikkede Sagførere, Overretts-sagførerne H. F. Helweg-Larsen og Richter, hver 50 Kr., der udredes af det Offentlige.

Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Torsdag den 12 Januar.

Nr. 32. Portner **H. P. Hansen** (Asmussen efter Ordre)

contra

Parcellist **Niels Olsen** (Nellemann efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Tilbagegang af en Handel om en Hoppe, der er solgt som reel til Brug.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 November 1908: Indstævnte, Portner H. P. Hansen, bør til Citanten, Parcellist Niels Olsen, Adserbo, betale de paastævnte 350 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 26 April 1907, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Docent ved den kongelige Veterinær- og Landbohøjskole Christensen samt Professor ved samme Skole Sand, der ogsaa har været tilstede ved den i Dommen ommeldte den 30 Marts 1907 paa Landbohøjskolen foretagne Prøve, under et Tingsvidne forklaret, at Hoppen ikke er stædig og i Handel og Vandel maa betegnes som reel, og disse Forklaringer ere i væsenlig Grad blevne bestyrkede ved Udsagn af flere Personer, der senere have haft Hesten i Brug. Herefter kan der ved Sagens Paadømmelse ikke gaas ud fra, at Hesten i Salgsøjeblikket har lidt af en saadan Mangel, at Indstævnte kunde være berettiget til at fordre Handelens Tilbagegang. Appellanten vil derfor efter den af ham nedlagte Paa-stand være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Portner H. P. Hansen, bør for Tiltale af Indstævnte, Parcellist Niels Olsen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann hver 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 23 Februar 1907 købte Indstævnte, Portner H. P. Hansen, af Vognmand B. M. Petersen en rød Hoppe for 275 Kr. og mod Garanti for skjulte Fejl; da Hoppen viste Tegn til Uro, naar den blev spændt for Enspændervogn, lod Indstævnte den undersøge paa den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole og fik senere af Docenten i veterinær Retslære følgende Erklæring:

»Den 30 f. M.*) har jeg for Portner H. P. Hansen, Amaliegade 16, undersøgt en rød Hoppe . . . der efter Sigende hverken vilde gaa Enspænder eller Tospænder.

Hoppen blev sat for en Enspændervogn og var herunder rolig og from. Først ved Hovedtøjet tog den straks Vognen, men kørt fra Kuskesædet gjorde den i Begyndelsen Vanskeligheder, idet den ikke vilde trække til. Istedetfor stod den og trippede og viste Lyst til at dreje til Siden.

Efter et Par Forsøg tog den dog Vognen og gik nu upaaklageligt saavel med som uden Læs dels paa jævn Vej, dels paa Grønjord og blev dertil skiftevis kørt af to forskellige Kuske.

Til Portner Hansen, der ikke dengang ønskede skriftlig Erklæring, udtalte jeg:

Hesten er lidt vanskelig at køre, hvilket formentlig skyldes forudgaaende uhensigtsmæssig Behandling. Denne Fejl maa antages at ville forsvinde under hensigtsmæssig Behandling. Hesten kan ikke siges at lide af Stædighed, d. v. s. af »skjult« Fejl«.

Den 4 April 1907 solgte Indstævnte Hoppen videre til Citanten, Parcellist Niels Olsen, Adserbo, for en Købesum af 350 Kr.; Dagen efter Salget modtog Citanten Hesten i Frederikssund, spændte den for og vilde køre den hjem, men Hesten viste sig stædig og vilde ikke trække, hvorfor Citanten lod den staa i Frederikssund. Han tog straks ind til København og meddelte til Indstævnte, at Hesten var stædig; foranlediget heraf kom Indstævnte Dagen efter til Frederikssund, hvor der blev afholdt en Køreprøve, der efter Citantens Mening godtgjorde, at Hoppen var stædig; han vægrede sig derfor ved at modtage Hesten

*) d: 30 Marts 1907.

og forlangte den alt erlagte Købesum tilbage; Indstævnte vilde imidlertid ikke indgaa paa at lade Handelen gaa tilbage, hvorfor Citanten opstaldede Hesten i Frederikssund paa Indstævntes Regning og anlagde nærværende Sag, hvorunder han paastaar Indstævnte tilpligtet at tilbagebetale Købesummen, 350 Kroner, med Renter heraf, 5 pCt. aarligt fra Forligsklagens Dato den 25 April 1907, og Sagens Omkostninger.

Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Til Støtte for sin Paastand gør Indstævnte gældende, at han ikke har garanteret Hoppen fri for skjulte Fejl og reel til Brug, at Hesten slet ikke er stædig, og at den i ethvert Tilfælde ikke var det, da den blev solgt.

Det maa imidlertid anses godtgjort, at Hoppen af Indstævnte er solgt som reel til Brug, og der bliver herefter alene Spørgsmaal om, hvorvidt den kan siges i Virkeligheden at være reel til Brug.

For sit Standpunkt har Indstævnte dels fremlagt den foran citerede Erklæring fra Docenten i veterinær Retslære, dels ført sin Hjemmelsmand, Vognmand B. M. Petersen, dennes Kusk og en i samme Ejendom boende Smed som Vidner; disse have forklaret, at de ikke have bemærket Spor til Stædighed hos Hesten, som de have iagttaget i ca. 10 Maaneder.

Citanten har ført 2 Dyrlæger som Vidner, og disse, der have undersøgt Hoppen den 19 April 1907, have erklæret, at Hoppen ved Prøve for tom Enspændervogn viste utvivlsomme Tegn paa Stædighed, og som Følge heraf ikke er reel til Brug.

Herefter og efter hvad der iøvrigt er fremkommet under Sagen, maa det i alt Fald antages, at Hesten ikke har været reel til Brug. Citantens Paastand vil herefter være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Fredag den 13 Januar.

Nr. 390. Højesteretssagfører Winther

contra

Anders Christian Hansen og Morten Jørgensen
(Def. Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Nørhald m. fl. Herreders Ekstrarrets Dom af 21 Februar 1910: De Tiltalte Anders Christian Hansen og Morten Jørgensen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage, En for Begge og Begge for En erstatte Jydsk Land-Hypotekforening 760 Kr. og ligeledes En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder

Salær 20 Kr. til Aktor, Overretssagfører J. Langballe, og 20 Kr. til Defensor, Sagfører Barlag. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 September 1910: De Tiltalte Anders Christian Hansen og Morten Jørgensen bør hver især til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af disse Bøders fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Saa betale de Tiltalte og, En for Begge og Begge for En, i Erstatning til Jydsk Land-Hypotekforening 295 Kr. Endelig udrede de Tiltalte ligeledes, En for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Sørensen, 25 Kr. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, maa det billiges, at de Tiltalte ere ansete efter de i Dommen nævnte Lovbestemmelser. Straffen findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel, for Jørgensen i 14 Dage og for Hansen i 8 Dage. I Henseende til den de Tiltalte idømte Erstatning og Bestemmelserne om Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Morten Jørgensen og Anders Christian Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel, Jørgensen i fjorten Dage og Hansen i otte Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagfører Winther og Advokat Hindenburg 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Under nærværende Sag er Vognmandskusk Anders Christian Hansen og Gaardejer og Ejendomskommissionær Morten Jørgensen, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1875 og i Aaret 1871, og af hvilke ingen — bortset fra, at Tiltalte Jørgensen efter sin Forklaring engang har vedtaget Bøde for en Jagtforseelse — ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for bedrageligt Forhold.

Af Sagens Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et efter Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, fremgaar Følgende:

I April Maaned 1909 henvendte Bolsmand Albert Albertsen, der Aaret i Forvejen af sin Svigerfader havde erhvervet Ejendommen Matr. Nr. 8 c og 8 h af Faarup By og Sogn samt Matr. Nr. 21 af Ejstrup By, Asferg Sogn, af samlet Hartkorn 2 Skp. 1 Fdk. 1 Alb. og ansat til Ejendomsskyld 5000 Kr., men som ikke kunde klare sig paa Ejendommen, sig til Tiltalte Jørgensen med Forespørgsel, om denne ikke kunde skaffe ham en Køer til Ejendommen.

De blev derefter enige om at iværksætte en Byttehandel mellem den nævnte Ejendom og Ejendommen Matr. Nr. 11 bx, Sohngaardsholm, Nørre Tranders Sogn, af Hartkorn $\frac{1}{4}$ Alb. og ansat til Ejendomsskyld 2700 Kr., paa hvilken Ejendom Tiltalte Jørgensen havde Skøde, men som han kort Tid i Forvejen havde solgt til Tiltalte Hansen.

Paa Tiltalte Jørgensens Opfordring tiltraadtes Aftalen ogsaa af Tiltalte Hansen, der da arbejdede hos Jørgensen som Daglejer, og den 26 April s. A. blev derpaa Handelen fuldbyrdet, idet de hos en Sagfører i Aalborg fik udfærdiget Skøder, henholdsvis fra Tiltalte Jørgensen til Albertsen paa Ejendommen i Nørre Tranders Sogn, hvis Prioritetsgæld Albertsen forpligtede sig til at overtage, og fra Albertsen til Tiltalte Hansen paa Ejendommen i Faarup med Besætning og Inventarium, saaledes at Tiltalte Hansen forpligtede sig til at overtage samtlige Ejendommen paahvilende Hæftelser, hvorhos han i Byttesum betalte kontant 50 Kr.

Ejendommene skulde ifølge Skøderne overtages straks, og samme Eftermiddag tog derfor Albertsen og Tiltalte Hansen ud til Ejendommen i Faarup, som derpaa tilligemed alt dens Tilbehør blev overleveret Sidstnævnte.

Ejendommen i Faarup med tilhørende Besætning og Inventarium var da med Prioritet efter ialt 3700 Kr. til Kreditforeningen af Ejere af mindre Ejendomme paa Landet i Jylland behæftet med 1000 Kr. til Jydsk Land-Hypotekforening foruden med et Par mindre Prioriteter og en Aftægtsydelse.

Besætningen bestod ved Salget af 2 Heste, 4 Køer og 1 Kalv, og af Inventarium fandtes bl. a. 2 Vogne, 1 Sæddækker og 1 Plov. Af Foder fandtes kun nogle faa Knipper Halm, og Sædekorn til Foraarssaeningen manglede ganske.

For sin Virksomhed ved Handelens Istandbringelse havde Tiltalte Jørgensen under Forhandlingerne betinget sig et Salær paa 100 Kr. af hver af de to Kontrahenter. Da imidlertid den ovennævnte Sagfører forinden Dokumenternes Affattelse forlangte Sikkerhed for Omkostningerne, og hverken Albertsen eller Tiltalte Hansen havde Penge udover den omtalte Byttesum paa 50 Kr., gik Tiltalte Jørgensen ved en fornyet Forhandling udenfor Sagføreren's Kontor ind paa at forstrække Albertsen med det udover de 50 Kr. manglende Beløb af ca. 30 Kr. til Dækning af hans Andel af Omkostningerne samt at forpligte sig overfor Sagførerne til at tilsvare den Tiltalte Hansen paahvilende Andel i Omkostningerne m. v. imod, at han til Dækning dels heraf, dels af det nævnte Kommissionssalær af hver af Parterne fik overdraget to af de paa Ejendommen værende 4 Køer.

Som Følge heraf blev der ved Skødet til Tiltalte Hansen kun overdraget ham to Køer med Ejendommen, medens de to andre beholdtes Albertsen, idet hver af de to Parter — af hvilke Albertsen

iøvrigt efter sin Forklaring vil have været ganske ubekendt med den Del af Transaktionen — derefter skulde overdrage Tiltalte Jørgensen sine to Køer.

Allerede den 27 April s. A. efter Overtagelsen af Ejendommen i Faarup læssede Tiltalte Hansen om Morgen alt Ejendommens Inventar, derunder de ovenfor nævnte Genstande, paa den ene af Vognene, forspændt med de to Heste, og kørte det Hele over til Tiltalte Jørgensens Gaard, medens han formaaede Albertsen, der skulde rejse bort ad samme Vej, til at drive de 4 Køer og Kalven sammesteds hen, idet han til ham udtalte, at han skulde hjælpe Tiltalte Jørgensen med Foraarsarbejderne paa hans Gaard, hvorefter Tiltalte Jørgensen med sin Besætning skulde hjælpe ham med Arbejderne paa Stedet i Faarup.

Samtlige de bortførte Genstande forblev foreløbig hos Tiltalte Jørgensen, men i Løbet af Maj Maaned solgte Tiltalte Hansen med Bistand af Tiltalte Jørgensen, der for ham forhandlede med Køberen, de to Heste for tilsammen 135 Kr. og omtrent samtidig eller mulig allerede under Transporten til Jørgensens Gaard Kalven for 8 Kr., medens Inventariet blev overladt til Brug for og senere købt af Tiltalte Jørgensen, som for det alt sammen, derunder navnlig de ovennævnte 2 Vogne, Sæddækkeren og Ploven foruden en Roesaamaskine og en Mælketransportspand, der begge tilhørte Tredjemand, efter Tiltalte Hansens Opgivende betalte ham i Mellemløbet 120 Kr. eller mulig et noget højere Beløb. De 4 Køer overtog Tiltalte Jørgensen efter Aftalen og solgte straks den ene af dem til Slagtning for 30 Kr. og senere efter Undersøgelsens Paabegyndelse endnu to for tilsammen 80 Kr., medens den 4de døde.

Ejendommen i Faarup henstod imidlertid fra den 27 April ubeboet, og uden at Tiltalte Hansen, der forblev i Arbejde hos Tiltalte Jørgensen, nogensinde tilsaa den, eller foretog det ringeste ved dens Drift, indtil der den 3 Juli s. A. blev foretaget Udlæg i samme af Kreditforeningen af Ejere af mindre Ejendomme paa Landet i Jylland, som derefter ved en den 14 September s. A. afholdt Tvangsauktion erholdt Ejendommen tilslaaet for et Auktionsbud paa 100 Kr.

Medens den nævnte Forening ved et senere underhaanden stedfundet Salg har opnaaet Dækning for sit Tilgodehavende og derhos har frafaldet Krav paa Erstatning, har Jydsk Land-Hypotekforening, der paa Grund af Ejendommens forringede Tilstand ikke turde overtage den, og som har opgjort sit Tab til 1038 Kr. 14 Øre, nedlagt Paastand om en Erstatning, som den har indskrænket til 760 Kr., beregnet efter Værdien af de bortførte Kreaturer m. v., saaledes som denne under Sagen er opgjort af to Naboer.

Begge de Tiltalte maa efter det Foreliggende antages at have været paa det Rene med, at den ommeldte Besætning og Inventarium var indbefattet under Pantsætningen af Ejendommen, men de have nægtet at have bragt Ejendomskøbet istand for at bortføre Besætning og Inventarium eller overhovedet at have handlet i bedragerisk Hensigt, idet de ville være gaaede ud fra, at de kunde klare Stillingen, saaledes at Tiltalte Hansen kunde drive Ejendommen, i alt Fald indtil det lykkedes at faa den solgt videre. De have derhos forklaret, at naar ikke alene de 4 til Tiltalte Jørgensen efter det Anførte overdragne Køer, men ogsaa Hestene og Kalven samt hele Inventariet blev bort-

ført fra Ejendommen, var det, fordi der, som ommeldt, manglede Foder, og det i den Anledning var aftalt mellem dem, at Hansen samtidig med at faa Foder til Hestene paa Jørgensens Gaard med disse og Redskaberne skulde hjælpe til ved Foraarsarbejderne paa Gaarden, hvorefter Jørgensen skulde bistaa Hansen med Saaningen paa Ejendommen i Faarup, hvilket sidste Jørgensen imidlertid, da det kom til Stykket, nægtede, efter begges Forklaring fordi Hansen ingen Penge havde til at købe Sædekorn for.

Tiltalte Hansen har nu vel erkendt, at han, der ved Erhvervelsen af Ejendommen i Faarup — foruden den bortbyttede Ejendom, hvis Værdi udover de derpaa hvilende Hæftelser han selv har anslaaet til 200 Kr. — i hvert Fald kun ejede de 50 Kr., der blev betalt i Byttesum til Albertsen, og saaledes var ganske blottet for Pengemidler til at overtage og drive Ejendommen, hvis Tilstand han kendte, ikke havde nogen paaviselig Udsigt til at skaffe Panthaverne Dækning for det Bortførte, men han har forklaret, at han handlede efter Tiltalte Jørgensens Anvisning, idet denne havde lovet at sælge Ejendommen igen for ham, og herefter og efter de ovenanførte Forklaringer findes det betænkeligt at antage, at han ved Overtagelsen af Ejendommen og den dermed forbundne Bortførelse af Besætningen og Inventariet paa saadan Maade svigagtigt har tilsidesat Panthavernes Interesser, at der er Grund til derfor at paalægge ham Strafansvar.

Derimod findes han at være ifaldet saadant Ansvar derved, at han uden at foretage noget Skridt til Ejendommens Drift eller Forsyning med Besætning og Inventarium har bortsolgt Hestene og Inventariet og forbrugt de derved indkomne Penge paa et Tidspunkt, da han efter det Foreliggende maa antages at have været paa det Rene med, at han hverken kunde drive Ejendommen eller sælge den videre.

Tiltalte Jørgensen har forklaret, at han, der for Albert Albertsen og Tiltalte Hansen til Dækning af Omkostninger m. v. i Anledning af Handelen vil have betalt større Beløb, end han bagefter gennem Erhvervelsen af Køerne eller paa anden Maade vil have faaet Dækning for, ved Handelens Istandbringelse troede, at Tiltalte Hansen var solid nok eller i hvert Fald var istand til at skaffe de fornødne Penge til Ejendommens Drift, og efter denne Forklaring, hvis Rigtighed i nogen Grad er bestyrket ved det Oplyste, findes der ikke Føje til at paalægge ham Strafansvar for hans Forhold i saa Henseende.

Derimod findes han ikke at kunne undgaa Strafansvar for sit Forhold med Hensyn til Hestene og Inventariet, idet han dels paa Hansens Vegne har bortsolgt Hestene paa et Tidspunkt, da det efter hans egen Forklaring maa antages at have staaet ham klart, at Hansen ingen Penge kunde skaffe og ikke kunde drive Ejendommen, dels derefter efter sin egen Erkendelse til Dækning af sit Tilgodehavende hos Hansen har overtaget Inventariet, uden at der vil kunne tages Hensyn til forskellige af ham i saa Henseende under Sagen fremsatte

Færdig fra Trykkeriet den 2 Februar 1911.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 47—48.

Fredag den 13 Januar.

ganske ubestyrkede Anbringender, derunder at han kun overtog Inventariet for at opbevare det for Panthaverne.

For deres i foranførte Henseender udviste Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, for Tiltalte Jørgensens Vedkommende sammenholdt med § 47, med Bøder til Statskassen, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for hver især til 100 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage.

De Tiltalte ville derhos have in solidum at udrede Erstatning til Jydsk Land-Hypotekforening for Hestene og for Inventariet, for de Førstnævnte efter det Foreliggende beregnet efter den ovennævnte Salgspris, 135 Kroner, og for Inventariet efter den af Albertsen anslaaede Værdi, 160 Kroner, mod hvilket de Tiltalte intet have haft at erindre.

Nr. 399.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Karl Christian Johan Bendtsen (Def. Winther),

der tiltales for Bedrageri.

Nørresundby Købstads og Kær Herreds Ekstrarets Dom af 1 Juli 1910: Tiltalte Karl Christian Johan Bendtsen bør til Statskassen erlægge en Bøde, stor 50 Kr., eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 7 Dage. Saa bør han og til Købmand Alfred M. Jørgensen, Frederikshavn, udrede en Erstatning af 8 Kr. 57 Øre og betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører R. Møller, og til Defensor, Sagfører Olesen, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Oktober 1910: Tiltalte Karl Christian Johan Bendtsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri

at være. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Underretten i Salær henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, i Salær hver 15 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagførerne Lunn og Winther hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Statshusmand Karl Christian Johan Bendtsen sat under Tiltale for Bedrageri.

Tiltalte, der er født i Aaret 1883, har tidligere tvende Gange været anset for Jagtforseelser, men ses iøvrigt ikke at have været tiltalt eller straffet.

Den 28 April d. A. blev der efter Begæring af Købmand Alfred M. Jørgensen i Frederikshavn foretaget en Udlægsforretning hos Tiltalte, under hvilken der til Fyldestgørelse af en nævnte Jørgensen efter Forlig tilkommende Fordring, der med Omkostninger opgjordes til 308 Kr. 78 Øre, dekretedes Udlæg bl. a. i 2 6 Maaneders Grise, der vurderedes til henholdsvis 40 Kr. og 20 Kr., samt i 13 ca. 4 Uger gamle Pattegrise til samlet Vurderingssum 130 Kr., hvilke Genstande i Tiltaltes Fraværelse blev paaviste af hans Hustru som ham tilhørende.

Da Auktionsforvalteren den 30 Maj s. A. indfandt sig paa Tiltaltes Bopæl for efter Jørgensens Begæring at forauktionere de udlagte Grise, viste det sig, at disse ikke længere fandtes paa Ejendommen, hvorhos Tiltalte, som blev truffen tilstede, indrømmede, at han havde bortsolgt dem, hvorfor Jørgensen indgav Begæring til Politiet om, at der maatte blive gjort Strafansvar gældende mod Tiltalte.

Under den derefter indledede Undersøgelse maa det ved Tiltaltes egen Erkendelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der af sin Hustru havde faaet Meddelelse om det stedfundne Udlæg, Dagen efter dettes Foretagelse har solgt den ene 6 Maaneders Gris for ca. 55 Kr. og nogle Dage efter den anden for 66 Kr. 35 Øre samt endelig den 1 Maj s. A. alle Pattegrisene for 195 Kr., og at han af de ved Salget indkomne Beløb har anvendt et Beløb af ca. 65 Kr. til Betaling af Kommuneskat, Indkøb af Markfrø og Kunstgødning og Resten i sin Husholdning, idet han dog ved Undersøgelsens Begyndelse maa antages at have haft i Behold et Beløb af 87 Kr. 50 Øre, af hvilket Beløb han agtede at anvende 20 Kr. til

Betaling af Renter og Afdrag paa en Gæld til Ulsted Sparekasse og 67 Kr. 50 Øre til Betaling af Ydelserne pr. 11 Juni Termin d. A. af det i hans Ejendom indestaaende Statshusmandslaan.

Tiltalte har forklaret, at han, der ejer et i Henhold til Lov om Tilvejebringelse af Jordlodder for Landarbejdere af 22 April 1904 oprettet Statshusmandsbrug, og som i Henhold til nævnte Lovs § 17 er pligtig til at holde Ejendommen forsynet med fornøden Besætning, har maattet sælge de udlagte Genstande for at blive sat istand til at klare sine Udgifter.

Han har derhos under Henvisning til oftnævnte Lovs § 15 hævdet, at der under Udlægsforretningen, der er foretaget uden forud indhentet Samtykke fra Landbrugsministeren, ikke har kunnet dekretes Udlæg i de under Sagen omhandlede Grise, der maa henregnes til Ejendommens Besætning.

Under Sagen har Jørgensen nedlagt Paastand om, at der i Erstatning hos Tiltalte tilkendes ham foruden det under Udlægsforretningen opgjorte Beløb, 308 Kr. 78 Øre, endvidere de med den forgæves Auktion forbundne Omkostninger, 50 Kr. 96 Øre, ialt 359 Kr. 74 Øre, tilligemed Renter af 294 Kr. 05 Øre fra den 28 April d. A., indtil Betaling sker, og denne Paastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge, forsaavidt angaar et Beløb af 8 Kr. 57 Øre, der er tilkendt uden Renter.

Da de oftommeldte Grise maa anses at have henhørt til Besætningen paa det Tiltalte tilhørende Statshusmandsbrug, har der, idet Jørgensens Fordring maa antages at være en Tiltalte paahvilende personlig Gæld, efter oftnævnte Lovs § 15 ikke været Hjemmel til, som sket, at foretage Udlæg i dem uden Landbrugsministerens Samtykke. Idet det skete Udlæg herefter er ulovmedholdeligt, findes det ikke at kunne statueres, at Tiltalte ved sine Dispositioner over de udlagte Genstande har gjort sig skyldig i et Forhold, der vil kunne tilregnes ham som bedrageligt, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, hvorefter der ikke bliver Spørgsmaal om at tage den af Jørgensen nedlagte Erstatningspaastand til Følge.

Mandag den 16 Januar.

Nr. 226. Højesteretssagfører Winther

contra

Jens Møller Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 215 og 217.

Randers Købstads ordinære Rets Dom af 11 Januar 1909: De paastævnte ærefornærmende Udladelser bør døde og magtesløse at være. Indstævnte, fhv. Husmand, Frugthandler Jens Møller Nielsen

af Randers, bør hensættes til simpelt Fængsel i 40 Dage og bør til det Offentlige betale alle de Retsgebyrer, der skulde have været erlagt, og Godtgørelse for det stemplede Papir, der skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været benificeret, samt det Sagfører Knudsen i Aarhus tilkendte Salær, 15 Kr. og til Overretssagfører Buhl 80 Kr. samt til Prokurator Bjerregaard 20 Kr. Indstævnte bør derhos bøde 20 Kr. til Randers Købstads Kæmnerkasse og ligesaa meget til Justitskassen. Det Idømte at udredes, og Dommen i det Hele at efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Indstævnte en Frist af 3 Uger fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af den her i Retten den 7 Oktober 1907 fremlagte Vidnestævning, af den den 24 Februar 1908 her i Retten foreviste Vidnestævning, af den her i Retten den 25 Maj d. A. fremlagte Vidnestævning samt af det den 26 Oktober f. A. fremlagte Indlæg.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Februar 1910: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktiøns Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor, sammesteds, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, 20 Kr. til hver. Der tillægges Prokurator Zahn i Kolding, der har været beskikket til at varetage Herredsfoged Bies Tarv under det forommeldte Tingsvidne, i Salær 10 Kr., der udredes af det Offentlige. De i første Instans idømte Procesomkostninger og Bøder udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at der ikke vilde være nogen processuel Hindring for at forhøje den efter Straffelovens §§ 215 og 217 af Underretten idømte Straf, vil Dommen være at stadfæste, dog at Bøderne til Randers Købstads Kæmnerkasse og til Justitskassen forhøjes til 50 Kroner til hver af disse Kasser.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bøderne til Randers Købstads Kæmnerkasse og til Justitskassen bestemmes til 50 Kroner til hver Kasse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Møller Nielsen til Højesteretssagfører Winther og Advokat Hindenburg 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efter at Tiltalte, fhv. Husmand af Rimmerslund, nu Frugthandler i Randers, Jens Møller Nielsen, i forskellige Skrivelser til Kongen og Justitsministeriet havde

fremsat en Række Sigtelser mod Herredsfoged i Hatting Herred H. A. Bie i Horsens, og efter at Justitsministeriet under 1 November 1906 havde beordret bemeldte Herredsfoged til i Anledning heraf at anlægge Sag mod Tiltalte, anlagde Herredsfogden ved Randers Byting et privat Søgmaal mod Tiltalte, under hvilket han nedlagde Paastand om, at Tiltalte idømtes Straf efter Straffelovens §§ 226 og 227 samt §§ 215 og 216 for følgende i Skrivelserne forekommende Udtalelser om ham, nemlig: I Skrivelse til Justitsministeriet af 25 April 1904 Udtrykket »partisk«, i Skrivelse til samme Ministerium af 21 Februar 1905 Udtalelserne, at »Jurisdiktionens Øvrighed uden i mindste Maade at kende Forholdene har taget saa stærkt Parti for ham (∅: en Tredjemand) og imod mig«, og »fra Dommerens Side blev der for Vidnerne spændt Ben paa alle Omraader«; i en Henvendelse til Kongen af 15 Marts 1906 udtales det: »Det andet Dokument er af Herredsfogden forandret saaledes af Herredsfogden, at jeg har god Grund til at sige, det er forfalsket«; i en fra Højskoleforeningen i København afsendt udateret Skrivelse til Justitsministeriet Udtalelserne: »Herredsfoged Bie har forfalsket disse Dokumenter i Forhold, der er af grov Art«. »I den Tid, da Dokumentet er i Herredsfogdens Besiddelse forandre Herredsfogden det to Gange ved at rive det i Stykker, klistre det sammen og beskære det med Saksen«, »han skulde vise mig, at det skulde være Aar, før jeg skulde faa min Frihed«, hvilken sidste Udtalelse Bie efter Tiltaltes Anbringende skulde være fremkommen med overfor Tiltalte i et Forhør over denne, endvidere: »denne Bemærkning har Herredsfoged Bie fraklippet og har derved gjort det (∅: det nærmere omtalte Dokument) saa falsk, som det har været ham muligt for derved at give det Udseende af, at han kunde dømme mig paa Indicier«, og »Herredsfoged Bie udtalte mere end en Gang i pralende Ord, at han brød sig hverken om Ministerium eller Amt«, i Skrivelse af 5 Juli 1906 til daværende Justitsminister Alberti Ytringen: »Herredsfoged Bie har handlet saa ulovligt og uforsvarligt mod en Familie som vel muligt«, i et Andragende til Kongen af 14 August 1906 Sigtelserne: »Ved Undersøgelsen af denne Sag blev der af Dommeren, Herredsfoged Bie, Horsens, gjort alt for at hindre mig i at fremkomme med Beviser, som talte til min Fordel«, og »under Sagen gjorde Dommeren sig skyldig — jeg mener Forfalskning af disse Dokumenter ved saaledes at bortklippe Anmærkninger, som var tilføjet i Kanten af Dokumenterne«, og endelig i Skrivelse af 25 Oktober s. A. til Justitsministeren Udtalelserne, at »Herredsfoged Bie har handlet i høj Grad ulovligt«, at »han har af al Kraft søgt at skjule de faktiske Forhold og trængt Sandheden saa meget som muligt i Baggrunden«, at »der ikke kan være Tvivl om, at her er forgaaet et Falsum af grov Art fra selve Herredsfogdens Haand, og at dette Falsum er foretaget for at faa blot det mindst mulige Grundlag at dømme mig paa«, og at »denne Sigtelse (∅: en nærmere omtalt Sigtelse for Tyveri) er sat i Scene af Herredsfoged Bie«. Denne paastod derhos samtlige Udladelser, der efter hans Anbringende var højst ærekrænkende for ham baade som Menneske og Embedsmand samt aldeles grundløse og ubeføjede, mortificerede. Ved Underrettsdommen ere disse Paastande tagne til Følge, saaledes at Tiltalte, der paastod sig frifunden for Bies Tiltale, i Medfør af Straffelovens §§ 215 og 217 er idømt Straf af simpelt Fængsel

i 40 Dage, hvorhos han er tilpligtet at udrede Processens Omkostninger i første Instans efter Reglerne for beneficerede Sager og derunder i Salær til Herredsfoged Bies beskikkede Sagfører for Underretten, Overretssagfører Buhl i Randers, 80 Kr. og til Sagfører Knudsen i Aarhus og Prokurator Bjerregaard i Horsens, der have været beskikkede til at varetage Bies Tarv under tvende henholdsvis for Aarhus og Horsens Købstads Ret af Tiltalte optagne Tingsvidner, den Førstnævnte 15 Kr. og den Sidstnævnte 20 Kr. samt endelig for usømmelig Procedure i Medfør af D. L. 1—12—2 og Frdn. 23 December 1735 § 2 anset med en Bøde af 20 Kr. til Randers Købstads Kæmnerkasse og ligesaa meget til Justitskassen.

Sagen, der tidligere af Tiltalte har været gjort til Genstand for Appel til Overretten, ved hvis Dom af 20 September f. A. den imidlertid blev afvist paa Grund af en Mangel ved Indstævningen, er nu efter Begæring af Tiltalte i Medfør af Plakat 23 Maj 1840 § 2 ved offentlig Foranstaltning indanket her for Retten.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Tiltalte gjort gældende, at han har været beføjet til at udtale sig som sket i de fornævnte Skrivelser, i hvilken Henseende han nærmere har anbragt, dels at Herredsfoged Bie i en Række af Tiltalte nærmere fremhævede Tilfælde under Udøvelsen af hans Embedsgerning har gjort sig skyldig i Partiskhed, dels at han under en mod Tiltalte for Falsk indledet Undersøgelse, der resulterede i Tiltaltes Domfældelse, har for at fremskaffe Beviser mod Tiltalte forfalsket tvende under Undersøgelsen fremlagte Dokumenter og derhos forhindret Tiltalte i at varetage sit Forsvar.

Da der imidlertid ikke ved de Forklaringer, der ere afgivne under nogle efter Tiltaltes Foranstaltning optagne Tingsvidner eller ved det iøvrigt under Sagen fremkomne er oplyst noget til Støtte for Rigtigheden af de foranførte af Tiltalte fremsatte Udladelser, der baade i og for sig og i den Sammenhæng, hvori de ere fremkomne, maa anses at være i høj Grad ærekrænkende for Herredsfoged Bie, maa det billiges, at samtlige Udladelser ved Underretsdommen ere mortificerede.

Medens nu Strafskylden for den i fornævnte Skrivelse af 25 April 1904 fremsatte Udladelse i Medfør af Bestemmelserne i Straffelovens § 66 er bortfalden, vil Tiltalte for de øvrige af ham fremsatte Udladelser være at anse efter Straffelovens §§ 215 og 217 og idet der ikke findes Anledning til at nedsætte den ham ved Underretsdommen ikendte Straf, om hvis Forhøjelse der efter Sagens processuelle Stilling her for Retten ikke bliver Spørgsmaal, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser — — — i Henseende til de Tiltalte for usømmelig Procedure idømte Bøder tiltrædes, saaledes i det Hele kunne stadfæstes.

Tirsdag den 17 Januar.

Nr. 336.

Advokat Hindenburg

contra

Anna Johanne Nielsen Poulsen, født Ravn (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og falsk Anmeldelse.

Vejle Købstads Ekstrarrets Dom af 19 Maj 1910: Tiltalte Anna Johanne Nielsen Poulsen, født Ravn, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt betale i Erstatning til Detaillist Anders Dahl Sørensen i Vejle 200 Kr., til Murer Poul Chr. Sørensens Hustru, Mette, født Petersen, sammesteds, 24 Kr., til Lærer Johannes Thomsens Hustru, Sofie, af Bredsten 100 Kr. samt til Sognefoged N. P. Thomsen i Skærup 440 Kr. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører H. Petersen, 75 Kr. og Defensor, Sagfører A. Gyntelberg, 50 Kr. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 August 1910: Forsaa-vidt angaar Tiltalen for falsk Anmeldelse, bør Tiltalte Anna Johanne Nielsen Poulsen, født Ravn, for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Tiltalte hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage samt betale i Erstatning til Detailhandlerske Jensine Sørensen, Mursvend Poul Chr. Sørensens Hustru, Mette, født Petersen, Lærer Thomsens Hustru, Sofie, og Sognefoged N. P. Thomsen henholdsvis 200 Kr., 24 Kr., 100 Kr. og 350 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten henholdsvis 50 Kr. og 40 Kr. og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, 50 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anna Johanne Nielsen Poulsen, født Ravn til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Liebe 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Kobbersmed Harald Poulsens Hustru, Anna Johanne Nielsen Ravn, der er født i Aaret 1882, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Tyveri, Bedrageri og falsk Anmeldelse.

Efter at Tiltalte under den i Anledning af det nedennævnte Forhold med Hensyn til to Postanvisninger indledede Undersøgelse var sat under Anholdelse den 12 Oktober f. A. og samme Dag belagt med Varetægtsarrest som sigtet for Tyveri og Bedrageri, afgav hun i to den 8 November s. A. afholdte Forhør Tilstaaelse om at have gjort sig skyldig i følgende hende paasigtede Forhold:

I. En Dag i Efteraaret 1908 — som det efter det Foregaaende maa antages, den 25 September — indfandt hun sig i Detailhandlerske Jensine Sørensens Butik i Forhuset til den Tiltalte tilhørende Ejendom, Sønderbrogade Nr. 9 i Vejle, i hvilken Ejendoms Baghus Tiltalte og hendes Mand har Bopæl.

Hun traf ingen tilstede, og — uden at hun kan sige, hvorfor hun gjorde det — lukkede hun nu den aflaaede Pengeskuffe op, og da hun saa en Sparekassebog med nogle Penge i ligge dernede, tog hun Sparekassébogen op, udtog en Del Pengesedler af den og lagde den derpaa atter paa Plads, hvorpaa hun forlod Butikken og gik over til sig selv, hvor hun talte Pengene, som viste sig at være 200 Kr., hvilket Beløb hun efterhaanden forbrugte.

II. Den 18 Maj f. A. mellem Kl. 4 og 6 Eftermiddag havde Tiltalte indfundet sig hos Mursvend Poul Christian Sørensens Hustru, Mette, født Petersen, boende Fredericiagade Nr. 12 i Vejle, hvor hun prøvede en Kjole.

Ved Bortgangen passerede hun Køkkenet, hvor hun allerede forinden under sit Ophold i Lejligheden tilfældigt havde bemærket en Pung liggende paa eller ved Køkkenbordet, og da hun nu paany saa Pungen ligge der, bestemte hun sig til at tilegne sig den. Hun maatte gaa et Par Skridt til Siden for at faa fat paa den og tog den derpaa med sig hjem, hvor hun bortkastede den efter forinden at have udtaget Indholdet, 24 Kr., som hun forbrugte.

III. Den 15 Juni f. A. var Tiltaltes Tante, Sofie Thomsen, gift med Lærer Thomsen af Bredsten, og hendes Plejedatter, Helga Brems, efter at have besørget forskellige Ærinder i Vejle og derunder blandt Andet i en Bank hævet 250 Kr. i 2 Hundredekronesedler og 1 Halvtredskroneseddel, paa et kort Besøg hos Tiltalte.

Medens de opholdt sig paa Verandaen ved Siden af Lejlighedens Dagligstue, passerede Tiltalte for at hente en Forfriskning til dem Gangen, i hvilken deres Overtøj var ophængt, og da hun her saa en Pung stikke op af Lommen paa Fru Thomsens Overtøj, tog hun ifølge en pludselig Indskydelse Pungen op af Lommen, lukkede den op ude i Køkkenet eller et tilstødende Rum, og da hun saa de 250 Kr. ligge deri, tilegnede hun sig den ene af Hundredekronesedlerne, hvorpaa hun lagde Pungen tilbage i Overstykket, medens hun senere forbrugte de 100 Kroner.

IV. Af Cellist H. F. Holbæk-Hansen og Pianist Axel Skjerne, som henholdsvis den 2 og 9 August f. A. havde været paa Besøg i Tiltaltes Hjem, havde hun de nævnte Dage modtaget til Afsendelse med Posten af Førstnævnte et Beløb paa 30 Kr. tilligemed en udfyldt Postanvisningsblanket og af Sidstnævnte et Beløb paa 25 Kr. tilligemed en udfyldt Postanvisningsblanket samt et Postkort.

Den 13 s. M. indfandt Skjerne sig hos hende og meddelte, at de 25 Kr. ikke var ankomne til Adressaten, og de fulgtes da ad hen paa Posthuset og reklamerede. Saavel under den af Postvæsenet i Anledning heraf og af en straks efter fra Hansen modtagen Reklamation over, at heller ikke de 30 Kr. var ankomne til Adressaten, paa egen Haand indledede Undersøgelse som ved de første Forhør i Retten fastholdt Tiltalte, at hun havde afleveret begge Forsendelser paa Posthuset henholdsvis den 2 eller 3 og den 10 August, begge Dage sandsynligvis om Eftermiddagen ved 3 à 4-Tiden, til Postekspedient Jens Christensen.

Efter at der imidlertid var fremkommet Oplysninger, ifølge hvilke det maatte anses overvejende sandsynligt, at Christensen ikke havde deltaget i Ekspeditionen nogen af de nævnte Eftermiddage, tilstod hun i de ovennævnte Forhør, at hendes Angivelser om at have indleveret Pengene paa Posthuset var urigtige, idet hun havde tilegnet sig Beløbene og brændt Postanvisningsblanketterne og Postkortet.

V. Fra omkring den 25 til den 27 September f. A. havde Tiltalte været i Besøg hos sin Onkel, Sognefoged N. P. Thomsen af Skærup, og da hun den sidstnævnte Dag om Eftermiddagen kort før sin Afrejse var alene i Huset, tilegnede hun sig for at skaffe Penge til Dækning af et af hende oppebaaret Huslejeløb, som hun havde forbrugt istedetfor at aflevere det til sin Mand, fra en uafsaaset Skuffe i Onkelens i hans Soveværelse staaende Skrivebord, hvor der, efter hvad hun vidste, gemtes Penge, en Lommebog med en Del Pengesedler, som hun tog med sig hjem, hvor hun bortkastede Bogen efter at have udtaget Sedlerne.

Efter Thomsens Angivelse var der 450 Kr. eller dog 440 Kr. i Bogen, nemlig 3 Hundredekronesedler, 1 Halvtredskroneseddel og Resten i Tikronesedler, medens Tiltalte kun vil have forefundet 350 Kr., idet hun dog har forklaret, at hun muligt kan have overset 1 Hundredekroneseddel og bortkastet den sammen med Bogen.

Tiltalte, der samme Dag, som hun havde afgivet ovennævnte Tilstaaelse, blev løsladt af Arresten, gentog i et derefter den 12 samme Maaned afholdt Forhør sin Tilstaaelse af at have gjort sig skyldig i ovennævnte Forhold, men i det næste over hende den 22 samme Maaned afholdte Forhør tilbagekaldte hun Tilstaaelsen og nægtede at være skyldig, og dette har hun derefter fastholdt indtil Undersøgelsens Slutning.

Som Grund til, at hun havde aflagt Tilstaaelse, har hun anført, dels at hun ikke kunde holde ud at sidde arresteret længere og var bange for, at hun, hvis hun ikke bekendte, vilde komme til at sidde arresteret lang Tid endnu, dels at hun frygtede for, at hendes Mand

og Svigerfader vilde blive anholdte, hvorhos hun som Grund til, at hun gentog Tilstaaelsen efter sin Løsladelse ved Forhøret den 12 November forrige Aar, har anført, at hun frygtede for i modsat Fald paany at blive fængslet, samt at Dommeren ved hendes Løsladelse havde formanet hende til at fastholde sin Forklaring. Disse Anbringender ere imidlertid — i alt Fald forsaavidt de overhovedet med Føje kunde antages at motivere en urigtig Tilstaaelse — uden Støtte i det Oplyste, og medens der iøvrigt intet er fremkommet til Bestyrkelse af Tilbagekaldelsen af Tilstaaelsen, findes den af hende afgivne Tilstaaelse bestyrket ved det om de nærmere Omstændigheder ved de ovenanførte Forhold oplyste, hvortil kommer, at Tiltalte, skønt hun er i Besiddelse af nogen Formue og efter hendes Mands sociale Stilling og Indtægter maa anses at være ret velstaaende, efter det Foreliggende ikke har forstaaet at omgaas Penge og derfor til Stadighed — som det maa antages, tildels uden hendes Mands Vidende — har været i Pengeforlegenhed, at hun efter det Oplyste netop den 15 Juni efter at have haft det under III ommeldte Besøg har været i Besiddelse af en Hundredekroneseddel, uden at det har kunnet oplyses, at hun har erhvervet den ad lovlig Vej, og at hun, der i Dagene før den under V omtalte Udflugt til Sognefogden i Skærup maa antages at have manglet Penge og havde henvendt sig til en Veninde om et Laan paa 350 Kr., umiddelbart efter denne Udflugt har været i Besiddelse af betydelig flere Penge, end hun har kunnet gøre Rede for at have erhvervet ad regelmæssig Vej.

Som Følge heraf vil der i Medfør af D. L. 1—15—1 ikke kunne tages Hensyn til Tiltaltes Tilbagekaldelse af Tilstaaelsen, hvorimod denne vil være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse.

Detailhandlerske Jensine Sørensen, Mursvend Poul Christian Sørensens Hustru, Mette, født Petersen, Lærer Thomsens Hustru, Sofie, og Sognefoged N. P. Thomsen, have, Førstnævnte ved sin Mand, Detaillist Andreas Dahl Sørensen, paastaaet sig tilkendte i Erstatning henholdsvis 200 Kroner, 24 Kroner, 100 Kroner og 440 Kroner, medens Cellist H. F. Holbæk-Hansen og Pianist Axel Skjerne have frafaldet Erstatning.

For sit i foranførte Henseender udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 253, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 80 Dage, hvorimod hun vil være at frifinde for Aktors Tiltale, forsaavidt Sigtelsen for falsk Anmeldelse angaar.

Tiltalte vil derhos have at udrede de forlangte Erstatningsbeløb, dog til Sognefoged N. P. Thomsen kun 350 Kr.

Torsdag den 19 Januar.

Nr. 53. Maskinfabrikant **M. C. Dreyer** (Møldrup)

contra

Aktieselskabet »Det forenede Dampskibsselskab«
(Overretssagfører Trolle),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Krav paa Erstatning hos Indstævnte i Anledning af, at noget til Island befordret Gods er afleveret der uden Konnossement.

Sø- og Handelsrettens Dom af 24 Februar 1909: Indstævnte, »Det forenede Dampskibsselskab«, bør for Tiltale af Citanten, Maskinfabrikant M. C. Dreyer, i denne Sag fri at være. Citanten bør betale Indstævnte Sagens Omkostninger med 150 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Maskinfabrikant M. C. Dreyer, til Indstævnte, Aktieselskabet »Det forenede Dampskibsselskab«, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Maskinfabrikant M. C. Dreyer, der i Marts 1906 havde indgaaet Kontrakt med en Købmand fra Isafjord paa Island om Levering til en Henkogningsfabrik af nogle Maskiner m. m., der efter Kontrakten skulde være afsendt herfra i Maj s. A., afsendte ikke Varerne i rette Tid. Efter at en Del af Varerne var sendt i Løbet af Sommeren, afskibede han en anden Del deraf i 3 Kasser med den »Det forenede Dampskibsselskab« tilhørende Damper »Esbjerg«, der afgik herfra den 19*) September 1906. Der udstedtes Ordre-Konnossement paa Godset, og Citanten trak samtidig Fakturabeløbet 1669 Kr. 84 Øre paa Modtageren

*) Skal være den 21de.

ved Sigtveksel, som overgaves »Landmandsbanken« til Inkassation sammen med Konnossementet.

Banken fik imidlertid disse Papirer saa sent, at de ikke kom med »Esbjerg«, men først med den senere afgaaende Damper, som ankom til Isafjord en halv Snes Dage senere end »Esbjerg«. Da »Esbjerg«, som er en Rutebaad, ankom til Isafjord, hvor Ladnings- og Losningsforholdene ere noget primitive, og hvor Dampskibsselskabets Interesser varetages af en derboende Købmand, der var antaget som Selskabets Ekspeditør, bragtes de 3 Kasser i Land.

Da ingen af de derværende Bankfilialer var kommen i Besiddelse af det Konnossement, mod hvilket Varerne skulde udleveres, og da Modtageren tilmed ikke bestemt vidste, at Citanten havde gjort Konnossementets Udlevering afhængig af Betalingen, hentede han Kasserne hjem eller fik dem udleveret af Speditøren — der er nogen Usikkerhed med Hensyn til, hvorledes dette er gaaet til — og opdagede nu, at der endnu manglede en Remskive, som var indbefattet i Kontrakten, som han ansaa for uundværlig, og som Citanten i et Brev af 9 Juni havde lovet at sende med første Damper.

Køberen tilskrev under 6 Oktober Citanten, at Remskiven manglede, og tilføjede, at hans Upaalidelighed og Forsinkelse af Maskiner og Maskindele, der efter Kontrakten skulde være afgaaede fra København den 29 Maj, havde voldt ham stort Bryderi og Tab.

Han havde i Sommerens Løb gjort store Indkøb af Faar, men paa Grund af Forsinkelsen været standset i sin Virksomhed. Han vilde, hvis Sagen afgjordes i Mindelighed, lade sig nøje med en Erstatning af 1000 Kr., men haabede, at Remskiven afsendtes straks.

Da Konnossementet kom til Island tilligemed Sigtveksele, vilde Køberen ikke indfri denne sidste. Citanten henvendte sig til »Det forenede Dampskibsselskab« og forlangte Fakturabeløbet betalt af dette. Selskabet gjorde Speditøren ansvarlig; denne paastod, at Køberen egenmægtigt havde taget Varerne hjem, og der foranstaltedes en kriminel Undersøgelse mod Sidstnævnte, der sattes under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 250, men frifandtes ved Isafjord Købstads Ekstrarets Dom af 16 Juni 1908.

Under 1 April 1908 havde Citanten imidlertid udtaget Stævning til nærværende Ret mod »Det forenede Dampskibsselskab«, hvem Citanten paastod dømt paa Grund af Godsets Aflevering uden Konnossement til at betale Fakturabeløbet 1669 Kr. 84 Øre med Renter og Omkostninger.

Det indstævnte Selskab har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Selskabet har blandt mange andre Frifindelsesgrunde anført, dels at der, selv om Varernes Modtager har maattet frifindes for den kriminelle Tiltale, dog paa den anden Side ikke er ført Bevis for, at Ekspeditøren virkelig har udleveret Godset, dels at Citanten i Virkeligheden ikke har Krav paa Beløbet, da Modtageren paa Grund af den skete Forsinkelse maa være berettiget til en lang større Erstatning.

Endelig har Selskabet hævdet, at Citantens Krav, hvis han har haft noget saadant, maa være forældet efter Sølvens § 283.

I denne sidste Betragning findes der at maatte gives de Ind-

stævnte Medhold, og Retten finder derfor ingen Anledning til at komme ind paa den øvrige Procedure. Selv om der maatte gaas ud fra, at Ekspeditøren har udleveret Godset, kunde der dog ikke være Tale om et større Ansvar, end om Skipperen selv havde udleveret det, idet Ekspeditøren maatte betragtes som handlende paa Skipperens Vegne.

At der ikke kan anlægges Sag mod Rederen udover 1 Aar efter Skipperens Udlevering af Godset, maa efter Sølovens § 283 anses for givet.

Herefter ville de Indstævnte være at frifinde, og Sagens Omkostninger at tillægge dem med 150 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 415. Advokat Hindenburg
 contra
Christen Nielsen (Def. Halkier),
 der tiltales for Tyveri.

Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 4 November 1910: Arrestanten Christen Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kloch, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Fordsmund, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 December 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Dahl og Johnsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Nielsen til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Christen Nielsen, der er født i Aaret 1879, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Tyveri.

Natten mellem den 19 og 20 September dette Aar blev der fra en Eng ved Øster Brønderslev bortstjaaet tvende Gaardejer Lars Peter Nielsen sammesteds tilhørende Kreaturer, nemlig en sort Ko med hvid Stjerne og en sort Kvie med hvidhjelmet Hoved, der havde græsset i et af et Staaltraadshegn omgivet Indelukke. Da Arrestanten paa et Dagen efter i Aalborg afholdt Marked søgte at afhænde nævnte Kreaturer, blev der indledet en Undersøgelse mod ham, under hvilken han oprindeligt forklarede, at han om Aftenen den 19de nævnte Maaned efter ved Titiden at have forladt sit Hjem i Øster Brønderslev for at gaa til Jerslev, hvor han skulde udføre noget Reparationsarbejde, paa Hjørring — Aalborg Landevej traf en Person, der kom trækkende med Kreaturerne, og som, idet han navngav sig som Kreaturhandler Jensen af Tylstrup, anmodede ham om at trække Kreaturerne for ham til Markedet i Aalborg, at han indgik herpaa, og da Personen, der havde lovet at indfinde sig paa Markedspladsen, ikke gav Møde, besluttede sig til at sælge Kreaturerne for 175 Kroner, idet Personen havde opgivet denne Sum som Kreaturerens Værdi, samt at det havde været hans Agt senere at aflevere Købesummen til Personen, som han mente maatte være let at finde i Tylstrup.

Under den videre Undersøgelse erkendte Arrestanten imidlertid i et den 11 Oktober d. A. afholdt Forhør at have stjaaet Kreaturerne, idet han nærmere forklarede, at han den 19 September besluttede sig til at tilvende sig nogle af de Kreaturer, som gik i Engene ved Ø. Brønderslev, for at sælge dem paa Markedet i Aalborg den paafølgende Dag, og at han efter at have købt et Stykke Reb til Brug ved Transporten af Kreaturerne, om Aftenen mellem Kl. 10 og 11 gik hjemmefra ned i Engene, hvor han efter at have løst Hegnsraaden mellem et Par Pæle i det fornævnte Indelukke tilvendte sig Kreaturerne og trak dem til Markedet i Aalborg.

Efter Afsigelsen af Underrettsdommen har Arrestanten tilbagekaldt sin Tilstaaelse af at være skyldig i det ham paasigtede Tyveri og gentaget sine forinden Tilstaaelsen afgivne Forklaringer, idet han har anført, at han har afgivet Tilstaaelsen for at erholde Tilladelse til at tale med sin Hustru, hvad han forinden forgæves havde anmodet om, men da Rigtigheden af Tilstaaelsen — hvilken Arrestanten vedstod i tvende den 15 og 26 Oktober afholdte Forhør, mellem hvilke han havde faaet Adgang til at tale med sin Hustru — maa anses bestyrket ved alt det Foreliggende, findes der i Medfør af D. L. 1—15—1 ikke at kunne tages Hensyn til hans Tilbagekaldelse.

Gaardejer Nielsen, der har erholdt Kreaturerne tilbageleverede, og som har frafaldet Krav paa Erstatning, har ansat Værdien af Koen til 150 Kr. og af Kvien til 140 Kr., mod hvilke Værdiansættelser Arrestanten ikke har haft noget at erindre.

For sit i foranførte Henseende udviste Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen retteligt anset efter Straffelovens § 229 Nr. 1

med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Fredag den 20 Januar.

Nr. 268. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Jens Jensen Pedersen, Hans Christian Jensen og Niels Skriver Nielsen Nør (Def. Hansen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt for den Førstes Vedkommende tillige for Overtrædelse af Paalæg.

Nørresundby Købstad og Kær Herreds Ekstrarets Dom af 23 November 1909: De Tiltalte, Hans Christian Jensen, Jens Jensen Pedersen og Niels Skriver Nielsen Nør, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Hans Christian Jensen i 3 Maaneder, Jens Jensen Pedersen i 20 Dage og Niels Skriver Nielsen Nør i 3 Maaneder. Derhos bør de, En for Alle og Alle for En, udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Wiese, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Møller, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 April 1910: De Tiltalte bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Hans Christian Jensen og Niels Skriver Nielsen Nør hver i 2 Maaneder og Jens Jensen Pedersen i 1 Maaned. Saa udrede de Tiltalte og, En for Alle og Alle for En, Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiderne findes at burde forlænges for de Tiltalte Jensen og Nør til 3 Maaneder og for Tiltalte Pedersen til 2 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiderne bestemmes for Hans Christian Jensen og Niels Skriver Nielsen Nør til tre Maaneder og for Jens Jensen Pedersen til to Maaneder. I Salarium for

Højesteret betale de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagførerne Dietrichson og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arbejdskarl Jens Jensen Pedersen, Husmand Hans Christian Jensen og Tjenestekarl Niels Skriver Nielsen Nør satte under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse, Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Paalæg.

Tiltalte Jensen, der er født i Aaret 1878, har tidligere vedtaget at erlægge Bøder af henholdsvis 35 Kr. og 50 Kr. for Politiforseelser, og Tiltalte Nør, der er født i Aaret 1884, har efter sin Forklaring tidligere for en lignende Forseelse erlagt en Bøde af 6 Kr. Medens ingen af disse Tiltalte iøvrigt ses at have været tiltalt eller straffet, har Tiltalte Pedersen, der er født i Aaret 1888, foruden at have vedtaget en Bøde af 5 Kr. for en Politiforseelse forhen været anset ved Hvetbo Herreds Ekstrarets Dom af 6 Oktober 1908 efter Straffelovens § 203, jfr. midlertidig Lov 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, 1ste Punkt, og 3dje Stykke samt Straffelovens § 54, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i en Maaned, hvorhos der i Henhold til Dommen er i Medfør af ovennævnte Lov af 1905 § 6 meddelt ham Paalæg om, at han ikke i et Tidsrum af 2 Aar fra Paalægets Dato at regne i nogen Næringsdrivendes Lokale maa nyde spirituøse Drikke og ej heller færdes udenfor sit Hjem i kendelig beskænket Tilstand.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et ifølge Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de have gjort sig skyldige i de dem paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Da Tjenestekarl Peder Christensen af Rævkærsgaard Søndagen den 26 September f. A. om Aftenen var cyklet til Aabybro sammen med en anden Karl og stod i Samtale med denne udenfor Gæstgivergaarden sammesteds, kom Tiltalte Nør, der var en Del paavirket af nyde Drikkevarer, forbi dem og sagde »God Aften«. Hvorvidt Christensen og hans Ledsager svarede noget hertil, har Tiltalte Nør efter sin Forklaring ikke kunnet erindre. Tiltalte Nør gik derefter ind i Kroen, hvor han traf de Tiltalte Jensen og Pedersen, hvem han fortalte, at der udenfor stod nogle Personer, som ikke vilde hilse, og samtlige Tiltalte enedes da om at gaa ud for at se, hvem det var.

Efter at være kommen udenfor Gæstgivergaarden, hvor Christensen endnu opholdt sig, tilføjede Tiltalte Jensen uden nogen Foranledning fra Christensens Side denne et Slag med knyttet Haand i Ansigtet, hvilket Slag efter Christensens Forklaring var saa kraftigt, at Blodet straks begyndte at løbe, ligesom Tiltalte Nør uden dertil at Christensen given Foranledning gav ham et Nævestød for Brvstet.

Christensen trak sig nu ind i Kroen, medens alle tre Tiltalte omtrent samtidig medhavende deres Cykler begav sig Nord ud af Byen, men da de Tiltalte var komne til Udkanten af Byen, blev de enige om at vende om for at se, »hvad han, o: Christensen, var bleven til«,

hvormed Meningen — uden at dette dog blev udtalt — var, at de paany vilde i Lag med Christensen eller, som Tiltalte Pedersen ogsaa har udtrykt sig, at Christensen skulde have nogle flere »Klø«.

For at have Hænderne fri, naar de mødte Christensen, lagde de Cyklerne fra sig i en Rugmark ved Siden af Vejen og begav sig til Fods tilbage. Inde i Byen traf de Christensen, der sammen med Tjenestekarl Niels Conrad Jensen af Kjærhede var paa Vej hjemefter.

Uden nogen Foranledning fra Christensens Side overfaldt de Tiltalte Jensen og Nør ham nu paany, idet Jensen med knyttet Haand tilføjede ham et Slag i Hovedet, ligesom Nør slog ham med knyttet Haand, uden at det er oplyst, hvor Slaget ramte. Idet Christensen og Niels Conrad Jensen, som havde gjort Modstand under Overfaldet, derpaa fjernede sig ind ad Byen til, tog Tiltalte Nør en paa Vejen liggende Sten — formentlig en Vejskærve — og i en Afstand af omtrent Landevejens Breddede kastede han den efter Christensen, hvem den ramte under højre Øje.

Under det heromhandlede Sammenstød fo'r derhos Tiltalte Pedersen, efter hvad Niels Conrad Jensen har forklaret, ind paa denne, hvem han slog et Par Gange i Hovedet, saa at hans Hue faldt til Jorden, og Rigtigheden af denne Forklaring har Tiltalte Pedersen for saa vidt erkendt, som han har indrømmet, at han har slaaet efter Niels Conrad Jensen med knyttet Næve, uden at han dog ved, om han har ramt ham. Ved samme Lejlighed blev Niels Conrad Jensen efter sin Forklaring ramt paa Armen af en Sten, uden at det er oplyst, hvem der har kastet Stenen.

Christensen blev den følgende Dags Formiddag undersøgt af praktiserende Læge A M Andersen af Aabybro, der i en samme Dag afgiven, under Sagen fremlagt Erklæring har udtalt, at der ved højre ydre Øjenvinkel paa Grænsen mellem Kind og Tinding fandtes et ca. 2 cm langt Saar, som naaede ind til Benet og maatte sys sammen, at det saa ud til, at Saaret var fremkaldt med en stump Genstand, at begge højre Øjenlaag og en Del af Øjets Bindehinde var stærkt svulgent og blodunderløbet, at Overlæben var noget hævet med en mindre Hudafskrabning paa Randen, at der fandtes en mindre Bule i Issen, og at Christensen næppe vilde faa varig Mèn af Læsionerne.

Ved sit Møde i Retten den 13 Oktober f. A. har Christensen forklaret, at de ham tilføjede Saar da var fuldstændig helbredede, og at han, der dog endnu havde Smerten i højre Side af Hovedet, ikke havde faaet anden varig Mèn af Overfaldet end et dog ikke meget synligt Ar under højre Øje hen over Tindingen.

Hvad særlig Tiltalte Pedersen angaar, er det oplyst, at han den paagældende Aften i Aabybro Gæstgivergaard har nydt 3 Snapse Brændevin og 3 halve Flasker Bajerskøl, at han senere paa Aftenen i Pandrup Kro har drukket 2 Halvflasker Bajerskøl og en Kop Te med et Glas Rom, og at han derefter i kendelig beskænket Tilstand færdedes udenfor sidstnævnte Kro.

For det af de Tiltalte mod Christensen udviste Forhold vil de Tiltalte være at anse, Jensen og Nør efter midlertidig Lov 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, og Pedersen efter samme Bestemmelse, sammenholdt med Straffelovens § 54, hvorhos Tiltalte Pedersen endvidere vil være at anse, dels for sit overfor Niels Conrad Jensen udviste

Forhold i Medfør af Lov 1 April 1905 § 2 efter Straffelovens § 200, dels efter § 6, 2det Stykke, i nysnævnte Lov af 1 April 1905. Straffene findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes for de Tiltalte Jensen og Nør til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder for hver og for Tiltalte Pedersen til samme Art Fængsel i 1 Maaned.

Nr. 63. Aktieselskabet **Midtjydsk Korn- og Foderstofforretning**
(Asmussen)

contra

Handelsfirmaet **C. & J. Schou** (Ingen),

betræffende Tilbagegang af Køb.

Holstebro Købstads Gæsterets Dom af 9 Juli 1909: De Indstævnte, Handelsfirmaet C. & J. Schou, Holstebro, bør for Tiltale af Citanterne, Handelsfirmaet Midtjydsk Korn- og Foderstofforretning i Viborg i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af det fremlagte Duplikat af den ovennævnte Slutseddel af 25 Januar 1907 fremgaar, at der til Originalen er brugt behørig stempelt Papir.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Oktober 1909: Gæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af en for Underretten den 27 Marts 1908 fremlagt Beskrivelse kan ses, at den i samme indlemmede forrømtede Syns- og Skønsforretning er skreven paa behørig stempelt Papir.

Højesterets Dom.

Ifølge Oplysninger tilvejebragte efter den indankede Doms Afsigelse har Indstævnte, efter at Syns- og Skønsforretningen var afholdt, som det maa antages uden Aftale med eller Underretning til Appellanten bortsolgt langt den største Del af Varerne, og ved denne Handlemaade maa han anses at have taget sin Dispositionsstilling tilbage og at have overtaget Partiet for egen Regning. Da Indstævnte derhos hverken ved den optagne Syns- og Skønsforretning eller paa anden Maade kan anses at have godtgjort, at de leverede Varer have lidt af Mangler, der, som af ham subsidiært paastaet, maatte berettiget ham til at gøre Krav paa Afslag i Købesummen, vil han overensstemmende med Appellantens i Dommen anførte Paastand være at dømme til at betale den vedtagne Købesum med Renter, dog at Renterne ville være at beregne til 6 pCt. aarlig fra den 18 April 1907, til Betaling sker.

Processens Omkostninger for alle Retter vil Indstævnte have at betale til Appellanten med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Handelsfirmaet C. & J. Schou, bør til Appellanten, Aktieselskabet Midtjysk Korn- og Foderstofforretning, betale 1222 Kroner 1 Øre med Renter heraf 6 pCt. aarlig fra den 18 April 1907, til Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 500 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Den 25 Januar 1907 solgte Citanterne, Aktieselskabet Midtjysk Korn- og Foderstofforretning i Viborg, til de Indstævnte, Handelsfirmaet C. & J. Schou i Holstebro, bl. a. 600 Centner prima afskallede New Orleans Bomuldsfrøkager til en Pris af 6 Kr. 10 Øre pr. Centner at levere ab Aarhus med 200 Centner ved Februar Afskibning og Resten ved Marts Afskibning. Den 8 Marts næsteften tilskrev Citanterne derpaa de Indstævnte, at den første Del af Partiet vilde blive dem leveret fra en nærmere bestemt Damper, der ventedes at komme til Aarhus i Begyndelsen af den paafølgende Uge, hvilken Meddelelse de Indstævnte ikke besvarede, og da de ej heller indfandt sig i Aarhus for at modtage Kagerne, videresendte Citanterne disse, der ifølge en under nærværende Sag fremlagt Regning vejede 20033 Pund, til Holstebro, hvor de ankom den 19 s. M. De Indstævnte fandt imidlertid Kagerne ukontraktmæssige og sendte straks Citanterne telegrafisk Reklamation herom, hvorpaa Citanterne i Skrivelse af 20 Marts 1907 næst at bemærke, at Reklamationen kom dem noget uventet, og at den sendte Vognladning var lig den Kvalitet af New Orleans Kager, der overhovedet var fremme i den paagældende Sæson, bl. a. tilbød at yde de Indstævnte en Godtgørelse af 10 Øre pr. 100 Pund. Herpaa svarede de Indstævnte i Skrivelse af 21 s. M., at de havde oplagt Partiet, at de ganske overlod til Citanterne, om de vilde disponere over det eller føre Proces, og at de ikke modtog »noget fordærvet og branket sort Kage, som mere ligner f. Eks. Meksikanske Kager end Prima N. O. Kager.«

Under nærværende, i 1ste Instans gæsteretsvis behandlede Sag have derefter Citanterne søgt de Indstævnte til Betaling af den vedtagne Købesum for det omhandlede Parti, 1222 Kr. 1 Øre, tilligemed Renter heraf 6 pCt. p. a. fra den 18 April 1907 til Gæsteretsstævnningens Dato den 30 Maj 1907 og 7 pCt. p. a. fra denne Dato, indtil Betaling sker, og da de Indstævnte ved Gæsteretsdommen overensstemmende med deres derom nedlagte Paastand ere frifundne for Citanternes Tiltale, have Citanterne nu indanket Sagen her for Retten,

hvor de have gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastand. De Indstævnte have ikke givet Møde for Overretten.

Under en af de Indstævnte foranstaltet Syns- og Skønsforretning have de udmeldte Mænd, Købmændene Gustav Ankerstjerne og C. A. Astrup, begge i Holstebro, efter den 14 December 1907 at have taget det improcederede Parti i Øjesyn besvaret de dem af de Indstævnte stillede Spørgsmaal nemlig:

»Ere de paagældende Kager mørke og ikke svarende til Kvaliteten prima afskallede New Orleans Kager?« og

»Hvilken Værdi have de paagældende Kager pr. Pund?« derhen, at Partiet kun delvis har været prima afskallede Bomuldsfrøkager, og at Kagerne ved Ankomsten i Marts Maaned efter Mændenes Formening have haft en Mindreværdi end Købsprisen af 40 Øre pr. 100 Pund, medens Mindreværdien den 14 December 1907 maatte ansættes til 100 Øre pr. 100 Pund, dels fordi Kagerne havde tabt i Indhold og Udseende ved Henlægning, dels fordi der da var Kager af Høst 1907 i Handelen, hvorved Salget af gamle Bomuldsfrøkager med sekundært Udseende yderligere vanskeliggjordes.

Efter det saaledes Foreliggende maa der gaas ud fra, at det omhandlede Parti ved Leveringen til de Indstævnte har været af væsentlig ringere Beskaffenhed end mellem Parterne aftalt. Herefter have de Indstævnte, hvis forommeldte Reklamation ikke, som af Citanterne hævdet, kan anses for sent fremsat, imidlertid haft Ret til at hæve Købet, og idet det derfor maa billiges, at de ved Gæsteretsdommen ere frifundne for Citanternes Tiltale i denne Sag, vil bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen samt idet de Indstævnte, som meldt, ikke have givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

Nr. 421. Højesteretssagfører Møller

contra

Otto Valdemar Kristian Nielsen (Def Kondrup),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 12 November 1910: Arrestanten Otto Valdemar Kristian Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Ørn, 18 Kr. og Defensor, Sagfører R. A. B. Larsen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 December 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Olivarius og C. A.

Olsen, betaler Arrestanten Otto Valdemar Kristian Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Otto Valdemar Kristian Nielsen til Højesteretssagførerne Møller og Kondrup 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Otto Valdemar Kristian Nielsen for Tyveri. Arrestanten, som er født den 3 December 1876, er tidligere straffet: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 18 Januar 1896 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 21 Juli s. A. efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved samme Rets Dom af 26 Januar 1901 efter Straffelovens § 241, 1ste Stykke, efter § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Ved Arrestantens egen med det iøvrigt oplyste stemmende Tilstaaelse er han overbevist om dels den 4 August d. A. at have frastjaalet Vognmand Jens Peter Hansen, for hvem han den Dag arbejdede, en værdiløs Portemonnæ, indeholdende ca. 72 Kr., der beroede i Lommen paa en Jakke, som Hansen i Arrestantens Paasyn havde hængt fra sig i Porten til en Ejendom, hvori de opbar Kokes, dels i September Maaned d. A. at have frastjaalet Vognmand Ole Jensen en til 15 Kr. vurderet Presenning, som beroede paa en Vogn, der stod under et Halvtag i Gaarden til Ejendommen Hjørringgade Nr. 33, hvortil Arrestanten havde uhindret Adgang.

For det af ham saaledes udviste Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228 eller i Medfør af dens § 241, 2det Stykke, efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri med en Straf, der passende findes bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og da Dommens Bestemmelser — — — billiges, vil den i det hele være at stadfæste.

Mandag den 23 Januar.

Nr. 40. Tjenestekarl Niels Persson (Møller efter Ordre)

contra

Proprietær H. F. Schwensen (Kondrup),

betræffende Spørgsmaal om Appellantens Ret til uden Opsigelse at forlade Tjenesten paa Indstævntes Gaard.

Lollands Nørre Herreds Politirets Dom af 7 April 1908: Indklagede, Proprietær H. F. Schwensen, forhen »Skovbøllegaard«, bør for den mod ham af Klageren, Tjenestekarl Niels Persson, Nakskov, under nærværende Sag rejste Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Juni 1909: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 29 November 1910 er det tilladt Indstævnte for Højesteret at fremkomme med den Indsigelse, at han udtrykkelig forklarede Folkene, at han blev paa Gaarden til September, og at han i den Tid havde Arbejde nok til dem blandt andet med nogle Heste og Vogne, som han havde forbeholdt sig, samt i Haven. Selv bortset fra denne af Indstævnte for Højesteret fremsatte Indsigelse, hvis Rigtighed er bestyrket ved et Højesteret forelagt Tingsvidne, vil den indankede Dom allerede i Henhold til de i denne anførte Grunde efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 150 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Tjenestekarl Niels Persson, til Indstævnte, Proprietær H. F. Schwensen, med 150 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium tillægges der Sagfører Larsen 10 Kroner og Højesteretssagfører Møller for Højesteret 80 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne fra Lollands Nørre Herreds Politiret hertil indankede Sag gik den af

Appellanten, Tjenestekarl Niels Persson — der havde været fæstet til at tjene Appelindstævnte, Proprietær H. F. Schwensen, da af »Skovbøllegaard«, som Staldkarl fra 1 Maj til 1 November 1907 for en Løn af 230 Kr. samt Kost og Logi, og som den 2 August 1907 var fratraadt denne Tjeneste — i 1ste Instans nedlagte Paastand ud paa, at Appelindstævnte skulde tilpligtes at betale ham Lønnen for det nævnte Tidsrum, 230 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 2 August 1907 og Kostpenge for 8 Uger à 66 Øre pr. Dag samt Sagens Omkostninger. Appelindstævnte paastod sig frifunden og tilkendt Sagens Omkostninger.

Ved Politirettens Dom blev Appelindstævntes Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes. Her for Retten har Appellanten gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand, medens Appelindstævnte paastaar Politiretsdommen stadfæstet. Begge Parter paastaa sig derhos tilkendte Appelsagens Omkostninger.

Af Sagen fremgaar Følgende:

Appellanten, der var fæstet til at gøre Tjeneste som Staldkarl paa den Appelindstævnte da tilhørende Ejendom, »Skovbøllegaard«, havde i sin Tjeneste bl. a. at passe 10 à 12 Heste, at holde rent i Hestestalden, at passe og fodre Svinene (30 à 40 Stykker) og at holde rent i Svinestalden. Medens Appellanten tjente paa Gaarden, solgte Appelindstævnte denne til Proprietær A. Jessen, der overtog Gaarden fra den 1 August 1907, saaledes at Gaarden fra og med denne Dag blev drevet af ham og for hans Regning. Appelindstævnte blev imidlertid foreløbig boende paa Gaarden, idet han havde betinget sig Ret til at blive boende der August Maaned ud.

Den 2 August fandt der saa en Forhandling Sted mellem paa den ene Side Appellanten og en anden Karl, der havde gjort Tjeneste paa Gaarden som Ladefoged, og paa den anden Side Appelindstævnte, der forsøgte at overtale de to Karle til mod en Godtgørelse at gaa i Tjeneste hos Proprietær Jessen fra Begyndelsen af den nævnte Maaned at regne. Appellanten og den anden Karl vilde imidlertid ikke indlade sig herpaa, og samme Dag forlod de saa Gaarden.

Appellanten gør nu gældende, at hans Paastand maa tages til Følge, da han efter Tyendelovens § 30 ikke var pligtig at træde i Tjeneste hos Proprietær Jessen, og da han derfor var berettiget til at betragte Tjenesteforholdet som hævet af Appelindstævnte, efter at denne havde overdraget Gaarden til Jessen. Appelindstævnte havde nemlig ikke selv Brug for hans Tjeneste og sagde ogsaa udtrykkelig dette til ham, efter at han havde erklæret, at han ikke vilde gaa i Tjeneste hos Jessen.

Appelindstævnte gør paa sin Side gældende, at han ikke har sagt til Appellanten, at han ingen Brug havde for ham. Derimod sagde han til Appellanten og den anden Karl, efter at Forhandlingen med dem var strandet, at de skulde gaa til deres Arbejde, og han har derhos, dog først her for Retten, anbragt, at han samtidig udtrykkelig pointerede overfor Appellanten, at det Arbejde, han saaledes beordrede Appellanten til at udføre, var Staldkarlearbejdet vedrørende 2 Heste, 1 Æsel og 2 Vogne, som han ved Salget af Gaarden havde forbeholdt sig.

Appelindstævnte har videre anbragt, at han dengang paatænkte

at købe en anden Ejendom, der laa i Nærheden af »Skovbøllegaard«, og at det havde været hans Mening at beholde de af ham fæstede Tjenestefolk, dersom Appellanten ikke vilde gaa i Tjeneste hos Proprietær Jessen, hos sig paa »Skovbøllegaard« i August Maaned for at se, om han mulig fik Brug for dem, naar han købte den nye Ejendom.

Appelindstævnte gør i Henhold hertil gældende, at han ikke har bortvist Appellanten, og at Appellanten heller ikke efter det iøvrigt Foreliggende har været berettiget til at betragte Tjenesteforholdet som hævet af Appelindstævnte, men at Appellanten tværtimod maa betragtes som den, der ulovlig er bortgaaet af Tjenesten, og derfor hverken har Krav paa nogen Del af Lønnen for Halvaaret fra 1 Maj til 1 November 1907 eller paa Kostpenge. Appelindstævnte har endnu anbragt, at det for Sagens Afgørelse maa blive ganske uden Betydning, at han senere opgav at købe den anden Ejendom og flyttede til Hellerup.

At Appelindstævnte har sagt til Appellanten, at han ikke havde Brug for denne, har Appellanten ikke bevist. Paa den anden Side kan der overfor Appellantens Protest ikke tages Hensyn til det af Appelindstævnte først her for Retten fremsatte Anbringende om, at han ved den oftnævnte Lejlighed udtrykkelig pointerede overfor Appellanten, at det Arbejde, han beordrede Appellanten til at udføre, var Staldkarlearbejdet vedrørende de ovennævnte 2 Heste m. m. Under Sagen er det derhos uomtvistet, at Appelindstævnte ikke har sagt noget til Appellanten om, at han paatænkte at købe en anden Ejendom og eventuelt vilde faa Brug for Appellantens Tjeneste paa denne.

Den Omstændighed alene, at Appelindstævnte havde solgt sin Ejendom, og at denne var overtaget af Køberen, findes imidlertid ikke at kunne berettige Appellanten til straks uden videre at forlade Tjenesten og fordrø Løn og Kostpenge, idet Appellanten, hvis Appelindstævnte, hvad han da vil have paatænkt, havde købt en Ejendom i Nærheden af den solgte, vilde have været pligtig til paa Appelindstævntes Forlangende at fortsætte Tjenesteforholdet der, ligesom han, om Appelindstævnte havde forlangt saadant, vilde have været pligtig til, saalænge Appelindstævnte selv blev boende paa Gaarden, at forblive der og passe Appelindstævntes paa Gaarden beroende Heste m. v.

Og da Appellanten ikke har godtgjort, at Appelindstævnte har bortvist ham af Tjenesten eller udvist noget Forhold overfor Appellanten, der kunde berettige denne til at betragte Tjenesteforholdet som hævet — i hvilken Henseende bemærkes, at selv om den fornævnte Ordre, at gaa til sit Arbejde, opfattes som en Ordre til ogsaa at udføre Arbejde for Køberen, kan dette ikke berettige Appellanten til uden videre at forlade Tjenesten — maa Appellanten herefter anses ulovlig at være bortgaaet af Tjenesten, og der vil derfor ikke kunne tilkendes ham nogen Løn for Halvaaret fra 1 Maj til 1 November 1907 eller Kostpenge.

Den indankede Dom, der har samme Resultat, og hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger ikke vil kunne forandres i Appellantens Favør, vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 278. Billedhugger **Jens Rasmus Christiansen** (Selv)

contra

Fru **Adelheid Bauer** født **Lukowitz** (Lunn efter Ordre),

bekræftende Spørgsmaal om Betaling af en ved Hamborg Landsrets Dom Indstævnte tilkendt Skadeserstatning i Anledning af Appellantens Ophævelse af sin Forlovelse med Indstævnte.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Maj 1909: Indstævnte, Billedhugger Jens Rasmus Christiansen, bør til Citantinden, Enkefru Adelheid Prah, født Lukowitz, af Hamborg, betale de paastævnte 1514 Rmk. 18 Pf. med Renter af 1092 Rmk. 4 pCt. p. a. fra 22 Juli 1905 til 6 Juni 1908 og derefter 5 pCt. p. a., til Betaling sker. Saa bør og Indstævnte til Statskassen betale de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen her for Retten ikke for Citantindens Vedkommende havde været beneficeret, samt til Prokurator Steinthal i Salær 50 Kr. og i Godtgørelse for Translatøromkostninger og Porto 38 Kr. 75 Øre. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten ikke gentaget sin i foregaaende Instans nedlagte Paastand om Sagens Afvisning. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Billedhugger Jens Rasmus Christiansen de Retsgebyrer, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævnte, Fru Adelheid Bauer, født Lukowitz's Vedkommende havde været beneficeret for

Højesteret, samt i Salarium for Højesteret og Godtgørelse for Udlæg til Højesteretssagfører Luun henholdsvis 100 Kroner og 10 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 2 Oktober 1907 af Hamborgs Landsrets 6te Civilkammer afsagt Dom i en af Citantinden i nærværende Sag, Enkefru Adelheid Prahll, født Lukowitz, af Hamborg, mod Indstævnte i nærværende Sag, Billedhugger Jens Rasmus Christiansen, afsagt Dom blev Indstævnte tilpligtet at betale 1092 Rmk. som Skadeserstatning i Anledning af hævet Forlovelse tilligemed Renter deraf, 4 pCt. p. a., fra den tyske Klages Dato den 22 Juli 1905, hvorhos han ved samme Rets Kendelse af af 13 December 1907 tilpligtedes at betale i Sagsomkostninger 422 Rmk. 18 Pf.

Under nærværende Sag har Citantinden, hvem der er meddelt fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Steinthal, søgt Indstævnte tilpligtet at betale de fornævnte Beløb samt Renter af de 1092 Rmk., 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato den 6 Juni 1908 og Sagens Omkostninger skadesløst efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Godtgørelse for Udlæg og Salær til Prokurator Steinthal.

Overfor Søgsmålet har Indstævnte gjort gældende, at der ved Inkaminationen af dette manglede dansk Oversættelse af et Bilag, og at et andet Bilag kun forelaa i ufuldstændig dansk Oversættelse, samt at der ikke var fremlagt en i den tyske Dom omtalt hanseatisk Overlandsretsdom af 6 December 1906, ved hvilken sidste Dom Citantindens Paastand om Skadeserstatning var erklæret for berettiget, eller Udskrift af, hvad der før denne Doms Afsigelse maatte være passeret for Retten, saa lidt som Afskrifter af de i Domsudskriften ommeldte Indlæg, Beviskendelser, Protokollationer og Vidneafhøringer m. m. Som Følge af disse Mangler og af, at der ved Sagens Inkamination ikke forelaa fuld Klarhed over, naar den paagældende hamborgske Dom var afsagt, eller Oplysning om, naar den samme vedrørende tyske Klage var dateret, paastaar Indstævnte Sagen afvist som ikke behørig deduceret og sig tillagt Kost og Tæring.

Til disse Paastande vil der dog mod Citantindens Protest ikke kunne tages Hensyn, idet Citantinden under Sagens Drift har tilvejebragt de manglende danske Oversættelser samt autentiske Oplysninger om den hamborgske Landsretsdoms og den tyske Klages Datum, og idet det ikke findes forløbet, at de øvrige af Indstævnte nævnte Dokumenter forelægges Retten.

Subsidiært har Indstævnte paastaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, idet han dels har gjort gældende, at den paagældende tyske Domstol ikke har været kompetent til at afsige den nævnte Dom over Indstævnte, der, da den omhandlede Forlovelse blev indgaaet og hævet samt paa Dommens Afsigelsestid, var dansk Under-

saat, dels har fremsat forskellige Indsigelser mod det i Dommen staturerede Resultat.

Da det imidlertid af det foreliggende fremgaar, at Indstævnte, der maa antages, at have haft Bopæl i Hamborg, da den ommeldte Sag blev anlagt mod ham, har givet Møde for den paagældende Ret i Hamborg, hvor han ses at have procederet Sagen, uden at det er oplyst, at han dersteds har fremsat nogen Indsigelse mod bemeldte Rets Kompetence, vil han nu være afskaaren fra at fremsætte Indsigelser i saa Henseende, og da alle Spørgsmaal vedrørende hans Forpligtelse til at betale de idømte Beløb herefter maa anses endelig og gyldig at være afgjorte ved oftnævnte Dom med den dertil sig sluttende Kendelse, vil hans Indsigelser mod samme ikke kunne komme i Betragtning, hvorimod han vil være at dømme overensstemmende med Citantindens Paastand, saaledes at der tillægges Prokurator Steinthal, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 50 Kr. og i Godtgørelse for Translatøromkostninger og Porto 38 Kr. 75 Øre.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Tirsdag den 24 Januar.

Nr. 111. Købmand **Christian Krag** og Glarmester **Ehrenfried Guhle** (Stein)

contra

Overretssagfører **John Winstedt** (Henriques),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Appellanterne som Selvskyldnerkautionsister hæfter for en Panteobligations Beløb, der er transporteret til Indstævnte.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 August 1909: De Indstævnte, Købmand Christian Krag og Glarmester Ehrenfried Guhle, begge af Hørsholm, bør en for begge og begge for en til Citanten, Overretssagfører J. Winstedt, betale 1131 Kr. 38 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 11 Juni 1908, til Betaling sker. Saa bør Indstævnte Guhle og til Citanten Winstedt betale 754 Kr. 26 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 11 Juni 1908, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Citanten en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 15 Marts d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den af Appellanterne i foregaaende Instans nedlagte subsidiære Paastand ikke er gentaget for Højesteret, og

iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger ville Appellanterne ifølge Obligationens Indhold have in solidum at betale Indstævnte skadesløst.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Købmand Christian Krag og Glarmester Ehrenfried Guble, En for Begge og Begge for En, til Indstævnte, Overretssagfører John Winstedt, skadesløst. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paastaar Citanten, Overretssagfører J. Winstedt, de Indstævnte, Købmand Christian Krag og Glarmester Ehrenfried Guble, begge af Hørsholm, tilpligtede in solidum at udrede 1885 Kr. 64 Øre, som de skulle skyldte til Rest ifølge en af dem paatagen Selvskyldnerkautionsforpligtelse for en af Tømmermester Frederik Olsen udstedt Obligation, stor 2000 Kr., med Pant i Matr. Nr. 3 bx og 13 f af Hørsholm By og Sogn, tilligemed Renter af det indtalte Beløb, 5 pCt. p. a. fra den 11 Juni 1908, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens de Indstævnte procedere principalt til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Af Sagens Oplysninger og Proceduren fremgaar Følgende:

I December Termin 1906 betalte lovenævnte Tømmermester Olsen ikke den i Obligationen vedtagne Rente af Laanet, i hvilken Anledning nu afdøde Slagtermester J. Chr. Ejberg af Hørsholm, til hvem den oprindelige Kreditor havde transporteret Obligationen, gentagne Gange krævede Debitor; men da dette ikke nyttede, overgav han Obligationen til Inkasso hos Sagfører Knudsen af Hørsholm, der krævede Obligationens Paalydende betalt saavel hos Debitor som hos Kautionisterne, de Indstævnte, der forlangte af Debitor, at han uopholdelig skulde bringe Obligationen ud af Verden. Debitor henvendte sig den 18 Maj 1907 til daværende Birkefuldmægtig Trepka-Bloch, for hvem han dengang havde i Entreprise at bygge en Villa, og satte ham ind i Forholdene. Bloch gav ham da en Check paa 2000 Kr. i Forskud paa Entreprisesummen, hvilket Beløb han gav ham Tilladelse til at benytte til at betale Ejberg med, hvorpaa de talte om, at Obligationen skulde belaanes i Birkerød Bank ved Citantens Hjælp, idet det var Blochs Mening, at det derved fremkomne Beløb skulde anvendes til Villaen. Paa Vejen til Ejberg mødte Debitor den ene af Kautionisterne, nemlig Indstævnte Krag, og han viste ham Check'en, idet han bemærkede, at den skulde benyttes til at indfri Obligationen med. Han afleverede derefter Check'en til Ejberg, der meddelte ham, at han maatte betale Renter og Omkostninger til Sagfører Knudsen, der laa

inde med Obligationen. Ejberg meddelte derpaa i Telefon Knudsen, at Obligationens Hovedstol var betalt, og Knudsen — som paa Grund af, at Citanten nogle Dage i Forvejen havde spurgt ham, om Obligationen kunde være Genstand for Transport, gik ud fra, at Obligationen skulde transporteres til den, der havde forstrakt Debitor med Pengene — paategnede Obligationen en Transport, idet han i denne lod staa Plads aaben til Cessionarii Navn, hvilken Transport Ejberg underskrev efter hans Anmodning den 21 Maj 1907. Den 23 s. M. indbetalte Tømmermester Olsen 100 Kr. til Renter og Omkostninger til Citanten, som indfandt sig hos Sagfører Knudsen og afgjorde Mellemværendet herom ved at betale Knudsen 103 Kr. 34 Øre, hvorpaa han fik Obligationen udleveret. Han meddelte derefter Bloch, at Birkerød Bank vilde laane 1600 Kr. paa Obligationen mod Blochs Kaution, men da Bloch anmodede ham om at gøre sig den Tjeneste at paatage sig denne Kaution og som Sikkerhed herfor beholde Ejbergs Transport paa Obligationen, gik Citanten ind herpaa og indførte sit Navn i Transporten som Cessionarius. Laanet stiftedes samme Dag i Birkerød Bank med Haandpant i Obligationen, som Citanten deponerede, og mod Citantens Kaution, og de 1600 Kr. udbetaltes Tømmermester Olsen. Dette Laan indfriede Citanten senere, og ved en over den paagældende Ejendom efter Begæring af en forudgaaende Prioritetshaver afholdt Tvangsauktion blev Citanten højstbydende, saaledes at der til Dækning for Obligationen kun udkom 114 Kr. 36 Øre. Resten af Obligationens Paalydende er det under nærværende Sag indtalte Beløb.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand have de Indstævnte anført Følgende:

Det Skyldforhold, hvorfor de havde kautioneret, var efter deres Mening hævet ved den af Tømmermester Olsen skete Indbetaling af Hovedstolen til Ejberg og ved den et Par Dage senere af hans Repræsentant, Citanten, med hans Penge skete Indbetaling til Sagfører Knudsen af Renter og Omkostninger. Obligationen burde dengang have været kvitteret, hvilket de Indstævnte ogsaa gik ud fra skete efter den Bemærkning, Olsen som forannævnt var kommet med til Indstævnte Krag om, at Obligationen skulde indfris med den paagældende Check. At Obligationen nu istedetfor at blive kvitteret var blevet forsynet med en Transportpaategning kunde ikke efter de Indstævntes Mening komme dem til Skade, i hvert Fald ikke overfor Citanten, som, dengang han fik Transporten udstedt til sig, ikke havde betalt noget Vederlag herfor, og som maatte vide Besked med Sagens Sammenhæng.

Efter det Foreliggende og naar navnlig henses til Maaden, hvorpaa Olsen opnaaede at faa Penge til at betale Ejberg med, kan det imidlertid ikke antages, at det har været Meningen, at Obligationen skulde kvitteres. Allerede paa Grund heraf kan de Indstævntes Frifindelsespaastand ikke tages til Følge, ligesom der heller ikke kan tages noget Hensyn til en af de Indstævnte fremsat subsidær Paastand om kun at tilpligtes at betale de 1600 Kr., som Laanet i Birkerød Bank androg. De Indstævnte ville derfor være at dømme overensstemmende med Citantens Paastand, dog saaledes, at de — da det fremgaar af Sagen, at Indstævnte Krag, efter at den heromhandlede Kautionsforpligtelse var stiftet, i Medfør af Lov 14 April 1905 havde opnaaet Tvangsakkord med sine Kreditorer mod at betale 60 pCt. af deres

Tilgodehavende — i Overensstemmelse med en af de Indstævnte nedlagt subsidær Paastand kun vil være at tilpligte at betale in solidum 60 pCt. af det indtalte Beløb eller 1131 Kr. 38 Øre med Renter heraf som paastaet, medens Indstævnte Guhle vil have alene at betale det resterende Beløb, 754 Kr. 26 Øre med Renter heraf som paastaet.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at hæve.

Der vil være at forelægge Citanten en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 15 Marts d. A. fremlagte Indlæg. Ellers foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 286. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Josva Georg Jørgensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Juni 1910: Tiltalte Josva Georg Jørgensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Richter og Lemming, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Josva Georg Jørgensen til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Josva Georg Jørgensen, der er født den 17 Februar 1868 og foruden en Gang før det 18de Aar at have været straffet for Tyveri, er anset: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Juli 1887 efter Straffelovens § 253 og efter § 274, 2det Stk., jfr. § 268, samt efter § 275, jfr. § 268, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder (ved kgl. Resolution af 7 September 1887 formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage), tiltales under denne Sag for Tyveri under følgende Omstændigheder:

Natten mellem den 5 og 6 Januar d. A. lod Frugthandler Aage Sørensen Tiltalte anholde af Politiet, idet han sigtede ham for Tyveri af Frugt fra en ham tilhørende udenfor hans Forretningslokale anbragt Automat.

Sørensen har edelig forklaret, at han, der i nogen Tid i sin Automat havde fundet indlagt udbankede Enører og Metalstykker istedetfor Femogtyveørestykker, i den Anledning havde haft sin Opmærksomhed henvendt paa Automaten, og at hans Mistanke var bleven henledet paa Tiltalte af følgende Grunde:

Den 7 November f. A. opdagede han, at Tiltalte lagde en Metalskive i Automaten istedetfor et Pengestykke, og forsøgte derefter at indhente ham, men Tiltalte forsvandt for ham.

Den 25 December f. A. blev Anmelderen tilkaldt af sin 12 Aar gamle Datter, Inger Verner-Sørensen, der havde staaet bag Automaten og set, at et Pengestykke var blevet hængende i et af Betalingsrørene i Automaten, da en Person — hun har senere i Retten i Tiltalte genkendt denne Person — betjente sig af den.

Anmelderen gik ud paa Gaden og traf sin 13 Aar gamle Bydreng, Johan Andersen, der tilfældig stod i en Port ligeoverfor, og forklarede, at han fra Porten havde set, at en Person — Drengen har senere i Retten i Tiltalte genkendt denne Person — sidst havde betjent sig af Automaten, et Øjeblik før Anmelderen henvendte sig til ham, Personen var da forsvunden henad Gaden.

Anmelderen stak nu en Fjeder ind i Betalingsrøret og fik en udbanket Enøre frem, i et andet Rum laa en tilsvarende Enøre, og der fandtes ingen andre Møntstykker i Automaten.

Anmelderen stod Natten mellem den 5 og 6 Januar Vagt i sin Butik, dækket af et Stykke Flor, saa at han inde fra kunde se, hvem der benyttede Automaten, han saa da, at Tiltalte lagde to udbankede Enører i den og derefter tilegnede sig to Pakker Frugt til Værdi 35 Øre, hvormed han fjernede sig.

Tiltalte har i en lang Aarrække haft fast Arbejde paa Maskinfabrikken »Titan«. Lærlingene paa denne Fabrik, Vilhelm Peter Christian Petersen og Carl Oskar Andersen, have edelig forklaret, Førstnævnte, at han for ca. 1 Aar siden har lagt Mærke til, at Tiltalte ved en Revolverbænk har afdrejet Metalskiver af samme Slags som de af Anmelderen i hans Automat fundne, og Sidstnævnte, at han for et Aarstid eller halvandet siden engang af Vidnet Petersen er bleven gjort opmærksom paa de af Tiltalte afdrejede Metalskiver, der havde Størrelse som en 25-Øre.

Endelig har Bogholder Alfred Carl Vilhelm Schmidt forklaret, at han en Nat i Tiden mellem afvigte Jul og Nytaar, da han opholdt sig hos Anmelderen, og da Tiltalte kom for at betjene sig af Automaten, hvori han blev forstyrret, blev gjort bekendt med, at Anmelderen havde denne mistænk for Automattyveri. Han fulgte derfor efter Tiltalte og saa, at han i en Cigarautomat udtrak Cigarer; den næste Dag henvendte Vidnet sig til vedkommende Cigarhandler, der i det Rum, som Tiltalte havde benyttet, bl. a. fandt en udvalset Enøre.

Tiltalte har erkendt, at han Natten mellem den 5 og 6 Januar umiddelbart forinden Anholdelsen fra Anmelderens Automat har udtrukket to Pakker Frugt, men erklæret, at saafremt han har lagt to

udbankede Enører i den istedetfor Femogtyveørestykker, skyldes det en Fejltagelse; han har vedholdende benægtet at have bestjaalet Anmelderen.

Denne, der mener, at han ved Brug af Metalskiver og Enører som de af Tiltalte benyttede, er blevet bestjaalet for Frugt til Værdi ialt 6 à 8 Kr., har imidlertid forklaret, at han ved denne Løjlighed iagttag, at Tiltalte først lagde en Enøre i Automaten, derpaa, da der kom Folk paa Gaden, fremtog sin Pengepung og lod, som om han tog Penge af denne, men da de Paagældende var passeret forbi, stak Pungen i Lommen igen og af en Frakkelomme udtog det andet Enørestykke, som han derefter lagde i Automaten.

Under Hensyn hertil og til alle de under Sagen tilvejebragte Oplysninger findes det uden Betænkelighed at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at det skyldes en Fejltagelse, at han lagde de udbankede Enører i Automaten, og at tilregne hans Tilegnelse af de i hans Besiddelse fundne Frugter som Tyveri.

Som Følge af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. Lov 1 April 1905 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Nr. 424.

Højesteretssagfører Winther

contra

Albert Jørgen Andersen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 December 1910: Arrestanterne Albert Jørgen Andersen og Charles Alexander Bertrand Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Albert Andersen i 1 Aar og Charles Andersen i 8 Maaneder, og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Olsen og Hvass, 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte Albert Andersen udviste i den indankede Dom fremstillede Forhold findes han som Medgerningsmand at burde anses efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri. Straffen vil kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Da Dommen har samme Resultat, vil den saaledes for hans Vedkommende kunne stadfæstes.

Færdig fra Trykkeriet den 9 Februar 1911.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 49—50.

Tirsdag den 24 Januar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-
anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-
ret betaler Tiltalte Albert Jørgen Andersen til Højeste-
retssagførerne Winther og Bagger 30 Kroner til
hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne
Albert Jørgen Andersen og Charles Alexander Bertrand Andersen til-
tales for Tyveri.

Arrestanten Albert Andersen er født den 7 Oktober 1888, og for-
uden at han er anset to Gange for Tyveri og en Gang for Bedrageri,
begaaet før hans 18de Aar, er han tidligere anset: ved Frederiksberg
Birks Ekstrarets Dom af 22 August 1908 efter Straffelovens § 228,
jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fange-
kost i 80 Dage, ved Rettens Dom af 6 Marts 1909 efter Straffelovens
§ 230, 1ste Stk., smh. med Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel
paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og ved Rettens Dom af 13 No-
vember 1909 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., med 1 Aars For-
bedringshusarbejde.

Arrestanten Charles Andersen er født den 10 December 1887 og
tidligere anset:

Ved Arrestanternes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det be-
vist, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Den 9 November d. A. om Aftenen meddelte Charles Andersen
Medarrestanten, at han havde opdaget et Sted, hvor der laa Øl, som
han vilde tage.

De fulgtes derefter til Vesterbrogade 70, hvor Øllet efter Charles
Udsagn laa, og medens Albert Andersen enten ventede paa Gaden
ligeoverfor, hvilket Medarrestanten har forklaret, eller, hvad han selv
har paastaet, gik videre nedad Westend, gik Charles ubindret ind i
Ejendommens Gaard, hvor han stjal en frit fremme staaende Otting
Øl, som han bragte ud til Medarrestanten.

I Forening bar de derefter Ottingen hjem til Albert, hvor de i Fællesskab drak en Del af Øllet.

Det stjaalne havde efter det oplyste en Værdi af ca. 8 Kr.

Albert Andersen har paastaet, at han, da Medarrestanten fortalte, at han vidste, hvor der laa Øl, svarede, at det vilde han ikke have noget med at gøre, og at han først besluttede sig til at være med til at drikke Øllet, da han saa Charles komme med det.

Denne Forklaring, der ikke er bekræftet af Medarrestanten, der har erklæret intet at kunne erindre herom, lyder ikke sandsynlig, men efter Omstændighederne findes den dog ikke at kunne forkastes.

Albert Andersen blev løsladt fra Forbedringshuset den 17 Juli d. A., og Charles Andersen blev løsladt efter Udstaaelsen af sin sidste Straf den 26 Maj d. A.

Ingen af dem har siden sidste Løsladelse bestilt noget, men de har faaet deres Underhold, Albert hos sin Moder, Charles hos sine Forældre.

Som Følge af det anførte vil Arresterne være at anse, Albert Andersen i Medfør af Straffelovens § 241 I efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri og Charles Andersen efter Straffelovens § 231 I efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Albert Andersen i 1 Aar og Charles Andersen i 8 Maaneder.

Fredag den 27 Januar.

Nr. 41. Pensioneret Skoleinspektør **John T. Quin** og Planter **J. J. Fleming** som Værger for den engelske episkopale Kirke i Christiansted paa bemeldte Kirkes Fattiges Vegne (Winther efter Ordre)

contra

Plantageejer **Emil E. Svitzer**, St. Croix (Møller),

betræffende Omfanget af en paa Indstævntes Ejendom hvilende Realbyrde.

Christiansteds Bytings Dom af 8 December 1908: Indstævnte, Planter Emil E. Svitzer, bør til Citanterne, pensioneret Skoleinspektør John T. Quin og Planter J. J. Fleming, som Værger for den engelsk episkopale Kirke i Christiansted paa Vegne bemeldte Kirkes Fattige betale Francs 960,00 med Renter heraf 7 pCt. fra den 10de August f. A., til Betaling sker. Endvidere bør Indstævnte til Citanterne erlægge det Beløb, som vilde være medgaaet for Citanterne til at betale Stempelpapir og Retsgebyrer, saafremt Sagen ikke for deres Vedkommende havde været beneficieret, samt betale i Salær til Citanternes beskikkede Sagførere, Prokurator Stakemann, Francs 160,00. At efterkommes inden 15 Dage efter denne lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juli 1909: De Appelindstævnte, pensioneret Skoleinspektør John T. Quin af Christiansted og Planter J. J. Fleming af Plantagen »La Reine«, som Værger for den engelske episkopale Kirke i Christiansted paa bemeldte Kirkes fattiges Vegne bør være berettigede til for et Beløb af 960 Francs med Renter deraf 7 pCt. aarlig fra den 10 August 1907, indtil Betaling sker, at erholde Fyldestgørelse i den Appellanten, Plantageejer Emil E. Svitser, St. Croix, tilhørende Plantage Golden Rocks Driftsoverskud i Perioden fra Paaskemandag 1906 til Paaskemandag 1907; men bør Appellanten iøvrigt for de Appelindstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Instanser ophæves. Der tillægges Prokurator Stakemann et Salær af 160 Francs, som udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Udredelsen af den ved Judith Towers Testamente for de fattige af den engelske Kirke i Christiansted bestemte aarlige Sum er lagt paa Ejendommen Golden Rock som en Realbyrde, hvilken Kontraappellanten som Ejendommens Ejer maa respektere. Allerede heraf følger imidlertid, at Kontraappellanten maa tilpligtes at betale det af Hovedappellanterne under Sagen indtalte Paaskemandag 1907 forfaldne Beløb af 960 Francs med Renter som paastaet. Der mangler nemlig Grund til at anse nævnte Realbyrde lagt paa Ejendommen med den i Dommen omtalte Begrænsning, at Udredelsen kun skal ske, forsaavidt Ejendommens aarlige Driftsoverskud tilstrækker, en Begrænsning, der i og for maa have Formodningen imod sig, og navnlig ikke kan støttes paa Højesterets Dom af 30 Maj 1838.

Processens Omkostninger for Underretten og Højesteret findes Kontraappellanten at burde betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salærer til de for Hovedappellanterne beskikkede Sagførere.

Processens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Kontraappellanten, Plantageejer Emil E. Svitser, bør til Hovedappellanterne, Værgerne for den engelske episkopale Kirke i Christiansted paa bemeldte Kirkes Fattiges Vegne betale 960 Francs med Renter heraf 7 pCt. aarlig fra den 10 August 1907, til Betaling sker. Saa betaler Kontraappellanten og det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Hovedappellanternes Vedkommende havde været beneficeret for Bytinget og Højesteret samt i Salarium til Prokurator Stakemann og Højesterets-sagfører Winther henholdsvis 160 Francs og 300

Francs. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ophæves. Til Justitskassen betaler Kontraappellanten 15 Francs.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et af Judith Towers den 14 November 1801 oprettet Testamente skænkede Testatrix ifølge Testamentets Post 26 »til de fattige af den engelske Kirke i i Christiansted den aarlige Sum, stor 300 Piastre, at udbetale dem hver 2den Paaskedag . . .«. Det hedder derhos i Testamentets Post 27, at de Pengebeløb, som Testatrix maatte efterlade sig, skulle overgives til en nærmere angiven Person »for at han kan . . . betale . . . de fattige af den engelske Kirke . . . og skulde der være et de-(ficit) i den af nævnte Pengebeløb bestaaende Kapital, skal de aarlige Indtægter af mit Bo hæfte for det«,

i Post 28, at Testatrix testamenterer Indtægten af sit Bo til Sarah Gordon . . . »idet hun er forpligtet til at holde Plantagen i ordentlig Stand . . . og i samme Stand, som jeg efterlader den . . .«

og i Post 29, at det er Testatrix »udtrykkelige Ønske og Vilje, at hverken min Plantage Golden Rock . . . nogensinde maa sælges under noget som helst Paaskud og heller ikke blive raadet over . . . men jeg ønsker, at det maa forstaas, at mit Bo ikke skal være ansvarlig for nogen Gæld, som min Arving maa paadrage sig udover den aarlige Indtægt af det nævnte Bo«.

Dette Testamente blev læst ved Christiansted Bytingsret den 5 Juli 1802, uden at det dog af det foreliggende fremgaar, i hvilket specielt Øjemed Tinglæsningen fandt Sted. Under 30te Juli 1834 blev Testamentet efter Begæring af Kirkeværgerne læst inden den vestindiske Landsoverret, for saa vidt angik »den de fattige af den engelske Kirke i Christiansted tillagte aarlige Udbetalinger eller Annuitet af 300 Rdl. samt den for samme givne Sikkerhed i Testatrix efterladte Bo og Ejendomme in specie Plantagerne Golden Rock, Parara og Haven, kaldet Folly«, og Notering om Testamentets Læsning fandt derefter Sted paa Plantagen Golden Rocks Folio i Pantebogen, idet Testamentet refereredes som bestemmende bl. a., at Testatrix »Plantages aarlige Indkomst — hvorved det maa antages, at hun mener Ejendommen Golden Rock — skal hæfte for bemeldte Annuitet«.

Endelig er under 10 Oktober 1838 inden samme Ret tinglæst en den 28*) Maj s. A. af Højesteret afsagt Dom, hvorefter »den engelske biskoppelige St. Johanniskirkes fattige i Christiansted paa St. Croix bør for den dem ved den 26 § i afgangne Judith Towers' Testamente af 14 November 1801 tillagte Annuitet af Rigsdaler 300 Dansk Vestindisk Courant fra den 20 April 1835 være panteberechtigede i de aarlige Revenuer af Plantagen Goldenrock . . .«

Det skal her bemærkes, at den Sag, der paakendtes ved fornævnte Højesteretsdom, var anlagt af Kirkeforstanderen bl. a. mod en Person, som, efter at Golden Rock endnu i Sarah Gordons Besiddelsestid for

*) Skal være den 30.

Skatterestancer var stillet til Tvangsauktion, paa denne den 11 Juli 1834 havde faaet sig Ejendommen tilslaaet — paa Grund af, at han nægtede, at der for Annuiteten havde tinglig Ret i Ejendommen, og nægtede, at denne gav Indtægter, saa at Udredelsen ej kunde ske.

I 1879 blev Plantagerne Golden Rock og Little Princess efter Begæring af St. Croix Overformynderi som Udlægshaver stillet til Tvangsauktion.

Ligesom der under Auktionen fremlagdes Panteaattester, for Golden Rocks Vedkommende indeholdende den ovenfor citerede Notering om Annuiteten, saaledes hedder det i Konditionerne, at Overformynderiets Fordring kan forblive indestaaende i Ejendommen imod, at Køberen lader udstede og tinglæse en Obligation for det til Salg stillede Ejendomme, dog næstefter en Annuitet i Plantagen Golden Rock til den engelsk episkopale Kirke i Christiansted.

Ved den den 11 September 1879 afholdte 3dje Auktion blev Ejendommen tilslaaet Appellanten, Plantagejer Emil E. Svitser, St. Croix, for det af ham gjorde højeste Bud, og ved Auktionsskøde af 23 s. M. — hvilket Skøde blev læst den 8de Oktober s. A. uden at erholde Retsanmærkning — blev derefter Plantagerne overdragne ham »som hans lovlige og retmæssige Ejendom med samme Ret og Rettigheder, hvormed foregaaende Ejere samme ejet og haft have«.

Endelig overtog Appellanten ved en under 30 September 1879 udstedt, den 8 Oktober s. A. læst Obligation den i Ejendommen til Overformynderiet indestaaende Kapital, for hvilken der gaves Kreditor Panteret i Ejendommen »næst efter en Annuitet af Rdl. 300 D. V. C. . . . til den engelske Kirkes Fattigkasse . . .«. I de derpaa følgende Aar udbetalte Appellanten Kirken de forommeldte aarlige Præstationer, idet han dog i et under 10 November 1897 for Christiansteds Forligskommission indgaaet Forlig med Kirkeværgerne, de Appelindstævnte, ses at have taget Reservation bl. a. med Hensyn til, at Annuiteten ifølge Forpligtelsesdokumentet formentlig kun skal udbetales ud af den paagældende Plantages aarlige Revenue.

Da han imidlertid nægtede at betale den Paaskemandag 1907 forfaldne Ydelse af 300 Rdl. eller nu 960 Frcs., paastod de Appelindstævnte, pensioneret Skoleinspektør John T. Quin af Christiansted og Planter J. J. Fleming af Plantagen »La Reine«, som Værger for den engelsk episkopale Kirke i Christiansted paa bemeldte Kirkes fattiges Vegne — hvem der var meddelt fri Proces — under nærværende i 1ste Instans ved Christiansteds Bytings ordinære Ret procederede Sag Appellanten som nuværende Ejer af Plantagen Golden Rock dømt til Betaling af 300 Rdl. vestindisk Courant eller nu Frcs. 960 med Renter 7 pCt. fra Forligsklagens Dato den 10 August 1907 eller, subsidært, sig kendte berettigede til at søge Fyldestgørelse i Ejendommen Golden Rock og sammes Revenuer for det nævnte Beløb samt sig tilkendt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for dem beskikkede Sagfører.

Appellanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, men ved Underrettens den 8 December f. A. afsagte Dom blev de Appelindstævntes principale Paastand tagen til Følge, hvorhos Appellanten blev tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne

for beneficerede Sager samt i Salær til de Appelindstævntes beskikkede Sagførere, Prokurator Stakemann, 160 Frcs.

Denne Dom har Appellanten derefter indbragt her for Retten, hvor han har paastaet den indankede Dom forandret derhen, at Appellanten pure frifindes, subsidiært i ethvert Fald forandret derhen, at de Appelindstævnte alene kendes beretigede til at søge Fyldestgørelse i de af Golden Rock for Aaret 1907 indgaaede Revenuer for det paastævnte Beløb med Renter. Appellanten har endelig paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser.

De Appelindstævnte har, skønt lovlig stævned, ikke givet Møde her for Retten.

Til Støtte for sin principale Paastand har Appellanten navnlig anbragt, at det foromtalte Legat ifølge Testamentets Udvisende hviler paa Judith Towers Bo eller Indtægterne af dette og ikke særlig paa Golden Rock, hvorfor det ikke ved Testamentet har været tilsigtet at lægge en reel Hæftelse paa den nævnte Ejendom, at Forskriften om Annuitetens Udredelse kun er at betragte som et Vilkaar for den Sarah Gordon ved Testamentet tillagte usufructuariske Nydelse, medens den derimod ikke vedrører Tredjemand, der, som Appellanten, støtter sig paa en selvstændig Adkomst, at Testamentets Tinglæsning den 30 Juli 1834 maatte være uden Retsvirkning til at lægge en Pantebehæftelse paa Ejendommen, da denne paa dette Tidspunkt ikke længere var i Sarah Gordons Besiddelse, men den 11 s. M. var overgaaet i Tredjemands Eje, samt at Rettigheden i ethvert Fald maatte være bortfalden derved, at Appellantens Auktionsskøde, i hvilket Annuiteten ikke var omtalt, ikke erholdt nogen Retsanmærkning.

Der ved Judith Towers' Testamente stiftede Forpligtelse til aarlig Udredelse af oftmeldte Ydelse maa imidlertid ved Testamentets fornævnte Bestemmelser anses at være lagt som en Byrde paa hendes Bos Aktiver og deriblandt den under nærværende Sag omhandlede Ejendom Golden Rock, og med denne Realbyrde — hvis Eksistens blev anerkendt ved fornævnte Højesteretsdom, og med Hensyn til hvilken Tinglæsning samt Notering paa Ejendommens Folio i Pantebogen har fundet Sted saavel af Testamentet som af Højesteretsdommen — maa Appellanten efter det foreliggende anses at have overtaget Ejendommen ved Købet paa Tvangsauktionen i 1879. Han maa derfor respektere Realbyrden, og vil hans principale Paastand om pure Frifindelse saaledes ikke kunne tages til Følge.

Derimod findes denne Realbyrde paa Golden Rock fra første Færd ved Testamentet at være stiftet med den Begrænsning, at Aarsafgiften kun skulde udredes, for saa vidt Ejendommens aarlige Driftsoverskud tilstrakte, og til, at denne Begrænsning, der findes anerkendt ved oftnævnte Højesteretsdom og forefindes i Noteringerne paa Ejendommens Folio i Pantebogen om de stedfundne Tinglæsninger, senere skulde være bortfalden, ses ingen Hjemmel at foreligge, idet der navnlig ikke, som af de Appelindstævnte anbragt, kan antages at være vunden Aldertidshævd paa Realbyrderetten med det udvidede Indhold som en Ret til Afgifternes Udredelse ud af Ejendommens Substans, i hvilken Henseende der ogsaa kan henvises til det fornævnte af Appellanten i Aaret 1897 tagne Forbehold imod, at Afgiften skulde udredes af andet end Ejendommens aarlige Revenue.

De Appellindstævnte kunne herefter kun anses berettigede til for det paastævnte Beløb med Renter, som paastaaet, at erholde Fyldestgørelse i Ejendommens Driftsoverskud i Perioden fra Paaskemandag 1906 til Paaskemandag 1907, og Appellantens subsidiære Paastand bliver altsaa forsaavidt at tage til Følge, medens Sagens Omkostninger i begge Instanser efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Sagens Behandling i 1ste Instans, forsaavidt den har været beficeret, har været lovlig, hvilket ligeledes er Tilfældet med den de Appellindstævnte sammesteds beskikkede Sagførers Sagførelse, og idet det billiges, at Underrettsdommen, som fornævnt, har tilkendt bemeldte Sagfører et Salær af 160 Frcs., vil dette Beløb være at udrede til ham af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 385.

Advokat Halkier

contra

Peter Christian Pedersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og Forsøg herpaa.

Frederiksberg Birketings Dom af 12 Juli 1910: Arrestanterne bør straffes: Peter Christian Pedersen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, Hans Julius Nielsen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og Carl Martin Nielsen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Arrestanten Hans Nielsen vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger, deruder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Ørn og P. F. C. Larsen, 30 Kr. til hver, dog at Arrestanten Pedersen heraf in solidum med ham betaler en Tredjedel og Arrestanten Carl Nielsen to Tredjedele. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Oktober 1910: Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Cortsen og Rievers, betaler Arrestanten Peter Christian Pedersen 30 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler

Tiltalte Peter Christian Pedersen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans tillige omfattede Arrestanterne Hans Julius Nielsen og Carl Martin Nielsen, tiltales Arrestanten Peter Christian Pedersen for Tyveri og Forsøg derpaa.

Under Sagen have Arrestanterne Nielsen overensstemmende forklaret Følgende:

I. Natten mellem den 11 og 12 Maj d. A. begav de sig sammen med Arrestanten Pedersen i tyvagtig Hensigt til Ejendommen Valdemarsgade Nr. 49 her i Staden for hos en i Kælderen dersteds boende Snedker at tilegne sig Redskaber, som de kunde anvende til dermed at forøve Indbrud andetsteds. Medens Arrestanten Carl Martin Nielsen blev staaende udenfor paa Gaden, begav Arrestanterne Hans Julius Nielsen og Pedersen sig gennem en mod Gaden aabentstaaende Kælder-dør ned i en Gang og ad denne hen til en Dør, som var aflaaet med en Hængelaas, og som de mente førte til Snedkerværkstedet. Arrestanten Hans Julius Nielsen, der havde fundet en Jernstang, gav denne til Arrestanten Pedersen, der derefter uden Vanskelighed med denne opbrød Hængelaasen, hvorefter han, medens Arrestanten Hans Julius Nielsen blev staaende i Ejendommens Gaard, gik ind i Værkstedet, hvor han tilegnede sig 2 Stemmejern og en Knibtang, vurderede til ialt 2 Kr., hvilke Effekter tilhørte Snedkermester Julius Nielsen.

II. Natten mellem den 13 og 14 s. M. drev de nævnte 3 Arrestanter i Forening om for at se Lejligheden an til at begaa Tyveri. Da de herunder kom til Ejendommen Falkonerallé Nr. 50, hvor Herrekviperingshandler Fr. Jensen havde Forretning i Stuen, gik de alle 3 gennem den ikke aflukkede Port ind i Ejendommens Gaard. Her aabnede Arrestanten Hans Julius Nielsen med et af de under fornævnte Tyveri stjaalne Stemmejern et med Hasper tillukket Vindue i Stueetagen, og gennem dette steg de alle 3 ind, hvorefter Arrestanterne Nielsen tilegnede sig forskellige Beklædningsstykker, som de — bortset fra en blandt Kosterne værende Vinterfrakke — have vurderet til ialt 35 Kr., medens Arrestanten Pedersen intet tog. Derefter opdagede de paa Gulvet nogle Flasker, hvoraf de alle 3 hver tilegnede sig $\frac{1}{2}$ Flaske Cognac til samlet Værdi 1 Kr.

III. Da de paa Hjemvejen herfra passerede forbi Ejendommen Værnedamsvej Nr. 9, hvor Skræddermester Thomsen havde Forretning, besluttede de at stjæle der og gik i saadan Hensigt gennem en aaben Gitterport ind i Ejendommens Gaard. Arrestanten Hans Julius Nielsen begyndte med et af Stemmejernene at opbryde et ud mod Gaarden vendende Vindue, der førte ind til et i Stueetagen værende Rum, der laa bagved Butikken, men straks efter blev de overraskede og flygtede

derfra, hvilket dog ikke lykkedes for Arrestanten Pedersen, der blev anholdt.

Arrestanten Pedersen, der vel indrømmer at kende Arrestanten Nielsen, har overfor disses Forklaring benægtet at have taget Del i de af de nævnte Arrestanter tilstaaede tyvagtige Handlinger, idet han har fastholdt, at han overhovedet ikke har været i Følge med Arrestanterne Nielsen de paagældende Aftener, hvorhos han har anført, at Arrestanterne Nielsen under Varetægtsarresten til andre Arrestanter skal have udtalt, at han ikke var medskyldig i de ommeldte Handlinger, men at de blot havde foregivet dette under Forhørene for derved at bringe ham, mod hvem de nærede Uvillie, i Forlegenhed. Medens Arrestanterne Nielsen under et i denne Anledning efter nærværende Rets Kendelse afholdt Reassumptionsforhør have benægtet at have fremsat saadanne Udtalelser, uagtet tvende andre arresterede Personer ville have paa hørt disse, og derhos i det Hele have fastholdt Rigtigheden af deres ovenanførte Forklaringer, gaar derimod Arrestanten Pedersens egen Forklaring ud paa, at han den paagældende Nat var gaaet ind i Gaarden til Ejendommen Værnedamsvej Nr. 9 for at forrette sin Nødtørft paa en Retirade, og at han i Gaarden afrev en Tændstik for at orientere sig. Da han imidlertid straks efter saa to Mennesker komme ind i Gaarden og gaa løs paa ham, den ene med en Stok, den anden med en Gulvskrubbe, blev han bange og flygtede ad samme Vej, han var kommen. Han blev imidlertid indhentet af de paagældende Personer, og da disse førte ham bort, satte han sig til Modværge, efter hans Forklaring fordi der samledes nogle Folk, som raabte Tyv eller Lignende efter ham.

De paagældende 2 Personer, Brødrene Ejnar og Theodor Gjurup, have under Sagen edelig forklaret Følgende:

Ejnar Gjurup, der sammen med sin Broder boede paa 1ste Sal i Bagbygningen til den paagældende Ejendom, hørte den nævnte Nat Kl. ca. 1¹/₂, inden han endnu var falden i Søvn, Støj fra Forhuset og stod da op for at undersøge Sammenhængen. Da det var temmelig lyst, opdagede han udenfor et Vindue i Stueetagen i Forhuset en Person, som afrev en Tændstik, der blussede op et Øjeblik. Han kaldte da paa sin Broder Theodor og løb sammen med denne ned i Gaarden, hvor de fandt Personen staaende ved det samme Vindue. Da den paagældende Person, hvem de have genkendt i Arrestanten, derefter flygtede ud paa Gaden, løb de efter ham og indhentede ham, hvorpaa de under Modstand fra den Paagrebnes Side afleverede ham til Politiet.

Arrestanten Pedersen er født den 31 Marts 1891 og tidligere straffet ifølge Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 4 Maj 1907 efter Straffelovens § 229, 4de Stykke, sammenholdt med §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og ved samme Rets Dom af 11 April 1908 efter Straffelovens § 229, 4de Stykke, jfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 9 Januar f. A. efter samme Lovbestemmelser med samme Straf, foruden at han den 1 Marts d. A. inden Københavns Kriminal- og Politiret for den i Straffelovens § 108 omhandlede Forbrydelse har vedtaget at erlægge en Bøde af 200 Kr.

Medens det efter det under Sagen Oplyste skønnes betænkeligt mod Arrestantens Benægtelse og alene paa Grundlag af Arrestanterne Nielsens Forklaring at antage, at han har gjort sig skyldig i de under I og II omhandlede Tyverier, findes der, da det er tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten den ovennævnte Nat befandt sig i Gaarden til Ejendommen Værnedamsvej Nr. 9 paa samme Tid, som Arrestanterne Nielsen forsøgte det ovenfor under III omhandlede Indbrud i Ejendommen, og da Arrestantens egen Forklaring om Grunden til, at han paa det paagældende Tidspunkt befandt sig dersteds, i det Hele synes utroværdig, samt under Hensyn til, at de ham tidligere overgaaede Straffedomme kendetegner ham som en Person med Tilbøjelighed til at begaa Indbrudstyveri, at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han ved den nævnte Lejlighed i Forening med Arrestanterne Nielsen har gjort sig skyldig i Forsøg paa Indbrudstyveri.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. § 46, med en Straf, (der efter Omstændighederne findes at burde sættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og med den heraf følgende Forandring af Straffen vil Underrettsdommen, hvorefter Arrestanten efter samme Straffebestemmelse er anset med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, — — — saavidt paaanket er, være at stadfæste.

Nr. 412. Højesteretssagfører Møldrup

contra

Holger Jørgensen (Def. Lunn),

der tiltales for Hasardspil.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 November 1910: Tiltalte, Opvarter Holger Jørgensen, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 400 Kroner og betale Sagens Omkostninger. Det beslagnede Beløb, 8 Kr. 4 Øre, bør være forbrudt til Fordel for Inspektionsbetjent 121, Kirkegaard. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Holger Jørgensen til Højesteretssagførerne Møldrup og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Opvarter Holger Jørgensen tiltales for Hasardspil.

Tiltalte er født den 19 November 1886 og har i Rettens Afdelinger den 28 December 1907, den 5 August 1908 og den 22 September 1910 vedtaget Bøder for Hasardspil paa henholdsvis 10 Kr., 40 Kr. og 250 Kr., den sidste for 3dje Gang begaaet Hasardspil samt tillige for ulovligt Næringsbrug og for Nattesæde.

Ved Tiltaltes egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte efter at have solgt Inventaret fra sit tidligere Spillelokale i Absalonsgade Nr. 38 paa Afbetaling til en Mand, der aabnede et Spillelokale i samme Gade Nr. 35, det sidstnævnte Sted 2 Gange i Oktober Maaned d. A. har været Bankør i det der drevne Bazetspil og deltaget i Gevinsten og Tabet.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Frdn. 6 Oktober 1753 § 3 for 3dje Gang begaaet Hasardspil efter Omstændighederne med en Bøde af 400 Kr. til Københavns Kommunes Kasse, — — — hvorhos det paa Spillet satte Beløb, 8 Kr. 4 Øre, efter samme Forordnings § 11 vil være at konfiskere til Fordel for Anmelderen, Inspektionsbetjent 121, Kirkegaard.

Nr. 234. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Julius Zahle Lassen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Medicinallovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Februar 1910: Tiltalte, Direktør Julius Zahle Lassen, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Julius Zahle Lassen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Direktør Julius Zahle Lassen tiltales for Overtrædelse af Medicinallovgivningen.

Ifølge den af Tiltaltes Fuldmægtig afgivne Forklaring og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Efter at Grosserer Christian Mario Hahn ved Rettens Dom af 10 Juli 1909, der stadfæstedes ved Højesterets Dom af 6 Oktober s. A., var ikendt en Bøde af 200 Kr. for Overtrædelse af Forordn. 4 December 1672 § 30 for at have forhandlet et Præparat under Benævnelsen »Universal« som et Helbredelsesmiddel mod Gigt og Ischias, har Tiltalte som Direktør for A/S. »Universal Generaleksport« i Hønhold til Overoragelse fra nævnte Grosserer Hahn i den siden da forløbne Tid her fra Byen forhandlet det nævnte Præparat saavel i Stort som i Smaat til Salg i almindelig Detailhandel.

Præparatet, hvis enkelte Bestanddele ere angivne paa Etiketten og maa antages ikke at være undtaget fra almindelig Detailhandel, angives nu i Reklamer i Aviserne at være anvendt i sin Tid af en Læge mod Gigt, Nervesmerter, Rheumatisme og Ischias og at have hjulpet mod Gigt i Hoved og Ryg, i Knæleddene og Lemmerne samt mod rheumatiske Smerter og Ischias, ligesom det paa Etiketten kaldes: »Bedste Middell mod Gigt og Ischias«.

Tiltalte har hævdet, at Midlet, der tillige angives at være et kosmetisk Præparat, kun angives egnet til at lindre og hæve Smerter, men ikke til at helbrede de anførte Sygdomme, men har dog erkendt, at der for adskillige Læsere af Annoncerne ikke behøver at være nogen væsenlig Forskel herpaa.

I en af Stadslægen i København afgiven Erklæring har denne udtalt, at selv om »Universal« ikke længere maatte kunne betegnes som Arcanum medicatum, vil Opgivelsen af Bestanddelene i Forbindelse med Affattelsen af Annoncen gøre det utvivlsomt, at der er Tale om et Lægemedell til udvortes Brug, et »Linimentum medicatum«, der ikke i nogen væsenlig Henseende adskiller sig fra andre under Apotekernes Eneret henhørende Linimenta medicata, samt at der ikke kan lægges nogen Vægt paa Betegnelsen »kosmetisk Præparat«.

Da »Universal« herefter findes at maatte henregnes til de præparerede Medicinalvarer, som ifølge Justitsministeriets Bekendtgørelse af 10 Oktober 1905 ere undtagne fra almindelig Detailhandel, og da Tiltalte, der ikke har nogen Adkomst til Salg af Apotekervarer, har solgt Midlet i Smaat til andre end Apotekere, vil han være at anse efter Forordningen 4 December 1672 § 30 med en Bøde af 200 Kroner til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse.

Mandag den 30 Januar.

Nr. 426. Højesteretsadvokat Liebe

contra

Julius Ferdinand Cederhorn, kaldet Bertelsen
(Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 December 1910: Arrestanten Johan Ferdinand Cederhorn, kaldet Bertelsen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Paludan og Rievers, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Julius Ferdinand Cederhorn, kaldet Bertelsen, til Højesteretsadvokaterne Liebe og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissør hedder det: Arrestanten Julius Ferdinand Cederhorn, kaldet Bertelsen, der tiltales for Tyveri, er født den 3 Maj 1876 og tidligere anset bl. a.: ved Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Marts 1903 efter Straffelovens § 228, jfr. § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved samme Rets Dom af 9 Maj 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og senest ved samme Rets Dom af 30 December 1905 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 90 Dage samt paalagt i et Tidsrum af 5 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han den 21 November dette Aar paa en Beværtning her i Staden har frastjaalet Arbejdsmand Jøns Gustafsson et til 5 Kr. vurderet Ur, som han ubemærket af Bestjaalne, der var en Del beruset, tog op af hans Vestelomme.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 430. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Carl Hans Ludvig Jensen (Def. Møller),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 December 1910: Arrestanterne Carl Hans Ludvig Jensen og Axel Victor Backstein bør straffes, Jensen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Backstein med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, hvorhos de, En for Begge og Begge for En, bør betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Richter og Lemming, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Jensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Hans Ludvig Jensen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Møller 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Carl Hans Ludvig Jensen og Axel Victor Backstein, der tiltales for Tyveri, ere fødte henholdsvis den 6 April 1885 og ansete: Jensen bl. a. ved Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Oktober 1909 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og senest ved Rettens Dom af 16 April 1910 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og Backstein

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at de den 11 Oktober d. A. til fælles Fordel have frastjaalet

Fyrbøder Fred. Grant et til 10 Kr. vurderet Jakkesæt, som Arrestanten Backstein, medens han i lovligt Ærinde var tilstede i Folkelukafet i det ved Christiansholms Fabrikker liggende Dampskib »Nancy«, udtog af et i Lukafet værende uafaaaset Klædeskab, og som Arrestanterne i Forening stoppede i Arrestanten Jensens Køjesæk og bragte bort fra Skibet.

Som Følge heraf ville Arrestanterne være at anse, Jensen efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Backstein efter dens § 230, 1ste Stk., jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, efter Omstændighederne, Jensen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Backstein med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Nr. 402. Højesteretssagfører Winther

contra

Albert Johannes Rathje (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 November 1910: Arrestanterne Albert Johannes Rathje, Christian Mathias Kastrup Jakobsen, Karl Vilhelm Rasmussen og Adolf Thorvald Martin Petersen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Rathje i 2 Aar, Rasmussen og Petersen hver i 1 Aar, Jakobsen i 8 Maaneder og, En for Alle og Alle for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktør og Defensor, Overretssagførerne Damm og Amtrup, 35 Kr. til hver, dog at Rathje og Rasmussen hver ikke udreder udover $\frac{6}{7}$, Petersen ikke udover $\frac{8}{14}$ og Jakobsen ikke udover $\frac{1}{14}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Rathjes Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Albert Johannes Rathje til Højesteretssagførerne Winther og Dietrichson 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Albert Johannes Rathje, Christian Mathias Kastrop Jakobsen, Karl Vilhelm Rasmussen og Adolf Thorvald Martin Christian Petersen tiltales for Tyveri, Petersen tillige for Hæleri.

Rathje er født den 28 Februar 1891 og anset: ved Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 21 Februar 1905 efter Straffelovens § 228, 237, jfr. § 54, og 252, jfr. § 21 og 36, med 15 Slag Ris, og ved Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Januar 1910 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Jacobsen

Rasmussen . . .

Petersen . . .

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at de har gjort sig skyldige i følgende Forhold . . .

Den 2 November 1909 har Arrestanten Petersen holdt Vagt, fra et Loftskammer i Ejendommen Gasværksvej Nr. 7, hvortil Rathje skaffede dem Adgang ved at frabryde en for dets Dør anbragt Hængelaas, stjaalet Klædningsstykker til Værdi 44 Kr., hvilke beroede i en uafaaaset Kuffert.

En Dag i Maj d. A. have Arrestanterne Rathje og Rasmussen ved at sprænge en Dør, medens Arrestanten Petersen holdt Vagt, skaffet sig Adgang til en Blikkenslagerforretning i Ravnsborggade Nr. 10, hvor de stjal 15 Gas- og Vandhaner og noget Værktøj til samlet Værdi 13 Kroner.

Natten efter den 5 Juni have Arrestanterne Rathje og Rasmussen fra en Gaard frastjaalet Malermester Ejnar Lorentzen en til 45 Kr. vurderet Cykle.

De samme 2 Arrestanter have i Forening henholdsvis *) Natten efter den 26 samme Maaned begaaet to grove Tyverier, nemlig i Ejendommen Knabrostræde Nr. 3, hvor de skaffede sig Adgang ved Indstigning gennem et Vindue og ved at aabne Døren til et Værelse med den dertil hørende Nøgle, som de fandt i Lokalerne, hvorpaa de fra en uafaaaset Pengekasse stjal ca. 33 Kr., og i Meinungsgade Nr. 5, hvor de efter at være steget over to Plankøværker af 3½ Alens og 5 Alens Højde steg gennem et Vindue ind i en Forretning, hvor de stjal Fodtøj til Værdi 64 Kr.

Et Par ved denne Lejlighed stjaalne Støvler til Værdi 9 Kroner modtog Arrestanten Petersen, uagtet han vidste, at de var erhvervet ved Tyveri.

Natten mellem den 2 og 3 Juli d. A. stjal Arrestanterne Rathje og Rasmussen fra en Foreningen »Hjemløs Ungdom« tilhørende Ejendom, Nørrebrogade Nr. 212, Klædningsstykker og Værktøj til Værdi ialt 52 Kr. 50 Øre, idet de efter at være klatret over et Stakit, som i Brysthøjde omgav Ejendommens Have, fra denne satte en Stige op til et af Husets Vinduer, som Rasmussen i Rathjes Paasyn opbrød, hvorpaa han gennem de for Vinduet anbragte Jernstænger, tildels ved

*) Udfaldet den 24 ved Midnat og.

Hjælp af en afbrækket Gren, trak de ovennævnte Koster, der beroede dels frit fremme, dels i en aaben Kasse, ud.

Dette Forhold vil være at tilregne dem som simpelt Tyveri.

Natten mellem den 17 og 18 s. M. søgte samme to Arrestanter at skaffe sig Adgang til en Forretning Nørrebrogade Nr. 74 for at stjæle, idet de med et Centrumbor borede Hul i en Dør og forsøgte derigennem at aabne dens Laas, da dette mislykkedes, opgav de Forsøget.

De to samme Arrestanter har to Nætter i den sidste Halvdel af Juli d. A. i Forening, nemlig i Korsgade Nr. 27, hvor de med falsk Nøgle aabnede en Dør til en Jernhandel og stjal Værktøj til Værdi 1 Kr., og i samme Gade Nr. 30, hvor de ved med Vold at aabne en Dør skaffede sig Adgang til en Forretning og stjal frit fremme beroende Cigaretter og Fødevarer m. m. til Værdi ialt 5 Kroner samt fra uafلاasede Skuffer kontant 3 Kr.

De to samme Arrestanter har i Forening den 21 samme Maaned om Aftenen fra uafلاaset Trappegang stjaalet en, Arbejdsmand Carl Frederik Sørensen tilhørende til 20 Kr. vurderet Cykle, og den 31 samme Maaned fra en til Cykleskur omdannet Retirade, som Rasmussen havde aabnet for at forrette sin Nødtørf, stjaalet to, Bryggeriarbejder Willam Sørensen og Kontorlærlerting Marcus Sørensen tilhørende, Cykler til samlet Værdi 50 Kroner.

Arrestanterne Rathje og Jakobsen har den 8 August d. A. om Aftenen begaaet et groft Tyveri i Ejendommen Gothersgade Nr. 115, hvor de ved med Centrumsbor og Kniv at tilvejebringe Hul i en Dør og derigennem at aabne dens Laas skaffede sig Adgang til en Forretning; her stjal de Herreekviperingsgenstande til Værdi 120 Kr. og kontant ca. 23 Kr.

Det stjaalne beroede dels frit fremme, dels i uafلاasede Gemmer.

Som Følge af det anførte vil Arrestanterne være at anse: Rathje dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 229⁴ lempet Tillægsstraf, dels efter dens § 230¹ og § 230², jfr. tildels § 46, Jakobsen efter dens § 229⁴, Rasmussen efter dens § 228 og 229⁴, jfr. tildels § 46, samtlige disse Bestemmelser sammenholdt med § 37, og Petersen dels i Medfør af dens § 64 med en efter dens § 229⁴ lempet Tillægsstraf, dels efter dens § 230² og efter § 238, jfr. § 241, som for 2den Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde: Rathje i 2 Aar, Rasmussen og Petersen hver i 1 Aar, Jakobsen i 8 Maaneder.

Tirsdag den 31 Januar.

Nr. 318.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Christian Pihl og Peter Kure (Def. Dictrichson)

der tiltales for henholdsvis svigagtigt Forhold ved Fallit og for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Hammershus Birks Ekstraret Dom af 29 Juni 1910: De Tiltalte Hans Christian Pihl og Peter Kure bør straffes hver især med simpel Fængsel i 1 Maaned. Saa bør de og in solidum udrede alle med Aktioneren forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Janus Olsen, og til Defensor, Sagfører Carl Petersen, henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge en efter den indankede Doms Afsigelse af Kuratorerne i Tiltalte Pihls Konkursbo afgiven Erklæring har Aktieselskabet Nordlandets Handelshus den 8 December f. A. i Boet indbetalt 5888 Kr. 50 Øre, for hvilket Beløb Kuratorerne har kvitteret med Tilføjende, at det Krav, Boet ved den af samme anlagte Afkræftelsessag har rejst mod det nævnte Aktieselskab, hermed er fuldstændig afgjort. Med denne Bemærkning og isøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, imod hvilke intet væsentligt findes at erindre, vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Hans Christian Pihl og Peter Kure en for begge og begge for en til Højesteretssagførerne Bagger og Dietrichson 60 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 23 Maj d. A. sættes under nærværende Sag Hans Christian Pihl og Peter Kure under Tiltale for henholdsvis svigagtig Fallit og Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Sagens Omstændigheder er følgende:

En af de første Dage i Februar Maaned 1909 henvendte Tiltalte Pihl, der da drev Møllernæring i Allinge sig i Akts. Nordlandets Handelshus samme Steds for at konferere med dettes Bestyrer, Medtiltalte Peter Kure, om Afvikling af en af ham til Aktieselskabet udstedt Veksel, stor 1000 Kr., som da var forfalden, men som Pihl ikke saa sig i Stand til at indfri. Da Kure var sengeliggende, kunde Pihl ikke den Dag faa ham i Tale, men den følgende Dag sendte Kure Bud efter Pihl, og efter hvad denne har forklaret, blev det da aftalt, at Selskabet for Vekslens Beløb skulde have Dækning i Varer.

Den følgende Dag indfandt Kure sig imidlertid hos Pihl, paa dennes Bopæl, og efter Pihls fremdeles afgivne Forklaring blev hans Status da opgjort paa den Maade, at Kure talte Pihls udestaaende Fordringer op efter hans Hovedbog, medens Pihl efter Hukommelsen opgav, og Kure opnoterede, hvor meget han havde af de forskellige Varer — hvad Pihl, der kort forinden i Anledning af Statusopgørelse

havde gennemgaaet og eftervejet Varelageret, da vil have haft sikker Rede paa — hvorhos Pihl paa samme Maade opgav, og Kure ligeledes opnoterede, hvilke Gældsposter der paahvilede ham.

De udestaaende Fordringer blev optalt til ca. 3000 Kr., Varelageret opgjort til ca. 4000 Kr., og Gælden specificeredes saaledes:

Nordlandets Handelshus	ca. Kr. 6000
Produktforretningen i Allinge	ca. — 1500
Skyld paa en Motor	ca. — 1500
Firmaet Thorsens Eftfl. i Rønne	ca. — 4000
Akts. Grønbech i Hasle	ca. — 200
Fru Grønbech i Hasle	ca. — 400

foruden en mindre Gældspost til en Kreditor i København, hvorhos Pihl endvidere opgav, at han for Firmaet Thorsens Eftfl. i Rønne havde akcepteret — efter det foreliggende den 20 December 1908 — to Tjenesteveksler à 2500 Kr., for hvilke han senere skulde have Valuta i Rug.

De mellem de Tiltalte ved denne Lejlighed stedfindende Forhandlinger, under hvilke der efter Pihls Forklaring ikke var Tale om, at Pihl vilde melde sig fallit, medens de dog begge var enige om, at »Forretningen ikke kunde gaa saadan, naar Gælden blev større og større«, og hvorunder Kure særlig fremhævede, at det var kedeligt med de to Tjenesteveksler à 2500 Kr., da han havde hørt, at Firmaet Thorsens Eftfl. stod paa svage Fødder, resulterede i, at det blev aftalt, at Nordlandets Handelshus for sin Fordring, der da androg 6038 Kr. 25 Øre, skulde dækkes ved Varer og udestaaende Fordringer. Til Effektivering af den saaledes trufne Aftale blev der i Tiden mellem 5 og 15 Februar fra Møllen overført dels — ved Kures Befordring og hans Tjenestefolk — til Handelshusets Pakhus, dels — ved Pihl selv, men efter Kures Anvisning — direkte til Kunder i Allinge ialt Varer til Værdi 3058 Kr. 91 Øre beregnet efter Dagens Notering, ligesom Kure indenfor samme Tidsrum indkasserede dels ved Præsentation af Regninger, dels ved Tratter, som efterhaanden blev tilstillede Pihl til Underskrift, udestaaende Fordringer til Beløb 2282 Kr. 18 Øre, hvilke Fordringer Kure selv havde uddraget af Pihls Hovedbog, hvorhos endelig Nordlandets Handelshus erholdt overdraget 1 Hoppe, 2 Vogne m. v., der blev ansatte til den efter begge Tiltaltes Forklaring rigelige Pris 687 Kr. efter Fradrag af en derpaa hvilende Pantegæld, stor 420 Kr., og Nordlandets Handelshus erholdt saaledes i det hele Dækning for 5608 Kr. 09 Øre, saa at dets Restfordring derefter kun udgjorde 530 Kr. 91 Øre.

Efter at Transaktionen i det hele var fuldbyrdet, fik Pihl imidlertid Betænkeligheder, og den 15 Februar henvendte han sig derfor til en Sagfører, paa hvis Foranledning han underskrev en Begæring om at faa sit Bo taget under Konkursbehandling, hvilken Begæring, efter at der forgæves var forhandlet med Kure om Tilbageførelse af de til Nordlandets Handelshus overdragne Varer m. v., Ugedagen derefter blev afleveret til nærværende Birks Skifteret, hvorpaa Konkursdekretet blev afsagt den 23 s. M.

Tiltalte Pihl har erkendt, at han allerede efter at have opgjort

Status for Aaret 1908 var paa det rene med, at han var insolvent, ligesom han har forklaret, at han, da Forhandlingerne med Kure begyndte, vel ikke tænkte paa Fallit, men dog havde den Plan at nedlægge sin Møllervirksomhed og lade Kreditorerne faa det hele.

Ses der nu endvidere hen til, at det, efter hvad Pihl fremdeles har forklaret, af Firmaet Thorsens Eftfl. i Rønne blev tilkendegivet ham, at en til Firmaet udstedt Veksel, stor 1237 Kr., der var forfalden den 29 Januar 1909, og paa hvilken han da afbetalte 237 Kr., ikke vilde blive fornyet af Banken, og at denne Omstændighed bevirkede, at han fattede Mistillid til bemeldte Firma, med hvilket han, som ovenfor nævnt, endvidere havde engageret sig med en Vekselforpligtelse paa 5000 Kr., kan der ikke være nogen Tvivl om, at Pihl, da han foretog den foran beskrevne Transaktion til Fordel for Nordlandets Handelshus, maatte forudse sin Fallit som nær forestaaende, og da han (ved) til Dækning af Selskabets Krav at disponere*) over den allervæsentligste Del af sine Aktiver, i hvilken Henseende bemærkes, at den i Boet fremlagte Statusoversigt af reelle Aktiver kun udviser et Løsøre-Auktionsprovenue af 273 Kr. 05 Øre og udestaaende Fordringer til Værdi ca. 700 Kr., medens Passiverne selv bortset fra Nordlandets Handelshus's Fordring udgør ca. 14,000 Kr., kan der ikke heller være Tvivl om, at han ved den anførte Transaktion retsstridig har begunstiget Nordlandets Handelshus paa de øvrige Kreditors Beskostning.

Tiltalte Pihl, der er født den 18 Oktober 1854 og ikke funden forhen kriminaliter tiltalt eller dømt, vil derfor være at anse efter Straffelovens § 261, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned.

Tiltalte Kure har forklaret det væsentligste i Overensstemmelse med Pihl, dog at han stadig har paastaaet, at han af sidstnævntes Gæld til Firmaet Thorsens Eftfl. kun har kendt Vekslen paa de 1237 Kr, hvorhos han i det hele har benægtet, at han noterede de forskellige Gældsposter efter Pihls Opgivende. Han har imidlertid erkendt, at han var fuldt paa det rene med Pihls Insolvens, og da han efter sin Forklaring fremdeles specielt var bekendt saavel med, at den nysnævnte Veksel ikke vilde blive prolongeret af Banken, som med Pihls Akcept af de to Tjenesteveksler à 2500 Kr. og med Firmaet Thorsens Eftfl.s prekære Stilling, hvorved bemærkes, at Firmaet allerede paafølgende 6 Marts standsede sine Betalinger, maatte han i lige saa høj Grad som Pihl forudse dennes Fallit som nær forestaaende, og at han, der efter sin Forklaring er Aktionær i Akts. Nordlandets Handelshus, og som dettes Bestyrer paa egen Haand besluttede hele Afviklingen med Pihl, i Virkeligheden havde denne Eventualitet for Øje, derpaa tyder ogsaa baade den Omstændighed, at han insisterede paa Fyldestgørelse for hele Handelshusets Krav, skønt kun den foran omtalte Veksel paa 1000 Kr. da var forfalden, og den Omstændighed, at han — efter begge de Tiltaltes Forklaring — foreslog og formaaede Pihl til at tilskrive Firmaet Thorsens Eftfl. om Henstand med de paa Vekslen til dette Firma resterende 1000 Kr., idet han herved vilde

*) Skal formentlig være »har disponeret«.

forhindre, at bemeldte Veksel blev protesteret, saalænge Transaktionen ikke var helt fuldbyrdet.

Tiltalte Kure, der er født den 6 December 1872 og ikke funden forhen kriminaliter tiltalt eller dømt, vil derfor være at anse efter Straffelovens § 261, jfr. § 47, og findes Straffen ogsaa for hans Vedkommende efter Omstændighederne at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned.

Onsdag den 1 Februar.

Nr. 116. Ørslev-Bjerge Sogneraad (Dietrichson efter Ordre)

contra

Hofjægermester F. C. C. C. Greve Holstein til Grevskabet Holsteinborg (Møldrup),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Appellanten som Ejer af Glænø Skole er medejendomsberettiget til Glænø Fed.

Holsteinborg Birks ordinære Rets Dom af 17 Maj 1907: Indstævnte, Lehns greve Holstein-Holsteinborg til Grevskabet Holsteinborg, bør taale, at Ørslev-Bjerge Kommune i Egenskab af Ejer af Glænø Skole og Skolelod anses for medejendomsberettiget til Glænø Fed i Forhold til den Kommunen tilhørende Andel af Glænø. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Citanternes, Ørslev-Bjerge Sogneraads, beskikkede Sagfører, Sagfører Sørensen af Skelskør, et Salær af 50 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 April 1909: Appellanten, Besidderen af Grevskabet Holsteinborg, Lehns greve Holstein-Holsteinborg, bør for Tiltale af de Appelindstævnte, Ørslev-Bjerge Sogneraad, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. I Henseende til det Sagfører Sørensen af Skelskør tillagte Salær bør Underretsdommen ved Magt at stande. Der tillægges Prokurator Lassen og fornævnte Sagfører Sørensen af Skelskør i Salær hos det Offentlige henholdsvis 80 Kr. og 20 Kr.

Højesterets Dom.

Ved Udskiftningen i 1794 blev der, som i den indankede Dom anført, til Skolen udlagt 30 Skæpper Land bedste Jord som Vederlag for Græsning til 3 Høveder. Hermed maa enhver Ret for Skolen til at forlange Græsning andetsteds anses for bortfalden, og i hele den følgende Tid ses en saadan Ret heller ikke at være gjort gældende eller udøvet. Allerede som Følge heraf

vil der ikke kunne gives Appellanten Medhold, hvorimod Dommen efter Indstævntes Paastand vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Ørslev-Bjerge Sogneraad, til Indstævnte, Hofjægermester F. C. C. Greve Holstein til Grevskabet Holsteinborg, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Dietrichson 120 Kroner, der uddes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Forordningen om Skoler i Danmark af 23 Januar 1739 § 14 havde bestemt, at Grever og Friherrer paa deres Grevskaber og Baronier selv skulde »indrette og forsørge Skoler«, ses det af en Indberetning af 31 December 1740 til vedkommende Stiftsøvrighed med foregaaende Specifikation af 13 Marts 1739, at paa Øen Glænø i Ørslev Sogn, Grevskabet Holsteinborg, havde overladt en Husmands Hus midt paa Øen til Skolehold og tillagt Skoleholderen som Løn fri Græsning om Sommeren til en Ko og 6 Faar samt dertil fornøden Vinterfoder med mere.

Af en Udskrift af vedkommende Landvæsenskommission-Protokol ses derhos, at Kommissionen den 18 September 1794 traadte sammen for at bestemme Planen til Ophævelse af Fællesskabet paa »Glænø« mellem Lodsejerne, som er »Grevskabet Holsteinborg for 10 Gaarde og 5 Huse og Universitetet for 1 Gaard og 4 Huse, item den paa Øen værende Skole«. Ved Forretningen var bl. a. Skoleholderen til Stede. Stiftslandinspektør Ehlers foreslog da, at nogle i Øst og Vest liggende Jordstrækninger af »langtstræbende Figur«, kaldet »Fjedene«, der ikke paa nogen Maade kan lade sig uddele imellem Beboerne«, skulde »for alle Øens Beboere forblive i Fællesskab til Græsning«, at den Skolen tilkommende Græsningsret skulde udlægges i en nærmere betegnet Figur tæt ved Skolen, og det øvrige Areal skulde tilfalde Holsteinborg og Universitetet.

Imod dette Forslag fandt Kommissionen at erindre, »at Skolen efter Kommissionens Mening bør have Vederlag, ej alene for den Jord, Skolen før har haft, men endog Jord udlagt til Vederlag for sin Græsning, som Skoleholderen til 3de Høveder«, hvorhos Kommissionen mente, at 10 Skpr. Land bedste Jord kunde anses passende til et Høveds Græsning.

Disse af Kommissionen gjorde Erfaringer *) vedtog Lodsejerne, Planen blev approberet, og Forretningen sluttet.

Ifølge den af fornævnte Stiftslandinspektør Ehlers derpaa den 20 Januar og 6 August 1795 affattede Udskiftningsberetning var efter Fradrag af noget fri Hovedgaards Skov Øens samlede Areal $955\frac{5}{14}$ Tdr. Land, der, som det siges, har tilhørt »Bønderne, som bestaar af en Universitetsbonde og 10 Bønder under Holsteinborg foruden nogle Husmænd«. Det hedder derpaa i Beretningen: »Af denne Jord findes baade ved den østen og Vesten Ende af Landet nogen Strækning, som icke er tienende til andet end Græsning, denne er derfor fraskaaren fra Byens øvrige Jorder og indlagt til fælleds Græsning, som ialt udgør $239\frac{4}{14}$ Td. Land, og dette fradraget bliver der igen tilbage 716 Td. Land, som blev at inddele i Lodderne imellem Bønderne.«

Af det sidstnævnte Areal fik Universitetsbonden en Lod af nærmere angiven Størrelse, hvorhos det i Beretningen siges: »og saaledes har Universitetets Gods faaet fuld Vederlag efter Taksationen for dets gamle Jorder Græsningen undtagen, som forbliver i Fællig.

Derefter er til Skoleholderen efter Taksationen udlagt Jord for hans Græsning, hvilken Lod tilligemed Lidet tilforn havende Jord udgør $5\frac{5}{14}$ Td. Land.

Hvorefter al den øvrige Jord tilfalder Holsteinborg Gods.«

Efter Proceduren under nærværende i første Instans ved Holsteinborg Birks ordinære Ret behandlede Sag maa det antages, at Ørslev-Bjerge Sogneraad i en Del Aar for nærværende Sags Anlæg af og til har hentet Vejmaterialier paa fornævnte til fælles Græsning udlagte saakaldte »Fed«, der strakte sig ud i Søen imod Øst og Vest, og da den nuværende Skolelærer ogsaa som Beneficiarius gjorde gældende at have Græsningsret og Jagtret samme Steds, men Grevskabet bestred Berettigelsen af disse Krav, anlagde de Appelindstævnte, fornævnte Sogneraad paa Ørslev-Bjerge Kommunes Vegne, nærværende Sag, hvorunder de i første Instans efter meddelt Bevilling til fri Proces paastod Appellanten Besidderen af Grevskabet Holsteinborg, Lensgreve Holstein-Holsteinborg, som Ejer af en Del af Glænø tilpligtet at taale, at de som Ejer af Glænø Skole og Skolelod ansaas medejendomsberettiget til Glænø Fed og Forstrand med de dertil hørende Rettigheder, herunder Ret til Borttagelse af Sten fra Glænø Fed og til Græsning samme Steds i Forhold til den Kommunen tilhørende Andel af Glænø.

Appellanten paastod principalt Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring, medens han i Realiteten paastod sig frifunden.

Ved Underrettsdommen blev den af Appellanten nedlagte Paastand om Sagens Afvisning forkastet, og Appellanten dømt til at taale, at Ørslev-Bjerge Kommune i Egenskab af Ejer af Glænø Skole og Skolelod ansaas medejendomsberettiget til Glænø Fed i Forhold til den Kommunen tilhørende Andel af Glænø, medens Sagens Omkostninger, som hver især af Parterne havde paastaaet Modparten idømt, de Appelindstævnte efter Reglerne for befalede Sager, hævedes, hvorhos der hos det Offentlige tillagdes de Appelindstævntes beskikkede Sag-

*) Skal være »Erindringer.

fører for Underretten, Sagfører Sørensen af Skelskør, i Overensstemmelse med dennes Paastand et Salær, der bestemtes til 50 Kr.

Appellanten har derpaa indbragt Sagen for Overretten, hvor han har gentaget sin for Underretten nedlagte Paastand om Frifindelse og paastaet sig Sagens Omkostninger tilkendte for begge Retter, medens de Appelindstævnte efter meddelt Bevilling til fri Proces procedere til Dommens Stadfæstelse og paastaa Appellanten idømt Sagens Omkostninger for Overretten.

Det fremgaar af Sagen, at Skoleholderen forinden Udskiftningen havde dels et Hus med tilhørende Jordlod paa ca. 13 Skpr. Land, dels en Græsningsret, samt at han ved Udskiftningen beholdt førstnævnte Jordlod og fik sin Græsningsret afløst med ca. 30 Skæpper Land.

Appellanten gør nu gældende, at da Skoleholderen saaledes fik fuldt Vederlag for den ham tilkommende Anpart i Jordfællesskabet, kan det ikke antages, at der ved Udskiftningen er tillagt ham Anpart i »Fedene«.

Hovedsagen ved Afgørelsen af det under nærværende Sag rejste Spørgsmaal maa nu vel være det ved Udskiftningen fastslaaede Resultat.

Der maa imidlertid til Bedømmelse af Betydningen af Udskiftningen gaas ud fra, at kun, hvad der før samme har henligget i Fællig, har været bestemt til at være Genstand for Udskiftning, og at kun saadanne Personer og Institutioner, der før Udskiftningen havde Andel i Fælliget, er bleven lodtagne i Udskiftningens Resultater.

Hvad nu den heromhandlede Skole angaar, kan det — under Hensyn til, at de samme tilkommende Beføjelser og Rettigheder med Hensyn til Øens Jorder var tillagte den som Lønning for Skoleholderen — i Modsætning til, hvad Tilfældet maatte være med Hensyn til Øens egentlige Lodsejere — ikke paa Forhaand have Formodning for sig, at Skolen havde Andel i noget Fællig, og overfor Appellantens Benægtelse er det ikke godtgjort eller dog sandsynliggjort, at Skolen har haft eller udøvet nogen Raadighed med Hensyn til de paagældende Fed.

Idet der saaledes maa gaas ud fra, at Skolen ikke før Udskiftningen har haft Andel i Feddene, idet det, efter hvad der er udviklet ovenfor, herefter maa antages at have Formodningen imod sig, at det har være tilsigtet ved Udskiftningen at etablere en Ret i saa Henseende for Skolen, og idet Bestemmelsen ved Udskiftningen om, at Feddene skulde forblive i Fællesskab til Græsning for alle Øens Beboere — selv om Skolelæreren maa antages ubetinget at kunne tænkes medregnet under dette Begreb — ikke findes at kunne medføre et andet Resultat, idet der, ogsaa under Hensyn til Udtrykket »forblive«, derved kun kan antages at være sigtet til dem af Øens Beboere, som tidligere havde haft Andel i det nævnte Fællesskab, samt idet der endelig intet foreligger oplyst om, at, med en enkelt Undtagelse, Skolelærerne efter 1794 har udøvet Græsningsret paa Feddene, vil Appellantens Frifindelsespaastand være at tage til Følge, uden at det bliver nødvendigt at undersøge Betydningen af, hvad han iøvrigt har fremført til Støtte for samme.

Sagens Omkostninger for begge Retter vil være at ophæve, og vil det have sit Forblivende ved den indankede Doms Bestemmelse om det Sagfører Sørensen hos det Offentlige tillagte Salær.

Der vil være at tillægge de Appelindstævntes befalede Sagfører for Overretten, Prokurator Lassen, og fornævnte Sagfører Sørensen af

Skelskør, som efter meddelt Beskikkelse har givet Møde for de Appelindstævnte under et efter Dommens Afgøelse optaget Tingsvidne, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand Salærer hos det Offentlige, der bestemmes til henholdsvis 80 og 20 Kr.

Sagens Behandling i 1ste Instans, forsaavidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 422. Højesteretssagfører Hansen

contra

Carl Nielsen (Def. Møller),

der tiltales for Tyveri.

Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 12 November 1910: Arrestanten Carl Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Zahn, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 December 1910: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Dahl, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Nielsen til Højesteretssagførerne Hansen og Møller 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Carl Nielsen, der er født i Aaret 1879, for Tyveri.

Arrestanten har tidligere været anset ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 4 Februar 1899 efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Højesterets

Dom af 2 Januar 1900 efter Straffelovens § 243 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 25 November 1901 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 22 Maj 1902 i Medfør af Straffelovens § 246 efter dens § 230 med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ved Kolding Købstads Ekstrarets Dom af 17 Januar 1906 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 240 og 246, med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 1 August 1906 efter Straffelovens § 230, jfr. §§ 240 og 246, som for anden Gang begaaet Tyveri med samme Art Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ved samme Jurisdiktions Politirets Dom af 4 November 1908 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage, ved samme Jurisdiktions Ekstrarets Dom af 5 December 1908 efter Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved samme Rets Dom af 18 August 1909 efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Han har derhos i Aaret 1901 været under Tiltale for Tyveri og Hæleri, men blev ved Overrettens Dom af 28 Maj s. A. frifunden for Aktors Tiltale.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nedennævnte Forhold:

1. Den 27 Oktober d. A. om Formiddagen ved 11-Tiden tilvendte Arrestanten sig fra en Port i Klostergade i Kolding en Bybud Christian Jensen tilhørende Cykle, med hvilken han derefter trak afsted, men da han kort efter blev indhentet af en Mælkekusk, der var bleven gjort opmærksom paa Tyveriet, udleverede han til denne Cyklen, der efter at være vurderet til 35 Kr. er tilbageleveret Ejeren, hvorimod Arrestanten beholdt en til Cyklen hørende Læderrem.

2. Samme Dags Eftermiddag ved Halvtotiden, da Arrestanten opholdt sig i Nærheden af søndre Landevej i Kolding, kom en Tømmermester Fischer tilhørende Gordonsætter efter hans Forklaring løbende hen til ham, og han anbragte da den nysnævnte Læderrem i Hundens Halsbaand, hvorpaa han, der har forklaret, at han ikke ved, hvad han vilde med Hunden, trak afsted med denne. Hunden, som endnu ved Arrestantens Anholdelse samme Dags Aften ved Ottetiden var i hans Besiddelse, er efter af Ejeren at være ansat til en Værdi af mindst 25 Kr. tilbageleveret denne, ligesom Remmen, der er vurderet til 50 Øre, er udleveret til Bybud Christian Jensen.

3. Samme Dags Eftermiddag tilvendte Arrestanten sig endelig fra Handelsgartner Carl Gregers Hansens Bopæl paa Kolding Nørremark et Sæt Tøj og et Par Snørestøvler, hvilke Genstande beroede frit fremme i Lejligheden. Bestjaalne har forklaret, at han ved sin Bortgang fra Lejligheden Kl. ca. 1 om Eftermiddagen aflukkede Hoveddøren indvendig fra ved Hjælp af et Skod og laasede Døren fra Gangen til Dagligstuen, idet han lod Nøglen blive siddende i den indvendige Side af Laasen, hvorhos han endelig aflaaede Køkkendøren ved at aftage den udvendige Klinke, som han derpaa anbragte i et Udhus. Ved hans Hjemkomst Kl. 6¹/₂ laa Klinken paa samme Sted, men alle

Døre i Lejligheden stod aabne, og i Hullet i Køkkendøren sad en gammel Redekam, som efter hans Formening havde været benyttet som Klinke, idet Tænderne manglede i den ene Ende.

Arrestanten, der den paagældende Dag var noget paavirket af Spiritus, men som dog ikke kan antages at have været utilregnelig, har forklaret, at han ikke kan huske de nærmere Omstændigheder ved Tyveriet, og at han ikke mener at kunne genkende den nævnte Kam, men at han ikke tvivler om Rigtigheden af Hansens Forklaring, og at han maa have skaffet sig Adgang til Lejligheden ved at benytte Kammen til at løfte Klinken i Døren fra.

Medens Arrestanten straks iførte sig de stjaalne Støvler og efterlod sine egne Sko i Lejligheden, solgte han kort efter det stjaalne Tøj til en Marskandiserske for 14 Kr., som han derpaa begyndte at drikke op.

De heromhandlede Effekter, af hvilke Tøjet er vurderet til 25 Kr. og Støvlerne til 6 Kr., ere under Sagen udleverede til Bestjaalne.

Erstatningspaastand er ikke nedlagt under Sagen.

For det af Arrestanten i de foranførte Henseender udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Torsdag den 2 Februar.

Nr. 395. Firmaet **Carl Krumbak & Co.** (Asmussen)

contra

Generaltolddirektoratet paa Statskassens Vegne
(den kst. Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaal om Forstaaelsen af Ordet »Spiritus« i Tillægsbeskatningsloven af 8 Maj 1908 § 10.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juni 1910: Grosserer C. A. Sørensen som ansvarlig Medindehaver af det indstævnte Handelsfirma, Carl Krumbak & Co., og Grosserer H. C. G. Albeck som tidligere ansvarlig Medindehaver af nævnte Firma samt Enke Marie Louise Emmeline Krumbak, født Jantzen, der hensidder i uskiftet Bo efter tidligere ansvarlig Medindehaver af Firmaet, Grosserer C. T. W. Krumbak, bør, En for Alle og Alle for En, til Citanterne, Generaltolddirektoratet paa Statskassens Vegne, betale de paastævnte 4666 Kroner 16 Øre med Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra den 20 November

1908, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Appellanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Henhold til § 11 i Lov Nr. 96 af 8 Maj 1908 om Tillæg til og Ændringer i Lov Nr. 47 af 1 April 1887 om Beskatning af Brændevinsbrænding indsendte det indstævnte Firma under 8 Juli 1908 en Angivelse af Firmaets Beholdninger pr. 1 Juli 1908, dels af, hvad der betegnes som »Spiritus« — paa Angivelsen opført under I — og dels af, hvad der betegnes som »Rom, Cognak, Whisky, Likører, Punch og andre indførte eller indenlandsk fremstillede spirituose Drikke (med de af Generaltolddirektoratet i Bekendtgørelse af 15 Juni s. A. angivne Undtagelser)« — paa Angivelsen opført under II.

Paa Grundlag af denne Angivelse blev det resolveret, at Firmaet i Medfør af den nævnte Lov vilde have at betale som Tillægsafgift 4913 Kr. 12 Øre.

Den 28 September s. A. indbetalte Firmaet Tillægsafgiften for den paa Angivelsen under I opførte Spiritus med 246 Kr. 96 Øre, hvorimod de vægrede sig ved at betale Restbeløbet 4666 Kroner 16 Øre.

Citanterne, Generaltolddirektoratet paa Statskassens Vegne, have derefter anlagt nærværende Sag, hvorunder de, der under Sagen have givet Møde ved den kst. Kammeradvokat, have paastaet Indstævnte, Firmaet Carl Krumbak & Co. ved dets ansvarlige Indehavere, d'Hrr. C. T. W. Krumbak, C. A. Sørensen og H. C. G. Albeck, kendte pligtige at betale til dem paa Statskassens Vegne det nævnte Beløb, 4666 Kr. 16 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 20 November 1908, og Sagens Omkostninger, derunder Salær til den kst. Kammeradvokat.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Under Sagens Gang er Grosserer H. C. G. Albeck udtraadt af det indstævnte Firma, og Grosserer C. T. W. Krumbak afgaaet ved Døden, hvorefter hans Hustru, Marie Louise Emmeline, f. Jantzen, hendsidder i uskiftet Bo med fast Lavværge, Justitsraad Søborg.

Til Støtte for deres Paastand om Frifindelse have de Indstævnte gjort gældende, at de paa den af dem indsendte Angivelse under II anførte Drikkevarer ikke ere efterbeskatningspligtige, idet der i den fornævnte Lovs § 10, hvori der findes Bestemmelser om den Tillægsafgift, der vil være at erlægge af Spiritus, der fandtes her i Landet paa den Dag, Loven traadte i Kraft, ved Ordet »Spiritus« kun kan forstaas »Sprit« i Betydning af ufortyndet eller fortyndet Alkohol.

Citanterne have heroverfor fastholdt, at Ordet dækker over et videre Begreb, omfattende Spirituosa eller spirituøse Drikke, dog med Undtagelse af Vin.

Under Hensyn til saavel den nævnte Lovbestemmelses øvrige Indhold som til almindelig Sprogbrug, bl. a. den Sprogbrug, der er anvendt i Lov Nr. 88 af 5 Maj 1908 om Toldafgifter m. m., hvis Bestemmelser om Drikkevarer i Henhold til § 14 i Loven af 8 Maj 1908 traadte i Kraft samtidig med sidstnævnte Lov, findes der at maatte gives Citanterne Medhold i, at Ordet »Spiritus« her maa forstaas som af dem hævdet. Citanterne maa herefter anses berettigede til ogsaa at kræve Tillægsafgift af de paa de Indstævnets Angivelse under II anførte Drikkevarer, og da der ikke er rejst nogen Indsigelse mod det Beløb, hvortil Tillægsafgiften er fastsat, vil der være at give Dom efter Citanternes Paastand, saaledes at Grossererne C. A. Sørensen og H. C. G. Albeck samt Grosserer C. T. W. Krumbaks Enke, Marie Louise Emmeline, født Jantzen, ville være at tilpligte at betale det paastævnte Beløb in solidum med Renter som paastaet.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og der vil herefter ikke kunne tilkendes den kst. Kammeradvokat Salær under Sagen.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandag den 6 Februar.

Nr. 74. Maskinfabrikant **P. Matthiesen** (Møldrup efter Ordre)

contra

Fisker **Hans Johansen** (Asmussen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaal om en af Appellanten til Indstævnte leveret Motors Kontraktmæssighed.

Bogense Købstads ordinære Rets Dom af 12 Marts 1907: Kontracitanten, Fisker H. Johansen af Bogense, bør til Hovedcitanten,

Fabrikant P. Matthiesen af Vejle, betale 1124 Kr. tilligemed Renter à 5 pCt. p. a. fra den 6 Juni 1905, til Betaling sker, men iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i saavel Hoved- som Kontrasagen fri at være. Saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at de fremlagte Overenskomster af 5 Januar 1905 ikke ere skrevne paa stemplet Papir, og at det heller ikke ses, at Købekontrakten af 2 August 1904 er skrevet paa stemplet Papir. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 April 1909: Under Hovedsøgsmaalet bør Appellanten, Fisker Hans Johansen af Bogense, for Tiltale af Appelindstævnte, Fabrikant P. Matthiesen af Vejle, fri at være. I Kontrasagen bør Appelindstævnte til Appellanten betale 1182 Kr. 24 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 25 August 1905, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det uomtvistet mellem Parterne, at der for de i den indankede Dom under Nr. 6—8 omhandlede Poster tilkommer Indstævnte et Beløb af 32 Kroner 24 Øre i Erstatning.

Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen under den Del af Sagen, der foreligger til Paakendelse, anførte Grunde, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger til dels bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Maskinfabrikant P. Matthiesen, 2 Kroner. Der tillægges Højesteretssagførerne Møldrup og Asmussen i Salarium for Højesteret hver 120 Kroner og Sidstnævnte i Godtgørelse for Udlæg 166 Kroner 50 Øre samt Sagfører Teller for Møde under et Tingsvidne 15 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Købekontrakt af 2 August 1904 forpligtede Appelindstævnte, Fabrikant P. Matthiesen af Vejle, sig til at levere til Appellanten, Fisker Hans Jo-

hansen af Bogense, en 10 Hestes Krafts Petroleums Motor med nærmere specificeret Tilbehør og at installere samme komplet i en i Horsens dengang for Appellantens Regning under Bygning værende Fiskebaad, hvis Fart ansloges til 6 à 7 Knob i Timen — alt for en Købesum af 2300 Kr., hvoraf den første Halvdel skulde betales ved Motorens Modtagelse og den anden Halvdel med en 3 Maaneders Veksel. Den 29 September 1904 — som det maa antages, efter at Motoren var indsat i Baaden — betalte Appellanten første Halvdel af Købesummen. Den 8 Oktober s. A. blev Baaden sat i Vandet i Horsens, og den 9 s. M. afgik Baaden fra Horsens via Bogense til Vejle, for at Appellindstævnte der kunde fuldføre et ham paahvilende endnu ikke udført Arbejde med at sætte Pumpen i Baaden.

Efter hvad der under en optagen Tingsvidnesag er forklaret af Skibsbygmester Schrøder — der havde bygget Baaden, og som var med paa en af de Prøveture, der foretoges i Horsens Fjord — løb Baaden under Prøveturen i smult Vand og stille Vejr efter hans og de Tilstedeværendes Bedømmelse kun 4, højst 4 $\frac{1}{2}$, Sømil i Vagten, og Appellanten beklagede sig herover til Appellindstævnte, som undskyldte sig med, at Motoren ikke endnu gik med sin fulde Kraft, uden at Farten dog efter Vidnets Forklaring paa Prøveturen blev sat op.

Under Baadens Ophold i Vejle indsatte Appellindstævnte bl. a. nogle nye Skrueblade i Motoren og omforandrede igen disse, og den 17 Oktober gik Appellanten med Baaden til Bogense. Et Par Dage efter — efter Appellantens Anbringende allerede den 20 — telefonerede han til Appellindstævnte, at en Afbremmsning af Motoren havde vist, at den kun havde ca. 6 Hestes Kraft, og den 3 November meddelte han i notabeneret Brev Appellindstævnte, at en Afbremmsning af Maskinen, foretagen den foregaaende Dag af 2 sagkyndige Mænd, havde vist, at Motorens Heste-Kraft kun var 6,217, hvortil Appellindstævnte den 15 November svarede, at han vilde sende en Montør til Bogense for at undersøge Motoren.

Under det Besøg, som Appellindstævntes Montør derpaa aflagte i Bogense, blev Motoren tagen ud af Baaden og hensat i et Rum i Bogense, hvor den senere har henstaaet og endnu maa antages at henstaa, idet Appellanten har vægret sig ved at beholde Motoren, som efter hans Mening er ukontraktmæssig, idet den ikke har den lovede Kraft af 10 Heste.

Til Udjævning af den mellem Parterne opstaaede Divergens afsluttede de den 5 Januar 1905 en skriftlig Overenskomst, hvorved Appellindstævnte overtog fornævnte af ham solgte Motor for en Pris af 1150 Kr., som skulde betales paa den Maade, at Appellanten — der skulde være Appellindstævntes Agent til Forhandling af Motorer — fradrog Beløbet i Købesummen for den første Motor, han solgte, men det er givet, at der ingen Salg resulterede, og Agenturforholdet er, efter hvad der under Proceduren i første Instans maa anses ubestridt, ophørt.

Under nærværende i første Instans ved Bogense Købstads ordinære Ret efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag gik den af Appellindstævnte under Hovedsagen nedlagte Paastand ud paa, at Appellanten tilpligtedes at betale den ikke betalte 2den Halvdel af Købesummen for nævnte Motor, 1150 Kr., med Renter deraf 5 pCt. aarlig

fra Hovedforligsklagens Dato den 6 Juni 1905 og Hovedsagens Omkostninger skadesløst.

Under Hovedsagen paastod Appellanten sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst, hvorhos han under Kontrasagen paastod Appelindstævnte dømt dels til at tilbagebetale den modtagne første Halvdel af Købesummen 1150 Kr., dels at betale en Erstatning af 799 Kr. 94 Øre eller et mindre eventuelt efter uvilligs Mænds Skøn fastsat Beløb, hvorhos han paastod sig tilkendt Renter 5 pCt. aarlig af 1949 Kr. 94 Øre eller af det Beløb, som maatte blive ham tilkendt, fra Kontraforligsklagens Dato, den 25 August 1905, og Kontrasagens Omkostninger skadesløst.

Appelindstævnte paastod principalt Kontrasagen afvist og sig tilkendt Kost og Tæring, hvorhos han subsidiært paastod sig frifunden med Tillæg af dette Søgsmåls Omkostninger skadesløst.

Ved Underrettens Dom blev Appellanten under Hovedsagen dømt til at betale Appelindstævnte 1150 Kr., medens under Kontrasagen Appelindstævnte dømtes til at betale Appellanten 26 Kr., saaledes at Appellanten dømtes til at betale Appelindstævnte Forskellen eller 1124 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 6 Juni 1905. Begge Søgsmåls Omkostninger ophævedes derhos.

Appellanten har derefter indbragt Sagen for Overretten, hvor han efter erhvervet Bevilling til at fremsætte visse i Bevillingen nærmere angivne nye Indsigelser og til at fremkomme med nye Bevisligheder principalt har paastaaet Appellanten frifunden under Hovedsøgsmålet og under Kontrasøgsmålet paastaaet Appelindstævnte tilpligtet at betale 1949 Kr. 94 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 25 August 1905 og Sagens Omkostninger i begge Instanser, hvorhos han har nedlagt forskellige subsidiære Paastande, medens Appelindstævnte procederer til Dommens Stadfæstelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

For Overretten har Appellanten fremlagt Beskrivelse af et efter Dommens Afsigelse den 10 Marts, 13 April og 7 Maj 1908 afgivet Skøn over fornævnte Motor. Dette Skøn gaar ud paa, at Motorens effektive Hestekraft er 3,120, hvorved bemærkes, at efter Skønsmændenes Udtalelse forstaaes ved effektiv Kraft den Kraft, som overføres gennem Akslen, modsat indiceret Kraft, hvorved forstaaes den Stemplet paavirkende Kraft. Det maa endvidere ligeledes efter Skønsmændenes Udtalelse antages, at naar den mellem Parterne oprettede Kontrakt taler om et vist Maal Hestekraft, menes i denne Forbindelse effektiv Hestekraft.

Mændene have endelig erklæret, at Motoren — bortset fra en Skade paa en Ekcentrikstang, som var udbedret ved en forsvarlig udført Samling af Stangen — ved Forretningens Afholdelse skønnedes at være i uskadt Stand og ikke syntes at være meget slidt og navnlig ikke havde lidt Skade ved at have været udsat for Saltvand, samt at

Færdig fra Trykkeriet den 23 Februar 1911.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frønkøl) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

54. Aargang.

Højesteretsaaret 1910.

Nr. 51—58.

Mandag den 6 Februar.

intet tydede paa, at den havde været udsat for ukyndig eller daarlig Behandling, heller ikke hvad Smøreolie angaar, eller at dens Arbejdsevne skulde være forringet ved daarlig Pasning eller Behandling.

Ved Indholdet af denne Skønsforretning i Forbindelse med fornævnte af Skibsbygmester Schrøder afgivne Vidneforklaring maa det anses efter Omstændighederne tilstrækkeligt sandsynliggjort, at Motoren ikke heller, da den afleveredes, havde den lovede Kraft af 10 effektive Hestes Kraft, hvilket ogsaa bestyrkes af de under Sagen fremlagte skriftlige Erklæringer fra de to Mænd, som foretog den i Appellantens Skrivelse til Appelindstævnte af 3 November 1904 omtalte Afbremsning af Motoren.

Det maa herefter antages, at Appelindstævnte har misligholdt den indgaaede Kontrakt om Levering af en Motor paa 10 Hestes Kraft, og idet det ikke overfor Appellantens Benægtelse er bevist, at Motoren er modtagen af ham forinden den 17 Oktober 1904, og idet Appellanten — som tidligere refereret — et Par Dage derefter telefonisk og den 3 November s. A. i notabeneret Brev gjorde Indsigelse imod den leverede Motors Kontraktmæssighed, kan der ikke gives Appelindstævnte Medhold i, at der ikke skulde være reklameret rettidig.

Det maa heraf blive en Følge, at Appellanten allerede af de anførte Grunde vil være at frifinde under Hovedsøgsmålet, og at Appelindstævnte under Kontrasøgsmålet — som der ingen Grund findes til at afvise ex officio — vil være at dømme til at tilbagebetale den erlagte Halvdel af Købesummen eller 1150 Kr., selvfølgelig mod, at Motoren stilles til Disposition for ham.

Den øvrige Del af Kontrasøgsmålets Genstand eller 799 Kr. 94 Øre falder i følgende Poster:

- 1) Afsavn af Baaden fra 17 Oktober 1904 til 19 Decbr. s. A. eller 64 Dage à 10 Kr. Kr. 640 00
- 2) Ophaling af Baaden — 5 70
- 3) Tømmerarbejde i 22 Dage à 4 Kr. . . — 88 00
- 4) Træ, Spiger og Bolte — 14 00
- 5) Kost og Logi for en Montør i 20 Dage — 20 00
- 6) En Beholder til Petroleum — 26 00
- 7) To Spildebakker — 6 00
- 8) Porto — > 24

Der vil ikke kunne tillægges Appellanten nogen Erstatning for Af-savn af Motoren, da han ikke har forelagt Retten særlige Data, der gøre det antageligt, at han har lidt Tab ved at undvære Motoren.

Ikke heller vil der kunne tillægges Appellanten Posterne under Nr. 2—5 til Beløb 127 Kr. 70 Øre, da han ikke har gjort Rede for, hvilke af disse Poster der vedrøre Motorens Udtagelse og Retableringen af den tidligere Tilstand i Modsætning til Installeringen af den nye Motor, og han kun findes at have Krav paa Erstatningen for sine Ud-gifter i førstnævnte Henseende.

Efter Kontrakten af 2 August 1904 hørte dernæst en Beholder (Petroleumstank) med til Motorens Montering, og efter Skønforretningen maa det antages, at to Spildebakker høre med til Montering af en Motor som den her omhandlede.

Appelindstævnte har nu indrømmet, at saavel Tanken som Spildebakkerne manglede ved Afleveringen. Da han endelig ikke har godt-gjort, at den af Appellanten for disse Genstandes Afskaffelse udrede-de Betaling af 32 Kr. er for høj, vil han have at betale dette Beløb saa-velsom Porto 24 Øre til Afsendelse af Beløbet til vedkommende Køb-mands Befuldmægtigede.

Appelindstævnte vil herefter i Kontrasagen være at dømme til at betale 1150 Kr. + 32 Kr. + 24 Øre, tilsammen 1182 Kr. 24 Øre, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 25 August 1905.

Sagens Omkostninger for begge Instanser ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 313. Handels- og Fabrikationsfirmaet »Corona Fahrrad-werke und Metallindustri, A/G« i Brandenburg (Ingen)

contra

Handelsfirmaet W. Langreuters Eftfig. (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Handels- og Fabrikationsfirmaet »Co-rona Fahrradwerke und Metallindustri, A/G« i Branden-burg, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades det med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt det ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at be-meldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør det have tabt Sa-gen, og det ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 359. Fabrikant **H. C. Jensen**, Indehaver af Firmaet »**København's Hammerværk**« (Ingen)

contra

Grosserer **John Willumsen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Fabrikant **H. C. Jensen**, Indehaver af Firmaet »**København's Hammerværk**«, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 7 Februar.

Nr. 148. Fhv. Mejeriejer **P. Sørensen** (Selv)

contra

Partikulier **Th. Fogh** (Jensen),

betræffende Spørgsmaal om Hovedappellantens Pligt til at betale Leje af nogle til ham af Kontrappellanten udlejede Lokaler samt om hans Ret til Erstatning paa Grund af Misligholdelse af Kontraappellantens Vedligeholdelsespligt.

Vejle Bytings Dom af 4 Februar 1909: Kontracitanten, Mejeriejer **P. Sørensen** i Vejle, bør til Hovedcitanten, Partikulier **Th. Fogh** i København, betale 434 Kr. 79 Øre tilligemed Renter 5 pCt. p. a. af 147 Kr. 29 Øre fra den 6 Juli 1906, indtil Betaling sker, men bør Parterne iøvrigt for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Hoved- og Kontrasagens Omkostninger ophæves. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Juli 1909: For saa vidt Appellanten, forhenværende Mejeriejer **P. Sørensen**, er tilpligtet at betale Appelindstævnte, Partikulier **Th. Fogh**, 434 Kr. 79 Øre tilligemed Renter 5 pCt. p. a. af 147 Kr. 29 Øre fra den 6 Juli 1906, indtil Betaling sker, bør Underretsdommen ved Magt at stande. Iøvrigt bør Appelindstævnte til Appellanten betale 2000 Kr. tilligemed Renter deraf, 5 pCt. p. a., fra den 19 Februar 1908, indtil Betaling sker. I Henseende til Processens Omkostninger i første Instans bør Under-

retsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Der forelægges Overretssagfører Tranberg Jensen en Frist af 14 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 17 Maj 1909 for Overretten fremlagte Indlæg og med Hensyn til den af ham den nævnte Dag samme Steds fremlagte Protokollation. Det idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten og Kontraappellanten hver 10 Kr.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved tvende skriftlige Kontrakter af 6 April 1897 bortlejede Appelindstævnte, Partikulier Th. Fogh i København, til Appellanten, forhenværende Mejeriejer P. Sørensen i Vejle, forskellige Lokaler i den ham tilhørende paa Hjørnet af Orla Lehmannsgade og Torvegade i Vejle beliggende Ejendom Matr. Nr. 319 af Købstadens Bygrunde, af hvilke Appellanten, der i en Aarrække havde drevet et Mejeri i Ejendommen, allerede den Gang var Lejer, nemlig henholdsvis — for en aarlig Leje af 1000 Kr. — en Del Rum til Brug for selve Mejeridriften og — for en aarlig Leje af 150 Kr. — 5 Værelser til Anvendelse som Kontorer m. m. Ifølge Kontrakterne var Lejemaalene uopsigelige fra Appelindstævntes Side, saa længe Appellanten selv drev Mejeriet, dog at de, hvis Lejen, der forfaldt til Betaling med $\frac{1}{4}$ fjerdingaarlig, første Gang April Flyttedag 1897, udeblev over Forfaldstid, uden videre skulde være hævede og Lejeren pligtig under Udkastelsestvang at fraflytte det Lejede, i hvilken Henseende den Mejerilokalerne vedrørende Kontrakt indeholdt en Bestemmelse om, at Lejeren i saa Fald skulde betale et Aars Leje i Erstatning for Misligholdelse af Kontrakten, medens den tilsvarende Bestemmelse i den Kontorlokalerne vedrørende Kontrakt alene gik ud paa, at Lejeren under den anførte Forudsætning skulde »betale Erstatning for Misligholdelse af Kontrakten«.

I den Mejeritokalerne vedrørende Kontrakt var det fremdeles bestemt under Post 1, at Lejeren i Lejetiden forsvarlig skulde vedligeholde de lejede Lokaler indvendig og ved Lejemalets Ophør aflevere dem i forsvarlig Stand, samt under Post 2, at Lejeren i Lejetiden skulde »vedligeholde det Lejede, derunder indbefattet Dampskorstenen«,

ligesom den Kontorlokalerne m. m. vedrørende Kontrakt indeholder en Bestemmelse om, at Lejeren, saa længe Lejemaalet vedvarede, skulde vedligeholde det Lejede forsvarlig og aflevere det i god Stand ved Fratrædelsen. Den førstnævnte Kontrakt var derhos forsynet med en den 31 August 1899 dateret, af begge Parter underskreven saalydende Paategning:

»Til foranstaaende Kontrakt føjes følgende Bestemmelser:

Jeg, Fogh, kan til enhver som helst Tid med 8 Maaneders forudgaaende Varsel, opsig Lejeforholdet, naar jeg samtidig med Opsigelsen betaler kontant og skadesløs til Lejeren 15,000 Kr., skriver Femten Tusinde Kroner, alt for saa vidt vi ikke paa anden Maade maatte blive enige om Lejeforholdets Ophævelse, navnlig saaledes, at jeg, Fogh, skal lade opføre et nyt Mejeri til Lejeren.

Foranstaaende Opsigelsesfrist gælder dog kun, hvis Opsigelse sker senest 1 Oktober d. A., thi ellers skal der gives 1 Aars Varsel.

Den foranstaaende Bestemmelse omfatter tillige 1ste Sals Lejligheden, hvorom er oprettet særskilt Kontrakt, dateret 6 April 1897.«

Da de den 21 Juli 1903 forfaldne Lejeafgifter, der tilsammen androg 287 Kr. 50 Øre, først betaltes den 25 s. M., anlagde Appelindstævnte i September Maaned 1903 en Retssag mod Appellanten, hvorunder han paastod denne tilpligtet at have sine Lejerettigheder ifølge de fornævnte Kontrakter forbrudte samt kendt pligtig til under en daglig Mulkt at fraflytte det Lejede saa vel som til at udrede Erstatning i Anledning af Kontraktens Misligholdelse.

Den 21 Oktober 1903 lod Appellanten, der uanset Anlægget af den omhandlede Retssag fortsatte Benyttelsen af de lejede Lokaler, efter Tilvarsling til Appelindstævnte afholde en Syns- og Skønsforretning til Bedømmelse af den Vedligeholdelsestilstand, hvori Ejendommen befandt sig, og i Beskrivelsen af denne Forretning udtaltes det bl. a., at en delvis Omlægning af Tagværket, inklusive nye Lægter, var nødvendig for at opnaa en nogenlunde tæt Tagflade, at nogle enkelte Spær var raadne og burde fornyes, at Underbygningen af Taget flere Steder var fuldstændig borte, og at Tagrenderne, der paa flere Steder aldeles manglede, burde efterses og repareres. Fremdeles udtaltes det, at en Fortsættelse af de daværende Forhold ved at anrette indvendige Ødelæggelser paa Ejendommen vilde paaføre den Person Tab og Ulempe, hvem den indvendige Vedligeholdelse paahvilede, at Tagets Tilstand tildels gjorde det umuligt at benytte Loftet til Oplag for Genstande, der ikke kunde taale Regn og Sne, og at der sandsynligvis havde kunnet trænge Regnvand gennem Gulve og Lofter helt ned i Mejeriet i Stueetagen til Orla Lehmannsgade, hvorhos det endelig anføres, at Manglernes Afhjælpning sandsynligvis vilde koste ca. 1200 Kr.

Den 13 April 1905 lod Appellanten paany, ligeledes efter Stævning til Appelindstævnte, optage Syn og Skøn over Lokalernes Tilstand, og denne Gang udtalte Mændene, at Lokalerne i den Tilstand, hvori de da forefandt, maatte anses uskikkede til Mejeridrift, i hvilken Henseende det bl. a. bemærkedes, at Taget over den Sidebygning, der laa langs med Orla Lehmannsgade, var saa godt som uden Understrykning, hvorfor der i Fygevej kunde samle sig Snemasser paa det underliggende Loft og med Tøvejr foraarsages Fugtighed i de nedenunder værende Lokaler, at der manglede et Vindue til Gaden over

Butikken, saa at Sne og Regnvand kunde trænge ind i Bygningen og ødelægge det underliggende Loft, Bjælker og Gibsdække, at Taget over Tværbygningen paa sine Steder var meget skrøbeligt, hvorhos det kunde befrygtes, at en Nedstyrning af en Del af Taget samt af den nordre Gavl, der hældede ca. 11 Tommer ind mod Naboejendommen, kunde finde Sted i en ikke fjern Fremtid, at Tagværket paa Halvtaget ind mod Ejendommen Matr. 320 for en Del var fuldstændig raadent, og at Regnvandet paa et Stykke af det heromhandlede Tag, idet dette ikke kunde bære Tagstenene, løb lige ned i Bygningen.

Den 15 Maj s. A. blev der paa Foranstaltning af Politimesteren i Vejle, hvem det var meddelt, at Ejendommen var saa brøstfærdig, at der kunde være Fare for en Sammenstyrning, iværksat en Undersøgelse af Forholdene, hvorefter Sagen den 22 s. M. foretoges i Politiretten. Ved denne Lejlighed lod Dommeren tilføre Retsprotokollen, at der i Medfør af Købstadens Politivedtægt vilde være at give Appelindstævnte Paalæg om inden 14 Dage fra nævnte Dag at regne at foretagne saadanne Arbejder, at den tilstedeværende Fare for Bygningernes Sammenstyrning fjernedes, og et Paalæg af anførte Indhold blev i Overensstemmelse hermed den 25 s. M. forkyndt for Appelindstævnte paa hans Bopæl i København. Han undlod imidlertid at iværksætte de foreskrevne Arbejder, hvorimod han under 3 Juni s. A. gennem en Sagfører i Vejle tilstillede Politimesteren en Skrivelse, i hvilken det udtaltes, at Appellanten ikke havde nogen Ret til at benytte de omhandlede Lokaler, at Appelindstævnte derfor ikke ovenfor ham havde nogen som helst Forpligtelse til at vedligeholde dem, samt at han agtede at foretage Forandringer ved Bygningerne, eventuelt at opføre nye Bygninger, hvorfor der ikke for Tiden var Anledning for ham til at lade Bygningerne reparere. Politimesten svarede imidlertid samme Dag i en til bemeldte Sagfører stilet Skrivelse, at den Appelindstævnte givne Frist ikke kunde forlænges, og at der, saafremt det Fornødne ikke var foretaget inden Fristens Udløb, vilde blive nedlagt Forbud mod fremtidig Benyttelse af de paagældende Lokaler i Ejendommen. Da Sagen derpaa den 6 Juni atter foretoges i Politiretten, gav Appellanten Møde og tilbød at træffe saadanne Foranstaltninger til Bygningens Istandsættelse, at enhver Fare for Nedstyrning fjernedes, samt at lade de dertil sigtende Arbejder paabegynde allerede den følgende Dag; Appellanten bad dog tilføjet, at hans Tilbud fremkom, fordi han var bleven bekendt med, at Politimesteren var sindet at forbyde Brug af Bygningen, naar der intet foretoges til Manglernes Afhjælpning, og at der ikke i Appellantens Tilbud læa nogen Erkendelse af, at Istandsættelsespligten paahvilede ham.

Den 30 Juni s. A. havde Appellanten tilstillet Appelindstævnte en Skrivelse, hvori han under Henviisning til, at han kun ved selv at lade Bygningerne afstive havde opnaaet Tilladelse til foreløbig at fortsætte Mejeriets Drift, meddelte Appelindstævnte, at han betragtede dennes Undladelse af at vedligeholde Bygningen som en Misligholdelse, der maatte drage de samme Virkninger efter sig som en Opsigelse, hvorfor han, idet han forbeholdt sig at forhandle personlig med Appelindstævnte om den yderligere Erstatning, der efter Appellantens Mening tilkom ham, i bemeldte Skrivelse bad Appelindstævnte omgaaende fremsende den i Kontraktspaatægningen af 31 August 1899 stipulerede

Godtgørelse af 15,000 Kr. Appellindstævnte svarede imidlertid i en Skrivelse af 7 Juli s. A., at Appellantens ommeldte Forslag ikke kunde »give Grundlag til nogen Forhandling«.

I et den 15 November 1909 afholdt Politiretsmøde lod endelig Dommeren Retsprotokollen tilføje en Bemærkning om, at de omhandlede Bygninger umiddelbart efter Sagens sidste Foretagelse var blevne istandsatte, saaledes at Faren for Nedstyrting antoges fjernet, og at Mejeriet vilde blive nedlagt med Udgangen af den følgende Maaned. Nedlæggelsen fandt derefter Sted paa det nævnte Tidspunkt, hvorpaa Appellanten, efter at have ryddet Lokalerne for Maskiner og Inventar, den 2 Marts 1906 tilstillede Appellindstævnte en Skrivelse, som denne modtog den følgende Dag, og hvori Appellanten dels underrettede Appellindstævnte om, at Rydningen havde fundet Sted, dels forbeholdt sig at gøre Erstatningsansvar gældende mod ham.

Den 17 Oktober 1905 havde Appellanten, der indtil da erlagde de i Lejekontrakterne fastsatte Afgiftsbeløb, gennem Notarius publicus ladet Appellindstævnte tilbyde de den nævnte Dag forfaldne Lejeafgifter til Beløb 287 Kr. 50 Øre, dog med Tilkendegivelse af, at Tilbudet ikke gjaldt for det Tilfælde, at Appellindstævnte maatte erklære kun at ville modtage Beløbet under Forbehold, og da Appellindstævnte under Notarialforretningen vægrede sig ved at give Kvittering uden Forbehold, blev Beløbet ikke udbetalt, hvorefter Appellanten ikke senere har betalt Leje i Henhold til Kontrakterne.

Under nærværende Sag har derefter Appellindstævnte i første Instans oprindelig søgt Appellanten til Betaling af 1027 Kr. 63 Øre, nemlig dels et Beløb af 343 Kr. 94 Øre, som det efter Appellindstævntes Anbringende vil koste at afhjælpe forskellige under den Appellanten paahvilede Vedligeholdelse af de omhandlede Lokaler hørende Mangler, dels — idet Appellindstævnte først den 22 Maj 1906 vil være bleven i Stand til efter Optagelse af en Overskønsforretning til Bestemmelse af den Sum, som de anførte Manglers Afhjælpning vilde andrage, at disponere over Lokalerne — Leje eller Benyttelsesafgift af disse fra den 17 Oktober 1905 til den nævnte Dag, beregnet efter en aarlig Leje af 1150 Kr., til 683 Kr. 69 Øre, tilligemed Renter af det samlede Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 6 Juli 1906, indtil Betaling sker.

Efter at det imidlertid ved Højesterets den 21 Januar f. A. afsagte Dom i den fornævnte af Appellindstævnte mod Appellanten anlagte Retssag var statueret, at de ovennævnte Lejerettigheder ikke var forbrudte ved den af Appellanten først efter Forfaldtidens Indtræden foretagne Indbetaling af Lejeafgiften, frafaldt Appellindstævnte under Proceduren i første Instans sin Paastand om Tilkendelse af det fornævnte Beløb af 343 Kr. 94 Øre, medens hans vedblivende paastod Appellanten dømt til Betaling af de foranførte 683 Kr. 69 Øre med Renter deraf som nævnt.

Appellanten har derimod foruden at paastaa sig frifunden for Appellindstævntes Tiltale mod at betale Leje fra den 17 Oktober 1905 til den 17 Januar 1906 eller 287 Kr. 50 Øre uden Renter under et Kontrasøgsmaal søgt Appellindstævnte til Betaling af 35,000 Kr. som Erstatning for det ham ved Appellindstævntes Undladelse af at vedligeholde de Bygninger, i hvilke de lejede Lokaler fandtes, forvoldte Tab,

tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontraklagens Dato, den 19 Februar f. A., indtil Betaling sker.

Ved Underrettsdommen er Appellanten tilpligtet at betale Appelindstævnte 434 Kr. 79 Øre, nemlig Leje af Lokalerne fra den 17 Oktober 1905 til den 3 Marts 1906, tilligemed Renter af 147 Kr. 29 Øre fra den 6 Juli 1906, indtil Betaling sker, hvorimod Parterne iøvrigt er frifundne for hinandens Tiltale, og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i første Instans nedlagte Paastande og derhos nedlagt nogle subsidiære Paastande. Appelindstævnte har derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

I Henseende til den af Appelindstævnte nedlagte Paastand om Leje eller Benyttelseafgift fremgaar det, som meldt, af Sagen, at Appellanten har draget Nytte af Lokalerne lige til den 2 Marts 1906, idet Appelindstævnte først den 3 s. M. modtog Underretning fra Appellanten om, at Lokalerne nu var stillede til hans Raadighed. Her efter maa det imidlertid billiges, at Appellanten, der ikke overfor Appelindstævntes Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af et af ham fremsat Anbringende om, at Appelindstævnte har disponeret over en Del af Lokalerne, inden Appellanten var fraflyttet Ejendommen, er tilpligtet at betale Appelindstævnte Leje for Tiden fra den 17 Oktober 1905 til den 3 Marts 1906 med 434 Kr. 79 Øre, saa vel som at det er paalagt ham at forrente 147 Kr. 29 Øre heraf med 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato, den 6 Juli 1906, indtil Betaling sker, og da der, saaledes som Sagen foreligger for Overretten, idet den ikke af Appelindstævnte er kontraappelleret, ikke bliver Spørgsmaal om at tage Appelindstævntes heromhandlede Paastand til Følge i videre Omfang end ved Underrettsdommen sket, vil bemeldte Dom for dette Punkts Vedkommende være at stadfæste.

Hvad dernæst angaar den af Appellanten nedlagte Erstatningspaastand, har han under Anbringende af, at han ved Appelindstævntes Undladelse af at udføre, hvad der i Henseende til Bygningernes Vedligeholdelse paahvilede ham, er bleven nødsaget til at opgive sin Mejerivirksomhed og fraflytte Ejendommen, gjort gældende, at denne Undladelse, idet den efter Appellantens Formening maa sammenstilles med en Opsigelse af Lejemaalene, i Medfør af den i Paategningen af 31 August 1899 indeholdte Bestemmelse giver ham Krav paa den sammesteds betingede Godtgørelse af 15,000 Kr. Men heri kan der ikke gives Appellanten Medhold, idet den nævnte Bestemmelse, der maa anses truffen alene i Appelindstævntes Interesse, ikke kan antages at have Hensyn til en mulig Erstatningspaastand fra Appellantens Side.

Appellanten har imidlertid endvidere hævdet, at han, bortset fra den omhandlede Kontraktbestemmelse, har Krav paa Erstatning for det Tab, der ved Appelindstævntes retsstridige Forhold er tilføjet ham, og som han ansætter til 20,000 Kr., i hvilken Henseende han nærmere har anført, at hans Mejerivirksomhed gav ham et aarligt Nettooverskud af mellem 4000 og 10,000 Kr., at han, hvis der, som i Kontraktspaaategningen bestemt, var givet ham et Aars Opsigelsesvarsel, kunde enten have afhændet Mejeriet for en Afstaaelsessum af 10,000 Kr. foruden Godtgørelse for Maskiner og Inventar efter Vurdering eller have fortsat Mejeridriften andet Steds, samt at Mejerimaskiner, In-

ventar m. m. er blevne betydelig forringede i Værdi paa Grund af Bygningernes daarlige Forfatning, hvilken efter hans Fremstilling ogsaa bevirkede, at han i det sidste Aar drev Forretningen uden Fortjeneste.

Efter hvad der fremgaar af de ovennævnte Syns- og Skønsforretninger, samt naar henses til de Appelindstævnte, som meldt, af det offentlige givne Paalæg, maa der nu ogsaa gaas ud fra, at Appelindstævntes Undladelse af i Tiden efter Afholdelsen af den første af disse Forretninger at drage Omsorg for Ejendommens udvendige Vedligeholdelse — der efter Lejekontrakterne i alt væsentligt paahvilede ham, og som han maatte være pligtig at foranstalte, uanset at han under den af ham mod Appellanten anlagde Retssag gjorde gældende, at Lejemaalene var forbrudte paa Grund af Misligholdelse af Lejekontrakterne fra Appellantens Side — har medført saadanne Ulemper, at Appellanten har været beføjet til at betragte Lejeforholdene som ophævede og kræve Erstatning af Appelindstævnte for det ham derved forvoldte Tab.

Men for Rigtigheden af sit Anbringende om, at han ved Appelindstævntes Forhold er bleven nødsaget til at opgive sin Mejerivirksomhed, har Appellanten ikke tilvejebragt nogen Formodning endsige ført Bevis, idet tværtimod forskellige Omstændigheder tyder paa, at Mejeriets Nedlæggelse helt eller delvis maa tilskrives andre Aarsager. I saa Hensende fremgaar det bl. a. af det foreliggende, at Nedlæggelsen var besluttet mere end et halvt Aar før den 1ste Januar 1906, da den fandt Sted, og det ligger nær at antage, at Appellanten, i hvert Fald efter at have truffet passende Sikkerhedsforanstaltninger, vilde have været i Stand til endnu i nogen Tid at fortsætte sin Mejeridrift i Appelindstævntes Ejendom, hvortil kommer, at det er ubestridt, at Appellanten — der efter Parternes Procedure maa antages at være velstillet i økonomisk Henseende — da Mejeriet nedlagdes, havde overtaget en, som det maa antages, vellønnet Stilling som Direktør for et Aktieselskab.

Under disse Omstændigheder findes der imidlertid ikke at tilkomme Appellanten Erstatning for Tab, hidrørende fra Nedlæggelsen af hans Mejerivirksomhed. Paa den anden Side kan det ikke betvivles, at han har lidt Tab ved Bygningernes mangelfulde Tilstand saa vel som ved, at han har maatte fraflytte Lokalerne, og idet denne Erstatning efter samtlige foreliggende Omstændigheder og derunder, at det Oplyste ikke giver tilstrækkelig Føje til at gaa ud fra, at de betingede Lejeafgifter har været forholdsvis lave, eller at Lejemaalene iøvrigt har været særlig fordelagtige for Appellanten, findes at kunne bestemmes til 2000 Kr., vil Appelindstævnte være at tilpligte at betale ham dette Beløb med Renter som paastaet.

Idet det maa billiges, at Processens Omkostninger i første Instans ved Underrettsdommen er ophævede, vil bemeldte Dom for saa vidt være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne ligeledes at burde ophæves.

Onsdag den 8 Februar.

Nr. 130. Konditor **A. N. Lundgren** (Dietrichson efter Ordre)

contra

Købmand Chr. Juul (Selv),

bekræftende Spørgsmaal om Appellantens Ret til Fritagelse for at betale Lejeafgift paa Grund af væsenlige Mangler ved en i det Lejede anbragt Bagerovn.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 November 1909: Indstævnte, Konditor A. N. Lundgren, bør til Citanten, Købmand Chr Juul, betale de paastævnte 300 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 22 Oktober d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Reskript af 20 December 1909 er det tilladt Appellanten for Højesteret at fremkomme med de Indsigelser og Benægtelser, som han kunde have fremsat, saafremt han havde givet behørigt Møde for Landsover- samt Hof- og Stadsretten. For Højesteret har Appellanten nu godtgjort, at den Bagerovn, som var anbragt i det i den indankede Dom nævnte Bageri, led af væsenlige Mangler. Af Proceduren og Sagens Oplysninger fremgaar derhos, at Indstævnte, hvem det efter det Foreliggende paahvilede at sørge for, at Ovnen var i forsvarlig Stand, har vægret sig ved at afhjælpe de nævnte Mangler, skønt han blev opfordret hertil af Appellanten. Herefter har Appellanten imidlertid været berettiget til som skeet at hæve Lejemaalet i Oktober 1909 og til at fraflytte det Lejede, og han vil derfor i Overensstemmelse med den af ham for Højesteret nedlagte Paa-stand være at frifinde.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ville være at ophæve. Derimod vil Indstævnte have at betale Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Konditor A. N. Lundgren, bør for Tiltale af Indstævnte, Købmand Chr. Juul, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten ophæves. Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr, der skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt ikke Sagen for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret og Godtgørelse

for Udlæg til Højesteretssagfører Dietrichson henholdsvis 80 Kroner og 40 Kroner. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da Indstævnte, Konditor A. N. Lundgren, som under nærværende Sag af Citanten, Købmand Chr. Juul, søges til Betaling af 300 Kr., som han skal skyldte Citanten for $\frac{1}{3}$ Aars Husleje for Tiden 15 Oktober 1909 til April Flyttedag 1910 af en Butik, Bageri og 1ste Sal i Ejendommen Strandvejen 224, Skovshoved, med Rente 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 22 Oktober d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, skønt lovligt stævnet, ikke er mødt under Sagen, vil der være at give Dom efter Citantens i Stævningen indeholdte — med det fremlagte stemmende — Paastand.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdag den 9 Februar.

Nr. 14. Grosserer **Oscar Borch** (Asmussen efter Ordre)

contra

Handels- og Fabrikationsfirmaet **J. E. Garratt** ved dets eneste Indehaver **J. E. Garratt**, London (Overretssagfører Repsdorph),

betræffende Spørgsmaal om Erstatning for Brud paa en Overenskomst.

Sø- og Handelsrettens Dom af 15 Oktober 1908: Hovedcitanterne, Handels- og Fabrikationsfirmaet J. E. Garratt, London, bør for Tiltale af Kontracitanten, Grosserer Oscar Borch, i Kontrasagen fri at være. Kontracitanten bør i Hovedsagen til Hovedcitanterne betale 166 £ 19 sh. 7 d. eller 3030 Kr. 67 Øre med Renter heraf 6 pCt. p. a., fra den 23 Januar 1908, til Betaling sker. Saa bør og Kontracitanten til Hovedcitanterne betale saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger med 300 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Grosserer Oscar Borch, til Indstævnte, Handels- og Fabrikationsfirmaet J. E. Garratt, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 17 April 1907 blev der mellem Hovedcitanterne, Handels- og Fabrikationsfirmaet J. E. Garratt af London, og Kontracitanten, Grosserer Oscar Borch, afsluttet en Overenskomst, hvorefter Hovedcitanterne startede et Udsalg af Vibrationsmaskiner og Apparater (med Tilbehør) af Mærket »Veedee« (saaledes benævnt i England og nogle andre Lande) eller »Venivici« (som det samme Apparat er kaldt i Tyskland, Rusland og enkelte andre Lande) og saaledes, at Kontracitanten af Hovedcitanterne autoriseredes som Kommissionær og Eneforhandler af Maskinerne m. v. for et Tidsrum af 5 Aar i Danmark, Norge og Sverrig. Ved Overenskomsten forpligtede Hovedcitanterne sig til i nævnte Tidsrum ikke at sælge eller give i Kommission til Salg i Distriktet de ovennævnte Maskiner m. v. til nogen anden Person eller Firma end Kontracitanten.

Under nærværende efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag paastaa i Hovedsagen Hovedcitanterne Kontracitanten tilpligtet at betale 166 £ 19 sh. 7 d eller 3030 Kr. 67 Øre, som han skal skyldte dem for Varer, leverede ham i Henhold til ovennævnte Overenskomst, med Renter af Beløbet 6 pCt. p. a. fra den 23 Januar 1908, til Betaling sker, og har Kontracitanten erkendt at skyldte det hovedpaastævnte Beløb med Renter som paastaaet. Under Kontrasagen paastaar Kontracitanten Hovedcitanterne tilpligtede i Erstatning for Brud paa ovennævnte Overenskomst at betale 35000 Kr., subsidiært et saadant Beløb, som Retten maatte fastsætte, med Renter af Beløbet, 6 pCt. p. a., fra Kontrastævningens Dato, den 5 August d. A., medens Hovedcitanterne paastaa sig frifundne. Hovedcitanterne have derhos paastaaet, at der under Kontrasagen i hvert Fald kun vil kunne [gives] Kontracitanten Dom til Kompensation, og protesteret mod, at der under nogen Omstændighed gives ham Dom for det Beløb, hvormed det kontrapaaastaaede Beløb overstiger det hovedpaastævnte Beløb. Begge Parter paastaa sig derhos tillagte saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger.

Twisten drejer sig herefter kun om Berettigelsen af den under Kontrasagen paastaaede Erstatningsfordring og dennes Omfang.

Af Proceduren og Sagens Oplysninger fremgaar det, at Kontracitanten, inden han underskrev den ovennævnte Overenskomst, havde ytret Betæneligheder overfor Hovedcitanterne ved at indgaa paa den, under Anbringende af, at han frygtede, at der af en Dr. Johansen vilde blive bragt en konkurrerende Vibrationsmaskine i Handelen, og at Hovedcitanterne i en Skrivelse af 28 Marts 1907 med Hensyn her-til havde tilskrevet Kontracitanten saaledes :

» . . . Ifølge sin Kontrakt med mig kan Johansen ikke drive Forretning med haanddrevene Vibrationsmaskiner i nogen Del af Verden undtagen i Tyskland, med mindre han gør Forretningerne gennem mig. Førend han afsluttede denne Kontrakt med mig, havde han allerede kastet paa Markedet en billig Form for Vibrator, som han kaldte Automassør. Han havde allerede gjort en Del Forretning med dette Apparat i Danmark, Norge og Sverrig, hvorfor hans Kontrakt med mig tillader ham at gøre Forretninger i Danmark, Norge og Sverrig med denne billige Form for Vibrator (Automassøren), men han kan ikke paa nogen Maade hverken direkte eller indirekte staa i Forbindelse med eller være interesseret i nogen Forretning nogetsteds i Danmark, Norge og Sverrig med anden Slags Haand-Vibrator. Heraf følger, at han ikke kan starte noget Handelskompagni som det, De har skrevet til mig om, eller i Danmark, Norge og Sverrig sælge nogen haand-dreven Vibrator med Undtagelse af den ovenfor omtalte billige Form, som ikke er god hverken der eller andetsteds. Alene dette er nok for mig til at vide, at hvad De har skrevet til mig angaaende Johansen ikke medfører den ringeste Hindring for den Forretning med »Venivici«, som jeg agter at starte i Danmark, Norge og Sverrig . . .

. . . Jeg har ikke truffet nogen endelig Bestemmelse, før jeg havde skrevet Dem endnu et Brev til om, at der absolut ikke er noget i den Sag om Johansen, som De har omtalt, og for at give Dem endnu en Lejlighed til at sikre Dem Agenturet paa de Vilkaar, paa hvilke jeg allerede har tilbudt Dem samme . . . «

Herpaa svarede Kontracitanten under 17 April 1907 saaledes :

»I Deres Brev af 28 Marts meddeler De mig, at Dr. Johansen ved Kontrakt med Dem er bunden til ikke at gøre Forretning eller være interesseret i nogen Forretning overhovedet i Danmark, Norge og Sverige med nogen anden Slags Haand-Vibrator end den billige Form (Automassøren), saaledes som De skriver i Deres Brev, og at De derfor i Et og Alt kan have Kontrol med Dr. Johansens ny Opfindelse, som jeg tidligere maatte vente Konkurrence fra, og saafremt De hverken direkte eller indirekte gør Forretning paa mit Omraade med andre Haand-Vibratorer end »Venivici«, saalænge som Kontrakten mellem os bestaar, og stolende herpaa, tror jeg, der kan tjenes Penge paa Vibrator Forretningen, og tager ikke i Betænkning at indgaa paa Kontrakten med Dem, og jeg sender Dem indlagt Kontrakten i underskrevet Stand og attesteret af Konsulatet, samt min første Ordre og en Check for Beløbet. «

Kontracitanten har til Støtte for sin Paastand gjort gældende, at Dr. Johansen, efter at Overenskomsten var afsluttet, har bragt en anden konkurrerende Vibrationsmaskine end »Automassøren« i Handelen i Kontracitantens Distrikt, hvilken har gjort stort Afbræk i Handelen med »Venivici«, at Hovedcitanterne ved de forud for Overenskomstens Afslutning gaaende Forhandlinger har garanteret ham for, at Johansen ikke kunde bringe nogen anden konkurrerende Vibrationsmaskine end »Automassøren« paa Markedet i hans Distrikt, og at Hovedcitanterne ogsaa ved deres Forhold, efter at Johansens ny Vibrationsmaskine var fremkommen, har godkendt dette, idet de, da Kontracitanten under 17 Juni 1907 skrev til dem og anmodede om, at han for det Tilfælde, at Johansens Opfindelse fremkom, maatte antage en dygtig Sagfører mod Johansen for deres Regning, herpaa svarede, at man istedetfor at indlede Retsforfølgning mod Johansen skulde søge at knuse ham ved at bringe en billigere Maskine paa Markedet istedetfor »Venivici«, og at de stadig, efter at Johansens Maskine var fremkommen, har lovet Kontracitanten at fremstille og sende en saadan billigere Maskine, men at de desuagtet aldrig har gjort det. Med Hensyn til Erstatningens Ansættelse til 35000 Kr. har Kontracitanten anbragt, at han til Tryksager og Reklamer for »Venivici«, som altsaa har været forgæves, har anvendt ca. 17000 Kr., og at den Fortjeneste, som han kunde have haft, men ved Hovedcitanternes Kontraktbrud er bleven afskaaret fra, maa ansættes til 18000 Kr.

Ligesom Hovedcitanterne ikke ved den oftommeldte Overenskomst, som er oprettet, efter at de med Kontracitanten havde drøftet den befrygtede Konkurrence fra Johansens Side, have garanteret Kontracitanten mod, at Johansen i Strid med hans Kontrakt med dem skulde bringe en anden Vibrationsmaskine end »Automassøren« i Handelen i Kontracitantens Distrikt, saaledes kan det ikke af Kontracitanten mod Hovedcitanternes Benægtelse anses godtgjort, at de ved de forud for Overenskomstens Afslutning gaaende Forhandlinger har lovet eller ydet ham nogen saadan Garanti. Da Hovedcitanterne ej heller, efter hvad der er oplyst om deres Forhold efter Overenskomstens Afslutning og efter, at Johansens ny Maskine var bragt paa Markedet, kunne anses at have erkendt at have en saadan Garantiforpligtelse eller at have paataget sig en saadan, ville de under Kontrasagen være at frifinde for Kontracitantens Tiltale. Denne vil derimod i Hovedsagen være at dømme efter Hovedcitanternes Paastand.

Saa vel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger findes Kontracitanten at burde betale Hovedcitanterne med 300 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredag den 10 Februar.

Nr. 124. Kammerherre **Jacob Scavenius** til Gjorslev
(Overretssagfører David)

contra

Arvefæstegaardmand **Hans Andersen** (Henriques),

betræffende Spørgsmaal om Indstævntes Berettigelse til at bryde Kridt m. m. paa sin Arvefæstegaard.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Maj 1909: Indstævnte, Arvefæstegaardmand Hans Andersen af Holtug, bør for Tiltale af Citanten, Kammerherre Jacob Scavenius til Gjorslev, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Kammerherre Jacob Scavenius, til Indstævnte, Arvefæstegaardmand Hans Andersen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Kammerherre Jacob Scavenius til Gjorslev, som Ejer af Gjorslev Gods og Herlighedsejer over Arvefæsteejendommen Matr. Nr. 34 af Holtug ved nærværende Ret som vedtaget Værneting paastæet Indstævnte, Arvefæstegaardmand Hans Andersen af Holtug, kendt uberettiget til selv eller ved Andre at udnytte de Lejer af Kridt, Kridtsten, Limsten, Flint og Lignende, som maatte findes paa hans Arvefæstegaard, Matr. Nr. 34 af Holtug, saavelsom til ved Transport eller paa anden Maade at overdrage saadanne Rettigheder til Andre, medens Indstævnte paastaar sig frifunden.

Efter at Hovedgaardene Gjorslev, Søholm og Erikstrup med alle til samme med Rette hørende Herligheder ved kongeligt Skøde af 31 December 1743 var solgte til Kammerraad Lintrup, udstedte denne —

der i Mellemtiden var adlet under Navnet Lindenchrone — under 1 Maj 1769 saakaldte »Arvefæste eller Friebrev« paa de af Godsets Bønder hidtil i Livsfæste havde Gaarde.

»Friebrevet« paa den Indstævnte nu tilhørende Arvefæstegaard, Matr.-Nr. 34 af Holtug, som Svend Nielsen den Gang havde i Livsfæste i Henhold til Fæstebrev af 29 December 1747, er vel ikke fremlagt under Sagen, men det er ubestridt, at »Friebrevene« var enslydende trykte Udfærdigelser, hvad enten vedkommende Bønders Lodder grænsede til »Stevns Klint« eller ej, med de Afvigelser, som de forskellige Betegnelser af Gaardene, deres Hartkorn og Modtagerens Navne m. v. gjorde nødvendige, hvilke Betegnelser var haandskrevne.

I Begyndelsen af »Friebrevet« hedder det: »gjør herved vitterligt, at jeg uden nogen Betaling . . . afstaar . . . til Bonden . . . og hans Arvinger een . . . Gaard i . . . som for Tiden beboes af bemeldte . . . hvilken Gaard med al dens rette Tilliggende udi Mark, af Ager og Eng, samt Fægang saa og Tørveskiær paa Overdrev, Enemærker eller Fælledmarker, efter Skov- og andre dets angaaende, udgangne allernaadigste Forordninger, alt som han det hidtil i Fæste haver havt, og nu til Stedet ligger, samt tilligget haver, og dertil med rette bør tilligge, intet deraf i nogen Maade undtagen bemeldte . . . og hans Arvinger, eller hvem han eller de dertil paa lovlig Maade gjør berettiget, skal nyde, bruge og beholde til evindelig Eiendom, saa at de derover paa lovlig Maade frit maae disponere, ligesom de for Got befinde, og det paa følgende Conditioner.«

I §§ 1—3 nævnes Bondens Forpligtelser til at forblive ved Gaarden, svare Skatter, sædvanlig Landgilde og en nærmere pr. Tønde Hartkorn bestemt Hoveriafgift m. m., for hvilke Ydelser Overdrageren betingede sig Pant i Gaarden: i § 4 reguleres Bondens Forhold til Skoven og Tørvemosen, og i § 5 bestemmes: »Ligesom det i forbemeldte Arvefæste- eller Friebrev er . . . og efterkommende Eiere tilladt, at disponere over denne deres Gaard med tilliggende Eiendeele, saa got som de best veed, vil og kan; saa maae det staa ham eller dem frit for . . . at deele og afhænde Gaarden med tilliggende Eiendomme i to til tre lige Parter . . . Iøvrigt maae ingen, enten af Pløieland, Engbund eller Overdrev, afhænde noget, lidet eller stort Stykke af Gaardens nu tilhørende eller hidtil underlagte Eiendeele.«

Endelig indeholder § 6 Bestemmelse om den Rekognition, der skal svares i Tilfælde af Salg.

Et nyt Arvefæsteskøde — væsentlig af samme Indhold som det foran omtalte »Friebrev« — udfærdigede Besidderen af Gjorslev m. v. under 7 August 1821 til Anders Larsen, som var en Søn af Lars Svendsen, hvilken sidste maa antages at have været en Søn af den første Erhverver af Ejendommen, fornævnte Svend Nielsen, og havde afstaaet sin Arvefæsteret.

Anders Larsen overdrog igen ved Arvefæsteskøde af 1 Juni 1857, som udtrykkelig henviser til det oprindelige »Arvefæste eller Friebrev« af 1 Maj 1769, Ejendommen, der nu hed Matr.-Nr. 34, til sin Søn, Mads Andersen, hvis Enke igen ved Skøde af 5 November 1889, der ogsaa henviste til det oprindelige Arvefæsteskøde, overdrog Ejendommen til Indstævnte.

Citanten, som er Barnebarn af Justitsraad Scavenius — hvilken

sidste Lindencrone under 18 December 1793 havde givet Skøde paa Gjorslev, Søholm og Erikstrup — »med alle andre disse Godsers Herligheder og Rettigheder« — gør nu med Hensyn til »Stevns Klint«, som i sin hele Udstrækning ligger paa Gjorslev og Erikstrup Godser — begyndende oppe ved Agerlandet og endende ved Havfladen, indeholdende forskellige Lag, nederst Skrivekridt, derefter navnlig Lim og Kridstenslag og øverst det dyrkbare Jordsmon — gældende, at Retten til at udnytte Klinten ved Brud af Kridt, Limsten, Flint osv. i den udækkede mod Stranden vendende Klint — den saakaldte Klineret — fra gammel Tid har hørt til Godsets Herlighedsrettigheder og været udøvet af dette, men ikke ved »Friebrevene« er overdraget til Bønderne, hvorfor han bestrider Indstævntes Ret til som Ejer af Matr.-Nr. 34 — hvor iøvrigt den dyrkede Jord efter Proceduren maa antages at strække sig omtrent helt ned til Stranden — at udnytte Klinten ved Gravning i den udækkede mod Stranden vendende Klint, medens Citanten ikke bestrider Indstævntes Ret til at udnytte Kridtet og de øvrige Dannelser ved paa sin Ejendom at grave gennem Agerjorden ned i disse Dannelser.

Indstævnte gør derimod gældende, at den omtalte Ret til at udnytte Klinten paa hans Ejendom tilkommer ham som Arvefæster, da der ikke i de oprindelige Adkomstdokumenter er taget noget Forbehold fra Overdragerens Side i saa Henseende.

Til Afgørelse af Spørgsmaalet om, hvor vidt den mellem Parterne omstridte Ret til at bryde Kridt m. m. paa Matr.-Nr. 34 tilkommer Citanten eller Indstævnte, vil der ikke kunne søges noget Bevisdatum af Betydning af den passede Udskiftning, idet det er ubestridt, at de i Aarene 1786 og 1796 foretagne Udskiftningsforretninger over Holtug By intet indeholder om bemeldte Klinerettighed, hvorimod en under Sagen fremlagt Ekstraktudskrift af Udskiftningsforretningerne for Byerne Sierslev, Tommestrup og Høyerup samt Lillehedinge viser, at der var tillagt Bønderne i disse Byer en indskrænket Ret til at benytte de nedfaldne Kridtsten.

Det er derhos under Sagen oplyst, at Besidderen af Gjorslev i Slutningen af forfarrige Aarhundrede nedlagte Forbud mod, at forskellige Bønder i Sierslev brød Kridt og Sten i Klinten, men at de derom rejste Sager blev hævdede, efter at Bønderne samme Steds ved Deklarationer, der udstedtes i Aarene 1797—99, havde erkendt deres manglende Ret i saa Henseende, og efter at Gjorslevs Besidder havde erkendt Bøndernes Ret til at benytte de nedfaldne Kridtsten.

Endelig ses der i Begyndelsen af forrige Aarhundrede at have været oprettet skriftlige Overenskomster mellem Besidderen af Gjorslev og forskellige Bønder i Byerne Tommestrup, Høyerup, Holtug og Sierslev, ved hvilke førstnævnte erkendtes ene berettiget til at lade Brydningen af Kridt og Kalksten foretage og akkordere om Udskibningen af samme med vedkommende Skippere, medens der tillagdes Bønderne for deres Medvirkning ved Brydningen og Udskibningen en vis nærmere angiven Betaling pr. Læst.

Det er imidlertid ikke oplyst, at Indstævntes Formand i Besiddelsen af Matr.-Nr. 34 var blandt de Holtug-Bønder, som underskrev de sidst omtalte Overenskomster.

Da nu den saakaldte »Klineret« ikke i de paagældende Over-

dragelsesdokumenter, hvorpaa Indstævnte støtter sin Adkomst til vedkommende Arvefæstegaard, udtrykkelig er undtagen fra Overdragelsen, og da der intet foreligger godtgjort om, at der før Udstedelsen af de ovennævnte Fribreve fra vedkommende Godsejers Side overfor de til de senere bortarvefæstede Bøndergaarde hørende Arealer af Klinten er bleven udøvet nogen saadan til Klineretten svarende Beføjelse, der kunde betegnes som en egentlig Herlighedsret, og med Hensyn til hvis Overførelse til Arvefæsteren en udtrykkelig Tilkendegivelse i saa Fald maatte anses at have været nødvendig, findes der at maatte gaas ud fra, at den oftnævnte Beføjelse i Lighed med alle andre ikke særlig undtagne Beføjelser over det overdragne er overført paa Arvefæsteren som Indehaver af den fulde Ejendomsret med Hensyn til samme.

Som Følge heraf, og idet der ikke fra Citantens Side er anført noget af Betydning, der kunde medføre et andet Resultat, vil Indstævntes Frifindelsespaastand være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger, som begge Parter har paastaet sig tilkendte, vil være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandag den 13 Februar.

Nr. 11. Gaardejer **Jens Jensen Sørensen** (Selv)

contra

Amtmand over Hjørring Amt **H. Linnemann** paa det Offentliges Vegne (Dietrichson efter Ordre),

betræffende Spørgsmaal om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Januar 1907: Indstævnte, Amtmanden over Hjørring Amt paa det Offentliges Vegne, bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer Jens Jensen Sørensen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Dødsboet efter Etatsraad Neckelmann i Salær 25 Kr., Overretssagfører Sørensen i Salær 75 Kr., Sagfører Jakobsen i Salær 30 Kr., Overretssagfører Heise i Salær 75 Kr. og Sagfører Schmidt i Salær 30 Kr., hvilke Salærer udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Gaardejer Jens Jensen Sørensen, de Retsgebyrer, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt ikke Sagen for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Dietrichson 120 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende af Citanten, Gaardejer Jens Jensen Sørensen, tidligere af Møllergaard nu af Fejersholt, mod Indstævnte, Amtmanden over Hjørring Amt, paa det Offentliges Vegne i Henhold til § 3, 2det Stykke, i Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. af 5 April 1888 umiddelbart ved Overretten anlagte Sag, har Citanten — der under den nedennævnte mod ham ved Vennebjerg Herreds Politiret den 5 Maj 1903 indledede Undersøgelse den 7 s. M. blev belagt med Varetægtsfængsel som sigtet for Tyveri, hvorefter han hensad fængslet indtil den 23 Juni s. A. — paastaet sig tilkendt hos det Offentlige en Erstatning af 25,000 Kr., subsidiært efter Rettens Skøn for det ham ved bemeldte Frihedsberøvelse tilføjede Næringstab samt et Beløb i Erstatning for den ham ved Arrestationen tilføjede Lidelse og Tort. Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale.

Eftenv at Forvalter Lars Petersen af Bøgsted Hovedgaard om Morgen den 4 Maj 1903 var bleven gjort opmærksom paa, at der var forsvundet et Antal Rødgranplanter af et Parti saadanne Planter, der henlaa »indslaaede« paa en under bemeldte Hovedgaard hørende Mark, og som var bestemte til Udplantning, begav han, der var bekendt med, at Citanten mistænktes for tidligere at have gjort sig skyldig i Tyveri af Planter, sig hen i Nærheden af Citantens Gaard, og han iagttog da, at Citanten var beskæftiget med fra en Sæk at »indslaa« Granplanter i sin Have. Under den derefter mod Citanten indledede Undersøgelse er det godtgjort, at der i Citantens Have fandtes »udslaaet« bl. a. et Parti Rødgranplanter, om hvilke det ved en under Undersøgelsens Gang afholdt Syns- og Skønsforretning af de udmeldte Mænd skønnedes, at de var af ganske samme Alder, Størrelse og Udseende som de Rødgranplanter, der samme Foraar var blevne udplantede paa Bøgsted Hovedgaard. Da imidlertid Citanten vedholdende benægtede at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri, og da der ikke fandtes at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til desuagtet at anse ham skyldig, blev han — der under 22 Juli 1903 var bleven sat under Tiltale for bemeldte Forbrydelse — ved fornævnte

Herreds Ekstrarets Dom af 22 August s. A. frifunden for Aktors Tiltale i den paagældende Sag, saaledes at Udredelsen af Aktionens Omkostninger paalagdes det Offentlige.

Ligesom der ikke under den kriminelle Sag er fremkommet noget, hvorefter det maa antages, at Citanten — hvis under Forhørene afgivne Forklaringer om den Maade, hvorpaa han skal være kommen i Besiddelse af de paagældende Planter, maa anses at have været vaklende og i hvert Fald delvis afvigende fra Sandheden — er uskyldig i den Forbrydelse, hvorfor han har været fængslet, saaledes er der ikke under nærværende Sag og navnlig heller ikke ved de paa Foranledning af Citanten tilvejebragte Vidneforklaringer fremkommet Oplysninger, der gør Citantens Uskyldighed antagelig, og idet herefter Betingelserne for at tilkende Citanten Erstatning ifølge Loven af 5 April 1888 § 1 ikke kan anses at være til Stede, vil Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der bliver at tillægge Dødsboet efter Etatsraad Neckelmann, der oprindeligt har været beskikket til at udføre Sagen for Citanten for Overretten, i Salær 25 Kr., den derefter for ham beskikkede Sagfører, samme Steds, Overretssagfører Sørensen, i Salær 75 Kr., Sagfører Jacobsen i Hjørring, der har været beskikket som Sagfører for Citanten under to Thingsvidnesager, i Salær 30 Kr., den for Indstævnte beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Heise, i Salær 75 Kr. samt Sagfører Schmidt i Hjørring, der har været beskikket som Sagfører for Indstævnte under bemeldte Thingsvidnesager, i Salær 30 Kr., hvilke Salærer vil være at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Onsdag den 15 Februar.

Nr. 56. Handelsfirmaet **Svenska Kalkförsäljningsaktiebolaget** i Malmø (Stein)

contra

Grosserer **G. Krüger** eller nu hans Bo (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellanternes Berettigelse til at annullere en Salgskontrakt.

Sø- og Handelsrettens Dom af 3 Juni 1909: Indstævnte, Grosserer G. Krüger, bør for Tiltale af Citanterne, Handelsfirmaet »Svenska Kalkförsäljning A/B« i Malmø, i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger betale Citanterne til Indstævnte med 150 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er Indstævnte, Grosserer Krüger gaaet fallit, og hans Konkursbo taget under Behandling af Københavns Amt nordre Birks Skifteret, og den af Appellanterne her for Højesteret nedlagte Paastand gaar herefter ud paa, at Grosserer Krüger eller nu hans Konkursbo tilpligtes at betale dem det paastævnte Beløb, 8449 Kroner, med Renter som i Dommen anført samt Sagens Omkostninger.

I Dommen er det med Rette antaget, at Appellanterne efter den Maade, hvorpaa de tidligere havde stillet sig til, at Krüger ikke betalte de ham leverede Varer i Overensstemmelse med den i Marts 1907 indgaaede Kontrakt, ikke have været berettigede til straks efter Modtagelsen af det i Dommen nævnte Brev af 16 November 1908 at annullere Kontrakten. Da Krüger imidlertid efter Modtagelsen af Appellanternes Skrivelse af 17 November s. A. trods den heri liggende Paamindelse ikke sendte Betaling før den 28 s. M. og endda kun betalte, hvad han havde modtaget i Maanederne Juni til September 1908, medens hans Skyld for det ham i Oktober s. A. Leverede (ca. 3000 Kroner) fremdeles forblev udækket, har han derved gjort sig skyldig i et Forhold, som har maattet berettigede Appellanterne til at træde tilbage fra Kontrakten. Af Proceduren og Sagens Oplysninger fremgaar nu, at Appellanterne under et Møde, der fandt Sted mellem dem og Krüger den 2 December 1908, bestemt fastholdt deres Ret til at annullere Kontrakten, og det fremgaar ligeledes af Sagen, at Krüger var paa det Rene med, at Appellanterne fastholdt det nævnte Standpunkt, uagtet de noget ind i December 1908 vedblev at effectuere forskellige fra ham indløbne Ordre. Idet der som Følge heraf ikke bliver Spørgsmaal om, at Krüger, som af ham hævdet, skulde have et Erstatningskrav overfor Appellanterne paa Grund af disses Annullation af Kontrakten, samt da Indstævnte har erkendt, at der af Betalingen for de leverede Varer resterer det paastævnte Beløb, vil deres Paastand være at tage til Følge, saaledes at de kendes berettigede til for det paastævnte Beløb med Renter som i Dommen anført at erholde Udlæg i Krügers Konkursbo.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanterne, Handelsfirmaet »Svenska Kalkförsäljningsaktiebolaget« bør være berettiget til for 8449 Kroner med Renter heraf 6 pCt. aarlig fra den 18 Februar 1909, til Betaling sker, at erholde Udlæg i Indstævnte, Grosserer G. Krügers Konkursbo. Pro-

cessens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler nævnte Bo 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under 11 Marts 1907 forpligtede Citanterne, Handelsfirmaet »Svenska Kalkförsäljnings« A/B i Malmø sig til i hvert af Aarene 1907, 1908 og 1909 at levere 5 à 10,000 Tons Limhamns Jordbrugskalk successivt efter Indstævnte, Grosserer G. Krügers, Ordre til en Pris af 3 Kr. 50 Øre pr. Ton Netto fob Limhamn eller frit paa Bane i Indstævntes Valg.

Skønt Betalingen ifølge Konditionerne skulde finde Sted »ekstra kontant« — mod 3 pCt. Sconto — udviklede Forholdet sig, straks efter at Leverancerne i Marts 1907 havde taget deres Begyndelse, saaledes, at Indstævnte først betalte Varerne en vis — kortere eller længere — Tid efter, at Citanterne havde sendt ham Faktura. Citanterne tilstillede nu og da Indstævnte Rykkerskrivelser, som han i Reglen lod upaaagtede, men de foretog sig iøvrigt intet for at faa Betalingsvilkaarene overholdte. De synes endog ligefrem at have anerkendt, at Indstævnte kunde lade i al Fald nogen Tid hengaa, inden han betalte, idet de i deres forskellige Skrivelser, hvori de anmodede om Betaling, ofte angave deres forfaldne Tilgodehavende til et Beløb, der var mindre end det Beløb, hvorfor de paa det paagældende Tidspunkt havde leveret Varer, ligesom de i en Skrivelse af 12 Februar 1908, hvori de iøvrigt paataler den langsomme Betalingsmaade — de havde et Par Dage tidligere under Henviisning til Bankkrisen i København forlangt Betaling af en Faktura af 30 December 1907 — udtrykkeligt udtalte, at Regulering af Fakturerne paa ingen Maade som hidtil maatte udskydes i mere end 60 Dage.

Citanternes synes dog vedblivende at have anerkendt, at Reguleringen kunde henstaa nogen Tid. Den 5 Oktober 1908 anmodede de saaledes Indstævnte om at betale deres »forfaldne« Tilgodehavende, som de opgjorde til et Beløb, der svarede til, hvad der var leveret i Juni og Juli, skøndt der ogsaa i August og September Maaned var leveret betydelige Kvanta.

Den 16 November svarede Indstævnte paa en Anmodning fra Citanterne om at betale dem det da forfaldne Tilgodehavende, at hans Tilgodehavende hos Landmændene her paa Sjælland paa Grund af Begivenheden med Bondestandens Sparekasse gik meget langsomt ind, at han imidlertid haabede at kunne sende Citanterne fuld Dækning i Løbet af denne eller næste Uge, og at han som Følge af, at Betalingerne var trukket noget ud, maatte give Afkald paa de 3 pCt. Kasserabat (denne Rabat havde Citanterne hidtil godskrevet Indstævnte). Som Svar herpaa tilskrev Citanterne Indstævnte den 17 November følgende:

»Till svar på Eder ärade gårdagsskrivelse bedja vi härmed få konstatera, att kontraktet mellan Eder og oss beträffande gödningskalk genom dröjsmålet med betalningen af Eder brutits. Vi förbehålla oss med anledning heraf fria händer.

Expeditionen af redan beståld gödningskalk hafva vi ansett oss böra inställa.«

Det er noget omtvistet, hvad der skete, efter at Indstævnte havde modtaget dette Brev. Efter hvad Indstævnte gør gældende, ringede han, saasnart han havde modtaget Brevet, Citanterne op i Telefonen, men blev beroliget med en Bemærkning om, at Citanternes Brev kun var afsendt for en Forms Skyld og ikke skulde forstaas bogstaveligt. Den 28 November betalte Indstævnte, hvad der var leveret i Maanederne Juni til September, og det er givet, at Citanterne herefter i Løbet af November og Begyndelsen af December Maaned sendte Indstævnte, hvad han rekvirerede (forskellige Partier ialt et ret stort Kvantum). Citanterne gøre ganske vist gældende, at disse Leveringer skete udenfor den oprindelige Kontrakt, ifølge speciel Aftale i hvert enkelt Tilfælde, og at de hele Tiden have fastholdt, at Kontrakten var hævet. Noget Bevis for denne deres Paastand og for disse specielle Aftaler have Citanterne overfor Indstævntes Benægtelse imidlertid ikke kunnet føre. I Begyndelsen af December Maaned havde Indstævnte, der var rejst til Malmø for at betale, hvad der var leveret i Oktober Maaned og for at træffe Aftaler om Leverancer i Aaret 1910 en Samtale med Citanternes Disponenter, og under denne Samtale synes Aktiebolaget at have gjort gældende, at de ansaa Kontrakten med Indstævnte for brudt fra hans Side, og at de ikke vilde levere ham mere. Indstævnte synes at have gjort Indsigelse herimod og sendte straks efter sin Hjemkomst Citanterne en skriftlig Protest, hvori han forbeholdt sig Erstatning, saafremt Levering ikke blev præsteret. Som Svar herpaa modtog han et Brev fra Citanterne, hvori disse udtalte, at Grunden til, at de ophævede Kontrakten, ikke saa meget var at søge i den uregelmæssige Betaling, der tidligere var præsteret, som i den Omstændighed, at store Beløb i de seneste Maaneder i lang Tid havde henstaaet ubetalt trods Paamindelser, saavelsom i de Oplysninger, de fra paalidelig Kilde havde skaffet sig, hvilke tydede paa, at Risikoen, da Reguleringen af hver Maanedes Faktura ikke var i Overensstemmelse med Kontrakten, var alt for stor for dem.

Indstævnte nægtede herefter at udbetale Citanterne deres Tilgodehavende, idet han mente at have et større Erstatningskrav paa dem, og Citanterne have derefter anlagt nærværende Sag, under hvilken de have paastaaet Indstævnte dømt til at betale de leverede men ikke betalte Varer med ialt 8449 Kr. tilligemed Renter 6 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 18 Februar 1909, til Betaling sker og Sagens Omkostninger.

Indstævnte gør gældende, at Citanterne have været uberettigede til at annullere Kontrakten. Han paastaar, at den virkelige Grund til, at de annullerede den, var den, at de havde faaet afsluttet en for dem betydelig fordelagtigere Kontrakt med et større, mod Indstævnte konkurrerende Firma her i Byen, og at de havde benyttet den af dem angivne Grund som et kærkomment Paaskud til at slippe fri fra en Kontrakt, som de ikke længere fandt stemmende med deres Interesser.

Han hævder, at han ved ikke at faa de omkontraherede Varer leverede fra Citanterne har lidt et Tab, der betydeligt overstiger det Beløb, han skylder for Varer.

Efter de foreliggende Oplysninger maa Retten anse den fra Citanernes Side skete Annullation som ganske uberettiget. Indtil 17 November findes Citanterne efter det foran omtalte til en vis Grad udtrykkelig, men i hvert Fald ved ikke at sende Indstævnte mere virkningsfulde Protester end dem, de havde sendt ham, stiltiende at have godkendt Indstævntes noget uregelmæssige Maade at betale paa, og de burde derfor, saafremt de mente at have Grund til for Fremtiden at forlange Kontraktbetingelserne nøje overholdte, i Forvejen have adviseret Indstævnte om, at en fremtidig Forsinkelse med Betalingen vilde medføre en Annullation.

Men selv om Indstævntes Maade at betale paa havde afgivet tilstrækkeligt Grundlag for en Annullation, kunde dette ikke berettige Citanterne til at tage det Standpunkt, de have indtaget i deres Skrivelse af 17 November, hvori de udtale, at de forbeholde sig »frie Hænder«, og hvorved de i Virkeligheden forbeholde sig Muligheden for en Spekulation paa Indstævntes Bekostning. De burde have taget et bestemt Standpunkt, ligesom de, naar de leverede efter 17 November, burde have sikret sig Bevis for, at disse Leverancer skete efter speciel Aftale udenfor Kontrakten. Nogen særlig ny Misligholdelse efter den 17 November, som kunde berettige Citanterne til Annullation i December Maaned, ses ikke at være godtgjort under Sagen.

Efter det saaledes anførte foreligger der Grundlag for et Erstatningskrav fra Indstævntes Side. Hvad Størrelsen af dette Krav angaar, maa Retten, som Sagen under Proceduren er Retten forelagt, gaa ud fra, at Indstævnte virkelig har lidt et Tab, der fuldt ud svarer til det paastævnte Beløb. Retten maa efter de foreliggende Omstændigheder gaa ud fra, at det har været Meningens, at det Spillerum, (fra 5,000 til 10,000) der er hjemlet ved Kontrakten, er fastsat i Indstævntes Interesse, efter hvis Ordre Varerne skulde leveres. Retten maa betragte det som tilstrækkelig dokumenteret, at Indstævnte ved Videresalg af Kalken vilde have haft en Avance, der er saa stor, at hans Tab overstiger det Beløb, der paastævnes her under Sagen. Retten maa endelig efter det Foreliggende gaa ud fra, at Indstævnte ikke ved passende Dækningsbeløb andetsteds fra har kunnet skaffe sig den heromhandlede specielle Vare; ganske vist er det oplyst, at Indstævnte fra det danske Gødningskompagni, der efter Bruddet mellem Citanterne og Indstævnte har faaet Eneforhandlingen for Citanterne, har faaet Tilbud om Levering af Kalk til en forholdsvis lempelig Overpris, men dette Tilbud var knyttet til den Betingelse, at han opgav sit Regreskrav mod Citanterne for den Overpris, han saaledes kom til at betale, og det maa derfor blive uden Betydning for Sagen.

Under de saaledes foreliggende Omstændigheder findes Indstævntes tabte Avance at maatte danne Normen for den Indstævnte tilkommende Erstatning. Da det herefter er givet, at Erstatningen overstiger det paastævnte Beløb, vil Indstævnte være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes Citanterne at burde tilsvare Indstævnte med 150 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 371. Tjenestekarl **Carl Poulsen** (Møller efter Ordre)

contra

Gaardforpagter **Christian Andersen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Berettigelse til at forlade sin Tjeneste paa Grund af Mishandling fra Indstævntes Side.

Hellum Hindsted Herreders Politirets Dom af 30 December 1909: Indklagede, Gaardforpagter Christian Andersen i Horsens, bør til Klageren, Tjenestekarl Carl Poulsen, ibdm., betale hans tilgodehavende Restløn for Aaret fra 1 November 1908 til 1 November 1909 med 275 Kr. med Fradrag af de i Sagen omhandlede 25 Kr. eller 250 Kr., Kostpenge i 8 Uger à 50 Øre pr. Dag eller 28 Kr., for en Lægeattest 6 Kr. 66 Øre og i Sagsomkostninger 4 Kr. 79 Øre. Indklagede vil derhos have til Statskassen at erlægge en Bøde af 20 Kr., der i Mangel af Betaling afsones med simpelt Fængsel i 5 Dage. At efterkommes inden tre Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Maj 1910: Appellanten, Gaardforpagter Christian Andersen, bør til Appelindstævnte, Tjenestekarl Carl Poulsen, betale 30 Kr. 30 Øre. Saa bør han og til Statskassen bøde 20 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hen sættes i simpelt Fængsel i 3 Dage. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Den af Indstævnte givne Fremstilling af det Optrin, som fandt Sted mellem Parterne ved den i den indankede Dom omtalte Lejlighed, er ikke blot i og for sig usandsynlig, naar henses til Sagens Oplysninger, men det maa efter disse antages, at den paa afgørende Punkter er urigtig. Herefter kan imidlertid denne Fremstilling ikke lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, hvorimod der efter det Foreliggende væsenlig i Overensstemmelse med Appellantens Fremstilling maa gaas ud fra, at Indstævnte og dennes Fader i Forening have øvet Vold imod Appellanten, uden at denne har givet rimelig Anledning dertil, og at Indstævnte saaledes maa bære Ansvaret for alle de i Lægeattesten omtalte Beskadigelser, hvad enten de ere bibragte Appellanten af Indstævnte selv eller af Faderen. Da nu den Appellanten overgaaede Vold maa anses som en Mishandling, har Appellanten ifølge Tyendelovens § 43 Nr. 1 været berettiget til at forlade Tjenesten som sket, og hans paa samme Lovs § 44 støttede Paastand om Tilkendelse af det ham ved Politiretsdommen i Løn og Kostpenge tillagte Beløb af ialt 278 Kroner, mod

hvis Beregning ingen Indsigelse er fremsat, vil derfor være at tage til Følge.

Hvad dernæst angaar den Indstævnte idømte Bøde, om hvis Forandring der efter Sagens processuelle Stilling ikke er Spørgsmaal, vil Politiretsdommen, hvis subsidiære Bestemmelse angaaende Fængselsstraffen kan tiltrædes, i Overensstemmelse med Appellantens Paastand være at stadfæste.

Indstævnte vil derhos have at betale Appellanten Processens Omkostninger for Politiretten og Landsoverretten med 30 Kroner samt have at udrede Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til den Indstævnte, Gaardforpagter Christian Andersen, idømte Bøde bør Politiretsdommen ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Betaling regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Indstævnte bør derhos til Appellanten, Tjenestekarl Carl Poulsen, betale 278 Kroner samt Processens Omkostninger for Politiretten og Landsoverretten med 30 Kroner. Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr, der skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, der skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Højesteretssagfører Møller 100 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Idet Appelindstævnte, Tjenestekarl Carl Poulsen af Horsens, der har været fæstet til at tjene Appellanten, Gaardforpagter Christian Andersen sammesteds, fra den 1 November 1908 til den 1 November 1909 for Kost og Logi samt en Pengeløn af 330 Kr., hvoraf en Fjerdedel eller 82 Kr. 50 Øre for Vinterhalvaaret og Resten for Sommerhalvaaret, men som den 3 Maj f. A. forlod Tjenesten, har anbragt, at dette er sket med lovlig Grund, idet han den nævnte Dag var bleven mishandlet af sin Husbond, har han — der som Forskud paa Lønnen har erholdt udbetalt ialt 55 Kr. — under nærværende Sag i 1ste Instans ved en Politiret søgt Appellanten til Betaling dels af den endnu resterende Del af Lønnen eller 275 Kr. samt i Kostpenge for 8 Uger à 50 Øre pr. Dag 28 Kr., dels af 6 Kr. 66 Øre i Erstatning for hans Udlæg til en Lægeerklæring, hvorhos han endelig har paastaet Appellanten anset med en passende Bøde. Ved Politiretsdommen er Appellanten tilpligtet dels at betale Appelindstævnte bemeldte 275 Kr. med Fradrag af 25 Kr. for den nedennævnte Overfrakke, altsaa til Rest 250 Kr.,

samt Kostpenge med 28 Kr., dels at godtgøre ham Udgiften til den ovennævnte Lægeattest med 6 Kr. 66 Øre og Sagens Omkostninger for Politiretten med 4 Kr. 79 Øre, hvorhos han i Medfør af Straffelovens § 200 er anset med en Bøde til Statskassen af 20 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage, og Sagen er nu af Appellanten indanket her for Retten, hvor han, der for Politiretten paastod sig frifunden mod Betaling af 5 Kr. 30 Øre, subsidiært mod Betaling af 30 Kr. 30 Øre, har paastaaet sig pure frifunden for Appelindstævntes Tiltale og subsidiært har gentaget de af ham for Politiretten nedlagte Paastande. Appelindstævnte har, næst at paastaa Sagen afvist — hvortil der dog savnes Føje — nedlagt en Paastand, der maa antages at gaa ud paa Stadfæstelse af Politiretsdommen.

Under Sagen har Appelindstævnte givet følgende Fremstilling af, hvad der passerede, forinden han bortgik af Tjenesten:

Den paagældende Dag kom Appellanten og dennes Fader, Gaardejer Knud Andersen, ind til ham paa hans Kammer, hvor Knud Andersen søgte at formaa ham til at lade et Beløb af 25 Kr., han skyldte Knud Andersen for en Overfrakke, gaa af i den den 1 Maj forfaldne Del af hans Løn. Da han vægrede sig herved, kastede Knud Andersen ham bagover i Sengen, hvor saavel Knud Andersen som Appellanten og navnlig denne sidste slog løs paa ham, og efterat han ved en Kraftanstrengelse var kommen paa Benene, kastede Appellanten ham om paa Gulvet, hvor Knud Andersen pryglede ham med en Stok, og da han vilde rejse sig, skubbede Appellanten ham over mod Sengen og et i Kamret værende Skab, hvorefter Appellanten forfulgte ham gennem Stalden ud i Gaarden og slog løs paa ham med et Hovedlag til Hestetøj.

I Modsætning hertil har Appellanten, idet han har hævdet, at det var aftalt mellem ham og Appelindstævnte, at Betalingen for den ommeldte Frakke skulde afkortes i Vinterlønnen med 25 Kr., anbragt, at da Appelindstævnte desuagtet gjorde Paastand om at faa udbetalt ogsaa det for Frakken skyldige Beløb, gik Appellantens Fader, Gaardejer Knud Andersen, den 3 Maj f. A. ind i Appelindstævntes Kammer for at formaa ham til at indvilge i, at Beløbet indeholdtes i den den 1ste s. M. forfaldne Løn. Det kom da til Klammeri mellem dem, der udartede til, at Appelindstævnte angreb Knud Andersen og slog løs paa ham, hvorhos han skubbede ham over i en Seng og holdt holdt ham nede. Da Appellanten, som opholdt sig i Hestestalden beskæftiget med at lægge Seletøj paa et Par Heste, hørte Spektakel i Kamret, gik han derind for at hjælpe sin Fader, og straks, da Appelindstævnte saa ham, sprang han op og angreb ham ved at støde ham for Maven med sit ene Knæ, hvorefter Appellanten for at forsvare sig tilføjede ham et Slag med Haanden paa Siden af Hovedet. Appellanten retirerede derpaa baglængs ud i Stalden, men Appelindstævnte fulgte efter, og da han i Haanden bar en Træsko, som han vilde bruge til dermed at angribe Appellanten, slog denne, for at værge sig, fra sig med et Hestehovedlag og ramte dermed Appelindstævnte paa dennes højre Skulder. Appellanten har derhos benægtet at have slaet Appelindstævnte med nogen Stok, hvorimod han har anbragt, at Knud Andersen flere Gange slog Appelindstævnte med en saadan, da Appelindstævnte angreb Appellanten og denne retirerede ud i Stalden.

Ved Sammenstødet blev der tilføjet Appellindstævnte en Del Læsioner, der i en af Distriktslæge Just Poulsen den 3 Maj f. A. udfærdiget Erklæring angaaende Resultatet af en af ham samme Dag foretagen Undersøgelse af Appellindstævnte beskrives saaledes:

»Paa den ombøjede Rand af venstre ydre Øre (Helix) findes et 5 Millimeter langt, overfladisk Saar i Huden, og et lignende findes bagved og under Øret, tværs over processus mastoideus. Disse Saar ere nærmest Hudafskrabninger og synes at kunne være fremkomne ved, at der er slaaet et Stokkeslag tværs over Øret, og at Stokken derunder er gledet.

Paa Forsiden af højre Skulder findes 3 transverselle, blaarøde, opsvulmede Strimer af 1 Centimeters Bredde og 2—3 Centimeters Længde.

Paa Bagsiden af højre Skulder ligeledes 3 transverselle Striber af samme Udseende, men 3—4 Centimeter lange, og paa Bagsiden af venstre Skulderparti, tværs over Skulderbladet 7 blaarøde, opsvulmede fingerbrede Striber.«

I Erklæringen hedder det derhos:

»Alle de nævnte smaa Saar og svulne Striber give for Tiden Anledning til Smerte og Ømhed, men der er ikke Grund til at vente, at de skulle blive Aarsag til varig Men.«

Under Sagen har fornævnte Gaardejer Knud Andersen, der af Appellindstævnte er ført som Vidne, afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa, at der ved den paagældende Lejlighed, saavidt han erindrer, ikke i Appellindstævntes Kammer foregik noget mellem Sagens Parter. Han saa, at Appellanten stod i Døren til Karlekamret med et eller to Hovedlag i Haanden; endvidere saa han, at Appellindstævnte forlod Kamret og, vistnok med den ene Træsko i Haanden, gik gennem Stalden og ud i Gaarden. Han hørte derhos, at der, efter at Appellindstævnte havde forladt Kamret, faldt Slag, men han ved ikke, hvem der slog, og hvormed der blev slaaet. Endelig har Vidnet forklaret, at Appellindstævnte den paagældende Morgen overfaldt ham inde i Karlekamret, idet Appellindstævnte gav ham et Par Stød for Brystet i Anledning af, at Vidnet forlangte, at Appellindstævnte skulde betale den oftnævnte Frakke eller give Vidnet Pant i en Cykle, som Vidnet ved denne Lejlighed lagde Haanden paa.

Efter Appellindstævntes foran gengivne Fremstilling pryglede Knud Andersen ham inde i Karlekamret med en Stok, medens Appellanten først, da Appellindstævnte derefter forlod Kamret, slog ham med Hovedlaget. Naar nu henses til, at det i den forommeldte Lægeerklæring er udtalt, uden at Appellindstævnte ved Erklæringens Fremlæggelse har taget noget Forbehold heroverfor, at Appellindstævnte ved Undersøgelsen forklarede, at alle de i Erklæringen beskrevne Læsioner var Følger af Slag med en Kæp, som en Mand samme Morgen havde tilføjet ham — hvorved i Erklæringen er bemærket, at Læsionernes Ud-

seende synes at stemme med denne Forklaring — findes det betænkeligt at forkaste Appellantens Anbringende om, at han kun slog Appelindstævnte en Gang med Hovedlaget og herved ramte ham paa højre Skulder.

Appellanten vil herefter alene og i det højeste kunne anses ansvarlig for de i Erklæringen ommeldte Læsioner paa Appelindstævntes højre Skulder, men idet Tilføjelsen af disse, isoleret betragtede, ikke findes at kunne karakteriseres som en under Tyendelovens § 43 Nr. 1 hørende Mishandling, maa Appelindstævnte anses at have været uberegtiget til af den af ham paaberaabte Grund at forlade Tjenesten. Som Følge heraf vil Appellanten overensstemmende med de af ham for Politiretten nedlagte Paastande ikkun være at tilpligte at betale Appelindstævnte Løn til den Dag, Tyendeforholdet ophørte, med 30 Kr. 30 Øre, hvorved bemærkes, at det ikke af ham er overfor Appelindstævntes Benægtelse godtgjort, at der har foreligget nogen Aftale, hvorefter Betalingen for den oftommeldte Frakke vil kunne føres til Afgang i den for Vinterhalvaaret bestemte Løn, og at der mangler Føje til nogen delvis Kompensation ved Hjælp af den i Tidsrummet fra den 1 til den 3 Maj f. A. indtjente Løn. For den mod Appelindstævnte udøvede Vold vil Appellanten — idet der efter det Foreliggende ikke vil kunne tages Hensyn til hans Anbringende om at have handlet af Nødværge — være at anse efter Straffelovens § 200 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 20 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 3 Dage.

Sagens Omkostninger for begge Retter — under hvilke Omkostninger Udgiften ved Erhvervelsen af den forommeldte Lægeattest maa henføres — findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Nr. 147. Gaardejer **Martin Vilhelm Petersen**
(Halkier efter Ordre)

contra

Skanderup Andelsmejeri (Hindenburg efter Ordre),

betræffende Spørgsmaal om Appellantens Forpligtelse til at indtræde i Andelsmejeriet.

Andst-Slaugs Herredstings Dom af 27 Oktober 1908: Indstævnte, Gaardejer Martin Vilhelm Petersen af Gjelballe, bør for Tiltale af Citanterne, Bestyrelsen for Skanderup Andelsmejeri, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverretts Dom af 19 April 1909: Forsaavidt Appellanterne, Bestyrelsen for Skanderup Andelsmejeri paa Mejeriets Vegne, har paastaet sig tilkendt Erstatning hos Appelindstævnte, Gaardejer Martin Vilhelm Petersen, for Udeblivelse med Mælkeleverance i Tiden efter den 31 Januar 1908, afvises Sagen fra Underretten. Appelindstævnte bør til Appellanterne betale 28 Kr. 20 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 31 Januar 1908, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at tvende af Appellanterne den 11 August 1908 for Underretten fremlagte Gældsbeviser af henholdsvis 19 Juli 1905 og 5 December 1906 ikke ere skrevne paa behørigt stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter det Foreliggende var Sælgeren af den i den indankede Dom nævnte Gaard berettiget til, naar han solgte denne, at udtræde af Mejeriet mod at betale den Del af dettes Gæld, som svarede til Tallet af de af ham da indtegnede Køer. Da det nu ikke kan antages, at Hovedappellanten ved den i Dommen citerede Bestemmelse i Købekontrakten af 11 Oktober 1907 har paataget sig en større Forpligtelse end den, der saaledes paa-hvilede hans Sælger, vil han ikke kunne tilpligtes at indtræde som Medlem af Mejeriet, men vil kun kunne dømmes til at betale dette det Beløb, der svarer til den ovennævnte Andel af Mejeriets Gæld. Da denne Andel efter Proceduren og Sagens Oplysninger maa ansættes til 360 Kroner, vil Hovedappellanten i Overensstemmelse med en af ham nedlagt subsidær Paastand være at tilpligte at betale Kontraappellanten nævnte Beløb med Renter som i Dommen anført.

Processens Omkostninger for alle Retter findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Hovedappellanten, Gaardejer Martin Vilhelm Petersen, bør til Kontraappellanten, Skanderup Andelsmejeri, betale 360 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 31 Januar 1908, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedappellanten og Kontraappellanten hver 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokaterne Halkier og Hindenburg hver 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Efteraaret 1907 solgte Peter Morten Mathiesen, nu i Kolding, til Appelindstævnte, Gaardejer Martin Vilhelm Petersen af Gjelballe, en ham tilhørende Gaard i Gjelballe, i hvilken Anledning der under 11 Oktober 1907 oprettedes en skriftlig Købekontrakt mellem dem, der bl. a. indeholdt en saalydende Bestemmelse:

»Køberen indtræder i Sælgerens Rettigheder og Forpligtelser i Skanderup Andelsmejeri og hæver Overskud og Udbytte fra Overtagelsen samt enhver af Andelen fremtidig flydende Udbetaling«.

Det fremgaar derhos af det Oplyste, at det paa en i December Maaned 1905 i Skanderup Andelsmejeri afholdt Generalforsamling var bleven vedtaget, at Mejeriets Andelshavere skulde forbinde sig til indtil 1 November 1916 at levere al Mælken af deres respektive Købesætninger til Mejeriet, og at denne Vedtagelse senere udtrykkelig er bleven tiltraadt bl. a. af ovennævnte P. M. Mathiesen. Appelindstævnte, der tiltraadte Gaarden den 1 November 1907, vægrede sig imidlertid ved at indtræde i eller levere Mælk til nævnte Mejeri. Efter at P. M. Mathiesen ved skriftlig Transport af 27 Januar 1908 havde overdraget Mejeriet den ham ifølge den ovennævnte Købekontrakt tilkommende Ret til at forlange dens Bestemmelser respekterede af Køberen og til eventuelt gennem Søgemaal at tvinge ham til at opfylde de Forpligtelser, han havde paataget sig, navnlig til at levere Mejeriet sin Mælkeproduktion, har Appellanterne, Bestyrelsen for Skanderup Andelsmejeri, anlagt nærværende Sag, under hvilken deres i 1ste Instans nedlagte endelige Paastand gaar ud paa, at Appelindstævnte tilpligtes dels under en passende daglig Mulkt at levere Mejeriet al Mælken af den Kobesætning, han til enhver Tid har paa Gaarden, til den Pris og iøvrigt paa de nærmere Vilkaar, Mejeriets Love fastsætte, dels at betale Mejeriet i Erstatning for det Tab, det har lidt og lider ved hans Undladelse af at levere Mælken, 60 Øre daglig fra den 1 November 1907 indtil den Dag, Mælken leveres, med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 31 Januar 1908, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen er Appelindstævnte overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand frifunden for Appellanternes Tiltale, og Sagen er nu af dem efter Stævning saavel til Appelindstævnte som til Gaardejer Niels K. Petersen af Mygdal som dennes Kurator indanket her for Retten, hvor de har gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastande og subsidiært nedlagt Paastand om, at Appelindstævnte tilpligtes at betale dem paa Mejeriets Vegne en Erstatning af 360 Kr. eller dog 300 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 31 Januar 1908, indtil Betaling sker. Appelindstævnte og dennes Kurator har ikke givet Møde for Overretten.

Forsaavidt Appelindstævnte har villet gøre gældende, at der ved den paagældende Bestemmelse i Købekontrakten kun er givet ham en Ret, men ikke paalagt ham nogen Forpligtelse, og at der ved de mundtlige Forhandlinger om Ejendoms købet var forbeholdt ham Ret til at vælge mellem de to Mejerier, der fandtes i Sognet, kan der ikke heri gives ham Medhold, idet navnlig ejheller de til Oplysning under

Sagen afgivne Vidneforklaringer give Anledning til at antage, at der ved Siden af Købekontrakten er truffen nogen i Strid med dennes Indhold værende Aftale. Medens Appellindstævnte saaledes maa anses pligtig at indtræde i den hans Sælger, som meldt, paahvilende Forpligtelse til at levere Mælken af sin Kobesætning til Mejeriet, som derhos i Kraft af den ovennævnte Transport maa anses for rette Sagsøger, vilde denne Ydelse efter sin Beskaffenhed, idet navnlig dens Omfang ikke paa fornøden Maade kan præciseres, ikke egne sig til Fremtvingelse ved Tvangsbøder, og Appellanternes Paastand om, at Appellindstævnte under daglig Mulkt tilpligtes at efterkomme Forpligtelsen, vil saaledes ikke kunne tages til Følge. Appellindstævnte vil derimod være at tilpligte at yde Appellanterne Erstatning i Anledning af, at han har undladt at opfylde sin her ommeldte Forpligtelse, dog at der under denne Sag kun vil kunne tilkendes Erstatning for Tiden fra den 1 November 1907 til Forligsklagens Dato, idet det indsogte Erstatningsbeløb ved Søgsmaalets Anlæg kun var forfaldent for Tiden indtil nævnte Dag, hvorfor Sagen, forsaavidt Appellanternes Paastand gaar videre, ex officio vil være at afvise fra Underretten. Idet der derhos efter det Foreliggende maa gaas ud fra, at Appellindstævntes Kobesætning i det ovennævnte Tidsrum har været 10 Køer, og at det Appellanterne, naar der regnes med en Kobesætning af denne Størrelse, ved Ikke-Opfyldelsen tilføjede Tab for et Aar vilde udgøre 111 Kr. 87 Øre, vil der i Erstatning for nævnte Tidsrum tilkomme Mejeriet 28 Kr. 20 Øre, hvilket Beløb Appellindstævnte saaledes vil være at tilpligte at betale Appellanterne tilligemed Renter heraf som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter vil efter Omstændighederne være at ophæve.

Det kan ikke billiges, at de med Underretsakten fulgte Indlæg har været samlede med en Metalstift i Stedet for, som foreskrevet i Lov 19 December 1903 § 4, at være sammenhæftede i et særligt Hæfte.

Nr. 350. **Hulda Camilla Sofie Charlotte Christensen**
(Liebe efter Ordre)

contra

Tømmersvend Ove Henrik Christensen og **Vægter Christen Christensen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaal om Underholdsbidrag.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Maj 1910: Indklagede Vægter Christen Christensen af Maribo bør for Tiltale af Klagerinden Hulda Camilla Sofie Charlotte Christensen i denne Sag fri at være. Saafremt Indklagede Tømmersvend Ove Henrik Christensen

inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra den 7 September til den 13 November 1907, bør ogsaa han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til Klagerinden og det af hende den 15 Juli 1908 fødte Barn Max Ove Norin Christensen betale de i Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag efter Øvrighedens Bestemmelse, dog med Fradrag af 3 Kr., som han alt har betalt Klagerinden.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse bestemmes til 15 Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellantinden Hulda Camilla Sofie Charlotte Christensen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Liebe 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag paastaar Klagerinden Hulda Camilla Sofie Charlotte Christensen de Indklagede, Tømmersvend Ove Henrik Christensen her af Staden, der er født i København den 18 August 1885, og Vægter Christen Christensen af Maribo, der er født i Østofto Sogn den 24 Juni 1875, tilpligtede i Overensstemmelse med Lov Nr. 130 af 27 Maj 1908 § 14, 4de Stykke, at betale de i bemeldte Lovs §§ 1 og 2 omhandlede Bidrag dels til det af Klagerinden udenfor Ægteskab avlede, den 15 Juli 1908 fødte Barn Max Ove Norin Christensen fra dets Fødsel at regne, dels til Klagerinden selv, alt efter Øvrighedens Bestemmelse, dog med Fradrag af 3 Kr., som Ove Henrik Christensen alt har betalt hende.

Ifølge Erklæring fra Retslægeraadet kan fornævnte Barn være avlet i Tiden fra noget før Midten af September til noget før Midten af November 1907.

Til Støtte for sin Paastand overfor Indklagede Ove Henrik Christensen har Klagerinden anbragt, at hun mange Gange, saaledes ogsaa i September, Oktober og November 1907, har haft Samleje med ham, bl. a. den 21 Oktober 1907.

Indklagede Ove Henrik Christensen har erkendt, at han oftere har haft Samleje med Klagerinden, men har principalt paastaet sig frifunden under Anbringende af, at han ikke har haft Samleje med hende i de sidste ca. 4 Maaneder forud for den 27 November 1907. Subsidiært har han nedlagt Paastand paa, at han kun i Forening med Indklagede Christen Christensen dømmes til at betale de paa- staaede Bidrag.

Klagerinden, der kun paa Foranledning af Indklagede Ove Henrik Christensen har inddraget Indklagede Christen Christensen som Part under Sagen og nedlagt Paastand overfor ham, har forklaret, at hun og Christen Christensen vel delte Værelse med hinanden Natten efter den 29 Oktober 1907, og at Christen Christensen i Nattens Løb søgte at faa Samleje med hende, men at det ikke blev til noget, og at der overhovedet ikke fandt nogen kønslig Berøring imellem dem Sted.

Indklagede, Christen Christensen, der principalt har paastaet Sagen afvist for sit Vedkommende og subsidiært har paastaet sig frifunden, har erkendt, at han den paagældende Nat delte Værelse med Klagerinden og forsøgte at opnaa Samleje med hende, hvorhos han har udtalt, at han, der var stærkt beruset, ikke har en saa klar Erindring om det Passerede, at han med sin Ed kan bekræfte, at han ved denne Lejlighed ikke fuldbyrdede Samleje med hende. Han har iøvrigt nærmere forklaret, at Klagerinden laa ind over Sengen og at han forsøgte at føre sit mandlige Lem ind i hendes Kønsdel, men opgav det, da hans Lem — formentlig paa Grund af hans berusede Tilstand — ikke erigerede.

Da der herefter ikke vil kunne være Spørgsmaal om for Indklagede Christen Christensens Vedkommende at gøre Sagens Udfald afhængig enten af hans eller Klagerindens Ed, og da de iøvrigt foreliggende Oplysninger ikke afgive aldeles tilstrækkelig Føje til mod Klagerindens Benægtelse af at have haft Samleje med Christen Christensen paa Barnets Undfangelsestid, at dømme ham pure efter Klagerindens paa Indklagede Ove Henrik Christensens Foranledning over ham nedlagte Paastand, vil denne Indklagede, til hvis principale Paastand om Sagens Afvisning der, da Klagerinden har nedlagt Paastand imod ham, og han har frafaldet Værnetingsindsigelse, ikke vil kunne tages Hensyn, være at frifinde.

Med Hensyn til Indklagede Ove Henrik Christensen har Kirsten Christensen, Nielsens Hustru, som Vidne edelig forklaret, at denne Indklagede ikke ret længe efter Barnets Fødsel har svaret Vidnet paa dets Spørgsmaal, om han nu ogsaa troede, at han var Fader til Barnet: »Nej, jeg tror det ikke, men jeg ved det«, medens Indklagede Ove Henrik Christensen har erklæret, at Vidnets Spørgsmaal gik ud paa, at han vel maatte vide, om han var Fader til Barnet eller ej, og at han hertil svarede: »Det ved jeg ogsaa«.

Skønt det nævnte Vidnes Forklaring afgiver en ikke uvæsentlig Bestyrkelse af Klagerindens Sigtelse mod Indklagede Ove Henrik Christensen, findes der under Hensyn til, at Klagerinden under Sagen har afgivet i høj Grad løgnagtige Forklaringer angaaende hendes Forhold til andre Personer, med hvem hun har haft kønslig Om-

gang, ikke at være tilstrækkelig Hjemmel til at berøve Indklagede Ove Henrik Christensen den ham iøvrigt i Lovgivningen hjemlede Ret til at fralægge sig Klagerindens Sigtelse med sin Ed, og Sagen vil derfor i Medfør af D. L. 6—13—5 være at afgøre saaledes, at denne Indklagede vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra den 7 September til den 13 November 1907, hvorimod han i modsat Fald vil være at dømme til alene at betale de af Klagerinden paastaaede Bidrag.

Torsdag den 16 Februar.

Nr. 135. Enke **Nicoline Jørgensen** (Overretssagfører Repsdorph)

contra

Indenrigsministeriet (Winther),

betræffende Spørgsmaal om Refusion af en Appellantinden tilkendt Erstatning for Tab af Forsørger.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Oktober 1909: De Indstævnte, Indenrigsministeriet, bør for Tiltale af Citantinden, Enke Nicoline Jørgensen af Frederikshavn, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges i Salær Overretsprokurator Steinthal 80 Kroner, hvilket Beløb udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, vil den efter Indstævntes Paastand, til hvilken som accessorisk Intervenient »Danske Skibsrederes gensidige Forsikringsforening for Søfolk« har sluttet sig, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for

Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Enke Nicoline Jørgensen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 20 Juni 1906 blev det danske Skib 3/m. Skonnert »Bertha« af Esbjerg i Kanalen mellem Dover og Calais løbet i Sænk af det amerikanske Dampskib »American«. Ved denne Lejlighed omkom med Undtagelse af én Mand hele Skibets Besætning, deriblandt Citantinden under nærværende Sag, Enke Nicoline Jørgensen af Frederikshavn, hendes Mand, der, da Skonnertens Kaptajn tidligere paa Skibets Rejse var afgaaet ved Døden, fungerede som Fører af dette. Som Følge heraf blev der den 15 September s. A. i Henhold til § 19 i Lov Nr. 54 om Søfolks Ulykkesforsikring af 1 April 1905 af Arbejderforsikringsraadet, Afdelingen for Søfolks Forsikring, tilkendt Citantinden et Beløb af 2800 Kr., hvilket Beløb den 18 s. M. blev udbetalt hende af nævnte Raad, efter at det var indbetalt til samme af »Danske Skibsrederes gensidige Forsikringsforening for Søfolk«.

Den 26 Januar 1907 henvendte Citantinden sig til den danske Generalkonsul i New York med Anmodring om hans Bistand til i Anledning af Paasejlingen at erholde Erstatning for Tab af Forsørger hos »American« Rederi, Petroleumsselskabet »Standard Oil Co.«. Generalkonsulen svarede imødekommende og lovede sin Hjælp.

Den 26 Februar s. A. henvendte »Danske Skibsrederes gensidige Forsikringsforening for Søfolk« sig til Udenrigsministeriet og forhandlede om Muligheden af at gøre Erstatningskrav gældende mod »American«s Rederi og fremsendte derpaa den 28 s. M. en Fuldmagt for den danske Generalkonsul i New York til at repræsentere Foreningen overfor Rederiet.

Der indledes derefter Forhandlinger mellem Udenrigsministeriet og fornævnte Generalkonsul, hvorunder denne gjorde gældende, at kun de afdødes Efterladte med Udsigt til heldigt Resultat kunde gøre Krav gældende for de amerikanske Domstole mod Rederiet, derimod ikke Forsikringsforeningen, da denne efter amerikansk Ret ikke under en saadan Sag kunde optræde som Sagsøger; han mente derfor alene at maatte optræde paa de Efterlevendes Vegne, idet han henviste til, at Forsikringsforeningen altid kunde sikre sig sin Ret til at erholde udbetalt det til dets Krav svarende Beløb, naar dette fremsendes til Udenrigsministeriet.

Generalkonsulens Virksomhed resulterede i en mindelig Ordning med Rederiet, hvorefter dette udbetalte et Beløb, der blev fordelt blandt de Efterlevende, saaledes at der tilkom Citantinden 5667 Kr. 41 Øre. Dette Beløb fremsendes til Udenrigsministeriet den 7 November 1907, og den 8 s. M. sendte Generalkonsulen Citantinden Underretning herom.

Under Hensyn til, at der af forannævnte Forsikringsforening overfor Udenrigsministeriet var rejst Krav om Dækning for den af

Foreningen til Citantinden udbetalte Erstatningssum, 2800 Kr., oversendte Udenrigsministeriet Beløbet til Indenrigsministeriet med Anmodning om at foretage det fornødne med Hensyn til Afgørelsen af Mellemværendet mellem de paagældende og Forsikringsforeningen.

Efter at dette Ministerium havde indhentet en Erklæring fra Arbejderforsikringsraadet, hvori dette tilraadede, at der af den Citantinden tilkommende Erstatning fradroges 2800 Kr., der vilde være at udbetale til fornævnte Forsikringsforening, forespurgte Indenrigsministeriet i Overensstemmelse hermed Citantinden, om hun kunde gaa ind herpaa, og da dette besvaredes benægtende, udbetalte Indenrigsministeriet hende 5667 Kr. 41 Øre med Fradrag af 2800 Kr. eller 2867 Kr. 41 Øre med Renter heraf fra den 15 Januar 1908 eller ialt 2900 Kr. 86 Øre, idet det tilføjedes, at Beløbet 2800 Kr. vilde blive tilbageholdt, indtil Citantinden havde tilvejebragt retslig Afgørelse for sin Berettigelse hertil.

I Henhold hertil har derefter Citantinden, hvem der er meddelt fri Proces, under nærværende Sag ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Steinthal, paastaaet de Indstævnte, Indenrigsministeriet, kendt pligtige at betale hende de fornævnte 2800 Kr. med Renter heraf $3\frac{1}{2}$ pCt. p. a. fra den 15 Januar 1908 indtil Stævningens Dato, den 19 September 1908, og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretsprokurator Steinthal, der under alle Omstændigheder forventes tilkendt hos det Offentlige.

Indenrigsministeriet, der har ladet give Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, har erkendt at ligge inde med det paastævnte Beløb, 2800 Kr., men har under Anbringende af, at det var bekendt med, at fornævnte Forsikringsforening, for hvem det har denuntieret lis, havde udbetalt Citanten et tilsvarende Beløb og gjorde Paastand paa at være berettiget til at faa dette refunderet af det Citantinden af det amerikanske Rederi indrømmede Erstatningsbeløb, paastaaet at have været berettiget til at nægte at udbetale Beløbet, med mindre Citantinden skaffede retslig Afgørelse for sin Berettigelse dertil. Idet det derhos har gjort gældende, at Citantindens Krav er ubeføjet som stridende mod Analogien af § 41 i Lov Nr. 54 af 1 April 1905, har det principalt paastaaet sig pure frifundet, subsidiært mod at udbetale det paastævnte Beløb uden Renter eller i alt Fald ikke med højere Rente end den, det selv har oppebaaret, nemlig Sparekasserente $3\frac{1}{2}$ pCt. p. a. Det har derhos i alle Tilfælde paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten.

»Danske Skibsrederes gensidige Forsikringsforening for Søfolk« har givet Møde under Sagen og sluttet sig til de Indstævntes Paastand om Frifindelse.

Parterne er enige om, at Spørgsmaalets Afgørelse maa bero paa en Fortolkning af § 41 i fornævnte Lov Nr. 54 af 1 April 1905.

Medens Citantinden nu har paastaaet, at der i den fornævnte Lovbestemmelse ikke indeholdes Hjemmel for Forsikringsforeningen til at gøre Krav paa noget af det af hende ved Retforfølgning i Amerika af det derværende Rederi opnaaede Beløb, har Forsikringsforeningen gjort gældende, at Lovbestemmelsen vel ikke er direkte anvendelig paa

det foreliggende Tilfælde, men at det vilde stride mod dens Aand og Hensigt, om Citantinden, efter at have modtaget Erstatning i Henhold til Loven, skulde være berettiget til at beholde hele den af hende gennem Generalkonsulen opnaaede yderligere Erstatning. Forsikringsforeningen har i saa Henseende nærmere anført, at Citantinden ved at modtage et Pengebeløb af Arbejderforsikringsraadet ifølge fornævnte Lovregel derved har givet Afkald paa senere at rejse Retskrav mod det amerikanske Rederi og derfor overhovedet har været uberettiget til at gøre dette, medmindre hun forud havde truffet en Overenskomst derom med Forsikringsforeningen, ved hvilken der da vilde være bleven taget det fornødne Forbehold med Hensyn til Foreningens Krav paa Refusion, og naar det alligevel er lykkedes hende overfor det amerikanske Rederi at gennemføre et Krav om Erstatning, skyldes det kun den Omstændighed, at Lovens Virkninger ikke strække sig udover Landets Grænser, men heraf paastaas ogsaa Følgen at maatte blive, at hun, idet hun derved har opnaaet et større Beløb, end Loven hjemler hende, maa være pligtig at tilbagebetale et Beløb, svarende til den hende af Forsikringsforeningen ydede Erstatning.

Og dernæst har denne gjort gældende, at Loven, naar man sammenholder Bestemmelserne i den anførte Paragrafs 1ste og 2det Stykke, fører til, at den erstatningsberettigede eller hans Efterladte, naar de i Henhold til Reglerne om Ansvar for retsstridig Skadetilføjelse har erholdt en Erstatning, der er lige saa stor som den, de kunde have erholdt efter Ulykkesforsikringsloven, er udelukkede fra at gøre Krav paa Udbetaling i Henhold til Loven, hvoraf følger, at den Forsikringsforening, der skulde have udbetalt Erstatning i Henhold til Ulykkesforsikringsloven, fritages for Kravene efter Loven, hvilket atter maa føre til, at de erstatningsberettigede, naar de i Stedet for at holde sig til den efter Reglerne om skadegørende Handlinger ansvarlige i Medfør af Loven holde sig til Forsikringsforeningen, maa betragtes som havende opgivet deres Ret mod den skadegørende til Fordel for Forsikringsforeningen, saaledes at denne omvendt ved at udbetale Erstatningen ifølge Loven maa betragtes som værende succederet i de erstatningsberettigedes Krav mod den skadegørende, i alt Fald for saa vidt angaar det af dem udbetalte Erstatningsbeløb, hvilket atter i nærværende Tilfælde skulde føre til, at Forsikringsforeningen maatte være berettiget til et Beløb af den af Citantinden fra det amerikanske Rederi oppebaarne Erstatningssum, svarende til den af Foreningen udbetalte Erstatning.

Da Arbejderforsikringsraadets Kendelse af 15 September 1906 under Hensyn til Indholdet af § 41 i den oftnævnte Lov maa antages at være afsagt under den Forudsætning, at Citantinden ikke senere mod Andre rejste retligt Krav paa Erstatning for det Tab, hun havde lidt ved at miste sin Forsørger, og gennemførte dette, hvilket Citantinden burde have været klar over, samt da denne Forudsætning er bristet ved Citantindens senere Handlinger, findes den fornævnte Forsikringsforening at have Krav paa Refusion af de hende ved Kendelsen tilkendte, hende af Forsikringsforeningen gennem Forsikringsraadet udbetalte 2800 Kr.

Som Følge heraf vil de Indstævntes Frifindelsespaastand være

at tage til Følge, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve, og der bliver derfor ikke Spørgsmaal om at tillægge den konstituerede Kammeradvokat noget Salær under Sagen.

Den for Citantinden beskikkede Sagfører, Prokurator Steinthal, hvis Sagførelse har været lovlig, vil der være at tillægge i Salær 80 Kr., hvilket Beløb vil være at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Hermed sluttede Højesteretsaaret 1910.

Færdig fra Trykkeriet den 2 Marts 1911.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København.